

Tổng Giám Đốc Cấp Trên Out

Contents

Tổng Giám Đốc Cấp Trên Out	6
1. Chương 1: Gặp Gỡ Tại Quán Bar	7
2. Chương 2: Bị Cường Hôn	7
3. Chương 3: Cầm Dục Nửa Năm	8
4. Chương 4: Lại Gặp Mặt	9
5. Chương 5: Đi Qua Đêm	10
6. Chương 6: Đi Phỏng Vấn	11
7. Chương 7: Oan Gia Ngõ Hẹp	12
8. Chương 8: Trúng Tuyển	13
9. Chương 9: Phá Hồng Chuyện Tốt	14
10. Chương 10: Làm Người Phụ Nữ Của Tôi	15
11. Chương 11: Tôi Muốn Từ Chức	16
12. Chương 12: Biện Pháp Khỏe Mạnh	17
13. Chương 13: Tiếp Xúc Thân Mật	18
14. Chương 14: Bồi Thường Tổn Thất	18
15. Chương 15: Cuộc Sống Chua Cay	20
16. Chương 16: Thay Đổi Kế Sách	21
17. Chương 17: Hiến Tủy	22
18. Chương 18: Mừng Rỡ Như Điện	23
19. Chương 19: Tự Động Tới Cửa	24
20. Chương 20: Tôi Đáp Ứng Anh	25
21. Chương 21: Nói Mà Không Có Bằng Chứng	27
22. Chương 22: Muốn Cô Chủ Động	27
23. Chương 23: Gọi Tên Tôi	28
24. Chương 24: Gọi Nhau	29
25. Chương 25: Có Tật Giật Mình	30
26. Chương 26: Cùng Ăn Trưa	31
27. Chương 27: Cô Uống Say	32
28. Chương 28: Tình Cho Tôi	33
29. Chương 29: Muốn Tới Nhà Cô	34
30. Chương 30: Bắt Gặp Jq	35
31. Chương 31: Trêu Đùa Cô	36
32. Chương 32: Anh Ta Trên Tv	38
33. Chương 33: Cậu Em Hạo Nhiên	39
34. Chương 34: Tình Địch Giằng Co	40
35. Chương 35: Cuộc Sống Ở Chung	41
36. Chương 36: Cô Yếu Ốt	42
37. Chương 37: Điều Có Tâm Sự	43
38. Chương 38: Yêu Khích Lệ	44
39. Chương 39: Chờ Tôi Trở Lại	45
40. Chương 40: Trong Lòng Hoảng Hốt	46
41. Chương 41: Vương Giả Trở Về	47

42. Chương 42: Muốn Phạm Tội	48
43. Chương 43: Chuyện Xấu Xa	50
44. Chương 44: Bản Năng Sinh Lý	50
45. Chương 45: Ngượng Ngùng Mà Chống Đỡ	52
46. Chương 46: Không Hơn	53
47. Chương 47: Thích	54
48. Chương 48: Dập Nóng	55
49. Chương 49: Huênh Hoang Khắp Nơi	56
50. Chương 50: Trở Ngại Tâm Lý	57
51. Chương 51: Tim Bị Nhói Đau!	58
52. Chương 52: Tốc Độ Kích Thích	59
53. Chương 53: Tình Yêu Ngây Ngô	61
54. Chương 54: Đã Quá Muộn	62
55. Chương 55: Em Trêu Đùa Tôi	63
56. Chương 56: Lúng Túng Gặp Mặt	64
57. Chương 57: Không Làm Tổng Giám Đốc	65
58. Chương 58: Có Ổ Đó Hay Không?	66
59. Chương 59: Đuổi Theo Cô	67
60. Chương 60: Anh Lợi Dụng Tôi	68
61. Chương 61: Suy Tính Thiệt Hơn	69
62. Chương 62: Cô Bị Thất Tình	70
63. Chương 63: Vừa Hôn Đã Nổi Tiếng	72
64. Chương 64: Vừa Hôn Đã Nổi Tiếng	73
65. Chương 65: Số Là	75
66. Chương 66: Thần Dật Hẹn Gặp	76
67. Chương 67: Đạo Mạnh Tiểu Q	77
68. Chương 68: Cùng Xem Phim	78
69. Chương 69: Chân Chính Vô Sỉ	79
70. Chương 70: Kích Động Mất Khống Chế	80
71. Chương 71: Tất Cả Đều Kết Thúc	81
72. Chương 72: Thuận Buồm Xuôi Gió	82
73. Chương 73: Lưới Tình	83
74. Chương 74: Cũng Gọi Là A Húc	84
75. Chương 75: Gặp Phải Quấy Rầy	85
76. Chương 76: Hướng Tới Tương Lai	86
77. Chương 77: Nụ Hôn Nhớ Nhưng	87
78. Chương 78: Câu Dẫn Phải Không?	89
79. Chương 79: Ngày 1 Tháng 11	90
80. Chương 80: Chuyện Tốt Vô Cùng	91
81. Chương 81: Chuyện Lôi Nhân	92
82. Chương 82: Chỉ Chờ Em Đến	93
83. Chương 83: Anh Đang Ở Đâu?	95
84. Chương 84: Nghe Anh Giải Thích	96
85. Chương 85: Giống Nhau Như Đức	97
86. Chương 86: Rốt Cuộc Lên Đường	98
87. Chương 87: Muốn Gặp Mặt	99
88. Chương 88: Kẻ Khác Tới Đón	99
89. Chương 89: Ở Gần Một Chút	101
90. Chương 90: Chơi Trò Thầy Trò Yêu Nhau	101
91. Chương 91: Bạn Cùng Phòng Tiểu Tiểu	102
92. Chương 92: Thật Sự Là Anh Ta	104
93. Chương 93: Tuyệt Đối Không Động Lòng	105
94. Chương 94: Số Là	106
95. Chương 95: Chính Thức Trình Diện	107

96. Chương 96: Gặp Nhau Ở Phòng Học	108
97. Chương 97: Anh Muốn Làm Gì	109
98. Chương 98: Sự Tà Ác Của Anh Ta	112
99. Chương 99: Xảo Được Kinh Khủng	114
100. Chương 100: Nụ Hôn Nhung Nhó	117
101. Chương 101: Tại Sao Là Anh?	119
102. Chương 102: Bị Chán Ghét Nhất	122
103. Chương 103: Lại Ngoài Ý Muốn	124
104. Chương 104: Ghen Tỵ Nổi Điên	126
105. Chương 105: Mạnh Mẽ Làm Tổn Thương	129
106. Chương 106: Nỗi Niềm Khó Nói	131
107. Chương 107: Rốt Cuộc Ai Tới	133
108. Chương 108: Đổi Cô Mà Nói	136
109. Chương 109: Muốn Quý Trọng Yêu	139
110. Chương 110: Gặp Gỡ Chỉ Trích	142
111. Chương 111: Kiểu Áo Sơ Mi Nam	144
112. Chương 112: Giường Đôi	146
113. Chương 113: Anh Thích Em	148
114. Chương 114: Thế Nào Tin Tưởng	150
115. Chương 115: Hôn Đến Hít Thở Không Thông	153
116. Chương 116: Làm Thiếp Oa Ngưu	155
117. Chương 117: Đóa Đóa Thiểm Thiểm	157
118. Chương 118: Ghen	160
119. Chương 119: Mùi Vị Của Hạnh Phúc	162
120. Chương 120: Chỉ Là Hàng Xóm	164
121. Chương 121: Lần Đầu Hẹn Hò	166
122. Chương 122: Sự Kiện Thoái Hôn	168
123. Chương 123: Không Buông Tay	171
124. Chương 124: Rất Nhớ Em!	173
125. Chương 125: Hô Hấp Nhân Tạo	176
126. Chương 126: Yêu Nhất Hải Dụ	178
127. Chương 127: Anh Rất Thích	180
128. Chương 128: Dũng Cảm Một Chút	182
129. Chương 129: Quần Bơi Của Anh Ta	185
130. Chương 130: Làm Đường Phu Nhân	187
131. Chương 131: Thử Nghiệm Cuộc Sống	189
132. Chương 132: Cảm Giác An Toàn	192
133. Chương 133: Hiểu Được Đau Lòng	194
134. Chương 134: Đắm Chìm Sâu Sắc	196
135. Chương 135: Cơ Hội Cuối Cùng	198
136. Chương 136: Nhân Cơ Hội Cầu Hôn	201
137. Chương 137: Không Nhịn Được	203
138. Chương 138: Động Tay Động Chân	205
139. Chương 139: Sai Bảo Tà Ác	208
140. Chương 140: Dầu Sơn Môi	210
141. Chương 141: Rất Thích	212
142. Chương 142: Muốn Kết Hôn	215
143. Chương 143: Tha Thứ	217
144. Chương 144: Đổi Vị Trí	219
145. Chương 145: Đói Sẽ Phải Ăn	222
146. Chương 146: Hung Hăng Yêu	224
147. Chương 147: Bá Đạo Dịu Dàng	227
148. Chương 148: Kết Hôn Được Không	229
149. Chương 149: Sinh Con Gái	232

150. Chương 150: Luyện Tập Nhiều Hơn	234
151. Chương 151: Cũng Vậy	236
152. Chương 152: Ông Xã Cố Gắng Lên	238
153. Chương 153: Tâm Ý Của Anh	241
154. Chương 154: Chỉ Còn Ba Tháng	243
155. Chương 155: Thông Báo Một Tiếng	245
156. Chương 156: Anh Không Xác Định	247
157. Chương 157: Trong Lòng Anh	250
158. Chương 158: Ngoài Ý Muốn Biết Được	252
159. Chương 159: Bất Đắc Dĩ Trùng Hợp	254
160. Chương 160: Sớm Một Chút Chia Tay	256
161. Chương 161: Tâm Sự Của Mình	260
162. Chương 162: Nóng Lòng Rồi Đi	262
163. Chương 163: Đi Tìm	264
164. Chương 164: Trở Về Gặp Mặt	266
165. Chương 165: Thật Gặp Lại	269
166. Chương 166: Tuyệt Tình Độc Ác	271
167. Chương 167: Anh Đến	274
168. Chương 168: Tìm Cả Đêm	276
169. Chương 169: Tùy Hứng Lần Thứ Nhất	278
170. Chương 170: Em Trả Thù Tôi	282
171. Chương 171: Rất Quan Tâm!	284
172. Chương 172: Tỉ Mỉ Che Chở	286
173. Chương 173: Bé Con Ngoan	288
174. Chương 174: Chớ Làm Chuyện Điên Rồ	290
175. Chương 175: Rõ Ràng	293
176. Chương 176: Giảng Hòa Được Không?	294
177. Chương 177: Áo Sơ Mi Ra Ánh Sáng	296
178. Chương 178: Chủ Động Từ Chức	299
179. Chương 179: Trúng Giải Thưởng Lớn	301
180. Chương 180: Chuyện Bé Xé Ra To	304
181. Chương 181: Khó Khăn Khi Ở Cạnh Người Giàu Có	306
182. Chương 182: Ba Sự Kiện	309
183. Chương 183: Ngăn Cản	311
184. Chương 184: Trùng Hợp	313
185. Chương 185: Sự Thật Về Vụ Tai Nạn	316
186. Chương 186: Nhớ Lại	318
187. Chương 187: Ý Trời	320
188. Chương 188: Gánh Nặng Ngọt Ngào	323
189. Chương 189: Chú Chân Dài	325
190. Chương 190: Miêu Tả Sinh Động	327
191. Chương 191: Hết Sức Châm Chọc	330
192. Chương 192: Vì Con	332
193. Chương 193: Câu Chuyện Cổ Tích Tan Vỡ	334
194. Chương 194: Áp Lực	337
195. Chương 195: Quên Lãng Tình Yêu	339
196. Chương 196: Tình Cảm Trân Quý	341
197. Chương 197: Buông Xuống Bì Thương	343
198. Chương 198: An Tĩnh	345
199. Chương 199: Vô Tình Gặp Mặt	348
200. Chương 200: Đụng Mặt	350
201. Chương 201: Quyết Định	352
202. Chương 202	354
203. Chương 203: Ngày Mai Sẽ Đến	356

204. Chương 204:	Một Nhà Ba Người	359
205. Chương 205:	Sáu Tháng Sau	361
206. Chương 206:	Thật Sự Rất Đói	363
207. Chương 207:	Không Cần Ngắt	365
208. Chương 208:	Dung Túng Yêu	368
209. Chương 209:	Triền Triền Miên Miên	370
210. Chương 210:	Cục Cưng Ra Đời	372
211. Chương 211:	Mặc Cho Số Phận	375
212. Chương 212:	Sẽ Đụng Vào	377
213. Chương 213:	Sống Còn	380
214. Chương 214:	Vì Yêu Mà Đi	382
215. Chương 215:	Dày Vò Như Vây	384
216. Chương 216:	Lỡ Mất Dịp Tốt	387
217. Chương 217:	Hữu Duyên Vô Phận	389
218. Chương 218:	Không Xác Định	392
219. Chương 219:	Nhìn Thấy Cục Cưng	394
220. Chương 220:	Video Liên Tuyến	396
221. Chương 221:	Một Nhà Đoàn Tụ	399
222. Chương 222:	Thích Nhất Là Em	401
223. Chương 223:	Làm Như Trăng Mập	403
224. Chương 224:	Phần Thưởng Hôn	406
225. Chương 225:	Chờ Anh Được Không?	409
226. Chương 226:	Năm Năm Sau	411
227. Chương 227:	Vấn Đề Nhi Đồng	413
228. Chương 228:	Đi Tìm Ba	415
229. Chương 229:	Hoạch Định Tốt Đẹp	418
230. Chương 230:	Thành Tiểu Ma Nữ	421
231. Chương 231:	Càng Cưng Chiều Hơn	423
232. Chương 232:	Không Được Đổi Ý	426
233. Chương 233:	Không Có Bóng Ma	428
234. Chương 234:	Bí Mật Thư Phòng	431
235. Chương 235:	Ai Mới Là Ngốc?	433
236. Chương 236:	Đi Gặp Một Người	435
237. Chương 237:	Chờ Coi Đi	438
238. Chương 238:	Không Cho Thua	440
239. Chương 239:	Toàn Bộ đều Được 0 Điểm	442
240. Chương 240:	Hạnh Phúc Quan Trọng	444
241. Chương 241:	Áo Cưới Xinh Đẹp	447
242. Chương 242:	Chăm Sóc Nhau	449
243. Chương 243:	Hiện Thân Ở Công Ty	451
244. Chương 244:	Thiếu Niên Điện Hạ	454
245. Chương 245:	Bị Người Quản Chế	456
246. Chương 246:	Điều Kiện Của Anh Ta	459
247. Chương 247:	Không Quá Xấu Xa	461
248. Chương 248:	Quan Tâm Khác Thường	463
249. Chương 249:	Đến Từ Sa Quốc	465
250. Chương 250:	Sáng Sớm Thả Người	468
251. Chương 251:	Suýt Chết Đuối	470
252. Chương 252:	Diện Mạo Thật Sự	472
253. Chương 253:	Chờ Em Lớn Lên	474
254. Chương 254:	Có Lợi À?	477
255. Chương 255:	Cả Đời ?	479
256. Chương 256:	Cô Bị Bỏ Rơi	481
257. Chương 257:	Song Song Đối Đối	483

258. Chương 258: Anh Anh Em Em	485
259. Chương 259: Độc Nhất Vô Nhị	488
260. Chương 260: Điểm Tàn Nhẫn	490
261. Chương 261: Ngôi Nhà Hạnh Phúc	492
262. Chương 262: Cử Hành Hôn Lễ (1)	495
263. Chương 263: Cử Hành Hôn Lễ (2)	497
264. Chương 264: Cử Hành Hôn Lễ (3)	499
265. Chương 265: Cử Hành Hôn Lễ (4)	502
266. Chương 266: Cử Hành Hôn Lễ (5)	504
267. Chương 267: Cử Hành Hôn Lễ (4)	506
268. Chương 268: Cử Hành Hôn Lễ (5)	508
269. Chương 269: Cử Hành Hôn Lễ (6)	510
270. Chương 270: Cử Hành Hôn Lễ (7)	512
271. Chương 271: Cử Hành Hôn Lễ (8)	514
272. Chương 272: Cử Hành Hôn Lễ (9)	516
273. Chương 273: Cử Hành Hôn Lễ (10)	518
274. Chương 274: Đêm Tân Hôn	521
275. Chương 275: Đêm Tân Hôn (2)	523
276. Chương 276: Thế Nhưng Gặp Lại	525
277. Chương 277: Đã Từng Gặp	527
278. Chương 278: Tình Yêu Luân Hồi	529
279. Chương 279: Hữu Duyên Thiên Lý	531
280. Chương 280: Cả Năm Trăng Mất	534
281. Chương 281: Thiên Đường Yêu	536
282. Chương 282: Kiểm Tra Sổ Còn Lại	539
283. Chương 283: Yêu Đến Vĩnh Cửu	541
284. Chương 284: Đại Kết Cục (p.1)	543
285. Chương 285: Đại Kết Cục (p.2)	547
286. Chương 286: Đại Kết Cục (p.3 - P.cuối)	551

Tổng Giám Độc Cấp Trên Out

Giới thiệu

Lần đầu tiên gặp mặt, cô say rượu ầm ĩ, la hét người có tiền đều không phải là thứ gì tốt cả! Kết qu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-cap-tren-out>

1. Chương 1: Gặp Gỡ Tại Quán Bar

Chín giờ rưỡi tối, máy bay từ La Mã đến thành phố T đúng giờ hạ cánh, sau một chuyến dài đi đường xa, các hành khách ai cũng mệt mỏi, riêng có một người ngoại lệ.

Đường Húc Nghiêu gương mặt rạng rỡ đi ra từ cửa máy bay, thân hình thon dài, mặc áo sơ mi trắng quần jean đơn giản, hai cúc áo phía trên được nới lỏng, ống tay áo được lộn ra xắn hai lần tới khuỷu tay, cả người tản ra tư thái nhàn nhã, thông dong.

Phía sau anh ta, nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp thay anh kéo chiếc vali, khoe mắt mỉm cười, ở trên phi cơ trò chuyện với anh rất vui, tâm đã sớm rung động, “Đường thiếu gia, tối nay ... ”

“Cùng yêu, thật xin lỗi, anh bây giờ đã có hẹn rồi “. Người đàn ông xoa bóp cổ tay than nhẹ, khoe mắt đuôi lông mày nhìn không ra chút nào tiếc nuối, mắt phượng đào hoa làm cho người ta say mê, khoe môi cong nhẹ, mang theo vẻ mặt đùa giỡn quen thuộc, tiện tay lấy ra trong túi chiếc thẻ vàng, “Đây, dùng cái này đi mua mỹ phẩm dưỡng da, đặc biệt là kem dưỡng tay, hành lý của anh nặng như vậy, tay của em khẳng định cũng đau, nhớ thật tốt bảo dưỡng, nếu không anh sẽ đau lòng, nhé ?!”

“Cảm ơn Đường thiếu gia!”

“Thật ngoan!” người đàn ông cưng chiều tựa như than thở, lông mi dài rung động, tà khí Liễm Diễm, rất dễ dàng làm cho phụ nữ say mê, nhưng khi cô ta còn chưa kịp phản ứng gì, anh ta đã kéo va li đi, cũng không quay đầu lại, vô tình làm cho người khác tim đập nhanh.

“Thiệu Hành, mình đã về, lát nữa gặp ” Lấy xuống tai nghe Bluetooth, Đường Húc Nghiêu điều khiển chiếc Lamborghini phóng nhanh đi, biểu tượng con trâu màu vàng kim ương bướng khí phách hào hùng.

Thành phố T về đêm, bởi vì Đường thiếu trở về, lại muốn náo nhiệt lên.

...

Hạ Hải Dụ sống đến 20 tuổi vẫn là lần đầu tiên tới quán bar, một thân nhẹ nhàng thoải mái không tính là xinh đẹp, nhưng lại hấp dẫn ánh mắt của cánh đàn ông xung quanh.

Cô uống đã có chút say, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, mái tóc ngắn dài rơi xuống theo gò má, rủ tới quây thủy tinh xanh biển, một ít bao quanh sợi tóc, giống như sóng biển, xinh đẹp ẩn chứa sự bướng bỉnh.

“Nác ...” Không biết mình đã sớm trở thành tiêu điểm không nhà nhận đánh cái nác, vừa bị phần uống rượu, vừa tự lẩm bẩm, “Thành tích không bằng tôi, luận văn không bằng tôi, làm việc cũng không bằng tôi, tại sao đề cử cho cô ta tốt nghiệp, tại sao cướp đi vị trí của tôi, tại sao cô ta được vào công ty lớn mà tôi chỉ được vào công ty con, chẳng lẽ vì cô ta có một ông bố nhiều tiền sao, hừ, có tiền giỏi lắm chắc!”

Hạ Hải Dụ đang đắm chìm trong bi thương cùng bất bình của chính mình, không phát hiện không khí xung quanh có biến hóa, khách vốn ở trong quán bar đều tập nập đi ra, chỉ sót lại một mình cô.

Cái ly đã thấy đầy, Hà Hải Dụ vẫn chưa trút hết được bức bối, hướng về phía người phục vụ quán rượu kêu la, “Cho tôi thêm một ly!”

“Này ... ngại quá, tiểu thư, quán vừa mới được đặt bao hết rồi, nếu cô còn chưa được tận hưởng, có thể đi nhà khác uống được không ?”

“Đặt bao hết?! Xem ra là người có tiền!” Hà Hải Dụ trong lòng khó chịu, hốc mắt bắt đầu đỏ lên, vừa tức vừa giận “Có tiền thì giỏi lắm à?! Có tiền thì có thể giống con cua đi ngang sao?! Chỉ biết dùng tiền khi dễ người, không có tên nào tốt cả, đều đi ... “

Chữ “Chết” còn chưa kịp nói ra, miệng của cô liền bị một người bắt chọt hôn lên....

2. Chương 2: Bị Cường Hôn

Không biết rõ tình hình ra sao, Hạ Hải Dụ mở to đôi mắt sáng như lưu ly, vừa muốn hét lên, người đàn ông liền đưa lưỡi xông vào, tiến quân thần tốc, ngang ngược xâm lược, đảo loạn hơi thở của cô.

Mặc dù uống có chút hơi quá, nhưng bản năng phái nữ làm Hạ Hải Dụ trong nháy mắt thanh tỉnh, cô bây giờ là bị người ta chiếm tiện nghi!

Cô giơ tay muốn đánh kẻ đó, nhưng cổ tay mảnh khảnh lại bị kẻ đó dễ dàng bắt được sau đó kéo ngược về sau lưng, cô lại muốn nhấc chân đi đá người đó, nhưng anh ta lại một cái xoay người đem cô chống đỡ lên quầy rượu, thuận thế để chân cô vòng qua hông anh ta, hai cổ thân thể sát nhau, chặt chẽ không thể rời.

Hạ Hải Dụ bị dọa sợ đến run rẩy, ngược mắt chống lại ánh mắt người đàn ông, tròng mắt đen hoa đào hẹp dài, nhìn như trong trẻo lạnh lùng, lại ba quang Liễm Diễm, ánh mắt tựa như say mà không phải, làm người ta có chút mộng lung mà cảm giác kỳ diệu, đáy mắt giống như tức giận, nụ cười cũng nửa thật nửa giả, nhưng mũi hoặc phong tình mê người kia lại không thể giả được, làm cho cô sợ hết hồn hết vía. Nghe nói, đàn ông có mắt hoa đào như vậy đều là loại bạc tình.

“Ô, Đường thiếu gia nhanh như vậy vậy liền khởi động rồi!” Từ cửa, giọng nam hài hước đột ngột xông vào.

Đường Húc Nghiêu mất hứng hừ một tiếng, buông cô gái nhỏ trong ngực ra, con mắt đen dưới ánh hoàng hôn mờ ảo tạo nên một lớp lưu quang ngăn ngừi, thật giống như cảnh đẹp hiện ra.

Hạ Hải Dụ thở dốc, hô hấp lại hình như càng trở nên khó khăn, chỉ vì giờ khắc này cô rốt cục cũng thấy rõ khuôn mặt người đàn ông, khuôn mặt anh tuần đến quá phận, ngũ quan thâm thúy như được chạm khắc tỉ mỉ, thanh mỹ mà lại mũi hoặc, ăn mặc rất tùy ý, nhưng có một khí chất tôn quý mơ hồ từ bên trong tiết ra ngoài.

Nhưng mà ——

Bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thì thối rữa, anh ta chính là người như thế!

“Anh, tên, lưu, manh!” Hạ Hải Dụ cắn răng nghiêng lợi, thừa dịp Đường Húc Nghiêu quay đầu nhìn về phía người kia, bất ngờ đa trúng chỗ trí mạng của anh ta.

“A!” Đường Húc Nghiêu đau đớn kêu lên một tiếng, mồ hôi lạnh lập tức chảy ra từ trán, cô gái này muốn cho anh đoạn tử tuyệt tôn sao, nhưng hấn mới về nước, còn chưa kịp hưởng thụ cuộc sống, cứ như vậy bị cô cho over đi ?!

“Mau tránh ra!” Hạ Hải Dụ nhấc chân bỏ chạy, tốc độ thuộc loại đầu máy xe lửa, làm ấy người đang tụ tập ở cửa quán bar tìm Đường Húc Nghiêu kia tất cả đều tự động nhường đường.

Đường Húc Nghiêu nhìn bóng dáng nho nhỏ nhanh chóng biến mất, cặp mắt bốc hỏa, “người phụ nữ kia, cô chờ xem!”

3. Chương 3: Cẩm Dục Nửa Năm

Trong phòng bệnh VIP của bệnh viện hàng đầu, Đường Húc Nghiêu vẽ mặt âm u.

Thiệu Hành đứng ở một bên cố nén cười, nhưng khóe miệng lại không khống chế được cứ giương lên, ánh mắt thỉnh thoảng hướng bộ vị đặc thù của Đường Húc Nghiêu ngắm, sau đó độ cong khóe miệng càng lúc càng lớn, càng ngày càng sâu.

Bác sĩ chủ nhiệm nhìn hình ảnh CT trong tay cùng báo cáo siêu âm một chút, thành thực tuyên bố, “Đường thiếu gia, kiểm tra qua, không có vấn đề gì lớn, chỉ là phải cẩm dục nửa năm.”

“Nửa năm?!” Đường Húc Nghiêu mất lộ ra hàn quang, cuộc sống tốt đẹp của anh lại bị người đàn bà kia cho kết thúc rồi!

Bác sĩ rất nhanh lui ra ngoài, Thiệu Hành sống lưng cũng có chút lạnh cả người, đối với tâm tình bây giờ của bạn tốt anh rất hiểu,, bà cố của Đường Húc Nghiêu là tín đồ tôn giáo, bởi vậy Đường gia có quy củ bất thành văn, mỗi một Thiếu chủ đảm nhiệm Đường gia lúc 16 tuổi đều phải đến trung tâm Thiên Chúa Giáo trên toàn thế giới —— Vatican đi tu học. Bấm tay tính toán, Đường Húc Nghiêu tại cái nơi diện tích quốc gia toàn bộ lãnh thổ chỉ có quảng trường lớn bằng cái quốc gia nhỏ ước chừng 7 năm,, đương nhiên là bị kìm nén đến hỏng, ngày đêm chờ đợi để có thể sớm một chút trở về nước hưởng thụ cuộc sống nhiều màu

sắc của mình, đem toàn bộ bản lĩnh phong, lưu, hào, hoa của mình từ lý thuyết thay bằng thực tế, nhưng chưa kịp ra tay, liền bị người đã thương cái đó.... Cũng khó trách mặt của anh so với than còn đen hơn.

Không khí có chút đè nén, Thiệu Hành vội vàng tìm đề tài, "Nghieu, cậu những năm đó trôi qua như thế nào, Vatican là quốc gia trong nước, khẳng định có nhiều điều thú vị đi ?

"Ừ, thú vị vô cùng!" Đường Húc Nghiêu trên trán gân xanh nổi lên, "Biên giới không có ruộng hoang, không có nông nghiệp, không có công nghiệp, không có tài nguyên khoáng sản, ngay cả con người cũng muốn không có, số liệu thống kê dân số mới nhất biểu thị, thành Vatican chỉ có 572 tên công dân, phụ nữ trong đó chỉ có 32 người! "

Thiệu Hành khoe miệng co giật, 32 phụ nữ, còn bao gồm nữ tu sĩ, đây thật là muốn mạng đàn ông mà!

"Khụ khụ....." Thiệu Hành giả vờ ho khan hai cái, vội vàng chân chó an ủi bạn tốt, "Nghieu, cậu đừng đừng tức giận, thân thể quan trọng hơn, chờ tốt lên rồi, muốn bao nhiêu phụ nữ đều có!"

Đường Húc Nghiêu cắn răng nghiêng lợi, anh hẳn tối nay vốn định khai trai rồi, bây giờ lại như thế, tất cả đều nhờ người đang bà kia ban tặng, phải chờ đến tận nửa năm!

"Nghieu, bình tĩnh chờ nóng, ăn quả ướp lạnh trước đã, giảm nhiệt." nói xong Thiệu Hành tự mình lấy quả chiuuoois tiêu trong giỏ.

Đường Húc Nghiêu nhìn chằm chằm quả chuối tiêu kia, đến tâm muốn giết người cũng có, "Mau đem người phụ nữ đã đá mình tìm ra! Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!"

Mà đầu kia, Hạ Hải Dụ vừa mới về đến nhà chợt hắt hơi một cái.....

4. Chương 4: Lại Gặp Mặt

Một tháng sau. "Thiếu gia, người phụ nữ ngài muốn tìm đã có tin tức, cô ta đang đi thẳng dọc theo đường Hương Tân, đã phái người đi theo rồi." "Làm tốt lắm!" Một tháng qua, Đường Húc Nghiêu lần đầu tiên lộ ra nụ cười, đứng dậy muốn đi. "Thiếu gia, bên ngoài vẫn còn mưa!" Thử hạ trong lòng thất kinh. Đường Húc Nghiêu nheo lại mắt, một tháng này, ngày qua ngày anh đều mong muốn bắt được cái người phụ nữ đã hủy diệt "Tính" phúc sinh hoạt của anh, giờ mưa có lớn hơn nữa cũng không thể dập tắt được lửa giận trong lòng anh! Hạ Hải Dụ nổi giận dùng dùng đi từ đầu đường, nước mưa làm ướt toàn thân của cô, nhưng cô không chút quan tâm, quần áo trên người xộc xệch, quần đã nhăn lại, hai cúc áo trên cùng của áo sơ mi cũng tuột ra, không cẩn thận, gót giày chân trái xiên vẹo rơi xuống, lọt vào khe hở trong lúc đi trên lối cho người đi bộ. "A, ngay cả giày cũng khi dễ mình!" Hạ Hải Dụ dùng sức đem gót giày rút ra, hận không được đem cả đôi giày ném ra ngoài, đây là giày cao gót vì công việc mới mà cô mua, nhưng là mới đi chưa tới một tháng, cô liền nhanh chóng thất nghiệp! "Ghe tởm, mình vì cái gì xui xẻo như vậy, cơ hội có công việc tốt bị người đoạt đi, không thể làm gì khác hơn là đi vào công ty nhỏ, nhỏ đến không còn gì, mình còn rất cố gắng làm việc nữa, thật không nghĩ đến ông chủ lại là đại sắc lang! Khốn kiếp, tại sao muốn khi dễ tôi, tại sao nhất định phải ép tôi từ chức, tại sao hại tôi một tháng chỉ có 1500 đồng tiền lương công việc cũng bị ngâm nước nóng..... A a a, đồ đàn ông cặn bã, còn tự xưng là cái gì tổng giám đốc, chẳng qua là tên bại hoại, tôi muốn nguyên rửa tổng giám đốc khắp thiên hạ đều không "đẩy" được!" Cách đó không xa, trông mất phượng đào của Đường Húc Nghiêu hàn quang bắn ra tứ phía, người phụ nữ này cùng mình có cừu oán sao, lần trước nói người có tiền đều không phải là thứ gì tốt cả, lần này lại nói tổng giám đốc đều không dậy được, cô đặc biệt thích khiêu khích anh bạn nhỏ của anh sao ?! Gương mặt đẹp trai dưới cây dù màu đen bắt đầu căng thẳng, " cô gái này, cô nguyên rửa như thế có độc ác quá hay không?!" "Mắc mớ gì tới anh?!" Hạ Hải Dụ theo bản năng hăm hừ, ngẩng đầu nhìn kẻ xen vào chuyện của người khác, vừa nhìn thiếu chút nữa thì học máu, "Anh..... Anh là tên lưu manh cướp đi nụ hôn đầu của tôi!" Nụ hôn đầu?! Đường Húc Nghiêu khoe miệng không tự chủ được giương lên. Hạ Hải Dụ then quá thành giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, đáng ghét, cô đang nói cái gì vậy! Nhìn dáng vẻ của cô Đường Húc Nghiêu tâm tình thật tốt, cặp mắt phượng hoa đào đẹp kia lóe ra tia cười tà, ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng bá đạo lau môi của cô, "Là nụ hôn đầu sao?" "Không thích! Anh cách xa tôi một chút!" Đáng chết, anh ta lúc nào thì tới gần như vậy rồi! Hạ Hải Dụ xoay người muốn chạy. "Cô lần này có mọc cánh cũng mơ mà trốn được!" Đường Húc Nghiêu bá đạo tuyên cáo, vung tay lên liền bắt được cô, Lamborghini bay như điện chớp rồi đi.

5. Chương 5: Đi Qua Đêm

Bên trong khách sạn ‘Phòng cho tổng thống’, máy điều hòa nhiệt độ im lặng vận hành, trên chiếc giường lớn siêu hào hoa có thể nằm được năm người chần khê đội lên.

Hạ Hải Dụ dần có dấu hiệu thức tỉnh, lông mi dài đậm như cánh ve khê run, sau đó chậm rãi mở mắt, mí mắt có chút nặng nề, chớp mắt vài cái, mới mở ra toàn bộ.

Gi?!

Đây là nơi nào?!

Cô nhớ ngày hôm qua sau khi bị tên lưu manh đó nhét vào xe xong, rốt cuộc hẳn liền nhấn ga một cái, dọa cô sợ đến hết chói tai liên tục, sau đó ới ra, đầu có chút choáng váng..... Sau đó..... Sau đó thế nào?

Hạ Hải Dụ giơ tay lên vuốt vuốt thấy huyết Thái Dương đau, làm thế nào cũng không nhớ được chuyện phát sinh sau đó, nhưng cô đúng là cảm thấy không được tốt lắm, bởi vì cho tới bây giờ đầu của cô vẫn rất mờ mịt, thân thể cũng kì quái, có xót cùng đau, toàn thân xương giống như bị phá hủy rồi lại lần nữa hợp lại, hơn nữa..... Là ảo giác sao? Cảm giác, cảm thấy có cái tay quẩn ngang hông cô.

Cô khê nhú lông mày, nhin không được run lên.

Không phải cảm giác sai, là thật sự có người ôm cô, hơn nữa cô còn nghe được tiếng hít thở trầm ổn, cùng mùi đàn ông không quen thuộc.

Nuốt nước miếng một cái, Hạ Hải Dụ rất chậm chạp quay đầu lại.

“Mất, thân” “Một, đêm, tình” vân...vân những chữ đó giống như quả bom, làm nổ đầu váng mắt cô, mặc dù trước đó cái gì đều không nhớ được, nhưng cô không rảnh để nghĩ lại, hay là chạy trước rồi hãy nói!

Hạ Hải Dụ rón ra rón rén kéo cánh tay của người đàn ông ra, nhưng qua mấy giây hẳn lại tự động vòng lên, lòng bàn tay ấm áp như ủi nóng da thịt cô, tê tê dại dại, làm cho tim cô nhảy lên.

Đáng chết!

Tên đàn ông này là muốn thế nào đây ?!

Hạ Hải Dụ trợn mắt nhìn, hung hăng mắng anh ta mấy lần, sau đó với lấy một chiếc gối ôm nhẹ nhàng nhét vào khuỷu tay anh ta, miễn cưỡng có lẽ.

Xuống giường, Hạ Hải Dụ lấy tay che kín bộ vị quan trọng vụng vụng về về uốn éo đi trên chiếc thảm lông dài, xúc cảm mềm mại làm lòng bàn chân cô một trận ngứa ngáy, cô ảo não khê rên, nhặt quần áo trên đất.

Này..... Thật bẩn!

Cô mặc bộ váy ngày hôm qua bị mưa làm ướt đẫm, hơn nữa bên trên còn lưu lại dấu vết nôn mửa của cô.

Nhìn lại áo ngực cùng quần lót, mặc dù không bị bẩn, nhưng là..... Hồng?!

Nhất định là do cái tên lưu manh kia làm!

Hạ Hải Dụ hung tợn quay đầu lại nhìn về phía người đàn ông vẫn ngủ say như cũ, nhưng lại không thể không thừa nhận gương mặt đó thật là đẹp đến quá phận, lười biếng lại đồng thời mang theo góc cạnh sắc bén rõ ràng, cho dù lúc này đôi mắt phượng hoa đào đang nhắm lại nhưng vẫn tản ra một cỗ hấp dẫn trí mạng, bộ dáng cũng chỉ bất quá là đầu hai mươi, tại sao đáng đắp lại như hồ ly đi trêu ghẹo người? Cô không nhin được trong lòng bị ai.

Giống như muốn phát tiết, Hạ Hải Dụ móc ra cái bút bi nhỏ trong ba lô, lặng lẽ đến gần, ở trên khuôn mặt đeo trai của người đàn ông kia vẽ lên vài nét, tiện tay vẽ một con ếch xấu xí, một con chó nhỏ, còn cả một con rùa đen. Con ếch là biến thái phát dục, chó là giống cẩu dạng, còn có con rùa khổng kiếp!

Người đàn ông hình như bị cô quấy rầy, lông mi khẽ rung động, Hạ Hải Dụ vội vàng dừng tay, nhanh chân trốn ra ngoài.

Khi Đường Húc Nghiêu tỉnh lại, phát hiện cô gái nhỏ bên cạnh đã không thấy, hẩn vào phòng tắm rửa mặt, liếc mắt trong gương thấy trên mặt mình có thêm ba con vật, màu sắc trong tròng mắt phượng hoa đào nhất thời sâu hơn mấy phần.

“Thiệu Hành, mình muốn có thư kí, cậu thu xếp thông báo tuyển dụng đi!” Vút điện thoại, khóe môi mỏng của người đàn ông nhẹ nhàng giơ lên, nổi lên một độ cong quý quý. Cô đang thất nghiệp không phải sao, vậy hẩn sẽ ôm cây đợi thỏ!

6. Chương 6: Đi Phỏng Vấn

Thành phố T vĩnh viễn có một loại tư thái không gì sánh kịp duy trì sự phồn hoa của nó, sáng sớm thứ hai, dòng xe cộ dày đặc mà đi trên đường, Hạ Hải Dụ một đường chạy chậm đến trạm xe bus, vừa chờ xe vừa nhai bánh bích quy, cô hôm nay phải đi phỏng vấn, còn không kịp ăn điểm tâm, không thể làm gì khác hơn là tùy tiện ăn qua.

Hạ Hải Dụ lên xe buýt, “Đồng” bỏ một đồng tiền xu vào, vừa đưa mắt nhìn đã không còn chỗ trống, cô nhin không được có chút ảo não, xem ra phải đứng rồi nhưng mà, cô vẫn rất vui vẻ, trong buồng xe hành khách phần lớn đều là những người đi làm, mặc bộ đồ chỉnh tề, tay ôm cặp tài liệu, cảm giác rất giống nhà kinh doanh mà cô cũng sẽ cố gắng lấy bọn họ làm gương, không muốn tiếp tục làm dân thất nghiệp!

Hôm thứ sáu nhận được thông báo tới phỏng vấn, cô cao hứng thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hơn nữa là tập đoàn Đường Thịnh mời cô đến phỏng vấn, là Đường Thịnh, đại danh鼎鼎 Đường Thịnh đó!

Đường Thịnh là công ty thang máy lớn nhất Châu Á, sản phẩm thang máy, thang cuốn, lối đi tự động nổi tiếng toàn cầu sản xuất buôn bán và cung cấp các dịch vụ, hơn 100 vạn bộ thang máy cùng 10 vạn bộ thang cuốn được vận hành, mỗi tuần vận chuyển tới các nơi trên thế giới một lần, Newyork Cao ốc Empire State, Paris tháp Eiffel, Italy Milan nhà thờ lớn, Trung Quốc Hongkong trung tâm quốc tế tài chính còn có Thượng Hải Đông Phương Minh Châu tháp truyền hình, các kiến trúc nổi danh trên thế giới, tất cả đều sử dụng thang máy Đường Thịnh.

Ha ha, cô nếu thật sự có thể trở thành nhân viên Đường Thịnh, cô sẽ vui chết mất!

Dĩ nhiên, trừ cảm giác lâng lâng vinh dự cùng thoải mái kia, hấp dẫn cô hơn nữa chính là tiền lương phong phú, cho dù chỉ là một đỉnh ốc nhỏ nhỏ, cũng thu vào không ít!

Hạ Hải Dụ khoe miệng nhin không được cong lên, có câu, người ta không phải lúc nào cũng xui xẻo, luôn có lúc tới thời điểm xoay chuyển!

Tâm tình cao hứng một đường ca khúc ca khái hoàn, Hạ Hải Dụ mang theo mười phần mong đợi đi vào tập đoàn Đường Thịnh.

“Chào cô, tôi tới phỏng vấn.” Hạ Hải Dụ đi về phía quầy tiếp tân khẽ mỉm cười, nhưng không ngờ nhận được sự lạnh lùng, hừ, lại là một người đàn bà hoa si ham làm giàu! Kể từ lúc công ty ban bố tin tức tuyển thư kí cho tổng giám đốc, số người tới Đường Thịnh xin việc đã làm nên một bản ghi chép lịch sử mới, trên xã hội chợt nhảy ra hàng loạt người muốn làm thư kí, hơn nữa đều là người đàn bà trẻ tuổi xinh đẹp, dùng đầu cũng biết mục đích của bọn họ không trong sáng, đều là ôm mộng tưởng “Gần quan được ban lộc” hướng về phía tổng giám đốc anh tuấn trẻ tuổi mà tới!

“Xin chào giám khảo, tôi là Hạ Hải Dụ.” Vừa vào phòng họp, Hạ Hải Dụ liền cung kính cúi chào.

“Hạ tiểu thư, mời ngồi.” Giọng nam rất êm tai, nghe giống như vị mùi thuốc lá, bên ngoài đặng chất, nhưng bên trong xen lẫn mùi vị mê người, nguy hiểm đầu độc không tiếng động.

Hạ Hải Dụ hơi cúi đầu, khẽ cau mày, thanh âm này sao lại có chút quen tai, giống như đã nghe qua ở đâu? Có điểm giống..... Cái tên lưu manh đó?!

Không thể nào?!

Hạ Hải Dụ da mặt trắng tái, chợt ngẩng đầu xác nhận, sau đó mạnh mẽ hít một hơi khí lạnh.....

7. Chương 7: Oan Gia Ngõ Hẹp

A a a a, thật sự là anh ta!

Oan gia ngõ hẹp!

Ánh mắt của anh ta giống như một con dã thú bị khơi mào hứng thú, đang dùng tầm mắt sắc bén tuần tra qua lại trên người cô, trông mắt đen hoa đào đang lóe lên dưới ánh đèn nổi lên màu hổ phách không tầm thường, làm người ta cảm thấy một cỗ không khí không được tự nhiên ở bốn phía không giới hạn lan tràn ra, khóe môi khêu gợi cong thành một loại nụ cười ác ma, vẻ mặt nhìn như không chút để ý, rồi lại mang theo vài phần nguy hiểm.

Ánh mắt của anh ta rất trực tiếp, rất sắc bén, rất không có ý tốt, giống như là xem cô không có mặc quần áo.....

Vừa nghĩ không có mặc quần áo, Hạ Hải Dụ liền không nhịn được nghĩ đến buổi tối kia ở khách sạn, sáng ngày kế tiếp sau khi chạy về đến nhà cô tỉ mỉ kiểm tra thân thể mình một phen, phát hiện trên người không có dấu vết mập mờ gì, hơn nữa chỗ đó cũng không có đau, hẳn là không có làm, cả người cô đau nhức đại khái là bởi vì gặp mưa sau cảm mạo lại tăng thêm say xe, nhưng cô bị anh ta cưỡi hết sạch là sự thật, cho nên anh ta còn chiếm tiện nghi của cô, là lưu manh không sai!

Bên tai, lại nung đỏ rồi, nhưng Hạ Hải Dụ tuyệt không thừa nhận đó là bởi vì xấu hổ, cô nhất định là do tức giận mới thế! Đúng, là tức giận không sai!

Đường Húc Nghiêu nhìn cô gái nhỏ trước mắt thẹn quá thành giận, con mắt phượng hoa đào hơi híp lại, đáy mắt lại sáng thêm mấy phần, đợi cô nhiều ngày rồi, rốt cục đã tới cửa!

Khóe miệng hơi hơi cong lên, “Hạ tiểu thư, thân là Đường Thịnh tổng giám đốc, tôi luôn luôn công tư rõ ràng!”

Tổng, tổng giám đốc?!

Hạ Hải Dụ tâm tình ngã vào đáy cốc.

Cô đây là dè vào miệng cạp a a a!

Khóe miệng Đường Húc Nghiêu càng cong hơn, “Phỏng vấn lần một, cô tự giới thiệu về mình trước đi!”

“Tôi..... Tôi tên là Hạ Hải Dụ, 20 tuổi, tốt nghiệp học viện Văn Lý hệ Trung văn, có giấy chứng nhận Tiếng Anh thương mại, còn có chứng chỉ máy tính, nghiệp dư yêu thích là vẽ tranh.”

Đường Húc Nghiêu nhún mày, “Vẽ tranh?! Vẽ động vật sao?!”

“.....” Hạ Hải Dụ nhìn người đàn ông trước mặt cười so với hồ ly còn gian trá hơn, hận không thể xông lên đạp hai chân anh ta, còn nói cái gì công tư rõ ràng, vậy hẳn anh gì phải nói tới chuyện kia chứ?!

Đường Húc Nghiêu đứng lên, từng bước tới gần Hạ Hải Dụ, cô theo phản xạ lùi về sau, “Anh anh anh..... Anh muốn làm gì?!”

“Không làm gì, chỉ là muốn hỏi một chút về nhiệt tình yêu thích với động vật của cô, là định nghĩa thế nào về con ếch, chó, còn có co rùa ?”

“Con ếch có thể biến thành hoàng tử, chó là tượng trưng cho sự trung thành, rùa có thể sống rất lâu! Đều là động vật tốt! Là ca ngời!” Hạ Hải Dụ cái khó ló cái khôn, nhưng sau khi trả lời xong chính cô cũng cảm thấy chợt dạ, vô ý thức cắn cắn môi.

Đường Húc Nghiêu mắt sáng như đuốc, ánh mắt lưu lại trên cánh môi xinh đẹp như hoa anh đào của cô, kìm lòng không được nhớ lại mùi vị hẳn đã hưởng qua, dưới bụng lại chợt nhảy lên một hồi lửa nóng.

Hả?!

Khôi phục?!

8. Chương 8: Trúng Tuyển

Đường Húc Nghiêu trong lòng vui mừng, giấy tiếp theo đối với Hạ Hải Dụ cũng thân thiện hơn, không truy cứu cô ngụy biện chó chó mèo mèo kia, “Tốt lắm, cô được trúng tuyển, hôm nay liền bắt đầu đi làm!”

“Ah.....” Hạ Hải Dụ nửa mừng nửa lo, anh ta chợt khách khí như vậy, không phải là chế trụ cô trước, sau đó giữ lại từ từ hành hạ đi?!

“Có vấn đề?”

“Không có!” Chỉ cần không phải tiếp tục làm dân thất nghiệp cái gì đều không thành vấn đề!

Cứ như vậy, Hạ Hải Dụ chính thức trở thành thư kí của Đường Húc Nghiêu, không phải, là một trong các thư kí.

“Tiểu Hạ, đem văn kiện này đi in!”

“Tiểu Hạ, đem tủ số 12 dọn đi!”

“Tiểu Hạ, máy fax hỏng, cô tới sửa!”

Trong phòng thư kí, khác với ba tên thư kí lý lịch riêng thâm sâu đang vênh mặt hất hàm sai khiến, Hạ Hải Dụ cảm giác một môi giống như một con chó, thư kí ở đây, hoàn toàn là em gái làm việc vất vả!

Thật vất vả nhin đến lúc nghỉ trưa, cô thở một hơi thật dài, rốt cục có thể nghỉ ngơi rồi!

Đi ra ngoài mua sandwich cá, Hạ Hải Dụ vừa đi vừa ăn, ừ, không khí bên ngoài thật tốt, không giống máy điều hòa không khí trong phòng làm việc, thổi trúng đầu làm cô khó chịu, đi dạo xung quanh, ánh mắt giống như ra đa một dạng 360 độ quét nhìn mọi hướng, “a, có rồi, đến tầng thượng tòa nhà phơi nắng!”

“Oa, không nghĩ tới nơi này còn có cả vườn hoa trên sân thượng!” Hạ Hải Dụ bị cảnh đẹp ở tầng thượng hấp dẫn, thật sự là vườn hoa rất xinh đẹp, xung quanh là nhiều bó Thường Thanh Đằng [1] màu xanh biếc, còn có hoa hướng dương màu sắc tiên lệ cùng cỏ Lavender, giống như đi vào Provence [2] sáng rỡ, ánh nắng mặt trời hạ chỉ lên một cái bàn tròn màu xanh, bên cạnh còn có chiếc ghế bện bằng cây mây cùng màu chỉ nhìn thôi cô đã muốn trực tiếp ngồi lên đó.

Quá tuyệt vời, cô quyết định mỗi ngày về sau đều tới đây ăn trưa!

“Ừ.....” Cây xanh thấp thoáng trong góc chợt truyền đến thanh âm kì quái, giống như tiếng đàn bà rên rỉ.

Hạ Hải Dụ nụ cười khóe miệng lập tức cứng lại, không thể nào, lại có người không biết xấu hổ như vậy tại nơi tốt đẹp thế này làm chuyện xấu xa?! Có đạo đức không vậy?!

“A, anh thật là xấu!” Thanh âm người phụ nữ kiều lặc lặc làm Hạ Hải Dụ nổi đầy da gà, cô nhìn chiếc sandwich mới ăn hết một nửa, khẩu vị hoàn toàn mất hết.

Hạ Hải Dụ vẻ mặt rất kìm nén, dưới ban ngày ban mặt mà như vậy, ghê tởm!

“Nhanh lên một chút..... Người ta không chịu nổi..... Đường thiếu gia.....”

Đường thiếu gia?!

Không thể nào?!

Lại là tên lưu manh đó?!

Hạ Hải Dụ nhú nhú mày, biết rõ không nên xen vào việc của người khác, nhưng vẫn không nhịn được tò mò, chân nhỏ len lén hoạt động, giữa thanh âm nam nữ mập mờ từ từ rõ ràng.

“A a a a a.....” Thấy được hình ảnh không nên nhìn, Hạ Hải Dụ thất thanh hét chói tai.

[1] cây thường xuân

[2] Provence là một vùng nằm ở đông nam nước Pháp, bên bờ biển Địa Trung Hải và gần với Ý. Nó là một phần của vùng hành chính Provence-Alpes-Côte d'Azur. Vùng Provence theo truyền thống bao gồm các tỉnh Var, Vaucluse, Bouches-du-Rhône, Alpes-de-Haute-Provence, Alpes-Maritimes và một phần của Hautes-Alpes. Với vị trí bên bờ biển Địa Trung Hải, có thể thấy trong vùng Provence nhiều thành phố du lịch nổi tiếng như: Nice, Cannes, Aix-en-Provence...

9. Chương 9: Phá Hỏng Chuyện Tốt

Miệng giữ nguyên hình chữ “A”, Hạ Hải Dụ trợn mắt há hốc mồm, trước mắt là một màn ảnh đặc sắc sinh hương, người phụ nữ như rắn nước quần lấy thân người đàn ông, hai đai đeo trên váy an toàn chảy xuống đất, trước ngực cao vút miêu tả sinh động, áo sơ mi của người đàn ông thì hoàn toàn cởi bỏ, lộ ra một tấm lưng tinh trắng không mất cảm mỹ, một tay vòng quanh eo người phụ nữ thật chặt, một tay cởi thắt lưng của mình, cô nghĩ nếu trễ hơn nữa giây, hẳn tuyệt đối sẽ cởi quần!

“Đáng chết!” Đường Húc Nghiêu khê nguyên rửa lên tiếng, thật vất vả chỗ đó khôi phục cảm giác, anh mới muốn kiểm nghiệm thử, nhưng lại bị người khác cắt đứt, anh có một loại xung động muốn đem người đang thét chói tai bầm thây vụn đoạn.

Mạnh mẽ, ánh mắt như muốn giết người bắn tới đây.

Hạ Hải Dụ đón nhận tầm mắt, hừ, quả nhiên là anh ta!

Bốn mắt nhìn nhau, trong không khí bốc cháy tia lửa xẹt xẹt, Hạ Hải Dụ chợt khê run rẩy, theo bản năng sẽ phải lui về phía sau, nhưng vừa nghĩ, không đúng nha, không mặt mũi gặp người phải là anh mới đúng, ban ngày liền động dục, đơn giản là cầm thú! Hơn nữa còn ở nơi như thế này! Cần phải đem anh ta giam lại! Tránh cho thương tích phong hóa!

“Đường thiếu gia, anh nhìn cô ta làm gì, nhìn người ta còn chưa đủ sao?” Người phụ nữ chưa thỏa mãn dục vọng không cam lòng bị bỏ quên, đôi môi đỏ chót chu lên.

Hạ Hải Dụ da gà vẩy đầy đất, người đàn bà như vậy anh ta cũng ăn được?!

Đường Húc Nghiêu nháy mắt cũng không thèm, đem phản ứng của Hạ Hải Dụ toàn bộ nhìn ở trong mắt, xem ra cô đối với ánh mắt của anh có ý kiến? Làm ơn đi, nếu không phải một cước kia của cô quá ác, anh cũng không phải bụng đói ăn quàng như vậy!

“Đi!” Môi mỏng bật ra một chữ, nghe không ra cảm xúc.

Hạ Hải Dụ sững sốt, người đàn bà đối cô nở một nụ cười chiến thắng, tiểu nha đầu, muốn phá hư chuyện tốt của tôi, nghĩ giỏi lắm!

“Đi thì đi, ai thèm ở đây xem các người ‘bán thịt’ a” Hạ Hải Dụ bĩu môi, xoay người muốn đi.

“Đứng lại! Không phải là bảo cô đi!” Đường Húc Nghiêu nheo lại mắt.

“Không phải tôi thì ai?!” Hạ Hải Dụ không giải thích được, liếc mắt nhìn khuôn mặt người đàn bà nhân kia vụn vụn bưng tỉnh hiểu ra.

“Đường thiếu gia.....” người đàn bà nhân cổ gắng làm nũng, cố gắng văn hồi tâm ý người đàn ông, đồng thời ánh mắt quét về phía Hạ Hải Dụ đầy vẻ oán hận.

Đường Húc Nghiêu cười cười, từ trong túi móc ra một chiếc thẻ vàng nhét vào tay người đàn bà, “cưng yêu, áo lót Chanel số lượng hạn chế hôm nay đưa ra thị trường, không nhanh mua sẽ bị bán sạch đấy!”

“Ghét, người ta mua cái đó còn không phải là muốn mặc cho Đường thiếu gia nhìn!” Người đàn bà vừa nói, vừa cười nhận lấy thẻ vàng, sau đó ưỡn ngực rời đi.

Vườn hoa sân thượng chỉ còn lại hai người bọn họ, không khí có chút tế nhị, Hạ Hải Dụ lại thấy Đường Húc Nghiêu từng bước tới gần, cô không nhìn được tim đập có chút nhanh, “Anh..... Anh đừng có tới đây!”

Khóe miệng anh chứa đựng ý cười, tới gần hơn, không có mặc quần áo lồng ngực dần tới trước mắt cô.

Hạ Hải Dụ gương mặt đỏ lên,, gặp quý, cô cứ nhiên cảm thấy anh ta như vậy rất gợi cảm!
“Cô rất sợ tôi?!” Thanh âm khàn khàn mê người xuyên qua tai cô, mang đến một cỗ tê dại.
“Sợ a, tôi sợ anh có Aids, sẽ lây bệnh!”

Aids?!

Lây bệnh?!

Đường Húc Nghiêu nhíu mày, đáy mắt thoáng qua một tia nguy hiểm, bất ngờ bắt lấy tay cô, “Cô không nói tôi cũng quên mất, tìm những người đàn bà kia quả thật có chút nguy hiểm, cho nên tôi đổi ý —— do cô thay thế vậy!”

10. Chương 10: Làm Người Phụ Nữ Của Tôi

“Anh nói cái gì?” Hạ Hải Dụ hoài nghi mình nghe nhầm.

“Làm người phụ nữ của tôi!” Đường Húc Nghiêu tự tiểu phi tiểu nói, hơi thở anh tựa như xạ hương vô thanh vô tức lượn lờ, mùi vị nồng đậm hấp dẫn.

Hạ Hải Dụ ngẩn ngơ một giây, sau đó trên khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộ đỏ mặt xấu hổ, người đàn ông này không biết xấu hổ a không biết xấu hổ, “Đường thiếu gia, đầu anh bị lừa đá sao?”

Khóe miệng người đàn ông khẽ co quắp, cô gái này ở vườn thú à, sao lại có liên quan đến động vật ở đây?!

Anh nhẫn nhịn, thuận tay từ trong túi móc ra thẻ vàng, “Đây là năm trăm vạn, coi như là lễ ra mắt.”

Hạ Hải Dụ híps lại con mắt, nhìn cái thẻ ánh vàng rực rỡ trước mắt, này, cùng với cái thẻ hân vừa đưa cho người đàn bà kia giống nhau như đúc, xin đi, anh ta ỉnh là ngân hàng phát thẻ chắc!

“Đường thiếu gia, tôi không có hứng thú với thẻ nợ!”

“Vậy cô có hứng thú với cái gì? Biệt thự? Xe thể thao? Du thuyền?”

Hạ Hải Dụ sắc mặt trở nên âm trầm, hàm răng cũng cắn răng rắc vang dội, “Đường thiếu gia, tôi nghèo thì nghèo thật, nhưng nghèo phải có cốt khí, anh đừng hòng dùng tiền chà đạp tôn nghiêm của tôi!”

“Sao?.....” Anh chê cười một tiếng, “Có cần phải khoa trương như vậy không, còn tôn nghiêm? Chút tiền này đối với tôi mà nói không coi vào đâu!”

“Đúng, anh có tiền, anh là Đại thiếu gia, anh là tổng giám đốc, anh sinh ra đã ngâm muống vàng, anh thân kiều thịt mắc, tóc tơ so với người khác cũng đáng tiền, mà tôi chỉ là một tiểu Ma Tước, có bay mệt mỏi đến gãy cánh cũng không đạt được độ cao như anh, nhưng mà tôi nói cho anh biết, không phải người nào cũng muốn làm Ma Tước đậu đầu cành giả mạo Phượng Hoàng, biệt thự của anh, xe thể thao, du thuyền còn có thẻ vàng, tôi toàn bộ không có hứng thú!”

Sau khi nói lời chính nghĩa sắc bén một phen, Hạ Hải Dụ kiên định ưỡn vai, giấu bên trong sự quật cường hiện rõ không thể nghi ngờ, mùa hè sau buổi chiều, ánh mặt trời rực rỡ, chiếu sáng khuôn mặt cô, xuất trần thoát tục, tách rời thế giới.

Trong lúc nhất thời, Đường Húc Nghiêu có chút thất thần, ngực trái dâng lên một hồi kích động, thành thịch, thành thịch, nhịp tim thất thường.

Đường Húc Nghiêu dừng một chút, cưỡng bách mình tỉnh táo lại, mắt phượng hoa đảo chống lại ánh mắt trong suốt làm người ta thật không dám nhìn thẳng của cô, “Hạ Hải Dụ, cô có biết bên ngoài có bao nhiêu người con gái xếp hàng muốn làm phụ nữ của tôi không?”

“Vậy anh đi mà tìm bọn họ!”

“Nếu như hết lần này đến lần khác tôi vẫn muốn cô?”

Hạ Hải Dụ trợn mắt một cái, “Anh muốn tôi sẽ phải cho sao? Đường thiếu gia, anh có phải hay không quá tự cho là đúng? Anh cho rằng anh có tiền liền rất giỏi sao? Anh cho rằng đánh cái danh hiệu tổng giám đốc là có thể ra lệnh cho thiên hạ sao? Anh cho rằng.....”

Con người ngăm đen ngưng mắt nhìn hai cánh môi phần nộn khép khép mở mở của cô, Đường Húc Nghiêu rốt cục không nhìn được nội tâm sôi sục, đưa tay nắm lấy gáy Hạ Hải Dụ, liền bá đạo cúi đầu hôn xuống.....

11. Chương 11: Tôi Muốn Từ Chức

Lại một lần bị anh ta cưỡng hôn, Hạ Hải Dụ xấu hổ không thôi, nhưng là lần này cô cũng sẽ không để cho anh ta trắng trợn chiếm tiện nghi, tay nhỏ bé len lén đưa về phía túi, đem bình xịt hơi cay phòng thân lấy ra, sau đó nhắm ngay mặt Đường Húc Nghiêu mạnh mẽ phun xuống, “Đi chết đi!”

“A.....” Tiếng người đàn ông kêu rên vang vọng trên vườn hoa sân thượng.

Mắt bị nước cay hay cái gì đó làm cho kích thích, Đường Húc Nghiêu đau đến không mở ra được, còn liên tục ho khan, nhưng sức lực cầm lấy cổ tay Hạ Hải Dụ không chút nào giảm, “cô gái, cô lần này gặp họa lớn rồi!”

Hạ Hải Dụ trợn tròn mắt, đây là kẻ ác cáo trạng trước sao, loại người như anh ta không thể nói lý được, cô không chạy nhanh sẽ xong đời, nhưng cổ tay bị anh ta cầm rất chặt, cô không có biện pháp thoát khỏi anh ta, trừ khi...

Con mắt khẽ nheo lại, cô há mồm hung hăng cắn vào cánh tay anh ta!

“A.....” Bởi vì bị đau Đường Húc Nghiêu không khống chế được liền buông lỏng tay ra, trên trán gân xanh nhảy lên, môi mỏng nói ra lời ác độc, “Hạ Hải Dụ, cô đây là chống lại tổ chức tiến hành thương tổn thân thể người khác, chờ trừ tiền lương đi!”

Hạ Hải Dụ hướng hấn làm mặt quỷ, “Anh tỉnh lại đi! Tôi từ chức không làm!”

“Cái gì?! Chưa đầy nửa năm chủ động từ chức phải bồi thường công ty năm vạn đồng?!” Hạ Hải Dụ nhìn điều khoản Phách Vương trong tay không khống chế được kêu lên, cô nhớ lúc kí hợp đồng không có điều khoản này, lúc nào thì thêm vào chứ ?!

Cái bẫy! Cạm bẫy! Âm mưu! Dương mưu!

Sát Thiên Dao đồ lưu manh!

XXX!!!

Hạ Hải Dụ ở đáy lòng đem Đường Húc Nghiêu nguyên rửa một trăm lần, sau đó thở phò phò trở về chỗ ngồi làm việc của mình, a, mình nhẫn!

Năm vạn đồng, cô mới không cần bồi thường một cách vô ích như thế!

Khụ, dĩ nhiên, cô cũng không có tiền để mà bồi thường.

Tiền tiền tiền, tiền rất quan trọng, cô muốn kiếm tiền! Kiếm thật nhiều thật nhiều tiền!

Hạ Hải Dụ cầm điện thoại chuẩn bị gọi điện cho bạn học, hừ, điện thoại công ty, không mất tiền a không mất tiền!

“Alo, Tiểu Mễ, tớ là Hải Dụ, hỏi cậu chút, cái bày hàng vỉa hè tình hình thị trường gần đây thế nào.....”

Cũng trong lúc đó, trong phòng làm việc tổng giám đốc Đường Húc Nghiêu kết nối đường dẫn máy nội bộ, thời điểm nghe ba chữ “Bày hàng vỉa hè”, khóe miệng co quắp lại.....

12. Chương 12: Biện Pháp Khỏe Mạnh

Đầu cầu chợ đêm

Trong một góc không quá thu hút, nhưng Hạ Hải Dụ vẫn rất cố gắng lên tiếng rao hàng, đèn đường mờ màu vàng che dấu khuôn mặt đỏ bừng của cô, “Đồ dùng tình thú khỏe mạnh, mua hai tặng một, không nên bỏ qua đây!”

Cửa hàng chỉ có một khối khăn vuông, bày thành một gian hàng vĩa hè đơn giản, mặt hàng phía trên cũng rất phong phú, đồ dùng tình thú rực rỡ muôn màu xếp thành một đồng, có gói đơn, còn có hàng đôi, nhìn vào sẽ làm người ta đỏ mặt tim nháy.

Nghe được tiếng rao hàng, có người bởi vì ngượng ngùng nhìn cũng không nhìn, quay đầu liền bước đi, có người thì nhẩn nhẩn nhí nhí, muốn mua nhưng vẫn là không dám trước mặt nhiều người ngồi chồm hổm xuống chọn mua.

Ngồi xổm hơn bốn mươi phút, vẫn chưa mở hàng được, Hạ Hải Dụ có chút gấp gáp.

Cẩn rằng, cô bỏ qua ngượng ngùng, từ trên vĩa hè cầm lấy mấy dụng cụ màu sắc rực rỡ trực tiếp vọt tới trước mặt một đôi tình nhân, “Anh ơi, chị à, mời xem chút, đồ dùng tình thú, đồ dùng khỏe mạnh, đáng giá mua đó!”

“Này..... Không được không được.....” Vì ngại mất thể diện, cô gái trẻ tuổi kéo bạn trai đi.

Hạ Hải Dụ không có nản chí, tìm kiếm mục tiêu kế tiếp, nhắm ngay một đôi vợ chồng trung niên đối diện, “Chú với cô, xin mời xem đi, vì khỏe mạnh của chính mình và người yêu!”

“Này, tốt, xem một chút đi.....”

Cuối cùng cũng kéo được khách hàng đến, Hạ Hải Dụ liền bắt đầu giới thiệu từng mặt hàng, “Cái này có đường vân xoắn ốc, là kiểu dáng mới, vừa thời thượng lại cá tính, còn có mang mùi thơm, chú và cô mua hai cái đi!”

“Bao nhiêu tiền vậy?”

“Mười hai đồng, là giá bán buôn.”

“Được rồi, mua hai.”

Sau lúc mở hàng, khách hàng vây xem từ từ nhiều hơn, phần lớn đều là cặp đôi trẻ tuổi, cười đến mặt mũi, cũng không mặc cả, nhưng chọn rất cẩn thận.

“Cô chủ, cái này thật mỏng á, có thể nào dùng hay không liền rách?”

“.....” Hạ Hải Dụ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, “Sẽ không rách, đây là hàng chính hãng, bảo đảm cả chất lẫn lượng, anh xem trên bao bì còn có 3C dấu hiệu đây!”

“Dấu hiệu không đáng tin, hiện tại cái gì cũng làm giả được!”

Hạ Hải Dụ cười gượng hai tiếng, “Ôi cái này không cần lo lắng nữa, tôi đã dùng qua, chất lượng rất tốt, yên tâm mua đi!”

Thốt ra lời này, những khách hàng nhiệt tình lại cao hứng, “Cô chủ, xem người cô bây giờ, cũng sẽ không nói láo, cô nói đã dùng thử, vậy chúng tôi mua thêm mấy cái!”

“Cám ơn! Cám ơn!” Hạ Hải Dụ cười thu tiền, cảm giác không khí xung quanh cũng biến đổi ấm áp.

Nhưng đột nhiên, dưới đèn đường xuất hiện một bóng người cao lớn, trong lúc trời đất tối tăm, gió đêm mê mang, làm tầm mắt đui mù, cảm giác lạnh lẽo, sợi tóc đen phe phẩy qua cổ áo màu trắng, chỉ thấy Đường Húc Nghiêu đôi mắt dài híp lại, ánh mắt như sương, đem cô khóa chặt vững vàng.

“Em dùng với ai a?” Một chữ “A” cuối cùng thanh âm kéo rất dài, giống như cười, mà không phải tức giận.

13. Chương 13: Tiếp Xúc Thân Mật

Hạ Hải Dụ ngẩn ngơ, khuôn mặt nhỏ nhắn kìm lòng không được lại đỏ, tim cũng thành thịch nhảy loạn, nhưng cô cố giả bộ trấn định, “Khụ..... Khụ..... Đương nhiên là tôi cùng bạn trai yêu mến của tôi dùng!”

“A?!” Đường Húc Nghiêu ra vẻ kinh ngạc, giữa lông mày đều là tà khí, “cùng yêu, anh không phải là bạn trai yêu mến của em sao? Nhưng sao anh lại không nhớ rõ chúng ta dùng qua vật hữu dụng kia đây? Em thật không ngoan, dám lừa khách hàng, chúng ta mỗi lần làm không phải đều là trực tiếp ‘tiếp xúc thân mật’ sao?”

Nghe vậy, Hạ Hải Dụ cũng hít một hơi, anh ta nói cái chuyện hoang đường gì, không chút suy nghĩ liền kêu la, “Không biết xấu hổ! Ai làm với anh chứ? Tôi vẫn còn là cô gái trong sạch!”

Một câu kinh hãi tứ phía.

Đường Húc Nghiêu thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô biến thành màu gan heo, không nhìn được có chút buồn cười, khóe miệng nhếch lên một độ cong đẹp mắt.

Hạ Hải Dụ còn không kịp buồn bực, khách hàng liền bắt đầu dao động, “Thì ra cô lừa gạt người, còn nói mình có kinh nghiệm, lừa dối người ta, vậy chúng tôi không mua nữa, trả tiền trả tiền!”

Vừa nghe tiền vừa vào túi liền muốn bay, Hạ Hải Dụ bắt đầu đổ mồ hôi, “Ôi, không phải thế, mọi người đừng nghĩ loạn, tôi bảo đảm đó đều là hàng chính hãng, dùng rất tốt!”

“Sao cô dám bảo đảm chứ? Cô cũng chưa dùng thử!”

Hạ Hải Dụ hồng mắt, đây là cái gì Logic, nếu nói cô bán dao thái..., chẳng lẽ muốn cô chém thử mình một đao trước à?!

“Cô chủ trả tiền đi, chúng tôi không mua!”

Khách hàng đổi ý ngày càng nhiều, Hạ Hải Dụ không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ nhất nhất trả tiền, chỉ chốc lát sau, hàng vỉa hè vốn náo nhiệt không dứt đã trở nên vắng ngắt.

Nhìn ví tiền khô quắt, buôn bán tối nay công toi! Cố gắng của cô cũng mất trắng!

Bả vai, khẽ rũ xuống.....

Cô ngồi xồm xuống, đem đồ trên vỉa hè nhặt lên, nhét vào bao vải to mang theo, từ đầu tới cuối, không nhìn anh ta một cái.

Đường Húc Nghiêu nhú mày, đối với phản ứng của Hạ Hải Dụ không dự đoán được, cô hẳn là phải nổi trận lôi đình hét to với anh, sau đó mạnh mẽ cho anh một cước, hoặc là đem đồ nện lên đầu anh để trút giận không phải sao? Lúc trước tính tình của cô quật cường một dạng giống như cỏ dại, hôm nay thế nào lại im hơi lặng tiếng biến thành mầm non rồi?

“Này, Hạ Hải Dụ..... Cô làm sao không nói lời nào?” Thanh âm của anh có chút thấp thỏm.

Cô vẫn không thèm để ý đến anh, đứng lên, quay hướng ngược lại rồi đi.

“Hạ Hải Dụ!” Anh quýnh lên, đưa tay kéo cô lại, kinh ngạc, cô thế nhưng..... Khóc?!

14. Chương 14: Bồi Thường Tôn Thất

Không, không phải là khóc, chẳng qua vành mắt có hơi hồng hồng, nhưng vẫn có chút làm anh ngạc nhiên, có chút làm anh..... Lo lắng.

Vành mắt cô hồng hồng, nước mắt ở bên trong nổi lên, chỉ cần dùng lực chớp mắt một cái, nước mắt sẽ lăn xuống, nhưng cô cố nén không khóc, cánh môi cắn chặt, đến nỗi môi trắng bệch cũng không buông ra chút nào, quật cường làm tim anh đập nhanh.

Đường Húc Nghiêu dừng một chút, bỏ qua cái cảm giác kì lạ trong tim kia, nâng lên chiều bài mỉm cười, “Hạ Hải Dụ, cô là vì không kiếm được tiền mới đau lòng sao? Cô đến mức này sao, cái đó bán bao nhiêu tiền, cô có bán đến trời sáng cũng không được 100 đồng đi? Vì cái này mà khóc cũng quá khoa trương rồi! Được rồi, tôi cho cô 500 đồng, coi như bồi thường tổn thất cho cô!”

Vừa nói, anh tự mình từ trong ví da móc ra tờ năm trăm đồng giá trị lớn, cô cũng không nhận.

Vẫn không có động tĩnh gì, nét mặt Đường Húc Nghiêu có chút lúng túng, chưa từng có ai nhắm mắt làm ngơ với anh như thế!

Tiện tay lại rút ra một chục tiền mặt, anh đếm cũng không thêm, cùng với tờ tiền lúc nãy đưa tới, “Như vậy đủ chưa?”

Hạ Hải Dụ vẫn không có phản ứng, chỉ lặng lẽ nhìn anh, không nhìn ra biểu cảm.

Đường Húc Nghiêu nhú mày, sống 23 năm anh còn chưa bao giờ bức mình như thế!

Nhưng anh là Đường thiếu gia cao cao tại thượng, ai dám không nhìn anh như vậy, tất cả mọi người phải theo ý của mình, anh chưa từng an ủi qua người nào, chưa từng thương hại qua người nào, nhất là đối với phụ nữ!

Tất cả phụ nữ bên người đều hướng về anh mà cười, cố gắng đón ý nói hòa, lấy lòng mình, chỉ có người trước mắt này là ngoại lệ, mỗi lần thấy anh đều một dạng như gặp phải kẻ thù, hiện tại lại càng mắng cũng không mắng mình!

Lý trí nói cho anh không nên tự làm mất mặt mình, cũng bỏ cô lại đi bộ, nhưng là..... Nhưng là anh thậm chí có phần không làm được!

Cả người buồn bức, Đường Húc Nghiêu có chút bức bối, đối với thói quen muốn gì có đó làm anh tuyệt đối không chịu được người khác không để ý, nhấc tay lên, anh đem tiền đưa cho cô, “Cầm!”

“Tôi không muốn!” Rốt cục, Hạ Hải Dụ có phản ứng, nhưng là dứt khoát cự tuyệt.

Đường Húc Nghiêu nhú mày, kiên nhẫn rốt cục dùng hết rồi, “Cô gái, cô thanh cao cái gì, cầm loại đồ vật này bán trên đường, muốn tôi đưa bao nhiêu?! Cô không phải muốn kiếm tiền sao?!”

Lời khó nghe vào tai, Hạ Hải Dụ lửa giận trong lòng hừng hực thiêu đốt, hướng về phía Đường Húc Nghiêu chính là một trận kêu la đổ ập xuống, “Đúng! Tôi muốn kiếm tiền, nhưng tôi muốn dựa vào chính mình kiếm tiền! Tôi dốc sức tìm cách thế nào, đều so với loại heo ngỗng không như anh quần áo tới đưa tay cơm tới há mồm mạnh gấp trăm lần! Tôi làm phiền anh cái gì, sao anh lại mang phiền phức đến chỗ tôi?!”

Đường Húc Nghiêu ngẩn ra, thấy cô khôi phục bộ dáng mạnh mẽ khí phách hiên ngang, khóe miệng khẽ gợn lên, nhưng nụ cười lại bỗng nhiên thu vào, đáy mắt lập tức bắn ra tia nguy hiểm, “Làm phiền tôi chuyện gì?! Cô không biết nhân viên Đường Thịnh không thể lên kiêm chức sao?!”

“Không biết!”

“Trên hợp đồng có quy định!”

“Hợp đồng cái quỷ! Trên hợp đồng cũng không nói làm chưa được nửa năm phải bồi thường năm vạn đồng! Anh là đồ tiểu nhân, xấu xa, đều do anh giở trò quỷ! Ở công ty bắt nạt tôi, sau khi tan làm cũng bắt nạt tôi, tôi với anh không xong đâu!”

Nói xong, Hạ Hải Dụ giơ cao bao vải to trong tay, sau đó mạnh mẽ đánh tới đầu Đường Húc Nghiêu, rầm một cái, đồ vật bên trong lại rớt ra ngoài, đập đến anh cả người chật vật, “Đường Húc Nghiêu, Go——Out!”

Hạ Hải Dụ sau khi mạnh mẽ trút giận xong, thở phì phò chạy xa, đối với người đàn ông đang la hét sau lưng mắt đếc tai ngơ, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn giận đến đỏ bừng, gương môi, từng ngậm từng ngậm thở hổn hển.

“A, Hạ Hải Dụ, làm rất khá! Rất thoải mái!”

“Cái loại Đại thiếu gia tự cho là đúng kia chính là thiếu dạy dỗ!”

“Cho là có tiền là được chắc, người nào cần tiền của anh ta!”

“Bệnh hoàng tử giai đoạn cuối!”

Nói thâm lung tung một phen, Hạ Hải Dụ dần dần tỉnh táo lại....

Xong rồi, mới vừa này cô đem đồ trong bao đập anh ta, vậy chẳng phải vốn ban đầu không lấy lại được?!

A a a a, đáng chết!

Cô bị anh làm tức đến còn biết gì!

Tay nhỏ bé nắm thành quyền, đập nhẹ hai cái lên đầu mình, Hạ Hải Dụ giận dữ đi về phía bên xe, chỉ chốc lát sau liền ngồi lên tuyến xe buýt 28, hình bóng nho nhỏ biến mất dưới ánh đèn neon trong bóng đêm.

Phía sau, một chiếc Lamborghini số lượng có hạn trên toàn cầu theo sát, tầm mắt Đường Húc Nghiêu xuyên thấu qua thiết bị chắn gió thủy tinh, lại xuyên qua cửa sổ xe buýt, đem từng hành động của cô nhét vào đáy mắt....

15. Chương 15: Cuộc Sống Chua Cay

Hạ Hải Dụ trở lại phòng trọ nhỏ, thứ đầu tiên nhìn thấy là hóa đơn yêu cầu trả tiền dán trên cửa, ôi, lại thiếu tiền điện! Nhưng mà hoàn hảo, còn một tuần nữa mới đến hạn cuối, sẽ không cúp điện.

Vào phòng, ánh trắng màu bạc từ cửa sổ xuyên qua một chút ánh sáng, cô cũng không định mở đèn, có thể tiết kiệm chút nào hay chút ấy.

Cầm áo ngủ, cô kéo cả người mệt mỏi vào phòng tắm, bình nước nóng cũng không mở, dù sao trời nóng nực, tắm nước lạnh cũng không sao, hơn nữa kênh làm đẹp trên ti vi không phải nói tắm nước lạnh đối với da tốt hay sao, Hạ Hải Dụ tự an ủi mình, nhưng trong tích tắc khi nước dội lên thân vẫn lạnh nhịn không được run run.

“Hắt xì.....” Mạnh mẽ nhảy mũi một cái, chớp mũi cũng khê chua chua.

Sau khi nhanh chóng tắm rửa, Hạ Hải Dụ vệ sinh phòng đơn giản một phen, sau đó một tay cầm ví tiền, một tay cầm ống heo tiết kiệm ngồi bên bệ cửa sổ.

Dưới ánh trắng, bóng lưng của cô thoát nhìn càng thêm nhỏ yếu, nhưng hai vai ngay thẳng lộ ra một sự kiên cường không thể dao động.

Mở ra ví tiền, lấy tất cả ra ngoài, đếm, tám trăm hai mươi bốn đồng.

Lại mở ra ống tiết kiệm, tiền xu leng keng rơi ra ngoài, cô từng chút từng chút một đếm, rất kiên nhẫn, mới được mấy chục nụ cười khê hạ xuống, tổng cộng là một trăm bốn mươi lăm lẻ tám hào.

Cho nên, tiền giấy tiền xu tổng cộng là chín trăm sáu mươi chín đồng lẻ tám hào..... Vẫn chưa đến một ngàn đồng.

Đường Húc Nghiêu, ngăn cản tiền tài của tôi, đi chết đi!

Khuôn mặt nhỏ nhắn khê vụn vụn, Hạ Hải Dụ ở trong lòng nguyên rửa anh ta một trăm lần.

Sau đó, cô nhìn tấm hình trong ví tiền cười khúc khích, hé ra một tấm ảnh gia đình, cô cùng với em trai nhỏ hơn mười tuổi rúc vào lòng ba mẹ, cười đến vui vẻ. Thật hoài niệm khi còn bé, khi đó ba mẹ vẫn còn, em trai cũng rất khỏe mạnh.

Ngón tay nhẹ nhàng xoa khuôn mặt em trai trong tấm hình, Hạ Hải Dụ bắt đầu cùng “đưa em” cầu nhàu

---

“Hải Tinh, em không nên vội, chị đồng ý, nhất định sẽ mua cho em cái Transformers đó làm quà sinh nhật, chị nhất định sẽ giữ lời!”

“Biết không, nếu không phải do tên khốn Đường thiếu gia kia, chị lúc này đã có thể gom đủ tiền!”

“Hải Tinh, anh là tên xấu xa, luôn khi dễ chị, em phải làm chủ cho chị đấy, chúng ta cùng nhau nguyện rửa anh ta, có được hay không?”

“Ôi, không được, vì loại người như vậy mà lãng phí tình cảm thì không được, chúng ta phải cầu nguyện cho Hải Tinh sớm khỏe lên, hi vọng có thể tìm được một người có xương tủy tương ứng với em nhanh lên một chút!”

“Ừ, quyết định như vậy, Hải Tinh, chúng ta cùng nhau cố gắng lên! Fight—ing!”

Một mối xông tới, Hạ Hải Dụ cũng trở về giường nhỏ dần dần thiếp ngủ, khoe miệng khẽ nhếch lên, loại xinh đẹp này gọi là —— bất khuất!

16. Chương 16: Thay Đổi Kế Sách

“Hạ Hải Dụ, cô không phải đang thiếu tiền sao, tôi cho cô!”

“Hạ Hải Dụ, chỉ cần cô làm người phụ nữ của tôi, tôi sẽ mua cho cô một vạn cái Transformers!”

“Hạ Hải Dụ, làm người phụ nữ của tôi, bao nhiêu tiền cũng có thể!”

Đường Húc Nghiêu đứng trước mặt cô từ trên cao nhìn xuống, giơ tay lên vỗ vài phát, một đoàn Boeing 747 gào thét bay đến, tiền mặt bó lớn bó nhỏ từ trên rơi xuống, vẻ mặt của hắn vẫn kiêu căng không ai bì nổi như vậy.

“Đường Húc Nghiêu, anh cùng đồng tiền thối của anh cách xa tôi một chút! Cút! A a a a.....”

Phanh ngồi dậy, tỉnh mộng.

Hạ Hải Dụ mặt đen lại, khốn kiếp, dám vào giấc mơ của tôi!

Nhìn đồng hồ, không xong, sắp trễ rồi!

Bay khỏi giường, rửa mặt, đánh răng, thay quần áo, ngắn ngủn mười lăm phút sau, Hạ Hải Dụ rời khỏi nhà, chạy thẳng tới công ty.

Tập đoàn Đường Thịnh.

Hạ Hải Dụ cầm một phần văn kiện tới phòng làm việc của tổng giám đốc, đẩy cửa, liền ngáy ngẩn cả người.

Cửa chớp kéo xuống, che lại ánh sáng bên ngoài, bên trong phòng có rất nhiều cây nến, bày thành hình trái tim, tạo một không khí lãng mạn, trên đất còn trải thảm đỏ, bàn làm việc cũng bị chuyển đi, thay vào đó là bàn ăn màu trắng kiểu dáng Châu Âu, phía trên bày đầy hoa tươi rượu ngon.

Anh ta lại làm cái trò gì thế?!

Nghi hoặc chông chênh, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Hải Dụ mờ mịt càng lộ vẻ xinh đẹp.

Đường Húc Nghiêu ngẩng đầu nhìn cô, trong lòng có một ý nghĩ ngày càng mãnh liệt, muốn cô!

Phụ nữ đều yêu tiền yêu lãng mạn, nếu cô không lấy tiền, vậy anh liền đổi lại kế sách khác, không tin cô còn có thể cự tuyệt!

Tay nâng lên bó hoa đã sớm chuẩn bị, môi mỏng khẽ giơ lên theo một độ cong cũng mang theo vài phần khinh thường, “Cho em.”

Hoa hồng Scotland, một bó bảy đóa, một đóa bảy màu, trên thế giới không có bó thứ hai.

Hạ Hải Dụ nhúu lông mày, cái tên công tử đào hoa này, vẫn chưa từ bỏ ý định, lại còn đem cô thành cái loại phụ nữ ham mê hư vinh, ghê tởm!

Con người đảo lòng vòng, Hạ Hải Dụ cố nén chán ghét trong lòng, làm bộ sợ hãi than lên, “Thật là xinh đẹp a!”

Đường Húc Nghiêu nhú mày, tương đối hài lòng với biểu hiện của cô, anh biết, không có phụ nữ nào có thể kháng cự loại hấp dẫn này!

Hạ Hải Dụ ném cho anh cái ánh mắt mỉa mai hoặc, thanh âm mềm nhũn, giống như thẹn thùng, “Cám ơn.....”

“Em thích là tốt rồi.” Thân thể cao lớn không nhịn được nhích tới gần, nghiêng người nghĩ muốn âu yếm.

Đang lúc này, Hạ Hải Dụ mặt phút chốc thay đổi, bất ngờ đánh úp, tay nhỏ bé giơ lên, đem hoa hồng đầy gai hung hăng đánh vào mặt anh ta.

“Hoa quý như vậy, Đường thiếu gia ngài tự mình hưởng thụ đi!”

“Cô.....” Đường Húc Nghiêu mặt co rút, đau đớn khó không nhịn được.

Hạ Hải Dụ cười đến đắc ý, “Ôi, gai hoa ghim trên mặt, rất đau đi, Tổng giám đốc đại nhân, thư kí nhỏ tôi đây giúp ngài gọi xe cứu thương nhé!”

Phanh!

Đóng cửa đi!

“Hạ Hải Dụ, cô chờ xem, một ngày nào đó cô sẽ phải cầu xin tôi!”

17. Chương 17: Hiến Tủy

Bệnh viện.

Thiệu Hành nhìn bạn tốt hé ra khuôn mặt tuần tú bị vết thương chồng chất, có lòng tốt khuyên, “Nghiêu, mình đem cái cô Hạ Hải Dụ điều khỏi phòng thư kí sang những ngành khác nhé?”

“Không được!” Đường Húc Nghiêu cắn răng nghiêng lợi nói, không cần thận động tới da thịt trên mặt, đau đến khóe miệng co quắp.

Thiệu Hành bất đắc dĩ, đồng thời lại rất tò mò, “Cậu để ý cô ta như vậy làm gì, không phải là thật sự coi trọng cô ta đi?”

“Mình làm sao có thể coi trọng cái loại tiểu Ma Tước đó được?!” Đường Húc Nghiêu vẻ mặt có chút khinh thường, đúng, Hạ Hải Dụ chính là tiểu Ma Tước, chính cô ta cũng nói như vậy, nhưng là tiểu Ma Tước này cũng thật đặc biệt! So với Phượng Hoàng còn kiêu ngạo hơn!

Thiệu Hành khóe miệng hếch lên, đã hiểu, hóa ra là thói hư tật xấu của đàn ông quấy phá, càng cùng người khác bất đồng, thì càng muốn chinh phục, càng không chiếm được, thì càng tốt!

Lúc này, viện trưởng Trần đẩy cửa đi vào, nhìn Đường Húc Nghiêu mặt sưng đỏ, nhịn không được có chút buồn cười, tên nhóc này từ nhỏ đã ngang ngược, bây giờ rốt cục gặp phải khắc tinh.

“Chú Trần, cháu sẽ không bị hủy dung đi?” Đường Húc Nghiêu nhìn về phía gương, càng xem càng lo lắng.

“Nào có nghiêm trọng như vậy, gai đã lấy ra, chẳng qua là hai ngày nay phải chú ý không được dính nước, tránh cho lan ra.”

“Ừ.” Đường Húc Nghiêu yên lòng, đối với y thuật của chú Trần anh rất tin tưởng, đường đường là viện trưởng bệnh viện, bác sĩ y khoa, mấy chục năm kinh nghiệm lâm sàng, ông nói không thành vấn đề vậy nhất định không có vấn đề.

Viện trưởng Trần dặn dò mấy câu, lại chậm chạp không có ý rời đi, Đường Húc Nghiêu cùng Thiệu Hành đều thấy có chút kì quái, chú Trần không phải là người bận rộn sao, hôm nay sao có thể rảnh rỗi như vậy?!

“Chú Trần, chú có chuyện gì?”

Viện trưởng Trần thấy buồn cười, “Húc Nghiêu, lúc trước cháu không phải là làm cam kết hiến xương tủy sao, hiện tại có một đứa bé mắc bệnh bạch cầu có xương tủy tương ứng, chú muốn hỏi ý cháu.”

Nghe vậy, Đường Húc Nghiêu vẻ mặt có chút không được tự nhiên, chú Trần không hổ là người từ nhỏ nhìn anh lớn lên, thì ra là đã sớm nhìn thấu, không sai, anh ban đầu làm cam kết hiến xương tủy nhưng là vì mặt mũi Đường gia, muốn dùng loại việc thiện này chiếm được bình luận tốt của giới truyền thông, điểm xuất phát đầu tiên cũng không phải vì cứu người.

Nhưng mà, đó là ý nghĩ trước kia, hiện tại không giống nhau.

“Chú Trần, cháu nguyện ý hiến.”

Viện trưởng Trần cảm thấy thoải mái bội phần, nhân gian khó khăn thế này mới biết đại thiếu gia ngày càng có trách nhiệm đàn ông rồi!

Lật giở bệnh án trong tay, viện trưởng Trần từ bên trong lấy ra một phần tài liệu, “Húc Nghiêu, đây là tư liệu về đứa trẻ bị bệnh bạch cầu đó, cháu xem trước một chút.”

“Vâng.”

Hạ Hải Tinh?!

Người giám hộ Hạ Hải Dụ?!

A, thú vị!

Đường Húc Nghiêu nhếch lên môi mỏng, trong nụ cười lộ ra khí chất nguy hiểm, trong đầu hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn khi thì giống như một tiểu ác ma giảo hoạt, khi thì lại có chút quật cường giống con bò lớn ngu ngốc.

Hạ Hải Dụ, cô sẽ làm gì để cầu xin tôi đây?

Tôi rất mong đợi đây!

18. Chương 18: Mừng Rõ Như Điên

Cả một ngày Hạ Hải Dụ đều ở trong trạng thái không tập trung, ánh mắt vô số lần liếc trộm phòng làm việc của tổng giám đốc, biết rất rõ bên trong không có ai, nhưng cô vẫn không nhịn được.

Buổi sáng cô nện hoa hồng lên mặt Đường Húc Nghiêu, sau đó anh ta cùng Thiệu Hành tới bệnh viện, tới bây giờ cũng chưa trở lại, chắc là phải nhập viện rồi, nhưng lực sát thương của một bó hoa không lớn như vậy đi? Hơn nữa nếu anh ta thật sự bị thương nặng..., theo cái loại tính tình ngang ngược kia chỉ sợ đã sớm phất người truy bắt cô rồi, làm sao còn có thể để cô nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật?!

Có chỗ quái lạ!

Hạ Hải Dụ cuối cùng cho ra bốn chữ như vậy, nhưng về phần quái lạ ở chỗ nào cũng không biết.

Đồng hồ chỉ hướng 17 giờ, ha ha, rốt cục tan việc!

Hạ Hải Dụ khoe miệng cong lên, thật tốt, kết thúc năm ngày làm việc, ngày mai có thể tới gặp Hải Tinh rồi!

Sờ sờ trong túi mới tăng 50 đồng, tâm tình tốt hơn!

Buổi trưa cô xung phong nhận việc giúp các đồng nghiệp mua cơm, mua nước, mua đồ ăn linh tinh, mặc dù thiếu chút nữa chạy gãy chân, nhưng kiếm được nhiều tiền như vậy cũng đáng!

Lần này, cô có đủ một ngàn đồng, có thể mua quà sinh nhật cho Hải Tinh rồi!

Xách túi lên, Hạ Hải Dụ tâm tình nhảy nhót, trực tiếp xông tới cửa hàng đồ chơi, Transformers, tôi tới đây!

“Tiểu thư, lại tới nhìn Đại Hoàng Phong [1] đi!” Ông chủ cửa hàng đồ chơi biết Hạ Hải Dụ, cô ít nhất đã tới ba lần.

Hạ Hải Dụ cười híp mắt, “Lần này không chỉ xem chút đâu, tôi đã gom đủ tiền, có thể mua nó về!”

Nụ cười sáng lạn làm cho khách hàng xung quanh thiếu chút nữa lóa mắt.

Cô gái này mặc dù không phải nghiêng nước nghiêng thành, nhưng lại duyên dáng linh động, duyên dáng chân thật.

“Cưng yêu, điện thoại tới, điện thoại tới!” Điện thoại di động trong túi chợt reo lên, Hạ Hải Dụ hai mắt lập tức tỏa sáng, đây là chuông dành riêng cho Hải Tinh!

“Alo, Hải Tinh!”

“Chị.....” Điện thoại bên kia truyền đến thanh âm một đứa bé trai có vẻ suy yếu, nhưng trong đó lại lộ ra vui sướng trước nay chưa từng có, “Chị, nói cho chị biết một tin tốt, viện trưởng Trần mới rồi nói cho em biết có một anh trai nguyện ý hiến xương tủy cho em đây!”

“Thật?!” Hạ Hải Dụ mừng rỡ như điên, trời ạ, Hải Tinh được cứu rồi! Quá tuyệt vời!

Hạ Hải Dụ vui vẻ thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cúi đầu mạnh mẽ hôn Đại Hoàng Phong vừa mới mua được, Transformers thật không hổ là thần kỳ gì đó, kỳ tích thật xuất hiện!

“Hải Tinh, chị ngày mai tới xem em, em phải ngoan nhé, phải ăn tận lực vào, chị nghe nói giải phẫu xương tủy rất khổ cực, em trước đó phải dưỡng đủ sức lực, biết không?”

“Biết, chị, chị cũng phải ăn cơm thật ngon, đừng luôn nghĩ mua quà cho em, em không muốn chị cực khổ.”

Hạ Hải Dụ cười cong lông mày, vì Hải Tinh, cái gì khổ cô cũng có thể chịu!

Trò chuyện xong, lại tiếp một cuộc gọi nữa, “Alo, viện trưởng Trần..... Hải Tinh vừa rồi cho tôi biết..... Cái gì?! Người đó lại không muốn hiến?!”

[1] là Bumblebee trong Transformers

19. Chương 19: Tự Động Tới Cửa

“Viện trưởng Trần, tại sao có thể như vậy, tại sao anh ta lại đổi ý?”

“Hạ tiểu thư, tôi rất xin lỗi, Đường thiếu gia tính khí hay như vậy.....”

Đường thiếu gia?!

Nghe được ba chữ sau, Hạ Hải Dụ trên mặt một hồi kinh ngạc.

Tay nắm đồ chơi trong lòng dâng lên một hồi ươn ướt, “Viện trưởng Trần, ngài nói Đường thiếu gia là chỉ Đường Húc Nghiêu sao?”

“Dĩ nhiên, thành phố T này có Đường thiếu gia thứ hai nữa sao.” Viện trưởng Trần giọng nói cũng có chút bất đắc dĩ, không hiểu tại sao Húc Nghiêu lại bảo ông gọi tới số điện thoại này nói dối, buổi chiều anh ta rõ ràng làm xét nghiệm máu để kiểm tra, còn gạt người nhà bệnh nhân nói cái gì đổi ý.

Hạ Hải Dụ bối rối, cảm giác hi vọng rồi lại thất bại làm đầu cô trong nhất thời có chút hỗn loạn, nhưng có một câu nói cô vẫn nhớ rõ ràng.

“Hạ Hải Dụ, cô chờ xem, một ngày nào đó cô sẽ phải cầu xin tôi!”

Không nghĩ ngày đó nhanh như vậy tới rồi, hơn nữa còn lấy loại phương thức như vậy.

Anh ta là muốn cô đi cầu xin ?

Môi, theo bản năng cắn chặt.

Xong rồi, cô đắc tội anh ta như vậy, anh nhất định sẽ không đơn giản bỏ qua cho cô!

Tên đàn ông kia tự ái cao như vậy, nhất định hết sức ghi hận cô sỉ nhục anh ta, có trời mới biết anh ta sẽ trả thù cô thế nào!

Bên ngoài biệt thự Đường gia, một bóng hình nho nhỏ lén lút, mang theo mũ lưỡi trai, trên tay còn có ống nhòm.

Hạ Hải Dụ nhìn nhìn xung quanh, phát hiện không có ai, liền đánh bạo tới gần hơn một chút.

Nhìn không thấy đình viện, biệt thự hai tầng khí thế dọa người, khắp nơi hiển lộ rõ ràng sự lộng lẫy.

Thật đúng là có tiền!

Hạ Hải Dụ hừ lạnh một tiếng, trong đầu hiện lên khuôn mặt anh tuấn nhưng lại hết sức ghê tởm, vẻ mặt dữ tợn hơn.

Cô có thể cự tuyệt tiền của anh ta, nhưng cô lại không thể không cần xương tủy của anh, xác suất một phần vạn, chỉ có anh ta mới có thể cứu Hải Tinh!

Hạ Hải Dụ, dừng cảm chút, đi cầu anh ta đi, đại trượng phu có được dân được, cô cũng có thể!

Anh ta chính là bị bệnh hoàng tử giai đoạn cuối, chỉ cần cô chịu cúi đầu, anh ta nhất định chịu đáp ứng!

Nếu anh ta nhỏ mọn ghi hận chuyện cô đánh anh lần trước, vậy cô để anh đánh lại là được, cầm cây xương rồng đập cũng không có sao nhĩ!

Ôm quyết tâm hẳn phải chết không cần nghi ngờ, Hạ Hải Dụ sau khi đứng 35 phút lẻ 9 giây, rốt cục nhấn chuông cửa.

Leng keng!

“Chào ngài, đây là phòng cảnh vệ Đường trạch, xin hỏi có chuyện gì?”

Phòng cảnh vệ?!

Anh ta ình là quân khu thủ trưởng à!

Hạ Hải Dụ khước miệng co quắp, bắt buộc mình phải bình tĩnh, ho khan hai tiếng sau đó nói với khuôn mặt có ý tốt, “Xin chào, tôi tới tìm Đường Húc Nghiêu.”

Người bên đường dẫn kia quả nhiên hơi ngẩn người, hiển nhiên đối với kiểu gọi thẳng của cô cảm thấy ngoài ý muốn, ngay sau đó lại hỏi, “Xin hỏi tiểu thư có hẹn trước không?”

Hẹn trước?!

Đây cũng không phải công ty, muốn gặp anh ta còn phải hẹn trước sao?!

Không phải quá bày đặt đi?!

Hạ Hải Dụ đang giận dữ không vui, trong đình viện chợt nổi lên xôn xao, hai mươi người mặc đồng phục người hầu thống nhất nghiêm chỉnh từ trong một bên cửa đi ra, chia nhóm làm hai đội, xếp thành một hàng.

Sau đó, một lão quản gia tập tễnh mà đến.

“Là Hạ tiểu thư đi, thiếu gia nhà tôi chờ cô đã lâu, mời vào.”

Cửa sắt hoa văn chậm trở từ từ mở ra, một thế giới mới tinh hiện ra trước mặt Hạ Hải Dụ.....

20. Chương 20: Tôi Đáp Ứng Anh

Bên hồ bơi, Đường Húc Nghiêu nhàn nhã nằm trên ghế sưởi nắng, một thân quần áo ở nhà nhẹ nhàng thả lỏng khoác lên người, nhưng một chút cũng không lộ vẻ lười nhai, ngược lại làm cho người ta cảm thấy một loại cảm giác lười biếng.

Nghe được tiếng bước chân, môi mỏng khẽ nhếch lên, quay đầu, nhìn thấy người mình đã chờ từ lâu.

Trên khuôn mặt thanh tú không chút son phấn, bộ dáng sạch sẽ cùng tên cô giống nhau, ngoại hình đơn giản thanh thuần, mát mẻ nhu mỹ, không có tư thế tuyệt lệ, nhưng cũng mát mẻ động lòng người, mà hấp dẫn người ta nhất, là đôi mắt trong như nước hồ mùa thu của cô.

Anh nhìn chăm chăm cô, đáy mắt lại thoáng qua một tia gian trá, “A? Khách quý đến đây! Hạ tiểu thư đại giá quang lâm, thật là vinh dự cho kẻ hèn này!”

Hạ Hải Dụ làm sao không nghe ra anh ta đang chế nhạo, tay lên nắm thành nắm, hận không một quyền đánh lệch mặt anh ta, nhưng là cô không thể, nhẫn nhịn, nghiêm mặt nói, “Tổng giám đốc, tôi hôm nay đến là có chút chuyện muốn nói cùng anh.”

Đường Húc Nghiêu nhíu mày, “Đây là thời gian cá nhân, lại ở nhà, tôi rất không thích xưng hô tổng giám đốc này!”

Được rồi, cô đã hiểu, anh ta là đang cố ý gây khó dễ!

Hạ Hải Dụ cắn cắn môi, khuất phục, sau đó cố gắng giữ vững nụ cười, “Như vậy, tôi có việc muốn nói với anh một chút, Đường thiếu gia!”

Anh hài lòng gật đầu một cái, “Được rồi, nói một chút xem, tôi cũng rất hiếu kì, đến tột cùng là có chuyện quan trọng gì làm Hạ tiểu thư từ xa đến, mà vẫn còn đứng bên cửa 35 phút lẻ 9 giây đây?”

Hạ Hải Dụ thiếu chút nữa hộc máu, anh ta thậm chí ngay cả cái này cũng biết!

Cũng đúng, anh ta đã sớm đoán được mình sẽ đến, dĩ nhiên sẽ ôm cây đợi thỏ rồi!

Hạ Hải Dụ nheo mắt lại, đối với thái độ phách lối của anh ta rất tức giận, kiêu cái gì mà kiêu, nếu không phải biết anh có xương tủy hữu dụng, cô có chết cũng sẽ không tới nơi này!

“Nói đi, anh muốn tôi làm gì?” Cô vào thẳng vấn đề hỏi.

“Cô là đang nói gì vậy? Sao tôi nghe không hiểu?”

Giả bộ!

Thật có thể giả bộ!

Hạ Hải Dụ mạnh mẽ nhìn chăm chăm vào anh, cái bộ dáng đã biết trước trong lòng kia thật quá ghê tởm!

Hít thật sâu một cái, Hạ Hải Dụ bắt buộc bản thân tỉnh táo lại, cô là đang đi cầu người, cho nên phải kiên nhẫn một chút, đúng vậy, kiên nhẫn! Kiên nhẫn!

Giọng nói không tự chủ mềm nhũn ra, “Đường thiếu gia, tôi là chị của Hạ Hải Tinh, tôi thành khẩn xin anh hiến xương tủy cho nó, có thể không?”

Rốt cục nói đến trọng điểm rồi!

Đường Húc Nghiêu khề nhếch khóe môi, đáy mắt đều là hài lòng, nhưng vẫn cố ý làm ra vẻ, “Tôi là người làm ăn, mọi việc cũng đều phải có thù lao!”

“Anh muốn cái gì?” Cô hỏi có chút căng thẳng.

“Cô nói..... Tôi muốn cái gì.....” Hắn chợt đứng lên, ở bên tai cô thổi ra khí nóng, ý tứ chọc ghẹo rất rõ ràng.

Hạ Hải Dụ cắn răng nghiêng lợi, tên xấu xa hèn hạ vô sỉ này!

Ý đồ của anh ta rất rõ ràng, đồ lưu manh, đại heo đất!

Hạ Hải Dụ rất bức bối, nhưng không có cách nào khác, cắn răng một cái, quyết định, bất cứ giá nào rồi!

“Được, tôi đồng ý, làm người phụ nữ của anh!”

21. Chương 21: Nói Mà Không Có Bằng Chứng

Đường Húc Nghiêu lắc đầu một cái, còn chưa thật hài lòng, “Tôi không thích phụ nữ quá bạo lực!”

Hiển nhiên, ý chỉ sở hữu!

Hạ Hải Dụ bỏ xuống tất cả tự ái, cúi đầu nhận sai, “Thật xin lỗi, sự kiện cầm hoa hồng đập anh là tôi không đúng, tôi xin lỗi!”

“Thật lòng?!” Anh vô cùng hoài nghi thành ý của cô.

“Thật thật! Một trăm lần nghiêm túc! Một ngàn lần nghiêm túc! Một vạn lần nghiêm túc!” Hạ Hải Dụ gật đầu giống như gà mổ thóc, đôi mắt tinh khiết trong suốt không có tia gian dối nào.

Mắt Đường Húc Nghiêu chăm chú khóa lại ở cái miệng nhỏ nhắn hoạt bát của cô, đáy mắt nổi lên ánh sáng.

Khẽ nghiêng người, anh tựa vào gần hơn, hơi thở ấm áp mơ hồ đầu độc, đáy mắt lưu động ánh sáng tà ác, ngón tay thon dài xoa đôi môi của cô, cẩn thận vuốt ve, “Nói mà không có bằng chứng, trước tiên cô phải làm chút gì bảo đảm cho thỏa đáng!”

Bảo đảm?!

“Cái đó..... Muốn ký tên đồng ý sao?!” Phim truyền hình đều diễn như vậy, còn có ngôn tình tiểu thuyết Đài Loan tất cả đều có kiểu đoạn máu chó như vậy. Đường Húc Nghiêu vui vẻ cười ra tiếng, “Chữ là chết, người là sống, tôi thích thật hơn một chút!”

Hạ Hải Dụ nhin không được tim đập rộn lên một chút, lúc anh nói chuyện, môi mỏng phun ra hơi thở phe phẩy lên mặt cô, làm cô cảm thấy hai gò má nóng lên.

“Thế nào? Không muốn?” Đường Húc Nghiêu nướn mày, ngón tay tiếp tục khẽ vuốt môi của cô, thân thể mềm mại tản ra hương thơm mê người, so với mùi hương anh gửi qua đều tốt hơn.

“Tôi.....” Hạ Hải Dụ đỏ mặt, lắp bắp, anh dựa vào quá gần, làm cô có chút không thở được.

“Sao?” Nhìn bộ dáng cô khấn trương, Đường Húc Nghiêu cảm thấy rất thú vị, không khỏi nghĩ trêu chọc cô. Anh cúi đầu, ở bên tai cô nhẹ nhàng thổi khí, “Như vậy đã khấn trương? Vậy sao làm được phụ nữ của tôi?”

Hạ Hải Dụ cũng hít một hơi, theo bản năng muốn đẩy anh ra, nhưng là cô cố nén, bản năng nhấm hai mắt lại, thật chặt.

Bởi vì khấn trương, lông mi của cô thật dài khẽ run giống như cánh bướm, mi tâm cũng nhú lại, cái trán toát ra mồ hôi.

Vẻ mặt như sắp chịu cực hình!

Con mắt phượng hoa đào của người đàn ông híp lại thật sâu.

Lần đầu tiên có cô gái ở trong ngực anh mà còn cứng ngắc như vậy!

Anh rất muốn xem một chút, dáng vẻ yếu đuối của cô, nhất định, cực kỳ mê người!

Ánh mặt trời chiếu sáng lên khuôn mặt nhỏ nhắn bóng loáng như ngọc của cô, chiếc váy trắng liền áo không thể bình thường hơn, nhưng mặc trên người cô lại cực kỳ đẹp mắt, tóc buộc kiểu đuôi ngựa đơn giản nhất, nhưng khi cô buộc lên lại có một loại khí chất Triều Dương, xinh đẹp giống như cá Thiên Sứ, đẹp đến mức làm anh run sợ.

Bàn tay to vòng qua vai cô, thoáng dùng lực, anh cúi đầu, hôn lên cánh môi động lòng người kia.....

22. Chương 22: Muốn Cô Chủ Động

Mẹ nó, hôn liền hôn đi, lại còn vờn đầu lưỡi, thật là tà ác!

Hạ Hải Dụ trong lòng lửa giận đốt điên cuồng, đôi tay nhỏ bé nắm thật chặt làn váy, cố gắng khắc chế xúc động muốn lui người.

Đường Húc Nghiêu cảm nhận được lòng cô không yên, đáy lòng cũng một hồi nóng nảy, cô gái này sao lại không đáng yêu như vậy, nếu đổi lại là người khác đã sớm mê đắm rồi, cô còn ở chỗ này thái độ một bộ không thể chịu được!

Nụ hôn, trở nên tẻ nhạt vô vị.

Anh dừng lại tất cả động tác, trên gương mặt đẹp trai nổi lên nụ cười ác liệt, “Miễn cưỡng như vậy sao? Vậy không tính, tôi cũng không phải không thể, chính là phụ nữ muốn được tôi hôn rất nhiều!”

Hạ Hải Dụ phút chốc mở mắt ra, khuôn mặt nhỏ nhắn giận đến đỏ bừng, anh ta cố ý! Phụ nữ muốn được anh ta hôn rất nhiều, nhưng người có thể cứu Hải Tinh cũng chỉ có anh nha!

Kéo kéo khóe miệng, Hạ Hải Dụ nặn ra nụ cười nịnh nọt, “Vậy hôn lại lần nữa? Lần này tôi nhất định sẽ phối hợp tốt!”

Đề nghị của cô làm Đường Húc Nghiêu hơi kinh ngạc, một tay nâng cằm của cô, xúc cảm trơn nhẵn mềm mại làm lòng anh ngứa một chút, khóe miệng hơi nâng lên, “Được rồi, tôi sẽ cho em một cơ hội nữa, nhưng mà lần này muốn em chủ động!”

Hạ Hải Dụ hận đến cắn răng nghiêng lợi, nhưng vẫn nhin xuống tất cả tức giận, chủ động liền chủ động, cô mới không sợ đâu!

Chuẩn bị tâm lý thật tốt, Hạ Hải Dụ trốn mắt nhìn, sau đó lại nhắm lại, cong miệng lên, hung hăng nhào tới phía Đường Húc Nghiêu, thân hình anh vốn đang đứng cạnh hồ bơi bỗng chợt lóe, cô nhào tới vô ích, vô cùng thê thảm ngã vào nước.

“A.....”

Ào một tiếng, bọt nước trong hồ bơi văng lên.

Đường Húc Nghiêu hoàn toàn không có ý cứu cô, khuôn mặt đẹp trai nở nụ cười, thưởng thức bộ dáng chật vật của cô.

“Phốc! Khụ.....” Hạ Hải Dụ ở trong hồ bơi giấy dựa, toàn thân bị nước làm ướt hết.

Cô lau mặt một cái, càng không ngừng ho khan, một bên ho khan một bên trốn mắt nhìn người đàn ông trước mắt.

“Anh, anh.....” Tên khốn này, cố ý!

“Không cho phép ra!” Đường Húc Nghiêu ở trên cao ra lệnh, “Tôi có thói quen mỗi ngày bơi lội nửa tiếng, nhưng nếu nói muốn hiến tủy, vậy thì khẳng định không thể bơi, tất cả —— em bơi thay tôi!”

“Cái gì?!” Hạ Hải Dụ sững sốt, anh ta đây là..... Đồng ý hiến tủy sao?!

A a a, quá tuyệt vời!

Khóe miệng nâng lên thật cao, trong đôi mắt cũng lộ ra ánh sáng, Hạ Hải Dụ hô to một tiếng “YES”, sau đó cả người trong hồ bơi mở ra, bơi ngửa, bơi ếch, bơi tự do, mỗi lần một kiểu bơi, thời điểm cái đầu nhỏ trôi lên khỏi mặt nước, nụ cười trên mặt cũng một dạng rực rỡ như ánh mặt trời.

Một bên, Đường Húc Nghiêu khẽ cong môi, gương lên nụ cười chiến thắng.....

23. Chương 23: Gọi Tên Tôi

“Được rồi, thỏa thuận đạt thành, em lên đây đi!” Đường Húc Nghiêu khóe miệng chứa nụ cười, độ cong hưng phấn ẩn chứa ý không tốt.

Bên bể bơi, Hạ Hải Dụ nhăn nhó nhí nhố, xin nhờ, hôm nay cô mặc chính là váy đó, hơn nữa còn là váy trắng, váy trắng gặp nước sẽ biến thành trong suốt thật không tốt! Nếu cứ vậy mà lên, cô chẳng phải là muốn bị anh nhìn hết?!

“Giả vờ cái gì, tôi cũng không phải chưa nhìn qua!”

“Anh.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Hải Dụ vọt đỏ, không rõ là vì tức giận, hay là vì xấu hổ. Người này, lại còn có thể không đỏ mặt mặt mà nói chuyện tự nhiên kia, vô sỉ!

Chợt, Hạ Hải Dụ liên tưởng đến một chuyện khác ——

Cô đáp ứng làm người phụ nữ của anh ta, đó chẳng phải là muốn cô cùng anh..... Cái đó cái kia?!

Ôi, đến lúc đó khẳng định không chỉ là một cái hôn đơn giản như vậy!

Theo bản năng, lại lùi vài bước.....

Cô ngơ ngác nhìn anh một cái, giọng nói trở nên buồn bã, “Cái đó..... Đường thiếu gia, tôi có điều thỉnh cầu..... Tôi cần phải có một khoảng thời gian thích ứng, ít nhất phải một tháng mới có thể cùng anh..... Cái đó....”

Đường Húc Nghiêu nhú mày, tiểu Ma Tước to gan lớn mật rốt cục cũng biết sợ!

“Có thể, tôi cũng không thích ép buộc phụ nữ.” Phụ nữ từ trước đến giờ đều tự ngã vào anh!

Hạ Hải Dụ cắn răng, anh ta hiện tại không phải đang ép buộc cô sao, còn một bộ cao thượng, đối trá!

Đường Húc Nghiêu hí một con mắt, anh biết trong lòng cô gái nhỏ này không phục, nhưng mà, anh có đủ kiên nhẫn cùng cô chơi, so với đoạt lấy cô, anh cảm thấy thuận phục cô càng thú vị!

Hạ Hải Dụ nuốt nước miếng một cái, trong lòng cũng có chút sợ hãi, người này hình như đang suy nghĩ cái gì, không phải muốn sử dụng thủ đoạn biến thái gì đối phó cô đi?

“Nhanh đi lên đi, chúng ta cần nói chuyện cụ thể về thỏa thuận một chút!” Khẩu khí của anh rất ngang ngược.

“Dạ! Đường thiếu gia!” Tôn ti trong lời nói, lộ ra khinh thường.

Anh dương dương tự đắc, trong giọng nói tuyệt đối mang ý khiêu khích, “Cũng đã đồng ý làm người phụ nữ của tôi rồi, còn gọi là Đường thiếu gia?!”

“Đường Húc Nghiêu!” Kêu tên cũng không thành vấn đề, cô đã sớm đem ba chữ này nguyên rủa ở trong lòng mấy trăm lần rồi.

“Bỏ họ đi, gọi tôi là Húc Nghiêu, hoặc là..... Nghiêu.” Anh cố ý hạ thấp giọng, từ tính bức người.

24. Chương 24: Gọi Nhau

Húc Nghiêu?!

Nghiêu?!

Gọi như vậy..... Cũng quá thân mật đi?!

Hạ Hải Dụ do dự một chút, theo bản năng kháng cự, trong đôi mắt sáng trong có chút tránh né.

Đường Húc Nghiêu tinh tế nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn phớt hồng của cô, vẻ mặt không chịu nhượng bộ.

“Bình thường không phải nhanh mồm nhanh miệng lắm sao? Lúc này mèo tha mất lưỡi rồi?” Đôi mắt phượng hoa đào lóe ra ánh sáng mê hoặc người, giọng đắc ý trêu chọc nửa thật nửa giả.

Da tóc Hạ Hải Dụ run lên, lông tơ trên cánh tay cũng dựng cả lên, cười khan hai tiếng, “Ôi, không phải tôi không nguyện ý gọi, nhưng anh xem tôi gọi như vậy giống Thiệu Hành và những người khác, tôi mà cũng gọi theo như thế..., một chút cũng không đặc biệt! Tôi nghĩ tốt nhất nên đổi lại!”

“Đổi thành cái gì đây?” Anh thật đúng là có điểm mong đợi.

“A..... A Húc! Đúng đúng đúng, A Húc!” Sau khi mất rất nhiều tế bào não cô rốt cục nghĩ ra được.

Đường Húc Nghiêu nhú nhú mày, “Sao lại quê mùa như vậy?!”

Quê mùa là được rồi!

A Húc với A Ngưu thô tục giống nhau!

Hạ Hải Dụ trong đáy lòng cười gian, trên mặt lại làm ra rất vẻ vô tội, “Quê cái gì mà quê, như vậy thấy thân thiết hơn! A Húc!”

“Được rồi, cho phép cô gọi như vậy, tiểu Dụ nhi!”

Tiểu, Tiểu Dụ nhi?!

Hạ Hải Dụ chợt ngẩn ra, nụ cười ở khóe miệng cũng cứng lại, Tiểu Dụ nhi, đã rất lâu rất lâu rồi không ai gọi cô như vậy!

“Không thể, anh đổi tên khác đi!”

“Tiểu Dụ nhi tiểu Dụ nhi tiểu Dụ nhi tiểu Dụ nhi tiểu Dụ nhi tiểu Dụ nhi tiểu Dụ nhi tiểu Dụ nhi tiểu Dụ nhi tiểu Dụ nhi tiểu Dụ nhi tiểu Dụ nhi tiểu Dụ nhi tiểu Dụ nhi tiểu Dụ nhi!” Đại thiếu gia ngang ngược cổ chấp.

Hạ Hải Dụ không nhớ rõ mình rời khỏi đại trạch Đường gia như thế nào, cũng không nhớ mình trở lại nhà trọ nhỏ như thế nào, khi cô từ trong trạng thái ngẩn người lý trí thanh tỉnh lại thì trời đã tối rồi.

Cả người dựa vào ván cửa, tay nhỏ bé với tới cái ba lô, lấy ra tấm ảnh gia đình kẹp trong ví, tự lẩm bẩm, “Ba, mẹ, con nhớ hai người..... Con nhớ lúc hai người gọi con là tiểu Dụ nhi.....”

25. Chương 25: Có Tật Giật Mình

Thứ hai.

Hạ Hải Dụ đứng giờ đi làm.

Trong phòng thư kí ba vị thư kí thâm niên khác vẫn như cũ hất hàm sai khiến.

“Tiểu Hạ, photo một bản văn kiện số 12!”

“Tiểu Hạ, mang văn kiện số 19 đến tầng ba!”

“Tiểu Hạ, phòng họp thứ nhất một lát nữa sẽ dùng, cô đi kiểm tra xem!”

Tộc đi làm ghét nhất ngày thứ hai rất BLUE, Hạ Hải Dụ lại loay hoay ngay cả thời gian tức giận cũng không có, trong phòng thư kí tổng cộng có bốn người, theo như thứ tự sắp xếp lý lịch cá nhân cô chính là NO.4, cơ bản chính là làm việc vặt, công việc làm nhiều nhất, cầm tiền lương ít nhất.

“Tiểu Dụ nhi, đến phòng làm việc của tôi một chút!” Đột nhiên tổng giám đốc gọi điện thoại chuyên cơ thanh âm từ tính truyền đến.

Tay nhỏ của Hạ Hải Dụ nắm chặt thân dưới của máy, muốn chết, ở công ty mà dám gọi cô như vậy, bị người khác nghe được thì làm sao!

Đắc tội câu dẫn tổng giám đốc cô đảm đương không nổi đâu!

Sẽ bị những ánh mắt cùng giới giết chết tươi!

Chợt, rung mình một cái.

“Tại sao không đáp lại? Bị thanh âm của tôi mê hoặc sao?” Rõ ràng hài hước.

Trên trán Hạ Hải Dụ xuất hiện ba đường vạch đen, cái này là tự luyện cuồng!

Mắt len lén liếc nhìn bốn phía, ba vị thư kí khác đang bề bộn không thể tách rời, hình như không phát hiện đến sự khác thường của cô.

“Tôi lập tức đi.” Hạ thấp giọng, Hạ Hải Dụ nhẹ nhàng quăng điện thoại xuống.

Nhẹ nhàng di chuyển cái ghế, thật cẩn thận đứng lên, bước đi cũng nhẹ nhàng, sợ bị người phát hiện.

Gần tới 11 giờ, chính là thời điểm phòng thư kí bận rộn nhất, những nhân viên ở ngành khác chuyển tới không ít văn kiện, đồng nghiệp tới tới lui lui thỉnh thoảng đi qua người cô, lễ phép mỉm cười.

“Hạ thư kí khỏe.”

“Vâng, cô mạnh khỏe cô mạnh khỏe.”

Hạ Hải Dụ cười đến cứng ngắc, rất muốn tìm lá cây che lấp mình đi, trong tay nắm hai phần văn kiện thật chặt, có tật giật mình chạy một mạch vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Hô.....

Sau khi an toàn tiến vào, cô thở phào nhẹ nhõm.

“Sao chậm như vậy?! Từ phòng thư kí tới đây chỉ cần năm phút đồng hồ?!” Ngực khí của anh không thể nào thân thiện, nhưng khoe miệng lại chứa nụ cười mê người.

Hạ Hải Dụ híp híp mắt, muốn một quyền đập bẹt cái mặt không có hảo ý của anh ta, “Tìm tôi có chuyện gì đây?!”

“Cũng không có gì, chỉ là muốn hỏi một chút cô buổi trưa muốn tới chỗ nào hẹn hò mà thôi.” Hai tay anh vòng trước ngực dựa vào thành ghế, tư thái nhàn nhã.

“Hẹn hò?!” Cô bị cách dùng từ kinh hãi của anh dọa sợ.

“Chính là cùng nhau ăn cơm.”

“Tôi không đói bụng!”

Vừa dứt lời, bụng liền hát lên “Kể không thành”, phát ra tiếng “Ọt ọt “.

Gương mặt Hạ Hải Dụ sung huyết đỏ bừng, muốn chết, dám kêu lớn như vậy!

26. Chương 26: Cùng Ăn Trưa

Đường Húc Nghiêu nhất thời cười to thành tiếng, “Xem ra bụng em so với cái miệng nhỏ của em thành thật hơn nhiều đấy!”

Hạ Hải Dụ nắm tay, xấu hổ không thôi, quá ghê tởm, cái gì cũng bị anh ta chiếm ưu thế!

“11 giờ 40, chúng ta đi nhà hàng Viên ăn cơm Tây!” Anh tự ý quyết định.

Hạ Hải Dụ bĩu môi, nghỉ trưa có mỗi một tiếng, sao đi xa làm gì? Hơn nữa còn xa xỉ như vậy! Nhà hàng Viên chính là chỗ đắt nhất ở thành phố T đó!

Thấy cô không có trả lời, Đường Húc Nghiêu híp mắt lại, trong đôi mắt phượng hoa đào lộ ra ánh sáng gian xảo, “Con người tôi rất chú trọng chất lượng cuộc sống, bữa trưa nhất định phải ăn, chỉ như vậy thân thể mới tốt, mà thân thể tốt mới có thể hiển xương tủy.....”

“Được rồi được rồi, tôi đi là được!” Hạ Hải Dụ vội vàng giơ tay đầu hàng, người này, sẽ dùng cái này uy hiếp cô!

Đường Húc Nghiêu hài lòng gật đầu một cái, đưa tay hướng cô muốn tập văn kiện.

Hạ Hải Dụ sững sốt, lúng túng giải thích, “Cái này không phải rồi..... Tôi vì che dấu tai mắt người xung quanh mới thuận tay cầm..... Văn kiện buổi sáng toàn bộ đều đã xử lý!”

“Em sợ người ta sẽ phát hiện ‘gian tình’ giữa chúng ta sao?”

“Đường Húc Nghiêu, anh vô sỉ!!!” Cô tức giận vù vù đập cửa mà đi.

Sau cánh cửa, tiếng cười từ tính đặc ý vang lên.

Hạ Hải Dụ lửa giận trong lòng cuồn cuộn, gót giày “Cạch cạch cạch” giẫm trên mặt đá cẩm thạch nhẵn bóng trước sự chứng giám của mọi người.

Đường Húc Nghiêu, anh tốt nhất nên đem mình nuôi cho trắng mập, rồi ngoan ngoãn hiến xương tủy, nếu không tôi sẽ không tha cho anh!

Viên nhà hàng Tây.

Trên mặt quản lý đang tràn đầy nụ cười nịnh nọt, “Đường thiếu gia, vị trí dành riêng cho ngài đã sớm chuẩn bị xong, xin mời đi bên này.”

Đường Húc Nghiêu nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, đối với tình huống này dường như đã tập mãi thành thói quen, không chút nào có gì không tự nhiên, mở đôi chân dài liền hướng khu vực VIP ở tầng hai đi lên.

Nhưng mà Hạ Hải Dụ hơi dừng lại, bước chân đã chậm hơn hai nhịp.

“Cô gái, đuổi theo!” Đường Húc Nghiêu cũng không quay đầu lại, trực tiếp đi.

“Biết rồi!” Hạ Hải Dụ nhỏ giọng nói thầm, bước chân đi theo.

Không gian tầng hai so với tầng một rộng rãi hơn rất nhiều, đại sảnh có khoảng bốn năm trăm thứ trang trí xanh vàng rực rỡ, nhưng lại chỉ thừa thớt có mười bàn ăn, mỗi bàn ăn đều có một khu hoạch định riêng, dùng thủy tinh khắc làm thành vách ngăn với xung quanh, vừa thần bí lại mông lung.

Đãi ngộ VIP quả nhiên cùng người khác bất đồng!

“Đường thiếu gia, hôm nay muốn ăn gì ạ?” Quản lý phòng ăn tự mình tiếp đãi, một mực cung kính mà đem danh sách món ăn đưa tới.

“Súp ngô kiểu Pháp, bò bít tết chiên tám phần chín, bò bít tết mềm Rossini bảy phần chín, gan ngỗng Pháp, cá tuyết bạc Iceland, dịch sữa hào đông lạnh, salad Diên Viên, bánh pho mát, bánh pút-ting caramel.....”

Khóe miệng Hạ Hải Dụ co quắp, trời ạ, ăn trưa thôi mà, có cần khoa trương như vậy không? Cô chỉ cần một chiếc sandwich là xong hết!

“Còn nữa, một chai Laffey, 82 năm.”

Laffey?!

Rượu đỏ sao?!

Anh ta đã muốn hiến xương tủy, sao còn có thể uống rượu?!

Khẽ cắn răng, Hạ Hải Dụ âm thầm làm một quyết định ——

27. Chương 27: Cô Uống Say

“Tôi thích nhất uống rượu đỏ đấy! Không cho phép anh giành với tôi!” Hạ Hải Dụ cả người gương gao bùng ly rượu lên, một hơi cạn sạch.

Đường Húc Nghiêu ánh mắt nghi ngờ nhìn cô, cô gái nhỏ này định chơi cái gì?!

Một chén, hai chén, ba chén.....

Hạ Hải Dụ đột nhiên cảm thấy không thoải mái, đầu thật choáng váng.

“Tôi thấy nóng quá.” Cắn môi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nổi lên đốm ửng không tầm thường, giống như cây trúc đào xinh đẹp, làm người ta nhìn liền muốn cắn một cái.

“Nóng?!” Đường Húc Nghiêu nhíu mày, “Chỗ nào nóng?!”

“Chỗ nào..... Cũng rất nóng!” Cô kéo kéo cổ áo, một bộ dạng say rượu không nhả nhận được.

Đường Húc Nghiêu nhìn cô gái nhỏ đối diện một bộ dáng thần hồn điên đảo, cho ra một kết luận chính xác—— cô uống say!

“Ôi..... Chóng mặt quá.....” Lắc đầu, cô thấy người đàn ông đối diện biến thành nhiều, không nhận được cau mày, “Kỳ quái, sao lại nhiều Đường Húc Nghiêu vậy, một người còn ngại gieo họa chưa đủ sao?!”

Xong rồi xong rồi, mới một người đã làm cô nước sôi lửa bỏng rồi, nhiều hơn nữa phải làm sao?!

Lời này của cô làm anh buồn cười, nhưng cũng không nhận được tò mò, “Tôi thế này làm em chán ghét như vậy sao?!”

“Đừng động! Đừng động!” Thấy mặt anh tăng lên gấp mấy lần, Hạ Hải Dụ không nhận được đứng lên, loáng một cái đến trước mặt Đường Húc Nghiêu, đưa đôi tay bé nhỏ ôm lấy mặt anh, cố định, thấy anh biến lại thành một, cười vui vẻ.

“Đúng! Như vậy tốt hơn! Chỉ cần một Đường Húc Nghiêu là đủ rồi! Nhiều hơn một cũng không được!” Cô bĩu môi, ánh mắt mê ly, say đến đáng yêu.

“Tôi chính là hiểu thành..... Đường Húc Nghiêu ở trong lòng em là độc nhất vô nhị sao?!” Anh không nhận được trêu đùa, đôi mắt phượng hoa đào lóe lên ánh sáng mê hoặc người.

“Có thể! Vốn chính là như vậy! Luôn tự cho là đúng vừa ngang ngược lại phong lưu, đưa mắt nhìn toàn bộ thế giới cũng không tìm ra được người nào hơn vậy!” Rượu vào lời ra, ra phải triệt triệt để để.

Khóe miệng Đường Húc Nghiêu co quắp, đánh giá này thật đúng là ác độc!

“Ôi..... Tôi thật lo lắng Hải Tinh nhận xương tủy của anh, về sau cũng trở thành cái loại Play boy đó..... Lưu manh! Chủng heo Cát Văn! Ô ô..... Chính là không thể chấp nhận được.....” Cô tự quyết định, nói xong rất ỷ khuất, không nhận được hít hít hai lỗ mũi.

Rượu này quá mạnh, trong lòng lại không cam chịu, Hạ Hải Dụ nhận không được nữa rồi, “Bịch” ngã vào trong ngực anh.

Đường Húc Nghiêu nheo lại mắt, nhìn thân hình mềm mại trong lòng, thân thể nơi nào đó bắt đầu nổi lên phản ứng nguyên thủy.....

28. Chương 28: Tỉnh Cho Tôi

“Đường đại thiếu gia! Đường tổng giám đốc! Ngài ăn cơm trưa ba tiếng đồng hồ còn chưa xong sao?! Sắp đến giờ gặp mặt đại biểu công ty Hongkong JK ký hợp đồng rồi!!!” Điện thoại vừa mở, trợ lý Thiệu Hành luôn luôn hài hước khôi hài rốt cục không thể nhận được nữa, bắt đầu nổi giận.

“Xuyt.....” Đường Húc Nghiêu nhẹ nhàng ra lệnh chớ lên tiếng.

Thiệu Hành nhíu mày, tình huống gì thế?! Đường Húc Nghiêu luôn luôn phách lối ngạo ngược từ lúc nào đã trở nên ôn nhu như vậy rồi?!

“Ôi, mình buổi trưa thấy cậu cùng cô thư kí nhỏ của cậu ra ngoài ăn trưa, không phải cậu ngay cả cơm lẫn người đều nuốt rồi chứ?!”

Cạch!!!

Điện thoại cắt đứt.

Đường Húc Nghiêu cúi đầu một chút nhìn cô gái nhỏ nằm trong ngực mình, mấp máy môi, thật muốn đem cô nuốt hết, nhưng con “Cá” nhỏ ngủ như heo chết, anh sao ăn được đây!!!

Trong không gian yên tĩnh, truyền ra tiếng hít thở đều đều của Hạ Hải Dụ, trong hơi thở lộ ra mùi rượu yếu ớt, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ hồng, giống như một quả táo đáng yêu.

Đường Húc Nghiêu nhìn đồng hồ, lại nhìn tình trạng của cô một chút, còn có thể ngáy được, không nhin được đưa tay捏 cái mũi nhỏ tròn trịa của cô, “Này, Hạ Hải Dụ, tỉnh cho tôi!”

“Ôi..... kêu cái gì, tiền điện đã nộp rồi!” Cô gái nhỏ đang nằm mê man, râu ông nọ cắm cằm bà kia.

Khuôn mặt người đàn ông đen lại, hơi chút cười xấu xa, “Hạ Hải Dụ, không tỉnh lại tôi sẽ hôn em đó! Hơn nữa, còn cởi quần áo của em!”

Gì?!

Hôn?!

Cởi quần áo?!

“A a a a..... Đồ lưu manh!” Hạ Hải Dụ chợt tỉnh, thấy rõ anh gần trong gang tấc, khuôn mặt đẹp trai phóng đại.

Đường Húc Nghiêu khoe miệng giơ lên nụ cười, có chút đùa cợt.

Đồ lưu manh?!

Anh hối hận, vừa rồi nên nuốt cô mặc kệ mọi việc thế nào! Liên lưu manh cho cô xem một chút!

Hạ Hải Dụ thấy mình lỡ lời, ngượng ngùng cười, cố gắng tự nói với mình không nên quá để ý cái từ nguy hiểm thâm sâu kia.

“Tôi..... Chúng ta nên trở về công ty!” Cô loạng choạng đứng dậy, dưới chân một trận nhẹ bẫng, chợt lảo đảo một cái.

Một cánh tay rắn chắc mạnh mẽ vươn tới, vòng thật chắc bên hông cô, sau đó ôm cô lên một cách tự nhiên.

“A..... Tự tôi đi được..... Thả tôi xuống.....” Chữ phía sau bị ánh nhìn mạnh mẽ kiên quyết của anh mà thu lại.

Được rồi được rồi, ở ngay trước mặt gọi anh là đồ lưu manh quả thật làm bị thương tự ái của anh, vậy thuận theo ý anh là được!

Thích thích!

Thích thích!

Cách lớp áo sơ mi tơ tằm cao cấp, cô có thể cảm nhận rõ ràng nhịp tim mạnh mẽ có lực của anh.

Không tự chủ, đầu choáng váng hơn.

Chiếc Lamborghini nhanh chóng khởi động, trên mặt đường trơn nhẵn của thành phố T, Hạ Hải Dụ nuốt một ngụm nước bọt, cố làm ra vẻ trấn định.

Chợt, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía người đàn ông đang ngồi giữ tay lái.

“Đây không phải đường về công ty? Anh muốn dẫn tôi đi đâu?”

29. Chương 29: Muốn Tới Nhà Cô

“Đi ngủ!” Ngữ khí của anh có chút nguy hiểm, rất dễ làm cho người khác hiểu sai.

Hạ Hải Dụ ngây ngốc, ý tứ khác của đi ngủ chẳng phải là đi HO-TLE sao?!

Nhưng bọn họ trước đó không phải đã nói rõ là ít nhất phải chờ một tháng nữa mới cái nọ cái kia sao?!

Cô tận lực gượng lên nụ cười, lại cảm giác rõ ràng khóe miệng đang rút gân, cười giả tạo, “A, A Húc..... Anh không phải nói thật chứ?!”

Đường Húc Nghiêu khóe miệng kéo kéo, tâm tình thật tốt, cô gái nhỏ này sau khi uống say suy nghĩ trở nên càng thú vị rồi, lại muốn cái gì đây!

Ngón tay đang cầm lái của anh giật giật, quẹo trái, nâng mày hỏi cô, “Em là đang khẩn trương sao?!”

Nói nhảm!

Dĩ nhiên khẩn trương!

Cô lại không có kinh nghiệm!

Khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ một chút, trong lòng còn có chút không cam lòng, quay đầu, muốn suy nghĩ.

Tầm mắt liếc về hướng ngoài cửa sổ.....

Gì?!

Đây không phải là đường đi nhà cô sao?!

“Này! Đường Húc Nghiêu! Coi như phải làm thì cũng không thể về nhà tôi chứ! Sau này tôi lưu lại ám ảnh thì sao bây giờ? Giường tôi sau này làm sao mà ngủ được? Tôi nằm trên đó sẽ tự động nhớ lại hình ảnh ấy nha!” A a a, quá đáng sợ, thật là ác mà!

Đường Húc Nghiêu buồn cười, đáng yêu muốn chết!

Xe chạy đến lầu dưới nhà trọ nhỏ Hạ Hải Dụ thuê, Đường Húc Nghiêu khóe miệng chứa đựng nụ cười xấu xa dẫn đầu xuống xe trước, sau đó rất khó có được một phen quý ông, vì cô mà nhẹ nhàng mở cửa xe.

“Đi thôi!”

Hạ Hải Dụ cả người lơ mơ, chỉ cảm thấy đáy lòng sợ hãi, lạnh buốt, nhưng máu lại chạy xông thẳng tới gáy, ngày càng nóng.

Bởi vì vẫn còn hơi cồn, hai chân cô có chút hư mềm, càng thêm khó đi.

“Tôi ôm em lên?!” Anh nói lên đề nghị nguy hiểm.

“Không cần!!!” Hạ Hải Dụ cắn răng nghiêng lợi, không khỏi mang theo tức giận cùng sự quật cường trời sinh.

“Kịch kịch kịch!” Giày cao gót đập rất vang dội, trong hành lang lơ mơ che giấu vết đỏ ửng trên khuôn mặt cô.

Lầu một, lầu hai, lầu ba..... Lầu bảy.....

702 đến!

“Mở cửa đi!” Giọng nam phách lối lại trầm thấp vang lên.

Hạ Hải Dụ dậm chân, tay nhỏ bé cầm cái túi lên móc chìa khóa ra.....

30. Chương 30: Bắt Gặp Jq

Đúng lúc ấy thì chủ nhà 701 đối diện cửa nhà Hạ Hải Dụ trở về, bác Thái sáu mươi lăm tuổi xách theo túi đồ mua ở siêu thị đi lên lầu.

Hạ Hải Dụ đột nhiên hít một hơi, không tốt, tổ trưởng tổ bắt quái của tiểu khu!

Thà để cho Đường Húc Nghiêu sớm vào cửa một chút, cũng không thể để bị bác Thái bắt gặp, nếu không chưa đầy 12 giờ tối tất cả mọi người trong tiểu khu sẽ biết cô mang đàn ông về nhà!

Hạ Hải Dụ quả quyết tăng nhanh động tác mở cửa, nhưng, không còn kịp.

“Hạ tiểu thư.....”

Xong!

Nguy rồi!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Hải Dụ đau khổ, ngượng ngùng quay đầu lại.

“Ha ha..... Bác Thái, bác đã về.....”

“Đúng vậy, vừa mới đi siêu thị về! Số lượng có hạn, bác chính là phải xung trận lên ngựa trước!” Bác Thái thoa một lớp son thật dày trên môi, ánh mắt tròn tròn lục cục chuyển, quan sát từ trên xuống dưới trái trái phải phải Đường Húc Nghiêu đang đứng bên cạnh Hạ Hải Dụ.

Ôi, so với cháu trai nhà bà đẹp trai gấp một vạn lần!

“Vị này là.....” Bát quái bắt đầu.

Hạ Hải Dụ cứng người tại chỗ, lấy ánh mắt cảnh cáo anh —— không cho nói bừa!

Đường Húc Nghiêu mỉm cười, giống như cố ý khiêu khích liếc nhìn Hạ Hải Dụ, sau đó nâng lên chiêu bài mỉm cười nhìn về phía bác Thái, “Bác khỏe! Tôi cùng Hạ tiểu thư phải.....”

“.....” Cặp mắt bác Thái sáng lên, tương đối mong đợi.

Hạ Hải Dụ run lên, ở trong mắt bác Thái, bất kì hai nam nữ độc thân nào đều có thể là quan hệ JQ, huống chi cô cùng Đường Húc Nghiêu đứng trước cửa nhà!

Cô vội vàng giải thích, “Chúng cháu là quan hệ cấp trên cấp dưới!”

“Sao?! Là dạng cấp trên cấp dưới nào đây?!” Bác Thái bắt đầu đào bới vấn đề.

“Tổng giám đốc và thư kí!” Vì trong sạch của mình, Hạ Hải Dụ không chút nghĩ ngợi bật thốt lên.

Tổng giám đốc và thư kí, JQ hoàng kim hợp tác!

Trong mắt bác Thái ý tứ hàm xúc bắn tán loạn.

Hạ Hải Dụ chán nản muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Xong rồi, danh dự của cô sắp đi quét sân!

Những người như bác Thái. Nắm giữ động mạch bát quái của cả tiểu khu, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ còn nói chuyện hoang đường, thấy JQ nói JQ, “Tốt lắm tốt lắm, hai người vào nhanh chút đi, bác không quấy rầy nữa, hai đứa nên làm gì thì làm đi!”

Hạ Hải Dụ khước miệng co quắp, mở cửa phòng, vẻ mặt không biết làm gì.....

31. Chương 31: Trêu Đùa Cô

Cô chống đỡ ở cửa, chân nhỏ bước từng bước di chuyển vào bên trong.

Đường Húc Nghiêu nâng lông mày, cười như không, thúc giục, “Nhanh lên một chút đi!”

Cô nheo mắt lại, trong đáy lòng nói ra một đồng lời nguyên rủa, #@%. . . . . *@# ! ! !

Trong tích tắc khi thân thể còn chưa hoàn toàn bước vào trong phòng, bất chợt cả người bị anh từ phía sau ôm lấy, không còn kịp phản kháng, cũng không còn kịp kinh ngạc, không còn kịp làm bất cứ chuyện gì, môi của cô bị anh mạnh mẽ ngăn chặn.

Hơi thở đặc biệt gợi cảm của anh chậm rãi trêu chọc, dụ dỗ cảm xúc thiếu nữ chân thật nhất của cô.

“Ừm. . . . .” Cô sắp bất tỉnh rồi, không phân biệt được rượu cồn hay là quan hệ **, cô sắp hít thở không thông!

Liên tục dây dưa, cho đến khi toàn thân cô vô lực giống như một vũng nước dựa vào anh, anh mới dừng tay.

Hạ Hải Dụ chợt thở phào nhẹ nhõm, sau đó hô hấp từng ngụm từng ngụm, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, con mắt tròn tròn, then quá thành giận hét lên, “Đường Húc Nghiêu, anh không thể nhẹ nhàng một chút được sao? Tôi lớn như vậy bị một mình anh hôn qua, không giống anh trải qua trăm trận, anh tên xấu xa này, cứ nhiên không hiểu được thương hương tiếc ngọc! Tôi ghét anh!”

Cô che mặt, xấu hổ, sắp khóc.

Thấy bộ dáng này của cô, lòng hư vinh mãnh liệt của Đường Húc Nghiêu bay lên, chiếm được một trận thỏa mãn, chỉ bị một mình anh hôn qua sao, ừ, cảm giác thật không tệ!

Yên lặng một lúc lâu. . . . .

Hạ Hải Dụ len lén bỏ hai tay, lộ ra đôi mắt hạnh mang theo tức giận cùng ngượng ngùng, nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của anh .

A a a a a, quá ghê tởm! Thật muốn đập bẹp anh ta!

Cẩn rằng, bất cứ giá nào rồi!

“Được rồi được rồi, anh không phải muốn cái đó sao? Vậy thì động thủ nhanh một chút đi! Sớm bắt đầu sớm kết thúc!”

Nhắm mắt lại, cô một bộ dáng “Anh là dao thớt tôi là thịt cá”.

“Giường ở chỗ nào? !”

“Dĩ nhiên ở phòng ngủ!” Ngu ngốc! ! !

Đường Húc Nghiêu vòng qua cô, đi về phía phòng nhỏ bên trong, chân mày nhất thời nhíu lại.

Nó cũng quá nhỏ đi!

Vả lại cũng quá cũ rồi!

Nhưng mà. . . . . Ga trải giường màu hồng cùng rèm cửa trắng thuần tạo ra một không khí tươi mát ấm áp, có một loại cảm giác an tâm thư thái.

Đường Húc Nghiêu quay đầu lại, thấy Hạ Hải Dụ vẫn còn bộ dáng mắt nhắm chặt tay chân cứng ngắc, mỉm cười, kéo cô qua phòng ngủ, an trí cô ở trên giường, “Ngủ đi!”

Bàn tay ấm áp vì cô mà nhẹ nhàng kéo chặn, sau đó nhẹ nhàng lướt qua gò má cô.

Hạ Hải Dụ phút chốc mở mắt ra, gì? ! Anh ta không có động tác gì? !

Cô thấy ý cười trong đáy mắt anh.

Gào thét, anh ta cố ý trêu đùa cô!

“Đường Húc Nghiêu, anh xấu lắm!” Cô tiện tay cầm lấy một cái gối ôm, đánh tới gương mặt đẹp trai quá đáng của anh.

“Tiểu Dụ nhi, ngủ ngoan nhé, tối tới công ty trước, buổi tối lại tới.”

“Không cần tới! Ước định giữa chúng ta là một tháng, một tháng sau anh quay lại! Hiện tại, lập tức, lập tức, anh—— đi ra ngoài! ! !”

Bịt kín chặn, Hạ Hải Dụ lừa mình dối người không nhìn gì cả, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo thành màu gan heo tràn ngập dữ tợn.

32. Chương 32: Anh Ta Trên Tv

Mơ mơ màng màng đến buổi tối, lúc Hạ Hải Dụ tỉnh lại cũng đã tám giờ.

Mà cô, là bị đói tỉnh.

Xoa xoa bụng, sắp đói bẹp bụng rồi!

Xuống giường, nấu mì ăn liền, năm phút đồng hồ sau mùi thịt bò kho tàu liền phân tán bay ra ngoài, trong lòng vốn nặng nề lập tức trở nên vui vẻ.

Hạ Hải Dụ vui vẻ ăn, mới ăn một miếng, liền không nhịn được mỉm cười, ăn thật ngon a!

Khóe mắt đuôi lông mày cũng mang theo bộ dáng hạnh phúc, mì ăn liền đơn giản nhất cũng có thể làm cô thỏa mãn.

Mười phút sau ——

“A! Thực no quá!” Quảng xuống bát đũa, Hạ Hải Dụ dựa lưng vào trên ghế sa lon, giống như con mèo nhỏ lười nhác.

Tiện tay cầm lên điều khiển TV, mở ra chiếc TV 19 inch, lựa chọn đầu tiên của cô là tin tức giải trí.

Mặc dù không phải dạng theo đuổi ngôi sao, nhưng xem bát quái là bản tính của con gái!

“Chuyện tình của ngôi sao ngọc nữ mới với tổng giám đốc Đường Thịnh” Tựa đề xuất hiện trên màn hình, ống kính chuyển một cái, được khen là “Công chúa mới của giới điện ảnh” tay Anne kéo cánh tay của Đường Húc Nghiêu xuất hiện trên màn hình.

Anne là hình tượng đại sứ của công ty Hongkong JK, mà hôm nay là ngày công ty JK kí hợp đồng với Đường Thịnh.

Anh một thân mặc tây trang Italy thủ công, màu đen làm cho anh thoát nhìn càng thêm đẹp trai trầm ổn, vóc người cũng không phải lực lưỡng, nhưng bả vai rất rộng, lưng áo hẹp, hai chân thon dài thẳng tắp, là vóc dáng hoàn mỹ của người mẫu.

Mà bên cạnh anh, người đẹp Anne mặc một bộ váy dài màu trắng, mái tóc dài phiêu dạt được vấn kiểu thanh lịch tao nhã, vài sợi tóc tùy ý nhẹ phẩy bên gáy, trên khuôn mặt tràn ngập nhu tình xinh đẹp không gì sánh được.

Kim Đồng Ngọc Nữ, trời sinh một đôi, trai tài gái sắc. . . . . Mọi từ ngữ ca ngợi cứ như thế không dứt ở bên tai.

Hạ Hải Dụ ánh mắt không tự chủ hí lên, khóa thật chặt hình ảnh của Đường Húc Nghiêu, một đôi mắt đen hoa đào thâm thúy cũng vừa vặn nghênh nhìn ống kính, phẳng phất như mặt đối mặt nhìn cô, hơi thở của cô chột căng thẳng, nhịp tim thất thường.

Cảm giác buồn buồn, có chút gì đó không đúng.

Nhưng là, còn không rõ là tại sao.

Vội vàng chuyển kênh, kênh tài chính cũng đang đưa tin về tin tức này, mặt của anh tiếp tục xuất hiện trên màn hình, Hạ Hải Dụ giận đến muốn đập cái TV!

Chuyển kênh! Chuyển kênh! Chuyển kênh!

Một hơi liên tục nhấn vài lần cái điều khiển TV, cho đến khi chuyển thành kênh thiếu nhi, hớn hử cùng Sói Xám* đấu trí so dũng khí.

Cắn cắn môi, Hạ Hải Dụ không khỏi có chút phiền não, điện thoại di động chột leng keng từng từng vang lên.

Vừa nhìn, đúng là số của anh ta!

Không nhận!

Ba cuộc gọi liên tục sau đó, điện thoại di động rốt cục yên tĩnh.

Hạ Hải Dụ bĩu môi, hừ, định nói với cô là tối nay không tới đi, nói mà không giữ lời!

Gì? !

Không đúng!

Anh ta không đến cô càng cao hứng mới đúng!

Anh tới, trình tiết của cô không phải là gặp nguy hiểm sao? !

A a a a a, Hạ Hải Dụ mày đúng là văng đầu rồi, vậy mà lại quên mất vấn đề mấu chốt!

Tay nhỏ nắm thành quả đấm, nhẹ nhàng đập vào đầu hai cái, tỉnh táo! Lý trí!

Leng keng ——

Chuông cửa vang lên!

33. Chương 33: Cậu Em Hạo Nhiên

Nghe thấy chuông cửa vang lên, Hạ Hải Dụ vội vàng chạy đi mở cửa, từ cửa kính hé ra một khuôn mặt trẻ tuổi sạch sẽ.

“Em trai Hạo Nhiên!” Hạ Hải Dụ nâng khóe miệng lên, mỉm cười nhìn cậu con trai của bà chủ nhà Bạch Hạo Nhiên.

Nghe gọi như thế, Bạch Hạo Nhiên thân ột mét tám chán nản, “Tôi chẳng qua so với cô cũng chỉ kém gần nửa năm mà thôi, hơn nữa tôi cao hơn cô nhiều như vậy, cô có thể không cần cứ gọi em trai Hạo Nhiên em trai Hạo Nhiên được không? !”

Hạ Hải Dụ le lưỡi, “Không gọi là em trai Hạo Nhiên, chẳng lẽ gọi anh trai Hạo Nhiên sao? Trẻ con thì đừng kén chọn như vậy chứ!”

“Tôi không phải trẻ con, tôi là đàn ông!” Bạch Hạo Nhiên nhin không được tức giận, trên khuôn mặt đẹp trai trẻ tuổi nổi lên một chút đỏ ửng mắt tự nhiên, loại cảm giác đó, gọi là tình yêu đầu tiên.

Nhưng Hạ Hải Dụ cố tình không nhìn thấy, thoải mái mời cậu ta ngồi, “Cậu ngồi trước đi, tôi rót ly trà cho cậu.”

“Hải Dụ. . . . .” Bạch Hạo Nhiên bỗng chốc kéo tay cô, vẻ mặt nghiêm túc, “Tôi có chuyện muốn nói với em!”

“Nói cái gì?” Cô vô tâm hỏi.

Bạch Hạo Nhiên khẽ ngừng tạm một lúc, cười có chút mất tự nhiên, hôm nay cậu nghe được bát quái trong tiểu khu rồi, nói Hải Dụ dẫn theo bạn trai về nhà. . . . .

Hạ Hải Dụ nháy mắt mấy cái, hoang mang, em trai Hạo Nhiên luôn luôn thoải mái, nói chuyện cũng chưa bao giờ mè nheo như vậy, hôm nay là thế nào đây? !

Bạch Hạo Nhiên lấy hết dũng khí, dùng sức nắm chặt tay Hạ Hải Dụ, “Hải Dụ, tôi thích em, em có thể làm bạn gái của tôi không?”

“Hả? !” Hạ Hải Dụ thất kinh, trong đôi mắt đẹp tràn ngập vẻ khó tin, “Cậu đừng nói đùa đi!”

“Tôi không nói đùa! Hải Dụ, tôi thật sự thích em! Từ lần đầu tiên thấy em tôi đã thích em rồi! Chính là em chỉ toàn nhìn tôi như em trai, nhưng tôi không phải là trẻ con, không tới mấy tháng nữa tôi đã hai mươi rồi, tôi có thể gánh tất cả trách nhiệm mà một người đàn ông có thể gánh! Hải Dụ, xin em cho tôi một cơ hội đi!”

Hạ Hải Dụ hoàn toàn ngây ngốc, trong mắt cô, Bạch Hạo Nhiên cùng em trai Hải Tinh của cô không khác nhau là mấy, chỉ là lớn tuổi hơn Hải Tinh mà thôi, thật sự cho tới bây giờ cô không hề có cảm giác cậu ta đối với cô có ý tứ khác!

Cô kéo kéo khoe miệng, cố gắng dùng phương thức uyển chuyển cự tuyệt, “Cái đó. . . . .”

“Hải Dụ!” Bạch Hạo Nhiên chợt cắt đứt lời cô, tập trung chuyên chú nhìn cô, “Tôi đã nghe bát quái trong tiểu khu rồi, nhưng Hải Dụ, tôi không quan tâm, coi như em có bạn trai, tôi vẫn sẽ không buông tha cho em, tôi là thật lòng thích em!”

“Đặc sắc! Thật đặc sắc!” Ngửi khí bao hàm khiêu khích thềm chế giấu đột ngột vang lên, chỗ cửa nhà không đóng chặt, Đường Húc Nghiêu đang dựa vào khung cửa, cười đến có chút quỷ dị.

34. Chương 34: Tình Dịch Giăng Co

Hạ Hải Dụ trợn tròn mắt, con ngươi trong nháy mắt trợn lớn, muốn chết, sao anh ta lại tới vào lúc này? ! Hơn nữa khẩu khí như vậy là sao chứ? !

Đường Húc Nghiêu cười mà như không, trên khuôn mặt đẹp trai quá đáng tràn ngập bí hiểm, tầm mắt lướt qua cô, trực tiếp rơi trên người Bạch Hạo Nhiên, mắt sáng như đuốc, giống như đang đánh giá từ trong ra ngoài.

Bạch Hạo Nhiên ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của anh, nháy mắt, trong không khí giống như có một luồng tia lửa điện.

Nhưng mà, sức mạnh chênh lệch quá xa.

Không chỉ bởi vì Đường Húc Nghiêu so với Bạch Hạo Nhiên hơn mấy tuổi, mà là cái loại khí chất trời sinh vương giả kia, không cần nói chuyện, không cần động tác, chỉ cần ánh mắt, là có thể tạo ra tư thái lồi lạc từ trên cao nhìn xuống.

Vậy mà Bạch Hạo Nhiên cũng không chịu yếu thế, tuổi trẻ nhiệt huyết khí thịnh ở tình yêu trước mặt mà phần đầu quên mình, quả đấm, len lén nắm chặt.

“Hải Dụ. . . . . Anh ta là. . . . .”

Hạ Hải Dụ ngớ ngẩn, nhìn về phía Đường Húc Nghiêu, xong rồi xong rồi, anh ta kiêu ngạo như vậy, nếu anh xúc động quá đem “Giao dịch” giữa bọn họ nói ra, vậy cô cũng không cần sống đâu!

Giao dịch? !

Tại sao là giao dịch? !

Vì xương tủy đó! ! !

Hai mắt Hạ Hải Dụ chợt tỏa sáng, tiến lên mấy bước khoác cánh tay Đường Húc Nghiêu, cười mỉa, “Anh ta là người muốn hiến xương tủy cho Hải Tinh!”

Đường Húc Nghiêu nhú mày, giá trị của anh cũng chỉ có như thế? !

Thừa dịp đang bất ngờ, Hạ Hải Dụ len lén bấm Đường Húc Nghiêu một cái, có chút ý tứ cầu xin.

Đường Húc Nghiêu ngằm hiểu trong lòng, cho cô một nụ cười thú vị, chờ lát nữa tính sổ với em!

“Ôi, Đường Húc Nghiêu, anh đứng làm gì, ngồi xuống ngồi xuống, bây giờ thân thể của anh là vô cùng vô cùng quan trọng, đối với bản thân quan trọng, với Hải Tinh còn quan trọng hơn, nhất định phải giữ sức khỏe thật tốt!”

Hạ Hải Dụ cần nhằn dài dòng, vừa châm trà, vừa bưng trái cây tới, một dạng phục vụ như hầu hạ thái thượng hoàng.

Bạch Hạo Nhiên nửa tin nửa ngờ, nhưng cậu biết Hải Dụ sẽ không lấy chuyện của Hải Tinh ra đùa giỡn, cho nên ánh mắt nhìn về phía Đường Húc Nghiêu cũng giảm bớt mấy phần địch ý, bất đắc dĩ đi về.

Cậu vừa rời đi, vẻ mặt Đường Húc Nghiêu lập tức thay đổi, ánh mắt nhìn về phía Hạ Hải Dụ, càng thêm mấy phần quỷ quyệt.

Hạ Hải Dụ nuốt nước miếng một cái, có chút không biết nói gì cho tốt, thật là kỳ quái, coi như em trai Hạo Nhiên thổ lộ với cô, thì mắc mớ gì tới anh ta chứ, vẻ mặt làm gì mà như “Bắt kẻ thông dâm” đây!

Đường Húc Nghiêu đem ánh mắt khiêu khích của cô nhìn ở đáy mắt, chợt cong lên nụ cười thần bí phức tạp, hai tay khoanh trước ngực, vuốt vuốt cằm, “Đi thu dọn đồ, về sau em đến ở cùng tôi!”

35. Chương 35: Cuộc Sống Ở Chung

Ở cùng nhau? !

Hạ Hải Dụ theo bản năng giật lùi.

Đường Húc Nghiêu dù bận vẫn ung dung, thông thả lấy ra đơn xét nghiệm từ trong túi, “Đồng thời kết quả kiểm tra đã có, các chỉ tiêu của tôi rất phù hợp, viện trưởng Trần nói khoảng một tháng sau có thể lấy máu cấy ghép tế bào.”

Hạ Hải Dụ cười hì hì, chân chó vô cùng, “Tốt thôi tốt thôi, anh chờ chút nhé, tôi đi thu dọn đồ!”

Một túi quần áo, hai đôi giày, mấy quyển tiểu thuyết, còn có một bồn cây xương rồng, cùng với mấy gói mì ăn liền chưa ăn, toàn bộ chính là tài sản của cô.

Ban đêm, Hạ Hải Dụ cùng túi hành lý giản dị của cô vào ở đại trạch Đường gia.

Cuộc sống ở chung chính thức bắt đầu!

Chẳng qua, cái việc ở chung này chỉ là trên pháp luật, cô ở phòng khách.

Mặc dù như vậy làm Hạ Hải Dụ có cảm giác an toàn, nhưng nếu cùng ở dưới một mái nhà, tình huống tiếp xúc xấu hổ giữa hai người là không thể tránh khỏi, ví dụ như hiện tại ——

Sáng sớm, mắt cô còn ngái ngủ chưa hoàn toàn mở ra đi vào phòng tắm, lại nhìn thấy nửa người trên trần trường của anh, nửa người phía dưới chỉ vậy có cái khăn tắm, tóc ướt nhỏ giọt, chỉ số gọi cảm tăng vọt.

“ . . . . . ” Hạ Hải Dụ miệng há thành hình chữ O, rồi lại “A”, hoàn toàn choáng váng.

Đường Húc Nghiêu không đứng đắn nhú mày, đến gần cô, cố ý lấy tay khoác dọc theo khăn tắm, khiêu khích hỏi, “Muốn nhìn toàn bộ không? !”

Hạ Hải Dụ không có lên tiếng, lại phát ra tiếng cắn răng nghiến lợi.

Anh cười đến phách lối, “Muốn nhìn cũng không cho nhìn!”

Xoay người, anh ra khỏi phòng tắm, một đường đắc ý huyết sáo.

Năm phút đồng hồ sau, Hạ Hải Dụ sơ sẩy một cái, bẻ gãy cái bàn chải đánh răng.

Sau khi rửa mặt chính là ăn điểm tâm, Hạ Hải Dụ cầm trong tay cái bánh bao nhỏ vừa ăn vừa trợn mắt, mà trong phòng ăn tầng dưới, Đường Húc Nghiêu sau khi hưởng thụ một bàn ăn phong phú món ngon xong, lại tiếp tục nhàn nhã uống một tách cà phê đậm đặc.

Bên cạnh, ông quản gia dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Hạ Hải Dụ, sợ hãi hỏi, “Hạ tiểu thư, bữa sáng đã mang ra cho cô rồi, cô ngồi xuống ăn chút gì đi! Bữa ăn sáng chính là rất quan trọng đó, khụ khụ. . . . . Chỉ ăn một cái bánh bao nhỏ không tốt cho thân thể đâu.”

Hạ Hải Dụ cười khan hai tiếng, “Ha ha, cảm ơn bác quản gia, chẳng qua tôi đang trong thời gian giảm cân, ăn tùy tiện một chút là được.”

Cúi đầu, miệng lại tiếp tục cắn bánh bao nhỏ.

Đến giờ đi làm, Đường Húc Nghiêu mở chiếc Lamborghini ra chạy qua bên cạnh cô, “Cùng đi nhé?”

“Không cần, tôi ngồi xe buýt.”

“Từ nơi này đến trạm xe buýt gần nhất cũng phải 20 phút, em thật muốn kiên trì? !”

“Đúng! Kiên trì tới cùng!”

Công theo một cái bọc nhỏ, đập giày cao gót, Hạ Hải Dụ quật cường rời đi.

Cuộc sống ở chung, cứ bắt đầu “Đối kháng” như vậy, chỉ chớp mắt đã qua một tháng. . . . .

36. Chương 36: Cô Yếu Ốt

Bệnh viện.

Chuyên khu điều trị bệnh bạch cầu.

Hạ Hải Dụ mặc đồng phục bệnh nhân vô khuẩn, đeo khẩu trang vô khuẩn, yên lặng canh giữ trước giường Hải Tinh, cậu lẳng lặng ngủ, thân thể suy yếu giống như vừa đụng sẽ vỡ nát, tóc đã sớm mất sạch, sắc mặt tái nhợt dọa người.

Cô nhẹ nhàng chuyển đi Đại Hoàng Phong trong tay cậu, giúp cậu kéo cao chăn, đắp kín.

“Hải Tinh, mai là đến ngày tạo máu cấy ghép tế bào, em có lo lắng không?”

“Không có gì đâu, em không cần lo tới gánh nặng, tất cả mọi thứ chị đều gánh hết!”

“Cái gì? Chị là con gái, muốn bé trai bảo vệ cho? Ha ha, nói cũng đúng, vậy Hải Tinh phải mau chóng khỏe lên nhé, về sau đều nhờ em bảo vệ chị!”

“Ừ, quyết định như vậy, Hải Tinh là người đàn ông nhỏ, phải bảo vệ người nhà!”

“Hải Tinh. . . . . Trên thế giới này, chúng ta là người thân duy nhất của nhau . . . . .”

Nước mắt, không chút báo động nhỏ xuống, trên mặt cô vốn tràn đầy kiên cường cùng hi vọng, chợt che đầy lo âu, cũng không phải người dễ dàng lộ ra sự yếu ớt, vào giờ khắc này, toàn bộ hiện ra.

Điện thoại di động trong túi chợt rung lên, ong ong — ong ong. . . . .

“Cô gái, đến phòng bệnh của tôi!” Cho dù là gửi nhắn tin, anh ta cũng tự cho như vậy là đúng.

Hạ Hải Dụ bĩu môi, tắt điện thoại di động, không nhúc nhích.

Mười phút sau, Đường Húc Nghiêu ở phòng bệnh VIP trên tầng trực tiếp đánh tới đây, tầm mắt quét một vòng, nhìn thấy Hải Tinh đang ngủ, trong lòng không thoải mái thoáng biến mất một chút, đi tới, vỗ vỗ bả vai của cô.

“Tại sao tắt máy? !”

“Không phải cố ý, hết pin.” Tiếng nói cô buồn buồn, lúc nói chuyện ánh mắt cũng không ngẩng lên.

Đường Húc Nghiêu nhíu nhíu mày, chuyện gì xảy ra, cô giống như có gì đó không đúng? !

Anh nghi hoặc nhìn cô, phỏng đoán hỏi, “Đang lo lắng cho Hải Tinh? !”

“. . . . .” Cô không lên tiếng, không muốn ở trước mặt anh yếu thế, nhưng giờ khắc này, cô cũng cật lực không được.

Anh kéo tay cô qua, dùng sức cầm.

Chợt, chênh lệch một tia khác thường.

Tay cô lạnh như băng, lạnh đến nỗi làm cho tim anh đập nhanh, vội vàng gỡ lên nhìn.

Đây không phải lần đầu tiên anh cầm tay cô, nhưng là lần đầu tiên nghiêm túc nhìn tay của cô.

Ngón tay nhỏ nhắn, khớp xương rõ ràng, móng tay không có cái nào lạ mắt, mỗi móng cũng được cắt gọt chỉnh tề, rất ngắn, rất sạch sẽ, lòng bàn tay có hai chỗ thô ráp, giống như cái kén.

Nhớ tới lần đầu gặp nhau ở quầy rượu cô đối với người có tiền khinh bỉ cùng oán hận; lần thứ hai cô nhếch nhác không chịu nổi sau khi thất nghiệp nói ra những lời chửi mắng ác độc; nhớ tới lần ở công ty cô một lần lại một lần không có chút xíu thích thú với tiền bạc của anh; nhớ tới cô khúm núm bán hàng vỉa hè ở chợ đêm; nhớ tới cho dù ở cùng một chỗ với anh, cũng là mỗi ngày nhai cái bánh bao nhỏ. . . . .

Cô rất khổ cực, nhưng là, cô chưa bao giờ nói, hơn nữa còn luôn cười đến rất dửng dưng.

“ . . . . . ” Có mấy lời đặt ở khóe miệng, nhưng anh không biết nói gì cho phải.

Hạ Hải Dụ lo sợ bất an, rút tay mình lại, nhét vào túi, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng anh, trong hốc mắt phiếm hồng đã không còn thấy u buồn, lưng thẳng tắp, lại lần nữa tự mình nguy trang.

Đường Húc Nghiêu làm sao không nhìn ra cô lù lù bước, chợt vươn tay, ôm chặt lấy cô.

“Này! Làm gì?” Hạ Hải Dụ giật mình.

“Xuyết. . . . . Em muốn đánh thức Hải Tinh sao?” Đường Húc Nghiêu giảm thấp âm thanh, nói thẳng trong điểm.

Quả nhiên, Hạ Hải Dụ không dám từ chối, thân thể cứng ngắc tựa vào giam cầm của anh. . . . .

37. Chương 37: Điều Có Tâm Sự

Tối nay em có thể khóc. . . . .

Tôi cho em mượn bờ vai của mình. . . . .

Anh là đang nói gì đó?

Sao lại trở nên dịu dàng như thế?

Là đồng tình? !

Hay là thương hại? !

Đầu óc Hạ Hải Dụ trong khoảng thời gian ngắn có chút loạn, nhưng là, lòng của cô thật giống như được một dòng nước ấm rót vào.

Những năm gần đây, cho tới bây giờ cũng không có một ai nói những lời như thế với cô, cho tới bây giờ cũng không có người nào nghĩ lúc cô mệt mỏi nói cho cô mượn bờ vai, trăm triệu lần không nghĩ tới, lại là Đường Húc Nghiêu, là cái người trong mắt cô cực kì đáng ghét, cực kì đáng xấu hổ lại an ủi cô!

Ánh mắt, ngạc nhiên.

Mà mắt anh cũng thật sâu nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, cảm xúc lưu chuyển yên lặng không tiếng động, giống như lời bài hát đó ——

“Mỗi người, đều có một đoạn đau khổ. Muốn lẩn trốn, lại giấu đầu hở đuôi. Em là anh, không thể nói tổn thương. Muốn quên lãng, lại không nhịn được nhớ lại, giống như lưu vong, một đường nghiêng ngã. Anh trói buộc, không cách nào thả đi. Lau không được, nước mắt trong trí nhớ.”

Nụ hôn của anh, rơi xuống một chút, nhẹ nhàng mềm mại, không giống tước đoạt như lúc trước, lần này, có chút gì đó, khác biệt.

“A. . . . . ” Cô chợt ớn lên, theo phản xạ đẩy anh ra.

Anh có chút kiềm chế khó khăn, nhưng vẫn buông tay, trên khuôn mặt đẹp trai ửng hồng không tự nhiên, “Tôi lên tầng đây, em cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Ừ.” Cô gạt đầu một cái, ánh mắt xấu hổ không dám nâng lên.

Trong nháy mắt của phòng đóng lại, tiếng lòng cũng chợt nhảy xuống theo.

Nhắm mắt lại, không thêm nghĩ tới anh ta nữa, những vẫn không lái đi được.

Trong phòng bệnh còn có một phòng cách gian nhỏ, Hạ Hải Dụ yên lặng đi vào, nằm trên giường, kéo cao chăn, đem mình ngăn cách khỏi thế giới cô độc.

Trần trọc trở mình, hồi lâu sau, cô vẫn không ngủ được.

Len lén chui ra khỏi chăn, bò dậy, chân trần đi về phía cửa, nhìn cầu thang đi lên tầng một chút, do dự.

Môi, khẽ cắn , có lẽ anh ta cần bản không có để ở trong lòng, đã sớm đi ngủ rồi.

Nhưng mà, cô còn muốn nói tiếng cảm ơn với anh ta.

Phòng bệnh VIP trên tầng, Đường Húc Nghiêu ở trong bóng tối cũng trợn tròn mắt, hoàn toàn không buồn ngủ.

Không biết làm sao, anh luôn nhớ tới bộ dáng chán nản tiêu tụy của cô, còn có khi anh ôm cô thì cô nhảy cảm nổi lên kháng cự, giống như một loại bản năng, cô kháng cự người khác giúp đỡ cùng an ủi, vĩnh viễn mang theo một tầng tự vệ.

Cô như vậy, cùng ngày thường hoàn toàn khác.

Một đêm này, hai người đều có tâm sự. . . . .

38. Chương 38: Yêu Khích Lệ

Buổi sáng tám giờ ngày hôm sau, cửa phòng giải phẫu từ từ mở ra, Hạ Hải Tinh cùng Đường Húc Nghiêu một trước một sau được đẩy đi vào....

Hạ Hải Dụ đứng ở cửa, ngơ ngác nhìn, thời điểm hai chiếc giường bệnh đi qua cô, trong nháy mắt, cô cảm thấy giống như có cái gì đó trong sinh mạng của mình đóng băng.

Quay đầu, cô nhìn về phía anh, trong ánh nắng của mặt trời, cả người anh như khoác lên một vầng sáng ấm áp, đầu lông mày nhẹ nâng, môi mỏng khẽ nhếch lên, giữa khuôn mặt thờ ơ là một sự nghiêm túc, là sự yên lặng chấn động lòng người, vô cùng mâu thuẫn, lại hết sức hài hòa.

Mà vẻ mặt của anh, giảo hoạt như mèo trộm được cá.

Hiển nhiên, anh là con mèo kia, mà cô là con “Cá” nhỏ bị trộm .

Lại một lần nữa, Hạ Hải Dụ nhớ tới chuyện hôm qua, khuôn mặt lại khẽ đỏ. Đường Húc Nghiêu khước môi cong lên, cười xấu xa, khước mắt đuôi lông mày đều tràn ngập xấu xa, “Không cho tôi một cái yêu khích lệ sao? !”

“Đi ——” Hạ Hải Dụ tức giận tới mức giậm chân, nhưng cái từ mang điềm xấu kia, cuối cùng vẫn nuốt trở lại.

Nhìn ánh mắt của anh, Hạ Hải Dụ lại thấp thỏm không dứt, nhin, nhin, đi tới, cho anh một nụ hôn vang dội ở má.

“Đường Húc Nghiêu, thời điểm anh hiến tặng đã đến!”

“Không thành vấn đề! Bởi tôi mong đợi. . . . . thời điểm em dâng tặng hơn.” Anh cười đến mặt mờ, rất đáng đánh đòn, rất có hàm ý.

Hạ Hải Dụ xấu hổ, người này, lại dám nói chuyện đó trước mặt nhiều người như vậy! Mặc dù không nói rõ ra là gì, nhưng cô vẫn có chướng ngại tâm lý đó!

Hơi thở, lại loạn .

Nhưng cô tuyệt đối không thừa nhận là bởi vì liên quan đến anh ta!

Nhất định là bởi vì sắp phẫu thuật!

Đúng!

Nhất định là như vậy!

Hạ Hải Dụ nắm tay, ình dững khí, Đường Húc Nghiêu phải cố gắng lên, Hải Tinh phải cố gắng lên, cô càng phải cố gắng lên! Mỗi người đều phải fight—ing! fight—ing! fight—ing!

Niềm tin lại lần nữa sống lại, Hạ Hải Dụ tìm lòng không được hí mắt cười, không tự chủ, tỏa ra hương vị dững cảm cùng kiên định, cả người giống như chìm đóng trong ánh mặt trời, vĩnh viễn, là ánh sáng!

Chợt, điện thoại di động của cô vang lên, trên màn hình bốn chữ “Em trai Hạo Nhiên” to đùng nhảy không ngừng.

“Alo, em trai Hạo Nhiên. . . . . Ừ, bây giờ sẽ tiến hành phẫu thuật . . . . .”

“Cậu muốn tới?! Không cần không cần. . . . . Không phải hôm nay cậu phải bảo vệ luận văn sao?”

“Tôi có thể! Yên tâm!”

“Ừ, cảm ơn cậu nhé! Bái bai!”

Ở trước mặt anh mà dám trắng trợn nói chuyện điện thoại với thằng nhóc kia?!

Còn vừa nói vừa cười? !

Đường Húc Nghiêu cắn răng, mắt sáng như đuốc nhìn chăm chăm cô.

Hình như nhận ra ánh nhìn chăm chăm của anh, hay cũng đã nói chuyện xong rồi, Hạ Hải Dụ đầu tiên hoang mang trừng mắt nhìn, rồi giống như nghĩ thông được cái gì đó, ngượng ngùng cười , mặt bừng lên như lửa cháy , tay, len lén nhét điện thoại vào túi.

Cùng với nhịp tim đang đập bình bịch của cô, cửa phòng giải phẫu, chậm rãi khép lại. . . . .

39. Chương 39: Chờ Tôi Trở Lại

Phẫu thuật rất thành công, tảng đá trong lòng Hạ Hải Dụ rốt cục rơi xuống.

Hải Tinh được đưa vào phòng bệnh vô khuẩn, cô không được phép ra vào tùy tiện, nhưng nhìn em trai đang ngủ an nhàn từ xa, cô vẫn vui mừng nhìn không được muốn khóc.

Nhìn lại Đường Húc Nghiêu, sắc mặt ngoại trừ có chút tái nhợt, còn đâu không có việc gì, nhưng cô biết anh khẳng định là rất mệt mỏi, ánh mắt khép hờ, vẻ mặt ngày thường không ai bì nổi trở nên nhợt nhạt, chỗ hốc mắt có một tầng xanh đen.

Thiệu Hành nhìn đồng hồ, thấy tình trạng của Đường Húc Nghiêu đã ổn định liền vội vã rời khỏi bệnh viện, “Hải Dụ, tôi phải về công ty trước, bên Châu Âu kia có một hạng mục mới khởi động, tôi giao cậu ấy cho cô!”

“. . . . .” Cô kinh ngạc gật đầu, đi vào phòng bệnh VIP.

Bác sĩ cùng y tá bận rộn xong một phen liền đi ra ngoài, Hạ Hải Dụ đè nén cảm giác khác thường ở đáy lòng, lẳng lặng ngồi bên giường.

Bên trong phòng, rèm cửa sổ được kéo lên, ánh sáng có chút xám xịt, Đường Húc Nghiêu đang ngủ, lông mi thật dài hạ xuống, không có khí phách cùng nguy hiểm như ngày thường.

Anh có lẽ thực sự mệt mỏi, người bình thường hiến máu cũng phải nghỉ ngơi thật tốt, huống chi đây là hiến xương tủy!

Không tự chủ được, trái tim, rung động.

Đưa tay, muốn giúp anh đắp chăn, nhưng không ngờ, tay chợt bị anh kéo lại, sau đó làm thế nào cũng không thoát được.

Hạ Hải Dụ nhin không được nghi ngờ anh có thật đang ngủ hay không.

Thờ dài yếu ớt, cứ như vậy để mặc anh tùy hứng làm cần.

Thời gian không biết qua bao lâu, cô cũng dần dần chìm vào giấc ngủ, một giấc mơ có vẻ không tồi, trong mộng lung, không phải rất rõ ràng, nhưng lại xác định có anh.

Hạ Hải Dụ mơ mơ màng màng ngủ, cho đến khi nghe thấy tiếng cửa phòng đóng mở, mở mắt ra, phát hiện đồng hồ đã chỉ bốn giờ chiều, mà Đường Húc Nghiêu vốn đang nằm trên giường bệnh không thấy.

Bên cạnh gối, để lại một tờ giấy ——

“Bên Châu Âu xảy ra chuyện, tôi phải rời nước ngay lập tức, nhanh nhất sẽ trở lại trong nửa tháng. . . . .
Chờ tôi.”

Chờ tôi. . . . .

Chờ tôi. . . . .

Chờ tôi. . . . .

Hai chữ cuối cùng, giống như ma chú, giữ thật chặt lòng cô.

Thời điểm gặp lại anh, chính là lúc cô thực hiện cam kết của mình . . . . .

Trở thành người phụ nữ của anh. . . . .

40. Chương 40: Trong Lòng Hoảng Hốt

Hai tuần lễ sau đó, Hạ Hải Dụ không biết mình vượt qua như thế nào.

Tuyệt đối bận rộn, bệnh viện, công ty, về nhà, ba điểm trên một đường thẳng, nhưng ngoài bận rộn vẫn có chút gì đó trống không, lơ đãng sẽ nhớ tới anh, nhớ tới khuôn mặt luôn tràn ngập đắc ý, nhớ tới vẻ mặt mệt mỏi ngày đó, nhớ tới câu nói Chờ tôi. . . . . kia.

Ban ngày lơ đãng làm việc, lỗi sai chồng chất.

“Tiểu Hạ, cô lại ngẩn ngơ gì thế, văn kiện số 2 đưa tới phòng thị trường, sao cô lại đưa sang bộ tài vụ? !”

“Tiểu Hạ, văn kiện số 7 phải photo ba bản, sao cô chỉ photo có hai bản?”

“Tiểu Hạ, mực hết rồi, còn ngẩn ngơ gì nữa, nhanh đi bổ sung đi!”

Trong phòng ba vị thư kí thâm niên từng trải luân phiên oanh tạc, Hạ Hải Dụ bị mắng đến máu chó xối đầu.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi đi làm ngay.” Nói xin lỗi xong, Hạ Hải Dụ hoảng loạn khẩn trương đi sửa lỗi sai.

Thời điểm đi qua phòng làm việc của tổng giám đốc, ánh mắt lại không khống chế được hướng vào bên trong ngắm.

Không biết anh ở Châu Âu thế nào, giải quyết vấn đề ra sao, có thuận lợi không?

Lắc đầu một cái, cô bỏ đi những suy nghĩ rối bời trong đầu.

Ôi, không nên suy nghĩ lung tung nữa, cứ tiếp tục thế này sẽ bị điên mất!

Buổi tối về đến nhà, đối mặt với căn phòng tối om, Hạ Hải Dụ ủ rũ cúi đầu. . .

Không biết nên làm thế nào, cô đã tự cảnh cáo mình vô số lần rồi, không cần nhớ đến anh, lúc nào nên trở về thì trở về, lúc nào phải đối mặt thì đối mặt, nhưng mà. . . . . Nhưng sao cô không quản được đầu óc của mình thế này? !

Nhìn một chút ngoài cửa sổ, trời đã tối rồi, tối nay, nhưng đã lại thêm một ngày rồi đó, anh cũng nên trở về.

Cầm quần áo vào phòng tắm, tắm một cái, tẩy đi một thân mỗi mệt, nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều, nhưng ánh mắt vẫn còn chút mờ mịt, không trong suốt như trước, mơ hồ rã rời.

Điện thoại di động chợt vang lên, Hạ Hải Dụ nhảy mạnh lên từ ghế sofa, anh đã trở về? !

Tay nhỏ bé sợ hãi sờ điện thoại, cúi đầu vừa nhìn, hóa ra là em trai Hạo Nhiên.

“Alo. . . . .” Trong thanh âm, lộ ra sự thất vọng mà chính cô không nhận thấy.

“Hải Dụ, em làm sao vậy, thanh âm có chút gì đó không ổn?” Bạch Hạo Nhiên ân cần hỏi.

“A, không có gì không có gì. . . . . Chắc do mới tắm xong. . . . . Có chút a. . . . . Ha ha. . . . . Em trai Hạo Nhiên, cậu có chuyện gì sao?”

“Cũng không có chuyện gì, chỉ là muốn mời em ra ngoài ăn cơm, tôi biết một chỗ mới mở, ăn rất ngon, Hải Dụ, em có rảnh không?”

“Có rảnh cũng vô ích rồi, bởi tôi cũng đã ăn rồi! Người ăn no lại đi ăn giúp mình! Không đi đâu, nếu không sẽ lãng phí tiền! Cậu có biết, khẩu hiệu tự giúp mình ăn là —— đỡ tường vào trong, lại đỡ tường ra ngoài!”

Cười hì hì nói đùa, điện thoại cố định trên bàn trà đột nhiên vang lên.

“A, em trai Hạo Nhiên, trước không nói, tôi đi nghe điện thoại!”

Trên điện thoại biểu thị, là dãy số cô quen thuộc, trái tim, thành thịch nhảy lên.

Oh, My— God!

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Anh thật sự gọi tới!

A a a a a, thật khẩn trương!

Bàn tay nhỏ nhắn run rẩy bầy cầm lấy tai nghe, nhỏ giọng “Alo” một tiếng.

“Hi, tôi đã trở về!” Thanh âm Đường Húc Nghiêu vẫn trầm thấp như trước, rồi lại giống như có thêm vài phần mê ly hấp dẫn, chỉ mấy chữ ngắn ngủn, cũng đủ làm lòng người ngứa ngáy.

41. Chương 41: Vương Giả Trở Về

Mặt Hạ Hải Dụ không tự chủ được nóng lên, “Trở về, đã về sao. . . . . Lúc nào thì về đến nhà?”

“Bốn mươi phút nữa.”

“À.”

Ngơ ngác nói xong câu này, Hạ Hải Dụ cũng không biết nói cái gì nữa, đã biết rõ lòng nhau, tối nay, sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà, xấu hổ mở miệng.

Hai bên điện thoại yên lặng, anh không nói lời nào, cô càng không thấy được mặt của anh, nhưng, cảm giác về sự hiện hữu của anh giờ đây mạnh mẽ hơn bất kì lúc nào, làm cho trái tim nhỏ bé của cô nhảy thình thịch không ngừng, hai gò má hồng như hai quả táo.

Bốn mươi phút sau, cô sẽ phải từ cô gái trở thành đàn bà sao?

Tay nắm điện thoại, khẽ siết chặt.

“Còn ở đó không?” Giọng nói khàn khàn mê người của anh lại truyền tới, giống như tiếng đàn violon diễn tấu nửa đêm, thanh sắc cuốn hút.

“Ừ. . . . . còn.” Cô nhàn nhạt trả lời, cơ thể không khỏi co lại thành một góc trên ghế sofa, bên trong nhà ánh đèn vàng ấm, màu vàng sáng ngời, lại mập mờ, mắt mở ra ngấm nhìn ánh sáng hơi nóng, theo vào

tận chỗ sâu nhất trong người. Trên khay trà bằng thủy tinh phản chiếu hình bóng nhỏ bé của cô, với vẻ mặt khấn trương cùng sợ hãi.

Từ từ nhấn xuống nút kết thúc, một người, tim đập rộn lên.

Sân bay.

Người đến người đi qua cửa ra vào, có hai người đàn ông tuổi xấp xỉ nhau, khí chất hoàn toàn khác biệt nhưng vô cùng xuất chúng sống vai mà đi.

Bên trái chính là Đường Húc Nghiêu, mặc áo sơ mi thuần trắng cùng quần jean màu lam, dưới chân là một đôi giày da hữu nhân, một dáng vẻ phóng đảng không kiềm chế được, trong lúc lơ đãng phát ra một cảm giác đẹp trai tự nhiên, trời sinh vương giả, tài năng lộ rõ.

Mà người đàn ông bên phải, khuôn mặt có chút xa lạ, nhưng cũng đẹp trai phi phàm, cao ngất, thân hình thon dài, quần tây dài đen phối với áo sơ mi caro, tư thái nhẹ nhàng lộ rõ, con ngươi như bóng đêm một mảnh trầm tĩnh.

Đường Húc Nghiêu sau khi cúp điện thoại, nụ cười trên khóe miệng thật lâu không biến mất, trên gương mặt không thấy chút mệt mỏi sau khi lặn lội đường xa, khóe mắt đuôi lông mày đều yêu dã phong tình.

Thần Dật bên cạnh anh rốt cục nhìn không được tò mò, cậu em họ của anh ta từ trước tới nay về mặt đào hoa, từ khi nào có tư thái “Si tình” như vậy? !

“Nghiêu, em không phải là nghiêm túc đi? !”

“Hả. . . . . Vấn đề này quan trọng sao? !” Đường Húc Nghiêu không đáp hỏi ngược lại, cười mà như không, trong đôi mắt chớp động ánh sáng thần bí.

Thần Dật không khỏi ngẩn ra, bước chân trầm ổn, mang theo chút chần chừ, “Nghiêu, quy củ của Đường gia em cũng biết, có thể vui đùa một chút, nhưng tuyệt không thể nghiêm túc!”

“Hừ. . . . .” Đường Húc Nghiêu chẳng hề để ý, bước chân khê tăng tốc.

Thần Dật dừng một chút, ánh mắt lập tức trở nên xa xăm chạy dài, “Nghiêu. . . . . em có biết chuyện của anh hai năm trước không?”

“Nghe nói qua, anh thích một con nhóc, nhưng là bà bác tốt của em, bà mẹ tốt của anh cầm 500 vạn đem người đuổi chạy, chuyện là như vậy? !”

“Không chỉ dùng tiền đơn giản như vậy.” Nói đến đoạn tình yêu chua chát kia, trái tim Thần Dật vẫn như cũ không thể quên được.

Nụ cười nơi khóe miệng của Đường Húc Nghiêu cứng đờ, lưỡi dao sắc bén nơi đáy mắt mơ hồ chợt lóe rồi biến mất, ngược mắt lần nữa, lại một mảnh ánh sáng rực rỡ, “Dật, tối nay em có hẹn, đi trước, ngày mai chúng ta đi xem công ty!”

Xe phi như bay trở lại đại trạch Đường gia, bên trong cửa sổ một mảnh ánh đèn vàng nhạt ảm áp.

Cô đang thật ngoan ngoãn chờ anh.

Môi mỏng, kim lòng không được cong lên.

“Tiểu Dụ nhi, em chuẩn bị xong chưa?”

42. Chương 42: Muốn Phạm Tội

Cánh cửa khê mở ra. . . .

Hạ Hải Dụ ngồi trên sô pha chột ngắc đầu, chống lại đôi mắt đào hoa phong tình lưu chuyển của Đường Húc Nghiêu, nhịp tim đột nhiên trật một nhịp.

Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng giờ khắc này chính thức đối mặt với anh, vẫn khẩn trương không dứt.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, cánh môi hé mở, trước ngực khê phập phồng.

Đôi mắt sắc của Đường Húc Nghiêu tối xuống, rất muốn phạm tội với cô!

Nhận ra ý nghĩ của anh, Hạ Hải Dụ tay ôm gối, len lén siết chặt, lòng bàn tay một mảnh ướt.

Đường Húc Nghiêu cũng không để ý, khoe miệng chứa đựng ý cười, sai bước đi vào, liếc cô một cái, tự nhiên đi về phía cầu thang, trong âm điệu lộ ra vẻ thích thú, “Lên tầng.”

Con mắt hạnh của cô tròn tròn, người này. . . . cũng quá suýt ruột đi? !

Chân nhỏ đi từng bước từng bước. Hai mươi mấy bậc thang giống như Thông Thiên Tháp vậy, đi thật dài thật lâu.

Phòng ngủ tầng hai, chính là phòng của anh, trang hoàng theo phong cách trắng đen vẻ thường thức lạ thường, ở giữa là giường lớn KingSize, càng tô đậm vẻ nhỏ bé của cô.

Anh cởi áo sơmi, tiện tay quăng trên sàn nhà, sau đó đá giấy một cái, rồi ổn định ngồi trên đầu giường, cười đưa tay về phía cô, “Đến đây đi.”

Đến đây đi? !

Mồm của anh giống như đang nói “Chào em” vậy!

Hạ Hải Dụ mặt mày dữ tợn, tính tình anh thua kém lại bộ dáng như thế, nói chuyện gì mà không hàm súc như vậy!

“ . . . . .” Nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi ngồi bên cạnh anh, cách một khoảng xa.

Anh nhíu mày, cười đến mê người, nhưng cũng rất đáng đánh đòn, “Sao lại ngồi bên cạnh, ngồi trong ngực tôi mới đúng chứ!”

Nghi hoặc, trong ngực? !

Muốn cô chủ động yêu thương nhớ nhưng? !

Mơ gì mà đẹp thế? !

Tức giận, Hạ Hải Dụ còn muốn kháng nghị, nhưng hoàn toàn không còn kịp nữa, tên đàn ông như con sói đói bụng đã lâu, vội vàng nhào vào con mồi.

Bị ôm lấy trong tích tắc, cô kìm lòng không được kêu một tiếng, trong thanh âm mang theo rung động, một tiếng yêu kiều này làm nổ tung ngọn lửa nhiệt tình của anh.

Hạ Hải Dụ cũng không nhịn được chán nản, cô thật quá ngu ngốc, tại sao có thể phát ra cái loại âm thanh đó, xấu hổ chết người!

Thấy cô xấu hổ, trong lòng Đường Húc Nghiêu tốt hơn, bên khoe miệng cong lên nụ cười, ý nghĩ muốn chinh phục cô, đạt tới cực hạn.

Cúi đầu, ngửi mùi thơm cơ thể của cô, hương vị xa lạ.

“Em không dùng sữa tắm của tôi?”

Cô bĩu môi, nhỏ giọng cũng không yếu thế trả lời, “Trước kia tôi vẫn dùng cái đó, tôi mới mua hàng giảm giá ở trong siêu thị, cả một thùng loại đó..., nhưng mà dùng rất tốt!”

Đường Húc Nghiêu cúi đầu cười, quả nhiên phù hợp phong cách của cô, nghèo khó, không hèn mọn.

Ngón tay khớp xương rõ ràng, quần lên sợi tóc dài của cô, cũng là hương thơm xa lạ, nhưng lại trêu chọc tim gan anh.

Hạ Hải Dụ hô hấp căng thẳng, một cái cử động cũng không dám, tay chân cứng ngắc.

Anh nhìn cô thật sâu, thấy sự sợ hãi trong đôi mắt trong suốt của cô, khó bề phân biệt, lại khắc sâu tồn tại.

“Đừng sợ, tôi cũng rất căng thẳng.” Anh che bên tai cô, không có ý xấu, giống như an ủi.

Hạ Hải Dụ mặt đen lại, anh ta căng thẳng cái mông ấy, anh đã sớm thân kinh bách chiến rồi!

Không biết tại sao, trong lòng cô thậm chí có một chút không thoải mái, có một nỗi phiền muộn không nói ra được.

Anh chợt bật cười, con mắt phượng sâu sắc chuyên chú, giọng nói khàn khàn lại gợi cảm, “Tiểu Dụ nhi, nếu như tôi nói đây là lần đầu tiên của tôi, em tin không?”

43. Chương 43: Chuyện Xấu Xa

Hạ Hải Dụ hơi ngẩn ra, trái tim chợt toát ra cảm giác kỳ dị, con người của anh như hai viên kim cương đen mượt mà, dưới phong cảnh khiêm tốn xa hoa, sinh ra ánh sáng lấp lánh. Mặt của cô càng cháy đỏ, theo bản năng quay mặt đi. Anh lại không chịu bỏ qua cho cô, tiếp tục làm phiền, “Này, vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi đâu, tin, hay không tin?” “Tin! Rất tin!” Hạ Hải Dụ có chút tức giận trả lời, tin đầu óc anh bị ngâm nước rồi! Đường Húc Nghiêu ôm cô, ánh mắt sáng quắc, cười đến có chút quỷ dị, “Em ghen. . . . . Thật đáng yêu!” Hạ Hải Dụ mạnh mẽ trừng anh, ánh đèn vàng ấm áp chiếu sáng khuôn mặt đỏ ửng của cô, cuống cuống, há mồm cắn lên bờ vai của anh! Ai bảo anh nói vậy, cắn chết anh! “Chủ động như vậy sao? Xem ra em còn nóng lòng hơn cả tôi!” Xấu xa trêu chọc, hơi thở ấm áp làm nhiều loạn dòng suy nghĩ của cô. Môi của anh chậm rãi rơi xuống, trán của cô, mi tâm, mí mắt, lông mi, chóp mũi, môi hồng. . . . . Mỗi một chỗ của cô, rơi xuống ấn kí của riêng anh. Tay, từ từ sờ vào nút áo ngủ của cô. “. . . . .” Thật là muốn té xỉu! Hạ Hải Dụ nín thở, đôi tay nhỏ nín chặt ga giường, nhắm chặt hai mắt, không nhìn ánh mắt cùng hành động xấu xa của anh. Đường Húc Nghiêu hít một hơi thật sâu, trong đầu càng không ngừng nhớ lại cuộc đối thoại trước đây không lâu của anh và Thiệu Hành về xâm nhập, tính kỹ thuật, riêng tư — Trước tiên nói đến Đường Húc Nghiêu người này, là đại thiếu gia điển hình, tất cả đều lấy mình làm trung tâm, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ vẫn nói tiếng người, Thượng tướng tâm lý học kia xếp loại vua ngang ngược, mà bạn học Thiệu Hành cùng anh lớn lên từ nhỏ cùng ăn cơm cùng tán gái có chút khác biệt, là loại gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện hoang đường nham hiểm, hai người thuộc loại bất đồng, nhưng bản lĩnh nhân đạo chơi nhân gian cũng là xuôi ngược, chuyện này đối với đàn ông cũng có thể nói không che miệng. “Đây là vấn đề liên quan đến tôn nghiêm đàn ông, trước tiên mình hỏi cậu, cậu nghĩ sẽ làm như thế nào? Là mưa rào gió bão hay nuốt một hớp? Hay là tiến hành theo chất lượng tạo cảm giác tốt đẹp rồi từ từ hưởng dụng?” Đường Húc Nghiêu có chút khó khăn, “Nếu như quá nhanh mình sợ cô ấy không chịu nổi, nếu quá chậm mình lại sợ thu lại không kịp.” Thiệu Hành cười đến thất vọng, vỗ vỗ bả vai anh, “Người anh em, những năm cậu ở Vatican thật chịu khổ rồi! Thần học viện ngày ngô quá lâu, bản năng sinh lý cũng nhanh bị ma diệt đi rồi!” “. . . . .” Thần học viện Đường Húc Nghiêu đầy lòng rối rắm. “Nghiêu, đừng do dự, nói mà không thực hành, lý thuyết suông là không được! Sớm ngày tạm biệt thân nam CHU của cậu mới là vấn đề cần bàn đến!” “Lên!” “Chịu đựng!” “Kéo dài!” Bị bạn tốt nham hiểm như vậy giật dây, Đường Húc Nghiêu quả thật không nhẫn nại được, kiên nhẫn cởi nút áo của cô cũng không còn, sức tay cũng gia tăng, chỉ nghe “Xẹt” một tiếng, cả bộ áo ngủ liền bị phá hủy. Hạ Hải Dụ chợt mở mắt ra, “Sao anh thô lỗ như vậy. . . . . Ô. . . . .”

44. Chương 44: Bản Năng Sinh Lý

“. . . . .” Hạ Hải Dụ trong nháy mắt đờ người.

Không có áo ngủ bảo vệ, trên người lạnh lạnh, nhưng nụ hôn của anh theo sau dày đặc tinh tế rơi xuống, rất nhanh, làm cho cô nóng lên.

Buổi tối cô không có thói quen mặc áo ngực, cho nên hai chiếc bánh bao hấp đáng yêu cứ như vậy trực tiếp lộ ra, thật tự nhiên trở thành món điểm tâm dưới đầu lưỡi anh.

“Đường Húc Nghiêu. . . . . anh đừng như vậy. . . . .” Cô xấu hổ muốn chết, tay nhỏ nắm chặt thành nắm đấm.

Coi như đã sớm chuẩn bị tâm lý, biết anh sẽ làm gì với cô, nhưng vẫn là không thể tỉnh táo chịu được động tác xấu xa của anh, răng cắn chặt, nhưng vẫn không nhịn được phát ra tiếng rên nhỏ.

“Ngoan. . . . .” Anh an ủi cô, răng lại hơi cắn một cái.

“A!”

Một tiếng này làm Đường Húc Nghiêu gần như điên mất! Quá mê người rồi!

Anh ngẩng đầu lên, xấu xa nhìn cô, “Kiên nhẫn chút, vừa mới bắt đầu thôi, sao lại lớn tiếng như vậy?”

Hạ Hải Dụ lúng ta lúng túng nói không ra lời, cô cũng không muốn kêu, nhưng mà không nhịn được!

“Kêu thì thế nào? Đây là bản năng sinh lý! Chứng minh rằng cơ thể của tôi tốt!” Vì không muốn mất thể diện trước mặt anh, Hạ Hải Dụ cố gắng ngụy biện.

“Ồ. . . . .” Đường Húc Nghiêu cười khế, hôn mấy cái lên cái miệng nhỏ của cô, thật là chết vì sĩ diện mang khổ vào người!

Môi mỏng nhếch lên một đường cong nguy hiểm, gọi lên một mảnh ánh sáng rực rỡ, “Cơ thể tốt? Ừ, không tệ không tệ! Tôi thích kiểu cơ thể tốt này của em. . . . . Kêu đi, tùy tiện kêu, dù sao em cũng cần phải kêu lớn, để lúc gọi tên tôi càng lợi hại hơn. . . . .”

Đúng là chết cũng không biết xấu hổ!

Hạ Hải Dụ giận đến nghiến răng ken két, cắn chặt môi, sống chết cũng không chịu kêu ra tiếng.

Sao thế được, anh lại bắt đầu hành động, ngón tay giống như mang theo ma lực dò vào thân thể của cô, cố ý thêm dầu vào lửa, đến thẳng nơi u cốc thần bí của cô.

“. . . . .” Điên rồi, cô muốn điên rồi!

Anh cũng thở dốc nặng nề, nơi đó mềm mại, giống như nhụy hoa, cô run nhẹ từng đợt, khó nén sự sợ hãi, rồi còn bộ dáng không chịu thỏa hiệp, làm anh có chút không nhẫn nhịn được.

Không khí nóng rực giữa hai người lưu chuyển, anh cũng không nhịn được chảy mồ hôi, sợi tóc cái trán tất cả đều bị mồ hôi thấm ướt, ánh mắt sáng quắc.

Ánh trăng len lén trốn đi, trên vách tường của gian phòng phản chiếu hai thân hình đang giao nhau. . . . .

“A!” Đột phá phòng tuyến, cô rốt cục vẫn không nhịn được, run rẩy cùng khóc thút thít.

Đường Húc Nghiêu cũng phát ra một tiếng kêu rên, một loại nhung tơ nhả bóng, một loại suối nước âm áp, tư vị tuyệt mỹ, tinh tế quấn quanh, bao vây chặt chẽ, đủ để ép anh phát điên!

Sau đó, là cuồng yêu như mưa rào gió dạt, ba phen mấy bận.

Triền miên như lửa, gió đêm lại đang lạnh. . . . .

Dưới nhà trọ Hạ Hải Dụ đã từng thuê, một bóng dáng thon dài cô đơn, lưng dựa vào vách tường sặc sỡ, đầu khẽ ngẩng, nhìn chăm chú thật lâu vào cánh cửa sổ không có chút ánh sáng.

Không cách nào quên được tất cả quá khứ tốt đẹp, không cách nào quên hết được những ký ức quay cuồng.

Hải Dụ, em có khỏe không, em còn nhớ anh chứ, anh là. . . . . Thần Dật của em đây.

45. Chương 45: Ngượng Ngùng Mà Chống Đỡ

Đau. . . . .

Nhức đầu. . . . . Tay đau. . . . . Chân đau. . . . .

Toàn thân đều đau!

Bình minh hôm sau, Hạ Hải Dụ rất cực yếu ớt tỉnh lại

Gian phòng xa lạ, chiếc giường xa lạ, mùi vị. . . . . xa lạ.

Anh từ phía sau ôm chặt lấy cô, một cái chân dài gác qua hông cô, một bên tay còn cầm lấy nơi mềm mại nhất của cô.

“A!” Phát hiện mình không mảnh vải che thân nằm trong ngực đàn ông, Hạ Hải Dụ đột nhiên thét chói tai.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt sung huyết đỏ bừng, mắt vừa mới mở đã vội vàng nhắm lại, đôi tay nhỏ bé kéo thật chặt lấy chân, bọc mình lại thật kín.

Nhưng mà, dù thế nào đi nữa cũng không thể lừa mình dối người, qua đêm hôm qua, cô với trước kia đã không còn giống nhau.

Nụ hôn của anh, sự đụng chạm của anh, sự chiếm đoạt của anh. . . . . Từng cái ánh mắt, mỗi một động tác, phảng phất như khắc vào trong đầu cô, thật sự rõ ràng, mọc rễ, nảy mầm.

Đường Húc Nghiêu nhú mày, ung dung đưa tay ra, vô tình hay cố ý tiến tới bên gối cô, cố tình nhắc nhở, “Em muốn tiếp tục ngủ sao? Không tới công ty?”

“ . . . . .” Xoạch một cái lại ngồi dậy.

Quay đầu muốn nhìn đồng hồ, mặt anh lại cố ý ngăn phía trước.

Anh nửa nằm, một tay vuốt cằm, khoe mắt đuôi lông mày, đều đầy vẻ mê hoặc, môi mỏng đỏ mọng, trên khuôn mặt mang theo sự thỏa mãn, nhưng vẫn còn chút toan tính.

Hạ Hải Dụ theo bản năng kéo chân càng chặt hơn, không tiếng động nuốt nước miếng một cái.

Tối hôm qua nên làm gì cũng đã làm rồi, anh đừng có nghĩ đến chuyện chiếm tiện nghi nữa!

Đường Húc Nghiêu giương môi cười nhạt, đem bộ dáng hốt hoảng của cô nhìn trong đáy mắt, cô đang xấu hổ đây!

“Nhìn cái gì vậy!” Mắt nhìn chằm chằm, giống như con cú nhìn thấy xương!

Anh không để ý, tiếp tục trò đùa trêu chọc cô, “Xem một chút thì sao, tối hôm qua tôi không chỉ có nhìn, còn sờ, còn ăn. . . . . Chẳng qua, ăn chưa đủ. . . . .”

“Đường, Húc, Nghiêu! !” Cô gần từng chữ, lửa giận cuồn cuộn.

“Sao bây giờ lại gọi cả họ tên tôi? Tối hôm qua không phải là vẫn A Húc. . . . . A Húc . . . . .”

“ . . . . .” Nhớ tới hôm qua không kìm được gọi anh, Hạ Hải Dụ xấu hổ muốn chết, trước kia rõ ràng đem “A Húc” cùng “A Ngưu” thuộc về làm một loại, cũng không biết tại sao, lúc đó lại gọi anh thân mật như vậy, thân mật đến nỗi làm tim cô nhảy lên, thậm chí cũng thở không nổi.

Nhìn đồng hồ báo thức đầu giường, bảy giờ rưỡi rồi!

Muốn rời giường, nhưng người cô trần trụi, mà hiện tại hai người đang nằm trong cùng một cái chăn, cô rời giường tất yếu phải ôm cả chăn, vậy không phải anh sẽ bị lộ? Làm ơn đi, cô cũng không muốn mất mình bị mù!

Nhìn thấu cô, Đường Húc Nghiêu cười đến là đắc ý, không sợ chết trêu chọc, “Tôi không ngại để em nhìn, dù sao lần đầu tiên của tôi cũng cho em rồi.”

Đi chết đi lần đầu tiên!

Ở bãi đậu xe cùng phụ nữ làm loạn phong lưu lớn như thế mà còn lần đầu tiên?!

Không sợ đau lưỡi à? !

Hạ Hải Dụ căn bản không tin, mắt hạnh tròn tròn, bắn ra ánh sáng lạnh, nếu như ánh mắt có thể giết chết người, anh đã sớm bị cô thiên đao vạn quả rồi!

Đúng lúc đó thì điện thoại di động của cô vang lên, tiếng chuông đặc biệt làm Hạ Hải Dụ đang trong cơn giận chột trước mắt sáng lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ lập tức hiện lên ánh sáng vui sướng, “Alo. . . . . viện trưởng Trần. . . . . Thật sao? Kết quả kiểm tra hôm qua đã có? Tình trạng khôi phục của Hải Tinh rất tốt? Thật tốt quá! Cảm ơn viện trưởng Trần! Cảm ơn. . . . . Sao? Muốn cảm ơn Đường thiếu gia. . . . . Vâng, dĩ nhiên, tôi hiểu. . . . .”

Cúp điện thoại, khóe miệng vẫn như cũ cong lên, nhưng trong lòng lại hết sức thấp thỏm, ánh mắt len lén liếc sang bên cạnh một cái, chỉ thấy anh vừa đúng lúc liếc sâu nhìn cô.

Cúi đầu, nhỏ giọng, thẹn thùng, sợ hãi nói với anh, “Cảm ơn anh. . . . A Húc. . . “

Lời vừa dứt, cô nhắm mắt lại, chủ động hôn lên trán anh, nhẹ nhàng, cẩn thận, như chuồn chuồn lướt nước không để lại dấu vết.

Thật ra thì, đó căn bản không thể tính là hôn, không có dục vọng, không có ướm át, không có bất kì thành phần mập mờ, nhưng trái tim Đường Húc Nghiêu lại đột nhiên run lên, đầu óc trống rỗng. . . . .

46. Chương 46: Không Hôn

Cảm ơn anh. . . . . A Húc. . . . .

Cô nói xong câu đó, liền nhẹ nhàng hôn anh.

Giống như một đoạn phim tua lại, cái hình ảnh bình thường lại dị thường ảm áp, không ngừng, không ngừng lặp lại trong đầu anh.

Đó không phải lần đầu tiên cô gọi tên anh như vậy, đó cũng không phải lần đầu tiên anh được người khác chủ động dâng nụ hôn, nhưng mà. . . . . Nhưng mà hai người kết hợp lại, sao lại kì quái như vậy? ! Sao lại ảm áp như vậy? ! Sao lại nhộn nhạo như vậy? !

Một góc trong đáy lòng, giống như theo nó sụp xuống .

Đường Húc Nghiêu khép lại văn kiện trong tay, không đọc nữa, hai giờ rồi, hiệu suất công việc của anh là số lẻ.

Trong đầu đều là cô, đều là câu nói “Cảm ơn anh. . . A Húc. .” Câu nói kia của cô, nụ hôn kia của cô.

Điên rồi, thật sự muốn điên rồi!

Phụ nữ bình thường có CHU nữ tính kết, đặc biệt để ý tới người đàn ông đầu tiên của mình, chẳng lẽ đàn ông cũng có CHU nam tính kết? ! Nếu không sao anh cứ nhớ cô mãi không quên thế này? !

Nhiệt tình tới hôm qua, đối với bất kì tên đàn ông nào mà nói, đều đáng giá, cô ngây ngô, cô run rẩy, quật cường của cô, cô cậy mạnh, cô căng thẳng, cô không kìm nén được. . . . . Cũng thật sâu, thật sâu cắm rễ trong đầu anh.

Giống như kháng cự lại, anh chột đứng lên, đi tới trước cửa sổ sát đất, ánh nắng vàng kim chói lòa, làm anh không tự chủ được nhắm mắt lại.

Nhưng là, ánh sáng rực rỡ kia không như nụ cười mê người của cô.

Giống như bị cô niệm chú ma quỷ, trong ánh mặt trời anh như thấy được khuôn mặt của cô ——

Đôi mắt tròn tròn, đáng vẻ thờ phỉ phò gọi anh “Đường húc nghiêu”. . . . .

Cô hạ thấp mắt, đáng vẻ xấu hổ gọi anh “A Húc”. . . . .

Trong cổ họng như lẫn ra một tia khăn khăn khó nhin, Đường Húc Nghiêu, mày gặp phải tình yêu trong truyền thuyết rồi sao?

Không!

Không thể nào!

Cái loại Tiểu ma tước như cô căn bản sẽ không lọt vào mắt của mày!

Mày chọn cô làm người phụ nữ đầu tiên trong đời, chẳng qua cảm thấy cô sạch sẽ mà thôi, hơn nữa còn muốn tìm được cảm giác chinh phục trên người cô!

Đúng. . . . . Chính là như vậy. . . . . Không hơn.

47. Chương 47: Thích

Phòng thư kí.

Ba tên thư kí thâm niên thay đổi thái độ vênh mặt hất hàm sai khiến thường ngày, mắt lộ ra tia sáng như đi trộm tiền đến trước mặt Hạ Hải Dụ, “Tiểu Hạ. . . .”

Hạ Hải Dụ đang rơi trong trạng thái ngẩn ngơ hoàn toàn không có phản ứng, cả đầu cô đang nghĩ tới Đường Húc Nghiêu, đêm qua cùng với sáng nay.

Ba người kia liếc nhìn nhau, rất ăn ý gật đầu một cái, quả nhiên có kỳ lạ!

“Tiểu Hạ. . . . . Tiểu Hạ. . . . .” Âm cuối kéo rất dài, không chút che dấu lộ ra hàm ý dò xét đặc ý, trong đó còn kèm theo một tia mập mờ.

Sao? !

Gọi cô sao? !

Lại muốn đi chân chạy à? !

Hạ Hải Dụ chợt hoàn hồn, thấy ba người gần trong gang tấc, bất chợt cũng hít một ngụm khí, “Có, có gì phân phó? !”

Một, hai, ba vị thư kí thần bí cười, hạ thấp giọng, dòm người , “Tiểu Hạ. . . . . Cô đang nhớ người nào thế?”

Cái, cái gì? !

Bị nhìn ra sao? !

Hạ Hải Dụ giơ tay sờ sờ mặt mình, nóng rực.

Lúng túng cười cười, đầu nhỏ lắc như cái trống bỏi, “Không nhớ người nào hết, không nhớ người nào!”

Quá rõ ràng!

Vừa nhìn đã biết ngay là nói dối!

“Tiểu Hạ, không cần phủ nhận, nhìn cô mắt sáng mơ màng, khóe mắt ẩn chứa động tình, chúng tôi . . . . . . Hiểu !” Một hai ba vị thư kí cùng nhau nháy mắt với cô, cười đến có chút không có ý tốt, “Tiểu Hạ, tối hôm qua cô đã thực nghiệm đi? Buổi sáng tư thế đi của cô cũng không giống trước đâu đó! Có phải tối qua HIGH hơi quá không?”

Thực nghiệm? !

Tư thế? !

HIGH? !

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Hải Dụ lại đỏ lên, thậm chí, sắp bốc cháy!

“Khụ. . . . . Khụ. . . . . Các cô nói gì đó? Tôi nghe không hiểu!” Giả bộ ngu, chết không thừa nhận! Cầm ly nước trên bàn, mãnh liệt uống một hớp nước lạnh.

“Ôi, tiểu nữ CHU xấu hổ này!” Một hai ba vị thư kí đều là người từng trải, thấy thế liền thông suốt, chẳng qua, đáy lòng các cô còn có điều nghi vấn, “Tiểu Hạ, cô tới công ty cũng một thời gian rồi, không có nghe nói cô có bạn trai, chẳng lẽ là. . . . . one-night-stand? !”

“Phụt ——” Nước trong miệng chưa kịp nuốt liền phun ra ngoài, Hạ Hải Dụ bị sặc ho khan liên tục.

Phản ứng của cô đã tuyên bố sự thật —— Bọn họ đã đoán sai!

Ba tên thư kí chợt cười có chút nhộn nhạo, “Nếu không phải one-night-stand, vậy tối hôm qua nhất định là người đàn ông trong lòng cô đi? Cũng đúng, cô gái đơn thuần như cô khẳng định rất xem trọng lần đầu tiên, nếu không phải thích đến trình độ nhất định nào đó sẽ không thể cho anh ta đi?”

Thích? !

Hạ Hải Dụ bị chữ này hù dọa!

Cô thích Đường Húc Nghiêu rồi? !

48. Chương 48: Dập Nóng

Hoàn toàn sợ choáng váng!

Hạ Hải Dụ vừa nghĩ tới mấy chữ “Thích Đường Húc Nghiêu” kia, liền nhin không được cả người phát run. . .

“. . . . . Tôi đi toilet!” Chợt đứng lên, không để ý tới ánh mắt vạn phần nghi ngờ của ba tên thư kí kia, chạy trốn chết.

Trong toilet cho nhân viên cuối tầng lầu, mùi chanh thơm nhàn nhạt bốn phía trong không khí, vòi nước cảm ứng vàng kim phun ra dòng nước mát lịm, Hạ Hải Dụ chợt cúi đầu, dùng nước lạnh rửa mặt, đập tắt sự khô nóng trên hai má.

Điên rồi, thật sự điên rồi!

Mấy thư kí kia cũng chỉ thuận miệng nói một chút thôi, sao cô lại tưởng thật chứ? !

Sao cô có thể thích Đường Húc Nghiêu chứ? !

Phong lưu, tự đại, cao ngạo, không ai bì nổi!

Người kém cỏi như vậy, cô còn lâu mới thích!

Sở dĩ ngây người đến tận trưa, nhất định là do chuyện đó, con gái đặc biệt để ý tới lần đầu tiên của mình, anh chẳng qua là người đàn ông đầu tiên của cô mà thôi, tuyệt đối tuyệt đối không có ý nghĩa khác!

Tối hôm qua cứ xem như bị con chó lớn cắn là được!

A a a a, không được suy nghĩ nữa!

Hai tay lại vốc nước lạnh, dùng sức dội lên mặt.

Hạ Hải Dụ núp trong toilet cố gắng khôi phục suy nghĩ của mình, bình tĩnh thật lâu, thật lâu.

Phòng làm việc tổng giám đốc.

Thiệu Hành hí mắt nhìn thẳng bạn tốt ngồi đối diện kia, càng nhìn càng nghiền ngẫm, cái tên Đường Húc Nghiêu này trời sinh tốt số là Đại thiếu gia từ nhỏ đến lớn chỉ đi dọc theo một tuyến đường thẳng “Chính

thái —— thiếu niên xinh đẹp —— nam chủ ngôn tình”, trong có tư cách, ngoài có sắc đẹp, phần mềm ổ cứng cũng qua cửa, theo lý thuyết dựa vào trình độ quen biết giữa bọn họ, anh đã sớm miễn dịch với người này, nhưng hôm nay vừa nhìn, không ngờ lại có phát hiện cực kì mới!

“Nghiêu. . . . . Cậu đột phá cửa ải kia rồi phải không?” Giọng nói có chút bất quái, còn hơi mang hàm ý chân chó, đàn ông mà, luôn sẽ có chút phương diện hư vinh kia!

Đường Húc Nghiêu nhú mày, không lên tiếng, chẳng qua là cho anh một cái ánh mắt “Cậu rất rảnh rồi”.

Thiệu Hành căn bản đã hiểu, cái vẻ mặt vừa rồi, tuyệt đối có mùi “Nhất mạt hồng diễm thanh lung thượng, đầy mặt hoa đào cười gió xuân”, không phải cả đêm ...thì là cái gì!

“Khụ. . . . . Nghiêu, mặc dù đây là chuyện đáng mừng, nhưng cậu ngàn vạn lần đừng có quá đắc ý, tối nay là đại thọ bảy mươi của Đường lão gia tử, Thần Dật cũng trở lại từ Châu Âu, toàn bộ trong ngoài Đường gia đều đến trình diện, sẽ có bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm cậu đấy, nên thu lại một chút. . . . . Cậu hiểu chứ? !”

Sau khi cười giỡn, trong giọng nói của Thiệu Hành bắt đầu lộ ra sự nghiêm túc, chỗ ngồi Thiếu chủ Đường gia, mặc dù không phải là Đường Húc Nghiêu, nhưng qua thời gian dài, vẫn luôn là người sau kế tục.

Đường Húc Nghiêu mỉm cười, “Chỉ cần bọn họ có bản lãnh đó, mình thì không có vấn đề gì!”

Đột nhiên cảm giác có chút khát nước, ngón tay thon dài dè dặt điện thoại bàn gọi đường dây riêng, “Cà phê!”

Không tới chốc lát, thư kí số ba mang một chén mocha đi vào, “Tổng giám đốc, xin chậm dùng.”

Đường Húc Nghiêu thấy buồn cười, vừa rồi hắn gọi là khóa số 4, cô gái nhỏ kia dám trốn không gặp anh, thật là. . . . . To gan lớn mật đây!

Con mắt phượng hoa đào khê híp, tính toán một chủ ý xấu xa. . . . .

49. Chương 49: Huênh Hoang Khấp Nại

Vừa mới tan việc, Hạ Hải Dụ bắt đầu chuẩn bị.

Lén lén lút lút cả ngày, cẩn thận từng chút một tránh khỏi đủ loại cơ hội chạm mặt trực tiếp với Đường Húc Nghiêu, cuối cùng hết khổ rồi!

Nhưng mà, bây giờ mới có một ngày, cuộc sống về sau thì thế nào đây? !

Cô cũng không thể che che giấu giấu mãi, lúc nào đến phòng anh làm việc cũng phải giả vờ đau bụng đi WC sao?!

Bất quá, bụng cô hôm nay quả thật có chút không thoải mái, nặng nề, mơ hồ có chút đau nhức.

Một hai ba vị thư kí liên tục nháy mắt với cô, tỏ vẻ rất hiểu, nhìn làm người ta xấu hổ! Chẳng qua đau bụng mà thôi, cũng không phải là nơi đó!

À. . . . . Không đúng không đúng, nơi đó cũng đau !

Đều tại tên sắc lang Đường Húc Nghiêu kia tối qua quá thô lỗ, hơn nữa còn không biết tiết chế, làm xong một lần lại một lần, cứ như chưa từng thấy qua phụ nữ, giày vò chết cô!

Biết rõ là lần đầu tiên của cô, cũng không biết phải thương hoa tiếc ngọc, thật là. . . . . ích kỉ xấu xa! Đại xấu xa!

Càng nghĩ càng đỏ mặt, càng nghĩ càng chán nản, Hạ Hải Dụ có chút nổi cơn tam bành sửa sang lại dáng vẻ và đồ tùy thân cho tốt, “Kịch kịch kịch” long trọng đi xuống đường. . . . .

A!. . . . . Thật là đau!

Theo thói quen bước đi nhanh, nhưng hôm nay chỗ đó rất không thoải mái, lúc đi bộ cũng sẽ mất tự nhiên, a a a, Đường Húc Nghiêu ghê tởm, tên háo sắc ghê tởm!

Trong cơn giận dữ, Hạ Hải Dụ vừa đi vừa nói thầm, trên khuôn mặt trắng nõn tràn ngập dữ tợn.

Sau lưng cách đó không xa, Đường Húc Nghiêu lái ô tô chậm chạp mà đi, đem bộ dáng rối rắm của cô vào trong tầm mắt, môi mỏng nhin không được cong lên, mơ hồ lộ ra đắc ý.

Mắt đen híp lại, tăng nhanh tốc độ xe, lập tức đuổi tới trước mặt, nhấn mạnh còi xe như muốn trêu tức, “Pin ——”

Hạ Hải Dụ chợt giật mình, có chút khó chịu quay đầu lại, sau khi thấy chiếc Lamborghini lóa mắt kia, trong nháy mắt híp mắt lại.

Âm hồn bất tán!

Đường Húc Nghiêu thấy cái mặt nhỏ thù hận của cô, lại không nhin được buồn cười, chậm rãi dừng xe, mở ra cửa ghế trống, ý bảo cô, “Lên xe! Tôi chở em!”

“Không cần!” Hạ Hải Dụ không chút do dự cự tuyệt.

“Không cần khách khí, dù sao cũng là tôi làm em không thoải mái, tôi phụ trách là đúng thôi!”

Hạ Hải Dụ giận đến nói không ra lời, ai muốn anh ta phụ trách chứ, anh ta cứ nhắm mắt làm ngơ cho cô là tốt lắm rồi!

Đường Húc Nghiêu càng muốn khiêu khích, cong môi, cười uy hiếp, “Nếu em không lên xe..., tôi cũng không ngại theo phía sau đâu!”

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ cắn răng, hình như nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn.

Anh huênh hoang như vậy, xe cũng huênh hoang như thế, nếu cô vẫn cứ đi, khẳng định ngày mai sẽ được lên báo đó, làm ơn đi, cô cũng không muốn xấu hổ mất mặt!

Tức giận, mở cửa lên xe.

Hạ Hải Dụ ngồi xong, cẩn thận cài dây nịt an toàn, nhưng đôi tay nhỏ bé vì căng thẳng nào đó nắm thật chặt tay vịn.

Ánh mắt Đường Húc Nghiêu quét cô một cái, nghi ngờ hỏi, “Em rất sợ ngồi xe? !”

“Tôi mới không nhát gan như vậy!” Cô kiên quyết phủ nhận.

Anh nheo mắt, lộ ra hoài nghi, anh nhớ lần thứ hai bọn họ gặp mặt, cô bởi vì anh tăng tốc mà bị say xe, ói đến mềm người, hơn nữa còn ngất! Rõ ràng rất sợ, còn giả bộ không sao, cô nhóc này, hình như có rất nhiều bí mật!

50. Chương 50: Trở Ngại Tâm Lí

Sau khi Hạ Hải Dụ ngồi xuống, cẩn thận thắt dây an toàn, nhưng đôi tay nhỏ bé vì căng thẳng mà nắm thật chặt dây an toàn.

Ánh mắt Đường Húc Nghiêu quét nhanh qua cô một cái, nghi ngờ hỏi: “Em rất sợ xe đi nhanh?!”

“Tôi sẽ không nhát gan như thế?” Cô kiên quyết phủ nhận.

Anh nheo mắt, biểu lộ hoài nghi, anh nhớ lần thứ hai gặp mặt, cô đúng là bởi vì anh tăng tốc độ mà say xe, nôn đến mềm cả người, hơn nữa còn ngất đi! Rõ ràng rất sợ, còn giả vờ không sao, cô nhóc này, hình như có rất nhiều bí mật!

Bỗng Đường Húc Nghiêu im lặng không lên tiếng, nhưng mà chăm chú nhìn chăm chăm cô, đôi mắt sâu đào hoa trong con ngươi lóe lên một ánh sáng nhạt không rõ ràng.

Hạ Hải Dụ bị anh nhìn như thế rất bỡ ngỡ, không khỏi có chút chột dạ, quả thật, cô có một bí mật, không muốn nói ra cho bất kì một ai, trong nơi yếu đuối nhất ở đáy lòng cô đã khắc cốt ghi tâm, muốn chôn vùi thật sâu trong lòng lại chợt dâng lên, mặt ngoài vết thương dường như đã sớm đóng vảy, chỗ sâu nhất vẫn là vết thương lan rộng.

Không biết nên nói cái gì cho phải, Hạ Hải Dụ nhát gan cúi đầu, mắt nhìn thẳng, chăm chú nhìn mũi chân của mình.

Trong ánh mắt, cô nhìn thấy dáng vẻ Đường Húc Nghiêu mím môi thật chặt, không chút biểu cảm, len lén cầu nguyện: Làm ơn! Ngàn vạn lần đừng có hỏi đến, cô thật sự không muốn nói!

Bỗng—

Anh tăng tốc độ xe, lên đến vận tốc cao nhất sau đó phanh gấp ngay lập tức.

“Anh làm cái gì thế!”. Hạ Hải Dụ sợ hãi hét to, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một mảnh tái nhợt, trong đôi mắt hạnh con người tràn ngập hoảng hốt, sợ hãi.

Đường Húc Nghiêu chớp đôi mắt hẹp dài, hành động ngoài ý của cô, anh đưa tay nâng cằm cô lên, khiến bốn mắt hai người giao nhau:” Em thật sự rất sợ! Vì sao!? Trước kia gặp phải tai nạn giao thông?!”

Cô mơ hồ run rẩy, cơ thể theo bản năng lùi về phía sau, nhưng mà trên người vẫn thắt dây an toàn, không thể lùi lại được nữa.

“.....” Môi cắn chặt, cho đến khi trắng bệch, đến khi đau đớn, cô vẫn không chịu nói ra.

Dừng lại một chút, Hạ Hải Dụ nặn ra giọng nói cứng rắn, miễn cưỡng cười vui vẻ:” Thật ra thì mỗi người đều sợ cái gì đấy, có người sợ sấm sét, có người sợ gián, tôi chỉ hơi sợ tốc độ mà thôi, cứ cho là như vậy!”.

Lông mày Đường Húc Nghiêu hơi cứng lại:” Sợ hãi đi ô tô nhanh như vậy mà còn đi học lái xe?!”.

“.....” Sắc mặt của cô càng trắng hơn:” Tôi muốn vượt qua trở ngại tâm lí nên mới đi học lái xe!”.

“Vì sao trở ngại tâm lí? Nói cho anh biết!” Anh nhìn cô không chớp mắt, quyết tâm hỏi bằng được.

Hạ Hải Dụ nhắm chặt hai mắt, ở tận sâu bên trong óc nhớ lại hình ảnh khủng khiếp kia một lần nữa, một lát sau, mở mắt ra, đáy mắt chuyển thành một mảnh tĩnh lặng.

Hít một hơi thật sâu, yếu ớt mà mở miệng:” Năm năm trước, cha mẹ tôi gặp tai nạn ô tô, bị người ở phía sau đâm vào đuôi xe, xe trực tiếp từ trên cầu cao lao xuống, xương cốt tìm khắp nơi đều không thấy.....”

Nói xong, cô lại cắn chặt môi, muốn mượn sự đau đớn này để cố gắng giữ bản thân được bình tĩnh.

Trong lòng Đường Húc Nghiêu bị dao động, năm năm trước, cô mới chỉ có mười lăm tuổi thôi!

“.....” Muốn an ủi cô, nhưng không biết mở miệng như thế nào.

51. Chương 51: Tim Bị Nhói Đau!

Giống như đã nhận được sự đồng cảm của anh, Hạ Hải Dụ có chút không tự nhiên.

Không cảm lòng được lại nghĩ đến lúc ở bệnh viện kia một lần , trong lúc đấy anh cũng lặng im, sau đó dùng sự thông cảm và ánh mắt xót xa nhìn cô.

Bản năng của cô lại bắt đầu bài xích .

Cô không cần anh an ủi, những năm gần đây cô đều sống rất tốt, cô làm được!

“Không sao, năm năm, thời gian khó khăn nhất đều cũng đã trôi qua, mặc dù vừa đi học vừa đi làm, đối với việc học vẫn tiếp tục kiên trì, mãi cho đến khi tốt nghiệp đại học, cơ thể Hải Tinh cũng đã dần dần hồi phục, đối với cuộc sống hiện tại tôi cảm thấy rất hài lòng!

Khóe môi khẽ nhếch lên! Cố gắng duy trì nụ cười.

Đường Húc Nghiêu nhảy bén phát hiện trong lời nói của cô có chỗ không ổn, “Vừa đi học vừa đi làm? Chẳng lẽ người gây ra tai nạn lại không bồi thường cho em và Hải Tinh sao?”.

“.....” Lòng Hạ Hải Dụ mạnh mẽ nhói đau: “Người gây ra tai nạn rất có gia thế, mua chuộc người chứng kiến, đem lỗi gây ra tai nạn đổ lên đầu cha mẹ tôi.....Sau đó, đền bù cho tôi, nếu như anh là tôi, lúc đấy anh còn có thể nhận tiền được sao?!”.

Quay đầu, nhìn ra ngoài cửa xe, cổ nén nước mắt.

Đường Húc Nghiêu mím môi không nói, lẳng lặng nhìn gò má cô, sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng trên mặt lại tràn ngập mạnh mẽ kiên cường.

Cuối cùng đã hiểu vì sao cô đối với người có tiền lại căm hận, những người dựa vào tiền ở trong mắt cô tất cả đều là ‘kẻ thù’.

Bỗng, trong buồng lái xe im lặng đột ngột vang lên một hồi chuông điện thoại di động, điện thoại của anh có người gọi đến.

Nhìn qua điện thoại một chút, là anh trai Thần Dật, tám chín phần mười là gọi đến thúc giục anh tham gia yến tiệc sinh nhật của ông già ở nhà.

Không khỏi, anh không thể nhịn được nghĩ đến, các bóng hồng xinh đẹp, yến tiệc linh đình, khiến cho anh cảm thấy chán nản.

Hạ Hải Dụ quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn anh: “Sao anh còn chưa nghe điện thoại?”.

“Không muốn nhận”. Anh giương môi cười, tùy hứng tắt điện thoại, tháo pin di động.

Chợt, anh vươn cánh tay, ôm cô vào trong ngực, hôn nhẹ trên tóc cô, mùi thơm của dầu gội đầu giá rẻ xông vào mũi anh, lại cực kì dễ ngủ: “Một lúc nữa, anh dẫn em đi hóng gió.”

“.....” Cô theo bản năng kháng cự.

“Đừng lo lắng.....Anh không đi xe ô tô thể thao..... Mà trải nghiệm tốc độ ở một loại xe khác!

52. Chương 52: Tốc Độ Kích Thích

Ngoại ô, ở một căn nhà tư nhân có gara riêng, gần hai mươi chiếc xe mô tô phân khối lớn xếp thành một hàng, hơn nữa mỗi chiếc xe đều thuộc loại xe khủng.

Hạ Hải Dụ nhận ra mấy loại xe khủng đấy, không nhận được nuốt nước bọt một cái: “Tôi cảm thấy giống như đã nhìn thấy ở trong phim rồi!”.

Đường Húc Nghiêu gạt đầu tán thưởng: “Con mắt không tệ!”.

Anh lấy ra hai bộ quần áo đi xe cùng một chiếc mũ bảo hiểm ném cho cô, anh lấy màu đen, màu đỏ ném cho cô: “Lời quảng cáo của Harley có biết không?”.

“Sao!?” Hạ Hải Dụ có chút mù mịt.

Đường Húc Nghiêu hí mắt nhìn về phía trước, trong giọng nói mang theo rất nhiều hoài bão, hai chiếc môi đỏ mọng như hoa anh đào nở rộ mở ra, cùng giọng nói vô cùng tinh tế: “Con đường bắt đầu từ nơi này, không có điểm dừng.”

Hạ Hải Dụ le lưỡi một cái “Nhiều tiền, ăn chơi, đùa quá lố.....Đường Húc Nghiêu anh nhất định là một thiếu niên hư hỏng!”.

“Không ngông cuồng không phải là thiếu niên!”. Anh nhún nhún vai, nhắc chân ngồi trên yên một chiếc xe máy, nhanh chóng khởi động xe, gara lập tức nghe thấy tiếng sấm nổ vang dội, ở trong ống bô xe máy dường như xuất hiện các tia lửa hồng, đốt cháy thành những chiếc đuôi diêm dúa.

Anh quay đầu lại dặn dò: “Đi lên! Ôm lấy eo anh!”.

Động tác cùng vẻ mặt của anh rất mê người, giống như là chỉ huy trong thời cổ đại Hãn huyết Bảo Mã kỵ sĩ .

Trong nháy mắt, Hạ Hải Dụ có chút ngẩn ngơ.

Đường Húc Nghiêu cũng không để cho cô có nhiều thời gian ngẩn ngơ, cánh tay dài đuổi một cái liền đem cô ngồi lên yên xe phía sau, đem lấy hai cổ tay mảnh khảnh đặt bên hông mình:” Nhớ, có chết.....cũng đừng buông tay ra!”.

Câu này, giống như lời thề.

Một giây tiếp theo, anh liền nhấn ga tăng tốc độ, xe mô tô phân khối lớn phát ra tiếng gào thét, bụi bặm bay lên tận chân trời, đi đến nơi xa.

“A.....” Tiếng hét chói tai của Hạ Hải Dụ cùng tiếng động cơ nóng hầm hập rung động phát ra tiếng nổ đùng đoàng bay lên trời cao.

“Đường Húc Nghiêu, tôi chưa có mua bảo hiểm, xảy ra chuyện anh phải chịu trách nhiệm?!”.

“Tôi chịu trách nhiệm! Chịu trách nhiệm tới cùng!”.

“Chúng ta đi đâu đây?”.

“Muốn đi đâu thì đi đến nơi đó”.

Đi theo dấu chân của gió, lên trước!

Chiếc cầu cao lan ra, những tòa nhà chọc trời đi xa khỏi tầm mắt!

Phút chốc núi cao, phút chốc vực thẳm, người lạ cùng đường, kẻ vai luân hãm!

Xe đi nhanh như điện chớp, gió thổi nóng bỏng khiến cho toàn thân Hạ Hải Dụ đều là mồ hôi, nhưng lại cảm giác được một loại say mê, vui vẻ, một loại cảm giác chưa từng trải nghiệm qua, những lời than thở bây giờ chỉ còn lại vui thích sáng khoái!

Lòng cô ưu tư bình thản, nếu mà thật sự chết như thế, như vậy sống trên cuộc đời này cũng không uổng!

“Hạ Hải Dụ—Còn sợ sao—” Anh đón gió, hét to, trên mặt mang theo nét cười bất cần đời.

“Không sợ nữa—Cảm ơn anh—Đường Húc Nghiêu—” chưa bao giờ hét to tiếng như thế, cổ họng giống như bị rách, nhưng cô không một chút nào cảm thấy khó chịu, ngược lại, ở trong đáy lòng còn dâng lên một loại cảm giác hạnh phúc, cười hứng gió không chớp mắt.

Xe mô tô đi qua toàn thành, cuối cùng dừng lại ở quảng trường Thời Đại, đèn đường đã sáng lên, màn hình lớn ngoài trời đang tỏa ánh sáng lung linh, tiệm cơm quốc tế Kim Đỉnh, ở phòng cuối lầu đang diễn ra một bữa tiệc đông người náo nhiệt, Đường lão gia thọ 80 tuổi tất cả mọi người trong thành đều biết đến.

Một phóng viên đi lên, hỏi ra một câu nhảy bèn:” Đường lão gia, tối nay là sinh nhật ngài, trong ngoài thành đều đến tham dự bữa tiệc của Đường gia, tại sao lại không thấy Đường Thiếu Gia đến?!”.

Lông mi dài của Đường Húc Nghiêu nhú lại, dưới mũ bảo hiểm gương mặt tuần tú hiện lên mấy phần lo lắng.

Hạ Hải Dụ phía sau nhìn thấy, hóa ra tối nay là yến tiệc mừng thọ của Đường lão gia, thảo nào ghế sau lamborghini còn có một bộ lễ phục chưa mở bao bì.

“Đường Húc Nghiêu, anh mau đi đi, mọi người đang chờ anh kia!”. Vòng tay quanh hông anh, hơi thả ra:” Tôi đi trước!”.

“Không cho đi!”. Trong gió đêm, một tay anh bắt lấy tay cô.

Cô khẽ cau mày, không hiểu vì sao anh quấn quýt si mê cô không chịu thả ra.

53. Chương 53: Tình Yêu Ngây Ngô

Nhìn theo tầm mắt của anh, trên màn hình lớn ống kính chuyển một cái, Đường lão gia lùi ra phía sau hậu trường, một người con trai trẻ tuổi ôn tồn nho nhã đi lên trước, một thân tây trang màu xám khiến dáng người cao to càng thêm cao ngất, tóc đã cắt ngắn, mép tóc mai xinh đẹp, thái dương cũng tinh tế, mày kiếm mắt sáng, nụ cười dịu dàng.

Anh ta đối với Hạ Hải Dụ vô cùng quen thuộc, Thần Dật, chính là Thần Dật!

Anh là học sinh khóa dưới của trường cô, thời gian bọn họ quen nhau là lúc cô học năm hai đại học, anh học năm nhất.

Ở trong trường anh là một trong số những nhân vật nổi tiếng làm mưa làm gió, thành tích tốt, học giỏi đến mức có thể đoạt được học bổng quốc gia, gây Lam Cầu, dẫn đầu cả nước chiến thắng được nhận gây Lam Cầu, anh còn có thể vẽ tranh, trong đại học có thể cử anh đi vẽ tranh triển lãm. ....

Anh gần như là hoàn mỹ, khiến các cô gái không thể kháng cự được mà thần tượng, cô cũng không ngoại lệ.

Nhưng mà, cô chưa bao giờ muốn giấc mơ giống cô bé lọ lem, cô cũng không hi vọng xa vời rằng mình sẽ được anh yêu mến, chỉ cần xa xa ngắm anh một cái, thế là hài lòng!

Vốn cứ nghĩ rằng một đoạn thâm mến sẽ còn kéo dài nữa, cũng không biết tuyết mùa đông ập tới tất cả mọi thứ đều thay đổi.

Cô nhớ ngày đó rất lạnh rất lạnh, cô nhận được điện thoại từ bệnh viện, chẩn đoán chính xác Hải Tinh mắc bệnh bạch cầu, trong nháy mắt kia, thế giới của cô sụp xuống rồi, giống như tất cả lực lượng để sống cũng không còn.

Cô đứng ở một góc trong bãi tập, khóc đến chật vật, gió tuyết cùng nước mắt hòa hợp lại thành một chỗ, đóng thành băng, đông lại.

Là Thần Dật đi đến trước mặt cô, đưa cho cô một chiếc khăn tay sau đó đem khăn quàng cổ quàng lên trên cổ cô, rồi dịu dàng hỏi:” Tôi có thể giúp cô được cái gì không?”.

Cô gào khóc, một chữ cũng không nói ra được, chỉ lắc đầu, vẫn lắc đầu.

Thật ra thì, hẳn cũng không cần phải làm gì cả, cô chỉ cần, cô chỉ cần đối tượng để có thể nhìn cô khóc mà thôi.

Sau, bọn họ kết giao, mặc dù không có những thứ tuyên bố kia “ Về sau chúng ta chính là bạn bè”. .... Không tuyên bố, nhưng mà, anh sẽ chờ cô tan học, sẽ vì cô mà ở thư viện giữ chỗ ngồi, sẽ giúp cô lấy nước nóng đưa cơm, sẽ đi cùng cô đến bệnh viện thăm Hải Tinh.....

Thời còn là học sinh, như thế, cứ cho là tình yêu đi!?

Đơn giản, trong suốt, không có bất kì một tạp chất.

Cứ tưởng bọn họ suốt đời là một đôi, nhưng chưa từng nghĩ, anh lại có gia thế cao như vậy, bố làm bộ trưởng, mẹ là viện trưởng tòa án.

Mẹ của anh cầm chi phiếu 5000 vạn tệ đến trước mặt cô, ánh mắt khinh miệt, tàn nhẫn nói:” Hạ tiểu thư, nếu cô không muốn phá hỏng tương lai của Thần Dật, không muốn em trai của cô bị đuổi khỏi bệnh viện.....”

Không đợi đối phương nói xong, cô đã biết mình phải làm thế nào rồi, đây không phải là cảnh cáo mà là uy hiếp, mang tính mạng Hải Tinh ra uy hiếp cô!.

Chia tay, giống như lúc đầu, không cần phải nói. Thậm chí chỉ sau một tuần lễ Thần Dật ra nước ngoài học, không còn tin tức.

Trần trở hai năm, gặp mặt lại, anh đã thay đổi thành một người khác.

Anh nhìn về ống kính, tác phong nhanh nhẹn, sâu kín bên trong con người bình thản, ánh mắt tỏa sáng. Nhìn về đám nhà nhà giống như sài lang hổ báo mỉm cười:” Các vị, thật xin lỗi, Đường thiếu gia có việc gấp nên không thể xuất hiện ở yến tiệc mừng thọ, mọi người có vấn đề gì, có thể hỏi tôi!”.

Nhìn giống như lời nói lễ phép nhưng trong lòng thì đang gợn sóng, Đường Húc Nghiêu là người thừa kế duy nhất của Đường gia, mà Thần Dật, cũng chỉ là cháu ngoại, từ thân phận đến huyết thống, vĩnh viễn không thể hơn được một chút, nhưng tối nay thời thế nghịch chuyển!

Đường Húc Nghiêu chợt cười to, ông nội là muốn Thần Dật lên tiếng, nói cách khác, tổng giám đốc Đường Thịnh rất nhanh sẽ phải đổi chủ.

Sắc mặt Hạ Hải Dụ trắng bệch, nhìn về phía Hạ Húc Nghiêu hỏi: “Hai người các anh không phải là.....”.

“Anh em họ! Có vấn đề gì không?”

54. Chương 54: Đã Quá Muộn

Đã quá muộn

Anh em họ!?

Tiếng lòng Hạ Hải Dụ run lên bần bật. Thần Dật gọi Đường Húc Nghiêu là anh trai?!

Tại sao lại có thể như thế?!

Tuy trước đây quan hệ của cô và Thần Dật rất đơn thuần, nhưng dù sao cũng có một đoạn vướng mắc, mà bây giờ quan hệ của cô với Đường Húc Nghiêu lại là cái loại này.....Này.....Điều này thật sự là.....

Sắc mặt trắng bệch

Đường Húc Nghiêu nhận ra được sự khác thường của cô, nhíu mày, thắc mắc: “Em làm sao thế? Sắc mặt sao lại khó nhìn thế?”.

“Không sao, không sao đâu”. Hạ Hải Dụ liên tục lắc đầu, ánh mắt mập mờ, sau đó cũng không dám nhìn lên màn hình lớn một lần nào nữa, lại càng không có dũng khí nhìn Đường Húc Nghiêu.

Nhưng Đường Húc Nghiêu lúc nào cũng nhạy cảm, anh khẽ nheo mắt lại, tỉ mỉ nhìn cô một lát, lại ngừng đầu nhìn lên màn hình lớn, mơ hồ suy đoán ra một chuyện: “Em quen Thần Dật?”.

Trong giọng nói, mang theo một cỗ chất vấn mãnh liệt

Hạ Hải Dụ nặng nề lắc đầu: “Không quen!”.

“Nói dối!”. Bỗng nhiên Đường Húc Nghiêu trở nên sắc bén đứng vùng dậy, chỉ cảm thấy trong lòng mình nóng bỏng như nham thạch đang phun chảy, mạnh mẽ từ đáy lòng phun trào ra, anh nắm lấy cổ tay cô, lôi cô vào trong ngực: “Hai năm trước Thần Dật thích một cô bé, vì cô bé đẩy anh ta suýt trở mặt cùng toàn gia tộc.....Cô bé kia chính là em phải không?”.

“.....” Trái tim Hạ Hải Dụ chợt co rút đau đớn, liền hô hấp cũng khó khăn.

Cách đây không xa, hai ánh đèn chiếu đến, chiếu thẳng vào khiến cho người ta không thể mở mắt ra, bước chân Đường Húc Nghiêu khẽ xoay lại, tránh ánh sáng, liếc mắt nhìn lại, một chiếc Rolls- Royce đang lái tới.

Cửa sổ ô tô từ từ mở ra, lộ ra vẻ mặt tràn ngập rối rắm, anh ta sắc bén liếc Đường Húc Nghiêu và Hạ Hải Dụ một cái, giọng điệu có chút bất đắc dĩ: “Lên xe đi, nếu không một lúc nữa chó săn ập tới!”.

Trong một giây Đường Húc Nghiêu dừng lại suy tư, đi theo không nói câu gì, dẫn Hạ Hải Dụ cùng nhau ngồi vào trong xe.

Động tác của anh rất nhanh rất mạnh mẽ, Hạ Hải Dụ giống như không kịp phản kháng, đợi đến khi mình đã ngồi vào ghế thì mới phát hiện ra mình bị “bắt cóc” rồi.

“Đường Húc Nghiêu, anh mau thả tôi xuống xe!”.

“Tôi không muốn đi chung cùng các anh, tôi không muốn đi đến Đường gia!”.

“Mau dừng xe!”.

Bất luận cô có kêu gào thế nào, Đường Húc Nghiêu như cũ vẫn bất động, Thiệu Hành đương nhiên cũng không dám dừng xe, nâng con người qua kính nhìn xuyên qua Hạ Hải Dụ. Không nhìn được muốn đồng cảm cùng cô.

Cũng thật sự là khó xử cho cô, ai lại bảo ông trời sắp xếp như thế, Thần Dật trước kia vì cô mà suýt chiến tranh cùng gia tộc, mà bây giờ, Đường Húc Nghiêu cũng muốn vì cô mà triển khai một chiến lược, đúng, là chiến lược, chiến tranh chỉ là một cuộc đấu, mà chiến lược, kéo dài hơn, mãnh liệt hơn, kết quả cũng khó biết trước được.

ơng.

55. Chương 55: Em Trêu Đùa Tôi

“Đường Húc Nghiêu, tôi thật sự không muốn đi, chuyện của Đường gia các người không liên quan gì đến tôi!”.

Đường Húc Nghiêu lạnh lạnh nở nụ cười:” Không liên quan đến em?! Chuyện của em với Thần Dật từ trên xuống dưới có ai mà không biết, sau đó em lại chạy đến trêu đùa anh, bây giờ em duy trì trong sạch cho cả hai sao?!”.

“.....” Hạ Hải Dụ tức không nói lên lời:” Đường Húc Nghiêu, anh đừng có mà ngậm máu phun người, trước kia tôi cùng Thần Dật chỉ là quan hệ đơn thuần, hơn nữa cũng đã là quá khứ rồi, nói cái gì mà tôi đến trêu đùa anh, tôi trêu đùa anh lúc nào, tôi trêu chọc anh cái gì rồi hả?!”.

“Không thừa nhận!? Lần đầu tiên gặp mặt anh bao hết cả quán rượu em nói xằng nói bậy, còn đá anh, lần thứ hai gặp mặt, miệng em đầy ác độc nguyên rửa anh, rồi say khướt nôn hết lên người anh, một đêm anh phải chăm sóc em em có biết không, sáng thứ hai em lại dám vẽ động vật lên trên mặt anh.....Từ khi vào Đường Thịnh, những việc xấu hổ của em đầy rẫy, em hãy tự mình suy nghĩ một chút đi, em bưng nước nóng làm bỏng hai mắt của anh có đúng hay không, ở bãi đỗ xe em làm hỏng chuyện tốt của anh có đúng hay không, em chủ động chạy đến trước mặt anh mong anh hiển tủy cứu Hải Tinh có đúng không.....Hạ Hải Dụ em là người phụ nữ của anh rồi, chuyện của anh cũng sẽ là chuyện của em, em đừng nghĩ em đặt mình ngoài mọi chuyện!”.

Đường Húc Nghiêu hằm hừ không nói đạo lý, lửa giận từ đáy lòng bốc lên hừng hực, chính là cô tự nhiên đem cuộc sống của anh rồi thành một đồng, chính vì cô mà tâm trạng của anh không thể khống chế, chính là cô trêu đùa anh!.

“.....” Hạ Hải Dụ muốn điên rồi, anh ta là cố tình gây sự! Nếu không phải anh ta chạy tới cường hôn cô, sau đó mọi chuyện liên tiếp cũng sẽ không xảy ra, anh ta đúng là vừa ăn cướp vừa la làng mà! Đại thiếu gia làm gì mà ai dám quẫn! Bệnh thiếu gia ở giai đoạn cuối!

“Dừng xe! Tôi muốn xuống xe! Nếu không tôi nhảy ra khỏi xe!”. Hạ Hải Dụ vừa nói tay vừa nắm lấy cửa xe.

Đường Húc Nghiêu bị hành động của cô khiến cho tim gan anh đều run sợ, nhưng mà, anh làm sao lại có thể để cô gái uy hiếp!?

Tay anh mở cửa xe khác bên cạnh, hung hăng đe dọa:” Em nhảy, anh cũng sẽ nhảy!”.

Hạ Hải Dụ hít phải một ngụm khí lạnh, cô biết không phải là anh ta nói đùa, Đường thiếu gia từ nhỏ được bao bọc, tính khí rất kiêu ngạo, biểu tượng của sự ngang ngược, thật ra thì chính xác hơn, từ trong xương tủy đã cố chấp, không để cho bất cứ một ai nghi ngờ sự kiêu ngạo của anh ta, anh ta nói được sẽ làm được!

Không dám mang tính mạng của anh ra đùa, cô đành phải thỏa hiệp, từ từ thu lại kiêu ngạo, nén giận một lần nữa lại yên lặng.

Rolls – Royce một đường đi thẳng, cuối cùng dừng lại ở khách sạn quốc tế Kim Đỉnh.

Không ngoài ý muốn, khách khứa đã về hết, nhưng Đường gia từ trên xuống dưới đều không thiếu một ai.

Đường Húc Nghiêu kiên quyết kéo Hạ Hải Dụ đến trước mặt mọi người, cầm hơi hơi nhếch lên, ngạo mạn, mà lại kiên quyết như muốn tuyên bố— Đây là người yêu của tôi!

Hạ Hải Dụ không dám nhìn anh, lại càng không dám nhìn xung quanh, chỉ cúi gầm đầu xuống, trong đám người, không đếm được có biết bao nhiêu người chiếu ánh mắt sắc bén như dao lên trên người cô, chỉ ngoại trừ một người—

Thần Dật nhắm hàng mi xuống, trong đáy mắt một mảnh đau thương

56. Chương 56: Lúng Túng Gặp Mặt

“Hải Dụ .. . đã lâu không gặp.” Thần Dật yếu ớt mở miệng, giọng nói không đè nén được chán nản, không khỏi nhớ tới một câu, gặp lại không bằng nhớ nhưng.

“Đúng vậy , đã lâu không gặp, Thần Dật.” Hải Dụ cố gắng bảo trì nụ cười, đáy lòng không khỏi chua xót, mặc dù đã sớm hiểu được bọn họ là có duyên mà không phận, làm thế nào cũng không nghĩ ra gặp lại trong tình huống lúng túng thế này.

Đường Húc Nghiêu nắm chặt tay cô, cố tình khiêu khích nhìn về phía Thần Dật, “Em đưa cô ấy tới đây, anh không phải sẽ cảm thấy lúng túng chứ?”

Thần Dật khẽ cau mày, không lên tiếng.

Ánh mắt của những người xung quanh càng thêm hàm ý sâu xa.

Thiệu Hành vội vàng lấy cùi chỏ dựa vào Đường Húc Nghiêu, “Nghiêu, còn tiếp tục ở nơi này tán gẫu, nên đi vào gặp mặt lão gia trước!”

Hải Dụ cắn môi, cô cũng sẽ phải đi cùng sao?

Đường Húc Nghiêu nhận ra được sự do dự của cô, một cổ lửa giận vô cớ dâng lên trong lòng, buông tay cô, sau đó ôm eo nhỏ nhắn của cô, “Chúng ta cùng đi vào, ông nội vẫn hi vọng anh có bạn gái chính thức, thấy em nhất định thật cao hứng!”

Xoay người trong chớp mắt, Đường Húc Nghiêu mang Hạ Hải Dụ xuyên qua đám đông đi vào thang máy, thời điểm cửa thang máy khép lại, anh ngược mắt liếc sâu nơi xa một cái, chỉ thấy Thần Dật đang đứng sững sờ đúng tại chỗ, môi mỏng không nhìn được cong lên.

Xung quanh Thần Dật, một mảnh xôn xao, anh cất bước đi mau.

“Dật.” Sau lưng, giọng nói trầm thấp của Đường Gia Ngưng truyền đến.

Thần Dật bước chân ngừng lại một lát, chậm rãi quay đầu, “Mẹ”

Đường Gia Ngưng híp mắt một cái, đáy mắt lộ ra cảnh cáo mạnh mẽ, “Dật, ông ngoại vừa trước mặt giới thiệu thông đồng nghĩa ngầm thừa nhận con, vị trí tổng giám đốc Đường Thịnh sắp tới, con phải biết, cơ hội đã mất không thể có lại.”

“Mẹ ... từ trước đến nay, con không bao giờ nghĩ tới trở thành tổng giám đốc Đường Thịnh, con không phải họ Đường, con mang họ Thần!”

“Cũng bởi vì con họ Thần, danh không chánh ngôn không thuận, cho nên càng phải thận trọng.”

Thần Dật nhíu chặt chân mày hơn, khó chịu trong lòng, “Mẹ! Tại sao phải tranh giành? Nhà chúng ta cũng không thiếu tiền!”

“Thần Dật!” sắc mặt Đường Gia Ngưng lập tức cứng đờ, thanh âm ép tới thấp, “Theo tin tức nội bộ, mẹ biết được, có người tố cáo ba con năm đó sửa đổi hộ khẩu và lý lịch sơ lược, trong lúc tại chức ba con đã thực hiện nhiều giao dịch mờ ám, con không phải không hiểu mức độ nghiêm trọng của chuyện này, một khi

công bố ra ngoài, đừng nói đến vị trí Bộ trưởng thương vụ ba con ngồi không yên, có lẽ còn phải sống nốt quãng đời còn lại trong lao tù! Dật, con hãy nhắm mắt nhìn cục diện như thế?”

Thần Dật nhắm mắt lại, hai vai chán nản rũ xuống, “Vậy, mẹ muốn con làm gì?”

“Làm tổng giám đốc Đường Thịnh! Nắm chắc quyền lực trọng yếu! Từ xưa nghiệp quan tương hổ lẫn nhau, chỉ cần dựa vào bối cảnh của Đường Thịnh, tất cả đều không có vấn đề! Dật vì ba con, vì mẹ, con phải cân nhắc trước sau rồi mới hành sự, không được lưu luyến với tình cảm riêng tư! Con hãy suy nghĩ thật kỹ!”

Thần Dật nhìn theo bóng lưng mẹ, mắt không dừng được hướng về thang máy, Nghiêu cùng Hải Dụ đi được một lúc lâu rồi, sao còn chưa ra?

57. Chương 57: Không Làm Tổng Giám Đốc

Trong phòng trang trí xa hoa, khuôn mặt Đường lão gia căng cứng, già nua nhưng không suy yếu, hai mắt tụ lại tàn khốc, chống long đầu trượng, gân xanh nổi trên mu bàn tay, giận khôn kể, “Đường Húc Nghiêu! Mày là đứa cháu vô dụng! Tối nay là trường hợp nào, chính thương hai giới các vị đại lão đều tham dự tiệc mừng thọ, mày cố tình không đến! Ký giả khắp nơi đều chờ xem cuộc vui! Tao sống cả đời nhưng chưa bao giờ mất thể diện như hôm nay! Nếu không có Thần Dật chống đỡ, mày nói xem tao phải đặt mặt mũi vào đâu?”

Đường Húc Nghiêu không nhịn được cười, không sai, anh không có mặt ở tiệc mừng thọ, nhưng bởi vì Thần Dật cứu giúp một lần mà địa vị của anh ta đã nâng cao hơn, thể cũng quá rồi, hai năm trước không biết ai đã ra lệnh bắt bác phải đem Thần Dật ra nước ngoài, còn nói không cho phép anh ta bước vào biên giới một bước.

Anh không phải ghen tỵ Thần Dật sắp cướp đi vị trí tổng giám đốc của mình, người khác bon chen để có được vị trí kia, nhưng anh lại cảm thấy muốn hay không cũng không có được sự thừa nhận của mọi người, bởi vì anh có làm tốt, cũng vĩnh viễn bị coi là “Ngồi mát ăn bát vàng”, thân phận Đường thiếu gia, là xác định, nhưng cũng là một gánh nặng.

Không làm tổng giám đốc Đường Thịnh cũng không có gì, chỉ là tình huống hôm nay, anh và Thần Dật thật châm biếm, bọn họ ai thắng ai thua cũng chỉ là quân cờ bị người ta định đoạt mà thôi!

Hào môn thế gia, đều là dối trá!

Đột nhiên, Đường Húc Nghiêu cảm thấy mệt mỏi, rất mệt mỏi.

“Ông nội, ông muốn làm sao thì làm vậy đi, cháu sẽ sớm hoàn thành công việc, ngày mai cháu sẽ phái người đem dấu ấn của tổng giám đốc tới đây.”

Nói xong, anh xoay người muốn đi, không chút lưu luyến nào.

“Đường Húc Nghiêu, mày rời khỏi cái cửa này, cũng đừng nghĩ quay đầu lại, Đường gia ít đi một ai cũng không sao cả, Đường Húc Đông không ngoại lệ, mày cũng không ngoại lệ!” Đường lão gia tuyên bố cảnh cáo rõ ràng cuối cùng.

Sống lưng thẳng tắp chợt run lên, sâu trong nội tâm một dây thần kinh yếu ớt đã bị kích động.

Đường Húc Đông là anh cùng cha khác mẹ với anh, chân chính là cháu trai trưởng của Đường gia, vì một tình yêu nực cười mà vứt bỏ tất cả quyền lợi vốn có ở Đường gia, anh đã từng không hiểu được, cho nên sau khi anh trai rời đi, anh liền tự nói với bản thân, không được ngu ngốc như anh trai, không nên làm chuyện trái với thân phận, muốn hưởng thụ hào quang của Đường gia, muốn hưởng thụ đặc quyền và vinh dự của Đường thiếu gia, đồng thời cũng muốn gánh vác trách nhiệm của thiếu chủ Đường gia.

Năm đó, anh chỉ mới mười sáu tuổi, đã vứt bỏ tất cả những thứ mình yêu thích, ném toàn bộ đồ chơi trong phòng, để lại tất cả xe cộ trong gara, một thân một mình mà đi đến châu Âu xa xôi.

Vatican là một tổ chức tài chính quốc tế lớn, nó luôn lưu tâm tới lợi nhuận lớn, cùng một số quốc gia bỏ ra những khoản đầu tư kèch xù vào hàng loạt các bất động sản, có danh xưng là “Đế quốc tài chính quốc tế”. Theo suy đoán của báo chí phương Tây: ở Bắc Mỹ, Vatican cùng một quốc gia Tây Âu đầu tư gần mấy chục

tỷ đô la, số vàng mà nó dự trữ đã vượt quá 100 triệu đô la. Tập đoàn tài chính Morgan của Mỹ là đại diện đứng đầu cho tài sản của Vatican. Tài sản của Vatican vốn không công bố, được ngân hàng bảo mật rất kĩ.

Mà người ngoài càng không biết, Viện Thần học cũng chỉ là nguy trang, bảy năm trong quá khứ, anh không phải là đọc kinh Thánh, mà là tiếp nhận giáo dục tinh anh, học cách ứng đối với thương trường gió nổi mây bay, học cách đối mặt với truyền thông điên cuồng công kích, học tập tất cả các đức tính của một Đường thiếu gia, ngang ngược, cường thế, thậm chí là phong lưu, hoa tâm, còn cả vì mục đích không từ bỏ thủ đoạn nào.

Hiện tại, nào có ý nghĩa gì đây?

Anh chợt hâm mộ anh trai, có thể tìm được một người con gái, dắt tay cô ấy, cùng sống vai nhau cả một đời.

Mà anh, sẽ có may mắn như vậy sao?

Quay đầu, nhìn về phía Hạ Hải Dụ, Đường Húc Nghiêu bỗng cười lên, nắm chặt tay cô, Hạ Hải Dụ, bất kể là cô có nguyện ý hay không, anh đã chấm cô.

58. Chương 58: Có Ở Đó Hay Không?

“Đường Húc Nghiêu, anh nháo đủ rồi, có thể thả tôi đi rồi chứ?” Ra khỏi phòng phía sau của Đường lão gia, rốt cuộc Hạ Hải Dụ không thể nhịn thêm nữa, tức giận hét tay anh ra.

“Nháo? Em nghĩ rằng anh đang nháo?” Đường Húc Nghiêu cười lạnh, “Nhưng anh thật sự nghiêm túc! Có mất tất cả được, mất vị trí tổng giám đốc Đường Thịnh nhưng anh còn có em, Thần Dật và anh mỗi người thắng một ván!”

Hạ Hải Dụ cắn chặt răng, “Cuối cùng là vì Thần Dật, Thần Dật và tôi đã sớm không còn quan hệ!”

“Hừ... Nếu không phải còn thích anh ta, làm gì phải kích động như vậy?” Mắt phượng hẹp dài thoáng hiện lên một tia lạnh.

“Tôi mặc kệ anh!” Hạ Hải Dụ giận đỏ bừng mặt, dậm chân một cái, cũng không muốn đợi thang máy, thẳng tắp lao xuống nơi khúc quanh cầu thang.

Chạy như điên một đường, Hạ Hải Dụ không đếm được mình chạy qua bao nhiêu tầng lầu, cho đến khi không còn bậc thang mới từ từ ngừng lại, lúc này mới hoảng sợ là mình xuống bãi đỗ xe.

Sân bãi trống trải, không gian yên lặng không tiếng động.

Theo bản năng Hạ Hải Dụ ôm hai tay trước ngực, ban đêm cuối hè, cảm giác mát lạnh dâng lên, bất ngờ hắt hơi một cái.

Ngắm nhìn bốn phía, xe đậu ở đây đều là xe hơi cao cấp nổi tiếng trên thế giới, logo sáng chói làm người ta hoa mắt, cô bỗng cảm thấy thê lương.

“Hải Dụ!” Sau lưng chợt vang nên tiếng nói vừa quen thuộc lại vừa có phần xa lạ, Thần Dật không biết từ đâu trên một chiếc ô tô đi xuống.

Hạ Hải Dụ quay đầu lại, cố gắng tươi cười, cố gắng giữ bình tĩnh.

Có lẽ Đường Húc Nghiêu nói đúng, đáy lòng cô vẫn còn hy vọng đi, có lẽ không liên quan đến tình yêu, mà chỉ là xúc động nhất thời.

Hai năm trước Thần Dật không chào mà đi, biến mất trong biển người mịt mờ, cô rất khổ sở, mặc dù không thể ở chung một chỗ, nhưng đã cùng nhau đi qua những tháng ngày đó, chẳng lẽ không đáng nói câu “Gặp lại” sao?

Trong bãi đỗ xe, đèn đèn leo lét, chiếu sáng con người trong suốt của Hạ Hải Dụ, Thần Dật lại không dám nhìn thẳng, ánh mắt của cô không giống với trước đây, tươi đẹp như cũ, lại thêm mấy phần thành thực cùng cố chấp.

Thời điểm năm đó anh biết cô, cô là một người luôn phấn đấu, nhưng hiện tại, ánh mắt của cô cho anh biết, cô bây giờ là một người luôn phải chiến đấu.

Dùng khí cùng quật cường tồn tại trong dáng vẻ ấy làm đáy lòng anh nổi lên vô vàn lời muốn nói, nhưng không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Khi anh còn chưa kịp vui mừng vì được gặp lại thì đã sớm định chia lìa hoang vắng.

“Hải Dụ, anh nợ em rất nhiều, thật xin lỗi, rất xin lỗi em.”

“Anh biết rõ mẹ đã làm gì với em, thật rất xin lỗi.”

“Anh biết không chào mà đi, lại càng có lỗi với ...”

“Chuyện cho tới bây giờ, em đều hiểu rõ nhưng em vẫn muốn nói cho anh biết, rời khỏi anh không phải là chủ ý của em.”

Môi Hạ Hải Dụ nở nụ cười, cuối cùng, cô cũng chờ được câu này của anh, trong lòng trống rỗng đã được viên mãn bổ khuyết.

Bóng đêm vắng lặng, nụ cười của cô mang theo tia ấm áp cùng vui vẻ, tim Thần Dật khẽ động, anh muốn nói với cô: Hải Dụ, cho tới giờ anh vẫn luôn thích em.

“Hải Dụ...” Anh khẽ nắm chặt quyền, thần sắc căng thẳng.

“Dạ!” Cô nháy mắt mấy cái, không rõ nguyên do.

Thình lình, hai đạo ánh sáng mạnh mẽ từ xa bắn tới, nằm ngang giữa hai người.

Hạ Hải Dụ nghiêng đầu nhìn sang, một chiếc Bugatti xanh ngọc dừng cách đó không xa, đèn xe mở rộng ra, ánh sáng mạnh mẽ giống như nhắc nhở.

Dưới ánh sáng, thân hình thon dài của Thần Dật càng lộ vẻ gầy gò, ánh đèn màu cam ấm áp, rất cô đơn, anh nhìn thấy bóng dáng một người nhảy lên trong mắt.

“Hải Dụ, em chờ anh một lát, anh đi nói một tiếng với mẹ, sau đó đưa em về.”

Hạ Hải Dụ cười lắc đầu, “Không cần, mình em về là được.”

Đối với chủ nhân của chiếc Bugatti kia, cô hiểu quá rõ, Đường Gia Ngưng làm sao cho phép con trai của mình hai lần phạm cùng một lỗi?

Chỉ có điều, hai năm trước bà ấy thành công chia rẽ bọn họ, nhưng bây giờ, thật sự là lo lắng quá rồi.

Xoay người, Hạ Hải Dụ không chút do dự đi về hướng lối ra của bãi đậu xe.

59. Chương 59: Đuổi Theo Cô

Đường Húc Nghiêu xuyên qua từng tầng lầu của khách sạn quốc tế Kim Đỉnh, không ngừng tìm kiếm bóng dáng Hạ Hải Dụ.

Anh vừa rồi không nói đạo lý, không chú ý đến cảm thụ của cô, đem lời nói nặng nói ra nhưng không phải anh cố ý, tất cả đều bởi vì hai chữ “Ghen tỵ”.

Coi như biết rõ giữa cô và Thần Dật không còn gì, nhưng anh vẫn nhịn không được để ý, lửa ghen cùng lửa giận trong lòng nóng chảy như nham thạch, cấp bách muốn nổ ra, cuộn trào ngọn lửa qua vết thương dưới mắt, không thể ngăn cản tính tình ngang ngược của bản thân mình.

Cho đến khi không thấy bóng dáng của cô, anh mới như tỉnh mộng.

Anh tìm một tầng lại một tầng, nhưng thủy chung không thấy bóng dáng màu đỏ đó.

Cô cùng anh, còn mặc bộ quần áo kia, hơn một giờ trước, bọn họ cùng nhau ngồi trên xe Harley tùy gió mà đi, đảo mắt, liền mỗi người một ngã.

Tim, chợt trống trải.

Nhớ tới cô không dễ dàng ở trước mặt người khác lộ ra vẻ yếu ớt, anh lại càng hận mình hơn, không biết giờ phút này, cô không phải là trốn trong một góc tối, vụng trộm rơi nước mắt đấy chứ?

Cửa ra vào đại sảnh, Thiệu Hành đã chờ từ rất lâu, thấy Đường Húc Nghiêu, liền không đợi được, xông tới, “Nghiêu, cậu cùng với ông nội nói chuyện thế nào rồi?”

“Không được tốt lắm.” Đường Húc Nghiêu nhìn quanh, “Thiệu Hành, cậu có nhìn thấy Hải Dụ không?”

Thiệu Hành sững sốt, “ Cô ấy không phải đi cùng cậu sao?”

“Mình làm cô ấy tức giận mà bỏ đi rồi.” Đường Húc Nghiêu có chút chán nản thừa nhận.

“Bỏ đi?” Thiệu Hành nhíu mày, “Tớ vẫn ở chỗ này, nếu cô ấy đi qua, tớ không thể nào không nhìn thấy.”

Đường Húc Nghiêu nhéo nhéo lông mày, “ Cô ấy chạy từ cầu thang xuống. .. Cầu thang cuối cùng đi thông ... bãi đỗ xe!”

Lời còn chưa dứt, cả người anh đã lao đi, trang phục đua xe màu đen sáng rõ dưới ngọn đèn, trong nháy mắt đã không thấy đâu.

“Lộc cục” tiếng bước chân ở trong bãi đậu xe ngấm vọng lại âm thanh to lớn, Hạ Hải Dụ theo bản năng ngược mắt, tóc dài chặn tầm nhìn của cô, cô không đưa tay cài lại, ánh mắt bình tĩnh mang theo vài tia mơ màng.

“Hạ Hải Dụ, cuối cùng đã tìm được em!” giọng nói mang theo vui sướng, mắt liếc nhìn chỗ Thần Dật đứng cạnh ô tô Bugatti màu lam, môi khẽ nhếch lên lại chậm rãi hạ xuống.

Hạ Hải Đường nhíu mày, không ngờ Đường Húc Nghiêu sẽ đến đây.

Chẳng qua, cô còn chưa muốn để ý anh !

“Tránh ra!” Cô tức giận nhìn Đường Húc Nghiêu đang ngáng đường.

“Chúng ta cùng đi.” Đường Húc Nghiêu không chút nghĩ ngợi liền giữ chặt tay của cô, dùng sức khá lớn khiến Hạ Hải Dụ hơi đau.

“Anh muốn làm gì?”

“Tôi muốn em trả lại bộ quần áo đua xe cho tôi thôi!” Anh chợt đổi biểu tình, giọng nói mang theo kiêu ngạo, giống như cô đoạt đi bảo bối của anh , anh rất tủi thân.

Nhất thời Hạ Hải Dụ có phần không phản ứng kịp, càng thêm tức giận, anh ta đến đây chính là muốn đòi lại bộ y phục rách này sao?

“Được! Trả thì trả!”

Đường Húc Nghiêu hơi nhếch khóe miệng, ở phía sau cô cười trộm.

Cách đó không xa, Thần Dật đứng tại chỗ, đem hết thấy thu vào đáy mắt.

Lúc cô đối mặt với anh, vẫn duy trì nụ cười đến cùng, nhưng chính anh cũng nhìn ra được, cô không thoải mái chút nào, mà trước mặt Đường Húc Nghiêu, cô tuy là trợn mắt nhìn, nhưng khắp người trào dâng kích động.

Không biết gì nhìn họ làm cho người ta hâm mộ quan hệ thân mật đó, chung quy anh đã bỏ lỡ rồi sao?

Không còn nhìn thấy bóng lưng họ nữa, Thần Dật cắn răng, cất bước muốn đuổi theo...

60. Chương 60: Anh Lợi Dụng Tôi

“Thần Dật” cửa kính ô tô Bugatti chậm chậm hạ xuống, khuôn mặt xinh đẹp của Đường Gia Ngưng đầy vẻ bức tức.

Bước chân Thần Dật bắt đắc dĩ dừng lại.

Chậm rãi quay đầu, tuyệt vọng nơi đáy mắt, “Mẹ”

Đường Gia Ngưng có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lạnh lùng nói, “Mẹ vừa mới nói, con xem lời của mẹ như gió thoảng bên tai phải không? Con muốn cha con sau này sống trong ngục tù phải không? Từ nay, con muốn trở thành đứa con trai của người tham ô cả đời phải không? Thần Dật, thân phận của con là vậy, con không có sự lựa chọn nào khác!”

“Mẹ ... con chỉ muốn đưa cô ấy về thôi.”

“Không cần thiết! Đứa con gái kia vốn không thích hợp với con, huống chi giờ đây cô ta đã là người phụ nữ của Đường Húc Nghiêu.”

Thần Dật hơi nhăn mi lại, đối với cách nói: “người phụ nữ của Đường Húc Nghiêu” làm anh thấy phiền não.

“Thần Dật, người đàn ông phải lấy sự nghiệp làm trọng, khi sự nghiệp của con đạt tới đỉnh cao thì muốn người phụ nữ như thế nào mà không được? Lên xe đi, mẹ có hẹn ăn khuya với mấy cổ đông, con phải cư xử có chừng có mực, mỗi bước đi bây giờ sẽ lót đường cho cuộc sống sau này của con, hiểu không?”

Thần Dật vô lực gật đầu, mở cửa lên xe.

Bugatti được lái ra khỏi bãi đỗ xe ngầm, ngọn đèn rực rỡ trên phố trượt trên cửa kính xe, ánh sáng phản chiếu quang cảnh bốn phía, một đôi tình nhân tay trong tay kẻ vai bước đi, theo bản năng anh tìm kiếm bóng dáng của Nghiêu cùng Hạ Hải Dụ.

Trong căn nhà riêng ở ngoại thành phố

Trong phòng thay đồ, Hạ Hải Dụ mặc quần áo của mình xong, đem bộ quần áo đua xe màu đỏ ném vào Đường Húc Nghiêu, “Trả anh!”

Nói xong, xoa người rời đi.

Đường Húc Nghiêu nhanh như cắt, giữ tay cô lại, “Ôi chao, em tức giận thật?”

Cô quay lại, nâng cằm, “Tức giận thì sao? Tôi vô duyên vô cớ bị người ta kéo đi làm bia đỡ đạn, tôi không nên tức giận sao? Anh không thấy những người ở Đường gia đều coi tôi là họa thủy sao?”

Anh cười ngụy biện, “Họa thủy trước mặt còn có hai chữ, hồng nhan họa thủy, từ xưa dùng để tán dương Đát Kỷ, đó là một tiểu mỹ nhân, vậy cũng là ca ngợi em, sao em vẫn còn tức giận.”

Hạ Hải Dụ âm trầm, tranh cãi cũng vô ích, “Tốt! Coi như tôi nhận điều đó, nhưng tôi không thể vô duyên vô cớ trở thành công cụ cho anh lợi dụng! Những người có tiền như anh tranh quyền đoạt vị cùng tôi không có liên quan, tôi hiểu anh không thoải mái, nhưng anh không thể lấy tôi đi kích thích mọi người, những người biết chuyện giữa tôi và Thần Dật, cho nên anh muốn kéo tôi đến để khoe khoang, chứng minh ọi người Đường thiếu gia không muốn giang sơn mà muốn người đẹp, anh muốn ọi người thấy, anh không làm tổng giám đốc, cũng là thương trường không được như ý tình trường đặc ý! Đường Húc Nghiêu, nói cho cùng, anh chính là lợi dụng tôi! Anh là tên khốn kiếp!”

Cô càng nói càng tức, quả thật không muốn nhìn lại anh ta nữa, nhưng cánh tay bị anh giữ chặt, kéo thế nào cũng không thoát ra được, “Đường Húc Nghiêu, tóm lại anh muốn thế nào?”

61. Chương 61: Suy Tính Thiệt Hòn

Tóm lại anh muốn thế nào!?

Đường Húc Nghiêu hơi ngẩn ra, từ từ buông lỏng tay.

Đúng vậy, rốt cuộc anh muốn thế nào đây? Chính anh cũng không biết! Tối nay tất cả mọi việc đều xảy ra quá nhanh, khiến anh không kịp suy nghĩ, tất cả mọi hành động đều xuất phát từ bản năng.

Anh cũng không biết được mình bị làm sao, trước màn hình lớn ở quảng trường Thời Đại, lúc anh thấy cô nhìn Thần Dật trên màn hình với vẻ mặt kia, đáy lòng nhất thời nổi lên ghen tỵ dữ dội, ngọn lửa vô hình hừng hực dấy lên!

Vừa nãy ở bãi đỗ xe, anh thấy Thần Dật đứng ở đó với bộ dạng muốn nói lại thôi, khiến anh càng thêm tức giận, cho dù chỉ nhìn thấy cô và Thần Dật đứng ở chung một chỗ thôi, anh đều cảm thấy không thoải mái!

Anh ăn vạ, đuổi theo đòi cô bộ quần áo đua xe, lúc này mới lừa được cô đi cùng với mình, khoảnh khắc kia, anh không cảm được nhếch mép lên, đáy lòng cười trộm.

Giống như hần hỉ, nộ, ái, ố đều vì cô, này quá kì lạ rồi, quá không bình thường!

Quả thật, vừa nãy cô nói đúng, anh rất tồi tệ, anh muốn lợi dụng cô, lợi dụng thành công làm ọi người đều nhìn ra mặt thất bại trong tình cảm của Thần Dật, lợi dụng cô trước mặt Thần Dật để hòa một ván với mình!

Thế nhưng, hòa một ván với anh ta thì có tác dụng gì cơ chứ, anh thật sự cũng không thèm để ý đến vị trí tổng giám đốc kia!

Vậy anh làm thế vì cái gì?!

Vì.....Cô?!

Vì.....Ham muốn chiếm hữu?!

Vì.....Thích?!

Vì.....Yêu?!

Hần diên rồi sao?!

Anh hâm mộ anh trai Khả Dĩ đã tìm được một phần tình yêu không thay đổi được trên cuộc đời này, nhưng đối tượng khiến anh rung động không thể là Hạ Hải Dụ chứ?! Người phụ nữ của anh trai là một họa sĩ, mặc dù anh chưa tìm hiểu xem là vẽ cái gì, nhưng cuối cùng vẫn là một người nghệ sĩ, cũng có thể vẽ ra được nhịp điệu lãng mạn huyền bí, mà con cá nhỏ của anh.....khắp người nhìn không ra tí xíu tính cách nữ tính nào, trừ bỏ lúc làm cái việc gì gì đó, mới biết xấu hổ giống con gái bình thường.

Chuyện tình yêu của đàn ông lại nghiêm trọng đến như thế sao?! Anh sẽ không giống đàn ông truyền thống như thế chứ! Thật là, sớm biết như vậy anh nên đi tìm một người con gái khác, có nhiều kinh nghiệm có vẻ sẽ tốt hơn đi?!

Thế nhưng.....Nhớ đến khoảnh khắc lần đầu tiên của hai người, anh vẫn cảm thấy may mắn, cô rụt rè nằm ở dưới thân mình, cái bộ dạng sợ hãi nhưng cố nén cảm xúc lại thật sự gắt gao níu chặt lấy trái tim anh, cái loại phản ứng ngây thơ lần đầu tiên này, mừng rỡ ngạc nhiên, bất an, hồi hộp, rung động.....Tất cả đều dành ình, mà anh cũng đem toàn bộ bản thân mình dành tặng cho cô, không giữ lại một chút, từ đầu đến chân.

Là may mắn, thật sự may mắn, đây là lần đầu tiên của hai người.

Có lẽ, tình cảm như vậy dẫn đến trong mắt anh không thể chứa chấp được nửa hạt cát, không muốn cho cô nhìn người đàn ông khác, bất kể là quá khứ, hiện tại, hay là tương lai!

“Con cá nhỏ.....” Muốn nói gì đó, Đường Húc Nghiêu ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Hải Dụ, mới giật mình phát hiện ra, người của cô, đã sớm không thấy nữa.

62. Chương 62: Cô Bị Thất Tình

Cô bị thất tình

Hôm sau.

Tập đoàn Đường Thịnh,

Đã qua giai đoạn bận rộn, mấy người ở phòng thư kí đều đã tản tản ra, rẽ trái rẽ phải.

Hạ Hải Dụ nằm trên mặt bàn làm việc của mình, gục mặt, vừa than thở, vừa nói thầm nho nhỏ.

“Khốn nạn.....Đồ tồi.....Đồ con rùa.....Đồ con rùa....khốn nạn.....vô sỉ”. Mắng tới mắng lui, nói không ngừng.

Mặt khác ba nữ thư kí nhìn lẫn nhau, bu quanh nghi hoặc:” Tiểu Hạ, hôm nay cô bị làm sao vậy, là lạ đó...!”.

Hả?!

Cô rất kì lạ sao!?

“Biểu hiện hôm nay của tôi rõ ràng thế cơ à?”. Hạ Hải Dụ lấy tay sờ sờ lên mặt mình, nghi hoặc.

“Rất rõ ràng!”. Ba người thư kí đồng thanh gật đầu, các cô cũng là thư kí có thâm niên, nhìn mặt đoán cảm xúc là sở trường, buổi sáng mặt Tiểu Hạ khi đi vào làm đều rất hung dữ, nhất định là có chuyện!

“Tiểu Hạ, nguyên nhân cô không vui liên quan đến đàn ông sao, thất tình à?

Đàn ông?!

Thất tình?!

Choáng váng quá.... các cô cũng cho rằng cô thật sự có chuyện yêu đương sao!

Làm ơn đi, cô và Đường Húc Nghiêu làm sao có thể có quan hệ yêu đương, bọn họ là.....phải.....

Ôi...Không biết phải nói như nào hết.....dù sao cô cũng cảm thấy cực kì chán ghét quan hệ này!

Nhất là trải qua sự việc ngày hôm qua, cô cảm thấy càng ngày càng chán ghét anh ta!!

Tức giận sái quai hàm, trong lòng lại bắt đầu nổi giận đùng đùng.

“Tiểu Hạ, cô đấy, tuổi còn trẻ, có lẽ vẫn cảm thấy thất tình giống như trời sập, nhưng thật ra không làm sao cả, thất tình cũng giống như cảm cúm, qua đi rồi sẽ khỏe!”.

“Đúng thế, Tiểu Hạ, lúc mới bắt đầu, chắc chắn trong lòng vẫn còn rất khó chịu, nhưng mà , qua hai ngày thì sẽ lại tốt thôi!”.

“Không sai, không sai, quan trọng nhất là, đừng giấu mọi chuyện ở trong lòng, có chuyện gì nói hết ra sẽ thoải mái hơn đấy!”.

Nói ra?!

Muốn chết sao.....Các cô muốn cô nói ra kiểu gì?!

Chẳng lẽ muốn cô nói cho các cô biết, Đường Húc Nghiêu là kẻ đắc tội đầu sỏ biến cô thành chết mê chết mệt?!

Các cô sẽ cho rằng cô bị mắc bệnh hoang tưởng mất ?!

Sẽ có ai tin được Đường thiếu gia cao cao tại thượng sẽ cùng với chim sẻ nhỏ xảy ra loại quan hệ này, chẳng những cùng cô làm việc ‘ này này nọ nọ’, mà cô còn bị lợi dụng đi kích thích ‘ tình địch ‘.

Thà, cứ cho là cô đang ở trong tình trạng thất tình cũng được!

Thời gian nghỉ trưa, mọi người đều đi ăn cơm, nhưng Hạ Hải Dụ vẫn cắm đầu vào chỉnh sửa tài liệu, ánh mắt nóng bỏng sau lưng, ở trên người cô sắp đốt thủng một lỗ lớn.

Đường Húc Nghiêu!!!!

“Hạ Hải Dụ.....” Anh ta từ phía sau gọi tên cô, lần thứ mười chín trong ngày hôm nay.

Cô tiếp tục giả mất diếc tai ngơ, làm bộ như không nghe thấy.

Hừ, sẽ không thèm để ý đến anh ta, sẽ không để ý đến anh ta, sẽ không!

Nổi cáu đi, tức giận đi, tức chết anh!

Ổ đẩy lòng Hạ Hải Dụ cười thầm, đồng thời âm thầm suy nghĩ câu trả lời, chuẩn bị tùy thời mĩa mai trả lời anh ta.

Nhưng mà, đợi một lúc lâu cũng không thấy anh ta có động tĩnh gì!

Nghi ngờ định quay mặt lại nhìn, có một ít nhớ nhưng rốt cuộc lộ ra, nhưng ngộ nhỡ bị anh bắt gặp, thế chẳng phải sẽ bị anh cười chết sao!?

Im lặng không phát ra tiếng, tiếp tục cúi đầu làm việc, nhưng trong lòng bắt đầu nhấp nhồm không yên, khóe mắt vẫn quét sang phía bên cạnh, đề phòng anh ta đến gần.

Quả nhiên—

Anh ta đang đi đến!

Nhưng mà, anh ta không những không nổi giận, mà còn rất kiên nhẫn đứng ở trước mặt cô:” Nghỉ trưa cùng đi ăn cơm có được không?”.

“Tôi đã có hẹn!”. Cô nhanh chóng trả lời.

“Thế sau khi tan làm thì đi xem phim?” .

“Ngại quá, đã có người hẹn trước rồi!”.

“Buổi tối sẽ cũng lên giường!”.

“Cũng đã có người hẹn!”.

Nói xong, tình huống.....Không.....Hay.....Rồi!

63. Chương 63: Vừa Hôn Đã Nổi Tiếng

“A a a a.....Đường Húc Nghiêu, cái tên đệ nhất thiên hạ Đại Phôi Đản!

Tiếng gào thét theo một đường thẳng từ tầng cao nhất xông thẳng lên trời.

Hạ Hải Dụ đem bình nước ở cửa nghỉ đến Đường Húc Nghiêu, đẩy ngã liên tiếp, không ngừng liên tiếp đá, Hồ Đồ, Hồ Đồ, Hồ Đồ!

Anh ta tuyệt đối là cố tình, cố tình hôn cô trước mắt mọi người vào đúng thời gian mọi người trở về!

Cô căn bản không phản ứng kịp, đã bị đầu lưỡi của anh tiến quân thần tốc, mà cô còn không có nhiều kinh nghiệm kiss, hoàn toàn không thể cự tuyệt được kỹ xảo hôn của anh, anh cố ý làm chuyện xấu này, khiến cho cô bại trận như núi sụp, cô hằng hái chiến đấu cũng bị sa vào nụ hôn của anh, phía dưới chân mềm nhũn, thiếu tý nữa là bại liệt phải ngã vào trong lòng anh.

Đợi đến lúc anh kết thúc, một lúc lâu thần trí cô vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, tầm mắt mờ mịt một lớp dày không nhìn ra anh, mãi cho đến khi cảm nhận được khí lạnh của một đám người phía sau.

“Tiểu Hạ lại có thể mất hồn như thế”.

“Còn bị hôn đến quên hết mọi việc!”.

“Đúng là cô gái nhiệt tình!”.

Cái, cái gì!!

Ai mất hồn cơ?! Ai quên hết mọi việc!? Ai nhiệt tình?!

Đang nói ai thế?!

Đang nói cô sao?

Hạ Hải Dụ mắt giật giật mấy cái, lý trí tỉnh táo trở lại, lúc này mới phát hiện ra mình và Đường Húc Nghiêu đang ôm nhau thật chặt, quả thật rất.....Việc này!

“Anh.....” Cô vội vàng từ bên cạnh anh nhảy ra xa.

“Con cá nhỏ, xấu hổ à, đừng căng thẳng, cái miệng nhỏ của em rất ngọt, anh rất thích!”. Anh duỗi tay sờ sờ mặt cô, động tác vô cùng dịu dàng thân mật.

Cô ngây người, nhiều người đang ở đây như vậy, anh ta nói nhăng nói cuội gì thế?!

Đường Húc Nghiêu nhếch môi cười nhạt, giọng nói ép xuống thật thấp, để thanh âm chỉ có hai bọn họ mới có thể nghe thấy nói:” Em không phải là muốn hẹn hò với người khác sao, hiện tại anh liền muốn cho tất cả mọi người biết – Em đích thực chỉ là của anh!”.

“Vô sỉ!”.

Anh cố ý nhếch mép cười cười, để lộ ra hàm răng trắng, giống như muốn khiêu khích nói lớn:” Con cá nhỏ, làm thế nào đây, anh đối với em mê muội rồi, anh giống như là đã yêu em! ”.

Mọi người cười lớn.

Vẫn cứ cho rằng những nữ minh tinh super model bên ngoài mới là tình địch lớn nhất của toàn bộ phụ nữ trong văn phòng, lại tuyệt đối không thể ngờ được— ngàn vạn lần không đề phòng, nuôi cáo trong nhà!

Thư kí Hạ lại có thể “ lợi dụng việc công làm việc tư! “.

Thở phì phò thở phì phò.....Ánh mắt hâm mộ và ghen ghét như những mũi tên hướng về phía cô bắn tới.

Da đầu Hạ Hải Dụ nhất thời tê dại, run lấy bẩy.

“A a a a a.....Đường Húc Nghiêu, anh lại dám chơi như thế với tôi!”.

Hạ Hải Dụ đá mạnh một cước lên bình nước khoáng, là do anh ban tặng, cô vừa hôn đã nổi tiếng rồi, một tiếng đồng hồ ngẩn ngui, cô trở thành kẻ địch của tất cả toàn dân trong công ty, thật vất vả mới có thể hòa thuận cùng ba nữ thư kí thâm niên nhưng bây giờ các cô đều bắt đầu đối với cô châm chọc khiêu khích, tất cả các quản lí bộ phận cũng quăng tới người cô ánh mắt khinh thường, ngay cả đến cô em gái sai vặt cũng tràn đầy địch ý với cô.

Càng quá đáng hơn, thời điểm sắp diễn ra cuộc họp, ở trong phòng họp nhân lúc cô không phòng bị hôn trộm cô một cái, còn nói bộ dáng cô tức giận trông thật đáng yêu!

Tên xấu xa chết tiệt, anh ta nghĩ cô là cái gì, tùy hứng tùy chỗ sẽ phải thỏa mãn dục vọng trẻ con của anh sao?

Toàn bộ mọi người trong công ty đều biết, cô là của anh, có lẽ cô muốn Thần Dật lập tức đến tiếp quản công ty mau lên.

Ngày hôm trước thì lợi dụng cô, hôm nay thì trêu đùa cô.....Tất cả nguyên nhân đều là do anh ta muốn tuyên bố quyền sở hữu!

Ghê tởm! Ghê tởm! Ghê tởm chết!

Thiệu Hành dùng ánh mắt sâu xa nhìn Đường Húc Nghiêu:” Cậu dùng chiêu này cũng thật cao tay, cậu có ý định để cho cô ngốc ấy không sống nổi ở trong công ty à!”.

Đường Húc Nghiêu nhún nhún vai:” Mình sẽ phải đi, cô ấy ở lại đây làm gì? Người phụ nữ của mình đương nhiên sẽ do chính tay mình mang đi!”.

64. Chương 64: Vừa Hôn Đã Nổi Tiếng

“A a a a a.....Đường Húc Nghiêu, cái tên đệ nhất thiên hạ Đại Phôi Đản!

Tiếng gào thét theo một đường thẳng từ tầng cao nhất xông thẳng lên trời.

Hạ Hải Dụ đem bình nước ở cửa nghỉ đến Đường Húc Nghiêu, đẩy ngã liên tiếp, không ngừng liên tiếp đá, Hồ Đồ, Hồ Đồ, Hồ Đồ!

Hắn tuyệt đối là cố tình, cố tình hôn cô trước mắt mọi người vào đúng thời gian mọi người trở về!

Cô căn bản không phản ứng kịp, đã bị đầu lưỡi của hắn tiến quân thần tốc, mà cô còn không có nhiều kinh nghiệm kiss, hoàn toàn không thể cự tuyệt được kỹ xảo hôn của hắn, hắn rập tâm làm chuyện xấu này, khiến cho cô bại trận như núi sụp, cô hăng hái chiến đấu cũng bị sa vào nụ hôn của hắn, phía dưới chân mềm nhũn, thiếu tý nữa là bại liệt phải ngã vào trong lòng hắn.

Đợi đến lúc hắn kết thúc, một lúc lâu thần trí cô vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, tầm mắt mờ mịt một lớp dày không nhìn ra hắn, mãi cho đến khi cảm nhận được khí lạnh của một đám người phía sau.

“Tiểu Hạ lại có thể mất hồn như thế”.

“Còn bị hôn đến quên hết mọi việc!”.

“Đúng là cô gái nhiệt tình!”.

Cái, cái gì!!

Ai mất hồn cơ?! Ai quên hết mọi việc!? Ai nhiệt tình?!

Đang nói ai thế?!

Đang nói cô sao?

Hạ Hải Dụ mắt giật giật mấy cái, lý trí thanh tỉnh trở lại, lúc này mới phát hiện ra mình và Đường Húc Nghiêu đang ôm nhau thật chặt, quả thật rất.....Việc này!

“Anh.....” Cô vội vàng từ bên cạnh hắn nhảy ra xa.

“Con cá nhỏ, xấu hổ à, đừng căng thẳng, cái miệng nhỏ của em rất ngọt, anh rất thích!”. Hắn duỗi tay sờ sờ mặt cô, động tác vô cùng dịu dàng thân mật.

Cô ngây người, nhiều người đang ở đây như vậy, hắn nói nhăng nói quạ cái gì thế?!

Đường Húc Nghiêu nhếch môi cười nhạt, giọng nói ép xuống thật thấp, để thanh âm chỉ có hai bọn họ mới có thể nghe thấy nói:” Em không phải là muốn hẹn hò với người khác sao, hiện tại anh liền muốn cho tất cả mọi người biết —— Em đích thực chỉ là của anh!”.

“Vô sỉ!”.

Hắn cô ý nhếch mép cười cười, để lộ ra hàm răng trắng, giống như muốn khiêu khích nói lớn:” Con cá nhỏ, làm thế nào đây, anh đối với em mê muội rồi, anh giống như là đã yêu em! ”.

Mọi người cười lớn.

Vẫn cứ cho rằng những nữ minh tinh super model bên ngoài mới là tình địch lớn nhất của toàn bộ phụ nữ trong văn phòng, lại tuyệt đối không thể ngờ được—— ngàn vạn lần không đề phòng, nuôi cáo trong nhà!

Thư kí Hạ lại có thể “ lợi dụng việc công làm việc tư! “.

Thở phì phò thở phì phò.....Ánh mắt hâm mộ và ghen ghét như những mũi tên hướng về phía cô bắn tới.

Da đầu Hạ Hải Dụ nhất thời tê dại, run lẩy bẩy.

“A a a a a.....Đường Húc Nghiêu, anh lại dám chơi như thế với tôi!”.

Hạ Hải Dụ đá mạnh một cước lên bình nước khoáng, là do hắn ban tặng, cô vừa hôn đã nổi tiếng rồi, một tiếng đồng hồ ngắn ngủi, cô trở thành kẻ địch của tất cả toàn dân trong công ty, thật vất vả mới có thể hòa thuận cùng ba nữ thư kí thâm niên nhưng bây giờ các cô đều bắt đầu đối với cô châm chọc khiêu khích, tất cả các quản lý bộ phận cũng quăng tới người cô ánh mắt khinh thường, ngay cả đến tiểu muội sai vặt cũng tràn đầy địch ý với cô.

Càng quá đáng hơn, thời điểm sắp diễn ra cuộc họp, ở trong phòng họp nhân lúc cô không phòng bị hôn trộm cô một cái, còn nói bộ dáng cô tức giận trông thật đáng yêu!

Hỗn Đản chết tiệt, hắn nghĩ cô là cái gì, tùy hứng tùy chỗ sẽ phải thỏa mãn dục vọng trẻ con của hắn sao?

Toàn bộ mọi người trong công ty đều biết, cô là của hắn, có lẽ cô muốn Thần Dật lập tức đến tiếp quản công ty mau lên.

Ngày hôm trước thì lợi dụng cô, hôm nay thì trêu đùa cô.....Tất cả nguyên nhân đều là do hắn muốn tuyên bố quyền sở hữu!

Ghê tởm! Ghê tởm! Ghê tởm chết!

Thiệu Hành dùng ánh mắt nghiền ngẫm nhìn Đường Húc Nghiêu:” Cậu dùng chiêu này cũng thật cao tay, cậu có ý định để cho cô ngốc ấy không sống nổi ở trong công ty à!”.

Đường Húc Nghiêu nhún nhún vai:” Tổ sẽ phải đi, cô ấy ở lại đây làm gì? Người phụ nữ của tổ đương nhiên sẽ do chính tay tổ mang đi!”.

65. Chương 65: Số Lạ

Bệnh viện

“Hải Tinh, em có ăn táo không, chị gọt cho em nhé!”.

“.....Vâng ạ”. Hạ Hải Tinh vốn là không muốn ăn, nhưng thấy vẻ mặt mong đợi của chị gái cũng đành phải gật đầu.

Hạ Hải Dụ cúi đầu gọt vỏ táo, kỹ thuật mọi ngày của cô rất tốt, bình thường chưa đến một phút là cô đã gọt hết vỏ một quả táo rồi, thế mà hôm nay không biết làm sao, tâm trạng của cô có chút biến đổi, vẻ mặt cực kì dữ tợn, giống như đem trái táo trong tay làm đối tượng trút cho hả giận, con dao hung hăng gọt xuống, vỏ quả táo đứt thành từng đoạn từng đoạn, thiếu chút nữa là cắt vào tay.

Tim Hạ Hải Tinh nhát gan không ngừng run run sợ sợ hỏi:” Chị...Chị bị làm sao thế?”.

“Không sao cả! Không sao cả!”. Hạ Hải Dụ nhanh chóng lắc lắc đầu, lúng túng cười cười, mới vừa lúc này, không cẩn thận nghĩ quả táo kia là Đường Húc Nghiêu mà thôi!

Hạ Hải Tinh trợn mắt nhìn, mỗi lần tức giận đến cực điểm chị mình đều như thế, anh đưa một ngón tay chọc chọc cái đầu trọc lóc của mình, bắt chước Nhất Hưu suy nghĩ.

“Chị, chị tức giận là do anh Húc Nghiêu hả?”.

“Hả? Làm sao lại hỏi như thế?”.

“Tiểu Minh ở phòng bệnh bên cạnh nói, chị gái của nó với bạn trai cãi nhau cũng sẽ nổi giận, bộ dạng của chị phản ứng cũng không khác biệt lắm đâu!”.

Hạ Hải Dụ ngượng ngùng cười:” Hải Tinh, chị và anh Húc Nghiêu không phải là quan hệ bạn trai bạn gái”.

“Nhưng mà lần trước anh Húc Nghiêu đã thừa nhận đây, anh ấy nói chị là người con gái của anh ấy”.

“.....” Khóe miệng Hạ Hải Dụ co giật, Đường Húc Nghiêu, anh dám nói xằng nói bậy với trẻ nhỏ!.

“À.....Cái này.....Cái này.....”. Hạ Hải Dụ vô cùng khó xử.

Bây giờ phải nói thế nào đây, cũng không thể nói rõ chân tướng ột đứa nhỏ mười tuổi được, cô là phụ nữ của Đường Húc Nghiêu là không sai, nhưng bọn họ tuyệt đối không phải là quan hệ yêu đương! Bọn họ chỉ là quan hệ giao dịch! Hơn nữa cô không muốn cái loại đàn ông thối nát làm bạn trai!

Bạn trai lý tưởng của cô phải là trung thực, quan tâm, chung tình.....

Ôi, cô lại đang ảo tưởng cái gì thế, cô đã cùng Đường Húc Nghiêu ‘ này này nọ nọ’, đã không còn thuần khiết, về sau lấy tư cách gì để yêu đương với bạn trai đây?!

Muộn!!!

Hạ Hải Dụ hơi chán nản đi ra khỏi bệnh viện, cúi gằm mặt đi đến trạm xe bus phía trước, đứng đợi xe nhìn những đôi yêu nhau, tay trong tay, cự kì ngọt ngào, cùng lên xe, bạn trai nhường chỗ ngồi lại cho bạn gái, sau đó người con trai liền đứng bên cạnh người con gái, giống như kỵ sĩ bảo vệ công chúa vậy!...

Thật hâm mộ làm sao.....!

Buzz buzz.....buzz buzz

Di động nhận được một tin nhắn, là một dãy số xa lạ.

—Hạ Hải Dụ, em có rảnh không, anh nghĩ muốn gặp mặt em một lát.

66. Chương 66: Thần Dật Hẹn Gặp

“Hải Dụ!” Mới vừa bước được một bước vào cửa nhà hàng, liền từ trong góc truyền tới một giọng nam trong sáng dễ nghe.

Nghe tiếng, Hạ Hải Dụ ngẩng đầu nhìn đi tới, chỉ thấy Thần Dật đã vội vàng từ chỗ ngồi đứng lên cũng đi về phía cô.

Cô ngơ ngẩn, không khỏi có chút áy náy, nói hay lắm bấy giờ rồi, bởi vì tạm thời nhận làm thay một phần công việc mà cô lại đến chậm.

Cùng một dạng tình hình bọn họ ngày trước giao hẹn gặp mặt, cô luôn là bị chuyện này chuyện kia chuyện trì hoãn, không phải là vì đang đi làm, cũng là bởi vì phải đi bệnh viện.

Có lẽ khi đó cô còn chưa đủ thành thực, chưa bao giờ nghĩ quá nhiều, bởi vì anh luôn rất bao dung, cười nói với cô không sao, nhưng một lát này cô mới giật mình hiểu ra mình lúc ấy quá đáng quá nhiều, gần như không một lần gặp mặt nào cô không đến muộn. Vậy mà hai năm sau, cô lại vẫn như thế.

Hạ Hải Dụ hổ thẹn với chính mình, khẽ cắn cắn môi, “Thần Dật, thật xin lỗi. . . Em tới trễ.”

Thần Dật nhìn vẻ mặt quái dị của cô, cười an ủi, “Không sao, anh cũng mới đến không bao lâu.”

Anh hiểu được, từ ngày bắt đầu anh biết cô, cô cùng những cô gái khác không giống nhau, người khác đi ra ngoài đi dạo phố, mua quần áo, ca hát, lúc hẹn gặp, cô luôn chạy ngược chạy xuôi cùng lúc làm việc này việc kia, đương nhiên cô rất bận rộn, nhưng loại bận rộn này làm cho người ta rất đau lòng.

“Thần Dật. . . Cảm ơn anh đã hiểu.” Hạ Hải Dụ gật đầu nở nụ cười.

Thần Dật mỉm cười, dẫn cô đi đến vị trí đã sớm chuẩn bị tốt, “Lại đây ngồi đi.”

“Vâng.”

Vị trí của bọn họ là ở trong góc, cách cửa một đoạn ngắn, một đường đi tới, người quay đầu lại nhìn không ít.

Thân hình Thần Dật thon dài cao ngất hợp với gương mặt tuấn dật phi phàm, mặc dù chỉ mặc áo sơ mi đen trắng cùng quần jean bình thường, cũng có thể tỏa sáng ra một cỗ tư thế nhanh nhẹn.

Đối với việc này, Thần Dật lễ độ mỉm cười.

Không biết vì sao, trong đầu Hạ Hải Dụ chợt nhớ tới lần cô cùng Đường Húc Nghiêu đi nhà hàng Viên, Đường Húc Nghiêu cũng chính là tiêu điểm bị mọi người chú ý, nhưng anh vẫn làm theo ý mình, đối với ánh mắt người khác đưa qua không thèm để ý chút nào, duy ngã độc tôn, không cưỡng tự đại.

Hừ, cái người không có lễ phép!

Giữa người và người quả nhiên là có chênh lệch!

“Hải Dụ... Ngồi xuống.” Thấy cô mất hồn, Thần Dật nhắc nhở nhỏ giọng.

“À... Được...Ngồi...Ngồi.” Hạ Hải Dụ chợt đỏ mặt, tay nhỏ bé len lén nắm thành quyền, có làm hay không, tự nhiên lại nghĩ đến cái tên xấu xa đó!

Thần Dật thoáng trầm mặc, trong mắt lóe lên một tia tế nhị, mấp máy môi, chôn kĩ tâm tư, quay đầu gọi phục vụ, “Một ly cà phê, một ly nước quả sô, nước trái cây không nên quá lạnh, thêm một nửa nước đá là được.”

Tiếng lòng Hạ Hải Dụ khẽ run, ngẩng đầu nhìn hướng Thần Dật, nhìn thấy đáy mắt dịu dàng.

Không thể tưởng tượng được, anh còn nhớ rõ khẩu vị của cô

67. Chương 67: Đạo Mạnh Tiểu Q

“Thần Dật, anh hẹn em tối có chuyện gì sao?”

Thần Dật khẽ ngừng tạm một lúc, trên mặt trầm tĩnh không có bất kỳ vẻ mặt phập phồng, chỉ có đáy mắt dịu dàng phủ một tầng bi thương, ngón tay nhẹ nhàng cầm ly cà phê, thật giống như là mượn một ít ấm áp này làm ấm trái tim mình, “Hải Dụ, sau này em sẽ tiếp tục ở lại công ty sao?”

Hạ Hải Dụ giật mình, lập tức không phản ứng kịp, suy nghĩ tỉ mỉ mới bỗng nhiên thông suốt, xem ra Thần Dật là đang nói chuyện tình của cô cùng Đường Húc Nghiêu ở công ty rồi.

Mặt vốn là mỉm cười, từ từ đọng lại vẻ lo lắng.

“Thần Dật, anh có thể hay không. Có thể hay không cảm thấy em không biết tự ái rất kém cỏi?”

“Dĩ nhiên sẽ không!” Anh cơ hồ không có bất kỳ suy tư liền bật thốt lên, nắm ly cà phê thật chặt, “Hải Dụ, em là người như thế nào, chẳng lẽ anh còn không biết hay sao? Về phần Nghiêu... Hấn từ nhỏ đã vậy, làm việc từ trước đến giờ bất kể trời bất kể đất, muốn làm gì thì làm, ông ngoại thường nói hấn là một lãng tử.”

“Hấn đúng là tên xấu xa!” Giống như là thù địch, cô nghiêng răng nghiêng lợi.

Vốn là không khí xuống thấp, chợt trở nên dễ dàng hơn, được lý giải khiến tâm tình Hạ Hải Dụ vui vẻ, trong con người trong suốt tận mắt ra nụ cười đáng yêu .

Rời khỏi nhà hàng, đã sắp chín giờ.

“Hải Dụ, anh đưa em về.”

“Không cần đâu, vẫn còn chuyến xe buýt cuối !” Nói xong, Hạ Hải Dụ móc từ trong túi ra một số tiền xu, sáng lóng lánh, tựa như cùng mắt cô long lanh lên.

“Vậy anh đưa em đến bến xe.”

“Vâng.”

Bên cạnh trạm xe buýt, áp phích phim điện ảnh lớn đoạt mắt người, mấy bộ phim sắp chiếu đang tuyên truyền mãnh mẽ, Hạ Hải Dụ nhìn mấy lần, không có hứng thú, đang muốn dời tầm mắt, trong góc thấy được một bóng dáng nho nhỏ Đạo Mạnh tiểu Q (Chó dẫn đường tiểu Q)

Ngày 10 tháng 4, là ngày thế giới động vật trời, vì thế điện ảnh cố ý đem bộ phim ngay từ năm 2004 đã chiếu ra chiếu lại lần nữa .

Chó dẫn đường tiểu Q, về sau mắc phải bệnh bạch cầu, mặc dù có vợ chồng Nhân Tinh chăm sóc, nhưng bệnh tình của nó không ngừng chuyển biến xấu, sau 25 ngày kể từ ngày sinh nhật 12 tuổi của tiểu Q, nó lại mơ thấy khi còn bé. Rồi vĩnh viễn đi.

Hạ Hải Dụ chợt cảm thấy tim đau xót, từ khi Hải Tinh mắc bệnh bạch cầu, cô cũng không dám xem lại bộ phim này, bởi vì cô rất sợ, sợ Hải Tinh sẽ một dạng giống như tiểu Q sớm muộn gì cũng sẽ rời cô đi mất.

Mà bây giờ, rốt cuộc Hải Tinh tốt lắm!

Mắt hơi híp, nước mắt hạnh phúc mờ mịt lóe lên.

Xe buýt tuyến 104 từ xa đang lái tới .

“Thần Dật, em đi đây.”

A?

Người đâu?

Quay đầu không tìm được bóng dáng của Thần Dật, bước chân Hạ Hải Dụ có chút chần chờ, xe đã đến, nhưng cô còn chưa kịp nói gấp lại, cô nên đi hay không đi đây?

“Hải Dụ, đợi đã!” Nơi xa, Thần Dật vội vàng gọi cô lại, trong tay cầm hai vé xem phim chạy nhanh tới trước mặt cô.

68. Chương 68: Cùng Xem Phim

“Đây là vé phim Đạo Mạnh tiểu Q ?!” Hạ Hải Dụ không dám tin, hỏi.

Thần Dật gạt đầu một cái, đáy mắt thoáng qua một tia thương tiếc, “Anh biết rõ em đã lâu cũng không dám xem lại bộ phim này, hôm nay vừa đúng lúc gặp được, chúng ta cùng đi chứ?”

Cảm động.

Nhưng là, cùng anh đi xem phim, thật sự thích hợp sao, thời gian đã trễ thế này.

“Sợ anh bắt nạt em ?”

“Dĩ nhiên không phải, anh chưa bao giờ bắt nạt em.” khuôn mặt Hạ Hải Dụ nhỏ nhắn ửng đỏ, đôi tay bắt an nắm chặt một góc vé xem phim .

Thần Dật khẽ cười, qua kéo tay cô, lại không trực tiếp nắm tay cô, anh chỉ khẽ nắm thật chặt một góc khác của vé xem phim, “Đi thôi, chín giờ bắt đầu, bây giờ chúng ta đi tới là vừa kịp.”

Hạ Hải Dụ cúi đầu, lần nữa đem tiền xu trong tay thả lại túi xách, được rồi, phải đi xem Đạo Mạnh tiểu Q!

Bởi vì đây không phải là phim mới, cho nên người trong rạp chiếu phim cũng không nhiều, thế nhưng bộ phim quá cảm động, người xem không khỏi rung động, ở hàng ghế trước, cô gái tựa trên đầu vai của bạn trai khóc bù lu bù loa.

Trong lòng Hạ Hải Dụ cũng đau lòng, kim lòng không được rơi lệ, nhưng chỉ là cô dùng khăn giấy che mặt mình, khóc có chút dề nén.

Trong ánh sáng mờ mờ, biểu tình Thần Dật không thể nhận ra, chỉ có cặp mắt xanh đen kia vẫn như cũ trong suốt như bầu trời xanh, khẽ liếc mắt, anh phát hiện cô đang chuyên chú xem, khóe miệng, hơi động, nhưng lại mang theo một tia khổ sở.

Sau hơn một trăm phút, rạp chiếu phim hạ màn xuống, nhưng Hạ Hải Dụ thật lâu vẫn không động.

Đợi cô phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện thì ra lúc này trong rạp chiếu phim đã trống không, ngẩng đầu nhìn hướng Thần Dật bên cạnh, bỗng nhiên ngượng ngùng.

“Á. Người khác đều đi rồi, tại sao không gọi em?”

“Anh nghĩ em cần một chút thời gian một mình hiểu được, nên không gọi.” Thanh âm của anh trước sau như một luôn là dịu dàng.

Hạ Hải Dụ khẽ cắn môi dưới, chân thành nói, “Cám ơn anh, Thần Dật, hiện tại em cảm giác tốt hơn nhiều. Chúng ta đi thôi!”

Nói xong, cô đứng lên, lại không biết thế nào, dưới chân bỗng dưng lảo đảo, thân thể nghiêng một cái, liền hướng đất mạnh mẽ ngã xuống.

“Cẩn thận!” tay mắt Thần Dật lạnh lẽo, vững vàng đỡ cô.

Một đôi tay ấm áp vòng thật chặt quanh hông cô.

Hạ Hải Dụ lúng túng mở mắt ra, lấy lại bình tĩnh, dưới ánh sáng tối tăm, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Không có bất kỳ nguyên do, xuyên thấu qua con người trong sáng này, cô lại chợt nghĩ tới một đôi mắt đào hoa khác.

Không hề báo động trước, tim đập rộn ràng, trong lòng một cổ bất an mơ hồ nổi lên.

69. Chương 69: Chân Chính Vô Sĩ

Hạ Hải Dụ trở về đại trạch Đường gia, đã quá 12 giờ.

Ôi, chết mất!

Sau khi bộ phim kết thúc, Thần Dật nhất định đưa cô về, dù thế nào cô cũng không thể nói bây giờ cô ở một chỗ cùng Đường Húc Nghiêu, nên phải mặc anh đưa mình hoàn hảo trở về khu trọ nhỏ kia, chờ Thần Dật đi khỏi, cô lại đi, đi thật lâu thật lâu mới trở về nơi này, trời ạ, so với ngựa chồ hàng còn mệt mỏi hơn rất nhiều!

Đấm chân, xoa bóp vai, Hạ Hải Dụ kéo thân thể rã rời vào nhà.

Vừa đến cửa, đã nhìn thấy Đường Húc Nghiêu ngồi trên ghế sofa bằng da ở phòng khách, tay cầm một ly XO, anh nâng chén uống một chút, ánh mắt thẳng tắp nhìn cô.

Hả?

Làm gì nhìn cô như vậy?

Giống như cô phạm vào tội lớn bằng trời, một tội có vẻ không thể tha thứ!

Người nên tức giận là cô mới đúng chứ, ở công ty bị anh ta ức hiếp, ở nhà còn phải xem mặt thối của anh ta!

Hai người nhìn nhau, ai cũng không muốn mở miệng trước, lẳng lặng một hồi trầm mặc.

Hạ Hải Dụ theo bản năng cắn cắn môi, đem một ít tóc dài bên trái gài sau tai, cầm khê nhếch, rút cuộc mở miệng trước, “Tôi nghĩ. . .anh đã ngủ rồi.”

Lông mi dài của Đường Húc Nghiêu nháy lên, đem ly rượu một hớp uống sạch, tầm mắt quý quyết không chút nào rời khỏi mặt cô, “Anh cho là. . . tôi nay em không dám trở lại.”

Không dám?

Cô có cái gì không dám?

Trợn trừng mắt nhìn, kinh ngạc, anh bước dài mấy bước liền vọt tới trước mặt cô.

“Đi đâu vậy?” Đường Húc Nghiêu trầm giọng hỏi, ngang ngược lật thân thể cô lại.

“Ai cần anh lo!” cô nghiêng đầu không nhìn anh.

“Thật cùng người khác hẹn hò? ” Vẻ mặt của anh ngưng trọng, cầm khê xiết.

“Hẹn hò cái gì? Chỉ cùng xem phim!” Không chịu nổi chỉ trích, Hạ Hải Dụ không chút suy nghĩ liền bật thốt ra.

Sắc mặt của Đường Húc Nghiêu xanh mét, hai mắt không khỏi nheo lại, “Xem ra em đúng là người nói được làm được, vậy ngoài xem phim còn làm cái gì, ...lên giường?”

“Anh ...” Hạ Hải Dụ vô cùng tức giận, vẻ mặt dữ tợn.

“Bị tôi đoán trúng rồi?”

“Đúng cái đầu anh! Buông tôi ra!” Hạ Hải Dụ then quá hóa giận, giùng giàng muốn chạy trốn.

Nhưng, sức lực của cô ở trước mặt anh giống như gãi ngứa một chút, chưa kịp dùng đến hai ba cái công phu đã bị anh văng vàng chế trụ.

Đường Húc Nghiêu tăng thêm lực, đem thân thể mềm mại ôm chặt hơn, giống như ác ma hỏi, “Cảm giác như thế nào? Tôi cùng Thần Dật ai có thể thỏa mãn cô hơn? ”

“Đường Húc Nghiêu, anh vô sỉ!” Hạ Hải Dụ thét lên, chỉ cảm thấy khí huyết cuộn trào, xông thẳng lên não.

Mà anh lại cười tà ác hơn, dùng sức liền đem cô áp đảo ở trên ghế sofa, đầy tức giận, mạnh mẽ hôn, “Hôm nay tôi sẽ cho cô xem một chút cái gì gọi là chân chính vô sỉ!”

Nói xong, anh không khách khí chút nào xé rách quần áo cô đang mặc.

70. Chương 70: Kích Động Mất Khống Chế

Hơi thở của anh mạnh mẽ kèm theo tức giận cuộn trào mãnh liệt mà đến, cô không cách nào chống cự, chỉ có thể bị động chịu đựng.

Thân thể lọt vào ghế sa lon rộng lớn, cả người cô giống như lạc đường trong biển rộng, hướng thuyền nhỏ, sóng lớn cuốn lấy, mắt thấy sẽ bị chôn vùi.

“Đường Húc Nghiêu, buông tôi ra!” cô ra sức giãy giụa, hai chân lại đá lại đạp.

Phản kháng của cô giống với bọ ngựa đầu xe, thân thể của anh cứng như sắt thép chắc chắn, vững vàng đè cô, nóng bỏng hôn bất kể cô né tránh thế nào, anh đều có biện pháp hôn cô, hôn cô mau đến

không thể hô hấp.

Sau một lúc, hai tay của cô chợt bị anh cầm lấy, cô hoảng sợ mở to hai mắt, phát hiện anh cởi cả vạt xuống, dùng nó trói cổ tay cô lại, trực tiếp kéo cao hơn đầu, cột vào sau lưng ghế sa lon.

“Anh muốn làm gì?” Hạ Hải Dụ sợ hết hồn hết vía, thét chói tai.

Đường Húc Nghiêu không chút cử động, trên khuôn mặt đẹp trai mang theo điên cuồng, hai mắt khóa cô thật chặt, “Nói, em là thuộc về anh!”

“Không!” cô quật cường không chịu khuất phục.

“Anh sẽ nhường em nói!” bàn tay tà ác bắt đầu ở trên người cô đốt lửa khắp nơi.

Thân thể cô nhỏ nhỏ, nhu nhu, mềm mại, mỗi một tắc đường cong cũng vừa đúng, dẫn anh nổi điên!

Nhớ tới giữa bọn họ từng có cái kia cả đêm, trong thân thể giống như bị một ngọn lửa đốt cháy bùng bùng, khát vọng kia phần dần sát uỷ chuyển, khát vọng kia phần đan vào mềm mại!

“Nói em là của anh!”

Hạ Hải Dụ cắn môi hết mức, không nói chính là không nói, cô mới không phải của anh ta, không phải!

“Cô gái quật cường, đây là em tự tìm!” Động tác của anh gọn gàng đem toàn bộ quần áo trên người cởi xuống.

“Đường Húc Nghiêu, đừng tới đây! A. . . . .” Hai tay của cô bị trói buộc, chỉ có thể dùng hai chân đá lung tung, không biết thế nào lập tức lại đá ngã đèn đặt dưới đất bên cạnh ghế sa lon, trong phòng vốn là sáng ngời, lập tức lâm vào u tối.

Chợt, Đường Húc Nghiêu đang từ nổi giận tít tắp lại mấy phần, ánh đèn mờ lung, trong ngực bé con không ngừng run rẩy, thế nhưng hai mắt trong veo vẫn như cũ tràn đầy quật cường.

Tim, mạnh mẽ bị nhéo.

Anh yên lặng coi trói buộc trên cổ tay cô.

Hạ Hải Dụ kéo một thân nhếch nhác muốn rời đi, Đường Húc Nghiêu ở trong bóng tối kéo tay cô.

Chát!

Cô gơ tay giáng cho anh một cái tát.

Cảnh vật trong bóng đêm, một tiếng này, cực kỳ kinh hãi.

71. Chương 71: Tất Cả Đầu Kết Thúc

Tất cả đầu kết thúc

“Đường Húc Nghiêu, đồ khốn kiếp!”. Hải Hải Dụ rưng rưng chạy ra ngoài.

Anh gơ tay vuốt ve một bên má phải bỏng rát của mình, trong lòng cũng trở nên hoang mang.

Đáng chết, rốt cuộc anh đã làm cái gì vậy!?

Đường Húc Nghiêu nắm lấy điện thoại, cũng không nhìn xem bây giờ là mấy giờ trực tiếp ấn số điện thoại của Thiệu Hành.” Thông báo xuống dưới, bắt đầu từ bây giờ các nhân viên từ tầng quản lý trở lên cả ngày lẫn đêm đều làm thêm giờ, mình muốn bàn giao xong hết tất cả các công việc trong thời hạn mười ngày !”.

Đường Húc Nghiêu bắt đầu điên cuồng làm việc, liên tục 24 giờ trong một ngày đều làm trong công ty.

Mà Hạ Hải Dụ, bỏ bê công việc mười ngày không rõ nguyên nhân, , không đi đến công ty, cũng không có trở về biệt thự Đường gia nữa, cô giống như vứt hết tất cả đồ đạc không cần dùng đến nữa!

Vào ngày 15 tháng 10, bầu trời đầy mây mù.

Đường Húc Nghiêu đi ra khỏi tập đoàn Đường Thịnh, ngửa đầu, nhìn lên vị trí đã từng là của mình.

Kết thúc.

Tất cả đầu kết thúc

Thuộc Nhất Định đuổi theo phía sau, hơi tức giận lắc bả vai Đường Húc Nghiêu một cái:” Anh cứ như vậy mà đi sao?”.

“Nếu không thì sao!?”.

“Dẫn tôi cùng đi”.

Đường Húc Nghiêu đột nhiên nở nụ cười:” Anh đi cùng tôi để hít gió Tây Bắc à?”.

Thuộc Nhất Định trợn mắt:” Làm ơn, anh không phải là không có đường lui, đánh chết tôi cũng không tin anh cứ bình thần như vậy mà rời đi!”.

“.....” Mím môi không nói, chỉ là đáy mắt lấp lánh một số khát khao.

“Nghiêu, lúc này anh không thể buông tay để làm những chuyện mình muốn được! Nếu mà anh đi khỏi thành phố T....Anh sẽ đi nơi nào để phát triển được đây?”.

“Việc đó sau này hãy nói”. Đôi môi mỏng khẽ mở, mang theo bí ẩn:” Tôi bây giờ.....Trước tiên đi Châu Úc một chuyến”.

Châu Úc?

Thuộc Nhất Định cả kinh biến sắc:” Anh muốn đi tìm anh trai?! Các anh vẫn còn liên lạc?!”

Mất tích nhiều ngày cuối cùng Hạ Hải Dụ cũng lộ diện.

Hôm nay là ngày em trai Hạo Nhiên đi sang Mỹ, phải đi tiễn nó.

Nhanh chóng rửa mặt, đánh răng. Sau đó nhai một mẩu bánh mì khô rồi đi ra cửa.

Sân bay.

Bạch Hạo toàn thân nhàn nhã bỗng nhiên khuôn mặt tràn ngập vẻ u sầu biệt ly:” Hải Dụ, chị thật sự không muốn đi với em à?!”

“Ôi, vốn tiếng anh của chị không tốt, sẽ bị người nước ngoài bắt nạt mất!”. Hạ Hải Dụ từ chối cười nói đùa, nở một nụ cười, cố gắng làm cho người đó thoải mái.

Tâm ý của người đó cô biết, nhưng mà cô không thể tiếp nhận được.

“Hải Dụ, lúc em không có ở đây chị phải chăm sóc bản thân mình thật tốt, không được ăn bánh bao khô cần, dạ dày sẽ không tốt”.

“Cũng không được tắm nước lạnh, nếu không sẽ bị cảm lạnh!”.

“Thắc mắc vì sao em biết được đúng không? Tháng trước em cố ý đi ra ngoài kiểm tra đồng hồ đo, chị dùng điện càng ngày càng ít! Chị nghĩ muốn tiết kiệm điện cũng không thể cả ngày sống trong bóng tối được!”.

Hạ Hải Dụ một hồi cảm động, lại một hồi chột dạ, tháng trước cô sử dụng ít điện, là bởi vì cô ở nhà của Đường Húc Nghiêu.

Trái tim lại có cảm giác đau âm ỷ.

“Hải Dụ, chỉ phải nhớ bảo trọng!”. Bạch Hạo giơ tay ôm lấy bả vai cô, thật chặt.

“Em cũng thế”. Đôi tay nhỏ bé, run rẩy, ôm ngược lại tấm lưng của hắn.

Đối diện cách đây không xa, Đường Húc Nghiêu chuẩn bị lên máy bay, ánh mắt sáng quắc, nhìn hết tất cả.....

72. Chương 72: Thuận Buồm Xuôi Gió

Thuận buồm xuôi gió.

Đáng chết! Anh nghĩ muốn chém đứt tay thằng con trai kia!

Trong mắt Đường Húc Nghiêu nhìn thấy một màn Bạch Hạo và Hạ Hải Dụ ôm nhau, trong lồng ngực dấy lên một ngọn lửa tức giận.

Nhưng mà, anh còn thể làm được cái gì bây giờ!?

Chính cô tát anh một bạt tai đến bây giờ vẫn còn sờ sờ ngay trước mắt, mà nhớ tới cô vì sao tát anh, anh.....vẫn không thể tha thứ ỉnh được.

Đôi mắt, khê buồn bã nhắm lại.....

Có lẽ do ánh mắt của Đường Húc Nghiêu quá mức thâm trầm, cũng có thể giữa hai người có thần giao cách cảm, sống lưng Hạ Hải Dụ bỗng nhiên cứng đờ, nhận ra đằng sau lưng của mình đang có một ánh mắt rực lửa chăm chú nhìn cô.

Nhưng mà, cô không quay đầu lại!

Ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn vào mắt Bạch Hạo, mỉm cười nói:” Đến giờ rồi, lên máy bay thôi!”.

“Hải Dụ, tạm biệt!”.

“Tạm biệt!”.

Vẫy tay một cái, cô đưa mắt nhìn Bạch Hạo đi vào trong cổng.

Sau đó, từ từ hạ tay xuống, chậm rãi xoay người, nhìn về phía Đường Húc Nghiêu, mà lúc này, anh đã che giấu hết mọi cảm xúc.

Cởi chiếc áo khoác gió màu xám bạc, thân hình anh dường như trở nên cao ngất, đứng ở một góc, giống như trời sinh khí chất vương giả, bên cạnh chân của anh, còn có một cái va ly.

Mười ngày không gặp, cứ tưởng gặp lại Đường Húc Nghiêu lửa giận trong lòng mình sẽ dâng lên, nhưng mà thật kì lạ, trên mặt cô lại vẫn có thể nở nụ cười.” Phải đi ra nước ngoài?”.

“Ừ”. Anh khẽ gật đầu.

Hạ Hải Dụ liếc nhìn đôi mắt sâu thẳm của anh, buổi sáng cô đã đọc được trên báo, tin tức tập đoàn Đường Thịnh đổi chủ chiếm nửa mặt báo, nhưng cô lại không nhìn thấy dấu vết của sự cô đơn trên mặt anh.

Cũng tốt, anh không làm tổng giám đốc, cô cũng đã tự nguyện nghỉ việc, bọn họ cả đời sẽ không qua lại với nhau!

Về phần bản hợp đồng kia, anh cũng đã hiến tặng tùy, cô cũng đã thực hiện nghĩa vụ, tất cả, đều kết thúc!

“Lên đường thuận buồm xuôi gió!”.

“Cảm ơn”.

Bọn họ giống như hai người xa lạ.

Hai đường thẳng song song, vĩnh viễn không thể trở về lúc đầu, kéo dài vô tận, giống như vĩnh viễn không bao giờ giao nhau tại một điểm.

73. Chương 73: Lưới Tình

Châu Úc.

Biệt thự nằm ở vị trí rất đẹp. Ngẩng đầu có thể nhìn thấy công viên quốc gia Lam Sơn. Trên Lam Sơn trồng không ít cây bạch đàn, loại cây này lá sẽ thả ra khí, tích lũy trên các đỉnh núi và thung lũng. Tạo thành một lớp sương mù màu xanh, ban đêm, càng lộ vẻ yên tĩnh.

Đêm nay nhất định mất ngủ, hình ảnh chia tay ở sân bay quanh quẩn trong óc anh vẫn không rời đi được.

Đường Húc Nghiêu phiền não ngồi dậy đi xuống giường, đứng ở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, ở trong biệt thự liếc thấy bóng dáng thon dài của Đường Húc Đông.

“Anh.....Đã muộn như này anh còn chưa đi ngủ?”.

Đường Húc Đông nghe thấy tiếng quay đầu lại, nở nụ cười:” Em không phải cũng chưa đi ngủ sao?”.

“Anh, anh ở đây làm gì? Bắt.....bướm bướm à?”.

Đường Húc Đông buồn cười nói:” Nói bậy nói bạ cái gì thế, làm gì bắt bướm bướm!”.

“Thế anh bắt cái gì?”.

“Bắt—con muỗi”.

Đường Húc Nghiêu kinh ngạc tròn tròn mắt, con muỗi?! Bắt muỗi!?

Đối với sự kinh ngạc của anh, Đường Húc Đông rất hiểu:” Em ở thành phố quen không biết được tập quán của người Châu Úc, ở đây con muỗi cực kì hiếm, người Úc cho con muỗi là một loài động vật đáng yêu, thân thiện giống như những chú thỏ, bọn họ thích bắt muỗi, đặt vào trong một chiếc bình thủy tinh thật đẹp để ngắm, Tuyết Nhi cũng thích!”.

Tuyết Nhi!

Cái con nhóc choai choai một tuổi!

Cháu gái nhỏ, là bảo bối của anh!

“Con trai cả của Đường gia, người thừa kế chính thức của tập đoàn Đường Thịnh, thế nhưng lại ở chỗ này bắt muỗi ột con nhóc con, đây chính là hạnh phúc mà anh muốn sao?”.

“Ừ!”. Đường Húc Đông trả lời không chút do dự.

Trái tim Đường Húc Nghiêu hơi hơi ấm lên, thoảng cái ánh mắt kéo ra thật dài:” May là anh sống trong hạnh phúc, nếu không nhất định người khác sẽ rất hả hê!”.

Đường Húc Đông cười khúc khích:” Từ nhỏ đến lớn anh luôn nghe lời, chẳng qua là không đồng ý hôn sự, đại khái là cũng đã gây ra sự việc trời long đất lở! Em không giống anh, từ nhỏ đã chuyên gây họa, lần nào cũng bị ông nội đánh cho gần chết, cho nên, bây giờ em có làm cái gì cũng đều nằm ngoài ý muốn của ông!”.

Mãi tốn hơi thừa lời, Đường Húc Nghiêu cau mày nhìn người có ngũ quan khuôn mặt tương tự mình, khí chất anh trai mình rõ ràng trái ngược nhau:” Anh đang giấu cọt em hả!”.

Đường Húc Đông cười to, đặt một tay lên bả vai em trai, lấy điệu bộ của người từng trải hỏi:” Nghiêu, yêu là chuyện tốt, không đáng để giấu cọt pha trò cười”.

“Tất cả đều không phải như thế! Em rời khỏi Đường Thịnh không phải vì cô ấy!”. Đường Húc Nghiêu hai tay khoanh trước ngực, nói rất chắc chắn.

“Tính tình loại người như em, đi khỏi Đường gia cũng chỉ là sớm hay muộn, nhưng lần trước có nhiều cơ hội thì tại sao lại không đi, lần này lại kiên quyết như thế? Nếu như không phải bởi vì em ăn dấm chua của Thần Dật, em cũng sẽ không làm như vậy?”. Nghiêu, thừa nhận đi, em đã bị rơi vào lưới tình rồi.

Đường Húc Nghiêu vô lực phản bác, cảm xúc buồn phiền từ trong đáy lòng lại bị lôi ra.

74. Chương 74: Cũng Gọi Là A Húc

“A Húc. . . . .” Một tiếng gọi dịu dàng cắt ngang cuộc nói chuyện giữa hai anh em.

Đường Húc Đông cười xoay người, ánh mắt tối tăm nhìn bóng dáng người đang đi tới, “Chỉ Dao. . . . .”

Triệu Chỉ Dao mặc trang phục mang cảm giác ấm áp, nhẹ nhàng tiến lại chỗ của hai người, cười nói, “Anh em các người trẻ như thế mà vẫn còn ngồi ở đây nói chuyện phiếm sao, không bằng để chị pha cho hai ly cà phê nhé!”

“Vâng ạ”

Triệu Chỉ Dao rời đi, Đường Húc Nghiêu không bình tĩnh hỏi:

“Anh, chị dâu vừa mới nói gì? !”

“Pha cà phê.”

“Không phải câu này! Câu trước đó nữa!”

“. . . . .”

“A Húc có đúng hay không? ! Cô ấy gọi em là A Húc có gì sao? !” Đường Húc Nghiêu có chút kích động, bàn tay nắm chặt Đường Húc Đông không thả.

Trong đôi mắt của Đường Húc Đông đầu tiên là hiện vẻ hồ nghi, sau đó là nụ cười, “Người đó của em cũng gọi em như thế? !”

Không sai!

Chính là hay kêu như thế!

Lúc mới đầu hẳn thấy kêu như thế này rất khó chịu, nhưng bây giờ lại cảm thấy. . . . . Rất ấm!

Đường Húc Nghiêu nửa ngày chưa kịp hồi hồn, bưng ly cà phê trong tay, thật lâu không uống, chỉ lay động nước trong ly, cảm thấy trong nước hiện lên nụ cười của nàng.

“Nghiêu về sau có tính toán gì?”

Đường nói với anh là muốn bắt tay vào xây dựng sự nghiệp rồi phát triển cho thật to lớn, vững mạnh..., ý anh muốn hỏi không phải là việc này!

Đường Húc Nghiêu cầm ly cà phê, một dòng ê ẩm chất chất gì đó xông lên đầu, “Em muốn đi San Francisco, nhưng. . . .”

“Yêu mà ở xa quá nên không có lòng tin? !”

Đường Húc Nghiêu trừng mắt nhìn anh, “Biết rõ còn hỏi!”

Đường Húc Đông trừng mắt nhìn, trong ánh mắt mang theo một chút ý vị sâu xa, xem ra Nghiêu thật nghiêm túc, cũng bắt đầu suy tính đến thực tế!

“Anh. . . . Vào lúc anh đi công tác thì chị dâu làm gì?”

“Vẽ tranh.”

A, đúng rồi, chị dâu là họa sĩ.

Đường Húc Nghiêu cau mày, lần gặp đầu tiên tại khách sạn, Hạ Hải Dụ hình như cũng vẽ tranh, nhưng cô ấy vẽ ếch, cún và rùa đen!

Đáng chết!

Không chừng sau này cô ấy còn vẽ tên đàn ông nào khác!

Không cho phép! ! !

Ánh mắt của Đường Húc Nghiêu trở nên âm trầm, mơ hồ mang theo tính toán.

Đường Húc Đông không khỏi buồn cười, cảm giác của hắn là —— hắn sẽ rất nhanh có em dâu rồi.

75. Chương 75: Gặp Phải Quấy Rầy

Châu Úc

31 tháng 10, Halloween, trước ngày lễ một đêm.

Không khí ngày lễ tràn ngập khắp phố lớn phố nhỏ, những người đi lại ngoài đường, vẻ mặt hạnh phúc, trẻ em chạy xung quanh rất vui vẻ, trong tay xách quả bí ngô làm đèn, chạy khắp nơi.

Đường Húc Nghiêu đi mua sắm trở về, trong tay cầm thêm túi lớn túi nhỏ, giờ này tâm trạng của anh không tốt chút nào, chân mày không khỏi nhíu lên.

“Đường Húc Nghiêu, anh chờ tôi với”. Cách 20 mét phía sau anh, một cô gái trẻ mặc quần áo màu hồng giống như trẻ em hô to gọi nhỏ.

Đường Húc Nghiêu nghe tiếng, ngoảnh mặt làm ngơ, thậm chí bước chân càng ngày càng đi nhanh hơn.

“Này! Đường Húc Nghiêu, anh có nghe thấy lời tôi nói không!?”

“Anh còn đi!? Anh cố tình có phải không!?”

“Anh tại sao không có phong độ đàn ông thế hả? Anh có đúng là em rể của chị tôi không hả?”

“.....” Rốt cuộc bước chân Đường Húc Nghiêu cũng dừng lại, quay đầu, ánh mắt khinh bỉ nhìn chằm chằm vào cô gái trẻ kia:” Tôi cũng rất hoài nghi, cô thật sự là em gái của chị dâu tôi sao!? Tôi cũng không biết vì sao cô lại kém chị dâu nhiều đến như vậy!?”

Biểu tình trên mặt cô gái trẻ có chút nhún nhó, cắn răng nghiêng lợi nói:” Anh cứ chờ xem, khi tôi trở về, tôi sẽ là chị gái và em trai theo đúng pháp luật, nếu không tôi sẽ không được gọi là Triệu Chỉ Tịch!”

“Cô cứ tự nhiên!”. Đường Húc Nghiêu xoay người đi.

Hôm nay anh thật sự là gặp phải vận xui, vốn nghĩ trên đường đi về tiện mua một phần quà tặng Halloween cho cháu gái nhỏ, nhưng còn chưa bước đến cửa, đã bị cô em gái Triệu Chỉ Tịch bám người rồi, khi nhìn thấy anh thì hai mắt tỏa sáng, sau đó liền ầm ĩ muốn đi dạo cùng anh, còn ngó đồng ngó tây, có chết cũng không buông tay anh ra!

Bất đắc dĩ, anh phải điên cuồng mua sắm, mua rất nhiều món quà, nên sẽ không còn tay đâu mà để cô ta nắm nữa!

Phiền chết mất!

Bước nhanh về phía ô tô đỗ ven đường, đem mấy thứ đồ linh tinh vừa mua nhét về phía sau, dù sao anh cũng chỉ là tiện tay mà mua, đương nhiên sẽ không phải thứ quan trọng!

Triệu Chỉ Tịch thở hồng hộc đuổi theo, thở phì phò mở cửa xe, ngồi lên ghế phụ cạnh tay lái.

Đường Húc Nghiêu khẽ nheo hai con mắt, không lên tiếng, bắt đầu khởi động máy, lái xe.

“Này, Đường Húc Nghiêu sao anh lại đi chậm như thế, đàn ông con trai phải đi xe nhanh lên chứ, như vậy mới phong độ chứ?”

“Làm cái gì thế?? Bị người phía sau vượt qua rồi!”

“Sao lại nhát gan như thế?!! Trước kia anh gặp tai nạn xe cộ à?!”

“Cô câm miệng!”. Anh mặt không biến sắc nói ra ba chữ này, thanh âm có chút lạnh run.

“.....” Triệu Chỉ Tịch bị quát, lông mi khẽ run run.

Im lặng.....

Triệu Chỉ Tịch lại bắt đầu không ngồi yên:” Ôi, thật ra thì tôi cũng rất sợ tốc độ, trước kia thiếu chút nữa là tôi cũng bị tai nạn ô tô rồi.....Dọa chết người.....Bây giờ nghĩ lại tôi vẫn còn cảm thấy sợ!”

Giả vờ như sợ hãi, cô cọ cọ vào người anh.

Sắc mặt Đường Húc Nghiêu càng ngày càng khó coi, giữa người với người sao lại kém xa nhau nhiều đến thế, Hạ Hải Dụ mới 15 tuổi đã gặp phải cảnh ngộ không may mắn! Triệu Chỉ Tịch cư nhiên lại có thể tùy tiện đem chuyện gặp tai nạn ô tô ra đùa giỡn!

76. Chương 76: Hướng Tới Tương Lai

Chậm rãi dừng xe lại, Đường Húc Nghiêu lạnh lùng nói, “Cô ngồi ghế sau đi, hoặc tự mình trở về, hai chọn một!”

“ Hai cái, em đều không chọn!” Triệu Chỉ Tịch tùy hứng nói .

“Không chọn cũng được, tôi xuống xe, cô lái xe trở về.”

Triệu Chỉ Tịch không biết lái xe, rốt cuộc phải khuất phục.

Trở lại biệt thự của Đường Húc Đông, Triệu Chỉ tịch vừa xuống xe liền gào khóc, chạy đi tố cáo, “Chị, anh rể, Đường Húc Nghiêu bắt nạt em!”

Nghe vậy, Đường Húc Đông nhú mày, Triệu Chỉ Dao không nói gì chỉ lắc đầu.

“Anh chị . . không tin em? ” Triệu Chỉ Tịch biểu tình một bộ uất ức muốn chết.

Mặt Đường Húc Nghiêu không chút thay đổi.

Triệu Chỉ Dao khẽ thở dài, “Húc Nghiêu, ngượng quá, Chỉ Tịch bị chị chiều hư rồi, chưa làm em thêm phiền toái chứ?”

“Chị, làm sao chị . . . . .” lời nói kháng nghị của Triệu Chỉ Tịch bị Triệu Chỉ Dao nhìn chằm chằm đã hạ xuống ngay phải nuốt vào.

Đường Húc Nghiêu mặc dù cảm thấy Triệu Chỉ Tịch đáng ghét, nhưng đối với Triệu Chỉ Dao vẫn khách khí, “Chị dâu, chị khách khí rồi, em không có quan hệ.”

Triệu Chỉ Dao khẽ mỉm cười, trái tim cảm kích.

Triệu Chỉ Tịch lại bực tức dậm chân, “Hiện tại lại giả bộ nhả nhận, mới vừa rồi anh đối xử với em thế nào, ném em ở phía sau không nói làm gì, còn rống to với em, thậm chí muốn vứt bỏ em, một mình quay về!”

“Chỉ Tịch!” ánh mắt cảnh cáo của Triệu Chỉ Dao bắn tới.

Sợ uy nghiêm của chị, Triệu Chỉ Tịch không thể làm gì khác hơn là tâm không cam tình không nguyện ngậm miệng lại, nhưng đôi mắt lại bao hàm tức giận, càng thêm ánh sáng, trong đó xen lẫn ý muốn mãnh liệt chinh phục Đường Húc Nghiêu, thậm chí là tình thế bắt buộc.

Đường Húc Nghiêu nhìn thấy tất cả, nhưng không đếm xỉa, đem quà tặng mua cho cháu gái nhỏ lấy ra, “Tuyết Nhi đang ở đâu? Em đi nhìn nó một chút.”

Đường Húc Đông nhận lấy quà, nói, “Con đang ngủ, chắc sắp tỉnh rồi, anh dẫn em đi xem.”

Phòng được bố trí màu hồng, khắp nơi tràn đầy ấm áp, Tuyết Nhi một tuổi rưỡi theo hương thơm ngào ngạt trong giấc ngủ tỉnh lại, mở ra con mắt mênh mông nhìn quanh khắp phòng, không thấy cha mẹ, đang muốn khóc lớn.

Đường Húc Đông cùng Đường Húc Nghiêu đi vào rất đúng lúc.

“Tuyết Nhi, tỉnh rồi, ... cha đây ...bảo bối.” Đường Húc Đông bước nhanh bế con gái bảo bối, đưa tay sờ sờ tã giấy, ừ, thật ngoan, không hề ướt.

Đứa trẻ mới vừa tỉnh, còn có chút mê man, nhưng được cha ôm vào lòng, rất có cảm giác an toàn, lúc trước đang muốn gào khóc giờ lại ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Đường Húc Nghiêu thấy bộ dáng cháu gái nhỏ như thế, khoe miệng không nhịn được cong lên, “Tuyết Nhi thật đáng yêu!”

“Hâm mộ chứ? Không bằng em cũng sinh một đứa?” Đường Húc Đông cười như không cười đề nghị.

Đường Húc Nghiêu thấy buồn cười, anh mới 23 tuổi, hiện tại muốn có con không phải quá sớm sao, hơn nữa Hạ Hải Dụ vẫn còn con nít lắm!

Chợt ngẩn ra, . . . bất tri bất giác mình luôn nghĩ nhiều đến tương lai của mình và cô ấy!

Nụ cười khoe miệng từ từ cứng đờ. . .

77. Chương 77: Nụ Hôn Nhớ Nhưng

Cùng một ngày ở thành T, thời tiết hơi lạnh, bầu trời mờ mịt.

Hạ Hải Dụ đi từ trong ngân hàng ra, cửa tự động cảm ứng ‘xoạt’ mở ra, mặt hứng phải một cõ gió mạnh thổi đến trên mặt, lạnh run.

Thu đến, càng đậm.

“Ừm.....100 tệ trả phí điện nước.....50 tệ trả phí xe buýt.....350 tệ trả phí sinh hoạt.....Còn dư lại.....Ừ, vừa đúng đủ tiền chữa trị bệnh cho Hải Tinh!”.

Dự tính chi phí sinh hoạt cho tháng sau, Hạ Hải Dụ tiện tay móc từ trong túi ra một quyển sổ nhỏ ghi nhớ, phải nghiêm khắc kiểm soát tiêu xài!

Bởi vì, cô lại thất nghiệp.

Đi khỏi tập đoàn Đường Thịnh, cô lại quay trở về những ngày trước, làm việc vất khắp nơi đồng thời tìm việc làm.

Nhưng mà không có một công ty nào chịu nhận cô, lý do là – cô đã từng là thư kí của Đường Húc Nghiêu, không dám nhận.

Lấy từ trong ba lô ra một bộ lý lịch hồ sơ, Hạ Hải Dụ không nhịn được phẫn hận, anh quả thật là hại người thật ác!

Đem hồ sơ trong tay mạnh mẽ vo thành một cục, ném vào sọt rác!

Đổi lý lịch tóm tắt, cô không ghi là thư kí cho Đường Thịnh không phải là tốt rồi sao!

Nhưng mà xóa được chữ viết, làm sao mà xóa được trí nhớ trong đầu đây?

Dạo chơi đầu đường, đi qua một gian hàng, trong tủ kính bày nhiều chiếc cốc màu sắc khác nhau, vô ý, bước vào.

“Kính chào quý khách!”.

Tầm mắt lướt qua gian hàng một lượt, thấy một chiếc cốc màu hồng hình con cừu in trên cốc, hai mắt đột nhiên không có điểm dừng.

“Này! Đường Húc Nghiêu! Tại sao anh lại lấy cốc uống nước của tôi hả!? Anh dùng xong tôi lại dùng, nước bọt của anh vẫn còn dính phía trên! Anh cố ý muốn tôi bị bệnh cùng có đúng không!?”.

“Bị bệnh! Bệnh gì ?”.

“Ôi, dà, bệnh hoạn”.

“Đúng thế, tôi chỉ muốn truyền bệnh ADIS lây sang cho cô!”.

Dứt lời, hôn cô không thềm hỏi ý kiến.

Những chuyện ngày xưa xảy ra giống như chuyện tình trên truyền hình, thoáng qua trong đầu.

Giơ tay vuốt ve môi mình, phía trên giống như vẫn còn lưu lại mùi vị của anh.

“Tiểu thư, cô thích cái này hả, đây là mẫu bán chạy nhất năm nay, trong tiệm chỉ còn lại 1 chiếc, cô không cần phải mặc cả, tôi chỉ bán với giá 95% thế nào?”.

“Tiểu thư?!”.
“Tiểu thư?!”.

Hạ Hải Dụ chợt hoàn hồn, lúng túng nói:” Xin lỗi tôi không mua, không cần”.

Chạy trốn chết ra khỏi cửa hàng.

Cô không cần phải mua chiếc cốc kia, lúc trước cô cũng có một cái rồi!

Nhưng mà.....chiếc cốc kia đã để lại ở biệt thự Đường gia rồi, cũng đã không còn là đồ vật của cô nữa.

Không phải là không nghĩ đến quay lại lấy về, nhưng mà, cô không muốn quay về chỗ ấy!

Thật may là, cô đã cầm ví tiền đi rồi, trong ví vẫn còn tấm ảnh gia đình bên trong.

Cúi đầu, rút tấm ảnh trong ngăn ra, lăm bắm một mình—

“ba mẹ, vì sao thế, con gái của ba mẹ lại không bình thường thế này, cả ngày hồn bay phách lạc, không có nổi một chút tinh thần, không lẽ con sắp ngã bệnh sao?”.

“Ngay cả công việc của con cũng đã không còn, bị cấp trên trừ một tháng lương!”. Uất ức.

“Cái tên Đường Húc Nghiêu kia, không được tôi cho phép, sao anh cứ nhảy vào trong đầu tôi thế hả, khó ưa đáng chết!”. Tức giận.

Từ ngày 15 đến ngày 30, đã nửa tháng, anh ta đã ra nước ngoài được nửa tháng, cô cũng phiền não nửa tháng!

A a a a, đáng chết!

Hạ Hải Dụ, mày bị nước đổ vào não rồi, tại sao lại để cho cái loại người như thế làm hao tổn tinh thần, bây giờ nói không chừng anh ta đang ôm người đẹp ở một quốc gia khác tiêu dao tự tại rồi, mày ở đây buồn bực cái nỗi gì!

Quan hệ của mày và anh ta vốn chỉ là một trò chơi, hiện tại trò chơi đã kết thúc, kết thúc!

Mày còn cuộc sống của mày nữa, mày phải sống qua ngày giống như trước mới đúng chứ!

Đúng đúng, khôi phục cuộc sống ngày xưa!

Tay, khê nắm thành hình quả đấm!

Hạ Hải Dụ, cố lên!

Tương lai còn rất nhiều điều đang chờ mày phần đầu, cứ chán chường sống qua ngày thật là phí cuộc sống, mày phải cố gắng lên, fighting!

Hít một hơi thật sâu, Hạ Hải Dụ tổng kết lại:” Tốt lắm, hôm nay là cuối tháng, ngày mai sẽ bắt đầu, tất cả đều mới, ừ, cố gắng lên!”.

Người tính không bằng trời tính, Hạ Hải Dụ hoàn toàn quên mất, tháng mười thực tế có 31 ngày, kế hoạch không thể thay đổi nhanh chóng như thế!

78. Chương 78: Câu Dẫn Phải Không?

Đêm khuya yên tĩnh, Đường Húc Nghiêu trần trọc trở mình, không ngủ được.

Bỗng nhiên nhận thấy cửa phòng có tiếng bước chân xột xột xoạt xoạt.

Mắt sâu khê neho lại, một tia thâm trầm hiện lên, nhẹ nhàng lật người, đưa lưng về hướng cửa.

Chốc lát sau, như anh đoán, một đôi tay mềm mại từ sau lưng anh duỗi đến, chậm rãi ôm mình, mùi nước hoa nồng nặc xộc đến.

“Đường Húc Nghiêu, em biết rõ anh chưa ngủ, chớ giả bộ!” giọng nói giảo hoạt mang theo đắc ý.

Khóe miệng anh hơi nhếch, khí lạnh rùng mình bao quanh, hung ác không một tia tình cảm, lưu loát lật người, từ bị động sang làm chủ động, vững vàng bắt lấy người đàn bà sau lưng.

Mặt Triệu Chỉ Tịch không hề ngưng ngừng, ngược lại mang theo sự kiêu ngạo, chu môi đỏ mọng nói, “Muốn em sao?”

Trên người cô ta, không có quần áo, chỉ có một cái khăn tắm, ngắn đến đáng thương.

Trong ánh sáng mờ mờ, Đường Húc Nghiêu không có bất kỳ biểu cảm nào.

Thân thể mềm mại, nhảy vào ôm ngực anh, nhưng trong đầu của anh hiện lên một khuôn mặt thanh lệ tươi cười khác, không khí hít vào rõ ràng là mùi nước hoa nồng đậm, mà anh lại nhớ tới một loại hương thơm mát trong lành khác.

Đường Húc Nghiêu cúi đầu nhìn Triệu Chỉ Tịch, trên gương mặt tuấn mỹ thoáng qua một tia quỷ quyết, “Lập tức đi ra ngoài!”

Nghe được câu này, Triệu Chỉ Tịch không thể tin mở to hai mắt, cô lập tức áp chế đáy lòng căm tức, khóe miệng khê cong, nâng lên nụ cười mê người, đưa tay anh hướng trước ngực khăn tắm.

Cô tự tin đối với vóc người mình, tuyệt đối có thể quyến rũ anh!

Đường Húc Nghiêu bật cười, “Uổng phí tâm cơ rồi, cô không phải khẩu vị của tôi, tôi thích. . . A áo choàng!”

Xưa nay âm điệu khàn khàn mê người, thế nhưng lúc này nhiều mấy phần phóng khoáng, nửa thật nửa giả, cười như không cười.

Nụ cười trên mặt Triệu Chỉ Tịch méo xệch, lần đầu tiên trong đời bị người như vậy chẳng thèm ngó tới!

“Đường Húc Nghiêu, anh khôn kiếp!” Tức giận nổi lên, cô ta giơ tay liền muốn cho hắn một bạt tai.

Anh chặn ngang, bắt cổ tay cô ta, lực đạo to lớn như muốn bóp vụn xương cốt cô ta, ngữ điệu vẫn mê người làm sao, thật giống hoa anh túc nở rộ giữa đêm khuya, mang theo lực hấp dẫn trí mạng, “Triệu nhị tiểu thư, tôi thích phụ nữ thông minh, nhưng không thích phụ nữ tự mình là thông minh, cô muốn làm loại nào?”

“Tôi đếm tới ba, cô còn ở trước mắt, tôi hoàn toàn không ngại để chị cô đến thưởng thức màn này!”

“1... 2...”

Rầm!

Tiếng sập cửa bất ngờ vang lên.

Đường Húc Nghiêu ấn trán, vừa nãy Triệu Chỉ Tịch mắng anh là gì? “Đường Húc Nghiêu, anh khốn kiếp !” Đúng, chính là câu này, Hạ Hải Dụ cũng mắng anh như vậy, nhưng anh lại cảm thấy Hạ Hải Dụ mắng nghe tương đối được.

Đêm dài đằng đẵng, giấc ngủ vô tâm, mắt thấy bầu trời có vài ngôi sao phát sáng.

Hạ Hải dụ, ngày 1 tháng 11, em làm gì ở nơi đó?

79. Chương 79: Ngày 1 Tháng 11

Tỉnh mơ thức dậy, Hạ Hải Dụ soi gương, vẻ mặt dữ tợn.

Từ 15/10 đến 31/10, đã nửa tháng trôi qua, đồng nghĩa với việc: Đường Húc Nghiêu ra nước ngoài cũng được nửa tháng rồi, và cô liên phiền não nửa tháng này!

A a a a, đáng chết!

Hạ Hải Dụ, mày thật sự bị nước đổ vào não rồi, tại sao phải đau khổ nghĩ đến loại người như anh ta, nói không chừng bây giờ anh ta đang ở quốc gia nào đó ung dung tự tại ôm một người đẹp tóc vàng, mày ở đây buồn bực cái gì hử!

Mày cùng anh ta kết giao vốn chính là một trò chơi, hiện tại trò chơi đã kết thúc, đã kết thúc!

Mày còn cuộc sống của mình nữa, mày phải sống giống như trước đây mới đúng!

Đúng đúng, phải khôi phục cuộc sống ngày trước!

Tay, khê nắm thành nắm.

Hạ Hải Dụ, cố gắng lên!

Mày còn có rất nhiều, rất nhiều tương lai chờ mày phấn đấu, chán chường sống qua ngày quả thực là lãng phí cuộc sống, mày phải cố gắng lên, fighting!!!

Hít một hơi thật sâu, Hạ Hải Dụ dồn hết sức lại, “Tốt lắm, hôm nay là ngày 1 tháng 11, bắt đầu từ giờ, quên đi Đường Húc Nghiêu, tất cả đều là mới, ừ, cố gắng lên!”

Hạ Hải Dụ quyết định quên đi Đường Húc Nghiêu, nhưng . . . . .

Châu Úc.

Đường Húc Đông cùng Đường Húc Nghiêu đang nói chuyện trong thư phòng.

“Nghiêu, về sau em có tính toán gì không?”

Chớ nói quyết một phen cùng anh hai bàn tay trắng gây dựng sự nghiệp to lớn các loại ..., trọng điểm anh muốn hỏi không phải là cái này!

Đường Húc Nghiêu cầm cốc cà phê, một cốc chưa chưa chát chát gì đó xông lên đầu, “Em muốn đi San Francisco, nhưng là. . . . .”

“Không bỏ được cô ấy?”

Đường Húc Nghiêu trừng mắt nhìn anh mình, “Biết rõ còn hỏi!”

“Nghiêu, thứ em muốn cho tới bây giờ sẽ phải tranh thủ chủ động, lần này chẳng lẽ sẽ lùi bước?”

“Cũng không phải. Chỉ là đối với khoảng cách yêu xa không có lòng tin.”

Đường Húc Đông nhú mày, ánh mắt mang theo một chút hàm ý sâu xa, xem ra Nghiêu thật sự nghiêm túc, cũng bắt đầu suy tính vấn đề thực tế như vậy!

“Anh, thời gian anh đi công tác, chị dâu ở đây làm việc gì?”

“Vẽ tranh.”

À, đúng rồi, chị dâu là họa sĩ.

Mày Đường Húc Nghiêu nhăn lại, nghĩ lần thứ nhất ở khách sạn, Hạ Hải Dụ giống như cũng rất thích vẽ tranh, chỉ là cô vẽ trên mặt anh nào là ếch con, chó nhỏ cùng rùa nhỏ!

Đáng chết!

Cô không định sau này sẽ tiếp tục vẽ trên mặt người đàn ông khác nữa chứ!

Không cho phép!

Khoảng cách yêu xa quá bảo thủ, anh muốn chủ động tiến công!

Đường Húc Nghiêu khẽ nheo mắt lại, mơ hồ tính toán.

Đường Húc Đông không khỏi buồn cười, cảm giác của anh cho thấy —— rất nhanh anh sẽ có thêm người em!

80. Chương 80: Chuyện Tốt Vô Cùng

“Hoan nghênh quý khách!” Chủ nhật mỗi tuần, siêu thị buôn bán so với bình thường luôn tốt hơn nhiều, Hạ Hải Dụ kể từ sau lúc đổi ca vẫn bận rộn không ngừng, cũng không được nghỉ ngơi phút nào, nhưng cô vẫn không biết mệt mỏi.

Điện thoại di động trong túi đồng phục làm việc chợt đổ chuông, tiếng chuông này là dành riêng cho bệnh viện.

“Alo, viện trưởng Trần . . Được, năm giờ cháu sẽ đến phòng làm việc của chú. . Dạ, cảm ơn, cảm ơn,... hẹn gặp lại!”

Sau khi cúp điện thoại, ánh mắt trong suốt của Hạ Hải Dụ sáng thêm mấy phần, viện trưởng Trần nói có tin tức tốt muốn báo cho cô, nhất định là thân thể Hải Tinh có tiến triển tốt! Trời ạ, thật kích động, thật hưng phấn!

Vốn bình thường quan niệm thời gian thiết tha chờ đợi có chút buồn chán, nhưng giờ thì, Hạ Hải Dụ không ngừng nhìn đồng hồ.

Đồng nghiệp tiểu Lưu cùng làm việc không nhịn được tò mò, hỏi “Hải Dụ, có phải cậu có chuyện gì tốt không?”

Hạ Hải Dụ đắc ý, gật đầu một cái.

Quả nhiên, tâm tình quyết định tất cả, sáng sớm hôm nay cô quyết tâm sống thật tốt, đúng là: có cố gắng sẽ có hồi báo, ha ha, ông trời có mắt!

Rốt cuộc đã đến lúc giao ban, Hạ Hải Dụ lập tức vào phòng thay đồ đổi đồng phục làm việc, mặc quần áo của mình, xong rồi cầm túi xách lên liền vọt ra khỏi siêu thị.

Cô xa xỉ một lần trước nay chưa từng có, ngồi taxi đến bệnh viện Nhân Dân.

“Viện trưởng Trần, cháu tới rồi.” Thở hổn hển.

“Ừ, Hải Dụ tới à, nhanh ngồi xuống.” mặt viện trưởng Trần lộ vẻ hiền lành nói.

“Cảm ơn chú!” Hạ Hải Dụ cúi người thật sâu một cái, sau đó ngồi xuống, cố gắng áp chế tiếng thở của mình.

Viện trưởng Trần nhìn nét mặt mệt mỏi như vậy của cô không nhận được cảm thán, cô bé này so với con gái của ông không lớn hơn mấy tuổi, cuộc sống lại khổ cực đến thế luôn phải cố gắng, thật là người khác rất đau lòng. Có lẽ chính vì vậy, Húc Nghiêu mới có thể cực kỳ thương tiếc đối với cô bé.

“Hải Dụ, hôm nay tìm cháu, là có tin tức tốt nói cho cháu biết —— Hải Tinh đã có thể thoát khỏi phòng bệnh vô khuẩn rồi.”

Hạ Hải Dụ không dám tin, dùng sức nuốt nước miếng một cái, “Viện trưởng Trần, đây là thật?”

“Thật. Nỗ lực lâu như vậy, cuối cùng đã có tiến triển đột phá!”

Tay nhỏ bé nắm thật chặt một góc quần áo, thật tốt quá, thật sự là chuyện cực tốt!

“Hải Dụ, kế tiếp chính là kì trị liệu thứ hai: khôi phục, cháu cũng biết phương diện này điều kiện ở nước Mỹ sẽ tốt hơn, mà bệnh viện của chú vừa đúng có hiệp nghị trao đổi với một bệnh viện bên Mỹ, cho nên hiện tại có một cơ hội có thể giúp Hải Tinh có thể đến Mỹ tiếp nhận trị liệu phục hồi, chi phí còn ít hơn ở đây, bởi vì bệnh viện đó trực tiếp sản xuất thuốc men, không cần ra vào cảng, cũng không có thuế khóa, so với trong nước giảm đi 30% - 45% .”

Hạ Hải Dụ nghe được, không ngừng sửng sốt, “Viện trưởng Trần.. ý của chú là...để Hải Tinh đi Mỹ?”

“Đúng.”

Hạ Hải Dụ nhất thời có chút mơ hồ.

Viện trưởng Trần cười nhìn cô, “Hải Dụ, nếu chú ở trong điện thoại nói tin tốt cho cháu, dĩ nhiên sẽ không để Hải Tinh đơn độc ra nước ngoài, cháu cũng có thể cùng đi với nó, kì thực bệnh viện bên này sẽ lấy thân phận người nhà bệnh nhân giúp cháu giải quyết, cháu sang đó cũng có công việc, đến học viện Khổng Tử dạy Trung văn.”

Điều kiện ưu việt như thế khiến Hạ Hải Dụ hoàn toàn động lòng, nhưng cô vẫn có chút lo lắng, “Viện trưởng Trần, Trung văn của cháu không tốt lắm, ở trong nước nói một chút còn có thể, đi dạy người ngoại quốc... Lại phải nói thêm cháu cũng không phải tốt nghiệp sư phạm.”

“Chỉ là dạy người ngoại quốc nói một chút thành ngữ, chuyện xưa của Trung Quốc thôi.”

“Chú cảm thấy cháu có thể làm được không?” Hạ Hải Dụ vẫn cảm thấy không tự tin.

Viện trưởng không đáp mà hỏi ngược lại, “Nếu cho cháu thời gian chuẩn bị ba tháng, sẽ có lòng tin hay không?”

“Có!” cô kiên định trả lời.

Ba tháng, coi như không ăn không ngủ, ngày ngày trong thư viện, cô nhất định có thể đem thành ngữ, chuyện xưa của Trung quốc đọc đến lầu lầu!

Ra khỏi bệnh viện, ở sạp báo bên cạnh, Hạ Hải Dụ mua một phần bản đồ thế giới.

Nước Mỹ...bang California... San Francisco

81. Chương 81: Chuyện Lôi Nhân

Khoảng thời gian sau, Hạ Hải Dụ cơ hồ mỗi ngày đều vùi đầu trong sách vở.

Do điều kiện của thư viện thành phố rất tốt, nên cô mượn và đọc sách luôn tại đây, mỗi sáng sớm cô chuẩn bị một cái bánh bao cùng một chai nước khoáng bỏ vào túi rồi khởi hành, đến nơi thì ngồi xuống đọc sách cho tới tận trưa.

Trước đây, buổi trưa cô phải đến siêu thị làm việc, nhưng hiện giờ để có nhiều thời gian học tập hơn, cô đã rút bớt hai tiếng thời gian đi làm, buổi chiều khi nào thư viện mở cửa, cô lại tiếp đến đọc sách, mãi tới năm giờ chiều mới ra về.

Học tập gian khổ.

Bác bảo vệ của thư viện thấy cô nghiêm túc học hành còn tưởng rằng cô muốn thi nghiên cứu học sinh!

Buổi tối, cô thỉnh thoảng nhận làm lái xe thuê, nếu không có việc thì cô ở nhà xem lại những gì mình ghi chép được.

Còn có..., ngồi trên xe buýt, cô sẽ đeo tai nghe để nghe tiếng Anh, mặc dù Anh vẫn không đến nổi tệ, nhưng vẫn phải luyện tập nhiều hơn, để sau này sang Mỹ có thể giao tiếp thật tốt với mọi người.

Học tập, thực là một chuyện làm cho con người ta cảm thấy vui sướng!

Thế nhưng, cũng có chuyện buồn bực phát sinh.

Đại khái là học hành quá liều mạng, thân thể của cô báo động đèn đỏ, có một ngày cảm thấy trong người không thoải mái, thật sự không chịu nổi nữa, cô chạy đến hiệu thuốc, lại bật thốt lên, “Excuse me, diệu thủ hồi xuân, cấp bách, tiếng lành đồn xa, có thuốc cảm mạo không? ” (xin lỗi, bác sĩ, khẩn cấp, có thuốc chữa cảm mạo không?)

Kết quả là người bán thuốc dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn cô.

Cô cũng cảm thấy hình như mình đã tẩu hỏa nhập ma rồi!

Chuyện Lôi Nhân là như sau, có thuốc cảm cho cô rồi nhưng lại không có tiền lẻ để trả lại, người bán thuốc liền lấy một hộp nhỏ màu bạc đưa cho cô, “Tiểu thư, cái này thay cho năm xu phải trả lại cho cô, so với những nơi khác thì cô chiếm tiện nghi rồi!”

Sụp đổ tại chỗ.

Chẳng lẽ cô không biết cái thứ đó đáng bao nhiêu tiền sao?

Làm ơn, cô từng bán nó trên vỉa hè ở chợ đêm đó!

Tiện nghi đúng là tiện nghi, nhưng cô không cần!

Muốn nổi đóa, cô lại bất chợt nghĩ đến một người, khụ khụ, là Đường Húc Nghiêu.

Mặt, không kiềm chế được đỏ lên.

A a a a, Hạ Hải Dụ, không phải mi đã quyết định quên anh ta đi rồi sao?

Giờ sao lại nghĩ tới anh ta!

Hơn nữa còn vì lý do xấu hổ này!

Giống như có tật giật mình, cô nắm chặt thứ đó, ảo não chạy khỏi tiệm thuốc.

“Này, tiểu thư, cô chưa cầm thuốc cảm!”

Mặt mày xám tro về đến nhà.

Lúc này, cô có ý nghĩ muốn chết.

Nhưng, cô sao có thể vì loại lý do vớ vẩn này mà muốn lãng phí sinh mạng của mình, cô còn muốn đến Mỹ!

Đúng, đến Mỹ, cố lên, fighting! ! !

*Lôi Nhân là một nhãn hiệu bao cao su

82. Chương 82: Chỉ Chờ Em Đến

Nước Mỹ, bang California.

Sân bay quốc tế San Francisco.

Tại lối ra VIP, cảnh tượng hành khách vội vàng vàng.

Đường Húc Nghiêu đi tới đại sảnh sân bay, mắt lơ đãng đảo quanh, vốn phải có cảm giác dễ chịu nhưng mi tâm của anh hơi nhăn lại.

Bóng dáng anh vừa xuất hiện, một đám quản lý cao cấp mặc âu phục đi giày da ùn ùn kéo tới cửa, đồng thời các kỹ giả cũng ủa tới, đèn flash chớp giật, một mảnh hỗn loạn.

“Lại tiếp tục!” đến đón anh, Thiệu Hành kêu khổ thấu trời, không phải anh đã phân phó rồi sao, không được chào đón long trọng, trong thời gian ngắn ngủi anh vào nhà vệ sinh, đám người kia liền ào ra!

Đang mải nghĩ, một vị quản lý vồn vã đến trước mặt Đường Húc Nghiêu, cúi người sâu 90 độ chào anh, “Tổng giám đốc, cực khổ cho ngài rồi, mọi người vô cùng quan tâm đến động thái đầu tiên của ngài, buổi họp báo đã được chuẩn bị sẵn sàng . . .”

Đường Húc Nghiêu không đáp lại, mà tự mình tìm kiếm một bóng dáng trong đám người.

Thiệu Hành chạy tới đúng lúc, không ngừng nháy mắt với vị quản lý nịnh nọt kia, “Mau giải tán cho tôi, ai kêu các người cổ động tuyên dương, công ty còn chưa treo bảng tên đâu!”

Người quản lý đó không cho là đúng, treo bảng tên chỉ là nghi thức, hiện tại tên tuổi của “Khoa học công nghệ Húc Dương” đã vang vọng khắp thung lũng Silicon, những người làm truyền thông ăn không ngồi rồi hết sao, hiện tại dỗi mắt ở California này, tên tuổi của tổng giám đốc đại nhân ai không biết ai không hiểu!

Thiệu Hành rất nhứt đầu, “Tôi nói cho ông biết, ông ở thung lũng Silicon cũng không ít năm, nhìn xem có Apple, có Huệ Phổ, còn có Intel, IBM. . . . Chẳng lẽ ông vẫn không rõ đây là nơi nào, không có thực lực thực sự, chỉ đi lấy lòng mọi người chẳng qua là làm trò cười cho người trong nghề mà thôi!”

Vị quản lý đó hậm hực tức giận mà biến mất.

Rốt cuộc tỉnh táo!

Đường Húc Nghiêu ngược mắt, đáy mắt một mảnh vui vẻ.

Thiệu Hành đắm nhẹ vào ngực anh, “Thế này cậu hài lòng chưa?”

“Miễn miễn cường cường.” (miễn cưỡng)

“Cậu đúng là . . .” Thiệu Hành tức giận, thế nhưng loại tức giận này chỉ là giả bộ, vì sau một thời gian, giờ đây anh em gặp lại, hân hoan vui mừng, không lời nào có thể diễn tả được.

Khóe miệng Đường Húc Nghiêu cũng hơi cong lên.

“Nghiêu, sau khi nhận được điện thoại của cậu, mình liền lập tức tới Mỹ, mọi việc của công ty căn bản đã xử lý tốt.”

“Vất vả cho cậu.”

“Hừ. . . Đi với mình, không phải giả bộ!”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, ra khỏi đại sảnh sân bay, một chiếc ô tô Maybach màu trắng đã đỗ ở đây từ sớm.

Thiệu Hành ném chìa khóa xe cho Đường Húc Nghiêu, “À, đây là xe mới của cậu, cậu lái thử xem.”

Đường Húc Nghiêu từ chối cho ý kiến, nhấn ổ khóa mở cửa chui vào trong xe, suy nghĩ đường đi một chút, hướng mắt sang hỏi Thiệu Hành, “Phòng ốc chuẩn bị xong chưa?”

“Nói nhảm! Chẳng lẽ mình lại để cậu ngủ ngoài đường? Nhà ở 300 m², hoàn cảnh cực tốt!”

Đường Húc Nghiêu trợn mắt, “Không phải của tớ!”

Hả?

Không phải của cậu thì hỏi của ai?

Thiệu Hành nhất thời chưa phản ứng kịp, trừng mắt nhìn lại, bỗng bừng tỉnh hiểu ra vấn đề, nở nụ cười trên choker, “Quan tâm thư ký tiểu Ngư nhi của cậu à? ”

“Cậu ghen với cô ấy?”

“Khụ. . . . . Khụ khụ. . . . .” Thiệu Hành chợt ho khan, xin người, mặc dù cậu là cực phẩm, nhưng tôi không phải là GAY!

Trả thù được một phen giễu cợt mình, tâm tình Đường Húc Nghiêu thật tốt.

Thiệu Hành cố kìm nén, thành thật báo cáo, “Theo phân phó của cậu đều chuẩn bị xong, vạn sự sẵn sàng, chỉ thiếu người đến nữa thôi!”

Miệng Đường Húc Nghiêu khê nhếch, đáy mắt lóe ra chờ mong.

Tiểu Ngư nhi, mau tới đây, anh chờ em!

83. Chương 83: Anh Đang Ở Đâu?

Cùng lúc đó, Hạ Hải Dụ bắt chợt hắt xì!

“Hắt xì. . . . .”

A?

Ai nhắc đến mình vậy?

Ngồi trước bàn đọc sách xem lại ghi chép, đang lúc phân tâm thì điện thoại di động vang lên.

“Alo, hóa ra là em trai Hạo Nhiên . . . Tôi mới vừa hỏi sao tự nhiên lại hắt hơi...”

“Sao vậy...” đầu kia điện thoại, Bạch Hạo Nhiên hơi ngỡ ngàng.

“Hi hi, không có gì!” Hạ Hải Dụ bắt đầu cười trộm, “Em trai Hạo Nhiên, cảm ơn cậu nhé, lần trước cậu mail tài liệu rất hữu dụng với tôi, tôi phát hiện cách phát âm của tiếng Anh Mỹ và tiếng Anh Anh có sự khác biệt, hiện tại mỗi ngày tôi đều luyện tập khẩu ngữ!”

“Hải Dụ, em đừng quá sức, chú ý thân thể nhé!”

“Không sao đâu., thân thể của tôi rất tốt!” Hạ Hải Dụ vỗ ngực đảm bảo.

Bạch Hạo Nhiên không nhịn được thở dài, “Sao anh có thể không lo lắng được! Đúng rồi, Hải Dụ, anh mới gửi email cho em, em mở ra xem đi, là một vài thực đơn đơn giản, ở nước ngoài không giống với trong nước, dạ dày em vốn đã không tốt, anh sợ em đến Mỹ sẽ không quen ăn cơm tây.”

“Cảm ơn. . .” đáy lòng Hạ Hải Dụ một hồi cảm động, em trai Hạo Nhiên đối với cô thật tốt!

“Hải Dụ, anh vẫn không yên tâm, hay để anh đi đón em!”

“Sao?” Hạ Hải Dụ bị hù sợ, “Cậu đùa gì thế? Cậu ở MIT, bang Massachusetts, tôi có xem qua bản đồ, nó chính là dọc theo bờ Đại Tây Dương, tôi đi California, lại dọc theo bờ Thái Bình Dương. . .cậu đi đón tôi, cậu điên rồi à?”

Anh đã sớm điên vì em rồi!

Đáy lòng Bạch Hạo Nhiên lặng lẽ nói.

Mặc dù anh ở bờ đông, em ở bờ Tây, nhưng ít ra, so với khoảng cách giữa chúng ta hiện tại thì gần hơn nhiều.

Hi vọng, có thể gần hơn.

Vốn là trò chuyện vui vẻ nay không khí chợt có chút mập mờ, tình cảm sâu nặng ấy làm Hạ Hải Dụ run lên bần bật, em trai Hạo Nhiên đối với cô càng tốt, cô lại càng thêm áy náy.

Em trai Hạo Nhiên lớn lên đẹp trai, tính tình rất, lại thông minh, anh ta xứng với một người con gái tốt hơn, mà cô chỉ là một người con gái bình thường, lại còn không thuần khiết. . .

Nghĩ đến đây, kim lòng không được nhớ tới Đường Húc Nghiêu.

Á, Hạ Hải Dụ, làm sao mi lại nghĩ tới anh ta?

Không cho phép nghĩ! Không được nghĩ!

Ôi, thật ra thì cô cũng không rõ rốt cuộc chuyện gì xảy ra, có lẽ không thuần khiết, chỉ là một cái cớ để cự tuyệt em trai Hạo Nhiên.

Tâm tình, bắt đầu có điểm phiền não. . .

Buồn bực nằm nhòai người trên bàn, trán đụng phải bản đồ trải trên mặt bàn, trong óc nổi lên một vấn đề — Đường Húc Nghiêu, bây giờ anh đang ở góc nào của địa cầu?

84. Chương 84: Nghe Anh Giải Thích

Thời gian thấm thoát trôi đi, chớp mắt đã qua ba tháng.

Trước khi đi, Hạ Hải Dụ thu dọn hành lý, miệng còn ngâm nga ca hát.

Ôi chao, rốt cuộc đã tới lúc xuất ngoại, cô như người mới được sinh ra!

Hải Tinh có thể được chữa trị, cô lại được tiếp xúc với những kiến thức và sự vật mới, ha ha, quá hạnh phúc!

Tránh để sang bên đó cái gì cũng phải mua, cô nghĩ hết mọi thứ có thể mang đi, chỉ cần không vượt trọng lượng cho phép là OK rồi !

Kiểm tra toàn bộ. . . . .

Rầm rầm!

Rầm rầm!

Có người gõ cửa?

Hạ Hải Dụ chưa xác định được, liền ngừng động tác, vênh tai lên nghe cho rõ.

Rầm rầm!

Rầm rầm!

A, thật sự có người!

“Hải Dụ, em có ở nhà không?” giọng nam ôn hòa vang lên bên ngoài cửa.

“Có! Tôi ở nhà! Tới rồi... tới rồi. . .” chạy một hơi tới trước cửa.

Xuyên thấu mắt cửa, cô thấy gương mặt đẹp trai của Thần Dật.

Trùng mắt nhìn, sao anh ấy lại tới?

Có chút nghi ngờ, mở cửa ra, “Thần Dật.”

Anh mặc áo khoác dài, một thân thanh nhã, tóc rơi trên trán hơi ảm, hình như đi rất gấp gáp, giơ lên một cái hộp thật to trong tay lên.

“Hải Dụ, thật may là em có ở nhà, anh gọi điện thoại nhưng em tắt máy, tưởng rằng em đã ra nước ngoài rồi. . . . Anh có quà tặng cho em.”

Thần Dật cười có chút xấu hổ, đưa cái hộp trong tay cho cô.

Hạ Hải Dụ hơi do dự, “Anh khách khí như vậy làm gì, ngày mai em đi rồi, anh còn mua đồ cho em, thật lãng phí!”

“Là chút tâm ý của anh, là đôi giày, anh nghe mọi người nói tặng giày cho người đi xa, chính là ‘đưa tà’, đem vận số không tốt đưa đi, về sau liền vạn sự như ý.”

Lòng Hạ Hải Dụ hỗn loạn, chỉ biết nói cảm ơn.

Mà trên mặt Thần Dật luôn bảo trì nụ cười nhàn nhạt.

“Hải Dụ, ngày mai mấy giờ em lên máy bay, để anh tới đưa em đi.”

“Á, không cần không cần, em có thể ngồi xe buýt đến sân bay, anh bận rộn như vậy, không nên làm phiền anh.”

Đọc báo cô biết được, sau khi Thần Dật tiếp nhận Đường Thịnh, bọn bề nhiều việc, công trạng không ít, còn có tin đồn anh sẽ cùng thiên kim tiểu thư của Phùng thị đính hôn, về sau sẽ như hổ thêm cánh, báo chí còn nói. . . . .

Tờ báo?

Trời ạ!

Hạ Hải Dụ chợt tròn tròn mắt, ánh mắt quét nhìn trang nhất của tờ báo đặt trên khay trà, tim đập rộn lên.

Thần Dật cũng nhìn thấy, ảnh chụp anh và thiên kim của Phùng thị được in trên trang đầu.

“Hải Dụ, em nghe anh giải thích. . .”

85. Chương 85: Giống Nhau Như Đúc

Thần Dật vội vàng nắm lấy một tay của Hạ Hải Dụ.

Hạ Hải Dụ tức thì ngưng, giải thích? Tại sao muốn giải thích với cô? Hiện tại bọn họ đâu có quan hệ gì!

Theo bản năng cô lùi lại phía sau, chợt gót chân va phải bàn, vậy là sơ sẩy, làm đổ cốc nước trên bàn.

Choang!

Nước rơi vãi tung tóe.

“A. . . . .”

“Hải Dụ, em không sao chứ?” Thần Dật khẩn trương hỏi, kiểm tra xem cô có bị thương ở chỗ nào không.

Hạ Hải Dụ hoảng hốt lắc đầu, đẩy anh ra, “Em không sao, không phải nước nóng, không nóng.”

Ngồi xổm xuống, nhặt cốc lên, may mắn đây không phải cái cốc Dương Dương cô định mang sang Mĩ, mà là một cái cốc bằng inox, dù rơi xuống đất cũng không vỡ.

Nếu không, nhất định cô sẽ bị thương, đoán chừng mai không lên máy bay được rồi.

Một việc ngoài ý muốn bất ngờ xảy ra lại khiến biểu hiện trên mặt của Thần Dật càng thêm mấy phần cô đơn, “Thật xin lỗi. . .”

“Không sao, em không bị thương!” Hạ Hải Dụ cố gắng mỉm cười, cô nhận ra được, Thần Dật rất khổ sở.

Thần Dật có chút phiền não, bỏ hai tay vào túi quần, hai mắt sáng trong thoáng qua ý vị sâu xa nồng đậm, “Hải Dụ, nếu như năm đó hai chúng ta không chia xa thì hiện tại sẽ ra sao?”

“Sao ạ?” cô không hiểu ý tứ của anh.

Anh cười khổ, lắc đầu, “Không có gì, anh chỉ nói vậy thôi.”

Đã qua, chính là đã qua.

Hai năm trước, anh thân bất do kỷ, hiện tại, càng không có lựa chọn nào khác.

Hơn nữa, trong ánh mắt của cô, anh thấy được sự độc lập, kiên cường cùng dũng cảm, hoàn toàn không có anh.

“Hải Dụ, anh về đây, em phải bảo trọng đấy nhé!” Anh xoay người rời đi.

Hạ Hải Dụ đưa mắt nhìn bóng lưng dần biến mất của Thần Dật, thở phào một cái, tiện tay mở ra cái hộp anh đưa cho, mở ra vừa nhìn, sao lại. . .

Sao lại trùng hợp đến thế?

Đôi giày này giống y như đúc với đôi giày lần trước Đường Húc Nghiêu bắt cô mang vào để tham gia vào một hoạt động thương nghiệp!

Hạ Hải Dụ quá ngạc nhiên, há hốc mồm, đôi giày của Đường Húc Nghiêu trước vẫn còn ở trong ngăn kéo, hiện tại lại thêm một đôi, cô phải đi đôi nào?

86. Chương 86: Rốt Cuộc Lên Đường

Rột rột rột .....

Chợt thấy bụng đói kêu lên rồn rột.

Hạ Hải Dụ hồi thần, lúc này mới nhớ ra buổi tối mình còn chưa ăn gì, cố gắng một mạch thu dọn hành lý!

Bếp bếp, cô đi vào bếp, nhìn thấy trên bếp lò còn hai gói mì ăn liền cuối cùng, một là mì thịt bò kho tàu, một là mì gà hầm nấm hương, nên chọn loại mì nào đây?

Đưa tay cầm hai gói mì lên, nhìn ngày tháng một chút, ừ, mì thịt bò kho tàu để được ít ngày, mì gà hầm nấm hương để được lâu hơn, cho nên, ăn mì thịt bò kho tàu!

Bật bếp, nước sôi sùng sục, chỉ chốc lát sau, hương thơm ngào ngạt tràn ngập khắp phòng.

Ôi, thơm quá!

Mở tủ lạnh, đem nửa cái chân giò hun khói còn dư lại bên trong lấy ra ngoài, cắt thành miếng, bỏ vào trong nồi.

Tối nay ăn một bữa lớn hơn, như vậy ngày mai mới có thể lực lặn lội đường xa!

Hơn nữa không thể lãng phí thức ăn, cô muốn ăn sạch mọi thứ có trong tủ lạnh!

Mười phút sau, Hạ Hải Dụ đã giải quyết xong vấn đề đói bụng, ngả đầu trên ghế sa lon, cười khúc khích.

Ha ha, cô biết chọn giày in hình thể nào rồi, cùng một đạo lý với ăn uống, không thể lãng phí nha, cho nên mặc mọi chuyện trước kia!

Tuy, đôi giày là đôi mà Đường Húc Nghiêu lưu manh tặng.

Miệng không kìm được lẩm bầm, hừ, người đáng ghét !

Ngày hôm sau.

Hạ Hải Dụ dậy từ rất sớm rất sớm, kiểm tra trong ngoài phòng một lần, toàn bộ điện nước khí gas đều tắt, xác định đã an toàn kiểm tra hành lý lại một phen, xác nhận không quên bất kỳ vật gì, lúc đó mới yên lòng.

O o, chuẩn bị tắt cả sẵn sàng rồi !

Tóc buộc thành đuôi ngựa, so với ngày thường tốn thêm một xíu tâm tư, tóc mai ở thái dương cài lên như một con mèo đáng yêu, hì hì, nghe nói làm kiểu con mèo này có thể trừ tà, nhất định sẽ phù hộ cô lên đường bình an!

Quần áo cũng được lựa chọn tỉ mỉ, mặc dù không phải đồ mới, nhưng là một bộ mà cô thích nhất trong số tất cả quần áo mình có!

Từ đầu đến chân, tất cả đều đẹp, Hạ Hải Dụ kéo va ly tâm tình vui vẻ ra cửa, trông mắt sáng trong lộ ra hạnh phúc, tinh thần thật tốt.

Ngồi xe buýt, chuyển xe buýt, đến sân bay, xuất trình vé, lên máy bay.

San Francisco, ta đến đây! ! !

87. Chương 87: Muốn Gặp Mặt

Thung lũng Silicon, nước Mĩ.

Khi Đường Húc Nghiêu chính thức lấy thân phận tổng giám đốc xuất hiện ở “Khoa học công nghệ Húc Dương”, tất cả nhân viên của công ty đều phấn chấn hơn, bầu không khí lập tức nóng lên .

“Tổng giám đốc!”

“Tổng giám đốc!”

Ánh mắt của các nhân viên nữ thẳng tắp dán lên người anh, nhất thời có cảm giác thiếu dưỡng khí, anh là người đẹp trai đến nguy hiểm, mê người không kháng cự được, người đàn ông tuần dật làm phụ nữ khắp thiên hạ phải điên cuồng.

Mắt phượng đào hoa thâm thúy giống như ánh sao yên lặng chiếu xuống, khoe mắt đuôi mày đều như cười, khiến chúng sinh điên đảo.

Nghe nói người có bề ngoài như vậy đều là người đa tình.

Thân cao ngất, bóng dáng thon dài, giơ tay nhắc chân biểu hiện rõ phong độ vua chúa.

Các nhân viên nữ kinh động tán thưởng hít không khí thành tiếng hết đợt này đến đợt khác, mà các nhân viên nam cũng không khỏi bị khuấy phục.

Bỗng nhiên, Đường Húc Nghiêu dừng bước chân, cười như không cười, dùng giọng tiếng anh chuẩn, đáp lại, “Mọi người buổi sáng tốt lành.”

Tác phong lãnh đạo của anh, khí phách lại dịu dàng, chinh phục lòng người.

Thiệu Hành đi sau anh, không nhận được cười, bên khoe miệng nổi lên đường cong mờ nhạt, cùng đi vào thang máy riêng.

Cửa thang máy đóng lại, Thiệu Hành rút cuộc không nhận được nhạo báng, “Nghiêu, cậu cũng không cần lại phạm tội, đây là nước Mĩ, cẩn thận nhé, phụ nữ đều như sói như hổ!”

Đường Húc Nghiêu luôn luôn nhớ, trong lòng chỉ có một ý niệm, chỉ có một cái tên —— Hạ Hải Dụ, Hạ Hải Dụ.

Nhìn một chút đồng hồ, ừ, còn hai giờ nữa là cô xuống máy bay rồi.

“Thiệu Hành, điều chỉnh lịch trình mình đã sắp xếp một chút, tớ muốn đi nhận điện thoại.”

“Hả? Hôm nay là lần đầu tiên cậu trốn việc à! Wey wey Wey, ...A, không được, hai giờ sau có một cuộc phỏng vấn đấy!”

Đường Húc Nghiêu mỉm cười, lấy ánh mắt vô cùng thành khẩn nhìn về phía Thiệu Hành, “Mình tin tưởng người trợ lý vạn năng này nhất định sẽ xử lý ổn thỏa mọi chuyện!”

Đường Húc Nghiêu, cậu không phải là một người tùy tiện a, nhưng tùy tiện rồi khỏi không phải là người!

Không lâu sau, Thiệu Hành ở bên trong bóp cổ tay, Đường Húc Nghiêu mở cửa ô tô Maybach màu trắng của anh chạy thẳng tới sân bay.

Tưởng niệm lần nữa lan tràn, trước mắt anh thoáng qua khuôn mặt tươi cười của cô, 100 ngày, toàn bộ 100 ngày chưa từng thấy cô, nhưng anh vẫn không có một ngày không nhớ đến cô.

Không có điện thoại, không có hình, không có bất kỳ liên lạc, nhưng cô, mỗi ngày đều xuất hiện ở trong đầu anh, hôm nay, cuối cùng gặp mặt rồi !

88. Chương 88: Kẻ Khác Tới Đón

Sân bay.

Hạ Hải Dụ kéo va ly, chậm chậm ra cổng, cùng tinh thần sáng láng lúc lên đường bất đồng, giờ phút này cả người cô giống như bị nhiễm sương, ỉu xìu .

Đại khái là lần đầu tiên ngồi máy bay, lại bay đường dài, đầu của cô rất choáng, còn nguyên nhân nào nữa cũng không biết, dù sao thì cả người cực kỳ khó chịu.

Người chung quanh vội vàng đi qua, phóng mắt nhìn, phần lớn là người nước ngoài, thân hình cao lớn, kim phát bích nhãn, giọng nói dị quốc, mặc dù nghe được và hiểu bọn họ đang nói gì, nhưng đột nhiên trong lòng bắt đầu sinh ra một loại cảm giác lạ lẫm.

Trong đôi mắt, có phần mờ mịt.

Hạ Hải Dụ, muốn chịu đựng, điểm khó khăn này cũng đánh ngã người ư, rất không có tiền đồ rồi!

Cố nén khó chịu, cô cố gắng duy trì tỉnh táo, hít thở sâu hai cái, cất bước đi về phía trước.

Nhưng là...thật sự rất choáng...

“A” Thân thể nghiêng một cái, hướng mặt đất ngã xuống.

“Cẩn thận!” Một đôi tay to ấm áp vững vàng đỡ cô.

Hạ Hải Dụ trừng mắt nhìn, nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn lại, “Em trai Hạo Nhiên? Làm sao cậu ở nơi này?”

Bạch Hạo Nhiên có chút đau lòng nhìn cô, “May có anh ở chỗ này, bằng không em không ngất đi mới là lạ!”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Hạ Hải Dụ ửng hồng, “Cám ơn cậu nhé!”

Bạch Hạo Nhiên nhin không được nhân cơ hội đe dọa, “Vậy sau này em còn dám kêu mình khỏe lắm không?”

“Không dám không dám!” Hạ Hải Dụ giơ tay đầu hàng, cũng hướng anh làm mặt quỷ.

Rất thần kỳ, cô giống như chẳng khó chịu nữa rồi.

Cũng đúng, ở nơi đất khách quê người, đưa mắt không quen, chợt nhìn thấy một người quen, trong lòng luôn là ấm áp.

Nhưng mà ...

“Em trai Hạo Nhiên, vì tới đón tôi mà cậu phải chạy Đông chạy Tây sao, vất vả cho cậu rồi!” Giọng nói của cô mang theo rất nhiều áy náy.

“Không vất vả, lập tức liền bay đến!” Bạch Hạo Nhiên nói thì dễ dàng, nhưng thật ra anh đã chạy Đông chạy Tây khắp cả phi trường cũng tìm không ra, đứng tại đây, đợi chừng mười giờ rồi.

Hạ Hải Dụ rất cảm động, khe hí mắt cười, gương mặt hồn nhiên, đơn thuần tốt đẹp như vậy, thẳng tắp chiếu vào trong mắt và trái tim của Bạch Hạo Nhiên.

“Đúng rồi, Hải Dụ, Hải Tinh thế nào, đã an bài tốt rồi sao?”

“Tốt lắm tốt lắm, em ấy và nhân viên chăm sóc đã trực tiếp nhập viện, ừ, đây là địa chỉ.” Hạ Hải Dụ móc danh thiếp trong túi ra, phía trên in tên một bệnh viện nổi tiếng.

“Một lát anh cùng em đi xem Hải Tinh.”

“Ừ, cảm ơn!” Hạ Hải Dụ lần nữa nói lời cảm ơn, bởi vì cô thật sự không biết trừ điều này, cô còn có thể nói gì.

Hai người sống vai rời khỏi sân bay, Bạch Hạo Nhiên chăm sóc Hạ Hải Dụ mọi nơi, không chỉ nhận va ly hành lý còn cả túi xách của cô, quan tâm chu đáo

Cách đó không xa, có một chiếc ô tô Maybach màu trắng.

Đường Húc Nghiêu dựa vào sườn xe, thần sắc phức tạp...

89. Chương 89: Ở Gần Một Chút

Maybach lao vun vút trên đường, tốc độ cực nhanh, bỏ lại một chiếc lại một chiếc xe phía sau.

Ngồi trong xe, về mặt Đường Húc Nghiêu có chút âm trầm, môi mỏng mím chặt, thậm chí tay nắm vô lăng có chút trắng bệch.

Đường Húc Nghiêu, người đến cùng là có chuyện gì xảy ra, làm sao mi không xông lên kéo cô ấy ra khỏi người đàn ông bên cạnh, toàn bộ 100 ngày người đều nghĩ đến cô ấy, sao có thể trở mặt nhìn cô ấy đi cùng người đàn ông khác!

Mi điên rồi sao?

Thế không giống mi sẽ làm ra chuyện!

Mi ở đây nghĩ cái gì? Mi ở đây làm cái gì? Mi ở đây sợ cái gì chứ?

Sợ?

Chân mày khẽ cau lại .

Không thể nào, chẳng lẽ là mình đang sợ hoặc như lần trước làm tổn thương cô ấy sao?

Buồn bực tới cực điểm.

Đánh tay lái, thay đổi đường đi, tốc độ xe từ từ chậm lại, cuối cùng dừng trước một tiểu khu.

Xa xa nhìn sang, các căn phòng nhỏ sơn màu trắng hết sức đơn giản, bồn hoa phía trước tươi đẹp rực rỡ, bên cạnh là cây cọ thật cao, màu xanh nổi bật, làm cho người ta thư thái cả người.

Trong công viên cách đó không xa, một đám thanh niên tụ tập một chỗ cùng nhau nướng đồ ăn, traten traten tiếng cười theo gió bay tới.

Ở bãi cỏ còn có một đôi tình nhân ngồi trên ghế dài, sóng vai nhìn bầu trời, trên bầu trời một chiếc máy bay màu trắng bạc vun vút lao qua.

Lặng lẽ nhìn trong chốc lát, khóe miệng không nhịn được gợn lên, buồn phiền lúc trước, trở thành hư không.

Cầm điện thoại lên, nhấn một dãy số, gọi, “Thiệu Hành, đổi phòng nhỏ ỉnh, tớ cũng muốn ở cùng khu với Hạ Hải Dụ, cách cô ấy càng gần càng tốt.”

Khóe miệng Thiệu Hành co gập, “Đó là khu trọ nghèo, trong phòng không có nhà vệ sinh lớn, cậu xác định?”

“Xác định.”

Thiệu Hành quả thật muốn điên, “Vậy nhà cậu ở trước kia phải làm sao bây giờ? ”

“Cậu muốn làm gì thì làm đi!”

Người ta từ bờ đông chuyển tới miền Tây nước Mĩ, anh muốn ở gần một chút, áp lực rất lớn a!

Hạ Hải Dụ, lần này, anh muốn gần quan được ban lộc!

Chờ coi!

90. Chương 90: Chơi Trò Thây Trò Yêu Nhau

Khoa học công nghệ Húc Dương.

Thiệu Hành đẩy cửa vào, trong tay mang một xấp tài liệu đi tới đệ trình, “Đây là giấy đăng ký cậu muốn.”

“Ừ, làm tốt lắm!” khóe miệng Đường Húc Nghiêu khẽ nhếch, cười đến mức có phần gian trá.

Thiệu Hành hí hí mắt, gương mặt tò mò, “Nghiêu, cậu thật muốn đi Học viện Không tử viện bổ túc?”

“Thế nào, không được sao? !”

Vỗ trán, nhứt đầu, “Được ngược lại được, nhưng là sẽ không quá kỳ quái ư, một người Hán ngữ tuyệt vời như cậu đến đó làm cái gì?”

Đường Húc Nghiêu cười đến thần bí, “Quản bao nước thăm non xa, để ta tìm kiếm cho ra bạn lòng!”

“Thôi đi, ai cũng biết là cậu có dụng ý khác!”

Thiệu Hành cười cười, không có chút ý tốt nói, “Nghiêu, nếu như cậu đi học viện Khổng Tử bổ túc, không phải biến thành học sinh của Hạ Hải Dụ à, không phải cậu chơi trò thầy trò yêu nhau chứ?”

“Quan tâm đó là tình yêu loại gì chứ, chỉ cần yêu nhau là được rồi!” đôi mắt của Đường Húc Nghiêu chớp động ánh sáng toan tính.

Miệng Thiệu Hành giật giật, người này, nói yêu cũng muốn phức tạp như vậy!

Lại muốn dọn nhà, lại muốn bổ túc, đây còn không có gì sao, trái lại làm người trợ lý vạn năng như anh ta mệt chết đi được!

Bất quá. . . . . Có kịch vui để xem, đáng giá!

Đường Húc Nghiêu cầm bút lên, bắt đầu điền bản khai, tự thể tiêu sái, tâm tình phấn chấn.

Thiệu Hành nhin không được có phần nghiêng ngả, đột nhiên cảm thấy khát nước, liền nhấn điện thoại nội tuyến, “Mang hai ly cà phê vào đây.”

“Vâng” giọng nói ngọt ngào đoan trang hồi đáp gọn gàng.

Năm phút sau, thư ký một thân đồ công sở hồng huyết mang cà phê vào, “Tổng giám đốc, trợ lý Thiệu, mời dùng.”

“Ừ.”

Đường húc Nghiêu bưng ly lên, nhẹ nhàng uống một ngụm, nhú mày, “Bỏ đường rồi?”

“Không có ạ, tổng giám đốc không phải chỉ uống cà phê đen sao?”

Đường Húc Nghiêu gạt đầu một cái, làm thủ hiệu để thư ký đi ra ngoài.

Lại uống thêm một ngụm, ừ, vẫn cảm thấy hơi ngọt.

Thiệu Hành chợt nở nụ cười, liếc thật sâu bạn tốt một cái, “Cậu là trong lòng uống mật, cảm thấy cái gì cũng ngọt đi!”

Đường Húc Nghiêu mím môi không nói, đáy mắt lại lộ ra tia giảo hoạt.

Nhìn vẻ mặt anh ta vẻ mặt, Thiệu Hành giơ tay lên vuốt cằm, khẽ cảm thán: mình cũng phải tìm một người con gái yêu thôi!

91. Chương 91: Bạn Cùng Phòng Tiểu Tiểu

Đến bệnh viện thăm Hải Tinh, thu xếp ổn thỏa mọi thứ, rồi đưa em trai Hạo Nhiên rời đi, trải qua một lúc lẫn qua lẫn lại, cuối cùng Hạ Hải Dụ có thể nghỉ chân.

Đi vào nhà trọ được học viện phân chỗ, tâm tình vô cùng tốt. Tuy nhỏ nhưng đầy đủ cả. Hơn nữa, cô còn có thêm vài người bạn ở cùng phòng!

Nhiều năm như vậy, cô luôn ở một mình, bởi vì bình thường quá bận rộn, bận rộn đi làm, thời gian gần gũi với bạn bè rất ít ỏi, cũng không chơi được với bạn thân nào, điều này rất tuyệt vời, rốt cuộc cũng có một người bạn!

“Xin chào, tớ tên Hạ Hải Dụ, đến từ Trung Quốc”.

“Xin chào, tớ tên là Vân Tiểu Tiểu, đến từ Singapore, nhưng tớ cũng là người Trung Quốc!”.

Vân Tiểu Tiểu?!

Tiểu Tiểu?!

Cái tên rất thú vị!

Vóc dáng cũng rất thú vị!

Cái đầu nho nhỏ, gương mặt nho nhỏ, lỗ mũi nho nhỏ, cái miệng nho nhỏ nốt.....Thật sự là cái gì cũng nho nhỏ!

Chỉ có đôi mắt kia là lớn lớn, long lanh, màu sắc bên trong lấp lánh có hồn.

Hạ Hải Dụ hí hóp mắt cười, trực giác liền nhận định là cô gái trẻ con, vươn tay:” Tiểu Tiểu, về sau chúng ta không chỉ là bạn cùng phòng, hơn nữa còn là bạn tốt nhé!”.

“Ừ, bạn tốt!”.

Hai người cười một cái bắt tay nhau, sau đó cùng nhau dọn dẹp lại căn phòng.

Căn phòng nhỏ hai phòng ngủ một phòng khách, mỗi người ngủ một phòng, Hạ Hải Dụ chọn cái nhỏ hơn, bởi vì cô sử dụng tương đối ít, mà đồ của Tiểu Tiểu rất dọa người, thức ăn, quần áo, đồ dùng, trò chơi, cái gì cần đều có. Hạ Hải Dụ không khỏi nghĩ đến một từ — Cuồng mua sắm!

“Hải Dụ, tới đây tới đây, con gấu bông này cho cậu”. Vân Tiểu Tiểu đem một con gấu Winne The Pooh cực lớn nhét vào trong ngực Hạ Hải Dụ.

“Ừm.....” con gấu bông quá lớn, thiếu chút nữa giết chết Hạ Hải Dụ:” Tiểu Tiểu....Cái này.....Cái này.....Muốn tặng cho tớ?!”.

“Đúng vậy! Tớ mang theo hai con, cho cậu một con!”. Vân Tiểu Tiểu rất hào phóng nói.

Hạ Hải Dụ ngớ ra, mặc dù cô không biết giá tiền cái này, nhưng cảm giác giá trị rất xa xỉ, nhưng nhìn dáng vẻ Tiểu Tiểu rất chân thành không tiện từ chối, được rồi, cô nhận!

“Tiểu Tiểu, cảm ơn cậu, buổi tối tớ mời cậu ăn cơm!”.

“Được thôi!”.

Hai cô gái nhanh chóng thân thiết, có lẽ do môi trường tạo điều kiện, hay là giữa hai người có duyên phận kì diệu, ngày đầu tiên họ gặp nhau, giống như đã từng quen biết từ rất lâu.

Lúc chạng vạng tối, Hạ Hải Dụ và Vân Tiểu Tiểu đi ra ngoài ăn cơm chiều, có thể là do ngồi máy bay lâu, hai người ăn cái gì cũng không có khẩu vị, chỉ tùy tiện ăn một chút, sau đó liền cùng đi tản bộ.

Ở San Francisco không thể dẫn liền ra Silicon Valley, mà đề tài sốt dẻo ở Silicon Valley là —khoa học kĩ thuật Húc Dương.

“Này, các cậu đã xem báo chưa, tổng giám đốc của khoa học kĩ thuật Húc Dương đáng dấp rất đẹp trai!”. Một cô gái người Mỹ tóc vàng mắt xanh kích động nói.

Một cô gái nước Pháp khác cũng không thể không say mê:” Anh ấy quả thật quá hoàn mỹ, rất muốn one night stand với anh ấy”.

Hạ Hải Dụ và Vân Tiểu Tiểu nhìn nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn cùng nhau đỏ lên, người nước ngoài quả nhiên rất thoáng nha!

Họ không thích hợp với loại thảo luận này, đi thôi đi thôi!

Xoay người muốn đi, cô gái trẻ tuổi Tây Ban Nha hô to gọi nhỏ:” Oh my god, thật sự là rất mê người, đàn ông Trung Quốc đẹp trai quá!”.

Hử?!

Đàn ông Trung Quốc

Hạ Hải Dụ vô ý nhượng nhượng mày.

92. Chương 92: Thật Sự Là Anh Ta

Người cùng một nước, tình yêu tổ quốc bỗng nhiên liền tăng vọt, Hạ Hải Dụ vốn không muốn tám chuyện, nhưng lỗ tai bắt tri bắt giác liền dựng lên.

Vân Tiểu Tiểu cũng như vậy, chớp chớp mắt to, vẻ mặt hưng phấn.

Mấy cô gái nước ngoài vẻ mặt háo sắc: "Trời ạ, nhìn anh ấy tớ thấy là người đàn ông đẹp trai nhất! So với con trai Italy còn đẹp trai hơn!".

"Đúng đấy, đúng đấy, cái dáng vẻ cười như có như không, đôi môi mỏng hết sức, thật muốn biết cảm giác hôn môi anh ấy như thế nào!".

"A, không được, Mr.Đường là tình nhân trong mộng của tớ!".

.....

Hạ Hải Dụ gãi gãi đầu, Mr.Đường!?

Bởi vì liên quan đến Đường Húc Nghiêu, đối với cô dòng họ 'Đường' rất nhạy cảm.

Vân Tiểu Tiểu nhẹ nhàng đẩy bả vai của cô: "Hải Dụ, làm sao thế, nghĩ cái gì mà nghiêm túc vậy?".

"Không có gì, chỉ là có một chút tò mò..., không biết họ nói Mr.Đường có phải là họ Đường hay không?".

"Hắc hắc, tớ cũng đang suy nghĩ đến cái này như vậy, tớ nghe nói nha, rất nhiều người nước ngoài không biết dòng họ Trung Quốc, nơi này không phải là phổ người Hoa, bọn họ sẽ quản người dân bọn họ gọi Trung Quốc gọi tên là Đường Nhân sao!".

Hạ Hải Dụ gật gật đầu, ừm, có lý!

Đứng một giây sau—

"Ai da, 7 giờ, tớ phải đi mua tạp chí tuần này, xuất hiện trên bìa tạp chí kì này là Đường Húc Nghiêu nha!".

"A, tớ đi với".

.....

Hạ Hải Dụ hoài nghi mình nghe nhầm.

Đường Húc Nghiêu?!

Không thể nào?!

Nào có trùng hợp như vậy?!

Nếu trùng chỉ là trùng tên trùng họ thôi!

Chắc chắn thế!

Dân số Trung Quốc có 13 tỷ dân, trùng tên khá nhiều rồi!

Cố gắng an ủi mình, nhưng mà trái tim vẫn còn thấp thỏm không yên.

Dùng sức nuốt nước bọt một cái, Hạ Hải Dụ quay đầu nhìn về phía Vân Tiểu Tiểu, "Tiểu Tiểu, chúng mình đi về thôi".

"Được, nhưng mà chúng mình đi mua quyển tạp chí kia đã, xem qua người đàn ông kia có đẹp trai đến mức đấy không!". Vân Tiểu Tiểu lôi kéo Hạ Hải Dụ quay người bỏ chạy.

Mười phút sau.

Tay Hạ Hải Dụ nâng quyển tạp chí lên, sắp té xỉu.

Đúng là Đường Húc Nghiêu!!!!

Trên mặt bìa tạp chí kinh doanh, khuôn mặt đẹp trai đến đáng giận kia là anh ta, địa vị là chủ của khoa học kỹ thuật Húc Dương, đáng người của anh càng tôn thêm vẻ tao nhã cao quý.

Tại sao có thể như vậy?!

Thế giới lớn như thế, hơn 200 quốc gia, mấy nghìn thành phố, vì sao bọn họ lại ở cùng một chỗ là sao?!

93. Chương 93: Tuyệt Đối Không Động Lòng

“Oa, thật sự rất đẹp trai!”. Vân Tiểu Tiểu không nhịn được dâng lên tán thưởng.

“Hải Dụ, bài báo này nói Đường Húc Nghiêu đến từ thành phố T Trung Quốc, cùng một chỗ với cậu à, trước đây cậu có biết anh ta không?!”.

“.....” Hạ Hải Dụ tiếp tục hóa đá.

“Ồ! Không biết à?!”. Vân Tiểu Tiểu thấy Hạ Hải Dụ nửa ngày không hé môi, bĩu môi: “Vậy xem ra anh ta cũng không hẳn là rất nổi tiếng! Nhưng mà, đáng chấp nặc lại không tệ, muốn đáng người có đáng người, muốn gương mặt có gương mặt, ừm, quả thật đẹp trai!”.

“Haha.....” Vân Tiểu Tiểu bỗng nhiên cười cực kỳ gian xảo, hạ thấp giọng nói hỏi: “Hạ Hải Dụ, nhìn trên tạp chí đoán cơ bụng Đường Húc Nghiêu có mấy múi, cậu cảm thấy thế nào?! Hải Dụ?! Hải Dụ?!”.

“Hử?! Cậu nói cái gì?!”. Lúc Hạ Hải Dụ đang mở mồm.

“Tớ nói, cậu đoán thử xem Đường Húc Nghiêu có mấy múi cơ bụng!”.

Oành!

Khuôn mặt Hạ Hải Dụ liền phiếm hồng.

“Tớ, tớ làm sao biết được!”.

Mặc dù ngoài miệng nói vậy, nhưng không tự chủ trong óc bắt đầu nhớ lại hồi ức ‘ấy ấy này nọ’ đêm hôm đó của bọn họ, hình như cơ thể của anh ta cũng không tệ, có đến mấy múi cơ bụng!?

Ngất á..., lúc ấy cô đang hồi hộp muốn chết, nào có thời gian nghiên cứu cái kia!

Hơn nữa anh ta rất nhanh cởi bỏ đã đem cô ăn vào bụng rồi, cô còn chưa kịp.....

A aaaa, Hạ Hải Dụ, mi điên rồi sao, cứ nhiên lại nhớ đến sự kiện kia!

Mi cũng trở thành háo sắc rồi sao?!

Da đầu, từng trận tê dại.

“Hải Dụ, vì sao cậu lại không tập trung thế, có phải cũng động lòng rồi à?”. Vân Tiểu Tiểu tò mò hỏi.

“Tớ mới không động lòng đối với cái loại người như anh ta!”. Hạ Hải Dụ nói cực kỳ kiên quyết.

“Cái loại người như anh ta? Anh ta là loại người nào hả?”. Vân Tiểu Tiểu lộ ra ánh mắt hoài nghi: “Tại sao tớ lại cảm thấy cậu giống như cũng biết anh ta, hơn nữa còn rất quen nha!”.

Hạ Hải Dụ vội vàng phủ nhận: “Khụ.....Khụ khụ...Tớ nói là, chúng ta không phải cùng thế giới với loại người ấy, người ta ngồi tít trên cao, tổng giám đốc, tớ chỉ là cô giáo nhỏ bình thường, không xuất hiện cùng một lúc nha!”.

Đúng, chính là như vậy, mặc dù bọn họ đang ở cùng một thành phố, nhưng mà cô cũng không cần lo lắng quá mức, anh ta ở công ty, cô ở trường học, hoàn toàn không liên quan được!

Tay, khế siết chặt tạp chí, đem gương mặt tuần tú trên bìa kia bóp nhẵn.

Anh ta đi đường Dương quan của anh ta, cô đi cầu Độc mộc của cô, tuyệt đối không gặp lại, tuyệt đối sẽ không!

Tích táp...

Điện thoại di động reo lên.

Muốn chết, có biết bây giờ cô là đường dài quốc tế hay không. Là ai hả!?

94. Chương 94: Số Lạ

Hả?!

Số lạ?!

Hơn nữa hình như là số máy riêng nha!

Đây là ai thế hả?

Gõ nhầm sao?

Trong óc Hạ Hải Dụ liên tiếp toát ra dấu chấm hỏi, do dự có nên nhận hay không, gọi xuyên quốc tế nha, đắt chết mất, nhưng ngộ nhỡ là điện thoại của trường học hoặc bệnh viện gọi đến!?

Ừm, vẫn là nên nhận đi!

Khẽ cắn răng, nhện đầu ấn nút trả lời: "Hello...."

"....." Đầu điện thoại bên kia, không có ai nói chuyện.

"Hello?!". Cô lặp lại một lần nữa, nhưng đối phương vẫn chưa chịu nói chuyện.

Hạ Hải Dụ trừng mắt nhìn, có nhầm hay không, đúng là điện thoại quấy rồi hả!

Làm ơn, đừng làm như vậy với cô có được không, tiền điện thoại thật thật đắt nha!

"Này?! Rốt cuộc là ai đấy?".

"....." Bên kia như cũ không ai trả lời.

Gần một phút, rốt cuộc Hạ Hải Dụ không nhịn được nữa: "Này, rốt cuộc bạn là ai có nói hay không, nếu không nói tôi cúp máy đây, còn nữa.....tôi cho bạn biết, không cần biết bạn là ai, nếu còn dám gọi đến, tôi liền đi tố cáo!".

Mạnh mẽ ấn tắt điện thoại, thời gian trò chuyện hiện 1 phút 32 giây.

A a a a a, đau lòng, lãng phí tiền một cách vô ích.

Hừ! Đại biến thái!

Trái tim chợt run lên bần bật, không thể không nhớ đến người kia....

Trước mắt cô gương mặt đẹp trai của anh sáng ngời, khoe miệng khẽ nhếch lên, mang theo một tia tà ác, còn có ánh mắt nhất quán trên choker cô....

Đáng chết, thật sự sẽ không là anh ta chứ!?

Tay nhỏ bé nắm chặt thành nắm đấm, Đường Húc Nghiêu, nếu đúng là anh, tôi liền.....tôi liền.....

Ôi, thật sự là cô không biết nên làm cái gì bây giờ?

Đáng ghét!!!!

Lắc lắc đầu, mang anh ta từ trong óc đuổi đi, cũng âm thầm nguyên rửa: Đường Húc Nghiêu, cái đồ quỷ sứ đáng ghét, nhanh chóng tránh xa tôi ra một chút! Thứ hai tôi sẽ chính thức lên lớp, không được quay lại quấy rầy tôi!

Khoa học kỹ thuật Húc Dương.

Đường Húc Nghiêu nhìn điện thoại bị tắt nguồn kia, buồn cười.

A, cô gái nhỏ này vẫn còn nóng tính nhiều như vậy!

Thiệu Hành không nhịn được lắc đầu: “Anh nhớ cô ấy thì trực tiếp đi gặp thì tốt hơn, làm gì phải làm cho bí ẩn như vậy!”

“Không, tôi muốn cho cô ấy bất ngờ ngoài ý muốn!”. Trong đôi mắt phượng sắc sảo đào hoa tỏa ánh sáng lấp lánh.

“Tôi thấy bất ngờ còn kém không nhiều lắm!”.

Thiệu Hành không khỏi bắt đầu lo lắng thay Hạ Hải Dụ, lúc này Đường Húc Nghiêu diệu kế đầy rẫy, mắc vòng nhiều như vậy chờ con cá cắn câu!

A, anh ta cũng muốn đi học ở trường Khổng Tử kia nha, nhân tiện xem trò vui!

95. Chương 95: Chính Thức Trình Diện

Sáng sớm thứ hai, thời tiết quang đãng, ánh mặt trời tỏa ra mùi vị hạnh phúc.

Hạ Hải Dụ đứng ở công trường Khổng Tử, ngẩng đầu nhìn đồ họa cánh chim hòa bình bay cao và quả địa cầu, kết hợp khéo léo biến thành một chữ ‘Hán’, bao hàm: “Thế giới, tiếng Trung Quốc, hòa bình, vùng dậy”. Bốn tầng ngụ ý, thể hiện đầy đủ phương pháp dạy học sinh của trường Khổng Tử, khiến cho chữ Hán truyền khắp thế giới, dùng tiếng Hàn êm tai làm rung động toàn cầu.

Thật là thiêng liêng nha!

Trái tim Hạ Hải Dụ chợt dâng lên ý thức trách nhiệm mãnh liệt, tay nhỏ bé nắm chặt thành nắm đấm: “Hạ Hải Dụ, mi rất may mắn, có cơ hội dạy học ở chỗ này, nhất định phải cố gắng lên!”.

Hít vào một hơi thật sâu, ngẩng đầu uốn ngực đi vào trường Khổng Tử.

Cảnh vật chim hót hoa thơm, kiến trúc trật tự sáng sủa, bầu không khí nồng đậm tri thức, quả nhiên là nơi học tập tốt!

Cốc cốc!

Lễ phép gõ cửa phòng hiệu trưởng một cái.

“Vào đi!”. Giọng nói trầm ổn vang lên.

“Hiệu trưởng, ngài khỏe chứ, tôi là Hạ Hải Dụ, đến báo danh”. Đầu tiên cúi chào một góc 90 độ, sau đó hai tay dâng lên thư giới thiệu, bởi vì hồi hộp nên nét mặt cô có chút căng thẳng.

Hiệu trưởng tóc hoa râm sâu xa ý vị liếc Hạ Hải Dụ mấy lần, nở nụ cười tươi tràn khoe miệng, thì ra đây chính là đối tượng Đường tổng giám đốc đặc biệt muốn chiêu cố!

“Hạ tiểu thư, xin chào, hoan nghênh cô gia nhập trường Khổng Tử! Công việc cô nhậm chức cũng đã xong xuôi, sau khi ký hợp đồng là có thể chính thức đi dạy”. Hiệu trưởng vừa nói vừa đem hợp đồng thỏa thuận đến trước mặt cô.

Hạ Hải Dụ tròn mắt, hợp đồng thỏa thuận đều đã chuẩn bị sẵn, năng suất thật cao!

Nhưng mà không hiểu vì sao, trong lòng cô đột nhiên cảm thấy có một chút kỳ quái, nhưng lại nói không ra vì sao.

Ký hợp đồng này, cô sẽ chính thức có công việc thị thực rồi, năm năm về sau có thể lấy được thẻ xanh, đây chính là công việc tốt mà bao nhiêu người muốn muốn không được, nhưng mà vì sao trong lòng cô tràn đầy lạnh lạnh đây!?

Hiệu trưởng tựa như nhìn thấu lương lực của cô, khẽ mỉm cười: “Hạ tiểu thư, nếu như không có vấn đề gì mà nói, là có thể ký tên”.

Một chiếc bút màu đen đưa cho cô.

“A...” Hạ Hải Dụ hồ đồ nhận lấy bút, sau nghĩ một lúc, cũng chưa nghĩ ra được chỗ nào không ổn, liền thoải mái ký tên.

Hạ, Hải, Dụ.....Viết xuống ba chữ thật to

Nhìn giấy trắng mực đen, khoe miệng không kìm lòng được giương lên, một cỗ ý thức trách nhiệm và cảm giác sứ mệnh mãnh liệt vội ập vào lòng, mặc dù cô không có cách nào có thể so sánh với giáo sư ưu tú giảng bài chuyên nghiệp. Nhưng cô sẽ cố gắng hết sức làm việc cho thật tốt, nhất định cô sẽ không phụ sự kỳ vọng của mọi người!

OK, fighting!

Chân trước cô vừa rời đi, chân sau hiệu trưởng liền gọi điện thoại đến số Đường Húc Nghiêu: “Đường tổng giám đốc, Hạ tiểu thư đã chính thức đến trình diện, tất cả đều tiến hành theo ý của ngài”.

“Ừ, làm việc rất tốt!”.

Đường Húc Nghiêu quay đầu nhìn về phía bầu trời ngoài cửa sổ, ánh mặt trời trong suốt sáng chói, giống như nụ cười của cô.....Hạ Hải Dụ, gấp lại ở lớp!

96. Chương 96: Gặp Nhau Ở Phòng Học

Cộc... cộc... cộc. . .

Hạ Hải Dụ đi giày cao gót thẳng tắp hướng về phía phòng học.

Mỗi một bước đi, cũng rất cẩn thận, bởi vì tâm tình thật sự quá khẩn trương, hơn nữa gót giày cũng quá cao!

Không có biện pháp, để tạo nên hình tượng giáo viên chuyên nghiệp, cô chỉ có thể sử dụng đôi giày cao gót 15 cm này để đền bù chiều cao 1m60 thôi, người ngoại quốc vốn cao lớn, thân là giáo viên cô không thể quá nhỏ bé được!

Đi một đoạn đường ngắn, Hạ Hải Dụ liền có chút lực bất tòng tâm, trợn mắt cúi đầu nhìn trừng trừng giày dưới chân, vẻ mặt dữ tợn.

Đúng rồi, đôi giày này chính là Đường Húc Nghiêu tặng cho cô!

Mặc dù cô rất không muốn đi nó, nhưng đây là đôi giày bản lĩnh nhất trong số giày của cô, vô luận mặt ngoài hay bên trong, chất lượng đều là số một, cô không còn lựa chọn nào tốt hơn.

Vừa nhìn thấy đôi giày này, lại không thể tránh khỏi nghĩ đến Đường Húc Nghiêu.

Ôi, thật phiền não, đáng nhẽ hai người bọn họ cả đời sẽ không qua lại với nhau, nhưng bây giờ cô lại biết anh cũng ở San Francisco, không biết thế nào, tâm không khỏi khẩn trương.

Muốn chết, nơi nào cũng đều có anh!

Hạ Hải Dụ, bình tĩnh, bình tĩnh, không nên suy nghĩ lung tung, phải lên lớp!

Hít một hơi thật sâu, Hạ Hải Dụ tiếp tục đi về phía trước, uốn ngực ngẩng đầu đi vào phòng học.

Mới vừa vào cửa, một mùi hoa liền phả vào mặt.

Cô hơi kinh ngạc, mùi thơm quá a, đúng như một luồng gió đêm thổi muộn.

Bước lên bục giảng, cô càng kinh ngạc hơn, trên bàn giáo viên màu xanh, bày đầy hoa tươi, toàn bộ đều là hoa hải dụ, có màu trắng tượng trưng sức sống thanh xuân, còn tượng trưng tình cảm cao quý, còn tượng trưng tôi thích màu đỏ.

Ngôn ngữ của hoa hải dụ là tình yêu trong sáng, hạnh phúc, thanh tú, thuần khiết.

Đẹp đến lạ thường!

Không biết thế nào, chợt nhớ tới lần đầu tiên Đường Húc Nghiêu tặng hoa hồng cho cô, cũng là biển hoa hùng vĩ, đủ mọi màu sắc khác nhau.

Mồ hôi, Hạ Hải Dụ, người điên rồi sao, đây là lớp học, mi cứ nhiên nghĩ về cái tên lưu manh đó?

. . . . .

Từ lúc nhìn thấy Hạ Hải Dụ đi tới, Đường Húc Nghiêu không hề chớp mắt.

Một người đối với hồi tưởng của một người khác, có lẽ chính là cái đáng vẽ này ——

Lại nhớ tất cả bộ dạng thuần trắng của cô, gương mặt thanh khiết, luôn có nụ cười yếu ớt .

Nụ cười đó có lúc len lén, nhanh chóng nở rộ.

Một thoáng nhìn, tựa như lướt hoa, sót lại chỉ còn mùi hương, ký ức liền lượn lơ sinh ra một mảnh.

Hạ Hải Dụ!

Dáng dấp của cô cũng giống như trước đây, một chút cũng không thay đổi, không, hình như có một chút thay đổi nhỏ, rất nhỏ..., cảm giác không rõ ràng, chỉ là đẹp hơn, đẹp đến khiến anh muốn lập tức xông lên ôm lấy.

Môi mỏng, khe nâng lên, khoe miệng chứa đựng ý đùa giỡn.

Trên bục giảng, Hạ Hải Dụ đột nhiên cảm thấy có điểm không đúng, tại sao vậy, giống như có người nhìn chăm chăm cô!

Lòng sinh cảm giác kỳ quái, cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn lại ——

Gương mặt đẹp trai kia quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa xuất hiện trong con ngươi của cô.

Trời ạ! Ảo giác! Đây nhất định là ảo giác!

Trùng mắt nhìn, nhìn lại, tên đáng ghét vẫn ở đó!

Không khí, giống như ngưng đọng trong nháy mắt.

Lòng đang nhảy, chân đang run, thế nào lại là anh? Tại sao lại là anh ta? Thế nào luôn là anh ta?

Đường, Húc, Nghiêu. . . . . Làm sao anh ta lại ở chỗ này? ? ? ! ! !

97. Chương 97: Anh Muốn Làm Gì

Nhìn thấy vẻ mặt sững sốt của Hạ Hải Dụ, Đường Húc Nghiêu chợt cười khẽ một tiếng, cúi đầu một chút, thâm trầm nhưng không u buồn, vui sướng nhưng không cợt nhả, trữ tình nhưng không khoa trương, như đây đàn vi-ô-lông-xen khẽ rung lên, cung âm du dương, lượn quanh phòng học không tiêu tan.

Hạ Hải Dụ ngây người như phỗng, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, hai tay vịn bàn giáo viên, trong lòng bàn tay mồ hôi lạnh túa ra.

Hai mắt tròn tròn, thẳng tắp nhìn anh ta.

Đường Húc Nghiêu ngồi ở vị trí ngay chính giữa phòng học, trời sinh vương giả, áo sơ mi trắng quần jean màu lam, rõ ràng ăn mặc vô cùng đơn giản, nhưng so với bất luận kẻ nào đều chói mắt, xung quanh anh nhan sắc trở nên ảm đạm, mà anh, là đẹp mắt duy nhất.

Trên mặt tràn đầy bộ dạng tự tin như cũ, mặt mày nhanh nhẹn phong tình, ánh mắt trời từ cửa sổ xuyên suốt chiếu vào, vãi khắp người anh, nhuộm một vầng sáng lạnh làm cho cô kinh tâm động phách.

Đường Húc Nghiêu cũng đắm đắm nhìn bục giảng, một cái chớp mắt của cô cũng không bỏ qua, trong ánh mắt vừa yêu vừa hận, vừa giận vừa hờn.

Cô bé ngốc này, lại có thể ăn mặc như vậy, váy đen, áo sơ mi trắng, còn búi tóc, đeo kính mắt gọng đen... Thấy thế nào thế nào...người!

Mặc dù là ăn mặc già dặn, nhưng là hợp với kiểu tóc vóc người cô ấy còn có một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà, lại có chút giống đồng phục Nhật Bản trong phim!

Duy nhất để anh hài lòng, chính là đôi giàng trên chân cô, ừ, anh tặng, giống như là anh ở trên người cô!

Môi mỏng chậm rãi nhếch lên, nói khàn khàn mê người ở trong phòng học giọng vẫn vít lay động, “Tiểu Ngư Nhi, đã lâu không gặp, đã lâu không gặp!”

Giọng điệu của cà lơ phất phơ anh, mang theo một ít trêu đùa, xung quanh một mảnh im phẳng phắc.

Hạ Hải Dụ cố gắng hít vào một ngụm khí lạnh, không dám tin.

Anh ta gọi tên cô là gì?

Tiểu Ngư Nhi?

Trường hợp này đúng là anh ta chọc ghẹo cô!

Hàm răng cắn “răng rắc”.

Ánh mắt tức giận bắn tới, cũng thấy được ý cười tự phụ cuồng ngạo cực điểm trong ánh mắt anh ta.

Nhìn trong tay anh ta có bài giảng, cô càng thêm ngạc nhiên, lại là thật!

Ngại vì trường hợp, Hạ Hải Dụ không thể không ấn nhẫn, cô hít một hơi thật sâu tức, giả vờ ho khan hai tiếng, nghiêm mặt nói, “Vị bạn học này, anh nhận lầm người rồi, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, tự giới thiệu về bản thân một chút, tôi tên là Hạ Hải Dụ, Hải Dụ trong tiếng Anh chính là lily, anh có thể gọi tôi là lily hoặc là cô giáo Hạ!”

Cô giáo Hạ, ba chữ, được cắn đặc biệt nặng!

Đường Húc Nghiêu nhú mày, cô làm bộ như không biết mình, còn muốn vạch rõ giới hạn với anh?

Rõ là. . . . . Thật là to gan!

Mắt phượng đào hoa lập tức bắn tán loạn ra hai đạo ánh mắt lạnh, thẳng tắp rơi trên người cô, sắc bén giống như có thể đâm thủng hai lỗ.

Hạ Hải Dụ, em đã đến trước mắt anh rồi, còn muốn chuồn mất?

Đừng có nằm mơ!

Ánh mắt sáng quắc của Đường húc Nghiêu khóa cô, khóe miệng cong lên, giống như đưa ra một quyết định quả quyết, đôi tay nhẹ nhàng đặt trên mặt bàn, vốn là hai chân dài gối lên nhau giờ lại chậm rãi tách ra, hai chân rơi xuống đất, cả người anh từ trên chỗ ngồi chậm rãi đứng lên.

Hai mắt anh dán chặt cả người cô, giống như lấy tư thái tuyệt đối đoạt lấy.

Làm Hạ Hải Dụ sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, anh, anh ta muốn làm gì?

Hô hấp không yên, da đầu tê dại, hai chân nhũn ra. . . . . Bất thành linh lui về sau một bước.

“A. . . . .” cô hệt chân, té xuống giảng đài.

Kết quả đi giày cao gót chính là thiếu chút nữa ngã xuống như cầu lăn ...!

Mấy chục đôi mắt, đồng thời nhìn cô.

Hạ Hải Dụ tức khắc có cảm giác hân mê, ngày đầu tiên lên lớp ở trước mặt học sinh xảy ra chuyện lớn như vậy, cô hận không thể đào một cái lỗ mà vùi mình vào, trong lòng hối hận, thật không nên đi đôi giày này, đồ tên lưu manh tặng quả nhiên xúi quẩy!

Bỗng, một đôi tay ấm áp duỗi tới, chặn ngang ôm chặt cô, “Ngã đau không ?.”

Hạ Hải Dụ tức thì ngẩng đầu, chỉ thấy gương mặt đẹp trai tuấn tú đến đáng hận của anh gần trong gang tấc.

Hơn nữa, anh lại còn ôm cô!

Cô nổi lên kích động muốn cởi thẳng giày cao gót ra, đem nó nện vào đầu anh ta!

Hạ thấp giọng, Hạ Hải Dụ hung tợn hướng Đường Húc Nghiêu nói, “Buông tôi ra!”

Anh để ngoài tai, cũng hạ thấp giọng, chỉ để hai người bọn họ có thể nghe được nói, “Hiện tại biết anh? Chưa?”

“Anh...” Hạ Hải Dụ nổi giận, đôi mắt sắp bốc lửa.

Ánh mắt đảo xuống lớp, chỉ thấy những người khác trong phòng học đang nhìn bọn họ, Hạ Hải Dụ nhẫn nhịn, cắn răng nghiêng lợi hỏi, “Anh muốn thế nào?”

“Gọi tên tuổi của anh!”

Khốn kiếp! Nhất định gọi tên anh ta mới coi là hiểu biết anh ta sao?

“Đường. . . . . Húc. . . . . Nghiêu!” Một chữ một cái, giọng nói phẫn nộ.

” Quan hệ giữa chúng ta lạnh nhạt vậy sao?” Anh rất không hài lòng đối với việc cô gọi cả họ cả tên mình.

Im lặng.

Hạ Hải Dụ nhìn chằm chằm Đường Húc Nghiêu, đôi tay nhỏ bé nắm thật chặt, chặt thành quả đấm.

Cái này đồ lưu manh hèn hạ vô sỉ, đừng tưởng cô không biết anh ta có ý gì, cô không quan tâm anh ta gọi cô là cái khỉ gió gì gì đó? Cô không!

Miệng ngậm thật chặt lại.

Bốn mắt nhìn nhau, trong không khí vang lên tia lửa răng rắc, ai cũng không chịu nhận thua, ai cũng không chịu thối lui.

Một giây trôi qua...

Hai giây trôi qua ...

Đã qua năm giây. ..

Tuy chỉ có mấy giây ngắn ngủn, thế nhưng lại dài giống như một thế kỷ.

Cuối cùng vẫn là Hạ Hải Dụ gơ tay đầu hàng, bởi vì cô biết nếu cô không khuất phục, anh ta nhất định vẫn tiếp tục như vậy!

Cẩn môi dưới, cô khó khăn gọi anh một tiếng, “A. . . . . Húc. . . . .”

Đường Húc Nghiêu hài lòng gật đầu một cái, từ từ buông cô, thở ra khí nóng trực tiếp phả bên tai nhạy cảm của cô, “Thật ngoan!”

Ngoan cái đầu người!

Hạ Hải Dụ mắng to ở đáy lòng, nhưng nhưng mà trên mặt lại không thể không giữ vững bình tĩnh, “Anh mau trở lại chỗ ngồi đi!”

“Tuân lệnh. . Của anh. . .cô giáo nhỏ!”

Hạ Hải Dụ tức giận đến run rẩy toàn thân.

Cô giáo nhỏ?

Nó là cái quái gì?

Nghe tà ác thế nào ấy?

“Khụ. . . . . Khụ khụ. . . . .Các bạn chính thức học thôi. ..”

Hạ Hải Dụ quay đầu, nhìn về phương hướng khác, bắt đầu chăm chú giảng bài.

Đường Húc Nghiêu vẫn cười, nhìn miệng Hạ Hải Dụ hé nhỏ, còn có bộ mặt đỏ ửng, trái tim không nhịn được từng trận ngứa ngáy, thật hoài niệm thời điểm anh ta hôn cô!

Buổi dạy kéo dài 90 phút, rất nhanh liền kết thúc.

Hạ Hải Dụ cầm giáo án lên co cẳng chạy, mà Đường Húc Nghiêu thì đứng dậy đuổi theo.

98. Chương 98: Sự Tà Ác Của Anh Ta

Chạy mau, chạy mau, nhất định phải chạy thoát!

Thật ra Hạ Hải Dụ cũng không biết mình đang sợ cái gì, chỉ là bản năng muốn chạy trốn, nghĩ tới mới vừa ở trên lớp học, ánh mắt nóng như lửa của Đường húc Nghiêu, thì cả người cô không được tự nhiên.

Cái loại ánh mắt đó, giống như là sói xám lớn đói bụng thật lâu bất ngờ phát hiện món ăn ngon là con thỏ trắng bé nhỏ, kiểu như muốn một hơi nuốt trọn!

Thật là tà ác, quá nguy hiểm, quá đáng sợ!

Hạ Hải Dụ hỏa tốc chạy như bay, một mạch chạy về phòng làm việc, đóng cửa, khóa lại.

Hô. . . . . Rất cuộc an toàn rồi!

Dựa lưng vào cánh cửa, thở dốc.

Hoàn hảo hoàn hảo, không bị anh ta đuổi theo.

Nhưng là, không đúng nha, tốc độ của anh ta so với cô nhanh hơn, thời điểm ở khúc quanh cô còn thấy anh ta ở phía sau, cách cô không xa, thế nào chỉ chớp mắt đã không thấy bóng anh ta đâu rồi?

Trong lòng sinh nghi, Hạ Hải Dụ lo sợ bất an, đem cửa mở ra một cái khe nhỏ, đầu nhô ra dò xét bên ngoài, ngấm trái, ngấm phải...

“Cô giáo nhỏ, cô đang tìm học sinh là tôi sao? !” Sau lưng, đột lên vang lên tiếng nói trêu chọc.

Ừ?

Hạ Hải Dụ chợt ngoảnh lại, không dám tin, anh ta cứ nhiên vào từ cửa sổ!

Trong phòng làm việc vắng vẻ, tiếng cười trầm thấp của anh mơ hồ vang vọng, tuy nhỏ, nhưng thẳng tắp xuyên thấu màng nhĩ của cô, đập tới đáy lòng.

Hạ Hải Dụ trợn tròn mắt, thấy tư thái Đường Húc Nghiêu một bộ lười biếng ngồi ở bệ cửa sổ, hai cánh tay đan vào nhau, dáng vẻ ấy giống như là đặc biệt để cho cô xem, anh nhìn cô, giống như mãnh thú trong rừng rậm nhìn con mồi, muốn bao nhiêu tà ác có bấy nhiêu tà ác.

Mặc dù tức giận, nhưng mà không biết nên rống anh ta làm sao, chống lại ánh mắt anh một nháy mắt kia, tim lại còn đập rộn lên.

Hạ Hải Dụ, mi làm cái gì đây, tại sao có thể mặt hồng tim đập, mi phải trấn định, trấn định!

Đường Húc Nghiêu thấy tướng mặt ngây ngô của cô, không nhịn được ý nghĩ trêu chọc cô, lông mi dài nháy lên, cười nói, “Tại sao không nói chuyện? Quá kích động khi thấy anh sao?”

“Anh đi chết đi!” Hạ Hải Dụ mạnh mẽ trừng anh ta, cái tên lưu manh này, anh ta mở miệng sẽ không nghiêm chỉnh! Bất kể là ở Trung quốc, hay là đang ở Mỹ, đều là một đức hạnh, đáng chết đáng ghét!

“Đường Húc Nghiêu, tại sao anh ở chỗ này? !”

“Như em thấy, anh đến bỏ tức.”

Bán tín bán nghi, Hạ Hải Dụ thẳng tắp sống lưng, dừng cảm tiến lên chăm chú nhìn anh, nghiêm mặt nói, “Đường Húc Nghiêu, tôi bất kể đến tận cùng là tại sao anh đi học ở chỗ này, nhưng mà tôi nghĩ phải nói cho anh biết, giữa hai chúng ta đã là quá khứ, over rồi !”

“Quá khứ?” Anh dường như ngẫm nghĩ nhủ mày, “Anh cùng rất nhiều nữ nhân đều từng có đi, không biết quá khứ giữa chúng ta là dạng gì đây, anh giống như có chút quên mất, em có thể nói cho anh biết, được không?”

Hạ Hải Dụ cắn răng, người này, rõ ràng giả bộ ngu!

Tốt, cô cũng giả bộ ngu!

“Anh đã không nhớ rõ, vậy tôi cũng không cần nhắc lại chuyện xưa. Từ nay về sau, chúng ta chỉ đơn thuần là quan hệ giáo viên cùng học sinh! Cô giáo! Hiểu không? Không cần thêm cái chữ nhỏ kia!”

“Nghe rõ chưa? ”

“Này! Anh làm gì thế không nói lời nào?”

“Đừng tưởng rằng không lên tiếng có thể ăn vạ, đàm ông sẽ phải đảm đương, dù sao lời của tôi đã hết, mời tuân thủ!”

“Sau cùng, bây giờ đã là thời gian tan lớp, tôi muốn về nhà, bái bai!”

Cô nói một tràng dài, thế nhưng anh lại không có chút phản ứng nào.

Hạ Hải Dụ chẳng muốn phí lời, trợn mắt nhìn Đường Húc Nghiêu một cái, xoay người rời đi. Cũng không biết sao nữa, dưới chân lại lảo đảo một cái, mặc dù người không ngã xuống, nhưng kính mắt gọng đen trên sống mũi mũi lại không khách khí chút nào đập phải cánh cửa.

“A. . .mũi của tôi. . .” Thật là đau! Sống mũi giống như gãy!

Lấy tay che mặt, trong đôi mắt của Hạ Hải Dụ nhanh chóng có lệ nóng.

Đường Húc Nghiêu phút chốc nhảy từ trên cửa sổ xuống, “Hạ Hải Dụ, em sao vậy?”

Cô đau đến nói không ra lời.

Đường Húc Nghiêu đưa tay bưng lấy hai gò má cô, nhìn kỹ một chút, cũng may, không có bị thương.

Nhưng anh lại không buông tay xuống được, liếc thật sâu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, vừa nhìn, anh mới phát hiện, anh suy nghĩ muốn cô!

Muốn lông mày cô, muốn dáng vẻ ảo não cau mày của; muốn mũi cô, muốn bộ dạng cô hờn nhẹ mũi; muốn ánh mắt của cô, muốn cô bộ dáng cô thờ phỉ phò trừng mình; muốn cái miệng nhỏ nhắn của cô, muốn bộ dạng cô liến thoắng nói chuyện không ngừng;

Muốn cô, muốn cô, muốn cô. . . . .

Cho nên cô vừa mới đứng trước mặt anh, lúc cô tức giận bưng bưng nói chuyện, anh mới sẽ nhìn thất thần, nhất thời quên phản ứng.

Bây giờ, anh lại rất tức giận!

“Hạ Hải Dụ, em ăn no rồi việc hay sao, không cần thị, lại mang mắt kiếng, hơn nữa còn là loại khung lớn như vậy, em không đập vào người nào hả, ngu ngốc!”

Hạ Hải Dụ bị mắng xối xả, có chút kỳ lạ, thế nào cô lại cảm thấy anh ta hình như đau lòng?

Ngất, làm sao có thể, anh ta không ức hiếp cô cũng không tệ rồi!

Thật ra thì cô cũng không muốn mang cái mắt kiếng lớn thế này, nhưng đeo vào xem ra tương đối thành thực! Giống như là cô đi giày cao gót nàng mặc giày cao gót, vì hình tượng thôi!

Ngã rất đau, lại bị anh mắng như vậy, Hạ Hải Dụ tức đến không được, khốn kiếp, đều là lỗi của anh ta, nếu không phải anh ta không giải thích bỗng nhiên xuất hiện trước mặt cô, làm tinh thần cô hoảng hốt như vậy, vừa treo chân, vừa đập mũi!

Đáng giận!

“Đường Húc Nghiêu, anh khốn kiếp!” cô lại mắng anh ta.

Đường Húc Nghiêu bỗng nhiên cười lên, ừ, chính là câu này, anh yêu chết bộ dạng cô cay cú của cô tựa như mèo hoang!

Đáy lòng bị xúc động ở một chỗ nào đó, anh duỗi dài cánh tay một cái, ôm cô vào trong lòng.

“Này, anh làm gì thế? Mau buông tôi ra! Buông tôi ra!” Hạ Hải Dụ cuống quýt kêu lên, thân thể giãy dụa giống như ca chạch, ra sức giãy giụa.

Thân thể mềm mại của cô làm hắn đột nhiên xung động, con mắt sắc của Đường Húc Nghiêu chợt chìm chìm, ẩn nhẫn dục niệm.

“Đừng nhúc nhích!” giọng nói của anh trầm thấp.

Cái gì? Gọi cô đừng nhúc nhích? Ngu ngốc mới có thể bắt động!

Lần này Hạ Hải Dụ liền dùng tới quả đấm, dùng sức đập vào lồng ngực anh, “Đường Húc Nghiêu, mau buông tôi ra!”

“Bà xã! Cứng động, anh cũng không khách khí nữa!” Anh buộc chặt hai cánh tay, ôm hông cô để cho cô áp gần mình hơn.

Hạ Hải Dụ ngẩn ra, cảm thấy bộ vị anh đột nhiên cứng . Anh tà ác quá rồi. . .

99. Chương 99: Xảo Được Kinh Khủng

“A a a a a, Đường Húc Nghiêu, anh là đồ lưu manh! Anh đi chết đi!” khuôn mặt nhỏ nhắn không có tiền đồ của Hạ Hải Dụ đỏ đến sắp nổ tung, cô thẹn quá thành giận, chợt nhắc chân, gót giày lạnh lạnh hung hăng đạp lên chân của anh.

YES, cuối cùng đã dùng đến kinh công giày!

“Á!” Đường Húc Nghiêu thét lên một tiếng, đau, thật sự rất đau.

Rầm!

Cô tông cửa mà chạy.

Miệng Đường Húc Nghiêu co giật, Hạ Hải Dụ, em cho rằng chạy thoát sao, chờ coi, chúng ta sẽ rất nhanh gặp lại đây!

Kính cong! Kính cong!

Chuông cửa vang lên.

“Cô Vân Tiểu Tiểu, cô có chuyển phát nhanh!”

Hạ Hải Dụ hướng người đưa thư nhân viên lặn ra nụ cười nhạt, “Vân Tiểu Tiểu còn chưa về, tôi ký nhận thay cô ấy, có thể không?”

“Có thể, nhưng đồ một mình cô mang.”

“Tốt, không thành vấn đề!” Hạ Hải Dụ vỗ ngực bảo đảm, nhưng rất nhanh đầu cô liền đầy vạch đen rồi.

Dưới lầu, có năm thùng giấy lớn, cực lớn cực lớn!

Tiểu Tiểu, cái người cuồng mua sắm này, lại mua cái gì?

Khóe miệng giật giật, Hạ Hải Dụ cố gắng nuốt nước miếng một cái, sau đó khuôn vác lên lầu, đúng lúc giờ tan sở, trong hành lang không ít khách trọ ra ra vào vào, cô ôm thùng giấy lớn gây ra cản trở.

“Không tiện...Nhường đường giúp...Xin lỗi...Xin nhường đường...” Một chuỗi tạ lỗi dài từ trong miệng nói ra.

Hạ Hải Dụ vây hai tay quanh một thùng giấy lớn, lắc lư đi lên lầu, cái thùng rất cao, che kín toàn bộ tầm mắt, chỉ có thể dựa vào cảm giác, nhắm mắt mà đi.

Tiểu Tiểu, trong thùng này có cái gì, sao nặng như vậy?

Vô cùng nặng nề, biểu tình Hạ Hải Dụ bắt đầu có điểm dữ tợn.

Thình lình, đôi bàn tay to lớn hữu xuất hiện, vững vàng nhận lấy cái thùng của cô.

“A!” Hạ Hải Dụ kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy người vừa tới trong nháy mắt, vốn là mí mắt sụp xuống nhất thời dựng lên, “Đường Húc Nghiêu, làm sao anh lại ở chỗ này?”

“Làm sao mỗi lần nhìn thấy anh, em đều có biểu tình này?” Đường Húc Nghiêu cười bởi móc, giọng nói tràn đầy nhạo báng, “Anh không thể ở chỗ này sao?”

“Dĩ nhiên không thể! Tôi không phải đã nói rồi sao, chúng ta chỉ là quan hệ thầy trò đơn thuần, anh ở chỗ tôi làm bậy gì thể?”

“Em cho rằng là anh tới tìm em?”

Hạ Hải Dụ giương mắt nhìn, chẳng lẽ không đúng?

Đường Húc Nghiêu nhún vai một cái, không để ý cô, mang thẳng cái thùng lên lầu.

“Này, Đường Húc Nghiêu, anh đứng lại...Tự tôi có thể giải quyết...Không cần anh giúp một tay...Anh...”

Cô ở phía sau la anh ta, nhưng vẫn không thể ngăn trở hành động của anh ta, chốc lát sau, Đường Húc Nghiêu dễ dàng mang năm cái thùng nặng nề của Hạ Hải Dụ lên lầu.

“Tốt lắm, xong rồi, em không phải cảm ơn anh, bà con xa không bằng láng giềng gần, về sau có chuyện gì cứ việc nói!” biểu hiện của Đường Húc Nghiêu cực kỳ bình tĩnh, Hạ Hải Dụ lại có điểm mờ mịt.

Bà con xa không bằng láng giềng gần?

Có ý gì?

Anh nở nụ cười, xoay người đi về phía cửa đối diện, móc chìa khóa ra, mở cửa.

Hạ Hải Dụ trề miệng một cái, nửa ngày không nói nên lời, không thể nào, anh ta là hàng xóm mới dọn tới?

Địa cầu này nhỏ vậy ư, bọn họ vòng nửa vòng lớn địa cầu, gặp lại nhau tại một thành phố, anh ta chẳng những biến thành học sinh của cô, bây giờ còn là hàng xóm, thật là khéo đến có chút kinh khủng!

Hạ Hải Dụ hí mắt lại, nói thầm trong lòng, mặc dù nói hoàn cảnh cái phòng trọ nhỏ này không tệ, nhưng đối với loại đại thiếu gia như Đường Húc Nghiêu có điểm nào giống học trò nghèo.

“Đường Húc Nghiêu, tại sao anh muốn ở nơi này?”

“Thuận tiện đi học!” Anh nói như không có chuyện gì lạ, khoe miệng len lén cong cong, lại có một ý định, “Anh không biết nấu cơm, về sau em có thể nấu cơm cho anh hay không?”

“Hả?”

“Anh vừa đi làm, vừa phải lên lớp, quá bận rộn, cũng không thể luôn luôn ăn ở bên ngoài.”

Hạ Hải Dụ nhú nhú mày, chuyện này giống như không liên quan đến cô đi!

“Anh có thể coi trả tiền công cho em, một bữa cơm 5 đô la!” Anh bắt đầu hạ bẫy.

Kiểm tiền?

Hai mắt Hạ Hải Dụ tỏa sáng, một bữa cơm 5 đô la, một ngày ba bữa cơm chính là 15 đô la, một tháng chính là 450 đô la!

Có điều, đối với đô la yêu thích cùng đối với đồ lưu manh đáng ghét, cô nên lựa chọn gì đây?

Vô cùng yêu thích tiền mặt, nhưng cũng không phải ghét anh ta bình thường nha!

Cô thật không hy vọng còn dính dáng đến anh ta!

“Hạ Hải Dụ, em có đồng ý hay không, không đồng ý anh có thể tìm người làm thêm giờ khác.” Thấy cô có ý cự tuyệt, Đường Húc Nghiêu nhanh chóng ném quyết định lựa chọn ra.

“Đừng đừng đừng! Tôi đồng ý tôi đồng ý!” Hạ Hải Dụ gật đầu, “Nhưng... Tôi có điều kiện!”

Anh nhú mào, “Điều kiện gì?”

“Không cho anh động thủ với tôi! Nếu không anh sẽ chờ chết đói đi!”

Anh không nói lời nào, cười tủm tỉm mê người.

Kính cong!

6h30, Hạ Hải Dụ nhấn chuông cửa nhà trọ đối diện .

Mặc dù Đường Húc Nghiêu có đưa chìa khóa cho cô, cô nghĩ nên nhấn chuông cửa, nếu cô trực tiếp dùng chìa khóa đi vào nhà anh ta giống như là lạ.

Đợi một lát, không ai mở cửa, trong phòng giống như không có động tĩnh.

Lúc này Hạ Hải Dụ mới lấy chìa khóa ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, chỉ thấy trên mặt đất trong phòng khách vớ vứt lung tung, áo sơ mi cùng quần bị để trên ghế sa lon, cà vạt giắt trên ghế dựa. . . . . Laptop bày trên bàn trà, bên cạnh còn có một đồng tap chí ngoại văn, dáng vẻ thoát nhìn rất cao thâm, cốc cà phê đã dùng qua cũng nhét ở bên cạnh.

Loạn!

Mặt Hạ Hải Dụ tối đen, theo bản năng muốn sửa sang lại gian phòng, nhưng vừa nghĩ, không đúng nha, cô chỉ tới nấu cơm, lại không bao gồm vệ sinh, hừ, không làm!

Đi vào phòng bếp bắt đầu chuẩn bị bữa sáng, một bàn bánh mì nướng bánh bao, hai quả trứng rán, một cây chân giò hun khói, cuối cùng còn có một ly cà phê.

Bóng dáng nhỏ bé đang bận rộn trong phòng bếp, máy hút mùi được bật lên, phát ra tiếng kêu ong ong, cho nên cô không nghe được âm thanh cửa phòng mở ra.

Đường Húc Nghiêu chạy bộ trở về, vừa vào cửa liền ngửi thấy mùi cơm chín, khoe miệng không nhịn được giờ lên.

Anh đổi dép, đi tới phòng bếp.

Hạ Hải Dụ đang nghiêm túc rửa nồi, vừa quay đầu lại, anh đã đứng ở cửa phòng bếp, dựa lưng vào vách tường, tay để trong túi, khốc khốc.

Cô trừng mắt, “Anh về từ lúc nào?”

“Mới vừa.” Tâm tình của anh không tệ, khoe miệng khe khẽ, ánh mắt quan sát cô từ trên dưới xuống.

Ừ, cô mặc tạp dề thật đáng yêu! Hơn nữa, đặc biệt là nấu cơm cho anh đấy!

Loại cảm giác này. . . . . tốt đến kinh người!

Ào ào!

Cà phê trong bình trào ra bong bóng.

“A, cà phê của tôi!” Hạ Hải Dụ vội vàng xông về trước bếp, tay chân luống cuống.

Chỉ chốc lát sau, tất cả bữa ăn sáng đều chuẩn bị xong, Hạ Hải Dụ hai ba lần đem thức ăn bày lên bàn ăn.

“Xong rồi! Xin trả tiền!” cô đưa tay phải ra, yêu cầu thù lao.

Miệng Đường Húc Nghiêu giật giật, cô gái này, sẽ phá hư không khí!

Lấy ví tiền, rút tờ mệnh giá 10 đô la đưa cho cô.

Hạ Hải Dụ gãi gãi đầu, “Tôi không có tiền lẻ trả lại anh.”

“Cho cả buổi trưa luôn.”

“Buổi trưa không phải anh không trở về ăn cơm?”

“Vậy thì buổi tối!” cô gái này quả nhiên có bản lĩnh làm người ta tức chết .

Gấp trướng rán lên, hung hăng cắn một cái, mùi vị ngọt ngào lan tràn ra, có chút khó chịu.

Biểu tình Đường Húc Nghiêu có chút vặn vẹo.

Hạ Hải Dụ sưng sốt, đánh mạnh vào đầu, “Hồng bét, tôi đem đường làm thành muối! Thật xin lỗi!”

Đường Húc Nghiêu nheo mắt lại, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ thành màu gan heo, miệng lại kìm lòng không được tung bay.

Đứng lên, anh đến gần cô, một tay nâng cằm cô lên, “Làm bữa sáng thất bại như vậy, em phải bồi thường anh đi, một cái hôn, như thế nào?”

100. Chương 100: Nụ Hôn Nhưng Nhớ

“Cái gì?”

Lúc Hạ Hải Dụ kinh ngạc, Đường Húc Nghiêu đã cúi đầu, dùng sức hôn lên môi cô.

“Đừng” Hạ Hải Dụ tròn mắt, không dám tin, anh ta đang làm gì, hôn mình?

“Không được!” Lấy hơi, thay đổi tốc độ, tiếng kháng nghị của Hạ Hải Dụ bị Đường Húc Nghiêu ngăn lại.

Môi của anh lần nữa mạnh mẽ rơi xuống, thừa dịp cô nói chuyện đem đầu lưỡi tiến nhanh mà vào, ngang ngược chiếm cứ trong môi mềm mại của cô .

Trời ạ, anh muốn làm thế này, đã lâu rồi!

Từ Trung Quốc đến châu Úc, rồi đến Mỹ, những ngày cách xa nhau, mỗi một ngày anh hầu như đều muốn cô, cứ như vậy suy nghĩ ôm cô, cứ như vậy suy nghĩ hôn cô!

100 ngày tưởng niệm, toàn bộ trút xuống nụ hôn này.

Đầu Hạ Hải Dụ ông ông, cự tuyệt, phản kháng, giãy giụa. . . . . Nhưng mỗi lần đều thất bại, mỗi lần đều đưa hơi thở của anh hít vào sâu hơn.

Trần trọc cọ sát lẫn nhau, hết sức triền miên, cho đến khi cả hai không còn thở nổi.

“Hạ Hải Dụ, những ngày qua, em có nhớ anh không?” anh ngang ngược chất vấn, hơi thở nóng rực phả trên cổ cô.

“Không có!”

“Nói dối đầu lưỡi của em sẽ bị mèo ăn hết!” lời nói tràn đầy bất mãn.

“Tôi không nói dối! Đầu lưỡi của tôi vẫn còn!” cô hướng anh làm mặt quỷ, đầu lưỡi díp dỏm lè ra.

Ánh mắt Đường Húc Nghiêu nóng lên, gặm nhẹ lại hôn cô, cô gái này, thiếu dạy dỗ, hơn nữa khiến anh muốn ngừng mà không được!

Hạ Hải Dụ một hồi hôn mê.

Anh ta tại sao lại hôn cô?

Quá ghê tởm!

Đường Húc Nghiêu, con cạp không phát uy, anh lấy tôi làm HelloKitty à!

“Tên xấu xa, tôi cắn chết anh!” cô khê cắn, môi lưỡi của anh lập tức có mùi máu tanh.

Anh dừng lại, trong hai tròng mắt thâm thúy lóe ra tia sáng kỳ dị, mà hình ảnh nhỏ nhắn của cô trở thành tiêu điểm trong hai đạo ánh sáng đó.

Á. . . . . nhìn cô làm gì?

Đáy lòng Hạ Hải Dụ hoảng sợ, ngượng ngùng quát, “Là anh làm loạn trước, tôi mới tự vệ đấy! Là anh sai! Tôi không sai!”

Nói xong, cô xoay người chạy trốn.

Ánh mắt Đường Húc Nghiêu vẫn đuổi theo cô tới cửa, nhìn bộ dáng trẻ con của cô, giống như là con mèo nhỏ bị chủ nhân cầm len vo tròn trên chọc, bị đùa tức giận, liền vùng móng vuốt nhỏ, mặt mũi nghiêm túc gào thét. . . . . A, đáng yêu quá!

Làm anh chỉ muốn tiến thêm một bước nữa.

Trong phòng làm việc, máy in phát ra tiếng kêu “ì ừ”.

Hạ Hải Dụ đem danh sách học sinh in ra, người thiếu niên, người trưởng thành, tổng cộng có hơn bốn mươi người.

95% những học sinh này đều là người ngoại quốc, dĩ nhiên tên cũng rất dài, chỉ có ngoại lệ là Đường Húc Nghiêu.

Nhìn tên của anh ta, mặt Hạ Hải Dụ lại nhin không được nóng lên buổi sáng bị anh hôn, hơn nữa còn là hôn lưỡi a a a, ghê tởm!

Điện thoại di động trong túi chấn động vang lên, lấy ra, nhìn thấy ba chữ “Tên xấu xa” hiện lên không ngừng.

Nhú nhú mày, cô có chút không muốn nhận.

Nhưng nó lại tựa hồ đối nghịch cùng bản thân, vẫn vang không dứt.

Chần chờ một chút, mới nhấn nút trả lời.

“Hạ Hải Dụ..” Thanh âm của anh hình như cố ý giảm thấp xuống, từ tính càng thêm bức người.

Hạ Hải Dụ không khỏi phát sốt trên mặt, “Ừ” một tiếng sau đó là trầm mặc.

“Em ở đó làm gì?” vấn đề anh ta hỏi thật sự có đủ nhàm chán.

Hạ Hải Dụ lại có điểm không trả lời không, cô không làm cái gì, đang ngăn người, đang suy nghĩ nụ hôn ban sáng kia.

Tai hơi nóng.

Đầu kia điện thoại cũng dừng lại một lát, qua hơn một phút đồng hồ anh cũng không nói.

Trong phòng làm việc có đồng nghiệp khác đi vào, Hạ Hải Dụ liền vội vàng cúp điện thoại.

Nhưng không tới năm giây sau, anh lại gọi lại, điện thoại di động kêu lên như đòi mạng.

Có lầm hay không, lúc trước gọi không nói lời nào, cúp lại gọi?

“Này!” giọng điệu cô rất giống trước đây.

Trong loa truyền đến tiếng mê người của Đường Húc Nghiêu, còn mang theo vài phần hài hước, “Thế nào? Tức giận à?”

“Không có!” Hạ Hải Dụ cực kỳ tức giận nói.

Tức cái gì à? Tức giận ai?

Anh sao? Tức giận loại người như anh ta là uống phí hơi sức!

Tức chính mình? Vô dụng!

“Không có tức giận mà giọng điệu lại như vậy, em rõ ràng là tức giận, vì sao?” Anh tiếp tục truy vấn, nhất quyết không tha.

“Tôi không tức giận!”

“Em có!”

“Tôi nói không có!”

“Nhưng anh cảm thấy được em có!”

. . . . .

Hạ Hải Dụ sắp học máu, anh ta rảnh rỗi đến mức, gọi điện thoại cùng cô cãi lại vấn đề có hay không ?

“Đường Húc Nghiêu, anh ăn no rồi việc à, không có chuyện tôi muốn cúp điện thoại!”

“Không cho phép! Anh còn chưa nói xong !”

Cô hít một hơi thật sâu, vô cùng phần nộ hỏi, “Chuyện gì?”

“Buổi tối không cần nấu cơm, anh có hẹn.” Anh cố ý báo cho cô biết.

“Đã biết!”

“Hải Dụ, tan làm, cùng đi đi!” Đồng nghiệp trong phòng làm việc xoay đầu lại nói chuyện.

“Được.” Hạ Hải Dụ để công việc xuống, cùng đồng nghiệp nói chuyện với nhau.

“Ngày mai sẽ là ngày lễ tình nhân 14/2, thật mong đợi!”

“Hàng năm thời điểm lễ tình nhân cũng sẽ có đàn ông tới học viện trước mặt mọi người hướng người con gái mình yêu thổ lộ, không biết được năm nay như thế nào?”

“Khẳng định cũng sẽ có nha! Còn có trước mặt mọi người cầu hôn nữa cơ!”

Hạ Hải Dụ nao nao, thì ra ngày mai là lễ tình nhân, không trách được Đường Húc Nghiêu nói sẽ có hẹn! Đại sắc lang! Không biết lại gieo họa vào thiếu nữ đàn ông nào!

Cuối hành lang, một đám người tụ tập, giáo viên cùng học sinh đều có.

“Oa, người đàn ông kia rất đẹp trai!”

“Đúng vậy, vừa cao lớn vừa đẹp trai, hơn nữa còn lãng mạn! Thấy không, trong tay anh ta cầm cái hộp nhưng tờ đỏ, tôi đoán nhất định là nhẫn cầu hôn!”

“Anh ta đã đứng ở nơi đó đợi nhiều giờ, hãy chấp nhận đi!”

“Không biết anh ta là tới đây chờ ai, người con gái nào may mắn như vậy đây? ”

“Thật hâm mộ!”

Tiếng nghị luận bát quái không ngừng truyền vào trong tai.

Hạ Hải Dụ đi qua đám người hai bên trái phải, theo tầm mắt của mọi người nhìn về phía trước.

101. Chương 101: Tại Sao Là Anh?

Cuối hành lang có một bóng dáng cao lớn đang đứng chờ, quần tây màu vàng nhạt, áo sơ mi màu trắng, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái.

Hạ Hải Dụ âm thầm có chút hốt hoảng, hóa ra người kia là. . . . . em trai Hạo Nhiên!

Tại sao cậu ấy lại ở đây?

Sao lại bay từ bờ Đông xa xôi đến miền Tây này?

Lần trước là để đi đón mình ở sân bay, vậy lần này là vì điều gì đây?

Ngày mai là lễ tình nhân. . . . . Sẽ không phải là. . . . .

Tim không tự chủ được bắt đầu thấp thỏm không yên.

Bạch Hạo Nhiên chợt quay đầu, bắt gặp ánh mắt của cô, trên mặt hiện lên nụ cười ấm áp, thẳng tắp hướng về cô.

Hạ Hải Dụ nhìn bóng dáng của anh từ xa đến gần bên mình, càng thêm kinh ngạc chỉ biết đứng nhìn mà không biết nên phản ứng thế nào?

Ngày hôm đó quá khác lạ, làm cho cô có cả đồng câu hỏi nhưng không sao thoát ra khỏi miệng.

Có lẽ là do vừa mới nghe những lời nói kia của các đồng nghiệp đã khiến cô trở nên nhạy cảm hơn, thậm chí có chút sợ hãi.

Trong lòng có một dự cảm nào đó, vào giờ khắc này, ngày càng rõ ràng, trực giác của một người con gái nói cho cô biết, hình như hôm nay anh có lời muốn nói với cô, mà điều anh muốn cô lại không thể đáp ứng được.

Đang trong khi chần chừ do dự, Bạch Hạo Nhiên đã đứng trước mặt cô, gọi một tiếng sang sảng, “Hải Dụ.”

Hạ Hải Dụ ngẩng đầu lên, nặn ra một nụ cười, “Em trai Hạo Nhiên!”

Bạch Hạo Nhiên mỉm cười, lấy từ trong túi áo một cái hộp nhỏ tinh xảo, “Hải Dụ, tặng cho em.”

Hạ Hải Dụ có chút sợ hãi, không dám tiếp nhận.

Sẽ không phải là nhẫn chứ?

Cô tuyệt đối không thể nhận!

Cô nên làm gì bây giờ?

Bạch Hạo Nhiên thấy cô ngơ ngác bất động, bỗng bật cười thành tiếng, như đọc được tâm tư của cô, hơi cúi đầu xuống, ghé bên tai cô nhỏ giọng nói, “Yên tâm, không phải là nhẫn!”

Hạ Hải Dụ chớp chớp mắt, không phải nhẫn?

Cô tính sai rồi sao?

Thật tốt quá! ! !

Đáy lòng thở ra một hơi nhẹ nhõm đồng thời nhin không được xấu hổ, len lén lú rú một câu, “Cái gì, tôi cũng đâu cho rằng nó là nhẫn a!”

Cô nhận lấy cái hộp, cúi đầu mở ra, bên trong là một mô hình kỳ quái, giống như một người máy nhỏ.

Mắt nhất thời trợn to lên, Hạ Hải Dụ hết sức vui mừng, “Em trai Hạo Nhiên, cái này. . . . . Chẳng lẽ chính là cái lần trước cậu nói với tôi. . . . . Ôi, không nói nữa, dù sao đây chính là người máy rất lợi hại đó, có đúng không? !”

“Thông minh! Đoán một cái trúng ngay!”

“Đã nhận được bản quyền phát minh sáng chế rồi sao?”

“Ừm!”

Khóe miệng tiếp tục mở rộng nụ cười, “Em trai Hạo Nhiên, cậu thật lợi hại nhé, không hổ là sinh viên MIT tài cao!”

Trong ánh mắt linh động của Hạ Hải Dụ lóe lên sự hưng phấn, kích động gấp mấy lần so với Bạch Hạo Nhiên, “Em trai Hạo Nhiên, chúc mừng cậu, tới nước Mĩ không bao lâu, cậu đã đạt được thành tích như vậy, sau này nhất định càng lợi hại hơn!”

Dưới cái nhìn chăm chú hết sức chân thành của cô, Bạch Hạo Nhiên bỗng có chút mất tự nhiên, mặt cũng hơi ửng hồng, “Hải Dụ, anh sẽ nỗ lực hơn nữa, nhất định không phụ mong đợi của em! Em có tin không?”

“Tin! Dĩ nhiên tôi tin!” Hạ Hải Dụ gật đầu liên tục, trong đôi mắt đều là ý cười.

“Hải Dụ, anh nhất định sẽ gây dựng sự nghiệp, sau đó. . . . .”

“Sau đó hồi báo xã hội! Hi hi, tôi hiểu, nhân tài thành công đều nói như vậy!”

Bạch Hạo Nhiên tức thì vô lực, em biết cái gì hả, căn bản em không có hiểu!

Anh khe khẽ thở dài, tựa hồ không thể làm gì, “Hải Dụ, anh còn chưa ăn cơm, cùng anh đi ăn được không?”

“Được!” Cô không chút để tâm liền đáp ứng luôn.

Khoảng cách từ học viện Khổng Tử học viện đến một nhà hàng không quá xa, ánh đèn nhu hòa, khúc Saxso duy mỹ từ từ lướt lờ, như một làn sương mù vô hình khói lan tỏa, từng trận hương hoa thoang thoảng tản mát, không nồng mà mê hoặc lòng người.

Nhân viên phục vụ nho nhã lễ độ, an tĩnh khách hàng, thỉnh thoảng lại nhỏ giọng nói cười, không gian yên tĩnh mà đẹp dễ.

Vị trí gần cửa sổ lầu hai, Hạ Hải Dụ cùng Bạch Hạo Nhiên ngồi đối diện nhau.

Cô mặc quần áo công sở chỉnh tề, màu bạc sáng ngời sạch sẽ, hình thức dù đơn giản, nhưng mang lại cho người khác cảm giác tươi mát.

Bạch Hạo Nhiên vụng trộm quan sát cô, nhưng Hạ Hải Dụ chỉ biết chuyên chú đùa nghịch người máy nhỏ mà anh tặng cho cô.

Một vật nhỏ như vậy nhưng bên trong có rất nhiều công nghệ cao, vô cùng thần kỳ!

Người máy này biết làm rất nhiều rất nhiều chuyện, tương lai còn có thể được đưa lên mặt trăng thám hiểm ý chứ, thật thú vị!

Thật không biết đến lúc đó Hằng Nga có thích nó không, thỏ trắng nhỏ sẽ trở thành bạn tốt của nó chứ?

Ha ha!

“Hải Dụ. . . . .” Bạch Hạo Nhiên nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Ừm !” Hạ Hải Dụ ngẩng đầu lên, chớp mắt nhìn, “Sao vậy?”

Thấy dáng vẻ ngơ ngác của cô, Bạch Hạo Nhiên có chút hối hận, nếu làm thành bộ dạng người máy của mình thì thật tốt, như vậy Hải Dụ sẽ ngăn người hướng về phía mình!

“Hải Dụ, em muốn ăn gì?”

“Cái gì cũng được!”

Bạch Hạo Nhiên nhú mày, anh cố ý bay tới muốn cùng cô trải qua ngày lễ tình nhân, sao có thể ứng phó một cách tùy tiện?

Mặc dù bây giờ anh chưa có có nhiều tiền, nhưng là anh muốn cho cô những thứ tốt nhất!

“Hải Dụ, cái này thế nào?” Anh dùng ngón tay nhẹ nhàng chỉ vào một món đắt nhất trên thực đơn.

“Đắt quá!” Hạ Hải Dụ cố gắng đè thấp thanh âm.

“Hải Dụ, đó không phải là trọng điểm! Trọng điểm là . . . . . Ai, thôi. . . . . Tóm lại, anh có đủ tiền để trả một bữa cơm!” Bạch Hạo Nhiên bực mình gõ một cái lên trán cô, nhưng không chế sức lực khi gõ, nên cái gõ này tràn đầy triu mến cùng cưng chiều.

“Ai u, đau quá!” Hạ Hải Dụ cố ý khoa trương kêu lên, nhưng vẫn cười hi hi, “Thôi được rồi, em trai Hạo Nhiên, hôm nay chúng ta hãy xa xỉ một lần, nhưng để tôi mời nhé.”

“ . . . . . ”

“Thế nào, tôi mời cậu được mà, sao mặt mũi lại tối sầm nhìn tôi, tôi chỉ muốn cảm ơn cậu thôi, lần trước cậu đến đón tôi, lần này còn đặc biệt bay tới đây thăm tôi, cậu đối với tôi tốt như vậy, đương nhiên tôi phải hồi báo rồi!”

“Em thật sự muốn hồi báo anh?” ánh mắt Bạch Hạo Nhiên bất chợt trở nên có chút nóng bỏng.

“Dĩ nhiên!”

“Vậy nhận lấy —— vật này!” Anh đột nhiên lại lấy từ trong túi áo một cái hộp nhỏ, đẩy tới trước mặt cô.

102. Chương 102: Bị Chán Ghét Nhất

Ủm?

Lại là vật gì?

Hạ Hải Dụ cả kinh tròn tròn hai mắt, dùng ánh mắt như nhìn người quái dị mà nhìn cái hộp nhỏ tinh tế trước mặt.

Đây mới là nhẫn sao?

Thình thịch. . . . . Thình thịch. . . . . Tim đập dồn dập rối loạn.

Hạ Hải Dụ gắng dùng sức nuốt nước miếng, khiếp vía thốt lên, “Cái đó . . . . . Em trai Hạo Nhiên. . . . .”

Bạch Hạo Nhiên thấy cô chần chừ, liền chủ động mở cái hộp ra, bên trong đúng là một chiếc nhẫn, nhưng cũng không phải chiếc nhẫn chân chính, mà được làm từ chocolate.

Chocolate, biểu tượng lãng mạn nhất cho lễ tình nhân.

Chiếc nhẫn, lãng mạn nhất cùng lời hứa hẹn.

Kim cương thể hiện sự lưu truyền vĩnh viễn, nhưng anh hi vọng trước tiên mình có thể mang đến một phần lãng mạn cho cô, để nó hòa tan trong lòng cô.

“Hải Dụ, chiếc nhẫn này là anh tự mình làm, tặng cho em.”

“Cái này. . . . .”

“Hải Dụ!” Bạch Hạo Nhiên cắt đứt cự lời tuyệt của cô.

“Hải Dụ, em có biết vì sao anh chưa tặng nhẫn chính thức cho em không, bởi vì hiện nay anh không cách nào cho em quá nhiều, mặc dù em không phải là người tham hư vinh, nhưng anh là một người đàn ông, anh sẽ không để em phải khổ cực theo anh.”

“Còn nữa..., lần trước anh thổ lộ đã bị em cự tuyệt, anh hiểu được hiện giờ em chưa có cùng loại tình cảm với anh, vì vậy anh sẽ không gây áp lực cho em, bây giờ chúng ta tuy không ở cùng nhau nhưng anh vẫn luôn thích em..”

“Trước tiên anh tặng em chiếc nhẫn chocolate, để cho em biết được tâm ý của anh, hi vọng em có thể từ từ tiếp nhận anh, tương lai không lâu sau anh sẽ đổi nó thành chiếc nhẫn kim cương, em sẽ nguyện ý chứ.”

Lòng Hạ Hải Dụ dâng lên gợn sóng, vui sướng cùng cảm động cùng nhau đan xen.

Làm gì đây, em trai Hạo Nhiên luôn đối xử tốt với cô, mấy năm trước cô và Hải Tinh thiếu chút nữa lưu lạc nơi đầu đường, là anh bỗng nhiên xuất hiện, trợ giúp cô, mang cho cô ấm áp, cho cô tình nghĩa chân thành nhất, không chỉ cho cô một cái “Nhà”, hơn nữa còn mang cho cô loại cảm giác như một người thân. . . . . Hiện tại luôn thích cùng chiều cổ cô bận tâm vì cô, cô thật sự rất cảm động!

Nhưng mà . . . . . căn bản cô không đáng giá để anh đối xử tốt với cô như vậy!

Em trai Hạo Nhiên là một người tốt, đáng đáp đền, thành tích vượt trội, nên cùng với một cô gái tốt hơn, giống như những bạn học của anh, một cô gái vừa xinh đẹp vừa giỏi giang, chỉ có cô gái như vậy mới xứng với anh.

Hạ Hải Dụ nắm chặt người máy nhỏ trong tay mình, cúi đầu không dám nhìn anh, “Em trai Hạo Nhiên, cậu là một người ưu tú, ở trường học chắc chắn có rất nhiều cô gái thích cậu . . . . .”

Bạch Hạo Nhiên lắc đầu, “Anh không biết có cô gái nào thích mình hay không, nhưng đó không phải là điều quan trọng, bởi vì anh chỉ thích một người —— Hải Dụ, anh yêu em!”

Nụ cười của Hạ Hải Dụ cứng đờ.

Lặng im.

Bọn họ còn có thể nghe được tiếng tim đập của đối phương.

Hai trái tim, đồng dạng rung động, chỉ là nguyên nhân khẩn trương thì không đồng dạng.

Trầm mặc phút chốc, Bạch Hạo Nhiên cười miễn cưỡng, “Hải Dụ, không sao, chuyện yêu một người, anh yêu em là đủ rồi.”

“ . . . . .” Không phản bác được.

Rất muốn nói điều gì đó an ủi anh, nhưng không biết nói gì cho phải, nói gì đều không đúng, vậy không nói thì hơn, bởi cô thật sợ làm anh tổn thương hơn nữa, tổn thương một người “em trai” đối với cô, cùng với một người thân của cô.

“Thật xin lỗi.” điều duy nhất cô có thể nói, chính là ba chữ này.

Cúi đầu thật thấp, áy náy tràn đầy lồng ngực, thậm chí hốc mắt nhất thời có chút chua xót.

Tâm can Bạch Hạo Nhiên cũng tất nghẹn không ít hơn so với cô, cô khổ sở, anh so với cô càng đau lòng hơn.

“Ngốc quá, cái này thì có gì mà phải thật xin lỗi.” anh nâng lên môi, nở nụ cười nhạt, làm bộ điềm nhiên như không có việc gì, mang theo ý đùa giỡn cầm chiếc nhẫn chocolate chiếc nhẫn đút tới bên miệng cô, “Nếm thử xem sao, mùi vị có được không?”

Hạ Hải Dụ thiếu chút nữa khóc lên, đây chính là tấm lòng của em trai Hạo Nhiên mà, cô không thể tiếp nhận tình cảm của anh, sao có thể hàm hồ mà ăn?

Không, không thể ăn!

“Tôi. . . . . hiện tại ta không ăn, tôi muốn giữ lại.” Hạ Hải Dụ đem chiếc nhẫn chocolate cất vào trong cái hộp, đóng lại, cẩn thận bỏ vào túi.

“Em trai Hạo Nhiên, cảm ơn cậu!”

Buổi tối, Hạ Hải Dụ mang chiếc nhẫn chocolate về nhà.

Tâm tình có chút ngẩn ngơ, tốc độ đi bộ cũng tự nhiên chậm lại, gió mát buổi đêm, thổi loạn tóc cô, lòng tràn ngập tâm tư.

Đưa tay lấy cái hộp nhỏ trong túi ra, đem chiếc nhẫn chocolate ra, nhìn một chút, thở dài.

Em trai Hạo Nhiên, tôi đặt nó ở trong tủ lạnh có được không, nhất định tôi sẽ giữ nó thật tốt!

Chậm rãi đi lên lầu 5, đang muốn lấy chìa khóa mở cửa, của phòng đối diện nhà trọ lại “Ầm” một tiếng mở ra, bóng dáng cao to của Đường Húc Nghiêu xuất hiện trước cửa.

Hạ Hải Dụ hơi hơi ngẩn ra, “Không phải anh nói là buổi tối đã có hẹn sao, vậy sao giờ còn anh vẫn ở nhà?”

Đường Húc Nghiêu nheo mắt thành một đường, tầm mắt ngừng lại trên chiếc nhẫn chocolate trong tay cô, khuôn mặt đẹp trai ngay tức khắc hiện lên một mảnh lo lắng.

Hôm sau, là ngày lễ tình nhân, trước cửa phòng làm việc của Hạ Hải Dụ chất đầy chocolate.

Các nhãn hiệu lớn trên toàn cầu, đều có đủ cả.

Các thầy cô giáo và học sinh đi ngang qua không ai không dừng chân một lát kinh ngạc tán thưởng, chỗ này đủ để mở một cửa hàng chocolate!

Mà tất cả số chocolate, lại chỉ tặng ột người.

“Cô giáo Hạ, người đó, anh ta đối với cô thật là tốt, hôm qua thì tự mình đến, hôm nay thì gửi nhiều quà tặng đến vậy, những thứ này không ít tiền đâu!” Có người không ngừng hâm mộ.

“Chỉ khoe khoang chứ đâu làm được gì, nhiều chocolate như vậy, sợ rằng ăn một năm cũng ăn không hết đi!” cũng có khối người ghen tỵ.

Đối với sự châm chọc, biểu tình Hạ Hải Dụ có chút cứng ngắc, còn có điểm bối rối không biết làm sao, đang do dự có nên gọi điện cho em trai Hạo Nhiên hỏi xem có phải do cậu ấy gửi đến hay không.

Lúc này, điện thoại di động của cô đổ chuông.

“Thích không?” giọng nói khàn khàn mê người xuyên qua loa điện thoại truyền đến rõ ràng.

“Sao?” Hạ Hải Dụ nhũn mảy, nhất thời không phản ứng kịp, tại sao lại là Đường Húc Nghiêu?

“Chocolate!”

Hạ Hải Dụ bình tĩnh hiểu ra, nguyên lai là anh ta tặng!

Mơ hồ, đầu có chút đau nhức.

“Đường Húc Nghiêu, tôi cho anh biết, tôi ghét nhất chocolate!”

Phụp!

Cô chợt cúp điện thoại.

Trong phòng làm việc tổng giám đốc của Khoa học công nghệ Húc Dương, Đường Húc Nghiêu tay cầm điện thoại, nghe âm thanh “Đô đô” truyền đến, một cổ ngọt ngào trong lồng ngực, người đàn ông khác tặng chocolate thì xem như bảo bối, nâng niu trong lòng bàn tay, còn mình tặng chocolate liền bị chán ghét nhất!

Nhanh tay với lấy chìa khóa xe đặt ở trên bàn, giận dữ đứng dậy, Maybach màu trắng chạy nhanh như bay trên đường, hướng học viện Khổng Tử đi tới.

103. Chương 103: Lại Ngoài Ý Muốn

Gần tới giờ tan sở, đồng nghiệp trong phòng làm việc lần lượt ra về, Hạ Hải Dụ là người rời đi cuối cùng.

Sắp xếp giáo án cho ngăn nắp, bỏ vào trong ngăn kéo, sau đó đóng các cửa sổ, sau khi làm xong tất cả, Hạ Hải Dụ xách túi ra khỏi văn phòng.

Trên con đường nhỏ vắng vẻ, không nhiều người đi đường, không gian vô cùng tĩnh mịch, nghe được cả tiếng bước chân nhẹ nhàng, tới cửa chính của học viện, chợt dừng lại.

Hạ Hải Dụ trợn tròn mắt, không thể tin được.

Phía đối diện bên đường, một chiếc xe Porsche 911, mà đứng bên cạnh xe lại là một người đàn ông đẹp trai, thân hình thon dài, tao nhã lịch sự, mặt mũi sáng sủa, thần thái phấn khởi.

Tầm mắt của người đàn ông ở đối diện nhìn sang, đối mặt với cô, sau đó sải bước, từng bước một hướng về phía cô, như một kỵ sĩ ưu nhã.

“Hải Dụ, lễ tình nhân vui vẻ.” Thần Dật đến trước mặt cô, cười dịu dàng.

Khí trời rất tốt, ánh tà dương rơi xuống, ánh sáng mờ nhạt ấm áp, làm nổi bật dáng vẻ dịu dàng tinh tế của Thần Dật, hai mắt thâm thúy yên bình, đáy mắt là một mảnh ôn hòa.

Hạ Hải Dụ ngơ ngác, trên khuôn mặt nhỏ tràn đầy kinh ngạc, “Thần Dật. . . .Anh tới Mĩ từ bao giờ?”

“Mới vừa xuống máy bay.” Anh cúi người, hơi cong sống lưng, điều chỉnh thích hợp với chiều cao của cô, động tác hoàn mỹ, để mặt mình dán trước mặt cô.

Hạ Hải Dụ có chút ngượng ngùng, cúi đầu xuống hỏi, “Sao anh lại đến đây?”

Thần Dật cười điềm đạm, không nói, đưa bó hoa hồng đang cầm trong tay tới trước mặt cô, “Một chút tâm ý, thích không?”

Hạ Hải Dụ cúi đầu nhìn bó hoa kiều diễm tươi mới kia, thụ sủng nhược kinh, “Thích. . . . . Nhưng mà . . . . .”

Cô không biết mình phải làm sao, đây chính là hoa hồng, quà tặng dành riêng cho lễ tình nhân sao có thể tùy tiện nhận lấy!

“Thích là tốt rồi.” Anh đem hoa hồng nhét vào trong tay của cô, cắt đứt lương lự của cô.

Hạ Hải Dụ nở nụ cười ảm áp, “Vâng, cảm ơn nhiều.”

Thần Dật nâng tay lên nhìn đồng hồ, “Hải Dụ, em có thời gian không, chúng ta đi ăn, được không?”

“Này. . . . .” Hạ Hải Dụ đang chần chờ, quay nhìn về phía những đồng nghiệp đang đi tới cổng học việc, thì nhận được những ánh mắt chằm chằm, da đầu lập tức có chút tê dại.

Bởi vì chocolate của Đường Húc Nghiêu tặng mà hôm nay cô phải chịu một ngày hành hạ, nếu lại bị họ thấy Thần Dật, đoán chừng cô càng bị xem thường thêm!

Ngẩng đầu nhìn hướng Thần Dật, cô bất đắc dĩ nói, “Đi thôi.”

Chiếc Porsche 911 vội vã đi, lưu lại một đám xôn xao.

Nhóm nữ bát quát mỗi người một câu nghị luận ——

“Cô giáo Hạ có nhiều người theo đuổi a! Hôm qua một người, hôm nay lại một người! Hơn nữa đều là người đẹp trai! Hâm mộ chết mất!”

“Sao phải hâm mộ, cô giáo Hạ có nhiều người theo đuổi đối với chúng ta càng có lợi hơn, vì như thế cô ấy sẽ không phát triển quan hệ với Đường tổng giám đốc nha!”

“Trời ơi, cậu không nói thì mình cũng quên mất, trước đây tôi còn nghi ngờ mối quan hệ giữa cô giáo Hạ và Đường tổng giám đốc không biết đã có gì chưa chứ!”

“Đúng vậy, vì ngày đầu tiên khi hai người gặp mặt ở trường chẳng phải đã có rất nhiều người nhìn thấy những việc kỳ quái mà!”

“Lần này thì hay rồi, cô giáo Hạ là hoa đã có chủ, chúng ta cũng bớt đi một đối thủ!”

Cách đó không xa, một chiếc Maybach màu trắng xuất hiện ở góc rẽ, Đường Húc Nghiêu cho xe đi chậm lại, tầm mắt nhìn thẳng vào chiếc ô tô Porsche 911 phía trước.

Hôm qua là Bạch Hạo Nhiên, hôm nay là Thần Dật, người theo đuổi cô đúng là không ít!

Tay nắm vô lăng, đột nhiên dùng sức, hằn lên các đốt ngón tay trở nên trắng..

Không chút do dự, đạp chân ga, đuổi theo xe của bọn họ.

Trong xe Porsche 911, Thần Dật len lén nhìn người ngồi ở ghế lái phụ bên cạnh.

Hạ Hải Dụ hơi nghiêng đầu, nhìn phía ngoài cửa sổ, trong đôi mắt có chút ngỡ ngàng.

Đã có chuyện gì xảy ra, sao Thần Dật lại tới nơi này tìm cô, hơn nữa còn tặng hoa hồng cho cô. . . . .

Anh đáng lẽ phải ở trong nước mới đúng chứ, hay là anh đi công tác, nhân tiện đến thăm cô hay là cố ý tới đây?

Có thể bởi vì hôm qua em trai Hạo Nhiên đã nói nói rõ tình cảm của mình với cô, nên lúc này cô có phần sợ hãi, nếu Thần Dật cũng làm vậy. . . . .

Trời ạ, đầu óc của cô loạn hết lên rồi!

“Hải Dụ, em muốn ăn gì?” Thần Dật nói giọng dịu dàng, sâu kín truyền đến tai cô.

Hạ Hải Dụ nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, cố gắng tươi cười, “Cái gì cũng được, anh quyết định đi!”

“Thế này đi. . . . .hay chúng ta đi ăn ở nhà hàng gần biển, ở đó không gian đẹp và thanh tịnh, nhất định em sẽ thích, được không?” Thần Dật tiếp tục trưng cầu ý kiến của cô, rất chân thành.

Anh đối với cô luôn như thế, tinh tế chu đáo.

Bởi anh hiểu rõ, có rất ít người quan tâm đến cô, anh lại muốn trở thành người bảo vệ cho cô.

Anh đã từng nghĩ rằng mình sẽ dắt tay của cô đi hết cuộc đời, nhưng không ngờ rằng chỉ sau hai năm bọn họ đã phải nói lời từ biệt.

Nếu khi đó anh không xuất ngoại, thì bây giờ quan hệ của bọn họ có thể vẫn tốt đẹp không, và có lẽ anh đã sớm cầu hôn cô rồi.

Hạ Hải Dụ đan hai bàn tay vào nhau theo thói quen, cô hoàn toàn làm động tác này trong vô thức, thấp giọng nói, “Thần Dật, anh quyết định là được rồi.”

Thần Dật im lặng thở dài một hơi, thật là vật đổi sao dời, người và vật không còn nữa, quan hệ của mình và Hải Dụ tại sao biến thành thế này?

Một đường đi theo Porsche 911 là chiếc Maybach luôn bám sát.

Đường Húc Nghiêu hạ cửa kính ô tô, một đôi mắt đen thâm thúy từ từ trở nên hung ác, hơi thở lạnh lùng chậm rãi lan tràn bao quanh thân hắn.

Hai chiếc xe dần dần tiến tới nhà hàng cạnh biển, Porsche 911 đi trước giảm tốc độ, sau đó chậm rãi dừng lại.

Thần Dật xuống xe trước, sau đó đi đến bên ghế lái phụ, rất lịch thiệp thay cô mở cửa xe, “Hải Dụ, chậm một chút.”

Cử chỉ hòa nhã cùng tự nhiên của anh, như ẩn giấu thâm tình, Hạ Hải Dụ hồ đồ đi vài phần, hồi hộp cùng khẩn trương trong lòng.

Do dự mình có nên mở miệng khước từ hắn hay không, nhưng cô không thể làm được.

Vốn không phải là người con gái nhạy bén, gặp vấn đề tình cảm thì càng thâm vụng về, qua chuyện của Hạo Nhiên hôm qua cô càng thêm bất an lo sợ, cô không muốn gây ra tổn thương cho bất kì ai, thật sự không muốn.

Thần Dật đối xử tốt với, cô biết, trước kia cũng rất tốt.

Cho nên, hiện giờ cô càng không biết nên nói thế nào mới phải để hắn không cảm thấy lúng túng.

Điều duy nhất cô có thể nói, đó là, “Cảm ơn.”

Nụ cười lễ độ nhưng xa cách, đã làm đáy mắt Thần Dật thoáng một tia ảm đạm.

Tiến lên, nắm lấy tay cô, “Hải Dụ. . . . .”

104. Chương 104: Ghen Tỵ Nổi Điên

“Hải Dụ. . . . . Thật ra em không muốn đi ăn cơm cùng anh đúng không?”

“. . . . .” Hạ Hải Dụ ngơ ngẩn, anh biết hết rồi sao?

“Hải Dụ, em không thích tại sao em không nói ra, em có biết không, anh chỉ muốn đối xử tốt với em, nhưng không biết rằng lại tạo hiệu quả ngược lại, khiến em khó xử, anh rất xin lỗi em.”

“Anh tự mình làm đúng, anh từ Trung Quốc bay sang Mỹ, mong rằng sẽ làm em cảm động. . . . anh thật sự xin lỗi.”

Bay từ Trung Quốc xa xôi tới nước Mỹ?

Anh thật sự cố ý đến là vì cô mà!

Không thể không thừa nhận, tiếng lòng cô khẽ run lên.

Thần Dật hơi tăng thêm lực tay, siết chặt lòng bàn tay mềm mại của cô, “Hải Dụ, buổi tối anh sẽ về nước, em có thể ngồi một lát với anh không? Chỉ ngồi một lát thôi.”

Hạ Hải Dụ hiểu được ý tứ của anh, anh chỉ muốn lưu giữ kỷ niệm tốt đẹp cuối cùng giữa hai người.

Ngẩng đầu, nhìn lên mặt anh, cô nở nụ cười, “Được, chúng ta vào thôi!”

Trên mặt Thần Dật là sự thỏa mãn, nụ cười yếu ớt làm giãn hai lông mày đang nhíu chặt.

Hai người sóng vai đi vào nhà hàng, giống như những cặp tình nhân khác.

Cách đó không xa, Maybach màu trắng cũng chậm rãi dừng ở ven đường, động cơ còn chưa tắt, Đường Húc Nghiêu hạ cửa kính xe xuống, nhìn thấy nụ cười rõ ràng trên gương mặt hai người.

Tuy không nghe được cuộc nói chuyện của những dựa theo nét mặt, không khó để suy đoán, cứ nhiên dắt tay! Cứ nhiên cùng cười nói!

Nhìn dáng vẻ thân mật như thế giữa hai người ấy, tim của anh đột nhiên trầm xuống, đó là loại cảm giác từ trước tới giờ chưa từng có, được gọi là —— ghen tỵ!

Lại nghĩ tới một lần trước kia, cô và anh đứng ở trước màn ảnh lớn tại quảng trường Thời Đại, khi trên hình ảnh Thần Dật thoáng qua trên màn hình, cô đã rất kinh ngạc, đã rất kích động!

Mặc dù cô cùng Thần Dật chia tay đã hai năm rồi, mặc dù hai năm trước bọn họ cũng chỉ quen nhau mới được mấy tháng, mặc dù đoạn tình cảm thời trẻ ngây ngô ấy cơ hồ không đáng nhắc tới, thế nhưng, anh vẫn tức giận!

Hiện tại hành động của Thần Dật đã quá rõ ràng, cho thấy anh ta vẫn còn thích cô! Hơn nữa, anh ta còn bay từ bên kia địa dương tới trải qua lễ tình nhân cùng cô!

Định nhóm cháy tình cũ sao?

Bọn họ có thể ở nơi này đất khách quê người hiểu được họ thuộc về nhau, có thể cùng nhau ôn lại thời gian trước đây, anh ta sẽ hôn cô ấy sao, cô ấy lại cho phép anh ta có hành động thân mật như thế sao, để cho anh ta hôn cô, vuốt ve da thịt của cô, thậm chí để cho anh ta cảm thụ toàn bộ những điều tốt đẹp của cô?

Giống như đêm hôm đó, bọn họ đã từng cùng nhau!

Nghĩ tới đây, dây cung lý trí, ầm ầm bị chặt đứt!

Xuống xe, xoắn bước chân, trở tay đem cửa xe đóng sầm lại, phát ra thanh âm rất lớn, gây chú ý đối với những người đi đường.

“Oa! Đẹp trai quá!”

“Cực khốc!”

“Trời ạ, hình như có chút nhìn quen mắt, hình như chính là Đường Húc Nghiêu gần đây thường xuyên có mặt trên tạp chí!”

“Không thể nào?”

“Đúng mà đúng mà! Trời ạ, anh ấy ngoài đời so với tấm hình trên tạp chí còn đẹp trai hơn nhiều!”

Mặc người đi đường thét lên những tiếng chói tai, Đường Húc Nghiêu vẫn giữ bộ mặt âm trầm tiến vào nhà hàng.

Đèn thủy tinh hoa lệ tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, khiến toàn bộ nhà hàng có vẻ ưu nhã mà tĩnh mịch, khúc đàn vi-ô-lông chậm rãi nhu hòa, từ từ chiếm cứ tâm linh con người, biến đổi những tâm tình phức tạp như có như không, khiến nó trở nên yên bình như mặt nước hồ phẳng lặng, không còn bất kỳ gợn sóng nào.

Trong góc nhỏ an tĩnh, Hạ Hải Dụ và Thần Dật cùng lặng lẽ ngồi.

Dáng người Thần Dật cao ngất, hơi gầy, vẫn như năm đó, gần như không có gì thay đổi, quần áo đơn giản sạch sẽ, tổng hội mang cho người khác một loại cảm giác an tâm.

Anh vừa giúp cô lấy ly nước trái cây, vừa ân cần hỏi han, “Hải Dụ, em đã quen với nếp sống ở Mĩ chưa?”

Hạ Hải Dụ khẽ gật đầu, “Dạ, đã quen rồi, tốt hơn rất nhiều so với tưởng tượng của em!”

“Vậy thì tốt, kể từ lúc em đi anh vẫn luôn rất lo lắng, hiện tại thấy em như vậy, cuối cùng anh đã yên tâm được rồi.” giọng nói của anh vẫn dịu dàng trước sau như một, giống như âm thanh trầm thấp từ đàn vi-ô-lông-xen, từng chút từng chút chạm vào lòng cô.

Một dòng nước ấm áp chậm rãi chảy quanh trái tim Hạ Hải Dụ, cô rất cảm động, cũng rất lúng túng, ngẩng đầu lên, cố ý cười thành tiếng, “Em rất lợi hại mà, dù ở hoàn cảnh nào, cũng đều chinh phục rất thuận, em chính là một nữ siêu nhân dũng cảm kiên cường!”

Cố ý nói như vậy, thật sự có chút làm ra vẻ.

Thực ra, không còn biện pháp khác nào khác, hiện tại bọn họ chỉ có thể như vậy thôi!

Trong lòng Thần Dật, vui sướng cùng đau lòng đan xen nhau, cảm giác mâu thuẫn lập tức tràn ngập trong lòng, cô rất kiên cường, rất dũng cảm, rất cố gắng. . . . . chính vì vậy mà cô không cần anh.

Có rất nhiều người cần anh, cha của anh, mẹ của anh, công ty, những cổ đông, những người quản lý cao cấp, toàn bộ nhân viên. . . . . Còn có thiên kim tiểu thư của Phùng thị.

Duy nhất có cô là không cần, duy nhất chỉ có cô.

Chỉ khi có thể ngồi cùng một chỗ với cô, anh mới không còn cảm giác mệt mỏi, không cần phải làm bất cứ việc gì, chỉ cần có thể nói chuyện phiếm vài câu với cô, liền thắng được ngàn vạn ngôn ngữ rồi.

Đang trong lúc cả hai trầm mặc, phục vụ mang thức ăn lên, cũng không biết làm sao, một bát canh nóng vậy xuống người Hạ Hải Dụ.

“A!” Tuy không phải rất đau, nhưng cô thật bị giật nảy mình.

“Hải Dụ! Em có sao không?” Thần Dật lập tức vọt tới trước mặt cô, “Có bị thương ở chỗ nào không?”

“Không có, không có. . . . .”

Phục vụ sợ hãi, liên tục nói những lời xin lỗi, “Thật xin lỗi, tiểu thư, tôi không cố ý! Thật xin lỗi! Rất xin lỗi!”

“Không sao, tôi không sao cả, anh đổi lại một bát canh khác là được.” Hạ Hải Dụ rất tốt bụng nói.

“Cám ơn tiểu thư! Cô cô thật tốt!” Phục vụ cảm động cúi người cảm tạ, sau đó cầm khay nhanh chân chạy đi.

“Hải Dụ, thật không đau sao?” Mặc dù đã hết hoảng sợ, nhưng Thần Dật khó nén lo lắng trong lòng, một tay khoác lên trên ghế của cô, nghiêng người ân cần hỏi, lại không biết động tác thể này của mình, từ hướng cửa nhìn thấy, giống như anh đang hôn cô.

Mà Đường Húc Nghiêu lại vừa đúng lúc liền đứng ở góc độ đó.

Ánh mắt của anh trở nên sáng quắc, hô hấp dồn dập, gân xanh nổi đầy trên trán.

Anh vừa mới nghĩ, giờ cũng không phải ảo tưởng, cứ nhiên mình thật sự chứng kiến một màn như vậy!

Đôi môi mềm mại của cô ấy cứ nhiên bị người đàn ông khác đụng vào! Sự ngọt ngào dành riêng ỉnh cứ nhiên bị người đàn ông khác thưởng thức!

“Hạ Hải Dụ!” tiếng gầm lên giận dữ, làm kinh ngạc tất cả mọi người trong nhà hàng.

105. Chương 105: Mạnh Mẽ Làm Tổn Thương

A!

Có người kêu tên của cô?

Hạ Hải Dụ hoang mang, nghe thấy tiếng quay đầu nhìn lại, nhìn thấy người đang đi vào từ cửa, không khỏi thất kinh.

Đường Húc Nghiêu?

Tại sao anh ta lại ở đây?

Không kiềm chế được, hơi thở của cô chốc lát bắt đầu thay đổi.

Trái tim căng thẳng, sương mù mệnh mông huyền ảo như giăng khắp nơi, ánh đèn lằng mạn của nhà hàng đem gương mặt thâm trầm của Đường Húc Nghiêu ẩn bên trong hoàng hôn, hình dáng của anh ta mặc dù mông lung, nhưng khí thế bức xạ từ trên lại làm cho cô hiểu được, giờ phút này anh đang trong trạng thái tức giận đến tột cùng.

Về mặt phức tạp của anh, ban đầu là tức giận, sau đó chuyển thành lạnh lùng, cuối cùng là bí hiểm. . . . . Trong đôi mắt còn hỏa diễm thiêu đốt một loại tức giận.

Anh bước từng bước một hướng gần cô, cuối cùng đã tới trước mặt cô, đến gần nhất có thể.

Thần Dật cũng rất kinh ngạc, làm sao có thể trùng hợp như thế?

Hơi liếc mắt, anh nhìn về phía Hạ Hải Dụ, phát hiện vẻ mặt cô là sự kinh hoàng, ánh mắt nhìn về phía Đường Húc Nghiêu càng thêm vài phần hoảng hốt.

Theo bản năng, Thần Dật liền muốn bảo vệ cô, đứng lên, chủ động chào hỏi Đường Húc Nghiêu, “Nghiêu, sao em lại tới đây?”

“Anh dẫn người phụ nữ của tôi đi hẹn hò, còn hỏi tôi làm sao tới đây?” Lời vừa ra khỏi miệng, chính là những lời nói chói tai mang ý khiêu khích cùng châm chọc, tức giận vô cùng rõ ràng.

Hạ Hải Dụ cố hít vào một ngụm khí, anh ta đang nói gì vậy?

“Đường Húc Nghiêu, anh. . . . .” Lời còn chưa dứt, tay cô liền bị anh ta bắt chợt níu lại, anh kéo cả người cô ra khỏi ghế, sau đó bị anh khóa ở trong khuỷu tay.

“A!” tay mới vừa bị phồng của cô lại hần làm đau, tiếng kêu không khống chế được phát ra.

Thấy thế, Thần Dật lập tức xông tới, “Nghiêu, buông cô ấy ra!”

Đường Húc Nghiêu nhất thời liền cảm thấy rất buồn cười, tảng băng trong hai tròng mắt sáng trong giống như bốc cháy tạo lên ngọn lửa rực sáng quắc, việc anh ta ôm cô liên quan gì đến Thần Dật? Tại sao bắt anh ta buông cô ra?

Môi mỏng lạnh lùng mím chặt, tựa hồ muốn dùng hết hết sức khắc chế nóng nảy, nhưng bộ ngực căng thẳng phập phồng lên xuống lại phá hư hết thảy.

Tức giận bị ghen tức kích thích càng thêm kịch liệt, sức lực kiềm chế cô cũng không tự giác gia tăng, mi tâm của Hạ Hải Dụ ngày càng nhúu chặt hơn.

Nóng nảy không tự giác cũng tràn ngập trong con người Thần Dật, anh cả tên cả họ, “Đường Húc Nghiêu, cậu làm đau cô ấy!”

Nghe được giọng nói khản cấp của Thần Dật, lửa giận trong lòng Đường Húc Nghiêu trở nên cuồng đốt, càng cố ý kiềm chế cô trong lồng ngực mình.

“Đường Húc Nghiêu, anh làm gì đấy, buông tôi ra!” Hạ Hải Dụ cố gắng thoát khỏi giam cầm của anh ta.

“Làm sao vậy? Không muốn để tôi đụng vào?” Giọng nói của anh không cao, nhưng giống như khí lạnh quanh thân ngưng kết đóng băng, đầu óc bởi vì ghen tuông mà bị che mờ, không nhận thấy được bộ dạng không ổn chút nào của cô.

“Anh nói bậy bạ gì đó?”

“Đường Húc Nghiêu, mau buông tay! Cậu thật sự làm cô ấy đau!” giọng nói của Thần Dật cũng mang theo sự phẫn nộ.

Lông mi dài của Đường Húc Nghiêu nháy lên, hướng về phía Thần Dật hừ lạnh, “Anh đau lòng sao?”

“Đúng, tôi đau lòng, cậu đừng đụng vào tay cô ấy!” Thần Dật cực kỳ hiếm khi gầm hét lên, gương mặt luôn luôn ôn hòa giờ đây là một tầng mây đen bao phủ.

Tròng mắt sắc bén của Đường Húc Nghiêu híp lại, tỏa ra ánh sáng ác ý, môi mỏng mở ra, giọng nói trầm thấp nhưng rõ ràng, “Đừng đụng vào tay cô ấy? Thần Dật, anh cho rằng tôi chỉ chạm qua tay của cô ấy sao? Tôi cho anh biết, tôi đã chạm qua rất nhiều nơi trên cơ thể cô ấy, môi của cô ấy, ngực của cô ấy, toàn thân từ trên xuống dưới của cô ấy . . . . Từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, tất cả tôi đều chạm qua một tác cũng không bỏ sót!”

“Đường Húc Nghiêu!” Hạ Hải Dụ nằm mơ cũng không tưởng tượng được anh ta sẽ nói ra những lời ác liệt như vậy, khóe mắt chợt chua xót, những giọt lệ nóng rực lập tức tràn đầy hốc mắt, cảm giác bị thương cùng khuất nhục giống như lan tràn khắp nơi, trói buộc cô thật chặt, cơ hồ muốn xiết đứt cổ cô.

Anh ta thật quá đáng!

Anh ta cứ nhiên nói những thứ này với Thần Dật!

Đau đớn trên mu bàn tay lập tức toàn bộ tiêu tán mất, bởi vì lòng của cô đau hơn gấp nhiều lần, đau đến không cách nào thở trong chốc lát!

Mà Đường Húc Nghiêu giống như còn chưa nói đủ, tiếp tục thêm dầu vào lửa, “Thần Dật, mặc dù anh coi như mối tình đầu của cô ấy, nhưng tôi là người đàn ông đầu tiên của cô ấy! Nụ hôn đầu của cô cũng là với tôi! Vẻ đẹp căn bản không cách nào tưởng tượng của cô ấy, một đêm kia, chúng tôi ở cùng nhau, trên ghế sa lon, thậm chí còn trên mặt thảm, còn trong phòng tắm, một lần lại một lần, toàn thân của cô ấy từ trên xuống dưới đều lưu lại dấu hiệu, hơi thở của tôi! Cô ấy là người phụ nữ của tôi!”

“Đủ rồi!” Hạ Hải Dụ thét tiếng chói tai, cảm xúc gần như sụp đổ, “Đường Húc Nghiêu, xin anh đừng nói nữa!”

Nhưng là, lời cầu xin của cô lại khơi dậy tức giận mãnh liệt của Đường Húc Nghiêu, vì không để Thần Dật biết những chuyện kia, cô cứ nhiên mới mở miệng cầu xin mình?

Anh đã làm bao nhiêu việc, tổn biết bao công sức, cũng không khiến cô lay động, bây giờ chỉ vì Thần Dật, cô lại dễ dàng nói lời cầu xin?

Đây là lần đầu tiên cô nhỏ bé tầm thường như vậy!

Quá buồn cười!

Hạ Hải Dụ, em quan tâm đến anh ta như vậy sao?

Tốt lắm, anh liền xem anh ta có phải cũng quan tâm em giống như em không?

Lửa giận nơi đáy mắt của Đường Húc Nghiêu càng thêm ngùn ngụt, giọng nói lại càng thêm âm lạnh, môi mỏng phát ra tiếng nói, tiếp tục lạnh bạc cùng đùa cợt, “Thần Dật, chúng ta nói thế nào cũng là biểu anh em, hai anh em dùng chung một người phụ nữ không tốt lắm đâu, tôi đã từng cởi sạch quần áo của cô ấy, vụng bưng hai chân của cô ấy, phát tiết trên cơ thể xinh đẹp của cô ấy. . . .Anh nên lo lắng cùng suy tính nhiều hơn đi, anh thật sự còn muốn cô nữa không?”

Bốp!

Một cái tát vang dội giáng xuống.

Đường Húc Nghiêu giơ tay lên vuốt ve gò má nóng bỏng của mình, kinh ngạc không thốt lên lời.

Mà Hạ Hải Dụ nhìn tay phải mình run run, lệ rơi đầy mặt, xoay người chạy đi.

“Hải Dụ!” Thần Dật muốn đuổi theo, lại bị Đường Húc Nghiêu ngăn trở trước mặt.

Thần Dật không thể nhịn hơn nữa, phất tay đấm một quyền hướng lên trên mặt của Đường Húc Nghiêu, mà Đường Húc Nghiêu nhanh chóng phản kháng, bèn nhón lui về sau một bước, quả đấm kia đã mất đi hơn nửa sức lực nhưng lại khơi lên tức giận của mình gia tăng gấp mấy lần, trở tay cho Thần Dật một quả đấm.

Hai người đánh nhau, một cái so với một cái hung ác, như muốn đem toàn bộ sức lực của mình diệt trừ đối phương, cho đến cả hai sưng mặt sưng mũi, cho đến cả hai sức cùng lực kiệt.

Đường Húc Nghiêu ngồi dưới đất, không vội vã, giơ tay lên dùng tay áo lau vết máu khóe miệng máu, nhặt điện thoại bị rơi xuống đất, nhấn số điện thoại của cô.

“Xin lỗi quý khách, số điện thoại bạn gọi hiện đang đã tắt máy . . . .”

106. Chương 106: Nỗi Niềm Khó Nói

Tại sao không ngắt đi?

Tại sao để cho anh ta nói những lời xấu xa nhục mạ đó?

Tại sao? Tại sao?

Hạ Hải Dụ khóc chạy về phòng trọ, ngã quỵ trên giường, nước mắt đau lòng thấm đẫm vỏ gối.

Có phải cô đã làm sai, có phải từ lúc đầu không nên tìm đến Đường Húc Nghiêu hay không, không nên đáp ứng anh ta dùng thân thể của mình để trao đổi, nhưng cô sao có thể trở mặt nhìn Hải Tinh chết được?

Cô không làm sai!

Cô nên chịu đựng tất cả những nhục nhã ấy!

Nhưng vì sao vẫn cảm thấy uất ức, tim còn là đau thế này?

Cô là ai, luôn luôn kiên cường, vô cùng dũng cảm, tại sao lúc này lại không chịu nổi, tại sao phải khóc nhiều đến thế?

Dù sao đó cũng là sự thật, Đường Húc Nghiêu muốn nói cứ để anh ta nói, tại sao cô lại quan tâm?

Không, không cần quan tâm, quên đi, quên hết tất cả, quên hết tất cả!

Cẩn môi, nước mắt giàn giụa, nhưng quật cường không chịu phát ra một chút âm thanh, cô không muốn bị sát vách nghe được, không muốn bị bất luận kẻ nào nghe thấy.

Cô khổ sở cùng đau đớn, cho tới bây giờ đều là một mình gánh chịu, lần này cũng giống vậy!

Thời gian không biết đã qua bao lâu, cửa phòng chợt truyền đến tiếng bước chân nhẹ, Vân Tiểu Tiểu từ từ đẩy cửa phòng cô ra, chau đầu vào, quan tâm hỏi, “Hải Dụ. . . . . Cậu khá hơn chưa ...”

Nghe tiếng nói, Hạ Hải Dụ run lên bần bật, bị phát hiện!

Vân Tiểu Tiểu lẳng lẳng đứng tại cửa ra vào một lúc, mới chậm rãi đi vào, “Hải Dụ, tâm tình không tốt sao, có phải đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có. Cái gì cũng không xảy ra.” Hạ Hải Dụ lắc đầu một cái, vội vàng lau khô nước mắt, cũng cố gắng nặn ra nụ cười, đem tâm sự giấu kỹ.

Tiểu Tiểu rất quan tâm cô, nhưng là cô không biết làm thế nào để nói ra việc này với Tiểu Tiểu, thật. . . khó có thể mở miệng.

“Hải Dụ. . . .” Vân Tiểu Tiểu kéo cánh tay Hạ Hải Dụ, nhẹ nhàng lung lay mấy cái, “Hải Dụ, có tâm sự cứ nói ra nhé, mình sẽ chia sẻ với cậu! Chị em tốt đều như vậy! Cậu nói đi, nếu không mình sẽ cho là cậu không coi mình là bạn bè!”

“Tiểu Tiểu, cậu luôn là bạn tốt của tớ, thật thật. . .Nhưng là...” Hạ Hải Dụ cúi đầu, không biết làm sao.

“Thật không thể nói?”

Lắc đầu.

Vân Tiểu Tiểu trầm mặc một hồi, đột nhiên dùng sức ôm lấy cô, “Hải Dụ, mình biết rõ cách làm người của cậu, cậu nhất định có lời khó nói! Không sao hết, cậu không muốn nói thì không phải nói, trước hết xem xem bản thân cậu có thể giải quyết vấn đề hay không, nếu có thể giải quyết thì không còn gì tốt hơn, nếu là không thể, trở lại nói với mình, mình nhất định giúp cậu! Mặc dù mình cũng không có năng lực gì, sinh hoạt hàng ngày còn cần cậu chăm sóc, nhưng mà mình nhất định sẽ cố gắng hết mình!”

Hạ Hải Dụ nghe những lời nói của Vân Tiểu Tiểu, trái tim cảm động vô hạn, Tiểu Tiểu thật tốt, ở nơi đất khách quê người này, cô may mắn mới có được một người bạn cùng phòng tốt như vậy!

Hốc mắt, kìm không được đổ lên, nước mắt, lại không khống chế được rơi xuống .

“Hải Dụ...làm sao cậu lại khóc nữa hả...”

Vân Tiểu Tiểu bị dọa sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, “Hải Dụ, thế nào, có phải mình nói sai hay không, cậu đừng khóc nữa!”

Cô ấy vội vã cầm khăn giấy lau nước mắt giúp Hạ Hải Dụ, nhưng cô càng lau nước mắt càng nhiều, “Hải Dụ, không cần khóc suốt như vậy, rốt cuộc cậu làm sao?”

Hạ Hải Dụ vừa khóc, vừa dùng sức lắc đầu.

Vân Tiểu Tiểu lo lắng không, mặc dù trước kia cô bị người nhà bảo hộ rất khá, nhưng là cũng không vô dụng thế này, chẳng những không an ủi thành công, còn khiến bạn tốt khóc ngày càng nhiều!

“Hải Dụ...” Vân Tiểu Tiểu cũng khóc.

Hạ Hải Dụ cũng gắng sức ôm lấy Vân Tiểu Tiểu, nước mắt ầm ầm cũng thu lại không được nữa, “Oa” được một tiếng, khóc lớn ra ngoài.

“Tiểu Tiểu, cảm ơn cậu!”

“Không, không cần khách khí, mình cũng không làm được gì cho cậu cả!”

Vân Tiểu Tiểu mỉm cười, nhưng cô không biết rằng, đối với Hạ Hải Dụ, mấy câu cô vừa nói kia đã là an ủi tốt nhất, sưởi ấm lòng cô.

Reng reng. . . .

Reng reng.. . . .

Điện thoại trên bàn trà vang lên.

Vân Tiểu Tiểu vội chạy đi nghe điện thoại, ” Xin chào, ai đó. . . . . Lại là anh . . . . . Hải Dụ . . . .
Nhưng là. . . . . Được rồi, vậy lát nữa cậu tới đây. . . . . Ừ, tốt, cậu tới an ủi cô ấy. . . . . Ừ, cứ vậy đi, bye bye.”

Giọng rất nhỏ thầm thì chốc lát, Vân Tiểu Tiểu lặng lẽ cúp điện thoại, ló đầu hướng phòng tắm nhìn một chút, thở dài một hơi, hoàn hảo Hải Dụ không nghe được.

Cô không biết Hải Dụ làm sao, nhưng cô biết được Hải Dụ rất khổ sở, hôm nay là lễ tình nhân, không khó suy đoán cô ấy bởi vì chuyện tình cảm mà thương tâm, nhưng cô quen Hải Dụ một thời gian rồi, không nghe nói cô ấy có bạn trai, theo cô biết, ở nước Mỹ cô ấy chỉ biết một người, chính là người mới vừa gọi điện thoại tới, Bạch Hạo Nhiên.

Ôi, mặc dù không biết Hải Dụ và Bạch Hạo Nhiên có phải yêu nhau hay không, nhưng cô cảm thấy Bạch Hạo Nhiên rất quan tâm Hải Dụ, mới vừa rồi ở trong điện thoại liên hiểu, rất khẩn trương!

Nghe nói trước kia bọn họ ở Trung Quốc đã quen nhau, hẳn là tình cảm rất tốt, hơn nữa anh ta là đại danh鼎鼎 cao tài sinh MIT, khẳng định rất thông minh, rất biết nói chuyện, không như cô ngốc đến vậy, an ủi mọi người cũng không biết.

Hi vọng cô làm đúng, Bạch Hạo Nhiên tới có thể an ủi được Hải Dụ.

Hạ Hải Dụ ngâm mình trong bồn tắm, thần trí mơ màng, không biết có phải do khóc quá nhiều hay không, chẳng những cuống họng đau nhức, mà đầu cũng đau.

Thình lình nhớ ra một chuyện, tối nay em trai Hạo Nhiên muốn bay trở về phía Đông, trời ạ, cô sao lại chuyện quan trọng như vậy!

Mặc dù ngày hôm qua em trai Hạo Nhiên đột nhiên xuất hiện thổ lộ làm cô kinh ngạc, nhưng cô hiểu được tâm ý của anh, hiểu được anh rất tốt, vô luận như thế nào, tối nay cô cũng nên đi tiễn anh, ít nhất cũng phải gọi điện thoại cho anh.

Nghĩ tới đây, Hạ Hải Dụ vội vàng đứng lên, qua quýt lau khô thân thể, thay quần áo, chạy ra phòng tắm.

Ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ báo thức trong phòng khách, trời ạ, đã đã trễ thế này, máy bay đã cất cánh!

Kính coong. . . . . Kính coong. . . . . Chuông cửa reo lên.

Hạ Hải Dụ run lên bần bật, có phải là Đường Húc Nghiêu?

107. Chương 107: Rốt Cuộc Ai Tới

Vân Tiểu Tiểu đứng dậy đi mở cửa, lại bị Hạ Hải Dụ kéo lại, “Tiểu Tiểu, không nên đi!”

“Hả?” Vân Tiểu Tiểu âm thầm kêu hồng bét, không mở cửa thì Bạch Hạo Nhiên chẳng phải chờ đến sáng?

“Hải Dụ à, mình lên đi xem một cái nha..., cũng có có thể là tìm mình mà!” Nói xong, Vân Tiểu Tiểu từ từ bước chân, khe khẽ đi về phía cửa.

Nằm sắp hướng mắt cửa, liếc bên ngoài một cái ——

Hả?

Thế nào mà lại là người hàng xóm ở phòng đối diện, Đường Dục Nghiêu?

Vân Tiểu Tiểu ngay đơ tại chỗ, tại sao vậy, không phải Bạch Hạo Nhiên!

“Hải Dụ. . . Là hàng xóm. . . Có muốn mở cửa hay không. . .” Vân Tiểu Tiểu quay đầu hỏi nhỏ.

Lòng Hạ Hải Dụ trong nháy mắt thất lại, sắc mặt tức thời trắng bệch, quả quyết lắc đầu.

Vân Tiểu Tiểu có điểm khó xử, cô tôn trọng ý kiến của Hải Dụ, tâm tình không tốt, không muốn gặp người là có thể lý giải được!

Lại nhẹ nhàng di chuyển, bước nhỏ trở về, không chú ý đến tiếng đập ngoài cửa.

Kính coong. . . . . Kính coong. . . . . Chuông cửa tiếp tục không ngừng kêu.

Mà Hạ Hải Dụ hận không che được lỗ tai của mình, chặn âm thanh làm phiền người khác kia, nhưng nó tự như cổ tình cùng cô đối nghịch, giống như không mở cửa, anh ta liền thề không bỏ qua.

Rốt cuộc, nhẫn nại đã đến cực hạn!

“Ầm” đứng lên, chạy về phía cửa, tức giận mở cửa, “Đường Húc Nghiêu, anh xong chưa? Anh tới làm gì?”

Ngoài cửa, mặt Bạch Hạo Nhiên kinh ngạc.

Mặt Hạ Hải Dụ cũng đồng dạng là kinh ngạc, “Hạo, em trai Hạo Nhiên. . . . Tại sao là cậu. . . .”

“Hải Dụ, em có sao không, anh gọi điện thoại cho em rất nhưng đều là tắt máy, nên gọi đến điện thoại phòng em, bạn cùng phòng cũng nói em đi vắng. . . .Sắc mặt em xem ra không tốt lắm, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Không có không có, chuyện gì cũng không có.” Hạ Hải Dụ cố gắng nâng khóe miệng lên, bảo trì mỉm cười, nhường chỗ đẩy người, “Em trai Hạo Nhiên, vào đi!”

“Ừ.”

Vân Tiểu Tiểu nhú mày, đây là chuyện gì, lúc này lại là Bạch Hạo Nhiên!

Trăm mối vẫn không có cách giải, nhưng cô rất cao hứng, Bạch Hạo Nhiên đến, cô nên lánh đi!

Cười trộm, chạy tới, hướng Bạch Hạo Nhiên chào hỏi, “Xin chào, tôi là Vân Tiểu Tiểu!”

“Xin chào, tôi là Bạch Hạo Nhiên.”

“Ừ, chúng ta mới vừa chúng ta nói trong điện thoại, được rồi, tôi đem Hải Dụ giao cho cậu an ủi, bye bye!”

Nói xong, hướng về phía Hạ Hải Dụ làm mặt quỷ, “Hải Dụ, mình đi shop—ping, các cậu cứ từ từ nói chuyện tự!”

“Tiểu Tiểu. . . . . Tiểu Tiểu. . . . .” Hạ Hải Dụ liên tục kêu hai tiếng tuy nhiên cũng không kêu được bạn cùng phòng trở về, “Ầm” một tiếng, kết quả cửa đóng lại.

Không có Vân Tiểu Tiểu, trong phòng lập tức trở nên an tĩnh lại.

Hạ Hải Dụ hơi câu nệ, “Em trai Hạo Nhiên, trước tiên ngồi xuống, tôi đi rót cốc nước cho cậu.”

“Không cần, Hải Dụ!” Bạch Hạo Nhiên gọi cô lại, rất đau lòng khi thấy cô tiêu tụy, nhỏ giọng nói, “Hải Dụ, anh không khát, em khỏi bận rộn, chúng ta ngồi xuống nói chuyện được không?”

“Được.” Hạ Hải Dụ nhẹ nhàng trả lời, ngồi vào ghế sa lon.

Bạch Hạo Nhiên ngồi ở đối diện, nhìn cô khóc hồng cả mắt, “Hải Dụ, anh nghe Tiểu Tiểu nói rồi, tâm tình em không tốt lắm, còn khóc rất lợi hại, nhất định đã xảy ra chuyện, em có thể nói với anh không?”

Hạ Hải Dụ cắn môi, im lặng không lên tiếng.

Không phải cô không muốn nói, mà là cô không có biện pháp nói.

Cô không thể nói cho em trai Hạo Nhiên, không thể nói cho anh biết cô đã từng bán mình, trước khi anh chưa thổ lộ với cô, ở trong lòng cô, anh và Hải Tinh là không có gì khác biệt, bọn họ đều là người thân của cô, cô không thể để anh biết sự kiện kia cũng như không thể để Hải Tinh biết!

Mà bây giờ, em trai Hạo Nhiên nói anh thích cô, cô càng thêm không thể cho anh biết! Bởi vì cô cự tuyệt anh, đã tổn thương anh một lần rồi, không thể lần nữa làm tổn thương anh!

Lần này, cùng tình huống trong nhà hàng bất đồng, Thần Dật biết cô cùng Đường Húc Nghiêu làm mấy chuyện kia cô cảm thấy khó chịu, nhưng nếu như em trai Hạo Nhiên biết, cô cảm thấy mình là một tội nhân.

Coi như cô ích kỷ đi, cô không muốn tâm tình đau khổ, càng không muốn em trai Hạo Nhiên chịu đả kích như vậy.

Trong cuộc đời một trong những chuyện khó khăn nhất, chính là trong lòng muốn nói lại không thể nói.

Ngước mắt, cô nhìn thẳng vào mắt Bạch Hạo Nhiên, nói xin lỗi, “Thật xin lỗi, tôi không thể nói. . . . . thật không thể nói. . . . .”

Trái tim Bạch Hạo nồng độ thương tiếc, cô vốn là như vậy, thói quen một mình đối mặt khó khăn, trước kia ở trong nước, anh tôn trọng lựa chọn của cô, bây giờ là ở nước ngoài, cô ngước mắt không quen, anh làm sao có thể thấy cô tiếp tục như thế.

“Hải Dụ, ngay cả anh cũng không thể nói ra?”

Hạ Hải Dụ ần ần, em trai Hạo Nhiên, cũng bởi vì là cậu, cho nên mới càng không thể nói!

Khi muốn khóc, nhắm mắt lại không để cho lệ rơi; lúc đau lòng, tìm một chỗ lẳng lặng ngây người, tự nói với mình phải kiên cường; thời gian khổ sở, ngụy trang mình cười với người khác; thời điểm mất mát, cười tự nhủ không có chuyện gì; khi thất bại, mặc dù vô lực cũng phải bò dậy, nói cho người khác biết tôi rất kiên cường.

Ngẩng đầu, Hạ Hải Dụ cố gắng mỉm cười, kiên cường nói, “Tôi không sao, thật!”

Bạch Hạo Nhiên khẽ thở dài một hơi, anh làm sao không nhìn ra cô đang che giấu, nhưng anh chỉ có thể làm bộ như...như không có chuyện gì xảy ra.

Mới vừa mở cửa, cô kêu tên Đường Húc Nghiêu, cô khổ sở đau lòng, nhất định đều là bởi vì người đàn ông đó!

Nhớ tới tình hình lần đầu tiên anh và Đường Húc Nghiêu chạm mặt, người đàn ông kia bẩm sinh khí chất Vương giả, anh đã biết đó không phải là người thường.

Có lẽ lúc ấy bởi vì trời quá tối, có lẽ là anh lừa mình dối người, không có ngẫm nghĩ, chỉ đơn thuần tin đó là người hiền tùy cho Hải Tinh.

Rồi, mấy ngày sau, dựa vào báo, tạp chí, TV, internet các hãng truyền thông thấy được Đường Húc Nghiêu, anh giật mình biết được đó chính là đại danh鼎鼎 Đường thiếu gia.

Trước kia cũng là biết anh ta, chẳng qua là không liên tưởng được anh ta và Hải Dụ ở chung một chỗ.

Nếu như chính Hải Dụ không nói ra, anh cũng sẽ không loạn tưởng, cái gì cũng không tin.

Bây giờ, hiển nhiên cô còn chưa nghĩ nói cho anh biết, OK, vậy anh cũng không hỏi, chỉ cần cô tốt, là đủ rồi!

Yêu một người, chỉ yêu là không đủ, nhất định phải hiểu cô ấy: cô ấy muốn cây mạnh trong nhu nhược, phải cho cô ấy chỗ dựa tinh thần; cô ấy muốn trong vui sướng ưu thương, phải che chở tâm hồn cô ấy; cô ấy muốn đến phương nào, thì sẽ đi cùng cô ấy.

Có lúc, quên lãng, là giải thoát tốt nhất; có lúc, trầm mặc, cũng tốt hơn nói ra.

Bạch Hạo Nhiên giương môi cao lên, cười yếu đuối, dịu dàng như nước, “Tốt lắm, Hải Dụ, chuyện đã qua hãy để nó qua đi, nhưng em phải đáp ứng anh, không thể khóc nữa! Biết không, mắt của em vừa đỏ vừa sưng, không đẹp!”

Hạ Hải Dụ sững sốt, giơ tay lên sờ sờ mặt mình, “Rất xấu à?”

“Xấu chết rồi!” Bạch Hạo Nhiên cố ý nói rất khoa trương, làm ra biểu tình rất ghét bỏ, nhưng kỳ thật trong lòng anh, cô biến thành cái dạng gì, đều là đẹp nhất.

“Thế tôi. . . . . Tôi đi rửa mặt!”

Bạch Hạo Nhiên nhìn Hạ Hải Dụ vọt vào phòng tắm, đường cong trên mặt cuối cùng ngã xuống.

Trước bồn rửa tay, Hạ Hải Dụ soi gương ngây ngô ngắm mình, từng lần một luyện tập mỉm cười.

Cho dù cuộc sống có một ngàn lý do làm ình khóc, mình cũng phải tìm một lý do để ình cười, bởi vì chính cuộc sống này, điều chúng ta có thể làm chỉ là mạnh mẽ hơn!

Hạ Hải Dụ, cố lên!

Hít một hơi thật sâu, xoay người, trở về phòng khách.

Ừng ục. . . . . Ừng ục. . . . .

Bụng Hạ Hải Dụ không đúng lúc kêu ra tiếng, mặt của cô vọt đỏ lên.

“Á. . . em trai Hạo Nhiên, buổi tối tôi còn chưa ăn cơm, tôi đi nấu mì, cậu ăn một chút với tôi nhé?”

“Được!”

Hạ Hải Dụ bước nhanh chân vào phòng bếp, tâm tình hình như khôi phục rất nhiều, ít nhất ngoài mặt là dạng ấy.

“A, hết muối rồi!” thanh âm ảo não từ phòng bếp bay tới.

Bạch Hạo Nhiên đứng lên, “Hải Dụ, anh xuống lầu mua, rất nhanh!”

“Được, ra cửa quẹo trái có một cửa hàng tiện lợi, một đồng tiền nhé, không cần mua loại đắt đâu!” Nói một mạch.

Bạch Hạo Nhiên không nhịn được buồn cười, “Đã biết!”

Thật ra thì, đây chính là cuộc sống anh muốn——

Muốn một căn nhà nhỏ, cô làm cô vợ nhỏ của anh, cùng nhau cầm giỏ đi chợ, xuyên qua cái hẻm nhỏ trước cửa, sau khi ăn xong không cần cô phải rửa đĩa, nhưng cô phải phụ trách lau bàn, lại muốn có một đứa bé nhỏ béo mập, đáng yêu, chờ anh râu dài tóc bạc, ngồi lên trên ghế, nhớ lại cuộc đời tốt đẹp đã qua, luôn có cô mỹ lệ như hoa bên cạnh.

Hạnh phúc, thật ra chỉ đơn giản thế thôi.

Hạ Hải Dụ đang bày bát đĩa, chợt nghe thấy chuông cửa, liền chạy ra cửa.

Cho là Bạch Hạo Nhiên mua được muối và trở lại, cô hoàn toàn không suy nghĩ nhiều, lập tức mở ra cửa, nhưng người xuất hiện ở trước mặt là —— Đường Húc Nghiêu.

Ngước mắt chớp một cái, cô chợt giật mình.

Thời gian như dừng lại, không khí cũng như ngưng lưu động.

Khuôn mặt Hạ Hải Dụ tái nhợt, cứng đờ tại chỗ. . . . .

108. Chương 108: Đổi Cô Mà Nói

Lúc này, Bạch Hạo cũng đi lên lầu, cầm trong tay muối mới mua về. Tầm mắt chạm đến trên người Đường Húc Nghiêu thì hai mắt lập tức dâng lên sự cảnh giác.

Là anh ta!

Thật sự là anh ta!

Quay đầu nhìn về phía Hạ Hải Dụ, anh phát hiện sắc mặt của cô trắng bệch, thật sâu trong đôi mắt lộ ra ý sợ hãi, anh chưa bao giờ thấy bộ dáng này của Hạ Hải Dụ, làm cho người tay càng thêm đau lòng.

“Đừng sợ!” Bạch Hạo Nhiên đi tới trước mặt Hạ Hải Dụ, nhẹ nhàng nắm tay cô, giúp cô bình tĩnh.

Hạ Hải Dụ cơ hồ chết lặng đến không có cảm giác, bỗng có một cổ ấm áp ấm trong lòng bàn tay, mơ hồ, truyền tới đáy lòng.

Mắt Đường Húc Nghiêu chợt chớp, nhìn bọn họ ăn ý lại thân mật mờ ám, lửa giận bốc cháy ngùn ngụt!

Đây là diễn phim truyền hình sao, cô cố ý, một lát là Thần Dật, một lát là Bạch Hạo Nhiên, tại sao bên cạnh cô luôn là người đàn ông khác!

Tầm mắt quét qua hai tay của Bạch Hạo Nhiên, một tay nắm tay cô, một tay cầm muối ăn. . . . . Đây coi là gì, thoát nhìn bọn họ giống như vợ chồng ân ái, mà anh, chỉ là kẻ đáng ghét!

“Hạ Hải Dụ. . . Tôi muốn nói chuyện một mình với cô!” một câu nói ngắn gọn, lại đã dùng hết sự chịu đựng cuối cùng của Đường Húc Nghiêu. Cũng là ranh giới cuối cùng của anh!

Giọng nói lạnh lùng, ở trong hành lang an tĩnh làm tầng trời thấp nổi đông.

Hạ Hải Dụ theo bản năng rút vai một cái, mà trong nháy mắt kia cô run rẩy, Bạch Hạo Nhiên cầm tay cô thêm chặt hơn, mặc dù chẳng qua đây là một động tác nhỏ, nhưng vẫn bị Đường Húc Nghiêu bắt được.

Môi mỏng mím chặt, hơi thở lạnh lùng lan tràn bốn phía.

Đến tột cùng tình cảm bao nhiêu sâu đậm mới có thể ăn ý như vậy?

Khi anh còn không biết cô trong những năm kia, bọn họ đều là như vậy tâm ý hòa hợp sao?

Thần Dật đến trước anh, Bạch Hạo Nhiên thậm chí còn đến trước nhiều!

Tại sao người kia không phải là anh?

Dây cung lý trí, lần nữa đứt “phụt”!

Đường Húc Nghiêu chợt ngừng đầu, khiêu khích nhìn Bạch Hạo Nhiên, “Cậu rất tò mò quan hệ giữa quan hệ tôi và Hải Dụ chứ?”

Không chút để ý lại mười phần thanh âm uy hiếp, thẳng tắp xuyên thấu màng nhĩ đến tận trái tim Hạ Hải Dụ, lòng đã sớm căng thẳng tim đập dồn dập.

“Đường Húc Nghiêu, anh cầm nhầm!”

Cô lập tức xông lên phía trước, dùng thân thể của mình ngăn trở Bạch Hạo Nhiên, thậm chí giang hai tay ra, giống như chim ưng bảo vệ gà con, mười phần ý muốn bảo hộ.

Hiển nhiên, Hạ Hải Dụ cũng không biết cử động của mình có ý vị thế nào, mà Đường Húc Nghiêu tuyệt đối không chịu nổi kích thích này!

Bởi vì chiều cao, anh thậm chí không cần đẩy cô, cứ như vậy qua không khí Bạch Hạo Nhiên, đôi mắt toát ra ánh mắt uy hiếp tuyệt đối.

Bạch Hạo Nhiên vươn mình, đem Hạ Hải Dụ kéo trở lại, lấy ưu thế hình thể bảo vệ cô ở phía sau, ngừng đầu tiến lên chăm chú nhìn Đường Húc Nghiêu, “Đường tổng giám đốc, không bằng chỉ hai chúng ta nói chuyện một chút?”

Hạ Hải Dụ đại thất kinh, “Không, em trai Hạo Nhiên, không cần!”

Cô bắt được ống tay áo Bạch Hạo Nhiên, không tiếng động cầu khẩn, hai người hai mặt đối với nhau, trong ánh mắt của cô hẳn thấy sự bàng hoàng, ở hai mắt của anh cô thấy được triu mến.

Từ từ, từ từ. . . . . Bạch Hạo Nhiên buông lỏng bả vai, làm ra nhượng bộ.

Hạ Hải Dụ sinh lòng cảm động, trong sinh mệnh luôn có một người như vậy, ở thời điểm cô bất lực nhất sẽ xuất hiện, thà để mình chịu uất ức cũng phải giúp cô giải quyết khó khăn, cho dù biết rõ cô có vấn đề, vẫn luôn mỉm cười nói không ngại, anh biết cô thích gì ghét gì, biết tất cả khuyết điểm của cô, cũng sẽ không làm khó cô —— người này, chính là em trai Hạo Nhiên!

Đường Húc Nghiêu nhìn bộ dạng bọn họ đưa mắt nhìn nhau, lửa giận trong hai tròng mắt càng lớn, lại một lần, chỉ vài giờ ngắn ngủn, anh lại một lần nhìn thấy cô cùng người đàn ông khác tình cảm chân thành đến thế!

Trán nổi gân xanh, trái tim cũng đau quá đổi, nháy mắt trong đầu thoáng qua một tia ác ý!

Hạ Hải Dụ hơi hơi nghẹn ngào, lại cố đè tâm tình xuống, thẳng tắp sống lưng, đi tới trước mặt Đường Húc Nghiêu, “Đi thôi, chúng ta xuống lầu nói!”

Nói xong, Hạ Hải Dụ dẫn đầu đi xuống cầu thang thang, mà Đường Húc Nghiêu vẫn đứng tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Anh khẽ nhếch môi, khoe miệng tắn ra đường cong giễu cợt, tuy là mỉm cười, nhưng lại hiểm ác, “Hiện tại mới muốn một mình cùng tôi nói —— xin lỗi —— muộn, rồi !”

Hạ Hải Dụ ngơ ngác, trên mặt một mảnh ngạc nhiên.

Đường Húc Nghiêu dường như coi trời bằng vung, đáy mắt không có bất kỳ tâm tình gì, che giấu thật sâu tất cả, khiến người ta dao động!

Anh thậm chí cũng không nhìn cô, mà trực tiếp nhìn thẳng Bạch Hạo Nhiên, “Cậu cũng biết sự kiện tôi hiến tủy cho Hải Tinh, vậy cậu có biết cô ấy dùng gì để trao đổi với tôi hay không?”

Hạ Hải Dụ hít một hơi, anh ta muốn nói gì? Lặp lại chiêu cũ sao? Nói hết cho Thần Dật, sau lại muốn nói cho em trai Hạo Nhiên? Muốn nói cho người trên toàn thế giới sao?

Đến tột cùng là cô đắc tội gì với anh ta?

Tại sao anh ta muốn làm vậy hết lần này đến lần khác làm cô khó chịu?

Không, không thể, cô không thể mềm yếu nữa! Không thể để cho anh ta đắc ý!

Trong lồng ngực dâng lên một ngọn lửa cháy rừng rực, đôi tay nắm thành quyền, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, cố gắng trợn tròn mắt, không để cho nước mắt hèn yếu chảy ra ngoài, “Đường Húc Nghiêu, lần này không nhọc phiền anh, để tôi tự nói!”

“Tôi là dùng thân thể của mình trao đổi với anh, tôi đã làm người phụ nữ của anh, thế này. ... được chưa?”

Đường Húc Nghiêu giật mình nhìn cô, đột nhiên xuất hiện biến hóa khiến lý trí của mình chợt lấy lại vài phần.

Cô cười lạnh nói, “Tốt lắm, tôi nói xong rồi, xin hỏi Đường tổng giám đốc, tôi có thể đi chưa, hẳn là có thể đi, tôi đã làm người phụ nữ của anh, nhưng đó là đã từng, đã sớm kết thúc!”

“Giao dịch giữa chúng ta, đã xong, hết thấy đều kết thúc!”

“Không còn có đã qua, cũng không có hiện tại, càng không có tương lai!”

Ngữ điệu thường thường, lại lạnh dọa người.

Đường Húc Nghiêu nhìn cô cổ trắn định mình, hoàn toàn tỉnh ngộ, đến tột cùng anh đang làm gì? Anh tại sao muốn nói như vậy? Anh không muốn tổn thương cô, nhưng vì cái gì luôn là làm ra chuyện trái với ý chí của mình?

Cô nói giữa bọn họ không có quá khứ, làm sao có thể, giữa bọn họ có rất nhiều quá khứ, có một thời cười đùa, có một thời gây gổ, có một thời hóng gió, có. . . . . có rất nhiều rất nhiều nữa...!

Cô nói bọn họ không có tương lai, nhưng anh lại rất muốn cùng cô cùng nhau có một tương lai!

Anh trăm phương ngàn kế mà mang cô tới bên cạnh mình, nhọc lòng sắp xếp xong xuôi cuộc hẹn hò ngày lễ tình nhân, chính là bên cạnh cô lúc là Thần Dật, sau là Bạch Hạo Nhiên. . . . . Anh không thể tiếp nhận! Hoàn toàn không thể tiếp nhận!

Anh thật sự không cố ý tổn thương cô.

Muốn vì mình giải thích một chút, nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào.

Bọn họ nháo kịch đã hấp dẫn hàng xóm xung quanh, chăm chú xem trò, Hạ Hải Dụ chỉ cảm thấy da đầu tê dại, hai gò má nóng lên, mặt không thay đổi trở về phòng, mặc dù Bạch Hạo Nhiên đi bên cạnh, cô chỉ có thể cúi đầu ngày càng thấp, bởi vì, cô không còn thể diện để đối mặt với em trai Hạo Nhiên nữa rồi.

Ánh mắt Bạch Hạo có chút ảm đạm, không còn thẳng thắn và sáng trong giống như ngày thường, lặng lẽ nhìn dáng vẻ chán nản của cô.

“Hải Dụ!” thời điểm cô sắp đưa lưng hoàn toàn về phía anh đóng cửa, anh chợt mở miệng gọi cô lại, cố định nói, “Hải Dụ, em không phải nói là muốn nấu mì cho anh mà, vào đi thôi, anh đói bụng!”

Hạ Hải Dụ hoảng hốt ngẩng đầu lên, có chút không dám tin nhìn Bạch Hạo Nhiên trước mặt, trong ánh mắt của anh thấy được sự chân thành tha thiết.

“Em trai Hạo Nhiên..”.

“Hải Dụ, em không cần giải thích gì với anh, anh không cần biết những chuyện kia, anh chỉ nhận định cảm thụ của mình!”

Bạch Hạo Nhiên hiểu khiến Hạ Hải Dụ cảm động đến muốn khóc.

Một bên này, Đường Húc Nghiêu nhìn Bạch Hạo Nhiên cùng Hạ Hải Dụ thâm tình khẩn thiết, lửa giận vẫn chưa hoàn toàn dập xuống lần nữa lại bùng cháy.

“Bạch Hạo Nhiên, học trường MIT nổi tiếng nhất, rất nhiều người muốn mà không được, cũng từng bảy lần liên tiếp đạt được chương trình nghiên cứu sinh ngành kỹ thuật hệ công trình học của nước Mỹ, là sinh viên Trung Quốc trong chuyên ngành điện tử công trình có thành tích tốt nhất từ trước tới nay, nhập học chưa tới nửa năm chỉ bằng phát minh hạng nhất lấy được toàn bộ điều kiện cao cấp nhất ở Mỹ... nhận định thật sự là một người rất ưu tú! Không biết một sinh viên xuất sắc như vậy, bỗng bị trường cho thôi học hoặc đuổi học, có thể là một tin tức mới hay không đây?”

Uy hiếp!

“Đường Húc Nghiêu, anh muốn làm cái gì?” Hạ Hải Dụ cảm phẫn, hét ầm lên, mặt đỏ rần.

“Không có gì, chỉ muốn chơi thử xem.” Anh nói xong không chút để ý, lại đủ uy hiếp, “Em có biết hay không, quan hệ giữa giới học thuật cùng thương ở nước Mỹ, từ trước đến giờ luôn mật thiết, tôi có không ít người chủ chốt, chắc chắn sẽ có một hai người có thể giúp chút gì đó.”

Hạ Hải Dụ tức đến đỏ mắt, anh ta lại muốn dùng thủ đoạn hèn hạ này đối phó em trai Hạo Nhiên!

Đường Húc Nghiêu khinh miệt cười nhạt, thấy cô lo lắng vì người đàn ông khác như thế, không nhịn được hơn, tức giận, “Không cho cùng anh ta ăn cơm cùng nhau, nếu không, tôi sẽ giúp em thấy được tình huống em không muốn thấy nhất!”

“Anh. . . .”

Bạch Hạo Nhiên kéo Hạ Hải Dụ trở lại, “Hải Dụ, em không cần để ý tới những thứ này.”

Sau đó, anh quay mặt nhìn về phía Đường Húc Nghiêu, ánh mắt mang theo một tia khinh thường, “Đường tổng giám đốc, là tôi đánh giá cao anh, thì ra anh và những người khác không có gì không giống nhau, anh cứ nghĩ bất kì thủ đoạn nào, anh muốn làm gì, cũng xin cứ tự nhiên, tôi mỗi mắt mong chờ!”

“Cuối cùng, tôi báo cho anh, tôi thích Hải Dụ đã lâu rồi, lúc anh còn chưa biết cô ấy là ai tôi đã thích cô ấy, bất luận cô ấy và anh đã từng như thế nào, cũng sẽ không ảnh hưởng địa vị cô ấy ở trong lòng tôi. . . . tôi còn thích cô ấy, tôi sẽ vẫn thích cô ấy, vĩnh viễn thích cô ấy!”

Tuyên bố ra, khiến tất cả mọi người đều rung động, bao gồm cả Hạ Hải Dụ.

“Hải Dụ, chúng ta đi vào!” Bạch Hạo Nhiên dùng sức đẩy Hạ Hải Dụ vào phòng.

Đường Húc Nghiêu đứng tại chỗ, nhìn cửa trước mắt khép lại, một mảnh u ám trên mặt.

Điện thoại di động trong túi bỗng vang lên, là Thiệu Hành, “Nghiêu, kĩ sư thiết kế Paul đến NewYork, cậu nhờ anh ta thiết kế chiếc nhẫn đã hoàn thành rồi.”

“Nhẫn?” Đường Húc Nghiêu tịch mịch nói, “Không cần, đã không cần.”

Bởi vì, đến tay của cô anh cũng đắt không tới.

109. Chương 109: Muốn Quý Trọng Yêu

Phòng bếp.

Ánh đèn mờ nhạt chiếu xuống, trên mặt bàn mì sợi nóng hổi đang bốc hơi, sương mù thật mỏng mờ mịt tầm mắt.

Hạ Hải Dụ cúi đầu, tâm tình hiển nhiên còn chưa bình phục.

Không biết chuyện làm sao phát triển đến nước này, vừa rồi chính cô đem toàn bộ tất cả chuyện tình nói ra, nhìn như rất dũng cảm, nhưng nhưng thật ra là biểu hiện nhát gan nhất.

Cái này thoát nhìn chuyện đã kết thúc, nhưng cũng cho phép chỉ là vừa vừa mới bắt đầu, cô rất rõ ràng cá tính của Đường Húc Nghiêu, hẳn sẽ không từ bỏ ý đồ, hơn nữa anh ta đang bỏ túc ở học viện, còn tiếp tục đối mặt với cô, cô nên làm gì đây?

“Hải Dụ.” giọng nói của Bạch Hạo Nhiên ở đối diện nhàn nhạt vang lên, gọi thần trí của cô quay lại.

“Hả?” Hơi hốt hoảng ngẩng đầu lên, cũng chạm đến tầm mắt của Bạch Hạo Nhiên mắt một cái nhìn này, cô không biết nên đối mặt anh ra sao!

Bạch Hạo Nhiên dừng một chút, bộ dạng cô cúi đầu, cô đơn khiến lòng anh không nở.

“Hải Dụ, lần trước em cầu nguyện gì?”

Cô không hiểu tại sao anh chợt hỏi thế.

“Là nhìn thấy sao băng!” Hắn cơ hồ là suy đoán

“Đúng.” Hạ Hải Dụ gật đầu, cô còn nhớ rõ nguyện vọng của mình, cô hi vọng ông trời phù hộ cơ thể Hải Tinh khỏe mạnh.

Bạch Hạo Nhiên đột nhiên đứng dậy, cũng đem Hạ Hải Dụ từ chỗ ngồi kéo lên, hai người chạy tới ban công, đối diện ở phía xa xa chính là bãi biển San Francisco xinh đẹp hùng vĩ bao la.

“Hải Dụ, chúng ta hôm nay đánh cược một lần đi, bắt đầu từ bây giờ, chúng ta cùng nhìn lên trời, nếu như có sao băng, liền cho người còn lại một nguyện vọng, sau đó đối phương phải thực hiện nguyện vọng, được không?”

Hạ Hải Dụ ngỡ ngàng, ngẩng đầu nhìn một bên mặt của Bạch Hạo Nhiên, anh không có nhìn mình, mà là nhìn bầu trời đêm xa xôi, có chút biểu lộ mơ hồ, ánh mắt cũng mê ly.

“Em trai Hạo Nhiên, cậu có nguyện vọng gì?”

“Anh hi vọng. . . . . Hải Dụ lần sau gọi anh, có thể xóa đi hai chữ em trai.” Thanh âm của hắn có chút mơ hồ, sâu kín lay động tới lòng cô.

Hạ Hải Dụ ngơ ngác nhìn anh, há miệng, lại không thốt nên lời, em trai Hạo Nhiên là có ý gì, anh còn là muốn theo đuổi cô sao, sau khi biết chuyện không thể chịu nổi kia, chẳng những không ghét bỏ cô, hơn nữa còn là thích cô?

Gió đêm thổi qua áo sơ mi Bạch Hạo Nhiên, phát ra một mảnh lạnh lẽo, anh đem tầm mắt từ đằng xa thu hồi, nhìn lại cô, nghiêm túc nói, “Hải Dụ, cho anh một cơ hội, anh sẽ đối xử tốt với em, sẽ đối rất tốt rất tốt với em.”

Hạ Hải Dụ quán hai tay thật chặt, lòng của cô càng rối rắm hơn, “Tôi có cái gì tốt, tôi căn bản không xứng với cậu, em trai Hạo Nhiên, cậu xứng với một cô gái tốt hơn a!”

Bạch Hạo Nhiên quay đầu nhìn cô, “Hải Dụ, anh không phải sẽ không động lòng với người khác, mà bởi vì anh đã gặp được em, cho nên cũng không cần phải động lòng với người khác nữa; anh không phải sẽ không yêu người khác, mà bởi vì là đã gặp được em, anh hiểu đã có người trong lòng thì không thể cùng người khác mập mờ; anh không phải sẽ không đi đụng cái tốt hơn, mà bởi vì là đã gặp được em, anh không muốn gặp đến tốt hơn. Duyên phận có thể gặp mà không thể cầu, cho dù em không phải là tốt nhất, không phải thích hợp nhất, nhưng là anh trân quý nhất!”

Cô tự ti mặc cảm, “Nhưng tôi đã. . . . .”

“Nếu như mà anh không thể tiếp nhận tất cả của em, vậy anh cũng không xứng có được toàn bộ em. . . . . Hải Dụ, em hiểu không?”

Rất cuộc, cô gật đầu, đã hiểu, cô đã hiểu, đời này, không còn người nào có thể đối với cô tốt hơn anh!

“Hải Dụ, chúng ta đánh cuộc lần này, nếu như có sao băng xẹt qua, em liền làm bạn gái của anh, nếu như không có, anh cũng thay em ột nguyện vọng, hi vọng em quên toàn bộ chuyện không vui, sau đó em chính là Hạ Hải Dụ đơn thuần, thiện lương, tốt đẹp. . . . . Có được hay không?”

“Đồng ý.” Nước mắt lăn chã rơi xuống.

Gió thổi trên ban công, bọn họ đứng sóng vai, ai cũng không nói gì, chỉ là ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, sao trên trời không nhiều lắm, nhưng ngôi nào cũng lóe sáng, chiếu sáng cả vùng đất mà con người hiểu được quý trọng người yêu.

Nhìn thật lâu, vẫn không có sao băng, vẻ mặt Bạch Hạo Nhiên vẫn bình tĩnh như cũ, khóe miệng là nụ cười thần nhiên, đáy mắt đầy chấp nhất, trước sau như một.

Không biết qua bao lâu, bọn họ cũng mệt mỏi, liền nghiêng dựa vào trên ghế, bầu trời vẫn như cũ, đâu không chuyển, sao không dời.

Không biết lại qua bao lâu, một vì sao nơi chân trời không hề báo trước xuất hiện, quét thật dài bầu trời đêm, theo sau, lại một ngôi sao.

Bạch Hạo Nhiên chợt nở nụ cười, nhìn xem, ông trời cũng đang giúp anh!

Hạ Hải Dụ cũng nhin không được, lén nhìn anh một cái, nhỏ giọng hỏi, “Thật muốn từ bốn chữ biến thành hai chữ?”

“Dĩ nhiên! Sao cũng nhìn mà!”

“Được rồi. . . . . Hạo Nhiên. . . . .”

Hôm sau.

Toàn bộ báo của San Francisco, trang đầu đều đưa tin Đường Húc Nghiêu.

“Tổng giám đốc Húc Dương rơi vào vòng tình, lại lâm vào cuộc tình tay ba !”

“Tổng giám đốc mới của khoa học công nghệ cùng tình địch đánh nhau ở nhà hàng bên bờ biển!”

Đường Húc Nghiêu vò nát tờ báo, ném vào thùng rác, sau đó đứng dậy đi về phía bên trong phòng làm việc còn có thêm tử rượu, rót ỉnh một ly rượu Whisky.

Ngửa đầu, một hơi uống xuống, sau đó như là không uống đủ, lại rót một ly, đang lại muốn dốc hết, Thiệu Hành lại vọt vào phòng làm việc.

“Đường Húc Nghiêu!” Hiếm khi, Thiệu Hành gọi cả tên lẫn họ của anh.

Đường Húc Nghiêu nhú chân mày, quay đầu lại nói, “Sao vậy?”

“Sao vậy? Cậu lại còn hỏi mình?” gương mặt Thiệu Hành tức giận, nhưng anh cũng không phải là thật tức giận, nhiều lắm coi như oán trách thôi.

Tiện tay từ trong PDA nhảy ra bản ghi chép, chỉ cho Đường Húc Nghiêu nhìn, “Hành trình hôm nay của cậu: từ tám giờ buổi sáng xếp hàng đến chín giờ tối, tổng cộng mười hai cuộc hẹn, nhưng nhìn dáng vẻ này của cậu, chỉ sợ ngay cả hai cái cũng không muốn đi đi! Làm ơn, cậu là tổng giám đốc đấy, không cần đùa bốn được không! Cậu dậm chân một cái, cả công ty đều cùng rung chuyển!”

“Nào có nghiêm trọng như vậy! Nhất định chuyện gì cũng muốn tố tự thân tự lực sao? Những nhân viên kia làm cái gì?” Đường Húc Nghiêu hung thần ác sát, hầm hừ.

Thiệu Hành trợn mắt một cái, một tay đoạt lấy ly rượu của anh, chợt đổ vào miệng chính mình, “Tổng giám đốc dẫn đầu uống rượu, nhân viên chúng tôi dĩ nhiên phải theo rồi! Muốn say mọi người cùng nhau say tốt lắm!”

“Đáng chết!” Đường Húc Nghiêu khẽ nguyên rửa một tiếng, đến trước bàn làm việc, cầm cả vạt đã sớm bị anh tháo ra lên lần nữa thất lại, khí thể mạnh mẽ đi về phía phòng họp.

Ở phía sau Thiệu Hành lắc đầu liên tục, diên rồi, diên rồi, Đường Húc Nghiêu thật diên rồi, vì một người phụ nữ, tại sao?

110. Chương 110: Gặp Gỡ Chỉ Trích

Sân bay.

Bạch Hạo Nhiên cùng Hạ Hải Dụ đang chia tay.

Nếu như có thể, anh thật không muốn rời cô đi lúc này, tối hôm qua anh nên trở về trường học, tính đến hôm nay anh đã trì hoãn 12 giờ, không thể kéo dài thêm. Anh là người phụ trách nhóm nghiên cứu khoa học, anh không trở về, rất nhiều công việc trong hạng mục đó sẽ không biện pháp tiếp tục.

“Hải Dụ, anh đi, tuần sau tới thăm em. . . . . Lúc anh không có mặt, em phải chăm sóc mình thật tốt, biết không?”

“Biết!” Hạ Hải Dụ dùng sức gạt đầu, cũng là muốn thuyết phục mình, mặc dù chuyện lúc trước khiến cô rất không vui vẻ, nhưng cô không thể tự giận mình, bởi vì còn rất nhiều người quan tâm cô, nhất là Hạo Nhiên!

Nghĩ đến ngày hôm qua Hạo Nhiên an ủi cùng bảo vệ mình, lòng của Hạ Hải Dụ ấm áp, cắn cắn môi, có lời muốn nói, nhưng lại không biết nói cái gì cho phải.

Do dự một lúc lâu, rốt cuộc chậm rãi mở miệng, “Hạo Nhiên, cảm ơn anh.”

“Hải Dụ. . . . .” Khẽ nỉ non, trong thanh âm mang theo một tia phiền muộn, thật ra thì anh muốn nghe, thật không phải là câu cảm ơn này.

“Dạ !” Hạ Hải Dụ ngớ ngẩn, có chút mờ mịt, rồi lại như có chút hiểu, cắn răng, thuyết phục mình làm ra một quyết định trọng đại, mặt, khẽ dâng lên nóng bỏng.

Hạ Hải Dụ đến gần mấy bước, khấn trương nhắm hai mắt lại, hơn nữa đi lên phía trước dịch một chút xiu, nhón chân lên, môi sợ hãi đưa tới, “Hạo Nhiên. . . . .”

Hai bờ môi, càng ngày càng gần.

Năm centi mét. . . . . Ba cm. . . . . Một cm. . . . .

Bạch Hạo Nhiên hô hấp rối loạn, nhìn thấy mặt cô cách mình càng ngày càng gần, nhìn thấy môi cô cách mình càng ngày càng gần, nhiệt năng trong thân thể lẫn lộn, khát vọng mãnh liệt ở trong đầu.

Thật là muốn cứ như vậy hôn lên cô, nhẹ nhàng hôn lên cô, tỉ mỉ hôn lên cô, khi môi của bọn họ sắp dán tại một nơi, anh lại chợt xoay đầu hướng khác, cánh môi mềm nhũn của cô, lau da thịt anh, rơi trên gương mặt anh.

Anh không phải là không muốn, mà là không thể!

Cô không phải thật tâm, cô chỉ là muốn cảm ơn anh, mà thôi.

“Hải Dụ. . . . . Em không phải cần như vậy. . . . .” giọng nói của anh mang theo một tia khàn khàn.

“Thật xin lỗi. . . . . Em. . . . .” mặt Hạ Hải Dụ đỏ lên, không biết làm sao.

Cô không phải lại làm sai rồi?

Nhìn dáng vẻ Hạ Hải Dụ ngơ ngác, Bạch Hạo Nhiên cười vò rối tóc cô, “Đứa ngốc! Mau trở về đi thôi!”

“Hạo. . . . .”

Anh cắt đứt lời cô nói, “Hải Dụ, anh kể cho em một chuyện cũ . . . . .”

Một đứa bé trai nói nhỏ với cô gái: tớ là BF của cậu.

Cô gái hỏi: cái gì là BF?

Nam cười nói: ý tứ là Best—Friend.

Sau bọn họ lại kết hôn, sống đến gần đất xa trời, ông lão nói với bà lão: anh là BF của em.

Bà lão hỏi: cái gì là BF?

Ông lão mỉm cười hồi đáp: Be- For-ever!

Cũng rất nhiều người có thể nói thích, nhưng không phải mỗi người đều sẽ chờ đợi, mà anh biết, sẽ chờ đợi, for-ever!

“Hải Dụ, hẹn gặp lại.”

Nhìn bóng lưng Bạch Hạo Nhiên càng lúc càng xa, cho đến biến mất hoàn toàn, Hạ Hải Dụ nóng ran như cũ vẫn không biến mất.

Cô gơ tay bưng bát môi của mình, cười ngây ngốc, ngu ngốc, Hạ Hải Dụ, người thật sự là đại ngốc nghếch, mi đem Hạo Nhiên tưởng tượng thành người nào, anh a, là người thương yêu mi nhất!

Truyền thông ùn ùn đưa tin, hình ảnh Đường Húc Nghiêu cùng Thần Dật đánh phóng lớn in ở trang đầu, Hạ Hải Dụ cũng khó mà chạy trốn, trong một đêm, cô trở thành “Danh nhân” trong học viện.

Đi trong hành lang đến phòng làm việc, lời đồn tin tức lớn nổi lên bốn phía.

“Này, mọi người xem, cô ấy đến rồi!”

“Ôi, đáng đáp cũng chả có gì đặc biệt, một con chim sẻ nhỏ!” giọng nói mang theo khinh thường.

“Nhưng người ta rất biết giả bộ ngu, hai người đàn ông này vì cô ta tranh giành tình nhân!”

“Tính cả người trẻ tuổi trước đó tổng cộng là ba rồi!”

“Trời ạ, cuộc sống riêng tư của cô ta loạn như vậy à?”

“Ngày hôm qua người đàn ông đi Porsche cũng rất đẹp trai, Đường tổng giám đốc càng không cần phải nói, không biết cô ta sử dụng thủ đoạn gì, đem bọn họ mê mẩn phải xoay vòng vòng!”

“Trước mặt giả bộ rất đơn thuần, thật là họa hổ họa bì nan họa cốt (vẽ mặt nạ hổ nhưng không vẽ được xương cốt ý là giả tạo), biết người biết mặt nhưng không biết lòng!”

“Tác phong sinh hoạt kém như vậy, thế nào làm được cô giáo, thật là làm mất thể diện học viện chúng ta!”

. . . . .

Những lời chỉ trích cay nghiệt, từng câu truyền vào tai, sắc mặt Hạ Hải Dụ ngày càng nhợt nhạt.

Quả nhiên việc tốt không ra tới cửa chuyện xấu truyền xa ngàn dặm, chuyện ngày hôm qua đã truyền khắp học viện, hơn nữa bình thường quan hệ giữa mọi người và mình coi như không tệ, giờ đây đồng nghiệp trong phòng làm việc đều chỉ chỉ chỗ chỗ cô.

Lúc này mới biết được, nơi cô đang làm việc, đã không có ai ở bên cạnh mình.

Hạ Hải Dụ cúi đầu, vòng hướng bên kia chạy đi.

“Bịch!” Không cẩn thận, lại đụng phải mỹ nữ chủ nhiệm Lâm Phương Phi, làm văn kiện trong tay đối phương rơi đầy đất.

“A, lâm chủ nhiệm, thật xin lỗi, thật xin lỗi. . . . . Tôi không cố ý. . . . .”

“Không sao. . . . .” Lâm Phương Phi vốn rất khách khí, nhưng vừa nhìn thấy người đụng vào mình là Hạ Hải Dụ liền lập tức xụ mặt, đôi mắt toát ra ánh sáng ác độc.

“Thật xin lỗi, chủ nhiệm Lâm, tôi giúp cô nhặt văn kiện lên!” Hạ Hải Dụ liên tục xin lỗi, cũng bắt đầu ngồi xổm xuống.

“Không cần cô nhất!” Lâm Phương Phỉ trừng mắt liếc nhìn Hạ Hải Dụ, nói với giọng điệu khinh miệt, “Tôi nào dám phiền toái cô giáo Hạ, nhân khí của cô cao như vậy, Đường tổng giám đốc cũng diên đảo thần hồn vì cô, tôi không phải dám làm phiền cô, dù cô cố ý đụng tôi, tôi cũng không thể nói gì ạ!”

“Chủ nhiệm Lâm, sao cô nói vậy, tôi thật sự không cố ý, rất xin lỗi, rất rất xin lỗi!” Hạ Hải Dụ vừa giải thích vừa nói xin lỗi, cuốn quạt nhất văn kiện lên, đôi tay dâng lên, đưa tới.

Lâm Phương Phỉ nhìn thoáng cô, không có nhận, người khắp nơi đều đang xem náo nhiệt, không một người nào chịu giúp Hạ Hải Dụ.

Rõ ràng cảm nhận được địch ý của những người đó, Hạ Hải Dụ chỉ biết đứng im tại chỗ.

Bất ngờ, từ sau lưng một đạo thanh âm vang dội truyền đến, phá vỡ cục diện bế tắc. . . . .

111. Chương 111: Kiểu Áo Sơ Mi Nam

“Ôi chào, Lâm chủ nhiệm, tôi đã tìm được cô rồi, mau lại đây, ở đây có một cái túi lớn của cô này”

Tiểu Vân đang cầm một cái túi cực lớn vui mừng chạy tới, cố ý làm ra biểu tình rất hâm mộ, “Lâm chủ nhiệm, cái túi này là được chuyển phát nhanh tới công ty, không có người ký tên đây ah! Nhất định người đàn ông nào đó yêu quý cô mà không dám ký tên tặng cho cô đây!”

“A tôi nhớ ra rồi, lúc nãy tôi ở cửa chính nhìn thấy một người đàn ông cao lớn liên tục quanh quẩn một chỗ, nhất định là anh ta tặng!”

“Lâm chủ nhiệm, cô có biết người này hay không ? xem ra có rất nhiều tiền a! Là tổng giám đốc của công ty nào vậy? !”

“Thật hâm mộ a!”

“Thật ghen tỵ a!”

Tiểu Vân cực kỳ khoa trương kêu la, nhét túi lớn vào lòng Lâm chủ nhiệm, “Lâm chủ nhiệm, chờ cô làm Tổng giám đốc phu nhân rồi, không được quên sự chăm sóc của tôi nha!”

Một câu Tổng giám đốc phu nhân, lập tức khiến Lâm Phương Phỉ trở thành đích ọi người chỉ trích, các ánh mắt ghen tị chung quanh người Hạ Hải Dụ đều chuyển rời.

Tiểu Vân vụng trộm trừng mắt với Hạ Hải Dụ, bình tĩnh giải quyết!

Sau khi vỡ kịch đã tan, tiểu Vân lôi kéo Hạ Hải Dụ đến một góc, “Hải Dụ, cậu mới vừa thế nào lại thành thật vậy a, ngốc hết chỗ nói, cậu phải phản kháng chứ !”

Hạ Hải Dụ cúi đầu, vẻ mặt u buồn, “Tớ không biết phản kháng thế nào cả, họ hình như rất thù hận bộ dáng này của tớ. . . . . Tiểu Vân cảm ơn cậu giúp tớ giải vây!”

“Không cần khách khí!”

“Nhưng là cái túi lớn kia. . . . .”

Tiểu Vân cười giảo hoạt, “Là mình gọi điện cho cửa hàng tiện lợi đưa tới, hừ, cô ta không phải thích ăn dấm chua sao, mình liền mua một hộp dấm, để cho cô ta ăn chua đủ đi!”

Hạ Hải Dụ phì bật cười, “Tiểu Vân, cậu thật thông minh nha!”

“Đó là đương nhiên! Tiểu Vân tớ, tuy chiều cao chỉ có 155cm, nhưng mà chỉ số thông minh lại hẵn 180 nha!”

“Cám ơn cậu, tiểu Vân!” Hạ Hải Dụ cảm động nói, liền dang tay ôm lấy bả vai của bạn.

Tiểu Vân cười hắc hắc hai tiếng, “Hải Dụ, sau khi tan việc chúng mình cùng đi shop—ping đi, con gái không vui nên đi shop—ping, chỉ cần mua một đồng hồ, thì tâm tình khẳng định là tốt lên, sau đó sẽ cảm thấy thắng lợi, mọi việc phiền não đều tan biến hết !”

Tiểu Vân thuyết phục một phen, rốt cục Hạ Hải Dụ cũng bị thuyết phục, sau khi tan làm, hai cô gái sóng vai đi ra đầu phố, ngồi xe đến sân lớn của khu bách hóa Macy.

Thời tiết rất đẹp, mặt trời chiếu sáng cả buổi chiều, trên đường người đi lại nối tiếp không dứt, mà Hạ Hải Dụ cùng tiểu Vân lại liên tiếp bị người chú ý, San Francisco mặc dù người Hoa rất nhiều, nhưng hai cô gái linh hoạt như vậy lại rất gây chú ý khiến nhiều người phải quay lại nhìn họ.

“Hải Dụ! Mau nhìn mau nhìn! Bên kia có sản phẩm mới đưa ra thị trường a!” tiểu Vân thét lên như phát hiện ra một đại lục mới.

Hạ Hải Dụ nhìn theo phương hướng tay bạn chỉ, vẻ mặt khẽ vắn vẹo, “Đó là đồ con trai đấy!”

“con trai thì thế nào, con gái cũng có thể mặc đồ của con trai, tớ muốn mua một cái áo sơ mi nam làm áo ngủ!” tiểu Vân lôi kéo Hạ Hải Dụ chạy vội đi qua.

“Tiểu Vân. . . . .” Hạ Hải Dụ còn chưa kịp nói thêm câu gì, liền lại bị tiếng thét chói tai của tiểu Vân cắt đứt.

“Nhìn này, cái này nhìn kỹ hợp với đàn ông có dáng người thon dài nha!”

Bên cạnh có người đang liếc nhìn sang đây, Hạ Hải Dụ cảm thấy có chút quẫn bách, “Tiểu Vân, cậu nhỏ giơng một chút đi có được hay không, người ta đang nhìn kìa!”

“Nhìn thì kệ nhìn, tớ là người đẹp, không sợ nhìn!” Tiểu Vân nói rất tự tin .

Tiểu Vân lại chỉ vào một chiếc áo sơ mi khác hỏi Hạ Hải Dụ “Hải Dụ, cậu cảm thấy cái này như thế nào? !”

Hạ Hải Dụ trừng mắt nhìn, gật đầu, “Thật là tốt!”

“OK, vậy tớ muốn!”

Tiểu Vân nhanh chóng trả tiền, nhân viên cửa hàng mỉm cười nói, “Tiểu thư, cô thật có ánh mắt nhìn, cái áo sơ mi này là kiểu mới nhất đó, bạn trai cô nhất định sẽ rất thích!”

“. . . . .” Tiểu Vân lúc này không nói được gì rồi, khụ khụ, cô không có bạn trai, tự mặc không được ah!

Hạ Hải Dụ khẽ cười, bất chợt nghĩ đến một vấn đề, cô cùng Hạo Nhiên hiện tại cũng có thể coi như là quan hệ bạn trai bạn gái đi, cô có cần phải mua cho anh ta cái áo sơ mi hay không đây? !

Nghĩ đến khuôn mặt, len lén đỏ lên.

Hơi khiếp với ý nghĩ này, Hạ Hải Dụ nhìn nhân viên bán hàng nói, “Tôi cũng muốn một cái, size XXL .”

“Ồ, Hải Dụ, mua cho Bạch Hạo Nhiên a!” tiểu Vân như tên trộm hỏi .

“Cái... cái gì a, tớ cũng là muốn mua làm áo ngủ mặc đấy!” Hạ Hải Dụ hết sức che giấu, một chút không yên trong lòng lại thật sự rõ ràng.

Hạo Nhiên đối với cô tốt như vậy, cô mua áo sơ mi cho hắn, coi như là hồi báo một chút.

Ừ? !

Hồi báo? !

Tại sao cô có thể nghĩ đến cái từ “Hồi báo” này đây? !

Giữa người yêu với nhau, là không nên như vậy, như vậy giống như thật khách khí.

Hạ Hải Dụ cúi đầu, đầu óc có chút không rõ ràng, ánh mắt cũng tan rã, thậm chí cũng không có phát hiện nhân viên cửa hàng đưa hóa đơn tới.

Cô sao lại thế này, không phải đã đáp ứng Hạo Nhiên là phải làm bạn gái của anh sao, vì sao còn phải cùng anh phân chia rõ ràng như vậy ? !

“Hải Dụ, có thể đi chưa?” Tiểu Vân nghiêng đầu nhìn Hạ Hải Dụ một chút, mặt tò mò hỏi, “cậu đang nghĩ gì thế? ! Nghiêm túc như vậy? !”

Hạ Hải Dụ vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, không có phản ứng.

Tiểu Vân bắt đầu thở dài, nhẹ nhàng kéo cánh tay của cô, “Hải Dụ!”

“Ừ? !” Hạ Hải Dụ chợt ngừng đầu, rớt cục hoàn hồn.

Chỉ thấy ánh mắt của tiểu Vân đang nhìn cô chăm chú, không khỏi có chút chột dạ, tiểu Vân không phải là nhìn ra cái gì chứ? !

“Tiểu Vân. . . . . cậu làm gì mà nhìn tớ như thế. . . . .” Thanh âm của cô hơi có chút phát run.

Tiểu Vân trừng mắt nhìn, nói rất nghiêm túc, “Hải Dụ, mình cho cậu biết a, cậu tuyệt đối không được thấy sắc quên bạn nha, mặc dù cậu bây giờ có bạn trai, nhưng là không thể bỏ rơi mình á..., tình yêu quan trọng, nhưng bạn cũng rất quan trọng a, nếu lần sau cậu còn ở trước mặt của mình nghĩ tới bạn trai cậu, còn nghĩ đến ngăn người, mình sẽ tức giận a! Thật tức giận đó! ! !”

Hạ Hải Dụ dở khóc dở cười, “Được rồi..., tớ lần sau sẽ không như vậy nữa, tiểu Vân, cậu tha thứ cho tớ đi, chỉ một lần, tớ bảo đảm không bao giờ phạm vào nữa!”

Lắc cánh tay tiểu Vân, cố gắng lấy lòng, tuy biết cô thật ra thì không phải thật sự tức giận.

Tiểu Vân quả nhiên lập tức chuyển giọng “Vây mới được chứ! Chỉ là. . . . . cậu cùng Bạch Hạo Nhiên vừa mới xác định quan hệ, sao một ngày không gặp đã như cách ba thu á..., thật là làm người ghen tỵ!”

Hạ Hải Dụ ngượng ngùng cười một tiếng, thật ra thì, cô vừa mới nghĩ không phải chuyện đó!

Một chút áy náy lại hiện lên trong lòng. . . . .

112. Chương 112: Giường Đôi

Mấy ngày kế tiếp, Hạ Hải Dụ cảm thấy những ngày sau này rất suôn sẻ.

Tuy rằng trong học viện các nữ đồng nghiệp vẫn có thái độ như vậy đối với cô, thỉnh thoảng chê cười cô, nhưng tiểu Vân thường xuyên đến giúp cô giải vây, mặc dù hai người không làm cùng phòng, nhưng cô luôn có thể đúng thời khắc quan trọng nhất thì xuất hiện, nhiều lúc làm cho cô cũng cảm thấy ngạc nhiên, tiểu Vân chỉ cao 155cm nhưng trong thân thể lại ẩn chứa một năng lượng kinh người, chỉ số thông minh 180 thật không thể khinh thường!

Mặt khác, Đường Húc Nghiêu kể từ ngày lễ tình nhân đó thì không có xuất hiện nữa, ở trong học viện mỗi giờ lên lớp đều rất rộng rãi, thần kỳ hơn nữa là, bọn họ đều không có gặp mặt nhau.

Mặt trời mọc, mặt trời lặn, thời gian cứ như vậy lặng lẽ qua.

Chỉ chớp mắt, đã sắp một tuần lễ.

Hạo Nhiên cũng thường sắp xếp thời gian đến thăm cô!

Nghĩ đến Bạch Hạo Nhiên, đáy lòng Hạ Hải Dụ lại có một nơi mềm mại không tên bắt đầu lan rộng chân tình tràn lan .

Chiều tối, đi một mình trên đường về nhà, trời chiều đem bóng dáng kéo thật là dài, rất nghiêng.

Lấy điện thoại di động ra, nhìn một chút, trong hộp thư đến có tin nhắn đến——

“Hải Dụ, hôm nay ở Boston khí trời rất tốt, San Francisco thì sao?”

“Hải Dụ, hôm nay người hướng dẫn mời cả tổ đi ăn cơm, có người dẫn theo bạn gái đi, anh thật sự hi vọng lần sau cũng có thể mang em đi.”

“Hải Dụ, dự báo thời tiết nói San Francisco mấy ngày tới nhiệt độ hạ, em nhớ phải mặc thêm quần áo đấy.”

“Hải Dụ, hôm qua anh chợt thấy rất nhớ em, cầm điện thoại lên rồi hạ xuống mãi, muốn gọi cho em, nhưng chợt nhớ giữa chúng ta lại có sự khác nhau.”

“Hải dụ, Chủ nhật anh tới thăm em. . . . .”

. . . . .

Một đoạn dài tin nhắn đọc xong, Hạ Hải Dụ có cảm giác lòng mình rất ấm áp.

Nhìn xem, Hạo Nhiên đối với cô thật tốt, cô không nên suy nghĩ lung tung như lần trước, hạnh phúc chính là phải kiên trì giữ vững, quý trọng cái bây giờ đang có, không hối hận những điều đã quyết định, mà cô chính là phải kiên trì giữ vững tình cảm của mình với Hạo Nhiên, quý trọng việc anh đối xử tốt với cô, không hối hận vì đã quyết định trở thành bạn gái của anh.

Miệng nở nụ cười, tiếp tục dọc theo lối đi bộ đi về phía trước, điện thoại di động chợt típ típ vang lên.

Cúi đầu nhìn người gọi đến, là tiểu Vân.

Ngày thường thì tiểu Vân thường cùng cô về nhà, nhưng hôm nay có một cửa hàng nào đó khai trương, dĩ nhiên tiểu Vân là không thể không bị hấp dẫn, vừa tan làm liền vô cùng lo lắng chạy đi mua, hại cô phải đi bộ về một mình, nhưng tiểu Vân hình như vẫn không quên bạn tốt là cô đây mới nhớ gọi điện thoại !

” Alo, tiểu Vân. . . . . ”

“Ừ ừ, Hải Dụ, mình thấy được một cái gối ôm cực kỳ đáng yêu, liền quyết định mua ngay!” thanh âm hưng phấn của tiểu Vân truyền tới bên tai.

Hạ Hải Dụ khước miệng giật giật, khuyên giải cô, “tiểu Vân à, trong phòng gối ôm sắp chất đầy rồi!”

“Cái gì á..., một cái gối ôm không thừa đi!”

“Cậu a mỗi lần đều nói như vậy! Ngày hôm trước không thừa một bộ y phục, ngày hôm qua không thừa một đôi giày, hôm nay không thừa một gối ôm. . . . . Hừ hừ, tiếp tục mua nữa xem, tớ thấy giường của cậu sẽ bị đồ chất đầy, đến lúc đó cậu sẽ phải ngủ trên sàn nhà đó!”

“Hi hi, mình có thể ngủ cùng cậu nha!”

“Ai muốn ngủ cùng với cậu chứ, giường của tớ là giường đơn nha!” Hạ Hải Dụ cố ý hẹp hòi mà nói.

“Vậy thì đổi giường nha, dù sao sớm muộn gì thì cậu cũng phải có thói quen ngủ giường đôi chứ! Chủ nhật Bạch Hạo Nhiên có phải sẽ tới đúng không. . . . . Ha ha ha. . . . . ” Tiểu Vân cười đến phi thường tà ác.

Hạ Hải Dụ trợn mắt nhìn “tiểu Vân, cậu tại sao lại tà ác như vậy chứ!”

“Ai tà ác, mình còn chưa có nói cái gì nha! A, Hải Dụ, tớ thấy cậu mới là người tà ác ấy, chắc đang nghĩ đến chuyện trẻ em không được xem chứ gì? !”

“tiểu Vân, cậu xấu lắm!” Hạ Hải Dụ xấu hổ dậm chân.

Ngẩng đầu nhìn đường, ừ, lập tức về nhà, “được rồi, tiểu Vân, tớ không cùng cậu tán gẫu nữa, cậu tiếp tục đi shop-ping đi, nhớ rõ đừng đem cả cửa hàng người ta về nha! Nhớ đấy!”

“Ừ, nhớ, tớ chỉ mang về đây một cái giường ngủ đôi là tốt rồi!”

“Cậu, đáng ghét!” Hạ Hải Dụ hờn dỗi cúp điện thoại, khuôn mặt nhỏ nhắn lại hồng thành một mảnh. Biết rõ tiểu Vân là cùng mình đùa giỡn, cô lại vẫn là nhện không được ảo não.

Không kìm lòng được, lại nghĩ tới lúc ở sân bay thiếu chút nữa liền xảy ra nụ hôn kia, trong lòng lại bắt đầu bồn chồn .

Thật ra thì ngày đó, không có thật sự hôn, sau đó cô thật sự thở phào một cái . . . . .

Về tới nhà trọ, Hạ Hải Dụ đang muốn lên lầu, chợt phát hiện chỗ đậu xe có một chiếc xe Maybach màu trắng quen thuộc, trong lòng, chợt run lên.

Xe của Đường Húc Nghiêu !

Hôm nay anh ta sao lại trở lại phải sớm như vậy? !

Mấy ngày nay cô có chú ý tới, anh ta hình như luôn đi sớm về trễ, cho nên bọn họ mới không có đụng phải, hôm nay là sao? !

Bước chân lên cầu thang có chút nặng nề, lúc đi tới lầu ba, lơ đãng ngẩng đầu, lại phát hiện trước đối diện với mặt đi tới một người, Đường Húc Nghiêu!

Cô đi lên, anh ta đi xuống, như vậy vừa vặn đụng phải nhau.

Trong hành lang vốn an tĩnh, tiếng bước chân chậm rãi ngừng lại, ngay cả không khí hình như cũng dừng lại.

Sắc mặt cô cứng đờ, hơi thở cũng biến thành căng thẳng, trong lòng dường như đang nổi lên từng đợt sóng, chán ghét, tức giận, còn có tâm tình khẩn trương, thoáng cái tất cả đều hướng đến miệng vết thương tự lại.

Anh tại sao cũng dừng lại, tại sao còn không đi ra, tại sao vẫn nhìn cô? !

Tâm tình giống như lại tan vỡ, cô dùng sức cắn răng, cô không nên sợ anh ta, cô muốn dũng cảm đi lên!

Chợt ngẩng đầu lên, sống lưng thẳng tắp, lại bước lên một bậc thang.

Mà anh ta phía sau cũng chuyển bước chân, đi xuống một bậc thang.

Bọn họ, cứ như vậy gặp thoáng qua.

Cô mỗi lần lên một bước, thì anh càng đi xuống một bước, khoảng cách giữa bọn họ ngày càng kéo xa.

Tiếng bước chân nặng nề lại vang lên trong hành lang yên tĩnh, giống như một nốt nhạc dài trong đêm tối.

Nhà trọ bọn họ ở có 5 tầng, tầng 3 như là một tuyến phân cách, ở ngay vị trí giữa, cô đi lên hai tầng, anh đi xuống hai tầng, vì vậy bọn họ, mỗi người đi một ngã.

Không biết vì sao, trong nháy mắt khi bọn họ đều đi đến bậc thang cuối cùng kia, anh lại không nhìn được quay đầu lại. Mà cô cũng như bị ma xui quỷ khiến quay người lại.

Mặc dù lầu trên lầu dưới, không nhìn thấy nhau, nhưng lại giật mình thấy một dòng điện chạy qua toàn thân.

Một loại tình cảm chân thành mơ hồ tồn tại, rất xa lạ, rất xa lạ. . . . .

113. Chương 113: Anh Thích Em

Một góc trong tiệc rượu.

Đường Húc Nghiêu nâng ly rượu cổ cao đứng một mình trong góc phòng tiệc, bên này, một cô gái lẳng lơ đang đi tới, bộ lễ phục dạ hội trẻ ngọc ôn sát thân hình yếu điệu, từng bước chân yếu mị đang dần kề sát đến.

“Đường tổng giám đốc. . . . . Có hứng thú uống một chén sao. . . . .” Cô gái chớp chớp đôi mắt đẹp, ly rượu trong tay khẽ giơ cao, làm ra tư thế mời.

Đường Húc Nghiêu từ chối cho ý kiến, cùng cô gái nhẹ nhàng chạm cốc, sau đó thống khoái mà uống một hơi cạn sạch.

Đôi môi đỏ mọng của cô gái khẽ dương lên, chậm rãi đem ly rượu màu đỏ uống cạn, tiếp đó bày ra dáng vẻ đầy khiêu gợi, đưa đầu lưỡi khẽ liếm khóe miệng.

Đường Húc Nghiêu nhíu mày nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, dáng người tuyệt đẹp, ngũ quan hoàn mỹ, là ước mơ của rất nhiều đàn ông, nhưng không hiểu tại sao anh lại không có chút cảm giác nào với cô? !

Nhìn sâu vào khuôn mặt cô gái, anh lại nhớ đến khuôn mặt luôn thanh tịnh trong dãy nhà trọ lúc trước.

Cô gái thấy Đường Húc Nghiêu nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, trong lòng hiện lên nhiều phần tự tin, càng đến gần anh hơn.

“Á!” Cố ý vấp chân, cố ý kêu lên, cố ý ngã vào khuỷu tay của anh.

Đường Húc Nghiêu không đẩy cô ra, cũng không có ôm cô, chỉ mặc cho cô ta tựa vào trên người mình, mặt không chút thay đổi.

Phút chốc, mùi nồng nặc trên người cô ta làm anh không thể chịu được, mùi nước hoa Pháp của cô làm anh cảm thấy gay mũi, không tự chủ được nhớ lại lúc hai người chạm mặt nhau ở hành lang, anh thoáng thấy một mùi thơm tự nhiên.

“Đường tổng giám đốc. . . .” Cô gái nỉ non mềm mại, hơi thở của cô sát ngay anh, nhưng sao lại cách tim anh xa thế.

“Xin lỗi, tôi không thể tiếp tục.” Nhẹ nhàng đẩy cô ta ra, Đường Húc Nghiêu quay đi không một tia lưu luyến.

Tìm một chỗ yên tĩnh khác để ổn định lại lòng mình.

Liên tục mấy ngày, anh đều cố ý tránh cô khi tan làm, anh cho là không gặp mặt thì có thể quên cô nhưng không biết tại sao càng tránh lại càng muốn gặp cô.

Hôm nay vì tham dự tiệc rượu thương mại này, anh mới về nhà thay quần áo trước, lại vô tình gặp gỡ, lúc này lại làm anh phiền loạn.

Mặc dù mấy ngày nay anh cũng thường phiền não, không muốn nói chuyện, tâm tình không tốt, luôn muốn ngồi một mình, ai cũng không để ý tới, chuyện gì cũng không quan, nhưng đều không có cảm giác rõ ràng như hiện tại

Chỉ là nhìn thấy cô một lần mà thôi, sao lại như vậy? !

Cách đó không xa, Thiệu Hoành đang đi tới, “Thế nào, tâm tình không tốt? !”

Đường Húc Nghiêu không để ý, dừng một chút, chợt lấy một giọng nói nghiêm túc như bàn chuyện công sự hướng người bên cạnh mở miệng “Thiệu Hoành, tớ hỏi cậu một vấn đề.”

“Ừ? !”

“Nếu như cậu là con gái, cậu có thể thích tớ không? !”

Cái giả thiết này thực sự vô lý, nhưng Thiệu Hoành vẫn rất bình tĩnh phun ra hai chữ “Sẽ không!”

Trả lời rất dứt khoát, nhưng đáp án lại làm người tổn thương.

Đường Húc Nghiêu mi tâm nhíu lại, hỏi, “Tại sao? !”

“Bởi vì cậu chẳng những có tiền có thế, hơn nữa còn đẹp trai, cảm giác rất hơn người, có rất nhiều ham muốn, rất nhiều thủ đoạn, lại ngang ngược, lại âm hiểm. . . . . Quả thực là biến thái! Người bình thường nào sẽ thích cậu đây? !”

“. . . . .” Không phản bác được.

Không khí lại một hồi im lặng, dừng một lúc lâu mới lại nghe thấy một âm thanh cố ý giảm thấp xuống “Thật ra thì, cho dù tớ nói thích cậu, dù có đại diện cho tất cả phụ nữ trên trái đất thích cậu thì cũng vô dụng thôi... quan trọng là trong lòng cậu thích ai, chính cậu tự hiểu.”

Đưa tay vào trong túi lấy ra một chiếc nhẫn, nhét vào tay đang cầm ly rượu của Đường Húc Nghiêu giữa không trung. Âm một tiếng gõ vào nội tâm.

” Nhẫn cũng chuẩn bị, chẳng lẽ còn muốn tớ dạy cậu làm sao? !”

Đường Húc Nghiêu liền nở nụ cười tươi, đứng vậy, anh tại sao lâu như vậy rồi mà anh còn không hiểu được, nhẫn có thể tùy tiện đưa sao, trong tiềm thức anh đã sớm quyết định là cô!

Anh không chỉ có thích cô, thậm chí còn yêu cô, nên mới muốn kết hôn với cô!

Thở phào một hơi, lại cười thoải mái, những buồn bực ở trong lòng mấy ngày nay đột nhiên biến mất, bắt đầu từ bây giờ, anh chân chính “ra tay” với cô rồi!

Là anh ta bị điên hay là mình còn đang nằm mơ?

Không, đều không có khả năng, anh ta có điên cũng sẽ không trở nên điên khùng thành như vậy, cô có nằm mơ giữa ban ngày cũng sẽ không mơ thấy giấc mơ này!

Đường Húc Nghiêu chợt phát hiện lúc này bản thân có hoang mang, không còn tràn đầy tự tin, không còn liều lĩnh đặc ý, cho dù anh cùng Thiệu Hành đã tìm được biện pháp, nhưng ở giờ khắc này anh vẫn cảm thấy bất an.

“Hạ Hải Dụ, anh thích em.” Giọng nói khàn khàn, lần nữa vang bên tai cô.

Hạ Hải Dụ không kềm chế được thoáng rung mình, mắt hạnh tròn tròn, con ngươi thoáng chốc phóng đại, sau đó thu nhỏ lại, lại càng không ngừng phóng đại thu nhỏ hơn nữa, tới tới lui lui, thật lâu đều không tìm được tiêu cự.

Anh ta nói lại một lần nữa!

Thật sự nói như vậy?

Không thể tưởng tượng nổi!

Quá kinh khủng!

Nhắm chặt hai mắt, Hạ Hải Dụ cố gắng tiêu hóa những lời anh vừa nói, sau khi hít thở sâu liền mấy cái, mới lại mở mắt ra, chống lại tầm mắt của anh, “Đường Húc Nghiêu, đây là trò bịp bợm của anh sao?”

Trò bịp bợm!

Cô lí giải lời tỏ tình của anh thành như vậy?

Đường Húc Nghiêu nhú chặt lông mày, một tầng sầu muộn vây kín trên gương mặt đẹp trai.

“Đây không phải là trò bịp bợm, anh thật sự thích em!” Hơi thở của anh, khiến cho cô có cảm giác ấm áp.

“Anh thích em, khi không nhìn thấy anh anh sẽ nhớ em, khi gặp lại em anh muốn được ôm em!”

“Anh thích em, 24 giờ trong ngày đều muốn ở cùng em!”

“Anh thích em, muốn nhìn em cười, muốn nghe nói, cho dù em mắng anh là đồ khốn kiếp anh lại cảm thấy em rất đáng yêu!”

“Anh thích em, khi thấy một người đàn ông khác nhìn em, anh liền tức giận, hận không thể một quyền đánh chết hắn ta!”

“Anh thích em; thấy em nhìn một người đàn ông khác, anh liền đố kị, ghen ghét; hận không được kéo em về mạnh mẽ hôn em một trăm lần, để cho trong hơi thở của em chỉ có anh!”

“Hạ Hải Dụ, em nghe và hiểu rõ chưa, anh chính là như vậy thích em!”

Nói năng có khí phách như đang tuyên cáo, như một cây búa hữu lực nhất, nặng nề gõ vào đầu cô, làm cô ngày càng choáng váng.

Anh ta đang nói gì thế? Diễn giảng sao? Thao thao bất tuyệt! Còn lấy nhiều ví dụ như vậy!

Nói khi cô mắng anh ta khốn kiếp cũng sẽ thật đáng yêu. . . . . Bệnh thần kinh. . . . . Nào có người nào sẽ cảm thấy như vậy là đáng yêu!

Nói muốn kéo cô về mạnh mẽ hôn một trăm lần. . . . . Biến thái. . . . . Trong hơi thở chỉ có anh. . . . . Có bệnh!

Vì để chinh cô, anh ta lại nói khoa trương như vậy, còn bày ra vẻ mặt một bức chân thành như vậy, để cô liên tin tưởng anh ta?

Được rồi, cô liền biểu hiện thật tốt sự tin tưởng anh!

“Đường Húc Nghiêu, tôi đã nghe và đã hiểu, anh nói anh thích tôi, tốt, tôi hiểu rồi!” Cô gạt đầu một cái, cố gắng giữ vững iệng mình mỉm cười, nhưng nụ cười kia vừa nhìn đã thấy rằng nó rất giả.

Trên mặt Đường Húc Nghiêu hiện lên lo lắng, căn bản cô không thực sự nghe!

Đây là báo ứng sao, anh thật vất vả mới nói ra được, cứ nhiên bị cô xem như chuyện cười?

Nhưng anh chưa bao giờ nói thích ai, cô là người đầu tiên, cũng là người cuối cùng!

Bởi vì quan niệm của anh, một khi đã nhận định, sẽ mãi không thay đổi!

Mà hiện giờ, anh đã nói ra, dù thế nào anh cũng phải làm cho cô tin tưởng, hơn nữa còn muốn cô cũng thích mình!

“Hạ Hải Dụ, thu hồi nụ cười của em đi, bởi vì những lời anh nói một chút cũng không buồn cười, anh đang nghiêm túc! Một trăm phần trăm thật sự nghiêm túc! 1000 phần nghiêm túc! Một vạn điều nghiêm túc! !” Anh tức giận hét lên, trên mặt là sự nghiêm túc trước nay chưa từng có.

Hạ Hải Dụ bị tiếng gào thét của anh làm cho hoảng sợ, nụ cười giả dối trên môi khó cũng trở nên cứng ngắc.

Phải làm thế nào đây?

Anh ta dường như không có nói đùa!

Không phải bợt cợt sao?

Là thật?

Lắc đầu một cái, quăng đi những âm thanh hỗn loạn, Hạ Hải Dụ cắn môi dưới, sợ hãi hỏi, “Anh thật sự . . . . Thích tôi?”

“Đúng!” thần sắc Đường Húc Nghiêu rất cuộc có chút hòa hoãn, mi tâm cau chặt khe giãn ra, “Mỗi câu anh vừa nói ra, đều là thật lòng!”

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ mạnh mẽ thở hắt vì kinh ngạc, khiếp sợ không thôi.

Cô khe nhú mày, tự hỏi, rồi suy nghĩ kỹ một lát, rồi lại tiếp tục suy tư.

Chợt, tựa như nghĩ thông suốt được điều gì đó, mặt mày lập tức sáng lên.

Cô phần nào đã hiểu ra!

“Đường Húc Nghiêu, anh nói anh thích tôi, tôi tin anh, nhưng tôi không biết vì sao anh thích tôi, tôi nghĩ chính anh cũng không biết đi?”

Anh quả nhiên ngơ ngác.

Cô lập tức lộ ra biểu tình thoải mái, “OK, tôi đã hiểu hoàn toàn!”

“Cho tới bây giờ anh cũng chưa từng tiếp xúc với một người con gái như tôi, nghèo khó, vụng về, cổ chấp, rõ ràng bản thân không có bản lĩnh gì, nhưng luôn quật cường, không cần anh đồng tình, không chấp nhận sự bố thí của anh!”

“Anh cảm thấy tôi rất kỳ quái, rất khác thường, rất mới mẻ, rất có tính khiêu chiến, cho nên anh hi vọng chinh phục được tôi!”

“Mặc dù tôi không phải là đàn ông, nhưng đại khái tôi cũng hiểu được một đạo lý —— cái không có được mới là cái tốt nhất!”

“Mà quả thật tôi đã từng làm người của anh, cho nên anh có cảm giác tôi thuộc về anh, trong thế giới của anh, phụ nữ chính là luôn phụ thuộc, anh cho rằng tôi nên vĩnh viễn là người của anh, cho nên khi tôi không thích anh, không sùng bái anh, không si mê anh!”

“Đối với anh, từ trước đến nay bất kì người con gái nào anh đều đối phó dễ như trở bàn tay, tôi lại là một ngoại lệ, anh cảm thấy khó chịu, chẳng những muốn thân, mà còn muốn tâm!”

“Thế nhưng loại cảm giác này, không phải là thực sự thích, chẳng qua chỉ là ham muốn chiếm giữ!”

“Cho nên. . . . . anh thích tôi, chỉ là giả tạo!”

Một hơi nói xong, Hạ Hải Dụ cơ hồ muốn sùng bái chính mình, đầu óc của cô chưa từng rõ ràng như thế, chưa từng đem một vấn đề nào phân tích có tính logic được như vậy, thì ra cô cũng rất thông minh!

Đường Húc Nghiêu cứng ngắc tại chỗ, kinh ngạc nhìn cô, ánh mắt của anh sáng long lanh như viên thạch nhũ đen, bên trong thâm thúy mà rực rỡ tươi đẹp, gắt gao nhìn vào mắt cô, từ trường vô hình chậm rãi tạo thành ở giữa hai người.

Ánh mắt của cô sáng trong, đáy mắt anh lại càng thấy chán nản.

Cô trắng trợn nhạo báng lời tỏ tình của anh, mỉa mai anh chấp nhất, anh rất mệt mỏi, ở trong mắt cô, anh thật sự nông cạn đến vậy sao?

Ánh sáng rõ trong tròng mắt đen dính vào chưa bao giờ trôi qua uất ức, “Hạ Hải Dụ. . . . Đến tột cùng phải làm gì em mới tin những lời anh nói?”

115. Chương 115: Hôn Đến Hít Thở Không Thông

“Thế nào tôi cũng không tin . . . .”

Sẽ không tin những điều anh nói, môi của cô liền bị anh mạnh mẽ ngăn lại.

Không còn cách nào, anh không muốn nghe câu nói kia của cô, chờ đợi là một loại đau, quên đi cũng là một loại đau, nhưng không biết nên làm sao đây, mới phải không phải chịu một loại đau đớn giày vò.

Anh nói thế nào cô đều không tin, là một loại hành hạ lớn nhất với anh.

Đột nhiên anh phát hiện, cảm giác được ôm cô thật sự ấm áp, hoài niệm ngày một chân thực, nối tiếp nhau, anh làm hỏng di động của cô, thay đổi cách xưng hô trong di động của cô. . . . Những thứ này, anh đều không thể buông tay .

Có những người, gặp được chính là gặp được, bỏ lỡ cũng chỉ có thể nói rằng tình thâm duyên cạn.

Mà anh, anh không muốn bỏ lỡ.

Anh hôn cô, thật sâu, trầm lắng, mỗi một cái đều mang theo sự bịn rịn lưu luyến cùng dịu dàng.

“Hạ Hải Dụ. . . . . Hải Dụ. . . . . Hải Dụ. . . . .” Anh từng lần một nỉ non gọi tên của cô, giống như là chưa từng thật tình gọi tên cô, quả thật chưa từng như vậy, trước kia không phải đùa cợt thì cũng là chế giễu, chỉ giờ khắc này, mới chân thật nhất .

Cuối cùng anh cũng hiểu được tại sao Bạch Hạo Nhiên lại để ý như vậy, thì ra chỉ là xưng hô, nhưng thật sự có thể làm thay đổi rất nhiều.

“Thật xin lỗi. . . . .” Anh nói xin lỗi.

Anh thừa nhận mình nổi điên, ghen tỵ với Thần Dật, ghen tỵ với Bạch Hạo Nhiên, hai người đàn ông này liên tục tỏ tình với cô, khiến anh mất đi lý trí, tâm tình trong nháy mắt mất không thể khống chế, cho nên mới nói ra những điều làm cô không thể chịu đựng nổi.

“Thật xin lỗi. . . . . Thật xin lỗi. . . . .”

Hạ Hải Dụ lập tức bối rối, anh ta đang làm gì vậy, anh ta đang nói gì đây, Đường Húc Nghiêu lại có thể biết hôn cô một cách dịu dàng như vậy, nhỏ giọng nói lời xin lỗi cô? !

Cái này. . . . . Khẳng định không phải là Đường Húc Nghiêu!

Giống như là muốn xác định, cô dùng sức cắn môi của anh.

“Á!” Anh hơi đau, ngừng hôn, nhưng môi mỏng vẫn còn dính sát môi cô, nhờ hơi thở thân mật này nói ra, “Thật xin lỗi. . . . .Anh đã làm ra tất cả những chuyện điên rồ ấy. . . . . Nhận lỗi với em. . . . .”

Nói xong, môi lại nhẹ nhàng áp xuống.

“Đừng. . . . . Đừng hôn nữa. . . . . Để. . . . . tôi. . . . . thở. . . . .” Hạ Hải Dụ có cảm giác mình sắp hít thở không thông, sắp bị nhu tình ngang ngược của anh bao phủ, cô cảm thấy mình như rơi vào tay giặc.

Lâm vào. . . . . bị vùi lấp. . . . .

Đắm chìm?

Trời ạ, Hạ Hải Dụ, mi điên rồi sao, mi lại bị sách lược nhu tình của anh ta công hãm?

“Đường Húc Nghiêu, mau buông tôi ra! Buông tôi ra!” Hạ Hải Dụ kích động cuống cuồng hét lên, cũng cố gắng giãy giụa thoát ra từ trong lòng anh.

“Anh không buông!” Anh sợ vừa buông ra cô, mình liền không còn cơ hội.

Anh ôm cô sát vào trong ngực mình, không chút buông lỏng, “Hạ Hải Dụ, em hãy nghe anh nói. . . . .”

“Tôi không nghe! Không nghe không nghe không nghe! Không nghe ——!”

“Không nghe cũng phải nghe! ! !” Chợt, Đường Húc Nghiêu khôi phục lại tác phong ngang ngược, nóng lòng muốn biểu đạt cảm xúc trong lòng, anh vội vàng đem ôm cô chặt hơn trong ngực, hai người thân thể kề cận rất gần nhau, chỉ cách qua lớp quần áo, nên có thể cảm nhận rõ nhiệt độ lẫn nhau, nóng bỏng.

Anh thậm chí có chút thô lỗ rống to át cô, “Hạ Hải Dụ, anh thích em! Anh muốn em làm làm bạn gái của anh! Anh muốn cùng em cút sàng đan (lăn lộn trên giường)! ”

“Cút!”

Ba giây sau, Hạ Hải Dụ đột nhiên phản ứng kịp, gan phổi đều bị chọc giận như muốn nổ tung, “Tôi nói cái cút này không phải cái cút đó! Tôi là bảo anh cút đi! Anh. . . . . Anh mau buông tôi ra! Buông tôi ra!”

“Em đồng ý anh liền buông em ra!”

“Anh cứ mơ đi! Tôi sẽ không đáp ứng cái việc ghê tởm ấy!” mắt của cô trừng trừng, lửa giận điên cuồng đốt lên, anh ta là tên xấu xa, lại nói ra những lời vô sỉ như vậy!

“Anh nói là để cho em làm bạn gái của anh!”

“. . . . .” Khuôn mặt nhỏ nhắn bạo hồng! Cô lại biết lỗi tính rồi !

Da đầu tê dại, Hạ Hải Dụ cảm giác mình bị anh làm cho phát điên, hít thở sâu mấy cái, thoáng bình phục tâm tình, “Đường Húc Nghiêu, nếu tôi không đáp ứng anh, anh sẽ cảm thấy rất buồn bực, cực kỳ bất hạnh đúng không?”

“Đúng!” Mặc dù không hiểu được tại sao cô lại xoay chuyển đề tài, nhưng anh trả lời rất quả quyết.

Hạ Hải Dụ giương môi lên, nói tiếp, “Quả nhiên là đại thiếu gia, tổng giám đốc! Như vậy anh đã cảm thấy buồn bực bất hạnh rồi sao? Anh có biết cái gì gọi là hạnh phúc hay không?”

“Nếu như anh có ăn mặc ở, anh thuộc vào 75% người giàu có trên đời. Nếu như anh có tiền gửi ngân hàng, ví tiền luôn có tiền mặt, còn có một ít tiền xu, anh thuộc vào 8% người giàu có nhất trên đời. Nếu như buổi sáng anh rời giường, không có bệnh không gặp tai ương, anh đã hạnh phúc so với hơn 100 vạn người. Nếu như anh chưa từng trải qua chiến loạn, lao ngục, khổ hình, nạn đói, anh chính là người hạnh phúc so với hơn 5 tỷ người!”

“Cho nên, anh còn muốn nói thêm gì nữa đây? Chỉ bởi vì tôi không giống những người con gái khác không bám lấy anh, anh đã không hạnh phúc?”

“Đường Húc Nghiêu, thế giới quan của anh thật quái gở! Tôi không hiểu được cái vòng luẩn quẩn của anh, cũng không muốn hiểu nữa! Vòng luẩn quẩn của anh đại khái cũng không lý giải được, cho nên cũng không cần tiếp tục lý giải!”

“Chúng ta là người của hai thế giới, coi như từng có qua lại, nhưng đều đã đi qua rồi, hiện tại anh là anh, tôi là tôi!”

. . . . .

Nói xong, trong khi anh đang kinh ngạc, cô tỉnh táo lại, sống lưng thẳng tắp, muốn đi, “Đường Húc Nghiêu, mặc dù hôm nay không phải là ngày gì đặc biệt, nhưng tôi quyết định đem nó làm thành ngày cá tháng tư, những lời anh vừa nói tôi liền cho là đùa giỡn, được rồi, gặp lại!”

Xoay người, mở cửa.

Cái quái gì thế này?

Cư nhiên cửa đã bị khóa lại rồi hả?

Tên xấu xa, có phải ngay từ đầu từ đã không tốt lành gì?

“ . . . . .” Quay đầu lại, tức giận nhìn anh chăm chăm.

“Đường Húc Nghiêu, nếu anh không còn gì để nói! Mau mở cửa cho tôi!” Cô lộ vẻ kinh hoảng ra lệnh, cô đang suy tư nếu anh ta không phải phối hợp mình nên làm gì đây.

Ngoài suy đoán, thế nhưng Đường Húc Nghiêu lần này rất hợp tác, nhập mật mã sau khi cửa mở ra, anh làm một động tác rất lịch sự, “Xin mời!”

Lần này ngược lại làm Hạ Hải Dụ kinh ngạc, anh ta sao có thể trở lại nhanh như vậy, những điều vừa trải qua, vẫn cảm thấy mới vừa rồi lại bị anh ta đùa giỡn?

Hừ, anh ta thích làm gì thì làm cái đó! Không liên qua đến cô!

Nếu cửa đã mở ra, đương nhiên là cô muốn nhanh chóng đi khỏi, nếu còn cùng anh ta tiếp tục ở chung, cô cũng sắp bị bệnh thần kinh rồi !

Đi!

Nghĩ như vậy, dưới chân liền có động tác, giống như là sợ hãi, lập tức liền nhảy ra ngoài cửa.

Đường Húc Nghiêu nghiêng người dựa vào vách tường, hai tay vòng trước ngực, con mắt chăm chú khóa chặt cô, đem lấy dáng vẻ hốt hoảng của cô thu ở trong mắt, “Hạ Hải Dụ, em có còn nhớ có một buổi học em đã nói câu thành ngữ kia không?”

116. Chương 116: Làm Thiếp Oa Ngươi

Thành ngữ?

Gì à?

Hạ Hải Dụ khẽ cau mày, suy tư.

Chợt, trong đầu thoáng qua một ánh sáng màu trắng, giống như nhớ ra được cái gì đó, tìm lại “Bùng bùng” nhảy dựng lên.

Đường Húc Nghiêu nhìn ra phản ứng của cô, khẽ khiêu môi, “Nghĩ ra được rồi đúng không, ở một tiết giảng dạy nào đó em đã nói đến thành ngữ —— chạy trời chết! Chưa nếm mùi thất bại đã hoảng hốt chạy trốn! Hạ Hải Dụ, bây giờ em chính là có dáng vẻ này!”

“Tôi nào có? !” Cô phản bác theo bản năng, nhưng chỉ một giây sau liền hối hận.

Hạ Hải Dụ, mi thật ngu ngốc, sao phải để ý những lời anh ta nói, khẳng định đó là những lời không có hữu ích, mi nên nhanh đi ra chứ, không cần để ý tới anh ta nữa!

Đường Húc Nghiêu tiếp tục khiêu khích, “Em có! Thậm chí em so với chạy trời chết còn nặng nề hơn, chính là không chiến đã bại! Cùng ở một chỗ với anh rất đáng sợ sao? Ngay cả dũng khí để thử em cũng không có! Tin tưởng vào anh em càng không dám! Em có còn nhớ đã vẽ gì trên mặt của anh hay không? Đó là ô quy (rùa đen)! Anh nghĩ em mới con rùa đen rụt đầu!”

“Anh. . . . .” Hạ Hải Dụ giận đến đỏ mặt tía tai, rất mau bị trúng biện pháp khích tướng của anh. Chỉ có thể trách, tên xấu xa này, cực kỳ âm hiểm! Cư nhiên dùng ô quy để kích động cô!

Ô quy. . . . . Ô quy. . . . .

Cơn tức giận thể hiện rõ ràng, không biết làm sao, chợt liền lắng xuống, nghĩ đến ô quy, cô liền lại liên tưởng đến một loại động vật nhỏ khác, đáy lòng trong nháy mắt có một góc nhỏ trở lên mềm mại.

“Đường Húc Nghiêu, anh có biết không, thật ra thì ngoài ô quy, còn có một loại động vật cũng như vậy, đó chính là oa ngư (ốc sên).”

“Anh đã nghe qua câu chuyện xưa đó chưa ——”

“Tiểu oa ngư hỏi mẹ: tại sao từ khi sinh ra, chúng ta sao phải đeo trên lưng cái vỏ vừa cứng lại vừa nặng này? Mẹ trả lời: bởi vì thân thể chúng ta không có xương cốt để chống đỡ, chỉ có thể bò, lại bò không nhanh. Cho nên phải mang cái vỏ này để tự bảo vệ!”

“Tiểu oa ngư: chị sâu lông cũng không có xương, cũng bò không nhanh, tại sao chị ấy lại không giống chúng ta? Mẹ: bởi vì chị sâu lông có thể biến thành bướm bướm, bầu trời sẽ bảo vệ chị ấy con à.”

“Tiểu oa ngư: nhưng em trai giun không có xương cũng không bò nhanh, cũng sẽ không biến thành bướm bướm hẳn sao lại không giống chúng ta? Mẹ: bởi vì em trai giun sẽ chui vào trong đất, cả vùng đất sẽ bảo vệ nó.”

“Tiểu oa ngư khóc: chúng ta thật đáng thương, bầu trời không bảo vệ, đất cũng không bảo vệ! Oa ngư mẹ an ủi: cho nên chúng ta có vỏ! Chúng ta không dựa vào trời, cũng không dựa vào đất, chúng ta dựa vào chính mình.”

Tiểu oa ngư, nhỏ bé luôn có ước mơ, chờ đợi ánh mặt trời lẳng lặng chiếu xuống nhìn nó, từng bước từng bước bò lên phía trước.

“Đường Húc Nghiêu, anh không nên thích tôi, tôi chỉ muốn làm một tiểu oa ngư bình thường, anh có hiểu không?”

Lặng lẽ nói xong, yên lặng rời khỏi, lần này, bước chân của cô không còn hoảng loạn nữa rồi.

Đường Húc Nghiêu đứng tại chỗ, ngũ quan anh tuần vẫn hoàn mỹ như cũ, nhưng mi tâm lại nhíu rất chặt. . . . . Oa ngư?

Sau khi Hạ Hải Dụ trở lại phòng trọ nhỏ của mình, lập tức đóng kín cửa, tựa như ánh mắt của anh có thể xuyên thấu qua cánh cửa, cái nhìn nóng rực làm cô cả người không được tự nhiên, giống như là lời anh vừa, trong hô hấp của cô đều là anh, tràn ngập, căng đầy.

Mặt không khỏi đỏ lên, tai cũng nóng lên theo.

Trong phòng vẫn tối đen, Vân Tiểu Tiểu còn chưa trở về, cô làm sao có thể không lo lắng.

Lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng ấn số của Vân Tiểu Tiểu, “Tiểu Tiểu, cậu đang ở đâu, trẻ thế này sao còn chưa về?”

Điện thoại ở đầu kia, giọng nói Vân Tiểu Tiểu tương đối vui vẻ, “Mình đang shop—ping mà! Hải Dụ, tớ đã nói cho cậu chưa, tối hôm nay tớ ở cửa hàng bách hóa đầu đêm nhé, thoải mái quá! Ha ha ha, hôm nay có thể mua đủ thứ rồi!”

Nghe được tiếng nói hưng phấn như vậy của Vân Tiểu Tiểu, Hạ Hải Dụ yên lòng, nhưng vẫn không nhịn được dặn dò, “Tiểu Tiểu à, đã rất trễ rồi, cậu mau về đi nhé!”

“Ôi, vẫn còn sớm mà, mình đi dạo thêm hai giờ nữa. . . . . Hải Dụ, cậu không phải lo lắng nha..., mình biết võ Karate, an toàn không thành vấn đề! Cậu không phải chờ mình đâu, cứ ngủ trước đi, bye bye!”

Không đợi Hạ Hải Dụ nói thêm, Vân Tiểu Tiểu đã cúp điện thoại.

“. . . . .” Hạ Hải Dụ nghe tiếng “đô đô” trong điện thoại, thở dài.

Tiểu Tiểu không biết có nói thật không, cái đầu nhỏ của cô ấy có rất nhiều mưu mẹo, còn biết Karate sao?
Chỉ là bộ dạng của cô ấy luôn tràn đầy tự tin, nên chắc không sao đâu!

Ừm, so với người khác đều lợi hại hơn nhiều rồi, sẽ không sao đâu!

“Bịch” một tiếng, ném mình trên ghế sa lon.

“Hạ Hải Dụ, ngay cả dũng khí để thử em cũng không có! Tin tưởng vào anh em càng không dám! Em xem em mới là con rùa đen rụt đầu!”

Nhớ tới lời nói Đường Húc Nghiêu liền “ong ong” trong óc, làm nhiễu loạn tiếng lòng.

Anh khi thì kích động, khi thì thâm trầm, khi thì ngang ngược, khi thì lại có bộ dạng dịu dàng, giống như một cuốn phim, nhất nhất lướt qua trong đầu cô, còn cả cái ôm của anh, nụ hôn của anh. . . . .

Á, Hạ Hải Dụ mi ở đây nghĩ gì thế, thật sự thật xấu hổ sao?

Mi phải tỉnh táo lại!

Cuộc đời của mi đã bị tên xấu xa đó làm cho rối tung rối mù, hiện tại không dễ dàng an định lại, tuyệt đối không thể nghĩ đến anh ta!

“Hạ Hải Dụ, anh thích em! Anh muốn em làm bạn gái của anh! Anh muốn cùng em cút sàng đan!”

Anh ngang ngược tuyên cáo, vang vọng ở bên tai, cả trái tim nữa.

A a a a, đáng ghét, lại tới!

Khốn kiếp! Tự mình đứng! Cô mới không cần làm bạn gái anh ta, càng không cùng anh ta cút sàng đan nữa!

“Ầm” đứng lên, vọt vào phòng tắm, cô cần tỉnh táo, tỉnh táo, phải tỉnh táo!

Cầm bàn chải đánh răng lên, lấy một ít kem đánh răng, bắt đầu đánh răng, quét sạch mùi vị của anh còn sót lại trong miệng cô; dùng sức rửa mặt, rửa đi hai gò má bởi vì anh mà nóng ran; cuối cùng tắm, rửa trôi một chút rung động khi anh ôm.

Hạ Hải Dụ, không nên suy nghĩ lung tung! Anh ta đang nổi điên, mi không thể bị lây bệnh!

Rửa mặt xong, trở nên mệt mỏi, cô buông lỏng thân mình, lần nữa trở lại ghế sa lon, cô còn phải chờ Tiểu Tiểu, sẽ giúp cái đồ cuồng mua sắm đó khuôn đồ mới được a!

Thời gian không biết đã qua bao lâu, giống như đã rất trễ rồi, cô ngủ mơ mơ màng màng.

Bên cạnh có người nhẹ nhàng vỗ bả vai cô, nhỏ giọng gọi, “Hải. . . . . Dụ. . . . .”

117. Chương 117: Đóa Đóa Thiểm Thiểm

Ừm?

Có người gọi cô sao?

Hạ Hải Dụ vẫn còn buồn ngủ, mơ màng mở mắt ra, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rục của Vân Tiểu Tiểu xuất hiện trước mắt, “Tiểu Tiểu, cậu đã về rồi, có muốn tớ giúp cậu một tay khuôn đồ hay không?”

“Không cần không cần, Hải Dụ, cậu là cố ý chờ mình à, tớ đã mang hết lên rồi, cậu, nhanh về giường ngủ đi, ngủ trên sofa sẽ bị cảm đấy!”

Nghe được lời nói ân cần của Vân Tiểu Tiểu, Hạ Hải Dụ nhất thời ảm áp, có người quan tâm đến cô như vậy, có cảm giác thật hạnh phúc a!

“Tiểu Tiểu, tớ không mệt đâu!”

“Thật sao?” Vân Tiểu Tiểu vui vẻ thiếu chút nữa muốn nhảy dựng lên, “Thật tốt quá, Hải Dụ, vừa đúng lúc mình có lời muốn nói với cậu!”

“Ừ, nói đi!” Nhìn vẻ mặt của cô ấy, cô cười hì hì, như là chính mình gặp được chuyện tốt!

“Tiểu Tiểu, có phải ở trên đường cậu lại nhìn trúng bảo bối gì không?”

“Đúng vậy!” Vân Tiểu Tiểu gật đầu, lại cố ý giữ vững thần bí, “Hải Dụ, cậu đoán thử coi là cái gì?”

“Quần áo?”

“Không đúng!”

“Búp bê?”

“Cũng không đúng!”

“Đồ ăn?”

“Vẫn chưa đúng!”

Hạ Hải Dụ đoán không ra, mặc dù Tiểu Tiểu là một tín đồ cuồng mua sắm, nhưng cô có hư vinh như vậy, nội tâm của cô không cùng một dạng với cô ấy, đều là những cô gái đơn thuần, nhưng thứ đồ cô xem là rất quý giá, chỉ cô yêu thích là có thể, còn Tiểu Tiểu thì không giống. . . . rất khó đoán đi!

“Tiểu Tiểu, cậu đừng thừa nước đục thả câu, tớ đoán không được, cậu nên trực tiếp nói ra cho tớ biết đi!”

“Uhm. . . . . Thật ra thì mình cũng không biết phải nói thế nào đây!” Vân Tiểu Tiểu chột xấu hổ, miệng nhỏ nhắn thẹn thùng bên lên, muốn nói lại thôi.

Hạ Hải Dụ trợn tròn hai mắt, cái gì mà làm Tiểu Tiểu cư nhiên đỏ mặt!

“Tiểu Tiểu, có phải có người thổ lộ với cậu hay không?”

“Ai. . . . . Không phải. . . . .” Vân Tiểu Tiểu giọng nói nghe có chút buồn bã, nhưng trên mặt không ngừng đỏ ửng, “Thật ra thì. . . . . Là tớ muốn thổ lộ với người ta. . . . .”

“À?” Hạ Hải Dụ rất kinh ngạc, “Cậu phải lòng người mà cậu gặp trên đường sao? Vừa thấy đã yêu?”

“Ừ!” Vân Tiểu Tiểu dùng sức gật đầu, lập tức cười híp mắt, hồi tưởng lại, “Buổi tối tớ dạo phố xong đang lúc muốn về, đi ngang qua một gian hàng bán rượu đồ độc quyền, thấy bên trong có một người con trai vừa cao lớn vừa đẹp trai, đứng ở trước giá rượu, vung tay lên — tất cả sản phẩm ở đây tôi mua hết! Ôi, mê chết người luôn!”

“. . . . .” Mồ hôi, cư nhiên bởi vì loại lý do này!

“Hải Dụ, cậu biết không, trong khoảnh khắc đó, tim tớ liền đập thành thịch! Tìm tìm kiếm kiếm nhiều năm như vậy, cuối cùng đã tìm được bạch mã hoàng tử của tớ rồi ! Giấc mộng của mình chính là anh ấy nắm tay tớ, cùng nhau đi mua sắm, sau đó chất đầy phòng của chúng ta!”

Vân Tiểu Tiểu nói xong như si như say, đầu Hạ Hải Dụ cũng đầy vạch đen, “Tiểu Tiểu à, vừa thấy đã yêu, chuyện như vậy mặc dù rất lãng mạn, nhưng cũng có chút không đáng tin cậy, làm sao cậu có thể ảo tưởng về một người con trai vô tình gặp trên đường, chưa chắc cậu đã nhận ra anh ta a!”

“Mặc dù mình không biết, nhưng cậu có thể giúp mình biết được anh ấy!”

“Tớ?” Hạ Hải Dụ càng nghe càng thêm mơ hồ, sao lại dây dưa đến cô rồi!

Đang hồ đồ, Vân Tiểu Tiểu lập tức sáp đến, cánh tay nhỏ duỗi một cái, quàng lấy cổ cô ôm thật chặt, làm nũng nói, “Hải Dụ, tớ có chuyện muốn nhờ cậu. . . . .”

Run!

Có một loại cảm giác kinh hãi!

Khẳng định không có chuyện tốt!

Nhẹ nhàng xê dịch thân thể, Hạ Hải Dụ sợ hãi hỏi, “Đến cùng là có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Khụ. . . . . Khụ khụ. . . . . Là như vậy. . . . .” Vân Tiểu Tiểu bắt đầu cặn kẽ giảng giải, “Đối với người con trai mà mình vừa gặp đã thương kia, liền tiến vào cửa tiệm đó, khi anh ấy quẹt thẻ ký mình liền len lén liếc, nên mình biết rõ tên của anh ấy, hơn nữa còn biết anh ấy đang làm ở Khoa Học Công Nghệ Húc Dương à!”

Khoa Học Công Nghệ Húc Dương? !

Không thể nào?

Hạ Hải Dụ nhất thời liền có dự cảm xấu, “Tiểu Tiểu ... rốt cuộc cậu muốn nói điều gì ...”

Vân Tiểu Tiểu ti hí mắt, làn da trắng nõn trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra tia giảo hoạt, “Hải Dụ à, người mình gặp được tên là Thiệu Hành, tớ nghe ngóng được ở phòng đối diện, anh ấy là trợ lý của Đường tổng giám đốc. . . . . Cậu đi tìm Đường Húc Nghiêu hỏi giúp mình số điện thoại của Thiệu Hành, có được không?”

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ cảm thấy thế giới này thật điên cuồng!

“Hải Dụ, nhất định cậu phải giúp mình nhé..., hạnh phúc cả đời của mình phải dựa vào cậu!”

Hả?

Cái mũ chụp cho cô có phải quá lớn!

Hạ Hải Dụ không trốn tránh được, nhưng mà để cô chủ động đi tìm Đường Húc Nghiêu?

Trời ạ!

Đây là cái kịch bản gì vậy?

Hiện tại cô muốn tránh anh còn không kịp !

Thấy dáng vẻ mờ mịt trên mặt Hạ Hải Dụ, Vân Tiểu Tiểu làm ra vẻ mặt uất ức đáng thương, “Hải Dụ, không phải cậu không muốn giúp mình chứ?”

“À. . . . . Dĩ nhiên không phải rồi. . . . . Tớ giúp, tớ giúp!” Hạ Hải Dụ nặn ra một nụ cười trên mặt, nội tâm thì đang rơi lệ.

Hôm sau là Chủ nhật, không cần lên lớp.

Nhưng Hạ Hải Dụ vẫn dậy rất sớm, bởi vì hôm nay Hạo Nhiên sẽ tới, cô muốn làm một bữa thật ngon cho anh, cho nên dậy sớm đi siêu thị mới mua được rau dưa xanh tươi.

Rón ra rón rén rửa mặt xong xuôi, thay quần áo, Hạ Hải Dụ liền muốn chuẩn bị ra cửa, nhưng vừa ở cửa đổi giày, liền nghe được cửa nhà trọ đối diện cũng có động tĩnh.

Tâm không tự chủ được “hồi hộp” một phen, ngừng thở tựa vào cửa nhìn qua lỗ nhỏ trên cửa, chỉ thấy Đường Húc Nghiêu đang đẩy cửa đi ra.

Bộ dạng anh dường như rất vội vàng, hất tay liền đóng cửa lại, cũng không khóa lại, xoay người đi xuống cầu thang, nhưng bước chân chợt ngừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn lên hướng cửa phòng cô. . . . .

Hạ Hải Dụ chợt giật mình một cái, vội vàng ngồi xổm xuống, mặc dù biết qua lỗ nhỏ trên cửa thì bên ngoài không thể thấy được bên trong, nhưng cô vẫn theo bản năng né tránh.

Trời ạ, chuyện gì xảy ra với cô, sao lại sợ anh ta như vậy?

Coi như là anh ta thấy được thì sao, ở hai phòng đối diện, ra cửa gặp phải nhau là chuyện rất bình thường mà, tại sao cô muốn dọa dọa thêm thêm (trốn tránh)?

Ai tới nói cho cô biết đây là xảy ra chuyện gì, ai tới nói cho cô biết cô nên làm gì, nhưng cô còn phải đi tìm hẩn hỏi số điện thoại của Thiệu Hành!

Trời ạ, muốn hỏi số điện thoại?

A, muốn điên lên rồi!

Mặc dù trong lòng có mâu thuẫn, nhưng Hạ Hải Dụ vẫn dũng cảm đứng lên, đẩy cửa đuổi theo.

Giờ vẫn còn sớm, cho nên khí trời còn có chút lạnh, Đường Húc Nghiêu đứng ở trong gió buổi sáng, tóc bị thổi loạn, tăng thêm mấy phần thẳng thắn không chịu gò bó.

Bỗng nhiên một chiếc taxi dừng lại lầu dưới, “Kít” một tiếng dừng lại, xe thậm chí còn chưa dừng hẳn, cửa xe liền bị đẩy ra, một bóng dáng màu hồng chạy ra, chợt đi về phía Đường Húc Nghiêu.

“Đường Húc Nghiêu!” giọng nói cao sáng của một cô gái liền đem Đường Húc Nghiêu làm một cây đại thụ, ôm chặt lấy.

118. Chương 118: Ghen

“ . . . . .” lòng mảy Đường Húc Nghiêu lập tức nhấn chặt lại, cô gái luôn bám anh, Triệu Chỉ Tịch năm phút trước vừa gọi điện thoại báo cho anh cô từ bên Australia sang Mỹ thăm anh, lại là sự thật. Cô còn nói là cho anh một điều ngạc nhiên, có mà sợ hãi thì đúng hơn!

“Buông tay!” Anh trầm mặc, đôi môi mỏng nói ra hai chữ.

Triệu Chỉ Tịch dĩ nhiên không nghe lời, chẳng những không có buông tay, còn ôm anh chặt hơn, “Ồ kia, em từ xa xôi chạy đến tìm anh vậy mà anh còn muốn đẩy em đi sao, anh thật là xấu xa!”

Đường Húc Nghiêu nghiêng răng mở miệng cảnh cáo: “Triệu Chỉ Tịch, anh không có gọi em tối, buông tay ra nhanh nếu không anh sẽ không khách khí đâu!”

“Không khách khí thì sao, anh dám đánh em sao? !” Cô hếch cằm khiêu khích, nhẹ nhàng nói “Anh mà dám đụng đến một cọng tóc của em, em sẽ đi nói với anh rể anh bắt nạt em!”

Đường Húc Nghiêu nhú mày, “Chiều này không phải lần trước em đã dùng qua rồi sao?”

“Lần trước là lần trước, lần này là lần này, đây là nước Mỹ, em sống không quen, anh thử đối với em không tốt em sẽ làm bộ như bị tủi thân thật nhiều xem họ có dạy dỗ anh hay không!”

“ . . . . .” Mặt Đường Húc Nghiêu xanh mét, suy nghĩ một chút, được rồi, anh trước tiên sẽ dỗ dành cô sau đó nghĩ biện pháp đuổi cô về Australia!

Thấy anh không nói gì nữa, Triệu Chỉ Tịch đắc ý, hưng phấn kêu la, “Đi thôi, đưa em đến nhà của anh xem một chút, em muốn kiểm tra xem anh có giấu cô gái nào trong nhà không!”

” Liên quan gì đến em!” Đường Húc Nghiêu vừa tức giận vừa nói.

“Sao lại không liên quan đến em, em ngàn dặm xa xôi đến tìm anh, vốn là tối từ tối hôm qua, nhưng chuyến bay lại bị trễ, hey, em thật vất vả, anh chẳng lẽ không có một chút cảm động nào sao? !”

Có ma mới cảm động!

Đường Húc Nghiêu hừ lạnh một tiếng, không để ý tới cô, nhấc chân lên lầu.

Triệu Chỉ Tịch chu miệng lên, bộ dáng rất tức giận, tự nói thầm, “Thật là ghét, mình sao phải đi chịu tội vậy, bao nhiêu đàn ông theo đuổi mình nhưng mình hết lần này đến lần khác chỉ muốn với anh, a a a a, đáng giận! Đáng giận chết mất!”

“Này, Đường Húc Nghiêu, chờ em một chút !” Tiến lên hai bước, bàn tay khoác vào tay anh.

Tại chỗ rẽ cầu thang, Hạ Hải Dụ chợt lui về phía sau mấy bước, ẩn mình vào sâu, đợi nghe tiếng bước chân của Đường Húc Nghiêu cùng Triệu Chỉ Tịch đi xa mới từ từ tiến về chỗ cũ.

Nhìn hành lang không còn người nào, trong nháy mắt lòng cô thật trống trải, còn có một cảm giác kỳ quái.

Cô gái kia là ai, mới sáng sớm đã tìm Đường Húc Nghiêu, bọn họ còn rất thân mật, anh mang cô về nhà!

Thùng thùng, thùng thùng. . . . . Nhịp tim rối loạn. . . . .

A, Hạ Hải Dụ, cô bị sao vậy, tại sao lại cảm thấy buồn bực vậy?

Hình như là. . . . . Ghen . . .

Trời ạ, cô lại đang suy nghĩ lung tung cái gì, cái gì ghen, chuyện của Đường Húc Nghiêu có liên quan gì đến cô, chẳng lẽ bởi vì ngày hôm qua anh nói thích cô, cô bắt đầu có ý nghĩ kỳ quái rồi hả ? !

Không được ngốc, anh chắc chỉ trêu chọc cô, con gái bên cạnh anh còn nhiều, trên truyền thông và tạp chí có rất nhiều cô gái xinh đẹp mà diễn viên điện ảnh cũng rất nhiều người nổi tiếng, còn có cô gái mới vừa rồi, xinh đẹp, đáng yêu, hoạt bát, cô cùng người ta so sánh còn kém xa!

Ôi, không đúng, cô cùng người ta so cái gì, hoàn toàn không cần thiết!

Hạ Hải Dụ, bây giờ điều cô quan tâm không phải là những thứ này, mà vấn đề là cuộc điện thoại vừa rồi!

Tiểu Vân hi vọng đối với cô lớn như vậy, cô lại bỏ qua cơ hội. . . . . Ai. . . . .

Nhìn đồng hồ, không xong, sắp muộn giờ rồi!

Hạ Hải Dụ co chân chạy, ý nghĩ quái dị trong đầu kia còn chưa có biến mất cô cảm thấy mình thật sự là có vấn đề!

Mặc dù vẫn còn rất sớm, nhưng trong siêu thị khách hàng cũng không ít, Hạ Hải Dụ mua một ít rau mới, đều là những món mà Bạch Hạo Nhiên thích.

Sau đó lại mua mấy hộp sữa chua, để cho tiểu Vân. Ừ, coi như là lấy lòng cô ấy đi, bởi vì cô không có gọi điện thoại trước, nói không chừng tiểu Vân sẽ rất buồn bực, cho nên mua chút ăn ngon đút lót cô ấy. Mặc dù biết tiểu Vân sẽ không trách cô, nhưng cô vẫn muốn xin lỗi.

Ôi, duyên phận giữa người với người sao lại lạ vậy, tiểu Vân sao lại gặp được Thiệu Hoành vậy, cô muốn kéo xa khoảng cách với Đường Húc Nghiêu thế nào đây ? !

Thật phiền !

Trong đầu một mảnh rầu rĩ đi tới khu đồ ăn vặt.

Người ở khu đồ ăn vặt ít hơn so với khu bán rau, hơn nữa khách hàng phần lớn là thanh niên, có cặp tình nhân, còn có một nhà ba người đều đi... ai cũng có người đi cùng.

Chỉ có cô, cô đơn.

Khắp nơi trong siêu thị đều còn không khí ngày lễ tuần trước, áp phích quảng cáo còn chưa được cất đi, bóng bay năm màu còn phất phới như chứa đầy hi vọng bay cao.

Trẻ nhỏ ngồi ở trong xe đẩy cũng ngược đầu, nhìn những trái bóng bay chứa đầy “Hi vọng” đó, không ngừng đưa tay ra với.

“Bóng bay . . . . . bóng, bóng. . . . . Cha, mẹ, con muốn bóng bay. . . . .” Một cô bé tóc vàng mắt xanh, bộ dáng đáng yêu như thiên sứ, ngồi ở trong xe đẩy, đưa tay với bóng bay, nhưng bé với không tới, vì vậy cô bé còn chưa hiểu chuyện lập tức đứng lên.

“A ——” lập tức xe đẩy có cô bé bị trượt ra ngoài, thân thể nhỏ bé cũng lao đảo muốn ngã.

“Bảo bối!” cha mẹ cô bé đứng ở gian hàng phía trước, trong tay còn cầm hàng hóa, muốn đem bảo bối của họ giữ lại nhưng không kịp

Hạ Hải Dụ vừa vặn đứng ở đối diện, mắt thấy xe đẩy có cô bé hướng mình xông tới, cô trợn to hai mắt, quay đầu lại tìm hiểu xem, phía sau là cây cột to vậy, nếu như cô tránh ra, thì cô bé kia sẽ bị đập mạnh vào cột, nhưng nếu như cô không tránh ra, cô cũng sẽ bị đụng phải rất mạnh.

Thời điểm nguy kịch, Hạ Hải Dụ không biết lấy dũng khí từ đâu, lại như ma xui quỷ khiến chạy về phía trước, dùng hai cánh tay của mình, hướng về cô bé chặn lại xe đẩy.

Ừ, thật là đau!

Nhưng mà cô bé không có việc gì, chỉ là sợ quá mà khóc.

“Ồ. . . . . Ô ô. . . . .” nước mắt đầy mặt.

Hạ Hải Dụ muốn đi qua ôm cô bé, nhưng cánh tay lại nâng không dậy, hai cánh tay giống như không còn là của mình nữa, hoàn toàn không nghe sai bảo. . . . .

119. Chương 119: Mùi Vị Của Hạnh Phúc

Cha mẹ của cô bé vội chạy tới, một ôm lấy cô bé, một vội vàng hỏi thăm tình hình của cô “Cô gái, cô làm sao vậy, cảm ơn cô đã cứu con gái tôi, cô có bị thương không? !”

“Không có, không có.” Hạ Hải Dụ kiên cường nói, cô không có bị thương, chỉ là đau một chút thôi.

“Cô gái, chúng tôi đưa cô đến bệnh viện kiểm tra một chút nhé!”

“Không cần, tôi không sao .” Hạ Hải Dụ nhẹ nhàng động cánh tay của mình, ừ, hình như còn chút tri giác.

Ngẩng đầu lên, hướng đôi vợ chồng người Mỹ nói, “Tôi không có bị thương, anh chị không cần quá khách khí, chăm sóc thật tốt cho cô bé đi, gặp lại!”

Phất phất cánh tay vẫn còn có chút đau đớn, nhưng mà cô cảm thấy vui vẻ vì đã cứu được cô bé.

Cẩn rằng, hướng khu trái cây đi tới.

Đi vài bước, không nhận được lại quay đầu nhìn một gia đình hạnh phúc kia, trong lòng rất hâm mộ.

Lúc nào thì cô mới có thể cùng người nhà đi dạo siêu thị đây, Hải Tinh rốt cuộc còn cần bao lâu nữa mới có thể hoàn toàn hồi phục ra bệnh viện đây?

Nhìn tấm ảnh gia đình trong ví tiền, khóe mắt hơi ươn ướt.

Trên đường trở về, Hạ Hải Dụ ngồi ở vị trí gần cửa sổ lên của xe buýt, ánh mắt có chút mê mang nhìn ngoài cửa sổ, tiếng huýt sáo chung quanh dường như tách biệt với cô, cô chìm vào thế giới của riêng mình.

Điện thoại di động chợt tít tít vang lên, làm Hạ Hải Dụ đang ngơ ngẩn liền lấy lại được phản ứng .

“Hải Dụ. . . . .” thanh âm của Bạch Hạo xuyên thấu qua loa, nhàn nhạt truyền đến, phiêu đảng trong lòng cô.

Hạ Hải Dụ không khỏi, cảm thấy một chút xiu khẩn trương, cố gắng trấn định trả lời một tiếng, “Hạo Nhiên. . . . . Anh lên máy bay rồi sao?”

“Còn năm phút đồng hồ, anh đại khái khoảng sáu giờ sau đến.”

“Ừ. . . . . Vậy em chờ anh.” Chờ một người, là một chuyện rất hạnh phúc đi!

Xe buýt quẹo cua, lập tức lắc lư, Hạ Hải Dụ vội vàng đưa tay ra vịn, nhưng cánh tay lại chợt đau, sơ ý một chút, điện thoại di động liền văng ra ngoài, “Pằng” thanh âm một vật rơi trên mặt đất.

Hạ Hải Dụ sợ hết hồn, vội vàng xoay người lại nhặt, hy vọng rốt không bị bể!

Vừa nhặt lên nhìn, màn hình vẫn sáng, thấp thỏm trong lòng hạ xuống, cũng may, hoàn hảo.

Đầu kia truyền đến thanh âm lo lắng của Bạch Hạo “Hải dụ. . . . . Hải dụ. . . . . em còn nghe không. . . . . em làm sao vậy. . . . . Nói chuyện đi. . . . .”

Từng câu quan tâm, từ bên tai của cô, truyền vào đáy lòng.

Hình như trong khoảnh khắc này, toàn thế giới đều dừng lại, chỉ còn lại có sự quan tâm của anh.

“Hải Dụ. . . . . Em rốt cuộc có ở đó hay không. . . . .”

Cuối cùng thần trí cô trở lại bình thường trả lời anh, thanh âm lộ ra một chút khàn khàn, “Ồ đây. . . . . em ở đây. . . . .”

Điện thoại đầu kia, anh thở phào nhẹ nhõm, trầm mặc một chút, mới lại mở miệng, “Hải Dụ, chuyện gì vừa xảy ra?”

“Em. . . . . Điện thoại di động rơi xuống mặt đất. . . . .” Hạ Hải Dụ giấu đi lời nói, không muốn nói chuyện cánh tay đau của mình.

“Vậy còn vấn đề gì khác không? !”

Cô lắc đầu, “Không có, chẳng qua là sợ hết hồn, sợ máy bị rớt bể !”

Bạch Hạo Nhiên không nhịn được thở dài, “Hải Dụ a, chỉ cần em không có việc gì là tốt, điện thoại di động thôi mà, hư cũng không sao, không phải còn anh sao, anh giúp em mua cái mới. . .”

Lòng hạ Hải Dụ trở nên ảm áp, sau khi nói tạm biệt, nghe một ít thanh âm tí tít của điện thoại, cảm nhận được cảm giác hạnh phúc.

Hạnh phúc không phải là nghe nhiều lời ngon tiếng ngọt, mà là khi mình gặp chuyện không may có người nói với mình : không có chuyện gì, có mình đây.

Căn hộ của Đường Húc Nghiêu, không còn yên tĩnh của thường ngày nữa.

Triệu Chỉ Tịch đang quấy rầy “Đường Húc Nghiêu, gần trưa rồi, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm có được hay không? !”

“Anh không đói bụng, em tự đi đi.” Đường Húc Nghiêu trên đùi để máy tính sách tay, đang tra tài liệu, lúc nói chuyện mắt cũng không nhìn một cái.

Triệu Chỉ Tịch híp lại mắt, làm bộ đáng đáng thương, “em sống ở Mỹ không quen, nếu đi lạc thì làm sao? !”

“Vậy anh giúp em gọi đồ ăn ở ngoài.” Anh hoàn toàn không một chút chú ý.

“Đồ ăn ở ngoài? !” Triệu Chỉ Tịch thiếu chút tức hộc máu, “Anh thật quá đáng, em ngàn dặm xa xôi tới thăm anh, anh lại để cho em ăn đồ ăn mua ở ngoài? !”

Đường Húc Nghiêu hừ một tiếng, “Anh cho em ăn vậy là tốt rồi, ăn xong buổi chiều ngoan ngoãn trở về Úc cho anh!”

“Em không! Không! Em không!” Triệu Chỉ Tịch kêu la, mới đến đây được một lúc, anh lại đuổi cô đi, đừng hòng!

Đường Húc Nghiêu lạnh lùng nói, “Anh đã giúp em đặt vé máy bay rồi, phải đi”

“Đường Húc Nghiêu, anh thật là xấu xa!”

“Cám ơn đã khen ngợi.” Anh vẫn như cũ không có ngẩng đầu, mắt chuyên chú nhìn chằm chằm màn hình laptop.

Triệu Chỉ Tịch đột nhiên cảm thấy chút không đúng mà, anh nhìn cái gì nghiêm túc như vậy? !

Đi tới, liếc cái websites đang mở, mặt lập tức kinh ngạc, “Ồ sên? !”

Đường Húc Nghiêu mím môi không nói, không sai, anh chính xác là đang xem tài liệu về ốc sên.

Ngày hôm qua anh nghĩ cả một buổi tối, đều không nghĩ ra, Hạ Hải Dụ nói chuyện về ốc sên ngày xưa là ý gì, cô đem mình so sánh ốc sên, vậy là có ý nghĩa gì...?

Cô là sợ bị thương tổn, cho nên bộ dạng mới giống như ốc sên, trước tiên tự tạo cái vỏ để bảo vệ bản thân?

Thật ra thì cô không kiên cường như bề ngoài, chính xác mà nói thì cô là rất người nhát gan ấy chứ? !

“Này, Đường Húc Nghiêu, anh đang suy nghĩ gì thế? !” Tiếng gào của Triệu Chỉ Tịch lại vang lên.

Lần này Đường Húc Nghiêu rút cuộc ngẩng đầu lên nhìn về phía Triệu Chỉ Tịch, hỏi ngược lại, “Bây giờ chỉ còn lại không đến 2 giờ để ăn cơm trưa, em muốn lãng phí thời gian ở đây? ! Em cũng biết là thức ăn trên máy bay rất khó ăn chứ?

“Anh. . . .” Triệu Chỉ Tịch nghiêng rằng, tay chống nạnh, cố ý chống đối anh, hét lên “Em muốn ăn ốc sên. ốc sên Pháp! Bây giờ anh cùng em đi ăn thì em sẽ ngoan ngoãn lên máy bay, nếu không em sẽ không đi!”

Ăn ốc sên? !

Ánh mắt Đường Húc Nghiêu lập tức lạnh xuống.

Tuy anh biết ốc sên Pháp một món ăn nổi tiếng, nhưng giờ khắc này, anh lại có một suy nghĩ kích động là muốn bóp chết Triệu Chỉ Tịch? !

Hạ Hải Dụ tự đem mình so sánh loại động vật nhỏ đáng thương ấy nhưng Triệu Chỉ Tịch lại. . . . . Người với người sao lại chênh lệch lớn như vậy? !

Cảm thấy lửa giận trong mình ngày càng cao, Đường Húc Nghiêu chợt đứng lên, đi sang cửa sổ bên cạnh, vô ý thoáng nhìn qua, lập tức lại thấy dưới lầu có một bóng dáng quen thuộc.

Hả? !

Cánh tay của cô bị sao vậy? !

120. Chương 120: Chỉ Là Hàng Xóm

Hạ Hải Dụ xách túi hàng lớn đi tới dưới lầu, thở phào nhẹ nhõm, “Ôi. . . . . Cuối cùng đã tới. . . . . Mệt quá đi. . . . .”

Ngửa đầu nhìn tòa nhà 5 tầng, có chút chần chờ, cánh tay của cô càng ngày càng đau, không biết còn có thể xách đồ lên không. Nhưng không xách lên thì phải làm gì đây? Vì tiết kiệm năng lượng bảo vệ môi trường, nhà dưới 7 tầng thì không được lắp thang máy.

Khẽ cắn răng, bước nổi bước khó khăn đi về phía trước.

“A. . . . .” Không được, cánh tay đau đến mức như muốn đứt, túi hàng chợt rơi xuống đất, mấy quả táo mới mua lần lượt lăn ra ngoài.

Ngồi xuống nhặt, lại đau như muốn rút gân.

Trời ạ, cô sao lại xui xẻo như vậy? !

Đang ảo não, bỗng chốc bóng dáng của Đường Húc Nghiêu xuất hiện ở trước mặt cô.

Hả? !

Cô còn tưởng là ảo giác, nhưng nhìn kỹ một chút thì lại không phải.

Ngửa đầu nhìn anh, bởi vì tư thế có vấn đề, bóng dáng thon dài của anh trong mắt cô càng thêm cao lớn, mà dưới ánh mặt trời khuôn mặt của anh như nổi lên một phần tuyệt đẹp, Hạ Hải Dụ giật mình tại chỗ, trong khoảnh khắc cảm thấy không khí xung quanh như dừng lại.

Tim đập rộn lên, hơi thở rối loạn. . . . .

Cô không nghĩ đến, vào giờ khắc này anh lại xuất hiện trước mặt mình.

Làm thế nào, làm thế nào, cô phải nói cái gì, cô có thể nói cái gì? !

Trong đầu hỗn loạn, cuối cùng cái gì cô cũng không nói ra.

Ngược lại, Đường Húc Nghiêu lại mở miệng trước, “Cần giúp một tay không? !”

Ngoài miệng mặc dù là hỏi, nhưng anh vừa nói đồng thời cũng ngồi xổm xuống, đưa tay giúp cô nhấc đồ trên mặt đất lên.

Đối mặt với tình huống bất ngờ này Hạ Hải Dụ có chút ứng phó không kịp, nhưng mà trong lúc cô không có khả năng chột có người giúp một tay, loại cảm giác này thật tốt !

Cánh tay còn rất đau, cô cố gắng thử nâng cánh tay lên đón quả táo anh nhấc giúp nhưng không làm được.

Trên trán, mồ hôi lạnh toát ra do đau đớn.

Đường Húc Nghiêu phát hiện cô không ổn, hỏi, “Cánh tay của em bị sao thế?”

“ . . . . .” Cô đau đến mức không nói ra được gì.

Chột ——

“Đường Húc Nghiêu. . . . . anh chạy đi đâu. . . . .” Triệu Chỉ Tịch người chưa thấy đã thấy tiếng, thanh âm thanh thúy truyền đến trong hành lang trống trải “Đồ quỷ sứ chán ghét, cùng em đi ăn cơm nhanh lên...em đói muốn chết!”

Nghe tiếng, đầu óc đang hỗn loạn của Hạ Hải Dụ lập tức tỉnh táo, ảo tưởng như vừa tỉnh lại, vội vàng đoạt lấy quả táo trong tay Đường Húc Nghiêu xoay người chạy như bay lên lầu.

Cánh tay bị đau, nhưng cũng không bằng nỗi đau hiện tại trong lòng cô.

“Đường Húc Nghiêu, anh ở dưới lầu sao, em xuống tìm anh!” Thanh âm Triệu Chỉ Tịch lần nữa bay tới, giọng nói trong trẻo vang vọng cả tầng lầu.

Chột Hạ Hải Dụ có một suy nghĩ kỳ quái, mong sao dưới mặt đất có một cái hố để cô nhảy xuống, nhưng cuối cùng cũng chỉ là ảo tưởng.

Không chỉ như vậy, Triệu Chỉ Tịch từ trên lầu đi xuống vừa vặn chạm mặt nhau.

Lúc hai cô gái lướt qua nhau, như có giác quan thứ sáu, họ đều không tự giác mà ngẩng đầu liếc nhìn đối phương.

Hạ Hải Dụ cảm thấy rõ ràng tim của mình co rút lại, ngay cả chính cô cũng không hiểu tại sao phải vội vàng rời ánh mắt .

Không tự chủ, cô bước nhanh hơn, một hơi chạy mấy chục bậc thang, nhưng vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng Triệu Chỉ Tịch vang lên ở lầu dưới.

“Đường Húc Nghiêu, em nói sao cả nửa ngày mà anh không trả lời, nguyên lai lại là nhìn người đẹp a, nói, anh cùng cô ấy quan hệ thế nào?!”

“Anh có phải là vừa ý cô ấy không? !”

“Nói a!”

Đường Húc Nghiêu nửa ngày không có lên tiếng.

Hạ Hải Dụ cảm thấy hơi thở của mình trong nháy mắt ngừng lại, lý trí nói cho cô biết nên đi nhanh lên, nhưng hai chân giống như là bị đổ chì, thế nào cũng không bước nổi một bước, không tự chủ được chờ đợi đáp án của anh.

“Đường Húc Nghiêu, anh nếu không nói, em sẽ dây dưa ở chỗ này cùng với anh, không để cho anh yên đâu”

“Em nói được là làm được !”

Triệu Chỉ Tịch dây dưa không ngừng, rốt cuộc Đường Húc Nghiêu bị chọc phiền, giọng nói không kiên nhẫn, qua quýt một câu, “Cô ấy chỉ là hàng xóm!”

Chỉ. . . . .là . . . . . hàng xóm.

Hoá ra là như vậy a!

Trái tim Hạ Hải Dụ có một cảm giác không rõ ràng, dường như là thoải mái, nhưng cũng như là thất vọng, tỉnh tỉnh mê mê .

Từ từ đi lên lầu, móc ra cái chìa khóa, nhẹ nhàng mở cửa, đóng cửa.

Cuộc sống như đại dương, luôn có quá nhiều sóng lớn nhỏ, làm cho người ta như không quan tâm đến, nhưng thật ra, sự quan tâm trên thực tế lại không lộ ra ngoài, một câu nói, sẽ mạnh mẽ xuyên vào trong lòng.

Đầu, vẫn có chút mơ màng, cả người cũng có cảm giác ngây ngô dại dột.

Mấy tiếng đồng hồ vèo một cái đã trôi qua, chỉ chớp mắt thời gian ăn trưa đã đến.

Trong phòng bếp, Hạ Hải Dụ ngồi trước bàn cơm rầu rĩ thái rau.

Chợt, ngồi ở đối diện cô tiểu Vân lấy tay gõ nhẹ nhàng mặt bàn “Hải —Dụ”

“Hả? !” Hạ Hải Dụ chợt ngẩng đầu lên, chỉ thấy khuôn mặt trắng nõn nà của Tiểu Vân tràn đầy bất đắc dĩ.

“Hải Dụ, cậu đem hai củ rau thái rất tốt nha!” Cầm lên hai cây rau còn nguyên vẹn, quơ quơ.

Hạ Hải Dụ ngẩng đầu nhìn lên, ảo não không thôi, “Ôi. . . . . Tổ không có chú ý. . . . .”

Tiểu Vân trừng mắt nhìn, mắt lộ vẻ gian tà, giọng nói mang theo giễu cợt, “Hi, chờ bạn trai mình tới quả nhiên là không giống nhau a!”

Hả?. . . . . Chờ bạn trai mình tới. . . . .

Hạ Hải Dụ hơi ngẩn ra, cô vừa mới. . . . . Là đang suy nghĩ. . . . . Một người khác. . . . .

Thấy Hạ Hải Dụ không nói lời nào, tiểu Vân còn tưởng là cô xấu hổ, lại càng trêu cợt, “Hải Dụ, nhìn bộ dạng này của cậu, giống như rất muốn Bạch Hạo Nhiên, vậy chờ anh ấy tới, yêu cầu anh ấy một cái KISS yêu a? !”

“. . . . .” Hạ Hải Dụ cắn cắn môi, buông món ăn trong tay ra, sợ hãi nói, ”tiểu Vân . . . . . Nếu như tớ nói. . . . . Người tớ muốn không phải Bạch Hạo Nhiên thì sao?

“A? !” Tiểu Vân vẻ mặt kinh ngạc.

Hạ Hải Dụ cúi đầu, một tay ôm ngực một tay xoa vết thương ở cánh tay, buồn rầu nói, “Thật ra thì tớ cũng không biết tớ đang nghĩ gì. . . . . Tớ một chút cũng không muốn nghĩ đến anh ta. . . . . Nhưng là, không tự chủ được. . . . .”

121. Chương 121: Làn Đầu Hẹn Hò

Nửa giờ sau, Bạch Hạo Nhiên đến.

“Hải Dụ”. Đứng ở cửa, Bạch Hạo Nhiên mỉm cười gọi tên cô.

Hạ Hải Dụ le lưỡi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút nhột nhạt, “Hạo Nhiên”

Hôm nay anh mặc quần jeans xanh, áo sơ mi trắng đơn giản nhưng cả tinh thần toát lên vẻ sáng khoái, thoải mái, thậm chí còn đẹp trai hơn so với bình thường. Nhưng lại mang kính bỗng nhiên có chút kì quái, mặc dù nhìn vào con người dường như rất tinh tế, phong độ hơn hẳn những người đọc sách, nhưng bất chợt có điểm không quen.

“Hạo Nhiên, anh đeo kính mắt,..... sao lại thế này”

“À, này a, anh bình thường đều mang kính áp tròng, hôm nay vội vã tới sân bay, trong lúc nhất thời vội vã đánh mất một cái, cũng không còn cách nào, phải mang theo gọng kính,....sao? rất khó coi sao?”

“Không có! Rất đẹp” Trái tim Hạ Hải Dụ bỗng dâng lên làn sóng ầm ập, Hạo Nhiên vì cô mà lo lắng sốt ruột.

Nghĩ vậy, cô lại trầm mồi cảm xúc ngổn ngang, áy náy và ảo não. Áy náy là, cô đã khiến cho anh phải chịu bao nỗi vất vả. Ảo não là, anh đối xử với cô thật lòng như thế, mà ngay cả một bữa cơm ngon lành cũng chưa nấu cho anh ăn.

Cô hơi cúi đầu xuống, giọng thì thầm: "Hạo Nhiên, thật xin lỗi, phải chờ một lúc nữa mới có thể ăn cơm"

Chỉ vì cánh tay của cô đau, chỉ có thể nhặt rau, trách nhiệm nấu cơm đặt lên đôi vai nhỏ bé, mà cô cũng vừa làm khét nồi cơm.

Tuy nhiên điều này không thể nói cho Hạo Nhiên biết được, nếu không anh nhất định khẩn trương mang cô đi bệnh viện.

Bạch Hạo Nhiên đẩy kính mắt, có chút thần bí mang cái túi đằng sau lưng ra, mùi vị của cơm cà ri thịt bò tỏa ra thơm lừng: "Cơm chưa không làm cũng không sao, chúng ta có thể ăn cái này"

Hạ Hải Dụ tròn mắt ngạc nhiên, ánh mắt đầy vẻ thích thú: "Hạo Nhiên, anh làm sao có thể..."

"Em không phải thích ăn cái này nhất sao, nhân tiện mua ba phần ở nhà hàng trên đường, chúng ta cùng nhau ăn."

Hạ Hải Dụ nhìn sâu vào đôi mắt của anh, trong ánh mắt ấy chứa đầy sủng nịch, yêu thương, và cứng chiều, trong lòng chợt thấy cảm động.

Ngại ngừng mỉm cười, tiếp nhận gói to trong tay anh, "Cảm ơn"

Bạch Hạo Nhiên cũng mỉm cười, ánh mắt ôn nhu dịu dàng, khiến cho người ta không thể tự kiềm chế.

Ba người cùng ngồi lại ăn bữa tối, Vân Tiểu Tiểu rất không tự giác, bỗng hét to: "Oa, cơm này thật thơm ngon nha. Bạch Hạo Nhiên, anh mua ở chỗ nào, mai tôi nhất định phải đi mua"

"Nhà hàng đó ở ngã tư, phía bên trái đèn xanh đèn đỏ"

"A, ở đâu nhỉ?" . Vân Tiểu Tiểu hoàn toàn không nhớ ra là ở chỗ nào.

Bạch Hạo Nhiên nở nụ cười nhạt, "Tiểu Tiểu, tôi sẽ ở Francisco vài ngày, ngày mai tôi giúp cô đi mua, sau đó thuận tiện lấy danh thiếp của nhà hàng, về sau nếu cô còn muốn ăn thì chỉ cần gọi điện thoại"

"a, thật sao, tuyệt quá" Vân Tiểu Tiểu cao hứng thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nhưng cô càng cảm thấy cao hứng thay cho Hải Dụ, Hạo Nhiên làm vậy cũng chỉ vì Hải Dụ thôi. Đây chính là món ăn mà Hải Dụ thích nhất. Bất quá, cô cũng có thể "hưởng sái" là được, ha ha.

Ăn cơm xong, Vân Tiểu Tiểu lấy trong túi xách ra hai vé xem phim, như một tên trộm quơ quơ trước mặt Hạo Nhiên và Hải Dụ, "hì hì, đây là tôi cố ý mua cho hai người, này, cùng đi xem phim đi, đừng phụ tâm ý của tôi đó!"

Hạ Hải Dụ đảo mắt, nhìn chằm chằm vào cô: "Nhiều chuyện"

Vân Tiểu Tiểu vẫy vẫy tay, "Nhanh đi nhanh đi, các người ở trước mặt tôi thật chướng mắt, định làm cho người ta ghen tị sao".

Hạ Hải Dụ hơi hơi đỏ mặt, có chút ngại ngần nhìn về phía Bạch Hạo Nhiên, hỏi xem ý tứ của anh.

Bạch Hạo Nhiên cũng hơi có chút xấu hổ, nhưng vẫn tiếp nhận vé xem phim từ tay Vân Tiểu Tiểu, "Tiểu Tiểu, cảm ơn"

"Chớ khách khí, chỉ cần anh chăm sóc bạn cùng phòng tốt của tôi là được"

"Tôi nhất định sẽ". Bình tĩnh cam đoan, làm cho khuôn mặt nhỏ xinh của Hải Dụ có thêm vài phần nóng rực.

Anh quay lại nhìn cô, "Hải Dụ, chúng ta đi thôi".

"Ừ". cô nhỏ giọng đáp.

Hai người cùng ra khỏi cửa, khoảng cách từ căn hộ tới rạp chiếu phim không quá xa, vì vậy họ không đi xe mà cùng tản bộ, vừa đi vừa tán gẫu.

Trời đêm ánh đèn sáng rọi, nhấp nháy ánh sáng và bóng tối quẩn rũ.

Có thể xem đây là lần đầu tiên bọn họ hẹn hò đi....Hạ Hải Dụ thoáng cúi đầu, chậm rãi đi bên cạnh Hạo Nhiên, âm thầm nỉ non.

Một lúc sau, đi tới cửa rạp chiếu phim, đa số những người đến xem là những cặp trai gái tay trong tay, hoặc cô gái kéo cánh tay bạn trai, trông thật thân mật.

Hải Dụ cúi đầu nhìn tay của mình, hai bàn tay đều bỏ trong túi áo, bỗng chợt thấy thẹn thùng.

Cùng nhau sải bước trên đường, Hạo Nhiên phải chăng cũng muốn nắm tay cô.

Trong lòng bỗng nhiên lại có chút không yên, khuôn mặt cũng có chút không tự nhiên.

Sao lại thế này, trước đây sao cô không nghĩ tới vấn đề này chứ, cô cùng Hạo Nhiên tuy ở một chỗ nhưng sao không cảm thấy có chút cảm giác .

Không, không, không phải như thế, cô đã luôn đưa tay vào túi, bởi vì cô không muốn Hạo Nhiên thấy cánh tay của mình đang bị thương, chỉ cần không dùng lực, không chạm vào cái gì, chỉ cần như thế này, nhìn, và trò chuyện.

Cố gắng thuyết phục bản thân mình, Hạ Hải Dụ rút cục cũng ngẩng đầu lên, đối diện với Hạo Nhiên nở một nụ cười tươi, "Hạo Nhiên, tôi muốn uống cô ca, anh giúp tôi đi mua một chai"

"Được, em còn muốn ăn gì không, bỗng ngô thì sao?"

"Ừm! Còn muốn kẹo que nữa" mỉm cười gật đầu, thậm chí còn có chút làm nũng, giống như là những cô gái khác.

Trước cửa rạp chiếu phim người đến càng ngày càng đông, vây thành những đám nhỏ, Hải Dụ bước qua để tránh chỗ cho người đi bộ.

Chỉ chốc lát sau, cô ở trong đám người nhìn thấy Hạo Nhiên mua xong đang nhìn xung quanh tìm kiếm.

"Hạo Nhiên, tôi ở..."

Lời nói còn chưa xong, Hạ Hải Dụ nhìn thấy một cô gái nhẹ nhàng đến bên cạnh anh, váy trắng, mái tóc đen dài, trông thật xinh đẹp.

Cô gái có vẻ rất nhút nhát đến bên cạnh, nói chuyện lặng lẽ, sau đó nhét tờ giấy nho nhỏ vào lòng bàn tay của anh, mặt đỏ hồng chạy ra ngoài.

A?

Bắt chuyện?

Nhất định là!

Bạch Hạo Nhiên mặt đỏ rần!

Hạ Hải Dụ phá lên cười, đang muốn dẫu nụ cười đi, đột nhiên có dấu chấm hỏi xuất hiện trong tâm trí.

Sao lại thế này, tại sao khi thấy Đường Húc Nghiêu bên cạnh người phụ nữ khác trái tim dường như bị ai đó bóp nghẹt, mà khi thấy cô gái khác bắt chuyện cùng Hạo Nhiên cô không hề cảm thấy như vậy?

122. Chương 122: Sự Kiện Thoái Hôn

"Hải Dụ. . . . ." Bạch Hạo Nhiên chẳng biết đã đi tới từ lúc nào, thấy Hạ Hải Dụ ngơ ngác đứng ở bậc cầu thang, liền lên tiếng gọi cô.

". . . . ." Hạ Hải Dụ không có phản ứng.

Thấy dáng vẻ mờ mịt của cô, khuôn mặt đẹp trai của Bạch Hạo Nhiên lộ ra vẻ nghi ngờ, chất vấn: "Hải Dụ, em làm sao vậy? !"

Hạ Hải Dụ từ từ ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện ra sự tồn tại của Bạch Hạo Nhiên, “Hạo Nhiên. . . .”

Nhìn kĩ, Bạch Hạo Nhiên phát hiện sắc mặt của cô có gì đó không ổn, trong lòng gấp gáp, “Hải Dụ, em có phải không thoải mái hay không?”

“ . . . . .” Trong đầu của cô thật sự đã loạn .

Không thoải mái sao? !

Không có sao chứ? !

Chỉ là. . . . . Tâm tư có chút loạn, thật sự có chút loạn.

Bạch Hạo Nhiên nhìn cô nửa ngày không nói gì, hơn nữa sắc mặt tái nhợt, đáy lòng không khỏi càng lo lắng, “Hải Dụ, nếu như em thấy không thoải mái cứ nói, chúng ta không đi xem phim nữa, chúng ta trở về thôi!”

“A ! Trở về? !” Hạ Hải Dụ rốt cuộc trở lại trạng thái bình thường, liền vội vàng lắc đầu, “Không ! không! Không! Em không có không thoải mái, chỉ là vừa mới nghĩ tới vài chuyện, đi thôi, chúng ta vào đi thôi, phim sắp chiếu rồi đó !”

“Em thật không có sao? !” Anh còn có chút không yên lòng.

“Thật, em rất khỏe.” Hạ Hải Dụ nặn ra một nụ cười trên mặt, cố gắng an ủi.

“Vây cũng tốt.” Bạch Hạo Nhiên nhẹ nhàng gạt đầu một cái, đáy lòng lại thầm than thở.

Hải Dụ, cô xem ra giống như có chút hoảng hốt. . . . . Rốt cuộc là tại sao. . . . . Vì người nào. . . . .

Lòng Hạ Hải Dụ bối rối tự trách, Hạo Nhiên rất lo lắng cho cô, cô lại không yên lòng, cô... Rốt cuộc là thế nào? !

Phim sắp chiếu, khán giả lục đục đi vào, Bạch Hạo Nhiên hơi cúi đầu, nói, “Hải Dụ, chúng ta cũng vào đi thôi?”

“Vâng” Hạ Hải Dụ gạt đầu một cái, cũng do dự không biết có nên rút tay ra khỏi túi không?

Hạo Nhiên đối với cô tốt như vậy, cô lại không thể hồi báo anh cái gì, thật. . . . . Rất quá đáng!

Cẩn cẩn môi, cảm thấy đáng xấu hổ vì ý tưởng và hành động của mình, Hạ Hải Dụ, cô thật rất xấu!

Ngẩng đầu, nở nụ cười, ánh mắt kiên định: “Hạo Nhiên, chúng ta vào trong thôi”.

Vừa nói xong, bàn tay rút ra khỏi túi, nhẹ nhàng dùng tay trái nắm lấy tay phải của anh.

Nhớ khi cô xem bộ phim “Phấn đấu”, đoạn đầu có một bài hát nói trái tim nằm ở bên trái, cô hi vọng mượn tay trái của mình truyền đạt tâm ý tới Hạo Nhiên.

Tay của cô, nắm tay anh, có thể cảm thấy lòng bàn tay của anh hơi có chút khẩn trương ươn ướt, trái tim nhất thời rung động.

Đúng, chính là như vậy, giữa bạn trai và bạn gái chính là như vậy, tay trong tay, tâm đầu ý hợp.

Dòng người bắt đầu tiến về phía trước, Hạ Hải Dụ rúc vào bên người Bạch Hạo Nhiên, bước chậm về phía trước, nhưng bên cạnh không biết là ai chọt chen lấn khiến cô bị đẩy xuống dưới, chân lảo đảo một cái, cô theo bản năng bấu víu vào cánh tay Bạch Hạo Nhiên, lại ngoài ý muốn kéo đau cánh tay của mình.

“A. . . . .” Chạm vào cánh tay bị đau, trên trán Hạ Hải Dụ cũng theo đó toát ra mồ hôi lạnh.

“Hải Dụ!” Bạch Hạo Nhiên vội vàng vươn tay che chở cô vào trong ngực, lúc này mới phát hiện ra cô có cái gì không đúng, “Sao rồi, Hải Dụ, cánh tay của em. . . . .”

Qua đôi mắt phủ một làn nước mỏng, Hạ Hải Dụ thấy vẻ mặt lo lắng của Bạch Hạo Nhiên.

“Hải Dụ, anh dẫn em đi bệnh viện!”

“Vâng” Rốt cuộc, Hạ Hải Dụ thừa nhận mình mềm yếu, thật sự rất đau!

Lên taxi đến bệnh viện, Hạ Hải Dụ lẳng lặng tựa lưng vào ghế ngồi, không biết là thân thể mệt mỏi, hay trong lòng mệt mỏi, cô có chút buồn ngủ.

Mất, không biết từ lúc nào, lẳng lẽ nhắm lại.

“Hải Dụ. . . . .” Bạch Hạo Nhiên quay đầu nhìn cô, phát hiện lông mi dưới cửa cô sạm ửng, nhất thời cảm thấy đau lòng.

Thành ghế hơi cao, cô tựa đầu cũng có chút không thoải mái, vì vậy anh dang tay, nhẹ nhàng đỡ đầu cô dựa vào mình, để cho cô tựa nhẹ trên vai của mình.

Taxi thông thả trong buổi chiều hoàng hôn, an tĩnh, và bình thản.

Tài xế là người Trung Quốc, cho nên lựa chọn kênh giao thông cũng là kênh tần số châu Á, âm hưởng truyền đến là âm điệu tiếng Trung quen thuộc, càng tăng thêm cảm giác ôn hòa và quen thuộc.

Chạy qua mấy con phố, rất nhanh sắp đến bệnh viện, Bạch Hạo Nhiên nhẹ nhàng đánh thức Hạ Hải Dụ.

“Hải Dụ, tỉnh dậy thôi, đến rồi.”

“umm.” Ánh mắt của cô còn có chút mê mang.

Tài xế đang định dừng xe ở ven đường, kênh giao thông trong radio lại truyền đến một tin tức:

Hôm nay, Đường Thịnh tổng giám đốc Thần Dật tiên sinh cùng tiểu thư Phùng thị Phùng Tuyết Như tiến hành lễ đính hôn, phát sinh chuyện bất ngờ, chú rể đột nhiên bỏ đi, vì vậy lễ đính hôn giữa hai tập đoàn bị hủy bỏ.

Bạch Hạo Nhiên khẽ ngơ ngẩn, theo bản năng quay đầu nhìn về phía Hạ Hải Dụ, đáy lòng đột nhiên thất lại.

Nếu như anh không có đoán sai, Thần Dật thoái hôn, nhất định là vì cô.

Anh muốn biết, cô nghĩ thế nào về chuyện này.

Tầm mắt nhìn đến Hạ Hải Dụ thì phát hiện cô kinh ngạc.

“. . . . .” Cô kinh ngạc há miệng, nhưng không biết nên nói cái gì.

Thần Dật thoái hôn? !

Thật là vậy sao? !

Là bởi vì chuyện xảy ra vào lễ tình nhân lần trước sao? !

Chuyện anh ấy và Đường Húc Nghiêu đánh nhau tại nhà hàng ở San Francisco đã gây ầm ĩ giới truyền thông Mỹ, chẳng lẽ ở trong nước cũng vậy sao?

Vì việc đó mà tiểu thư tập đoàn Phùng thị tức giận, hủy bỏ hôn ước sao?!

Không, không đúng, đài vừa mới nói, là chú rể thoái hôn.. . . Là Thần Dật chủ động rời đi!

Trời ạ, cô biết Thần Dật vốn ôn tồn nho nhã, làm sao có thể làm ra loại hành động kinh người này? !

Chẳng lẽ thật sự là. . . . . Bởi vì cô. . . . .

Không muốn tự mình đa tình, nhưng, trong lòng rất thấp thỏm, bất an.

Bạch Hạo Nhiên khẽ thu hồi tầm mắt, trái tim cũng có một loại mùi vị không nói ra được . . . .

Có lẽ, chính anh cũng đang rất lo lắng.

Có lẽ, anh cũng không phải rất tự tin.

Có lẽ, anh vẫn còn chưa đủ tâm ý với cô.

Thần Dật có thể vì cô thoái hôn trước mặt mọi người, Đường Húc Nghiêu cũng có thể vì cô từ bỏ cả vị trí, mà anh, có thể vì cô làm cái gì đây?

123. Chương 123: Không Buông Tay

Trầm mặc xuống taxi, trầm mặc vào bệnh viện, cả quá trình kiểm tra, bọn họ dường như rất ăn ý, không ai nói gì, Bạch Hạo Nhiên chính là bận rộn giúp cô đăng kí, xếp hàng, thanh toán, lấy thuốc. . . . Bước chân của anh làm lòng Hạ Hải Dụ hỗn loạn.

Hơn bốn mươi phút sau, Hạ Hải Dụ ra khỏi bệnh viện, đột nhiên có cơn gió lạnh thổi qua, cô theo bản năng rụt hai vai lại.

Bác sĩ đã kiểm tra qua, không thương tổn đến gân cốt, nhưng là bị dẫn dây chằng, thời gian tới không thể vận động mạnh.

Hai tay cô nhẹ nhàng ôm ngực muốn hấp thu sự ấm áp.

Bạch Hạo Nhiên liền cởi áo khoác của mình, nhẹ nhàng khoác cho cô, “Hải Dụ, mặc vào đi, cẩn thận kéo bị cảm!”

“Cám ơn” Trên áo khoác vẫn còn lưu giữ nhiệt độ của người anh, khiến cô cảm thấy thật ấm áp.

Bạch Hạo Nhiên giơ tay lên, ôm lấy hai vai cô, cũng dịu dàng giúp cô chỉnh lại áo khoác, “Hải Dụ, sau này đừng cố tỏ ra mạnh mẽ nữa, có chuyện gì phải nói cho anh biết, thân thể là quan trọng nhất, nếu em bị thương hay không khỏe, anh sẽ đau lòng, cũng sẽ tự trách bản thân không chăm sóc tốt cho em.”

Hạ Hải Dụ lắc đầu, “Không phải, là em không biết tự chăm sóc mình.”

Sau đó, cô cười rạng rỡ, “Hạo Nhiên, vừa rồi còn chưa xem được phim, chúng ta đi dạo phố bù được không?!”

“Cái gì? !” Bạch Hạo Nhiên có chút kinh ngạc.

Hạ Hải Dụ cười nhẹ, nghiêm túc nói, “Hạo Nhiên, bây giờ đối với em Thần Dật chỉ là quá khứ, em không biết tại sao anh ấy lại thoái hôn, nhưng em nhất định sẽ không quay lại với anh ấy, hai năm trước khi còn quen nhau, em là không biết thân phận của anh ấy, khi biết, em rất hối hận, em hiểu rõ mình và anh ấy thuộc hai thế giới khác nhau, không thể nào có kết quả, thân phận của anh ấy em với không nổi, hiện tại em và anh ấy nhiều lắm cũng chỉ xem là bạn bè.”

“Hạo Nhiên, anh là hiện tại của em, mặc dù em cũng biết anh tài giỏi, có lẽ tương lai rất thành công, nhưng em nhất định sẽ cố gắng theo kịp anh”

“Em không muốn anh mãi vì em mà suy nghĩ, em cũng muốn cố gắng vì anh, quan tâm đến anh, anh có thích em như vậy không?”

Bạch Hạo Nhiên sững người tại chỗ, kinh ngạc không nói thành lời, anh bị cô làm cảm động đến không biết phải nói gì, cuối cùng chỉ là vươn tay, dịu dàng ôm cô vào ngực, nhẹ nhàng nói ba chữ, “Anh rất thích.”

Hạ Hải Dụ cười cong mắt, thật tốt, cô cuối cùng đã có được hạnh phúc !

Con người phải biết nhìn về phía trước!

Cô ngẩng đầu lên, cười tinh nghịch hỏi anh, “Vậy, bây giờ có phải bạn trai nên tháp tùng bạn gái mình rất thích đi dạo phố không ? !”

“Em tới nước Mỹ lâu như vậy, nhưng còn chưa bao giờ đi qua phố người Hoa, chúng ta cùng đi dạo được không? !”

“Ừ !”

Gió đêm thổi nhẹ làm mái tóc dài của cô bị tung bay, từng sợi tóc mềm mại cứ như vậy phiêu dạt trong gió; đôi mắt to mang theo vẻ linh động, tràn đầy sức sống, lóe ra những ánh sáng lung linh, giống như là không nghiêm chút bụi trần.

Trái tim Bạch Hạo Nhiên, vào giờ phút này như ngừng đập.

Nếu như thời gian có thể dừng lại, anh hi vọng có thể dừng lại tại lúc này.

Buổi tối tại phố người Hoa chính là thời điểm náo nhiệt nhất, một đám người vừa ngồi ăn khuya vừa nói chuyện rôm rả, bên trong các nhà hàng Trung Hoa đều chật kín người, đi hết nhà hàng này đến nhà hàng khác, đều là không còn chỗ trống.

Bạch Hạo Nhiên nhìn qua, không nhịn được nhăn mày lại, “Giống như . . . . Không có chỗ ngồi. . . .”

Hạ Hải Dụ cười hì hì, “Chỉ là không có chỗ ngồi thôi mà, anh sợ cái gì? Chúng ta có thể ăn ở các quán ven đường mà! Nói cho anh biết, quán ăn ven đường so với nhà hàng chính là ngon hơn nhiều lần, hơn nữa còn là món ngon giá thấp!”

Cô quay đầu nhìn xung quanh, chợt hai mắt sáng lên, “A! Bên kia có bán kẹo hồ lô mà em thích ăn nhất!”

Bạch Hạo Nhiên thấy bộ dạng cô liên tục chảy nước miếng, xoay người muốn tiến lên, “Anh giúp em mua về.”

“Không cần, không cần, em trực tiếp vào mua sẽ nhanh hơn!”

Dứt lời, bóng người nhỏ bé của Hạ Hải Dụ đã hòa vào đám đông, giống như một con cá nhỏ đang không ngừng bơi giữa biển rộng.

“Hải Dụ, cẩn thận một chút!” Bạch Hạo Nhiên không nhịn được lớn tiếng dặn dò, cuối cùng vẫn là không yên lòng nhìn cô một mình, đuổi theo cô.

Biển người như nước thủy triều, anh chính xác bắt được tay của cô, sẽ không bao giờ buông ra nữa.

Giờ phút hạnh phúc này thật giống như đang nằm mơ, quá ngọt ngào, nhưng lại là có chút không thật.

Không hiểu sao Bạch Hạo Nhiên lại cảm thấy trong lòng bất an.

Trời tối dần, bọn họ ngồi taxi trở về nhà trọ, xe quẹo vào trong ngõ nhỏ, ánh đèn đường mờ vàng vốn có chút mơ hồ, từ xa lại hiện lên khu nhà trọ càng làm cảnh vật thêm mờ lung, nhưng một bóng người đứng thẳng giữa đường lại như vậy hiện lên thật rõ ràng.

Taxi càng đi lại gần, ánh mắt Hạ Hải Dụ mở càng lớn.

Đường Húc Nghiêu? !

Anh ta tại sao lại đứng ở dưới nhà? !

Hơn nữa.....Hình như là đã đợi rất lâu!

Đường Húc Nghiêu ngẩng đầu nhìn bọn họ, trên khuôn mặt đẹp trai không nhìn thấy biểu cảm gì, môi mím chặt lại.

Bạch Hạo Nhiên liếc nhìn Hạ Hải Dụ, đáy lòng càng thêm bất an, dường như, so với lúc nghe tin Thần Dật thì càng thấp thỏm hơn.

Taxi chậm rãi dừng lại, trả tiền, xuống xe, hai bên đứng ngược chiều nhau, bóng của ba người bị kéo chồng lên nhau dưới ánh đèn đường.

Hạ Hải Dụ và Bạch Hạo Nhiên đứng im tại chỗ, mà Đường Húc Nghiêu lại chính là tiến thẳng một đường tới chỗ họ.

Tầm mắt của anh dừng ở trên người cô, trên vai cô, chiếc áo khoác của người đàn ông khác nhìn thật là chói mắt, ngực có cảm giác khó chịu, nhưng vẫn là cố gắng kiềm chế.

Bởi vì, anh không muốn đem quan hệ của bọn họ làm cho xấu đi.

Bởi vì, anh còn muốn quan tâm đến cô nhiều hơn.

Hơn nữa, bởi vì anh biết phải dùng chiến thuật ốc sên chạy.

Đi một đoạn ngắn, anh đã đến trước mặt cô, ngửi thấy mùi thuốc khử trùng trong bệnh viện, ánh mắt tối lại, quả nhiên, cánh tay của cô bị thương!

Đưa tay vào túi, anh lấy ra một hộp thuốc, đưa tới trước mặt cô “Cho em.”

Hạ Hải Dụ ngẩng đầu lên, trên mặt không khỏi kinh ngạc “. . . . .”

Anh ta biết!

Bởi vì phải đưa thuốc cho cô nên mới đứng ở đây đợi cô lâu như vậy sao? !

Hạ Hải Dụ nhất thời cảm thấy hỗn loạn, không thể phân biệt thế nào mới là đúng, Đường Húc Nghiêu mà cô biết lúc đầu là người có tốt có xấu, Đường Húc Nghiêu sau này là một đại ác ma! Thế nhưng giờ phút này, anh lại thay đổi hoàn toàn, trở nên thật ôn nhu như thế? !

Nhìn sâu vào mắt của anh, cô bắt giác phát hiện trong cặp mắt phượng kia, không còn cương quyết, chỉ tràn đầy nhu tình.

Hơi thở cũng trở nên dồn dập, tim đập loạn.

Hốt hoảng duy trì lý trí, cô cự tuyệt ý tốt của anh, “Không cần, tôi đã đi bệnh viện kiểm tra, hơn nữa là bạn trai tôi cũng đã giúp tôi mua thuốc.”

Bạn trai tôi!

Ba chữ này lọt vào tai Đường Húc Nghiêu nghe thật chói tai!

Tuy vẫn duy trì nụ cười nhạt, nhưng ánh mắt lại hiện rõ vẻ cương quyết “Bạn trai mua thì thế nào? ! Coi như là ông xã mua thì thế nào? ! Hạ Hải Dụ, anh chỉ là muốn tới nói cho em biết, đối với em, anh vĩnh viễn sẽ không buông tha, cả đời sẽ không buông tha!”

124. Chương 124: Rất Nhớ Em!

Muốn ngắt. . . . .

Hạ Hải Dụ sau khi nghe xong Đường Húc Nghiêu nói chính là có cảm giác choáng váng, muốn ngắt.

Anh ta đang nói gì? !

Vĩnh viễn không buông tha? !

Hơi thở căng thẳng, cũng vì thế mà trở nên khó khăn, tay gắt gao nắm chặt áo khoác.

Cẩn rằng, cô nhìn thẳng Đường Húc Nghiêu, quát cường nói, “Đó là chuyện của anh, không cần nói cho tôi! Còn nữa..., thuốc của anh, tôi cũng không cần!”

Nói xong, Hải Dụ tự nhiên ôm lấy cánh tay Bạch Hạo Nhiên, trượt qua tay Đường Húc Nghiêu đang đưa về phía cô, không biết là muốn trấn an bản thân hay suy nghĩ muốn an ủi Bạch Hạo Nhiên, cô ma xui quỷ khiến thế nào lại nói: “Hạo Nhiên, em sẽ không, tuyệt đối sẽ không dao động!”

Nói xong, chính cô cũng cảm thấy có chút không giải thích được hành động của mình, có chút cảm giác chột dạ, giấu đầu hở đuôi.

Bạch Hạo Nhiên dừng bước, ánh mắt trìu mến: “Hải Dụ, em chờ anh chút”

“Dạ ! Vâng. . . . .” Cô có chút mơ hồ, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Bạch Hạo Nhiên nhẹ nhàng vỗ bả vai cô có ý trấn an, xoay người, đi về phía Đường Húc Nghiêu.

Hai người đàn ông này vốn đối nghịch nhau, nhưng lần này, bầu không khí lại rất ôn hòa, không giống đáng vẻ hung hăng lúc trước, chỉ là nhìn thẳng vào mắt nhau, dò xét tâm ý đối phương.

Tay cầm thuốc của Đường Húc Nghiêu vẫn còn đưa ra giữa không trung, Bạch Hạo Nhiên cười như không cười, cầm lấy hộp thuốc: “Loại thuốc này sản xuất ở Đức, không có bán ở bên ngoài, e rằng đi khắp Mĩ quốc cũng không tìm được, có thể thấy anh cũng tốn không ít tâm tư!”

Nghe vậy, Đường Húc Nghiêu khẽ nhú mày, “Vì Hải Dụ, cũng đáng!”

Bạch Hạo Nhiên cười nhẹ: “Đúng vậy, tôi cũng là vì Hải Dụ mà cảm!”

Lần thứ hai nhìn thẳng vào mắt nhau, không khí như có dòng điện lóe sáng, bọn họ đều nhìn thấy trong mắt đối phương hai chữ —— nghiêm túc!

Đường Húc Nghiêu xoay người, trong chớp mắt đã đi xa, chiếc ô tô Maybach màu trắng vụt khỏi ngõ, hướng đường cao tốc mà chạy với tốc độ kinh hoàng.

Mà Bạch Hạo Nhiên cũng nhẹ nhàng đi về bên Hạ Hải Dụ, đem thuốc đưa cho cô: “Em cầm đi, sao lại không dùng chứ? Đây là loại thuốc bôi tốt nhất trên thế giới”.

Hạ Hải Dụ chợt sợ run lên, cúi đầu, rầu rĩ “Vâng”, đem thuốc cất vào một bên túi, mà bên kia túi hai hộp thuốc mua ở bệnh viện vẫn còn.

Nửa đêm, đột nhiên, trời đổ mưa to.

Hạ Hải Dụ trở mình nhiều lần trên giường, trong giấc ngủ bất an cô còn mơ hồ nghe được tiếng mưa ngoài cửa sổ, lòng nặng trĩu.

Bỗng, tiếng điện thoại di động vang lên, thanh âm tuy nhỏ, nhưng ở trong đêm yên tĩnh nghe đặc biệt chói tai.

Nhìn màn hình, là có tin nhắn, hơn nữa là nhiều tin nhắn liên tiếp của cùng một số máy.

“Cánh tay của em sao rồi?”

“Đã bôi thuốc chưa?”

“Còn đau nữa không?”

“Tại sao em không trả lời tin nhắn ? !”

“Còn chưa dùng thuốc anh đưa sao? Nhanh bôi lên vết thương nếu không em chết chắc đấy!”

Mặt Hạ Hải Dụ tối sầm lại, nhanh chóng tắt điện thoại di động, “Đường Húc Nghiêu, anh mới là chết chắc!”

Thứ hai.

Buổi sáng, Hạ Hải Dụ có giờ giảng, nên dậy thật sớm, trong tay cầm hai tập giáo án, bước nhanh xuống tầng.

Nhìn thấy bóng dáng Hạ Hải Dụ vượt qua khỏi tầm mắt, Đường Húc Nghiêu vội đạp chân ga, lái xe đến đỗ ngay trước mặt cô.

“A!” Hạ Hải Dụ giật mình, giáo án trong tay rơi xuống đất, phát ra những tiếng động khô khốc.

Cô trợn mắt nhìn, “Đường Húc Nghiêu, anh định mưu sát tôi à? !”

Đường Húc Nghiêu cười nhẹ, “Yên tâm! Kỹ thuật lái xe của anh tốt lắm, tuyệt đối sẽ không đâm vào em! Lên xe, anh đưa em đi làm!”

Hạ Hải Dụ trợn mắt nhìn hắn “Kệ anh!”, sau đó khom lưng nhặt giáo án lên, vòng qua xe của anh đi tiếp.

Đường Húc Nghiêu đùa giỡn vuốt cằm, sau đó dùng ánh mắt thâm sâu liếc cô một cái, “Vậy chúng ta. . . . hẹn gặp nhau ở lớp học? !”

“Anh. . . .” Hạ Hải Dụ biết là anh cố ý khiêu khích, anh đã bỏ học rất nhiều buổi rồi, hôm nay rõ ràng là cố ý gây khó dễ!

Cắn răng, cô đi tới chiếc xe trước mặt, mạnh mẽ mở cửa xe, ngồi vào chỗ bên cạnh tay lái, “Rầm”, so với việc bị anh quấy rầy trong lớp học, cô thà tình nguyện chọn cách này còn hơn!

Thấy cô ngoan ngoãn nghe lời, tâm tình Đường Húc Nghiêu đột nhiên tốt lên, cười híp cả mắt, “Cánh tay em sao rồi? !”

Gì chứ? !

Lại hỏi vấn đề này? !

Tối hôm qua không phải đã nhắn tin hỏi rồi sao? !

Anh ta không thấy phiền sao? !

Giả bộ giống như thật lòng quan tâm đến cánh tay cô vậy!

Sắc mặt Hạ Hải Dụ không chút thay đổi, lạnh lùng nói, “Tốt hơn nhiều!”

“Ồ, như vậy sao. . . . . Vậy chắc có thể nhanh hồi phục để nấu cơm cho anh rồi, phải không ? !” Ánh mắt anh mang theo ý cười.

Hạ Hải Dụ nhất thời cảm thấy mình như bị trúng kế!

Đồ lưu manh đáng chết!

Cô mới là không thèm quan tâm tới việc ăn uống của anh ta!

“Nấu cơm là chuyện của bản thân anh, tôi không làm, anh thích ăn cơm thì tìm người khác mà nấu!”

Anh cười, “Nhưng tiền của anh em cũng đã cầm rồi, không phải đó là tiền lương nửa năm sao? !”

“ . . . . .” Đáng chết! Cô lại trúng kế! Anh nói trả tiền theo ngày rất phiền toái, cho nên liền “Tính tiền tháng”! A a a a, ghê tởm!

“Tôi đem tiền trả lại cho anh!” Dứt lời, cô liền cầm ví tiền, rút ra mấy tờ tiền mặt đưa anh, “Đây là tiền lương một tháng, số còn lại ngày mai tôi trả nốt”.

Đường Húc Nghiêu liếc cô một cái, ánh mắt khinh thường, “Anh là Đường Húc Nghiêu, đã bỏ tiền ra sao có thể thu lại !”

“Anh chính là cố ý không cầm tiền? !”

“Không —— cần!”

Hạ Hải Dụ giận đến nghiến răng nghiến lợi, đáng chết, cô làm sao lại không thể thoát khỏi anh ta!

Nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn anh.

Không gian đột nhiên yên tĩnh trở lại, Đường Húc Nghiêu cười có chút không thỏa mãn, thật mất mát, rồi cuộc lại trời quang mây tạnh.

Chỉ cần được cùng cô nói chuyện, dù là cãi nhau, tâm tình của anh liền tự động tốt lên rất nhiều, cô như vậy, anh sao có thể buông tay? !

Xe chạy về phía học viện, tốc độ không nhanh không chậm, từ từ đi trên đường.

Không bao lâu, đã tới nơi.

Hạ Hải Dụ vội vàng xuống xe, hận không thể ngay lập tức cách xa anh ta, càng xa càng tốt, nhưng sự tình không như mong muốn, vì quá vội vàng nên dây an toàn vướng vào khóa cặp của cô.

Thật quá xui xẻo đi!

Đường Húc Nghiêu khẽ cười, nhìn dáng vẻ ảo não không thôi của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, ngực phập phồng lên xuống, không khỏi có chút hồn bay phách lạc.

Trời ạ, anh muốn hôn cô!

125. Chương 125: Hô Hấp Nhân Tạo

Không, không, không thể, nếu anh làm vậy, anh sẽ khiến cho cô sợ chạy mất.

Ngay lúc này trước ánh nhìn xa lạ, nếu anh hành động đột ngột, anh sẽ phải theo đuổi cô lại từ đầu.

Cúi đầu, ghé vào vô lăng, không nhìn cô, cố gắng dập tắt dục vọng đang dâng lên trong lòng.

Hạ Hải Dụ quét mắt nhìn về phía anh, không muốn hỏi nhưng không nhịn được tò mò, "Anh làm sao vậy?"

"Thiếu dưỡng khí" thanh âm của anh lộ ra chút khàn khàn.

Hạ Hải Dụ nhú mày, "Cửa kính xe không phải mở ra đó sao, sao lại thiếu dưỡng khí?"

Đường Húc Nghiêu tức giận, nghiêng rằng: "Ngu ngốc, anh cần hô hấp nhân tạo".

"A, nghĩa là gì?"

"Muốn hôn em". Anh ta trắng tráo nói.

Hạ Hải Dụ trừng mắt tức giận, khuôn mặt không ngừng đỏ dần lên, "Đường Húc Nghiêu, anh từ đầu xuống chân đều là đồ lưu manh, đi chết đi".

"Rầm".

Cô đẩy cửa xe bỏ đi.

Đường Húc Nghiêu hạ cửa kính xuống, hô to: "này, Hải Dụ, tối nay anh có một cuộc phỏng vấn trên ti vi, em nhớ coi đó".

Gặp quĩ.

Còn lâu cô mới xem.

Bởi vì vấn đề thiếu dưỡng khí của Đường Húc Nghiêu, khiến cho Hải Dụ tâm phiền ý loạn, đi học nhiều lần phạm lỗi, sau khi trở lại văn phòng làm việc cũng không thể yên lòng. Mặc dù Đường Húc Nghiêu chưa đến lớp học nhưng anh "công lao vĩ đại" truyền khắp tất cả học viện.

Trong văn phòng làm việc, mấy bát quái nữ háo sắc đang cầm tờ báo gật gù đắc ý ao ước, mơ mộng, "Này này, mọi người có nghe nói chưa, tối nay Đường tổng giám đốc có một cuộc phỏng vấn trên tivi đấy!"

"Đương nhiên nghe rồi, tivi chẳng phải đã thông báo sao, tôi cũng đã chuẩn bị máy ghi hình để quay lại."

"Trời ơi, cô thật lạc hậu, trên internet chắc chắn sẽ có video rồi, còn cần cô ghi lại nữa sao?"

"Là tôi muốn chính mình quay thôi mà, sau đó tự tay biên tập lại, lưu làm kỉ niệm"

"A, rất có đạo lí nha. Đường tổng giám đốc chỉ chấp nhận các phương tiện truyền thông thương mại, từ trước đến nay không có phỏng vấn, thật sự kỳ vọng nha".

"Tôi cũng phải tự mình ghi hình lại mới được"

Hạ Hải Dụ nghe những lời này, lòng mày không nhịn được nhú lại, ..., cái tên lưu manh đó có gì đáng nói đâu chứ, một đám người chết mê chết mệt, không phải chỉ là một cuộc phỏng vấn thôi sao, có gì đặc biệt chứ?

Lần trước Bạch Hạo Nhiên được cấp bằng phát minh khoa học, cũng được đài truyền hình mời phỏng vấn, cũng không khoe khoang như thế này.

Bĩu môi, im lặng, tiếp tục miệt mài sửa chữa những bài tập của học sinh.

Cuối cùng, một giáo viên nam ở lớp học phía sau nhịn không được, lên tiếng kháng nghị, "các người, suốt ngày Đường tổng giám đốc, Đường tổng giám đốc, đừng mơ mộng hão huyền nữa, người ta cũng không nhìn trúng các người."

"Chẳng lẽ phải trúng ý anh sao?" các cô hợp nhau tấn công.

Hạ Hải Dụ nhin không được lên vui mừng, câu trả lời thật mạnh mẽ nha.

Giáo viên nam sờ sờ mũi, trở về chỗ của mình ngồi đọc sách, nhưng lại nhin không được thán một câu:” Bạn của tôi làm ở đài truyền hình bí mật cho tôi biết, Đường tổng giám đốc nhận lời mời phỏng vấn, đặc biệt dành ột người con gái,làm....- là một lời thú nhận tình yêu, lòng của Đường tổng giám đốc đã sớm thuộc về người khác rồi”.

“Cái gì?”

“Đặc biệt dành ột người phụ nữ”.

“Lời thú nhận tình yêu?”

Các giáo viên nữ cuống quýt kinh hô, nhưng ánh mắt đều không hướng về phía Hạ Hải Dụ.

Bởi vì gần đây, Đường Húc Nghiêu cũng không đi học, hơn nữa trước đây tiểu tiểu vô số lần giúp cô thoát khỏi rắc rối, hiện tại mọi người đã không còn đem nòng súng hướng về cô rồi, phòng ăn đánh nhau kia một hồi nháo kịch cũng tốt nhưng cũng chẳng giải quyết được gì.

Dĩ nhiên, nguyên nhân trọng yếu là ở trong mắt mọi người, cô hoàn toàn không hợp với tiêu chuẩn người phụ nữ của Tổng giám đốc Đường Húc Nghiêu.

Hạ Hải Dụ không khỏi cao hứng vì mình chỉ là một con người bình thường, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vẫn giữ nguyên trầm mặc.

Bất quá, anh ta sẽ tỏ tình với người nào đây?

Là cô gái mà cô nhìn thấy vào sáng hôm đó sao.

Nhưng tại sao anh ta lại muốn cô xem tivi?

Sẽ không phải là.... Muốn nói với cô điều gì ....?

“Bạn trai mua thì sao? Cho dù là chồng mua thì đã sao? Hạ Hải Dụ, tôi đến chỉ để nói với cô rằng, đối với cô, tôi vĩnh viễn sẽ không từ bỏ”

Thanh âm lời tuyên bố của anh ong ong vọng về, Hạ Hải Dụ bỗng chốc đỏ mặt, nhịp tim dồn dập, nâng tay lên dùng nắp bút kim loại băng băng mặt, một tay kia lên đề lại ngực.

Anh ta nói sẽ vĩnh viễn không bao giờ từ bỏ, chắc là sẽ không từ bỏ chinh phục cô đi, chứ không phải vì chân chính thích.

Hơn nữa, nếu như anh ta chân chính thích cô thì sao, cô lại không thích anh ta.

Bình tĩnh, bình tĩnh,... Hạ Hải Dụ, không nên suy nghĩ bậy bạ, mi đã có Bạch Hạo Nhiên.

Suy nghĩ, suy nghĩ, Hạ Hải Dụ chợt nhớ ra một điều, cô mua áo sơ mi cho Hạo Nhiên còn chưa đưa đây.

Ôi, cô không biết làm thế nào để đưa đây, thật xấu hổ.

Nhưng mua cũng đã mua rồi.....

Hơn nữa anh cũng sắp trở về Boston, nếu không đưa sẽ không còn cơ hội...

Do dự một chút, cô móc điện thoại di động, từ danh bạ lục ra tên Bạch Hạo Nhiên, vốn định trực tiếp gọi nhưng chợt nhớ ra hôm nay anh đi đến trường Đại học Stanford, nói không chừng đang cùng bạn bè bàn chuyện công việc, quấy rầy bọn họ thật không tốt,

Cô đành viết một tin nhắn gửi đi.

“Hạo Nhiên, anh có bận lắm không, nếu có thời gian, lúc quay về, chúng ta cùng nhau đi ăn tối”.

Nhập văn bản, nhấn nút gửi, và sau đó thấp thỏm chờ đợi.

Ngay sau đó, điện thoại di động ù ù rung lên, có tin nhắn trả lời.

“Được, 5h anh tới cửa học viện đón em”.

Hạ Hải Dụ trong lòng thấy từng trận ngọt ngào, khóe miệng cũng hơi cong lên.
Ừ thật tốt quá, cô nhất định phải nắm chắc cơ hội này, mang áo sơ mi tặng cho Hạo Nhiên.
Cố gắng lên.

Khoa học kĩ thuật Húc Dương

Đường Húc Nghiêu tắt máy tính, mỉm cười bước ra từ phòng làm việc.
Kế bên, Thiệu Hành nhanh chóng đuổi tới, mặt vui vẻ: "Đường, hôm nay cậu sao lại đi sớm vậy?"
Đường Húc Nghiêu nhìn anh ta một chút, ánh mắt mỉm cười: "Biết rồi còn hỏi".
Thiệu Hành cười thậm chí còn cảm thấy thú vị hơn, trời ơi, tối nay có kịch hay để xem.

126. Chương 126: Yêu Nhất Hải Dụ

5 h chiều, tới lúc tan việc, Hạ Hải Dụ sửa sang lại trang phục, liền khẩn trương rời khỏi phòng làm việc.
Nhưng khác với những ngày thường, xuyên qua hành lang, cô không trực tiếp đi ra ngoài mà xoay người hướng phòng rửa tay đi tới.
Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, ghé đầu vào bên trong liếc một cái, ừ, rất tốt, không có ai.
Đóng cửa, vặn khóa, cô lấy trong túi xách ra một chiếc váy, đây là buổi trưa cô cố ý mang tới.
Cùng Hạo Nhiên ra ngoài ăn bữa tối, cô vẫn muốn mình trở nên xinh đẹp hơn, dường như cô đã tương đối coi trọng buổi hẹn này.
Thay váy xong, cô ngắm mình trong gương, hi, thật không tệ.
Bộ váy này lần trước tiểu tiểu đưa cho cô nhưng cô nhất định một lần cũng không chịu mặc.
Lại từ trong túi xách lấy ra đồ trang điểm, hắc hắc, cái này cũng là của Tiểu Tiểu, màu hồng phấn, thật đẹp.
Nhẹ nhàng thoa một lớp son trên môi, kĩ thuật không chuyên nghiệp, vì vậy cô phải thoa đi thoa lại nhiều lần.
Ôi, có vẻ như hơi đậm, giống như màu thuốc nhuộm, thật xấu... lấy ra chiếc khăn tay, nhẹ nhàng lau đi vài lần, ừ, lần này tốt hơn nhiều rồi, nhàn nhạt, trông có vẻ tự nhiên hơn.
Tóc đuôi ngựa được buông ra, mười ngón tay nhẹ nhàng luồn vào trong mái tóc vuốt khẽ, những sợi tóc dài được buông lỏng như những sợi rong biển, dường như cảm thấy dịu dàng hơn.
Đem chính bản thân mình sửa sang lại từ đầu tới chân một phen, Hạ Hải Dụ ngắm nhìn hình ảnh của mình trong gương, mỉm cười, đây chính là mình sao?
Nhếch miệng lên, vui vẻ từng bước đi ra ngoài.
Đi tới trước cổng học viện, xa xa cô liền thấy bóng dáng thon dài của Bạch Hạo Nhiên, đôi mắt to ngập tràn vui vẻ, tay nắm thật chặt quai túi xách, nghĩ đến chiếc áo sơ mi bên trong, trái tim cô không ngừng đập loạn nhịp.
A, không biết phải làm sao để tặng nó, thật lo lắng.
Trên khuôn mặt nhỏ bống chốc ửng đỏ, nhưng lại mỉm cười tươi sáng.
"Hạo Nhiên, anh tới rồi, anh đợi lâu chưa?" Trong lòng có chút lo lắng không yên, cô dường như ở bên trong quá lâu.
Bạch Hạo Nhiên hơi ngẩn ra, trên mặt không khỏi xuất hiện một tia hồng, Hải Dụ hôm nay thật xinh đẹp, khiến cho người ta không thể dời tầm mắt.

Ho nhẹ một tiếng, ập úng nói: "Cũng không có lâu, ...10 phút..."

Hạ Hải Dụ cắn môi, cười trộm, anh ấy nói 10 phút, nhưng chắc cũng đã chờ cả nửa giờ rồi.

Tình cảm không cần hứa hẹn, cũng không cần thỏa thuận và điều kiện. Chỉ cần, một người có thể tin tưởng, một người nguyện ý thấu hiểu. Mà Hạ Nhiên, chính là người có thể khiến cho cô hoàn toàn tin tưởng, và cũng có thể thấu hiểu cô.

Cô ngược lên nhìn anh, nở một nụ cười tươi rực rỡ, "Hạ Nhiên, chúng ta đi thôi".

"Được..." Hạ Nhiên khẽ gật đầu, cảm thấy hôm nay Hải Dụ thật khác lạ, không chỉ ăn mặc đẹp mà tâm tình dường như cũng không giống như thường ngày.

—

Không gian trang nhã của nhà hàng Tây, phảng phất hơi thở của ánh sáng mềm mại nguyên sơ và hiện đại, ánh đèn nhu hòa như ánh mặt trời soi rọi xuống hồ nước, như dòng nước chảy xuống, tràn ngập xung quanh những khung cửa sổ, phập phồng tựa như đang kêu gọi điều gì.

Hạ Hải Dụ và Bạch Hạ Nhiên mặt đối mặt, hình ảnh hai người phản chiếu trên mặt kính cửa sổ, như một bức tranh yên lặng.

Phục vụ mang thức ăn lên đã lâu, nhưng họ vẫn chưa bắt đầu, tựa như thỏa thuận, nhìn nhau im lặng.

Hạ Hải Dụ trong lòng khấn nguyện, không biết đưa áo sơ mi ra trước hay là chờ sau khi ăn tối xong nữa.

Ôi, thật mâu thuẫn.

Trước đây không phải đã nghĩ về điều này sao, đến lúc mấu chốt lại trở nên do dự.

Nhìn thấy cô do dự, Hạ Nhiên thấp giọng hỏi: "Hải Dụ, ...em muốn nói gì sao..?"

"Á...,...không có", hồng, lại không nói ra.

Hạ Hải Dụ, tên ngu ngốc này, đại ngu ngốc.

Thất vọng vô cùng.

Bạch Hạ Nhiên thấy vẻ mặt luống cuống của cô, trong lòng một trận hoảng hốt, có chút băn khoăn, thử dò xét: "Vậy, ...chúng ta ăn cơm đi"

"Vâng." Hạ Hải Dụ âm thầm khích lệ chính bản thân mình, ăn cơm xong, sẽ có khí lực, can đảm tự nhiên sẽ tăng theo.

Bạch Hạ Nhiên trước tiên giúp cô múc thêm một chén canh, chu đáo dặn dò: "Cẩn thận nóng".

"...". Thấy được sự ân cần quan tâm trong lời nói của Bạch Hạ Nhiên, tâm Hạ Hải Dụ lại không thể trấn định thêm được nữa, sự lưỡng lự dường như dường như trong nháy mắt biến mất.

Ngẩng đầu lên, cười nhìn sâu vào ánh mắt của anh: "Hạ Nhiên, chờ một lát ăn cơm xong, em có quà tặng cho anh"

Nói xong, đầu nhanh chóng cúi thấp xuống, vành tai bắt đầu nóng rần lên.

Bạch Hạ Nhiên chợt giật mình, sau một giây, niềm hạnh phúc ngập tràn trong tâm khảm.

Anh chợt nhận ra, Hải Dụ hôm nay có chút điểm kì quái, thì ra là vì mình sao?

Giờ khắc này, trong lòng anh thoáng hiện ra hai chữ- hạnh phúc.

Hai người bắt đầu vui vẻ dùng cơm, vừa ăn vừa trò chuyện, yên tĩnh, và bình thản, rút cục cũng sắp ăn xong rồi.

Bắt chợt.....

Trong phòng ăn, tiếng đàn violon du dương kết thúc, trên màn hình phát sóng cuộc phỏng vấn trực tiếp Đường Húc Nghiêu bắt đầu.

Lòng Hạ Hải Dụ bỗng chốc nhảy dựng lên, đáng chết, cứ nhiên là vào lúc này.

Người dẫn chương trình nổi tiếng vẻ mặt tươi cười bước ra, sau một chuỗi dài lời phát biểu khai mạc của mình, tiếng vỗ tay như sấm vang lên, Đường Húc Nghiêu từ hậu trường bước ra lễ đài.

Hạ Hải Dụ chợt tròn hai mắt, chuyện quái quỷ gì đang xảy ra, tại sao anh ta lại ăn mặc thế này.

Cái áo sơ mi anh ta mặc cùng chiếc áo cô muốn tặng cho Hạo Nhiên giống nhau như đúc.

Aaaaa, đáng chết, cô nên làm cái gì bây giờ, cô còn có thể đưa cho Hạo Nhiên sao?

Nữ dẫn chương trình cười một cách thật quyến rũ đến giảo hoạt: "Đầu tiên hoan nghênh Đường Tổng giám đốc bận rộn đến tham gia chương trình ngày hôm nay, như chúng ta đã biết, trong quá trình phỏng vấn sẽ đề cập đến một chút vấn đề cá nhân, mong Đường tổng giám đốc không để ý"

"Hoàn toàn không ngại", Đường Húc Nghiêu nâng môi, nở một nụ cười mê người.

Dưới khán đài, khán giả bắt đầu hét chói tai, ngay cả người dẫn chương trình thiếu chút nữa cũng bị mê hoặc.

"tách ... tách.." thêm một chuỗi dài, bắt đầu đưa ra những câu hỏi quan trọng, "Đường tiên sinh, xin hỏi ngài thích nhất màu gì?"

"Trắng đen"

"Môn thể thao yêu thích là gì?"

"Bơi lội"

"Thích nhất hoa gì?"

Đường Húc Nghiêu chợt im lặng, đôi môi mỏng mím chặt, không khí của trường quay phút chốc trở nên căng thẳng, anh vốn chính là tiêu điểm, trên người càng thu hút nhiều hơn sự chú ý.

Hồi lâu, môi anh khẽ cười, nói ra hai chữ, "Hải ...Dụ..."

Ở chỗ ngồi, Hạ Hải Dụ chợt thở ra một ngụm không khí lạnh.

127. Chương 127: Anh Rất Thích

"Xoát", từ trên ghế bỗng đứng lên, "Hạo Nhiên, chúng ta đi thôi"

Hạ Hải Dụ phút chốc đứng dậy, cầm lấy túi chạy ra khỏi nhà hàng.

Trong bóng đêm lấp lánh quyến rũ, đường phố phi thường náo nhiệt, Hạ Hải Dụ cúi đầu bước đi yên lặng, Bạch Hạo Nhiên bước đi bên cạnh cũng trầm lặng không nói gì.

"Hải Dụ, đã đi lâu rồi, có muốn đi nhờ xe không?"

"Ừm... được". cô buồn buồn đáp trả, trong đôi mắt là một mảnh mờ mịt.

Bạch Hạo Nhiên thấy đáng vẻ hốt hoảng của cô, đáy lòng có phần than thở.

Có thể nhận ra được, thật ra cô đã rất cố gắng, vì anh mà trang điểm, tốn tâm tư cho anh, thế nhưng chuyện tình cảm "thân bất do kỷ", lòng của cô, tuy không bị Đường Húc Nghiêu khống chế nhưng lại bất tri bất giác chịu ảnh hưởng của anh ta. Chỉ cần Đường Húc Nghiêu vừa xuất hiện, một câu nói của anh ta, cũng đã khiến cho tất cả những cố gắng của cô trong khoảnh khắc tan thành mây khói.

Cố gắng hết sức để trấn tĩnh lại, cố gắng hết sức để có thể mỉm cười," Hải Dụ, đã không còn sớm, để anh đưa em về"

"....." Hạ Hải Dụ cắn chặt môi, ngơ ngàng luống cuống.

Lòng bàn tay chảy mồ hôi liên tục, cái túi xách dường như cũng bị cô bóp nát, bên trong chỉ chứa một chiếc áo sơ mi nhưng dường như nặng cả ngàn cân, khiến cho cô không thở nổi.

Bất tri bất giác, hai người đi tới cao ốc mà cô đã mua chiếc áo sơ mi, trong tủ kính là lo-go quảng cáo rất bắt mắt, không giống như những phong cách khác.

Ngẩng đầu lên một chút nhìn anh, đưa ra một quyết định, “Hạo Nhiên, anh cảm thấy chiếc áo sơ mi này như thế nào?” Hạo Hải Dụ chỉ vào một cái trong tủ kính.

“...” Hạo Nhiên ngơ ngẩn, không hiểu ý của cô.

Hạo Hải Dụ nặn ra một nụ cười, nhẹ giọng thì thầm, “Thật ra thì,... Tôi muốn tặng anh cái này.... Không biết anh có thích hay không?”

Bạch Hạo Nhiên chăm chú nhìn cô, không khỏi đau lòng, cô dường như rất kiên cường, nhưng thực ra lại rất mỏng manh, nụ cười dường như hạnh phúc lại chứa đầy nỗi đau thương.

Nâng tay lên, nhẹ nhàng vuốt tóc cô một cách trêu mến, “thích, chỉ cần là Hải Dụ tặng, thứ gì anh cũng thích”.

“Vậy tôi đi mua, anh chờ tôi”.

Không đợi anh trả lời, Hạo Hải Dụ đã chạy ra ngoài, giống như là sợ anh đổi ý, cũng sợ mình sẽ nói sai cái gì.

Giờ phút này, không thể không thừa nhận, cô là một tiểu quỷ nhất gan, không dám đối mặt với thực tế, cũng không dám đối mặt với tình cảm của mình.

.....

Đêm, Hạo Hải Dụ ngồi trước màn hình máy vi tính, tìm những video tin tức về buổi phỏng vấn của Đường Húc Nghiêu nhưng lại không dám mở ra xem.

Nhớ lại trong nhà hàng nhìn thấy một màn kia, anh mặc chiếc áo sơ mi, trên ti vi, nói thích nhất là Hải Dụ.

Lại nhớ tới lời của những người phụ nữ trong phòng làm việc, đặc biệt vì một người phụ nữ, lời thú nhận tình yêu,...

Trái tim cô lại bắt đầu đập loạn, tâm trí cũng muốn hôn mê, là thật sao, thực sự là muốn nói với cô sao?

Không, không, không, không thể nào!

Người dẫn chương trình chẳng qua là hỏi anh ta thích nhất hoa gì thôi, “Hải Dụ..” cũng không biểu đạt điều gì, chẳng qua là tên một loài hoa mà thôi.

Hạo Hải Dụ, không được suy nghĩ bậy bạ.

Tự đa tình là một chuyện đáng xấu hổ!

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaa”

Ôm đầu, dường như muốn phát điên thét chói tai, lại không muốn tìm kiếm chân tướng sự việc.

Buổi tối, đúng giờ rửa mặt lên giường đi ngủ, nhưng lại không thể ngủ được.

Đồng hồ báo thức tích tắc quay, một giây lại một giây, một phút lại một phút, một giờ lại một giờ, cứ bò dầy.

Trời ạ, sáng mai còn phải đi làm.

Nằm lại trên giường, bắt đầu đếm cừ. Đếm một lúc lâu, trong đầu đã xuất hiện không biết bao nhiêu con nhưng vẫn không thể ngủ.

Trong đầu, một mảnh mơ hồ.

Giấc ngủ ghép vần là shuimi-an, mất ngủ ghép vần là shimi-an. Trần trọc một đêm mất ngủ, chỉ vì thiếu mất một chữ u.

Rút cuộc, cũng không thể chịu được nữa, bật dậy đi tới trước màn hình máy tính, mở máy.

Tìm trang chứa video lúc này tìm được, quyết định nhấn play.

“Hải Dụ.” người nữ dẫn chương trình có vẻ ngạc nhiên, “Đây thực sự là một câu trả lời bất ngờ, rất nhiều người đều thích hoa mẫu đơn, bách hợp, hoa lan,... Tại sao Đường tiên sinh lại yêu thích hoa Hải Dụ?”

“Bởi vì hoa hải dụ vô cùng đẹp, thuần khiết, hạnh phúc, thanh tú, đơn giản, trong lành, tinh khiết, bên trong thanh tú xinh đẹp, tôi rất thích”.

Giờ khắc này, Hạ Hải Dụ chợt thấy cả thế giới như dừng lại, bao gồm không khí, và cả hơi thở của cô.

Trên QQ chợt phát ra âm thanh, một cái đầu ở góc dưới bên phải chợt nhảy lên.

Xấu hổ di chuyển chuột, đem hộp thoại mở ra.

“Hải Dụ, em ở đâu?” người bị cô nghĩ là đồ lưu manh gửi một tin nhắn.

Chần chờ một chút, không dám trả lời.

Nhìn trạng thái đăng nhập, là ẩn, thật may mắn.

Có lẽ, anh ta không biết.

“Đã xem buổi phỏng vấn của anh chưa?” Lại một tin nhắn được gửi tới.

Đầu óc Hạ Hải Dụ trống rỗng, tay nắm con chuột, có chút cứng nhắc.

Cô rõ ràng chưa trả lời, tại sao anh ta lại cứ gửi tin nhắn.

“Anh biết là em đang ở đó” tin nhắn thứ ba.

“Em chẳng qua là không dám trả lời.” tin thứ 4.

“Con rùa nhỏ, ốc sên nhỏ” tin thứ năm

Sự nhẫn nại của Hạ Hải Dụ đã đến ranh giới cuối cùng, hết sức căng thẳng, ngón tay nhanh chóng gõ bàn phím, “Đồ lưu manh, khuya khoắt không ngủ, gửi những tin nhắn này làm gì?”

Anh gửi tới một hình mặt cười.

Trong đầu cô hiện lên hình ảnh của anh ta, khẽ nhếch mắt, đắc ý, lại âm hiểm.

Mặt Hạ Hải Dụ đỏ lên, hồng bết, chiêu khích tướng, cô trúng kế!

Nghiến răng, phẫn hận, ngón tay gõ mạnh lên bàn phím, “Anh rốt cục muốn nói cái gì?”

“Anh cũng không biết muốn nói gì, chỉ là giờ phút này, chợt thấy rất nhớ em”

Rõ ràng chỉ là mẫu tin nhắn nhưng cô dường như lại nghe thấy thanh âm khàn khàn, thâm thì và sâu lắng, khuôn mặt lúc này bỗng đỏ lên, cùng với hai vành tai đã bắt đầu nóng ran.

Hít một hơi thật sâu, cô mạnh mẽ trấn tĩnh, “Đáng tiếc, tôi không hề nhớ anh”

Không thể chờ đóng chương trình, buộc phải tắt máy, chỉ cảm thấy lòng loạn hơn, chóng mặt... cô nên làm thế nào đây.

128. Chương 128: Dững Cầm Một Chút

“A a a a a. . . . .” Sáng sớm hôm sau, Hạ Hải Dụ thét chói tai.

Trời ạ, sáu giờ rưỡi rồi, không còn kịp rồi!

Xốc chăn lên, tiện tay ném vào một góc, liền vọt vào nhà vệ sinh, nhanh chóng đánh răng rửa mặt, sau đó đi giày vào liền chạy như bay ra cửa.

Dưới lầu, Bạch Hạo Nhiên đã chờ rất lâu ở ven đường, không ngừng nhìn đồng hồ trên tay, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Hạ Hải Dụ hồng hển thở gấp đang chạy tới.

“Hạo, Hạo Nhiên. . . . . Thật xin lỗi. . . . . Em dậy trễ. . . . . Nhanh lên nhanh lên, chúng ta nhanh đi ăn điểm tâm. . . . . Nếu không anh không kịp đến sân bay mất !”

Thở gấp.

Thở mạnh.

Bạch Hạo Nhiên thấy dáng vẻ sốt ruột của cô, vội vàng vỗ lưng cho cô, giúp cô thuận khí, “Được rồi, Hải Dụ, không kịp thì không ăn sáng nữa, dù sao anh cũng không đói.”

“Không đói bụng cũng phải ăn, nếu không sẽ say máy bay đấy!” Hạ Hải Dụ lại nhớ tới mình lúc bay tới Mĩ, trời à, say máy bay... Thật quá đáng sợ!

“Hạo Nhiên, anh ở nơi này chờ em, em đi sang quán ăn nhỏ bên kia mua chút đồ ăn, có thể cầm vừa đi vừa ăn !” Nói xong, cô căng chạy.

“Hải Dụ!”

“Sao ?” Hạ Hải Dụ quay đầu lại liếc mắt nhìn, an ủi, “Anh chờ một chút, em sẽ mau trở lại !”

Bóng dáng nhỏ nhắn rất nhanh liền biến mất ở đầu ngõ, Bạch Hạo Nhiên đứng tại chỗ, buồn bã thở dài.

Thật ra thì anh không quan tâm có ăn hay không, anh chỉ muốn được ở cùng cô thêm một lúc nữa.

Hạ Hải Dụ nhanh chóng mua hai ly sữa đậu nành ở một quán nhỏ, khi cầm chúng trong lòng bàn tay thì tâm tình lo lắng thấp thỏm giống như thoáng hòa hoãn xuống.

Đều là bởi vì tối hôm qua thao thức mất ngủ cả đêm, cho nên mới dậy trễ, nếu như vì vậy mà hại Hạo Nhiên không kịp ăn điểm tâm để bụng đói lên máy bay, cô sẽ áy náy đến chết mất!

Hạ Hải Dụ, mi đã có lỗi với Hạo Nhiên rồi, biết không?

Mi không thể lại phạm sai lầm lần nữa! ! !

Năm phút sau, khi Bạch Hạo Nhiên tiếp nhận sữa đậu nành thì chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay ấm áp, chỉ một ly sữa đậu nành đơn giản, nhưng cũng là một phần tâm ý của cô.

Có lẽ như vậy không liên quan đến tình yêu, nhưng là sự thật lòng.

Cầm lấy ly của mình, đáy lòng có một cỗ thoải mái, “Hải Dụ, cảm ơn em.”

Tựa hồ lại trở về lúc ban đầu, tình cảm thuần khiết giữa anh và cô.

Thật ra thì anh hiểu được, bọn họ kết thúc, thật ra căn bản bọn họ chưa bao giờ bắt đầu. Chỉ là có con tim của anh, chân thực cảm thụ qua tình cảm ấy.

Thật ra rất muốn nói thêm, nhưng lại không biết nên bắt đầu như thế nào, cuối cùng không nói gì nữa, tự nói với mình, như vậy, đã rất tốt rồi.

Nhìn đồng hồ, anh nhẹ nhàng ôm hai vai cô, “Hải Dụ, đã đến lúc rồi, anh phải đi đây. . . . . Tháng sau anh cùng những người cùng tổ có một hạng mục phải đi Âu châu, không thể tới gặp em nữa.”

“ . . . . .” Cô kinh ngạc nhìn không biết nên nói gì cho phải, trong lòng một cỗ ươn ướt.

Anh khẽ nhếch môi lên, tạo nên một nụ cười nhạt, đáy mắt một mảnh sáng trong, “Hải Dụ, em hãy bảo trọng. . . . .Hãy dừng cảm hơn một chút!”

Ngàn dặm trời cao, máy bay một đường hướng đông, xuyên qua một lại một thành thị, nhưng anh có thể quên phong cảnh của thành phố, lại không quên được tòa thành vạn dặm của người kia. Cô ở trong lòng anh, vẫn chân thật và rõ ràng như vậy.

Buông tay là một loại vạn bất đắc dĩ, bất đắc dĩ phải buông tha, là một vị độc dược, sẽ dày vò sẽ làm người ta đau khổ một thời gian.

Anh muốn cho cô một chút thời gian, để cô thấy rõ trái tim của mình.

Anh khuyên cô dừng cảm hơn, cũng đồng thời tự nói với chính mình, nếu như yêu, thì hãy cứ yêu, đừng quan tâm đến được mất thiệt hơn.

Anh là hoa hướng dương, chỉ chờ đợi ánh mặt trời rực rỡ chiếu sáng.

Hạ Hải Dụ đứng ở trên bục giảng, ánh mắt luôn vô tình chạm vào ánh nhìn của Đường Húc Nghiêu.

Mặc dù cô đã rất cẩn thận rất thận trọng, nhưng ánh mắt anh ta sáng quắc, không muốn lưu ý đến vô cùng khó!

Thật vất vả chịu đựng hết 90 phút, cô chạy trốn khỏi phòng học, bước đi rất nhanh, thỉnh thoảng quay đầu lại xem anh ta có đuổi theo hay không, giống như có tật giật mình vậy.

“Hải Dụ!”

“A. . . . .” Hạ Hải Dụ sợ hết hồn, ngẩng đầu lên nhìn, thế nhưng là Vân Tiểu Tiểu.

Vỗ ngực một cái, đè ép nỗi hoảng sợ, “Tiểu Tiểu, cậu thật biết cách dọa người đấy!”

“Hi, không phải mình dọa người, mà là cậu run như cầy sấy ấy!”

Vân Tiểu Tiểu mấy bước tới, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ híp đôi mắt, cất giấu tia giảo hoạt.

“Hải Dụ. . . . .” Kéo dài giọng nói, khiến Hạ Hải Dụ lại cảm thấy không ổn.

“Tiểu Tiểu, không phải tớ đã xin giúp cậu số điện thoại rồi sao, còn lại, chỉ có thể dựa vào chính cậu thôi!” Hạ Hải Dụ giơ tay lên trước tỏ rõ lập trường, lần này, mặc kệ là nguyên nhân gì, cô không thể hỗ trợ thêm nữa! Nếu để cô lại phải đi tìm Đường Húc Nghiêu, không phải sẽ học máu sao!

Vân Tiểu Tiểu chu miệng nhỏ, giọng nói tỏ vẻ buồn bã, “Tên Thiệu Hành đó thật đáng ghét a, tớ gửi tin nhắn cho anh ta, nhưng anh ta vẫn chưa hồi âm!”

“Này. . . . . Cậu gửi tin nhắn gì?”

“Mình nói —— đoán xem tôi là ai?”

Hạ Hải Dụ vừa nghe xong liền thấy mình như sụp đổ tại chỗ, quả là vô cùng mới lạ!

“Hải Dụ, mình quyết định, lần này mình muốn làm sẽ ra mặt!” Vân Tiểu Tiểu nhón chân lên, ôm cổ của Hạ Hải Dụ.

“Tiểu Tiểu. . . . . cậu định ghìm chết tớ đấy à!”

Vân Tiểu Tiểu hơi thả đôi tay quá sức nhiệt tình của mình, nhưng vẫn không chịu buông ra, hắc hắc cười gian, “Hải Dụ, cậu cũng biết mối quan hệ hữu nghị của học viện chúng ta phải không?”

“Ừ, thì sao?” Hạ Hải Dụ cũng biết, nhưng cô không có hứng thú với chuyện đó!

“Hải Dụ a, tớ mới vừa nghe được tin tức á..., đối tượng chính trong quan hệ hữu nghị lần này của học viện chúng ta là nhân viên của Khoa Học Công Nghệ Húc Dương a! Chúng ta cùng đi ghi danh tham gia đi! Ừm?”

” Khoa Học Công Nghệ Húc Dương?” mặt Hạ Hải Dụ trở nên đen, gặp quỷ, nhất định là âm mưu do Đường Húc Nghiêu bày ra! Nếu không nhiều công ty như vậy, sao lại cố tình muốn quan hệ hữu nghị với công ty của anh ta!

“Hải Dụ, cậu nhất định phải đi cùng mình, mình rất sợ, hạnh phúc cả đời của mình phải dựa vào cậu đấy!”

Thực choáng váng!

Lại là câu này!

Vì sao muốn cô phụ trách hạnh phúc cả đời của cô ấy?

Không nên tốn hơi thừa lời, Hạ Hải Dụ cắn răng nghiêng lợi hỏi, ” Quan hệ hữu nghị diễn ra ở đâu?”

“Bãi tắm ven biển! Đi bơi lội!”

Bãi tắm ven biển?

Bơi?

Cặp mắt của Hạ Hải Dụ lập tức bốc hỏa, “Vậy chẳng phải là phải mặc đồ bơi sao?”

129. Chương 129: Quần Bơi Của Anh Ta

Hạ Hải Dụ xấu hổ nghiêng răng nghiêng lợi, quả nhiên là tên lưu manh mới có thể làm được chuyện thế này!

San Francisco có nhiều nơi vui chơi như vậy, cố tình đi đến bãi tắm ven biển?

Hừ, anh ta cố ý muốn nhìn mỹ nữ mặc bikini đi!

Có chết cô cũng không muốn đi!

Vân Tiểu Tiểu nước mắt lưng tròng ở bên cạnh, làm ra dáng vẻ đáng thương tội nghiệp của một chú chó nhỏ bị lưu lạc, “Hải Dụ. . . . . đi cùng mình đi mà . . . . . xin cậu đấy. . . . . ngay cả đồ bơi mình cũng mua rồi, cậu cũng đi mua đi!”

“. . . . .” Hạ Hải Dụ bỗng có ý nghĩ muốn ngắt.

Thấy cô không lên tiếng, Vân Tiểu Tiểu nhất thời nheo mắt cười, “Hắc hắc, cậu không nói, mình coi là cậu đã đáp ứng ! Không được đối ý! Nói lời không giữ lấy lời cậu sẽ là chó nhỏ!”

Nói xong, Vân Tiểu Tiểu vui mừng chạy đi, miệng còn ngâm nga hát.

Hạ Hải Dụ bất đắc dĩ trở về phòng làm việc, một đám người bát quái mê trai cũng đang nghị luận âm ỉ.

“Ôi, hôm nay sau khi tan tầm tôi muốn đi mua bikini á..., nhất định phải mua kiểu mới nhất, khiến hai mắt của Đường tổng giám đốc phải tỏa sáng mới được!”

“Tôi muốn người gầy hơn một chút, ừ, từ buổi trưa hôm nay bắt đầu không ăn cơm nữa!”

“Tôi muốn đi SPA!”

Một ngon lửa vô danh lan tỏa khắp người Hạ Hải Dụ, điện thoại di động “ong ong” chấn động, là tin nhắn của Đường Húc Nghiêu—— sau khi tan việc chúng ta cùng đi mua đồ tắm.

Cái gì, muốn đi à!

Anh ta cho là mình là ai a, muốn cô đi, cô sẽ phải đi sao?

Gia tăng lực, hận không thể bóp vỡ điện thoại di động được, cố nén tức giận gửi tin nhắn trả lại —— tôi không đi, tôi đã mua!

Nhìn bốn chữ “đã gửi thành công”, nghĩ thầm, anh ta không còn có gì để tiếp tục nữa đi!

Không ngờ ——

Đường Húc Nghiêu lại tiếp tục —— là anh muốn mua, em đi theo anh!

Hả, anh ta làm việc của anh ta, sao lại bắt cô đi theo làm đầy tớ chứ!

Hạ Hải Dụ hận không thể gọi điện để mắng chửi anh ta, nhấn số của anh định gọi lại xóa đi lập đi lập lại vài lần nhưng cuối cùng lại để điện thoại vào trong túi, mặc kệ anh ta!

Qua một phút, điện thoại di động cũng không có động tĩnh gì nữa, khóe miệng của cô hơi hơi cong lên, hừ, hết hi vọng thôi!

Ong ong. . . . . Ong ong. . . . .

Mặt Hạ Hải Dụ đột nhiên biến sắc, cau mày nhìn tin nhắn mới nhận được —— còn không đáp ứng, sau khi tan việc anh sẽ đến học viện chờ em ở cửa, rồi hô to lên “anh yêu em”, một trăm lần!”

Tại một cửa hàng chuyên bán trang phục dành cho bơi lội của những nhãn hiệu nổi tiếng.

Một đường đi tới, mặt Hạ Hải Dụ lúc đen lại lúc xanh, rồi tái mét, lại nữa chuyển hồng. . .

Trời ơi, những thứ chỉ có ít vải khêu gợi cột nhả kia là đồ để mặc khi bơi sao? Chỉ có một cảm giác là gợi tình.

Đồ của con gái, được may từ vải lụa mỏng manh, buộc vòng quanh, nửa kín nửa hở, không khỏi nhớ đến lời nói lúc trước của Tiểu Tiểu, cũng đã giúp cô mua rồi, trời ơi, ngộ nhờ đồ Tiểu Tiểu mua cũng là loại này, cô thà chết dưới biển Thái Bình Dương luôn!

Mặt, bắt đầu nóng cháy.

Theo bản năng, dời mắt đi, lại nhìn sang quầy chuyên bán đồ cho nam giới.

Quần bơi cho nam giới chỉ sử dụng có chút vải, càng làm cho đầu cô bốc khói trong nháy mắt, hai chân chợt lui về sau, lại bị cánh tay dài của Đường Húc Nghiêu lập tức kéo trở lại.

Cô bán hàng nhìn dáng vẻ thân mật của hai người, liền mỉm cười đi tới chào hỏi, “Tiên sinh, tiểu thư, ở chỗ chúng tôi có cả đồ dành cho tình nhân. . . .”

“Không cần!” Hạ Hải Dụ quả quyết cắt đứt lời giới thiệu của cô bán hàng, sau đó bước cách xa Đường Húc Nghiêu một khoảng, giải thích, “Tôi không mua, là người này mua!”

Cô bán hàng trừng mắt nhìn cô, nhìn về phía Đường Húc Nghiêu, trong đôi mắt lập tức toát ra màu hồng yêu thương, “Tiên sinh, dáng người ngài rất đẹp, chắc chắn mặc kiểu gì cũng đẹp mắt, chỉ cần xem cá nhân ngài thích gì thôi!”

Đường Húc Nghiêu cong môi, lộ ra nụ cười mê người, “Tôi thích hay không không quan trọng, cứ nghe theo cô ấy là được!”

Hạ Hải Dụ thiếu chút nữa giậm chân, quan hệ gì với cô chứ, cô bị ép nên bắt buộc phải đi!

Cô bán hàng nhìn hai người, quả quyết người quyết định chọn lựa là người phụ nữ!

“Tiểu thư, bạn trai cô nói vậy thì để cô làm chủ tất cả, cô hãy tới chọn đi! Giúp bạn trai chọn quần bơi cũng là một cách để biểu hiện của sự thân mật!”

Mặt Hạ Hải Dụ đỏ lên, “Anh ta, anh ta không phải là bạn trai của tôi!”

Đường Húc Nghiêu thấy cô phủ nhận, mắt lập tức híp lại, không có ý tốt ôm vai cô, “Tôi là chồng của cô ấy.”

Nghe được những lời này, trái tim của cô bán hàng lập tức bùm một tiếng, bể tan tành a!

“À. . . . ra là vậy, thật xấu hổ, tôi không biết hai vị đã kết hôn rồi. . . . . Vậy cứ để vị phu nhân này chọn đồ giúp chồng mình. . . . . Hãy đi theo tôi. . . . .”

Cô bán hàng dẫn Hạ Hải Dụ đi về phía quầy bày bán những sản phẩm mới.

Hạ Hải Dụ hung hăng trừng mắt Đường Húc Nghiêu, “Vô sỉ!”

Đường Húc Nghiêu từ chối cho ý kiến, giương lên một nụ cười đắc ý, tiện tay kéo một cái ghế ngồi xuống, hai chân gác lên nhau, hoàn toàn giao nhiệm vụ chọn quần bơi cho Hạ Hải Dụ.

Hạ Hải Dụ hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, đang muốn nổi giận, cô bán hàng bỗng nhiên quay đầu lại, gọi “Phu nhân. . . . .”

Phu nhân?

Cách xưng hô này thật chói tai!

Hạ Hải Dụ cố nén sự ngượng ngùng mà đi theo.

Ở khu bán sản phẩm mới, cô bán hàng nhiệt tình giới thiệu, cũng cố ý nhỏ giọng, lời nói mang theo giọng điệu ái muội, “Phu nhân, cái quần bơi này được may nhiều lớp ... cô cũng biết đó là bộ phận tương đối đặc thù, lúc ở dưới nước, nước sẽ đánh thẳng vào thân thể, sẽ tạo nên lực cản, ... quần bơi kiểu này được thiết kế căn cứ vào chức năng sinh lý đặc biệt. . . . người đàn ông mặc vào, không lỏng không chặt. . . . . ‘cái đồ’ sẽ rất thoải mái!”

Mặt Hạ Hải Dụ nóng đến mức có thể luộc chín trứng gà!

“Phu nhân, cô cảm thấy cái này thế nào?”

“Ừ ừ, lấy cái này đi!” Hạ Hải Dụ vội vàng gật đầu, còn phải xem xét nó nữa sao, nhanh mua cho xong đi là tốt lắm rồi!

Hai mắt cô bán hàng lập tức tỏa sáng, quá tuyệt vời, không phải phí công tốn sức khua môi múa mép đã bán được hàng!

“Phu nhân, cô muốn lấy số bao nhiêu?”

“Số đo?” Hạ Hải Dụ kinh ngạc, quay đầu lại nhìn nhìn Đường Húc Nghiêu, vừa cao vừa gầy, “Lấy số nhỏ đi!”

Cô bán hàng nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, kéo Hạ Hải Dụ đến một góc, “Phu nhân, cô xem số nhỏ tựa hồ không phù hợp với tiên sinh thì phải! Của ngài ấy . . . . ‘ cái đó ’ sẽ không nhỏ như vậy chứ?”

Cái đó?

Cô bán hàng nhìn vẻ mặt mờ mịt của Hạ Hải Dụ, bất cứ giá nào cũng phải giải thích một cách triệt để, “Phu nhân. . . ‘ cái đó ’ của tiên sinh lớn bao nhiêu ... ”

130. Chương 130: Làm Đường Phu Nhân

Hạ Hải Dụ sắp điên rồi, nói không ra được một câu.

Cô làm sao biết cái kia lớn bao nhiêu, cô cũng chưa từng nghĩ qua!

“Phu nhân, cô đừng ngượng!”

“Tôi, tôi không phải là xấu hổ, tôi thật sự không biết!” Hạ Hải Dụ chỉ thiếu chút nước giơ tay lên thề mà thôi.

Cô bán hàng trừng mắt nhìn, dáng vẻ cũng rất khổ sở, “Phu nhân, cửa hàng chúng tôi là rất chú trọng chất lượng phục vụ, nếu như mua nhầm số, thì chồng cô mặc vào sẽ không thoải mái, vậy thì không tốt! Như vậy đi, có thể cô cảm thấy khó nói, vậy thì dùng tay để hình dung đi, tôi sẽ căn cứ vào đó để đoán chắc sẽ không sai biệt đâu!”

“. . . . .” Hạ Hải Dụ cảm giác máu của mình sôi trào quanh thân, sao cô lại xui xẻo thế này, gặp phải cái tình huống lúng túng vô cùng xấu hổ này!

“Phu nhân, miêu tả bằng tay đi!” cô bán hàng thể hiện dáng vẻ chờ đợi.

Hạ Hải Dụ cúi đầu nhìn nhìn tay mình, mờ mịt, cứ ứng phó thôi, tùy tiện đưa ngón trỏ cùng ngón giữa ra.

Cô bán hàng len lén nở nụ cười, “Phu nhân. . . . . cái tôi cần phải biết chính là. . . . . ‘ cái đó ’ của chồng cô bành trướng lên. . . . . chứ không phải lúc thường!”

Bành trướng?

Mặt Hạ Hải Dụ đỏ sắp nổ tung, ông trời, ai là người thiết kế ra thứ này, thật quá biến thái!

Tựa như phát điên, cô cắn chặt răng nói, “Lấy số lớn, càng lớn càng tốt!”

A a a a a, đáng chết, cô bị anh ta làm ất hết mặt mũi rồi!

Cô bán hàng đi viết hóa đơn tính tiền, Đường Húc Nghiêu nhân cơ hội đi tới, Hạ Hải Dụ theo trực giác muốn chạy trốn, nhưng vẫn chậm một nhịp so với anh.

Đường Húc Nghiêu đưa tay ra liền kéo cô vào trong ngực, sau đó lưu loát xoay người, hai người cùng nhau đi vào phòng thử đồ.

Hạ Hải Dụ trợn mắt há hốc mồm, đợi đến khi cô nhận ra và phản ứng, thì đã quá muộn, cả người cô vấp trong hai tay anh, không gian bị bịt kín ngày càng nhỏ làm cô cảm thấy khó thở.

Khóe miệng của anh ta nhếch lên, nở nụ cười xấu xa, “Em còn không biết số đo của anh sao, số lớn ư, càng lớn càng tốt ư?”

“ . . . . .” Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực lên. Cô không nên thuận miệng nói bậy được chưa!

Nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn anh ta, nhưng không cách nào kéo giãn khoảng cách ngày càng gần của hai người, tư thế của bọn họ bây giờ thật sự quá mập mờ, cô bị anh chèn ép trên tường, thân hình cao lớn của anh dính sát vào cô, chỉ còn cách nhau qua lớp quần áo của hai người, có thể cảm nhận một cách rõ ràng nhiệt độ cơ thể của đối phương.

“Đường Húc Nghiêu, mau buông tôi ra!”

“Không buông!” Ánh mắt của anh sáng quắc nhìn cô.

Hạ Hải Dụ nhú mày, “Anh muốn gì?”

“Không muốn gì cả.”

Cô nhú mày càng chặt hơn, “Vậy anh ôm tôi làm gì?”

“Em rất muốn anh làm gì em sao?” Đường Húc Nghiêu cười xấu xa, hai tay vòng chắc trên eo nhỏ của cô khê buộc chặt, để cô cảm thụ nơi nóng rực của mình.

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ cắn răng hàm răng treo treo, “Cả đầu anh toàn là những thứ xấu xa, đồ lưu manh!”

Anh cười, tà nịnh, “Ồ trước mặt người con gái mình yêu, anh không làm quân tử được, chỉ có thể làm lưu manh thôi.”

Người con gái mình yêu. . . . . là nói . . . . . Cô à. . . . .

Hạ Hải Dụ hoảng hốt một giây, sau đó lý trí chợt trở lại, rống to, “Thả —— tôi —— ra!”

“Không thả!”

“Vậy tôi kêu người tới đấy?”

“Em cứ kêu đi!”

“A. . . . .”

Tiếng thê đỉnh tai nhức óc, thế nhưng anh lại cười rất vui vẻ, dán sát trên người cô, lồng ngực kịch liệt đập phồng, một lúc lâu, anh từ từ, từ từ buông lỏng cô, còn giơ cao hai tay mình, làm ra tư thế đầu hàng.

Nội tâm Hạ Hải Dụ lên tiếng, có cảm giác anh ta hình như đang toan tính gì đó.

Mạnh mẽ trừng mắt nhìn anh ta, đẩy cửa phòng thử đồ đi ra.

Cửa mở ra, đụng vào ánh mắt hoài nghi của cô bán hàng, rất có ý vị sâu xa.

Hạ Hải Dụ lập tức giả vờ như không có gì, giả cười hai tiếng, giải thích nhưng lại như kiểu giấu đầu lòi đuôi, “Cái đó. . . . . Tôi giúp anh ấy thử xem có vừa người không. . .”

Ánh mắt của cô bán hàng càng cân nhắc!

Hạ Hải Dụ hận không cắn đứt đầu lưỡi của mình được, trời ạ, anh ta mua quần bơi, muốn nói là thử cái đó, đây chẳng phải là. . . . . Mà cô vừa rồi kêu to như vậy. . . . .

A a a a a, cô muốn điên quá!

Lấy hóa đơn, Hạ Hải Dụ tức giận nhanh chóng rời khỏi tòa nhà, ở phía sau, Đường Húc Nghiêu nhìn bóng dáng nhỏ bé của cô, trong đôi mắt mang theo không che giấu được ý cười nhè nhẹ.

Ánh mắt của anh sáng quắc, giống như có thể đốt cháy lên cô tạo lên hai lỗ thủng lớn, Hạ Hải Dụ chợt dừng bước chân, nghiêng đầu, tức giận rống, “Anh nhìn tôi làm gì?”

Đối mặt với sự tức giận của cô, Đường Húc Nghiêu vẫn cười nhạt một tiếng, trong cặp mắt thâm thúy xoáy sâu vào cô, giống như trên toàn thể giới anh chỉ nhìn thấy một mình cô.

Da đầu Hạ Hải Dụ nhất thời một hồi tê dại, xoay người, tiếp tục sải bước đi về phía trước.

Cô thề, đời này không bao giờ tới nơi này nữa! chuyện vừa xảy ra là chuyện mất mặt nhất trong đời cô! Đều là do anh ta ban tặng! A a a a a, đồ ma quỷ!

“Ha ha . . . .” Đường Húc Nghiêu chợt bật cười, tiến lên hai bước kéo tay cô, “Phu nhân thân ái của anh, đừng thẹn thùng nữa ?”

Cái gì?

Phu nhân thân ái?

Ai là phu nhân của anh ta, còn thân yêu nữa?

Hạ Hải Dụ vội vàng hất tay ra, “Đường Húc Nghiêu, đừng có nói lung tung bậy bạ! Tôi không phải là phu nhân của anh! Càng không phải là cái gì thân ái!”

Cô thì phát điên lên, nhưng Đường Húc Nghiêu lại bình tĩnh hơn nhiều, mở miệng, chậm rãi tuyên cáo, “Hạ Hải Dụ, hiện tại anh chính thức thông báo cho em biết, ở tương lai không lâu nữa, em sẽ trở thành Đường phu nhân, sẽ trở thành người thân ái nhất của anh!”

Ha, lại bắt đầu nói xằng nói bậy rồi!

Cô tức giận kêu la, “Đường Húc Nghiêu, đầu óc của anh có phải bị ngập nước không, anh nên đến khoa não khám xem sao đi!”

Anh nhìn cô một hồi, nói từng chữ một, “Hạ Hải Dụ, anh nói thật, em, không, trốn, thoát, đâu!”

Em, trốn, không, thoát, đâu!

Thanh âm của anh như mang theo ma lực, xuyên vào tai cô, xuyên vào nơi mềm mại nhất trong trái tim.

Thình thịch. . . . . Thình thịch. . . . . Tim đập rộn lên.

Lần này, cô có một dự cảm, cô thật sự trốn không thoát. . . . .

131. Chương 131: Thử Nghiệm Cuộc Sống

Hạ Hải Dụ nhất thời đứng tại chỗ, đầu trở nên trống rỗng. . . . .

Không thể không thừa nhận, cô bị hôn mê, giống như rơi vào mộng cảnh.

Không thể không thừa nhận, đối với anh, không phải cô không có một chút cảm giác, cô cũng không tự chủ được mình bị anh hấp dẫn.

Ngẩng đầu, trên màn hình lớn giữa quảng trường đang thông báo tin tức đám cưới của hoàng tử nước Anh William và Kate, giờ khắc này, cô như tỉnh mộng.

Năm đó Công nương Diana cũng trở thành đối tượng hâm mộ của toàn thể phái nữ trên toàn thế giới, nhưng kết quả thì thế nào đây, truyện cô bé lọ lem vĩnh viễn chỉ có thể có ở trong đồng thoại.

Còn thực tế thì, năm đó cô cùng Thần Dật vừa mới bắt đầu được một tháng, liền bị gia tộc của anh cầm chỉ phiếu đến nhục mạ cô trước mặt mọi người.

Như uống nước, người ta phải tự biết nhiệt độ nóng lạnh.

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy sắc mặt bình tĩnh của anh, lúc này mới giật mình, tim mình chỉ trong vài giây ngắn ngủn như đã trải qua một phen sóng to gió lớn, giờ đã bình lặng trở lại.

Coi như là anh ta thật sự thích cô yêu cô thì sao chứ, sự yêu thích đó có thể kéo dài trong bao lâu. . . . . điều cô muốn, anh không cho cô nổi.

“Hạ Hải Dụ. . . . .” Đường Húc Nghiêu cúi đầu nhìn cô, trên gương mặt xinh đẹp là vẻ cô đơn, nhất là trong tròng mắt đen của đôi mắt trong suốt kia, trong suốt không chút tạp chất lại dâng lên một tầng ưu thương.

Chợt, độ cong khoe miệng của anh từ từ hạ xuống, thần sắc biến đổi, trở nên nặng nề.

“Hạ Hải Dụ. . . . .” anh chỉ kêu tên cô, không tiếp tục nói gì nữa.

Cô ngẩng đầu, cười, dáng vẻ như không có tim không có phổi, “Đường Húc Nghiêu, tôi đã cùng anh mua xong đồ, tôi muốn về nhà, gặp lại!”

Đường Húc Nghiêu nhìn ra cảm xúc chợt lóe lên trong đáy mắt cô, thân mình hơi run lên, mơ hồ đoán ra được. . . . . Rốt cuộc, phải làm gì thì cô mới có cảm giác an toàn đây?

Yên lặng chăm chú nhìn cô một lát, chợt anh nắm lấy tay của cô, dắt cô cùng mình đi tới nơi để xe.

Lần này Hạ Hải Dụ không phản kháng, nhìn sắc mặt âm trầm của anh, nghĩ thầm, có lẽ anh ta đã nghĩ thông suốt, cũng không biết làm sao, lòng lại có chút trống trải. . . . .

Xe một đường đi tiếp, hai người bên trong xe im lặng không nói gì.

Mây tia dần dần sáng lên trong bóng đêm, từng tầng từng tầng mây, nhất nhất lướt qua cửa kính xe.

“Ồ. . . . . Không phải đường này!” Chợt, Hạ Hải Dụ phát hiện điểm không đúng, mới vừa rõ ràng nên quẹo trái, sao anh ta lại quẹo phải?

“Đường Húc Nghiêu, anh đưa tôi đi đâu, tôi. . . . .” Câu nói kế tiếp ở cô khi nhìn thấy biển của ” quán cơm ” tự động nuốt ngược trở lại bụng.

Thì ra anh ta muốn dẫn cô đi ăn cơm sao ?

Quán cơm ?

Đường Húc Nghiêu chọn ?

Mặc dù phần lớn thức ăn ở các quán cơm đều không ngon, không chỉ người Hoa, ngay cả người Mỹ ở đây cũng thường lui tới, nhưng loại thiếu gia kim quý như Đường Húc Nghiêu đến nơi như thế này thật sự chính là. . . . . Quý dị!

Không phải anh ta chỉ ăn ở những nhà hàng khách sạn cấp năm sao sao, hoặc là đến những phòng ăn hạng sang đắt đắt đến dọa người!

Xuống xe, bọn họ đồng dạng như những khách hàng khác, xuyên qua đám người nhón nha nhón nháo, sau đó chọn một vị trí an tĩnh rồi ngồi xuống.

Cơm bình dân rất nhanh liền được bưng lên, bát đĩa do va chạm nhiều lần, không còn đẹp đẽ như cũ, là loại được làm từ loại gốm sứ bình thường.

Hạ Hải Dụ ngẩng đầu nhìn Đường Húc Nghiêu, “Anh có thể ăn ở đây sao?”

Đường Húc Nghiêu giống như là không phục, cầm bát đưa lên liền ăn, căn bản không có sự do dự gượng gạo như trong tưởng tượng của cô, càng không có cầm khăn giấy chà lau cái gì.

Miệng hơi há ra, giống như bị anh dọa cho sợ hãi.

Đường Húc Nghiêu không bao lâu đã ăn xong một bát cơm, đứng lên, đến nôi lớn phía trước xới cơm.

Quán ăn này chỉ tính tiền thức ăn, cơm thì được miễn phí, thích ăn mấy bát đều được, không gian không có bao nhiêu sang trọng, nhưng cho người ta có một loại cảm giác thực tế, rất nhiều người ngoại quốc cảm thấy tò mò đối với phương thức ăn tặng cơm miễn phí, hiếu kỳ nổi lên liền ngồi xuống ăn, sau đó miệng cũng khen không dứt, dần dần thành trở thành khách quen.

Nhưng Đường Húc Nghiêu sao có thể biết loại “Quy củ” này, trước kia anh ta có tới nơi này sao?

Làm sao có thể chứ?

Kỳ quái chết mất!

Hạ Hải Dụ len lén giương khoe miệng lên, thật không nghĩ được, anh ta còn có bản lĩnh “lợi hại” như vậy!

Chủ quán phụ trách làm thức ăn, bà chủ phụ trách xới cơm, Đường Húc Nghiêu bưng bát không đi tới, đôi mắt hoa đào phóng điện, “Bà chủ, cho tôi thêm một bát, nhiều nhiều một chút, nếu không lát nữa tôi lại phải xin thêm!”

“ . . . . . được được, xới đầy cho cậu!” bà chủ chắt phác bị nụ cười của anh mê hoặc, cười lộ ra cả hàm.

Hạ Hải Dụ nhất thời sững sờ, có lẽ hay không, anh ta đi đến đâu là phóng điện đến đó a!

Trong lòng buồn bực, ăn một miếng cơm, tạo nên mùi vị phức tạp, buồn bực, lại có điểm buồn cười.

Ăn cơm xong, Đường Húc Nghiêu như có thêm chút “Tư cách”, nhú mày nhìn về phía Hạ Hải Dụ, “Sao rồi, anh không phải là loại người chỉ có bề ngoài, mặc dù anh có chút tiền, nhưng cũng có thể ăn cơm bình dân, anh với người khác cũng không có gì bất đồng, cho nên, về sau em không được lấy những lý do kỳ quái phủ quyết anh!”

Hạ Hải Dụ “Hừ” một tiếng, “Ăn một bữa ở quán ăn liền chứng minh tổng giám đốc như anh cùng tiểu dân chúng giống nhau sao?”

“Vậy em còn muốn thế nào nữa đây?”

Ừm?

Sao lại hỏi cô còn muốn thế nào nữa?

Như là cô không có việc gì nên kiếm chuyện để chơi không bằng!

Những lời này phải là để cô hỏi anh ta chứ?

Hạ Hải Dụ bĩu môi, “Được rồi, tôi không rảnh để nói nhăng nói cuội cùng anh, tôi muốn về nhà, buổi tối tôi còn phải soạn bài !”

Bên kia, một khách hàng đã ăn cơm xong, đi trả tiền cố ý yêu cầu bà chủ trả tiền lẻ, “Phiền bà chủ hãy trả tiền xu cho tôi, một lát ngồi xe buýt tôi phải dùng tới, cảm ơn!”

Đường Húc Nghiêu nhú nhú mày, lấy trong tay chìa khóa xe trong tay lần nữa để lại vào túi quần, kéo tay cô, nói, “Chúng ta cũng ngồi xe buýt về nhà!”

Hạ Hải Dụ trợn mắt, cho anh một cái nhìn “Người có bệnh”, có Maybach không đi, lại muốn ngồi xe buýt, điên rồi sao?

Cô dương dương môi, tươi cười mang theo sự khiêu khích, “Được rồi, ngồi xe buýt trở về!”

Đứng trước nơi chờ xe buýt, chân tay Đường Húc Nghiêu có chút luống cuống, chung quanh chật chội có quá nhiều người, khiến anh có chút không thích nghi được, nhưng anh lấy hết sức nhẫn nại, thật vất vả mới chờ được một chiếc xe buýt đi đến, liền cầm tay cô vọt tới.

“Trời ơi, Đường Húc Nghiêu, lên ở cửa trước, xuống ở cửa sau á! Anh đi nhầm rồi!” Hạ Hải Dụ nhất thời có loại cảm giác muốn ói máu, anh ta đúng là đủ mất mặt xấu hổ! Chưa ngồi qua xe buýt à?

Mặt của Đường Húc Nghiêu đen đi, khước miệng co giật, “Nhỏ giọng một chút, em muốn anh ngày mai lên trang nhất à!”

Tổng giám đốc của Khoa Học Công Nghệ Húc Dương ngồi xe buýt, không biết phía trước sau, kì thực có đủ sự kích thích!

Trời ạ, tin tức này có thể tin được sao?

132. Chương 132: Cảm Giác An Toàn

Xe buýt lão đảo lắc lư đi về phía trước, bên trong buồng xe rất nhiều người, Hạ Hải Dụ vốn là có một chỗ ngồi, nhưng bên cạnh có một bà cụ, cô liền đem chỗ ngồi nhường cho bà cụ, cái đầu nhỏ bé của mình thì chôn vùi ở trong đám đông chật chội.

Khóe miệng Đường Húc Nghiêu co giật, có vẻ bất mãn, mấy người đàn ông cao lớn bên cạnh thì không nhường cho bà cụ ngồi, cô sao lại thiện lương như vậy? !

Ánh mắt lạnh lùng bắn về phía mấy người đàn ông đó!

Hạ Hải Dụ hung hăng trợn mắt nhìn Đường Húc Nghiêu một cái, lấy ánh mắt cảnh báo anh —— đừng gây chuyện!

Đường Húc Nghiêu mấp máy môi, không thể làm gì khác ngoài nhẫn nhịn chịu đựng, đáy lòng chợt cảm thấy một tia cao hứng, quả nhiên, phụ nữ mà Đường Húc Nghiêu anh coi trọng thường không giống người thường!

Khóe môi mỏng lại khê dương lên, hai mắt nhìn chăm chăm cô đầy thâm thúy.

Hạ Hải Dụ nuốt nước miếng, có làm hay không, dáng vẻ của anh hướng về phía cô giống như chảy nước miếng, làm cho người ta rất không tự nhiên!

Lén lút, hướng sang bên cạnh dịch một bước nhỏ, tuy chỉ có chừng mười centi mét, nhưng là không muốn cùng anh ta ở gần như vậy, rất có cảm giác bị áp bức!

Ừ? !

Muốn tránh anh ? !

Đường Húc Nghiêu nhảy bén phát hiện động tác nhỏ của cô, trong nháy mắt nheo lại con mắt, cô đến giờ này vẫn không có tự giác, còn muốn lẩn trốn anh? !

Quá ngây thơ rồi!

Cánh tay dài đuổi một cái, liền muốn lôi cô trở về bên cạnh mình, nhưng đúng lúc đến trạm phía trước, có mấy người muốn xuống xe, vừa đi vừa kêu la, “Xin cho xuống. . . . . Muốn xuống xe. . . . . Nhường một chút. . . . .”

Hạ Hải Dụ tránh thân mình nhường đường, cũng không biết là ai chợt chen lấn đẩy cô một cái, dưới chân mất thăng bằng, cả người hướng sang một bên ngã xuống, Đường Húc Nghiêu nhanh tay lẹ mắt đưa tay đỡ cô, nhưng không nghĩ bên cạnh cũng có một người đàn ông làm động tác giống như vậy.

Nhìn thấy hai cánh tay đang đỡ ở vai cô không phải của mình, chân mày Đường Húc Nghiêu nhất thời nhíu lại, đáng chết, ai bảo anh ta xen vào việc của người khác! Phụ nữ của Đường Húc Nghiêu anh mà cũng dám đụng!

Hạ Hải Dụ suýt nữa ngã xuống vội vàng hướng người xa lạ tốt bụng nói cảm ơn, “Cám ơn!”

Một câu cảm ơn này, Đường Húc Nghiêu lại càng không thoải mái, cô lại còn cùng người ta nói cảm ơn? !

Đáng giận!

Ngược lại anh hận không được đánh người!

Ánh mắt lạnh buốt dọa lui đối phương, sau đó anh vươn tay, đem cả người Hạ Hải Dụ ngồi vào trong lòng mình.

“Đường Húc Nghiêu, anh làm gì thế? !” Thanh âm lộ ra bất mãn được giảm thấp xuống.

“Bảo vệ em!”

Hạ Hải Dụ “Hừ” một tiếng, nhỏ mọn!

Lắc lắc thân mình, giãy giụa.

Đường Húc Nghiêu bị những cử động của cô làm cho nhiệt huyết sôi trào, cô gái mình thích ở trong ngực đông cọt tây cọt, nếu mà anh không có phản ứng vậy thì không phải là đàn ông!

Bàn tay ôm eo cô len lén nhéo cảnh cáo, “Đừng động!”

Hạ Hải Dụ cũng hít một ngụm khí, khuôn mặt nhỏ nhắn kìm nén đến đỏ bừng, cái đồ lưu manh này, như thế nào mà anh lại hướng về phía cô động dục a!

Cảm nhận được thân thể nóng bỏng của anh, cô cũng không thể làm gì khác hơn là tùy anh, bên tai càng không ngừng nóng dần lên, nóng dần lên, lại nóng lên.

Đường Húc Nghiêu cũng không khá gì hơn cô là bao nhiêu, nhưng anh tình nguyện dục vọng thiêu đốt, cũng không nguyện ý để cho người khác đụng vào một cọng tóc của cô! Cô, là của anh!

Trời ạ, anh không thể chờ đợi muốn lấy cô ngay, sau đó nói cho toàn thế giới, cô là vợ của anh, người khác, liếc mắt nhìn cũng không được!

Ánh mắt càng thêm sâu xa. . . . .

Lại qua mấy trạm, rốt cuộc đến trạm bọn họ muốn tới rồi, Hạ Hải Dụ chạy xuống xe, Đường Húc Nghiêu cũng theo sát đi xuống, hai người đứng ở trên lối đi bộ, cùng nhau mở miệng.

“Đường Húc Nghiêu, tôi có lời muốn nói với anh!”

“Hạ Hải Dụ, anh có lời muốn nói với em!”

Hử? !

Trùng hợp như thế? !

“Anh nói trước đi!”

“Em nói trước đi!”

Hai người trăm miệng một lời.

Hạ Hải Dụ ảo não không thôi, Đường Húc Nghiêu lại đắc ý nở nụ cười, “Xem ra, chúng ta rất là tâm linh tương thông !”

“Ai tâm linh tương thông với anh chứ, ít tự kỷ đi !” Hạ Hải Dụ giấu đi vẻ xấu hổ, nghiêm mặt nói, “Đường Húc Nghiêu, anh tránh ra, đừng làm phiền tôi! Để cho tôi một người yên lặng một chút!”

Cô chột lại phiền não, chỉ vì lúc trước trên xe bus anh ôm cô một lát, đáy lòng không biết vì sao lại sinh ra cảm giác an toàn.

Ngực của anh, rộng rãi, ấm áp như vậy, giống như là một cảng tránh gió, có thể cho cô dựa vào, là nơi để cho cô nghỉ ngơi.

Nhưng cô có thể sao? !

“ . . . . .” Đường Húc Nghiêu nhìn bộ dáng cúi đầu không nói của cô, thành tình như không biết làm thế nào, cô như vậy là sao, mới vừa rồi không phải vẫn còn rất có tinh thần ư, sao lập tức bộ dạng uể oải không phần chán rồi!

“Hải Dụ, có phải mệt mỏi rồi, vậy chúng ta nhanh về nhà đi!”

Lời của anh, nghe có chút nghĩa khác, giống như là bọn họ phải về một nhà, giống như là cô và anh là người một nhà, người một nhà thân mật cực kỳ.

Đáy lòng lại thêm một phần phiền não rồi.

Ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói, “Tự tôi đi! Không cho anh đi theo tôi!”

Giống như bị tức giận, Hạ Hải Dụ co cẳng chạy, Đường Húc Nghiêu không có đuổi theo, giật mình tại chỗ vì sao bất thành tình cô lại như vậy?

Về đến nhà, cả người Hạ Hải Dụ lập tức ngã xuống ở trên ghế sofa.

Tiểu Tiểu không có ở nhà, đại khái vừa đi shop—ping rồi, phòng trọ của họ rất nhỏ, đã chứa rất nhiều đồ, nhưng vì cái gì cô vẫn cảm thấy cô đơn, Tiểu Tiểu có phải hay không cũng đồng dạng như cô, chỉ có không ngừng mua đồ, không ngừng bổ khuyết vào nhà của mình, mới có cảm giác an toàn.

Cảm giác an toàn. . . . .

Tại sao lúc trước ở cùng Đường Húc Nghiêu cô lại cảm nhận được ba chữ này. . . . .

Cô thích anh thật sao? !

A a a a, tại sao có thể? !

Bò dậy đi trở về gian phòng của mình, ở trước tủ quần áo lấy ra cái áo sơ mi muốn đưa cho Hạo Nhiên, ngay cả nó cũng ăn hiếp cô, rõ ràng cô không phải mua cho anh ta, nhưng anh ta lại mặc một cái khác giống nó như đúc.

Đáng giận!

Giữa cô và anh vì cái gì mà trùng hợp nhau nhiều như vậy? !

Duyên phận? !

Là nghiệt duyên mới đúng!

Tức giận, đem áo sơ mi ném vào tủ quần áo, “Đụng” phải bệ để quần áo.

Móc ảnh gia đình trong bóp ra, tự lẩm bầm ——

Ba mẹ, hai người đều biết, con vô cùng ghét người có tiền, con yêu hai người bao nhiêu thì cũng ghét họ bấy nhiêu!

133. Chương 133: Hiểu Được Đau Lòng

Cốc cốc. . . . .

Tiếng gõ cửa vang lên.

Hạ Hải Dụ theo bản năng lắc đầu một cái, lật người đem cả cơ thể rúc vào trong chăn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hoàn toàn chôn vào trong gối đầu, chớ quấy rầy! Cô buồn ngủ!

Cốc cốc. . . . . thùng thùng. . . . .

Tiếng gõ ngoài cửa càng lúc càng lớn, người gõ giống như là không nhận được, chỉ chốc lát sau liền vang lên giọng nam trầm thấp, “Hải Dụ. . . . . Hải Dụ. . . . .”

Hạ Hải Dụ lều bều một tiếng, ôi, thật là phiền!

Mơ mơ hồ hồ mở mắt, bò dậy, trước mắt còn là chóng mặt, bên trong phòng một mảnh mờ mờ, không rõ hiện tại là mấy giờ.

“Hạ Hải Dụ. . . . . mở cửa nhanh lên. . . . .” Ngoài cửa, thanh âm Đường Húc Nghiêu có vẻ khàn khàn.

Cô trừng mắt nhìn, thoáng tỉnh táo lại, có làm hay không, đêm hôm khuya khoắt anh ta gõ cái gì mà gõ!

Khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm một lát, Hạ Hải Dụ bò dậy, đi về phía cửa, “Tối rồi tối rồi, tối rồi!”

Gần như không nhận được, cô “Rầm” mở cửa, “Anh lại muốn làm gì? !”

Sắc mặt Đường Húc Nghiêu không tốt đứng ở tại cửa ra vào, mày nhíu lại, thanh âm có chút khác thường, “Hải Dụ, nhà em có thuốc dạ dày không. . . . . Cho anh mấy viên. . . . .”

Hả? !

Thuốc dạ dày? !

Hạ Hải Dụ hoàn toàn tỉnh táo lại, cái miệng nhỏ nhắn khê mở lớn, “Anh không thoải mái? !”

“Ừ, đau dạ dày.” Anh che dạ dày, sắc mặt hơi tái nhạt đi.

Hạ Hải Dụ tức giận dậm chân một cái, “Ăn hàng nhiều đi! Cho nên tôi nói a, anh là người quý báu, tổng giám đốc thật muốn thể nghiệm cái cuộc sống thường dân gì cơ, lần này thì tốt rồi, ăn đến hổng đi, xem anh lần sau còn dám cậy mạnh nữa không!”

Đường Húc Nghiêu cắn răng nghiêng lợi, “Anh còn không phải là vì em!”

“Chuyện liên quan gì tới tôi, tôi không bảo anh đi ăn!”

Cô nghĩ quay đi không còn quan hệ gì nữa, làm tâm tình vốn là không tốt của Đường Húc Nghiêu hận không được một tay bóp chết cô, cô gái không có lương tâm này!

“Này, Hạ Hải Dụ, em nhanh lên, rốt cuộc có thuốc hay không, có thì nhanh lấy tới cho anh, không có thì em đi xuống mua cho anh đi!”

Nói xong, Đường Húc Nghiêu đau đớn khó chịu che dạ dày đi trở về, Hạ Hải Dụ trợn tròn mắt trừng trừng, xem đi xem đi, tổng giám đốc chính là ngang ngược như vậy sao, ngã bệnh không dậy nổi hả!

Vừa oán trách, vừa ngoan ngoãn trở về lấy thuốc, thật may là, ở trong ngăn kéo có một hộp thuốc dạ dày, liền đưa qua cho anh.

Đường Húc Nghiêu nằm ở trên giường, đáng vẻ yếu ớt, Hạ Hải Dụ cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, lại có điểm đau lòng.

Ừ? !

Đau lòng? !

Cô bị chính cái ý nghĩ này của mình dọa sợ, bắt đầu từ khi nào mà cô đã biết đau lòng vì anh?!

Biết rõ ràng cô và anh không phải người của một thế giới, bọn họ không thể cùng xuất hiện!

Đưa ly nước qua, cho anh uống thuốc, rồi theo bản năng muốn rời khỏi.

Thế nhưng anh lại một phát bắt được tay của cô, “Hạ Hải Dụ, anh có thể làm thì đã làm, không phải sao. . . . . Thân phận cũng không phải anh có thể lựa chọn, anh đã cố gắng sống thử cuộc sống sinh hoạt bình thường, mặc dù lần này có chút sai lầm, nhưng là chứng minh anh đi làm. . . . .em tại sao lại không thử tiếp nhận cuộc sống của anh . . . . .”

Hạ Hải Dụ cúi đầu không nói, thậm chí mắt cũng không dám nhìn anh, nếu như có thể, cô muốn mình biến thành một con đà điểu nhỏ!

“Hạ Hải Dụ, không phải là từ trước đến giờ em rất dũng cảm sao, tại sao khi đối mặt tình cảm, đối mặt anh lại không dũng cảm vậy?”

“Em là đang tự ti phải không?”

“Em cho rằng anh thích em chỉ là một trò chơi, cho nên em không dám ném thử sao?”

Dạ dày lại truyền tới một hồi khó chịu, anh cầm tay của cô đặt tại vị trí đau đớn đó “Hạ Hải Dụ, anh lớn như vậy, chưa từng có để ý ai như vậy, anh cũng vậy rất khó tưởng tượng anh sẽ vì ai có thể như vậy. . . . . em bất ngờ đến bên anh, có lẽ nếu em không xuất hiện sẽ tốt hơn, nhưng mà em đã xuất hiện, anh không thể coi như em không tồn tại. . . . .”

Nhẹ nhàng di chuyển vị trí bàn tay, từ dạ dày chuyển dời đến trái tim, tay vừa hạ xuống ngực, tim liền đập mạnh giống như vì cô mà đập nhanh hơn.

Cô cảm thấy nhịp đập của tim anh, sau đó cô cũng cảm thấy tim mình cùng nhịp đập với anh, hai người hòa chung nhịp đập, điều này chứng tỏ rằng cô và anh đang yêu nhau sao?

Mắt chợt tròn tròn, hơi thở cũng khó khăn, suy nghĩ khó tin ở trong đầu muốn bùng lên, làm cô sợ tới mức vội vã hất tay của anh ra, “Đường Húc Nghiêu, anh ngã bệnh nên nghỉ ngơi nhiều, đừng nói vớ vẩn nữa, ngủ đi, tôi đi nấu cháo cho anh!”

Nói xong, cô chạy trốn chết.

Đường Húc Nghiêu nhìn cô hoảng hốt chạy vào phòng bếp, khẽ thở dài một cái, sao lại khó khăn như vậy, cái tăng trở ngại luôn ở trong lòng cô khi nào mới phá bỏ đây?!

Đưa tay lấy chiếc nhẫn ở dưới gối ra, vuốt vuốt ở lòng bàn tay, âm thầm thề: một ngày nào đó, anh sẽ đem nó đeo vào ngón tay áp út của cô!

Mấy ngày kế tiếp rất yên bình!

Sau khi bệnh nhẹ của Đường Húc Nghiêu khỏi liền không thấy tăm hơi đâu nữa!

Mấy ngày liền anh đều không có ở trong nhà trọ, có lẽ là đi công tác rồi, có lẽ là anh cố ý lẩn tránh cô, không biết, cái gì cô cũng không rõ ràng!

Hạ Hải Dụ vui mình ở trong phòng, từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài xa, theo bản năng tìm kiếm một bóng dáng xe hơi, còn có bóng dáng ai kia.

Theo thói quen thì anh sẽ xuất hiện, nhưng mà cô lại luôn vô tình hay cố ý tìm kiếm sự hiện hữu của anh.

Hạ Hải Dụ, cô lại sinh ra chuyện gì vậy, lúc mà anh ta xuất hiện thì cô cảm thấy phiền chán, hận không được cùng anh cả đời không gặp nhau, nhưng lúc mà anh không xuất hiện cô lại không ngừng nghĩ về anh, thì ra cô lại là người hai lòng như vậy?

Duỗi ngón tay ra đếm, anh ta đã biến mất năm ngày rồi.

Chợt, trong đầu hiện lên một ngày, trong phút chốc sắc mặt tái nhợt!

Xoay người nâng lịch bàn lên, cái ngày có vạch một vòng tròn đem đậm rất trang nghiêm!

Ba mẹ, ngày giỗ hai người đã sắp tới rồi.....

Lấy PC ra, mở mail, bên trong quả nhiên lại có một thư mới, một thư đến từ người xa lạ, ngày này hàng năm, người này sẽ gửi cho cô một mail, trong thư chỉ có một vài chữ, nhưng các chữ lại ấm áp. Đó là an ủi duy nhất trong cuộc sống bi thương .

Tìm kiếm trên ngân hàng web, tấm thẻ kia trong quả nhiên lại thêm một khoản tiền, giống như trước đây.

Điều này giống như của một người thân ở xa, là ai đây?

134. Chương 134: Đắm Chìm Sâu Sắc

Bầu trời mờ mịt, còn mưa nhỏ, Hạ Hải Dụ có chút hoảng hốt đi ra khỏi bệnh viện.

Sáng sớm cô đi xem Hải Tinh, tình trạng thân thể của nó đã khôi phục rất tốt nhưng còn chưa đủ tốt hẳn để có thể xuất viện, vẫn không thể cùng cô đi cúng lễ.

Đứng ở ngã tư phố, cô nhìn xe tới người đi mù mịt, mỗi người đều biết mình muốn đi đâu, chỉ có cô không biết, thậm chí ngay cả phương hướng cơ bản nhất cô cũng không rõ.

Mua một bó hoa tươi ở tiệm bán hoa, là cúc trắng, cô lại không biết nên đem nó đặt ở đâu.

Đã 5 năm qua rồi mà mỗi một lần đến ngày giỗ của cha mẹ, cô đều mờ mịt như vậy, không biết phải làm sao.

Năm đó lúc tai nạn xe cộ xảy ra, xe lao xuống từ cái cầu cao, bọn họ vui thân trong biển rộng, thi thể tìm khắp nơi không thấy, cho nên cũng không có được mộ tang.

Ngửa đầu nhìn bầu trời một chút, cầu nguyện: ba mẹ, bất luận hai người đang ở đâu cũng hy vọng hai sống thật vui vẻ.

Gió lạnh thổi, lắc lắc cái ô trong lòng bàn tay, Hạ Hải Dụ phải dùng hết sức cầm cây dù, mới không khiến nó chạy đi theo gió, tóc dài bị thổi rối tung, một khuôn mặt nhỏ nhắn căng lộ ra vẻ tái nhợt.

Lạnh quá!

Lúc này nếu như có một người có thể tới giúp cô thì tốt bao nhiêu!

Quay đầu lại nhìn quanh, xung quanh người đi đường vội vã, nhưng không có một ai là người cô quen.

Thật ra thì, vốn cô quen biết cũng rất ít, lúc đi học không có bạn thân, sau khi đi làm đồng nghiệp cũng không tính là quen thuộc, tất cả đều không hay lui tới, ra nước ngoài, càng không quen ai, Hạo Nhiên coi như là người cô quen nhất, nhưng cô cũng chưa bao giờ đem điều này ngày nói với anh, bởi vì loại cô đơn này không thể nói ra khỏi miệng.

Ngồi lên xe buýt, tiến về nghĩa địa công cộng San Jose, muốn tìm một chỗ có thể gửi được thương nhớ.

Cổ ý cầm điện thoại ở trong tay, hình như đang mong nó sẽ vang lên, thật hy vọng nó sẽ vang, thật hy vọng có người nhớ tới cô, bất kể là ai, có một là tốt rồi! Để cho cô biết, ở trên thế giới này, còn có người nhớ đến cô là đủ rồi! Vậy là đủ rồi!

Nhưng thời gian từng giây từng phút trôi qua, cực kỳ lâu. . . . . Điện thoại di động vẫn luôn yên lặng.

Thì ra cô là người cô đơn như vậy.

Hoa tươi dần dần khô héo, lòng của cô cũng càng ngày càng cô tịch.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, phía sau lưng cô xuất hiện một bóng dáng đang che dù bước tới gần.

Chủ nhân cái ô nhìn bóng lưng gầy yếu của cô ở xa xa, sao lại cô đơn như vậy, lại như vô dụng, ngồi ở trên thềm đá lạnh như băng, yên lặng, giống như là một pho tượng trẻ em không có sức sống, giống như bị cả thế giới vứt bỏ vậy!

Tim của anh chợt đau nhức, đau lòng nhìn cô đau.

Di chuyển đôi chân từng bước một hướng cô đến gần, cây dù màu đen cuối cùng cũng hạ xuống ở trước mặt cô, một giọng nói ấm áp: “Hải Dụ. . . . .Em có sao không. . . . .”

Thanh âm của anh như một tia sáng hiện lên trong bóng tối, chiếu sáng thế giới của cô.

Cảm thấy lòng mình vì nghe thấy thanh âm chợt tăng nhanh, giống như một giây kế tiếp sẽ nhảy qua cực hạn, từ từ, từ từ ngẩng đầu lên, thấy được khuôn mặt tràn ngập lo lắng của Đường Húc Nghiêu.

Hạ Hải Dụ cắn môi, chợt có cảm giác xúc động muốn khóc.

Trùng mắt nhìn, như không thể tin được, dùng sức bấm vào chân của mình, đau, là thật!

Nhưng tại sao lại cảm thấy cao hứng như thế này? !

Đường Húc Nghiêu cúi đầu nhìn cô, không có khóc, tuy nhiên so với lúc khóc càng làm cho người ta đau lòng.

Chợt, anh vứt bỏ cây dù đang cầm trong tay, đưa tay lôi cô nâng lên ôm vào trong ngực thật chặt, cổ ý không nhìn cô đang có biểu tình gì.

Hạ Hải Dụ cảm thấy một cỗ cảm giác ấm áp lập tức chảy khắp toàn thân, đó là cảm giác mà cô vẫn muốn, là ấm áp mà cô vẫn muốn.

Trái tim chợt nóng lên, cảm giác chua xót dâng lên, trước mắt, không tự chủ ướm thành một mảnh.

Không muốn khóc. . . . . Lại nhịn không được. . . . .

Năm năm rồi, lần đầu tiên có người vào lúc này đi tới bên người cô, hỏi cô một câu, em có sao không. . . .

Lắc đầu.

Cô không tốt, thật không tốt!

Nhưng cô vẫn luôn đem loại cảm giác không tốt này giấu thật sâu, để người khác cho là cô rất tốt, cố làm kiên cường!

Bởi vì chỉ có như vậy cô mới có dũng khí đi đối mặt với cuộc sống khó khăn, mới có lòng tin sống nữa, mới có thể cảm thấy ngày mai cũng có hy vọng!

Bầu trời mây đen giăng đầy, giữa nghĩa địa một mảnh xám trắng, bọn họ trong mắt nhau lại thấy được những ánh sáng tươi đẹp.

Đường Húc Nghiêu ôm Hạ Hải Dụ vào trong ngực thật chặt, cảm thụ cô chân thật tồn tại, liền thở phào nhẹ nhõm, “Tại sao không nhận điện thoại? !”

“ . . . . .” Điện thoại? Anh có gọi điện thoại cho cô sao? !

Cúi đầu, nhìn thoại di động một chút điện, là trạng thái tắt máy!

Cô rốt cuộc đang làm gì, vậy mà lại đang ngây ngốc chờ điện thoại!

Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của cô, đáy lòng Đường Húc Nghiêu hiện lên nhiều rối rắm, thật ra cô đang một mực chờ điện thoại của ai đó, nhưng là đợi không được.

Cái loại mùi vị chờ đợi đó, khó chịu cỡ nào!

Anh dở khóc dở cười, không nhận được mắng cô “Ngu ngốc! em như vậy thì ai mà tìm được đây? !”

“Vậy. . . . . Vậy anh làm sao tìm được em . . . . .” Thanh âm của cô có chút khàn khàn, đại khái là do ghen ngào quá lâu .

“Hoa!” Anh chỉ chỉ bó hoa cúc trắng trong tay cô, “Em để lại biên lai trong cửa hàng. Anh còn đi qua chỗ Hải Tinh. Không có ngôi mộ, không có chỗ thương tiếc, anh nhớ em cũng chỉ có thể tới chỗ này. . . . . Cho dù là nhìn mộ người khác, cũng là một loại lễ tế.”

“ . . . . .” Lệ rơi đầy mắt.

Anh đè lại đầu của cô, để cho cô nằm ở đầu vai của mình, bả vai rộng rãi nâng đỡ tiếng khóc thút thít nặng nề của cô.

“Hạ Hải Dụ. . . . .” Anh nỉ non ở bên tai của cô, “Hạ Hải Dụ. . . . . Hải Dụ. . . . . Hải Dụ. . . . .”

Từng tiếng, mang theo đau lòng, mang theo thương tiếc, mang theo cưng chiều, làm cho cô không cách nào đắm chìm trong đó.

Đắm chìm . . . . .

Đắm chìm sâu sắc. . . . .

Đường Húc Nghiêu có thể cảm nhận được run rẩy của cô, cẩn thận từng li từng tí khẽ run, tiết lộ đáy lòng cô thật ra rất sợ hãi.

Anh buộc chặt hai cánh tay, nhất định phải mạnh mẽ cho cô dựa vào, còn có. . . . . Yêu.

“Hạ Hải Dụ, anh thích em, em có thích anh không?” Anh hôn lên tóc cô, nhẹ nhàng hỏi

135. Chương 135: Cơ Hội Cuối Cùng

Cái gì? !

Hỏi cô có yêu anh không? !

Câu hỏi quá thẳng thắn khiến Hạ Hải Dụ lập tức tỉnh táo.

Thừa nhận, cô đối với anh có cảm giác, không tự chủ bị anh hấp dẫn, lí trí của cô cảm thấy mình nên rất ghét anh, rất muốn tránh anh thật xa, nhưng con tim lại không có cách nào ngừng thích anh.

“Hạ Hải Dụ, trả lời anh, em yêu anh đúng không ?” Lại một lần nữa, anh cố ý muốn một đáp án chính xác.

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ cắn chặt môi, không biết mình rốt cuộc nên nói như thế nào, có lẽ vẫn là có chút tự ti, vẫn còn có chút khiếp đảm, đáp án thế nào cũng không nói ra được.

Đường Húc Nghiêu trầm mặc nhìn cô một lúc lâu, cô lại muốn trốn tránh!

“Hạ Hải Dụ, anh cho em một cơ hội cuối cùng, em còn không chịu thừa nhận tình cảm của mình, anh lập tức đi ngay, đáp ứng mong muốn của em, về sau cũng sẽ không xuất hiện ở trước mắt em nữa !”

Lui ra hai bước, anh đứng cách cô hai mét.

Đột nhiên, bầu trời vang lên tiếng sấm, mang theo trầm muộn giống như lòng cô giờ phút này.

Nước mưa từ trên trời rơi xuống, không gian mù mịt, qua một lúc lâu mới nghe tiếng cô kêu ba chữ, “Anh đi đi!”

Cố ý kêu to, cố ý biểu hiện không quan tâm nhưng thật ra cô chính là đang cố gắng che giấu nội tâm yếu ớt và khát vọng của mình. Trong lòng cô chính là—— em cần anh, em cần anh lúc nào cũng yêu em, lúc nào cũng lo em giận, lúc nào cũng lo em ngốc, không bao giờ so sánh em và người khác, em một chút cũng không tốt, rất cần anh ở bên.

Nhưng là, anh có thể hiểu không?

Em yêu anh, ba chữ đơn giản này đối với cô mà nói chính là cam kết cả đời.

Quay đầu, cô không nhìn anh nữa, giống như là sợ phải tận mắt nhìn anh rời đi.

Sau lưng, tiếng bước chân từng tiếng từng tiếng vang lên, mỗi một cái như gõ mạnh vào lòng của cô.

Đáng ghét, còn nói cái gì yêu cô, sao cứ như vậy mà đi? !

Anh ta là kẻ đáng ghét nhất!

Dần dần, không còn nghe được tiếng bước chân, một thoáng trước lòng của cô còn ấm áp giờ đã lạnh như băng.

“Oa” cô bật khóc thành tiếng, “Đường Húc Nghiêu, anh là tên đáng ghét! Yêu một người không phải là như thế, sao anh không màng em? !”

“Em muốn anh dụ dỗ em sao? !” Ngay sau lưng cô, âm thanh đặc ý của anh nhẹ nhàng vang lên.

Cái gì? !

Anh vẫn còn ở đây? !

Hạ Hải Dụ nghi ngờ quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt sáng lạn của Đường Húc Nghiêu.

Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, hai mắt đỏ lên vì khóc, cắn thật chặt miệng nhỏ, giống như là con thỏ nhỏ bị người khác làm khó.

Khẽ thở dài, anh biết mình không đoán sai, cô chính là cứng đầu, chính là thích không được tự nhiên, sẽ không làm nũng, liền ngu ngốc dùng phương thức này biểu đạt,

Ngốc chết!

Thật may là anh đủ thông minh!

Hạ Hải Dụ hoàn toàn ngây người, cứ tưởng là anh đã đi, nhưng anh lại không có, cô rõ ràng nghe được tiếng bước chân của anh mà!

Cúi đầu, nhìn anh hai chân không dẫm trên đất, giày da bị anh cầm ở trên tay.

“Đường Húc Nghiêu, đồ xấu xa! Anh cố ý!” Cô đánh liên tục vào lồng ngực anh.

Anh lập tức cầm tay cô hờ lạnh, “Em không phải cũng là cố ý sao? !”

“Vậy thì thế nào? ! Không cần anh lo!”

“Anh muốn quản!” Cúi đầu, anh chuẩn xác hôn môi của cô.

“Đường. . . . . Ừm. . . . .” Tất cả lời nói cũng bị hôn đi, mùi hương của riêng anh xông thẳng vào khứu giác của cô, anh ngang ngược xâm chiếm tất cả mùi vị ngọt ngào của cô.

Cô còn lâu mới trở thành đối thủ của anh, đầu trống rỗng, thậm chí không biết anh dẫn cô lên xe lúc nào, cuối cùng vẫn là anh chủ động kết thúc nụ hôn dài này.

Nhưng là, anh mặc dù thả cho cô một con đường sống, nhưng cánh tay vẫn mạnh mẽ ôm chặt cô, nhiệt độ hai người không ngừng tăng cao.

“. . . . .” Hạ Hải Dụ nằm nghiêng ở trong lòng anh, thở từng ngụm từng ngụm một, hơi thở cũng trở nên gấp gáp, đôi mắt phủ một lớp sương mờ màng, nồng đậm.

Đường Húc Nghiêu một tay ôm eo nhỏ của cô, một tay nhẹ nhàng xoa nắn bộ ngực mềm mại của cô, đôi mắt nhìn chăm chăm vào môi cô, “Về nhà sẽ tiếp tục, mặc dù chúng ta không phải lần đầu tiên, nhưng lần thứ hai cũng không thể quá qua loa.”

Nói xong lại nặng nề hôn một cái trên khuôn mặt nhỏ của cô.

Hạ Hải Dụ hơi ngẩn người, khuôn mặt nhỏ nhẩn lại hồng lên.

Ông trời. . . . . cô mới vừa ngẩn người vì nghi ngờ anh tại sao chột dừng lại, không có đem chuyện “Yêu” tận tình làm xong sao? !

Hạ Hải Dụ, mi điên rồi sao, làm sao người có thể trở nên không biết thẹn như vậy ? !

“Ngoan, anh biết em rất muốn, nhưng trong xe thật không tiện, anh không có vấn đề, nhưng em sẽ không thoải mái!” Anh xoa đầu cô giống như là đang trấn an con mèo nhỏ, khuôn mặt đẹp trai hiện lên vẻ xấu xa.

“Tôi. . . . . Tôi mới là không muốn!” Cô tức giận phản kháng, lại đột nhiên cảm thấy lời này thật không thích hợp, vội bổ sung, “Tôi tuyệt đối không muốn, hoàn toàn không muốn!”

Nhanh chóng chạy lên lầu 5, Hạ Hải Dụ hồn hển thở gấp, cuối cùng đã tới trước cửa nhà mình, cúi đầu vội vàng tìm chìa khóa. Đường Húc Nghiêu vẫn còn ở lầu dưới đỗ xe, cô nhất định phải mở cửa vào nhà trước khi anh lên lầu!

A a a a a, nghĩ đến bọn họ vừa mới hôn kịch liệt tới độ sắp mất khống chế, cô đã cảm thấy toàn thân máu nghịch lưu, xông thẳng gáy.

Cô lại còn chủ động đáp lại anh!

Thật quá mắc cỡ!

Đáng ghét hơn chính là khi anh buông cô ra, cô còn cảm thấy có chút mờ mịt, để cho anh có cơ hội hình dung cô “Chưa thỏa mãn dục vọng”!

Đáng ghét, cô mới không có chưa thỏa mãn dục vọng!

Về mặt kia của anh ta thật sự là quá đen tối, thật xấu!

Dậm chân, cố gắng tìm chìa khóa trong túi xách nhưng cái chìa khóa giống như cố tình cùng cô đối đầu, lần mò nửa ngày cũng không tìm thấy.

A a a a a, còn chưa tìm được thì anh đã lên!

Từ cầu thang đã nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn tới gần. . . . .

“Hạ Hải Dụ! Hôm nay em chết chắc!” Trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến giọng nói mang ý tuyên cáo của anh.

136. Chương 136: Nhân Cơ Hội Cầu Hôn

“Hắt xì!” Hạ Hải Dụ chợt hắt xì, đem một dòng mập mờ trong nháy mắt hút ra.

Đường Húc Nghiêu nhíu mày, cũng không rõ cô rốt cuộc là cố ý hay vô ý.

Đi tới phía sau cô, đưa hai tay nắm chặt bả vai của cô, đem cả người cô kéo về phía mình, “Đi, vào nhà anh đi.”

“Mới không cần!” Hạ Hải Dụ xấu hổ, chớp mũi thật giống như vẫn có chút không thoải mái, ê ẩm, ngay cả mắt cũng thế.

Xong rồi, cô hiện tại giống như trở nên rất yếu ớt, hôm nay đã rơi rất nhiều nước mắt, cũng đều bị anh nhìn rồi, thật mất thể diện!

Hạ Hải Dụ, mi làm sao lại biến thành như vậy? !

Đường Húc Nghiêu thừa dịp cô còn đang sững sờ hôn trộm lên trán một cái, “Đến nhà anh tắm nước nóng, nhanh giải trừ khí lạnh, nếu không muốn bị cảm.”

Hạ Hải Dụ bĩu môi, “Sao phải đến nhà anh tắm, nhà tôi không là không có nước nóng, chưa nói nhà anh còn không có quần áo để thay!”

“Mặc của anh là được!” Anh cười đến có chút tà ác.

Mặt Hạ Hải Dụ đỏ bừng lên, cái đồ lưu manh này trong đây đều là những ý nghĩ xấu xa!

Trợn mắt một cái, không nói gì nữa, cầm chìa khóa mở cửa phòng, “Không ở đây nói linh tinh với anh nữa, tôi vào đây, tạm biệt!”

“Đợi đã...!” Anh gọi cô, “Đồ của em không cần nữa? !”

“Cái gì? !” Hạ Hải Dụ khẽ kinh ngạc, “Đồ của tôi? !”

Đường Húc Nghiêu cố làm ra vẻ thần bí, “Chìa tay ra!”

Hạ Hải Dụ khổ hiểu nhíu mày, nhưng vẫn là xòe bàn tay ra trước mặt anh.

Đường Húc Nghiêu cười nhẹ, cầm bàn tay mềm mại của cô đặt trên môi anh khẽ hôn, “Cái này, mang về!”

Đầu ngón tay lập tức giống như bị lửa đốt, Hạ Hải Dụ vội vàng rút tay về, tim đập loạn.

Cô dĩ nhiên không có đánh rơi thứ gì, nhưng anh cho cô vật như vậy lại càng làm cho tâm của cô loạn lên.

Đường Húc Nghiêu nhìn cô nháy mắt mấy cái, “Tạm thời gửi lại nhờ chỗ em, anh sẽ tính phí, chờ tới lúc em trả lại anh sẽ tính một lần!”

Ngón tay thon dài khẽ lướt nhẹ qua môi của cô.

Hạ Hải Dụ hận không thể cắn đứt đầu ngón tay anh, “Đường Húc Nghiêu anh thật xấu xa!”

Cố ý không để ý đến hành động của anh, nghiêng mình vào phòng, “Rầm” đóng cửa lại, không nhìn được mặt đỏ tim đập.

Thật là, ở chung một chỗ với kẻ lưu manh này, mặt của cô không biết còn phải đỏ bao nhiêu lần nữa!

Nhưng là, cô nhận thua trên tay của anh!

Che hai gò má ửng hồng, Hạ Hải Dụ đẩy cửa vào phòng tắm, bật nước nóng lên tắm, dòng nước nóng chảy trên người, thật ấm áp.

Hình như là ở bên ngoài nghĩa trang chịu mưa quá lâu, đối với cảm giác ẩm áp này trở nên thật tham luyến.

Nhưng là. . . . . Cô biết rất rõ. . . . .Cô tham luyến không chỉ là cái này. . . . .

Tắm xong, cô bắt giắc cảm thấy đói bụng, nhìn qua tủ lạnh, bên trong hình như không có gì ăn, một mớ rau cũng không có, thậm chí ngay cả mỳ ăn liền cũng hết!

Buồn rười.

Kính coong. . . . . Leng keng. . . . .

Chuông cửa vang lên.

Hạ Hải Dụ không cần hỏi cũng biết người bên ngoài là ai, mặc đồ ngủ đi mở cửa, giọng nói không tự chủ mà mang theo vẻ lăm “Lại làm sao nữa? !”

Đường Húc Nghiêu nhếch môi cười, giống như là làm ảo thuật từ sau lưng giơ lên túi thức ăn: cháo Bát Bảo nóng hổi, vài đồ ăn nhẹ, trái cây tráng miệng.

Hạ Hải Dụ trừng mắt lớn, thật không dám tin, anh ta là thần tiên sao? Làm sao biết cô đang bị cơn đói hành hạ!

Cảm động!

Yêu!

“Cảm động chưa? ! Yêu chưa? !” Đường Húc Nghiêu cười rạng rỡ đem lấy lòng cô, cũng là cố ý đùa cô.

Khuôn mặt nhỏ của Hạ Hải Dụ đỏ lên, tức giận trả lời, “Đúng vậy ! Đúng vậy đấy! Cảm động chết rồi, thích chết đi được!”

Đáng ghét! Không phải là một chút đồ ăn thôi sao? Tại sao phải làm ra bộ dạng ân điển này! Cái này thật không ai bì nổi anh, cô làm sao có thể yêu anh? Ánh mắt thật có vấn đề!

Đường Húc Nghiêu cũng không tính dễ dàng buông tha cô, thừa cơ hội này anh nhất định phải để chính miệng cô thừa nhận một số thứ!

“Cảm động cái gì? Lại ưa thích người nào?” Khẽ nghiêng người, lại gần bên tai cô, giọng nói cố ý thấp xuống.

Rầm!

Khuôn mặt nhỏ nhẩn hồng lên!

Cái gì a, nhân cơ hội uy hiếp a!

Trợn tròn mắt, biểu tình của anh thật giống như tên trộm.

“Hừ!” Hạ Hải Dụ hừ nhẹ một tiếng, miệng đóng thật chặt, cô tuyệt đối không bao giờ nói!

“Không nói? ! Vậy anh rất tiếc phải mang những đồ ăn ngon này đi!” Anh cố ý cầm lấy túi thức ăn ở trước mắt cô đung đưa.

Hạ Hải Dụ tức giận vô cùng, anh ta rõ ràng là khi dễ cô..., biết rõ cô hiện tại đói bụng đến sắp ngất, làm sao có thể cự tuyệt đồ ăn!

Mở to mắt, không nhìn anh, giọng nói vô cùng nhỏ, lẩm bẩm, “Tôi.....thích.....anh”

Ghét!

Tuy chỉ có ba chữ nhưng so với một bài văn dài còn khó hơn, nói lắp bắp, chỉ vì, đây là những chữ cô ít nói nhất!

“Cái gì? !” Đường Húc Nghiêu cố ý làm bộ như không nghe thấy, “Em nói nhỏ cái gì đó, anh không nghe thấy, nói lại lần nữa!”

Đáng ghét, anh là cố ý! Tên bại hoại này! Không trêu cợt cô thì anh cảm thấy cả người không thoải mái sao?!

Nhắm mắt lại, nói lớn tiếng, “Tôi.....thích.....anh!”

Lần này được chưa? !

Hài lòng chưa? !

Khăng định sẽ vụng trộm vui mừng? !

Hạ Hải Dụ nhắm mắt lại nghĩ, nhưng không ngờ Đường Húc Nghiêu chợt lại gần rồi, “Bé cưng, khi nói thích phải nhìn thẳng vào mắt của đối phương a!”

Anh cần môi cô.

“A!” Đau!

Hạ Hải Dụ chợt mở mắt ra, nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của anh.

Khóe miệng cong cong, cô chợt nở nụ cười giảo hoạt, “Nhìn thẳng vào mắt nói sao? Được rồi!”

Khụ khụ hai tiếng, nàng cố ý làm ra dáng vẻ nghiêm trang, nghiêm túc liếc nhìn mắt của anh Thích ——
cơm của anh!”

Đường Húc Nghiêu lồng ngực một hồi hựt hẫng, anh biết là cô không dễ dàng nghe lời như vậy!

Chỉ là ——

Bàn tay chợt ôm lấy cô, trên mặt đẹp trai hiện lên vẻ tính toán, giọng nói mê người bên tai cô, “Yêu thích cơm của anh, có phải em muốn anh nuôi dưỡng em cả đời?!”

Cái gì? !

Nuôi cô cả đời? !

Này. . . . . Coi như là. . . . . Cầu hôn sao? !

Hạ Hải Dụ cảm thấy mặt mình lại nóng bừng, lần này, so với các lần trước còn nóng hơn nữa.

137. Chương 137: Không Nhận Được

“Thế nào, nhất thời vui mừng đến ngẩn người sao? !” Đường Húc Nghiêu nhìn về mặt đỏ ửng của cô, không nhận được nhếch miệng lên.

Không để cho cô có bất kỳ cơ hội cự tuyệt nào, anh cầm tay trái của cô, đem chiếc nhẫn đã sớm chuẩn bị đeo vào ngón giữa có ý tứ là đính hôn.

Mười ngón tay đan vào nhau, quấn quanh, triền miên.

Hai tâm hồn hòa vào nhau.

Hạ Hải Dụ bị dọa đến sợ một lúc lâu, ngẩng đầu, nở nụ cười bình tĩnh, trở tay, cầm thật chặt tay của anh.

Lần này, cô nhất định sẽ đồng ý, sẽ tin tưởng, sẽ dũng cảm.

Nhưng là ——

“Đường Húc Nghiêu, viên kim cương trên chiếc nhẫn này sao lại lớn như vậy, ngón tay cũng không ngẩng lên được rồi ! Làm thế nào để ăn cơm được! Ăn cơm là quan trọng nhất a!” Cô bày ra vẻ mặt trẻ con, chu miệng lên, sau đó cố ý nhăn nhó mặt đoạt lấy trong tay anh túi thức ăn.

Đường Húc Nghiêu giật mình tại nguyên chỗ, cô thật giống một đứa trẻ nhỏ.

“Ngu ngốc, còn không vào đi!” Từ trong phòng bếp truyền đến tiếng trách nhẹ của cô.

Trước bàn ăn, Hạ Hải Dụ vội vã mở nắp chén cháo, mùi thơm của cháo Bát Bảo lập tức xông vào mũi, “Oa, thơm quá!”

Cầm cái muỗng, ăn một miếng lớn: “Ừ, ăn ngon, ăn ngon!”

Đường Húc Nghiêu mỉm cười, dáng vẻ thỏa mãn của cô thật giống con mèo nhỏ được chủ cưng ái; khi cười, hai mắt cong lên, miệng phúng phính trông thật đáng yêu.

Đột nhiên anh cảm thấy cứ như vậy nhìn cô cả đời là một loại hạnh phúc.

Trước khi gặp cô, anh không hiểu gì là “Hạnh phúc”, không gì làm anh hạnh phúc, cũng không có gì không hạnh phúc, cuộc sống ngày này ngày khác, thật nhàm chán, là cô mang đến cho anh những trải nghiệm kì lạ, hiểu được thế nào là ghen tỵ, tức giận, điên cuồng, thỏa mãn.

Cô giống như là ánh sáng mặt trời rực rỡ chiếu vào thế giới của anh, từ đó, anh liền thay đổi thành hoa hướng dương.

Bị ánh mắt nóng rực của anh nhìn chăm chăm thật có chút tê dại da đầu, tai Hạ Hải Dụ lại bắt đầu nóng lên, vì che giấu ngượng ngùng, liền từng ngậm từng ngậm ăn cháo, kết quả không cẩn thận, nóng rồi !

“Oa. . . . . Thật là nóng. . . . .” Cô lè lưỡi thổi hai cái, thật là mềm mại khiến ánh mắt Đường Húc Nghiêu chợt nóng lên.

Hạ Hải Dụ hình như cũng phát giác thấy, chậm rãi dừng động tác, tim đập thành thịch.

Ôi, cô tại sao vậy, ở trước mặt anh ăn cái gì cũng phải chú ý hình tượng!

Lần này làm sao cô có thể đối mặt với anh đây? !

Thật là muốn đào một cái hố để nhảy xuống!

Ánh mắt của anh nhìn cô thật không đứng đắn, giống như là cô không có mặc quần áo vậy!

Trong giây lát nghĩ đến cái gì, cô ấp úng hỏi, “Cái đó. . . . . Quan hệ hữu nghị chuyện tình. . . . .”

Cô vừa nghĩ tới việc mình mặc đồ bơi ở trước mặt anh, liền hận không thể lập tức ngắt đi!

“Thế nào? !” Đường Húc Nghiêu nhú mày, cố ý khiêu khích nói: “Đối với mình 32A không có tự tin? !”

“Anh!” mặt Hạ Hải Dụ đỏ bừng, cầm khăn giấy trên bàn ném vào mặt anh ta, “Đồ lưu manh, cái gì mà đi bãi tắm ven biển, nhất định là anh cố ý, anh cố ý định. . . . . Muốn nhìn những mỹ nữ loại 36C bikini đúng không? !”

Đường Húc Nghiêu cười đầy hứng thú, “Em có phải đang lo lắng anh sẽ bị hút hồn bởi những mỹ nữ đó? !

“ . . . . . ”

“A a a, ghen!” Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang hồng lên của cô, khoa trương kêu.

Cái gì? !

Ghen? !

Thật giỏi tưởng tượng!

Cô sẽ không vì cái loại chuyện này mà ghen !

Hừ một tiếng, nhìn anh nói, “Em mới là không thèm ghen, con mắt của anh thích ngắm người nào thì ngắm người đó, nhưng nếu là chỉ liếc mà không ngắm thì sẽ mù đấy!”

Nói xong, trong đầu buồn bực tiếp tục ăn cơm.

Lấp đầy bụng đói, Hạ Hải Dụ cảm thấy thật hài lòng, lưỡi biếng ném mình vào ghế sa lon, mở TV, trên kênh mua sắm lại đang đề cử một sản phẩm làm lớn ngực.

Áo ngực cỡ 30 cực to? !

Không lo bị cộm? !

Thật là tốt ! ! !

Hai mắt cô tỏa sáng.

Chờ Tiểu Vân về cô muốn hỏi xem có nên mua sản phẩm này hay không?

Ách. . . . . Cô đang suy nghĩ gì. . . . . Lại muốn mua cái đó? !

Đồ mờ hôi !@_@!

Hạ Hải Dụ, đầu óc của mi bị ngưng nước rồi sao? !

Thật là bị đồ xấu xa đó ảnh hưởng!

Quả nhiên là gần mực thì đen gần đèn thì sáng a!

Nếu còn tiếp tục như vậy, cô cũng sẽ biến thành xấu!

Không thể a! không thể!

Nhanh chóng đổi kênh, chọn một phim hoạt hình để xem.

Sau đó nghiêng đầu liếc nhìn bóng dáng người đó đang gọi điện thoại ngoài ban công, anh không phát hiện!

Một lát sau, Đường Húc Nghiêu nghe điện thoại xong, từ ban công đi vào phòng khách, vừa nhìn trên ghế sa lon đã thấy Hạ Hải Dụ ngủ thiếp đi!

Cô ôm gối, đầu ngã sang một bên, lông mi dài khê buông xuống, đôi môi đỏ mọng có chút nhếch lên, giống như đang trong giấc mộng đẹp.

Bên trong phòng vô cùng an tĩnh, Đường Húc Nghiêu như nghe được tiếng tim đập trong lồng ngực của mình.

Nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cô, nhịn không được khom người xuống, nhẹ nhàng hôn cánh môi mềm mại của cô, anh tự nhủ chỉ hôn phớt qua.

Nhưng là, Hạ Hải Dụ ở trong mộng lâu bầu một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn chủ động mở ra, vô ý thức hấp dẫn anh.

Đường Húc Nghiêu nhất thời không kiềm chế được, thở dốc, nụ hôn trở nên sâu hơn, thỏa mãn mình đồng thời cũng ra sức khơi lên hứng thú trong mộng của cô.

Hạ Hải Dụ trong giấc ngủ thật hỗn loạn, mới vừa ở trong phim hoạt hình thấy Tiểu Hoàn Tử ăn kem, sau đó trong miệng của cô cũng xuất hiện một cây, kìm lòng không được, cô liền thưởng thức.

Nhàn nhạt trong hô hấp xen lẫn từng tiếng không tự chủ kêu rên, cô giống như là con mèo nhỏ ngoan ngoãn, ông trời, anh không nhịn được!

Bàn tay hư hỏng chui vào trong áo ngủ của cô, cảm thụ của cô cái tốt

Oh, trời ạ, anh muốn nổ tung!

Thật muốn cứ như vậy phóng túng mình, để mình hóa thân làm dã thú, hung hăng ăn hết cô!

Hạ Hải Dụ chợt tỉnh lại, thấy hai người tư thế mập mờ, cả người thiếu chút nữa nhảy lên !

“Này, Đường Húc Nghiêu, anh là đang làm gì vậy? !”

“Hừ. . . . . Đây không phải là thật, em đang mộng du.” anh cố gắng dụ cô, bàn tay đặt ở trước ngực mềm mại của cô không có ý buông ra.

138. Chương 138: Động Tay Động Chân

Hạ Hải Dụ đã tỉnh táo, bị anh lừa đến tức điên “Anh lừa dối ai đó! Đồ háo sắc!”

Cô đánh vào cái tay đang làm càn của anh.

“Ai u, đau!” Đường Húc Nghiêu kêu to.

“Đáng đời! Ai kêu anh động tay động chân với em!”

Anh cười, “tiểu thư Hạ Hải Dụ, em phải rèn luyện tự giác, từ nay về sau anh sẽ thường xuyên động tay động chân với em!”

Hạ Hải Dụ không thể nói được gì, thật là muốn phát điên, cái gì cái gì a, anh đã động tay động chân còn lý luận, còn kêu cô phải tự giác, thật có thể ác!

Ngồi dậy, chỉnh lại quần áo của mình, sau đó cô cố ý cầm gối ôm chống đỡ lồng ngực của anh, khẽ dùng sức thoái thác, “Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, Tiểu Vân sắp về rồi, anh về nhanh đi nếu để cô ấy bắt gặp thật phiền toái!”

Đường Húc Nghiêu nheo mắt, “Bộ dạng anh có cái gì không thể để người khác nhìn thấy ? ! Hử ?!”

“Thật là, không phải, em sợ làm chuyện cười cho Tiểu Vân! Đi mau đi mau!” trên mặt Hạ Hải Dụ có chút ửng hồng, mở to mắt, không nhìn anh.

Đường Húc Nghiêu nhẹ nhàng nở nụ cười, nhân cơ hội cò kè mặc cả, “Vây em hãy gọi anh một tiếng ngọt ngào!”

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ trợn mắt, một ngón tay đâm vào vai của anh, thở phì phò nói, “Nghĩ hay quá nhỉ! Em mới không cần gọi cái kiểu lồi lồi kéo kéo đó!”

“Ghe tởm? !” anh hoàn toàn không hiểu ý của cô, “Anh cảm thấy vô cùng tốt, nhanh lên một chút, kêu một tiếng!”

“Đừng nằm mơ!” Cô làm mặt quỷ với anh, không gọi chính là không gọi!

“Được gọi là ông xã? !” Đối với sự xưng hô này, anh là hoàn toàn không để ý .

Hạ Hải Dụ trừng mắt nhìn, cô không nghe lầm chứ, người này da mặt sao lại dày đến vậy, cái gì mà ông xã bà xã, thật đúng là ảo tưởng!

“Cái này cũng không gọi sao? ! Vây để khi nào có riêng chúng ta thì gọi!”

Dành riêng? !

A Húc? !

Hạ Hải Dụ nheo mắt lại, cái này mới nghe cảm giác không có gì đặc biệt, nhưng như thế chẳng phải là cả hai càng thêm thân mật !

Cô cố ý giả bộ ngu, “Cái gì dành riêng không dành riêng, em không nhớ rõ!”

Đường Húc Nghiêu nhếch môi, tà tà cười, “Không nhớ rõ a. . . . . Vây anh sẽ tốt bụng nhắc lại cho em. . . . . Chính là đêm đầu tiên của chúng ta. . . . . Em nằm ở trong lòng anh. . . . . Thật chặt tở tở. . . . . Tu tu ngượng ngùng. . . . . Không biết bao nhiêu lần gọi cái đó. . . . .”

“Câm mồm !” Hạ Hải Dụ vội vàng lấy tay che cái miệng của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng đến sắp nổ tung, “Không cho anh nhắc lại chuyện kia!”

“Nhưng đó là lần thứ nhất, anh không đề cập tới nó còn có thể nói lần nào đây? Chúng ta làm lại không nhiều lắm! Trừ phi. . . . . Em nhanh một chút để cho anh. . . . .”

“Đồ lưu manh, ra ngoài!” Hạ Hải Dụ đem ôm gối hung hăng đánh vào anh, sau đó xoay người chạy trốn vào phòng ngủ.

Sau khi đã đóng cửa cô mới hướng về phía ngoài cửa hô to, “Đường Húc Nghiêu em hạn cho anh ba giây phải rời đi, nếu không em sẽ không bao giờ để ý đến anh nữa !”

Hết xong, cô ngã xuống trên giường, đáng ghét, cô thế nào lại có một loại dự cảm như mình chính là con mồi đang bị gã thợ săn đói khát đuổi theo, chạy không thoát!

Ong ong. . . . . Ong ong. . . . . Điện thoại di động rung lên.

“Anh cái gì đây?” anh ở bên ngoài nhàm chán nhấn tin.

Hạ Hải Dụ liếc mắt, nhanh chóng hiện lên hai chữ —— ngủ!

“Cần anh bồi không?” Anh không sợ chết hỏi.

“Không cần, anh quá đắt!”

Đường Húc Nghiêu nhìn chăm chăm những lời trên màn hình, thiếu chút nữa học máu tại chỗ, cô ngốc lại còn nói anh đắt, rõ ràng là đem anh so sánh với vịt!

Hạ Hải Dụ cơ hồ có thể đoán được bộ dạng cực kì tức giận của Đường Húc Nghiêu!

Hừ hừ, cứ tức giận đi!

Vùi đầu vào trong chăn, cười to đến nỗi nước mắt cũng chảy ra.

Lơ đãng, một giọt nước mắt trượt vào trong miệng, mặn chát nhưng thật giống như mang theo một vị ngọt ngào.

Nụ cười trên mặt từ từ cứng đờ, chợt phát hiện kể từ khi anh xuất hiện ở nghĩa trang, trong lòng cô liên cảm thấy ngọt ngào không ngừng. . . . . tràn ngập cả những nơi sâu nhất trong lòng.

Mân mê chiếc nhẫn trong tay, khẽ siết chặt, suy nghĩ một chút, viết vào điện thoại năm chữ—— cảm ơn anh, A Húc.

Cách một bức tường, Đường Húc Nghiêu nhìn tin nhắn, đáy lòng cũng có cảm giác ngọt ngào.

Khéo môi cong lên, ngón tay thon dài nhấn phím call, trực tiếp hỏi cô, “Em đang dùng sữa tắm gì vậy?”

Hạ Hải Dụ nhú nhú mày, “Anh hỏi cái này làm gì? !”

“Trả lời anh là được rồi ! Sữa tắm bình dân? Mua ở đâu?”

“Ong mật nhỏ, là loại giá rẻ đặc biệt trong siêu thị...!” Mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng Hạ Hải Dụ vẫn nói cụ thể.

Lấy được đáp án, Đường Húc Nghiêu thật hài lòng, tốt quá, một lát anh sẽ đi mua ngay!

Hạ Hải dụ nghĩ tới nghĩ lui không nghĩ ra, “Này, anh lại có âm mưu gì? !”

Anh cười, rất đáng đánh đòn giải thích, “Anh muốn dùng sữa tắm giống em, như vậy lúc ngủ, khắp chăn đều là mùi của em, thật giống như ôm em ngủ!”

Sắc mặt Hạ Hải Dụ lúc đỏ lúc trắng, “Đồ háo sắc! Trong đầu anh toàn những suy nghĩ không đúng đắn!”

“Bảo bối, em xấu hổ sao?” Anh lại không sợ chết nói.

“. . . . .” Hạ Hải Dụ điên rồi, “Ai là bảo bối a, không cần gọi loạn!”

Đường Húc Nghiêu từ chối cho ý kiến, ngửa đầu nhìn mây trên trời, một đám mây lại một đám, mỗi đám mây đều nhìn giống như khuôn mặt tươi cười của cô.

Nụ cười của cô, chính là thứ quý giá nhất trên đời này!

Mặt Hạ Hải Dụ nóng bừng nhưng vẫn là không nhịn được dằn dò, “Đường Húc Nghiêu, anh không phải muốn làm loạn a, những thứ bình dân anh đều dùng không quen, lần trước ăn cơm bình dân cũng bao tử đau rồi, giờ dùng sữa tắm mà bị làm sao thì thật buồn cười !”

“Dị ứng cũng không sao, sau này em dùng cái gì anh sẽ dùng cái đó!” Nghe như lời nói bốc đồng thể nhưng anh hoàn toàn nghiêm túc.

“Hạ Hải Dụ, bắt đầu từ bây giờ, anh đầu tiên là bạn trai của em, sau đó mới là Đường Húc Nghiêu, cuối cùng mới là Đường tổng giám đốc.”

“Anh biết em lo lắng, em bất an, em bất đắc dĩ. . . . . Nhưng anh sẽ cố gắng.”

“Có lẽ, giữa chúng ta còn có rất nhiều vấn đề, nhưng là, xin em tin tưởng anh, cũng xin em tin tưởng mình, tất cả vấn đề đều có thể giải quyết, sẽ không có chuyện gì.”

“Anh rất nghiêm túc!”

139. Chương 139: Sai Bảo Tà Ác

Hôm sau, Hạ Hải Dụ dậy từ rất sớm, đeo tạp dề, chuẩn bị đến nhà đối diện làm bữa sáng.

Cúi đầu nhìn lại chìa khóa trong tay, trên mặt lộ ra vẻ giảo hoạt.

Trước kia cô đều nhấn chuông cửa, mặc dù anh mỗi lần đều không ở đây, nhấn chỉ là theo phép xã giao, nhưng mà hôm nay có thể không cần đi, cầm chìa khóa trực tiếp mở cửa chẳng phải là đặc quyền của bạn gái? !

“ . . . . .” Khuôn mặt nhỏ đỏ lên vì ý tưởng xuất hiện trong, cảm thấy ảo não.

Hạ Hải Dụ, bình tĩnh một chút!

Mi chỉ là đến thổi cơm, bạn gái hay không bạn gái gì chứ!

Cũng không phải là lần đầu tiên, có cái gì phải khấn trương!

Lập tức hít sâu một hơi, dùng chìa khóa mở cửa.

“A. . . . .” Vừa vào cửa, liếc thấy bóng dáng cao lớn bên trong, Hạ Hải Dụ bị dọa đến giật mình.

Anh thế nào lại ở nhà? !

Mỗi ngày không phải đều là đi ra ngoài chạy bộ sao? !

Đường Húc Nghiêu dù bạn vẫn ung dung nhìn bộ dạng hốt hoảng của cô, nhếch miệng lên, “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Tim cô đập loạn xạ, nhanh chóng cúi đầu, mắt không dám tùy tiện ngẩng lên.

Anh ở trần, phía dưới cũng chỉ mặc một cái quần bốn góc, thân thể thông dài hiện ra tỷ lệ hoàn hảo kim ” tam giác”, nhảy qua vai hẹp mỏng, hoàn mỹ.

Mặc dù đàn ông sáng sớm rời giường ăn mặc như vậy không có gì kỳ quái, nhưng là cô cảm thấy rất lúng túng!

“Khụ. . . . . Khụ khụ. . . . . Anh bữa sáng muốn ăn cái gì để em làm.” Xấu hổ, hai tay lén siết chặt góc áo.”

Đường Húc Nghiêu ngược lại rất thản nhiên, đôi mắt mang theo ý cười, “Như mọi ngày là được rồi.”

“Vâng.” Cô buồn bực đi vào phòng bếp.

Đường Húc Nghiêu hai tay ôm ngực, có chút hăng hái nhìn cô, “Anh đi tắm trước.”

Hạ Hải Dụ cắn răng, tại sao tắm phải thông báo với cô chứ? Muốn tắm thì cứ đi!

Leng keng cạch cạch, công việc của cô ở trong bếp lu bù lên.

Cùng lúc đó, trong phòng tắm cũng truyền đến tiếng nước chảy ào ào.

Ánh nắng sáng sớm từ cửa sổ chiếu vào, ấm áp, tốt đẹp báo hiệu một ngày mới lại bắt đầu.

“Hạ Hải Dụ, giúp anh lấy khăn lông!” Trong phòng tắm, thanh âm Đường Húc Nghiêu truyền ra.

Khăn lông? !

Hạ Hải Dụ từ trong phòng bếp đi ra, bĩu môi, “Anh không có cầm khăn lông đi vào sao? !”

“Ừ, quên, hình như là ở trên sân thượng.”

Cô nghiêng đầu đi về phía ban công, quả nhiên, trên giá phơi quần áo có một tấm khăn lông thật to, kẻ ô vuông màu lam .

Đưa tay gỡ xuống, cô đi tới trước cửa phòng tắm cách một mét, “Lấy ra rồi, anh vươn tay ra cầm đi !”

Cửa đầu kia truyền đến tiếng cười nhẹ của anh, cô không dám đến gần vì sợ không cẩn thận nhìn thấy thân thể của anh sao? !

Cửa khe khẽ mở ra, lộ ra một cái khe nhỏ, khuôn mặt đẹp trai lộ ra.

Ánh mắt Hạ Hải Dụ tròn tròn, bảo anh đưa tay, thế nào lại thò đầu ra, hơn nữa còn là biểu tình ghê tởm như vậy!

“Của anh!” Cô ném khăn lông vào mặt anh ta, che đi biểu tình của anh.

“ . . . . .” Bỗng bị khăn lông ném vào, vẻ mặt Đường Húc Nghiêu bất mãn, nhưng nụ cười ở khóe môi vẫn không giảm.

Năm phút sau.

Cửa phòng tắm lại bị mở ra, Đường Húc Nghiêu bày ra vẻ mặt khiêu khích, “Hạ Hải Dụ, giúp anh lấy quần lót !”

Bên trong, quần lót? !

Hạ Hải Dụ nghi ngờ mình nghe lầm, nhưng quay đầu nhìn lại, người nào đó đang từ trong khe cửa lộ ra biểu tình khó coi.

Cô hung hăng trừng anh, trong kẽ răng nặn ra hai chữ, “Nghỉ đi!”

Sớm biết cô sẽ như vậy, Đường Húc Nghiêu liếc cô một cái, không nhanh không chậm nói, “Không cần phải không? Vậy anh có thể trực tiếp đi ra ngoài a! Anh không mặc gì cả!”

Nói xong, anh liền đem khe cửa mở lớn ra một chút.

Hạ Hải Dụ vội vàng đầu hàng, “Được, được rồi, Em đi lấy! Anh để ở đâu? !”

“Trong tủ treo quần áo, phía bên trái.”

Vâng một tiếng, Hạ Hải Dụ tức giận đi vào phòng, “Ba” mở cửa tủ quần áo, bên trái. . . . . Bên trái. . . . .

Tìm được!

Nhìn ở đó vô số quần lót, mặt Hạ Hải Dụ trong nháy mắt đỏ hoàn toàn.

Choáng nha, anh ta nhất định là cố ý!

Phía trên cùng lại là cái quần bơi mà cô và anh đi mua!

A, muốn chết, vừa nghĩ tới sự kiện kia, cô liền hận không được đem anh cắt thành tám khúc!

Từ phòng tắm, Đường Húc Nghiêu lại cả gan khiêu khích “Tìm được chưa, nhanh lên một chút lấy ra a, anh sắp bị lột da rồi !”

Lột da cũng đáng! Ai kêu mặt của anh dày như thế!

Hạ Hải Dụ ác độc nguyên rửa.

“Nếu còn không đem tới anh sẽ trực tiếp đi ra ngoài!”

“ . . . . .”

Tay nhỏ bé từ từ đưa về phía một cái quần lót, làm thế nào cũng không có dũng khí cầm lên, đáng chết, anh cố ý bắt cô cầm đồ riêng tư này!

Ghê tởm!

nếu cô đụng cái đó, tay của cô nhất định sẽ nát rơi!

A a a a, tuyệt đối không muốn! Rầm!

Phóng mắt nhìn xung quanh, liếc thấy bên trên tủ có một đôi tất, quả quyết ra quyết định!

Đưa tay rút đôi tất của anh, sau đó đeo vào tay mình, biến thành cái bao tay, có phòng hộ cô rút cuộc dám cầm cái vật đó lên nhưng vẫn ỨC CHẾ, còn là mặt hồng tim đập.

Giống như là cầm bom, cánh tay của cô cổ kéo thật dài, cách mình thật thật là xa, một đường đi về phía phòng tắm.

“Đường Húc Nghiêu, đưa tay ra! Đầu không cho duỗi!” Cô đứng ở cửa phòng tắm ra lệnh.

Bàn tay to của anh từ trong khe cửa lộ ra, hơn nửa đoạn trên cánh tay còn đọng lại những giọt nước, hết sức hấp dẫn.

Hạ Hải Dụ nuốt nước miếng một cái, đem thứ đang cầm trên tay nhét vào trong lòng bàn tay của anh, “của anh.”

“Cảm ơn” Hân dùng ngữ điệu đặc biệt đáng đánh đòn.

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ thật muốn điên rồi, lúc này nếu nói “Không khách khí cũng quá mất mặt!

Anh cười, mặc dù bị ngăn cách bởi một cách của nhưng dường như anh vẫn có thể nhìn thẳng vào mắt cô, “Hạ Hải Dụ, quan hệ hữu nghị chuẩn bị diễn ra rồi, em phải chuẩn bị sẵn sàng —— ngày đó, anh sẽ sai bảo em làm nhiều chuyện hơn nữa!”

“Anh. . . . .” Hơi thở của Hạ Hải Dụ trở nên rối loạn, chỉ nghe được thanh âm khàn khàn mà kiên định của anh, “Bờ biển, bãi tắm, bikini, nhà nghỉ bãi biển. . . . . Hạ Hải Dụ, em cảm thấy trong hoàn cảnh đó anh còn có thể nhịn sao? Đến lúc đó anh nhất định sẽ cùng em làm chuyện xấu xa! Đừng hòng chạy trốn!”

140. Chương 140: Dấu Sơn Mồi

Nghe vậy, Hạ Hải Dụ lập tức giận lớn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không biết bởi thẹn thùng hay ảo não các mạch máu hồng hồng đều nổi lên.

Dừng một chút, cô lấy hết dũng khí bắt đầu kháng nghị

“Đường Húc Nghiêu, chẳng lẽ anh ở chung một chỗ với em đều vì cái đó sao?!”

“Em không phải là loại phụ nữ dễ dãi, chúng ta phải từng bước một, bắt đầu là nắm tay, sau đó mới có thể ôm, về phần cái đó thì phải thật lâu về sau ! Trước tiên phải bồi dưỡng tình cảm, anh có hiểu hay không? !”

“Anh thật là quá tự phụ rồi, dù em thích anh cũng không thể mặc cho anh làm gì thì làm!”

“Nghe rõ chưa? !”

. . . . .

Nói cả một tràng dài cuối cùng cũng xong, ngẩng đầu nhìn anh, chờ đợi câu trả lời của anh.

Một giây, hai giây, ba giây. . . . . Thời gian trầm mặc trôi qua. . . . .

Bên trong gian phòng không khí trở nên rất quái dị, còn mang theo một chút mờ mịt không rõ, trái tim cô không khỏi khấn trương, im lặng nuốt nước miếng.

Lặng!

Thật sự rất yên lặng!

Anh không nói lời nào, cô cũng chỉ nghe thấy tiếng thở của anh.

Nhiệt!

Không khỏi cảm thấy rất nóng!

Đường Húc Nghiêu mím môi không nói, ánh mắt nhìn thẳng vào hình bóng cô qua kính.

Hạ Hải Dụ cẩn thận từng li từng tí theo dõi anh, mong đợi câu trả lời của anh đồng thời cũng lo lắng anh sẽ có những hành động dọa người, người này tùy thời có thể nhào lên đấy!

Chợt, anh giật giật, khoe miệng chậm rãi nâng lên một độ cong kì quái, không phải là tự tin, cũng không phải là khoa trương, nhưng lại có chút cường ngạo.

Hạ Hải Dụ theo phản xạ lui về sau một bước, tim chợt nhảy loạn xạ, tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền.

Nhưng là, cô mới không sợ anh, cô muốn đấu tranh vì thủ quyền lợi của mình!

“Đường Húc Nghiêu!” Cô lại tiếp tục mở miệng, “Anh rốt cuộc có nghe rõ em nói gì không?!”

“Nghe được.” Anh khó nhọc phối hợp, giọng nói cũng rất là tế nhị, cuối cùng lại mang theo một tia chán chờ, “Nhưng là. . . . . Cũng không còn hoàn toàn nghe rõ. . . . . bởi đường tình yêu nghĩa là gì. . . . .”

Hạ Hải Dụ hồ nghi, khe khẽ tưởng, “Anh không phải quá tự phụ rồi !”

“A, sau đó thì sao? !” Anh vội vàng hỏi.

“Em sẽ không để cho anh muốn làm gì thì làm!” Cô lại cường điệu một lần.

Nụ cười trên khoe miệng chợt biến mất, tức giận nói, “Hạ Hải Dụ, vừa nãy em không phải nói như vậy!”

Cô trừng mắt nhìn, thế nào không phải, cô chính là nói như vậy!

Đường Húc Nghiêu gặm thét, “Câu vừa nãy em nói là —— ‘anh không phải quá tự phụ rồi, dù em thích anh cũng không thể mặc cho anh làm gì thì làm! ’, trung gian rõ ràng còn có ‘ em thích anh ’ mà!”

Hạ Hải Dụ ngó người, trời ạ, cô thật sự là nói như vậy! Cư nhiên không tự chủ liền thừa nhận! Chính miệng thừa nhận thích anh!

“Khụ. . . . . Vậy thì thế nào! Cái đó không phải trọng điểm, trọng điểm là phía sau! Phía sau á!” Cô nghiêng đầu sang chỗ khác, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Anh cười, mặc dù không thể lấy được lời hứa hẹn, nhưng lại ngoài ý muốn lấy được so với kia lời nói đáng giá gấp nhiều lần, đáng giá!

Hạ Hải Dụ trợn mắt nhìn, cố làm ra vẻ trấn tĩnh, “Tốt lắm, không nói bậy nữa, vào ăn cơm nhanh lên!”

Cô xoay người đi vào phòng bếp, khoe miệng len lén khe cong, trong đôi mắt cũng là tràn đầy ý cười.

Hai người cùng nhau vui vẻ hưởng thụ bữa ăn sáng, dọn dẹp cũng đến 7h30, Hạ Hải Dụ về nhà thay quần áo chuẩn bị đi dạy.

Dưới nhà, Đường Húc Nghiêu chờ trong xe, từ trong xa nhìn thấy bóng dáng cầu cô phía xa, ăn mặc kiểu công sở trông rất nghiêm túc nhưng vẫn mang theo vài phần hoạt bát, tóc buộc đuôi ngựa cứ nhảy lên nhảy xuống theo bước chân cô.

Trời, thật là đáng yêu !

Trước kia cô cũng ăn mặc như vậy nhưng hôm nay lại đặc biệt rực rỡ!

Hận không được lập tức xông lên hôn một cái!

Ánh mắt sáng quắc. . . . .

Hạ Hải Dụ đi tới cửa xe, tức giận quát, “Nhìn cái gì vậy, anh còn chưa đi làm, cậu mình là tổng giám đốc thì có thể đi muộn tùy thích sao? !”

Đồ lưu manh, đã ra ngoài rồi mà vẫn bày ra cái bộ dạng háo sắc đó!

Đường Húc Nghiêu lấy lại bình tĩnh, đưa tay mở cửa xe - chỗ ngồi cạnh tài xế, “Anh đưa em xong sẽ tới công ty. Đây chính là vinh hạnh của bạn trai!”

Hạ Hải Dụ biết từ chối cũng không được liền ngoan ngoãn lên xe

Một lúc sau, xe đã tới trước cổng học viện, Đường Húc Nghiêu ân cần giúp cô tháo dây an toàn, đưa ra yêu cầu: “Thường cho anh một cái hôn tạm biệt được không? !”

Mang theo nụ hôn của cô đi làm, tâm tình của anh khẳng định sẽ rất tốt!

“Cũng biết anh không yên lòng!” Hạ Hải Dụ xem thường nhìn anh, vốn không muốn đáp ứng, chợt nghĩ ra một chủ ý xấu.

Khóe miệng len lén nâng lên, cô nũng nịu nói, “Anh nhắm mắt lại trước!”

“Thần bí như vậy? !” anh vô cùng hoài nghi thành ý của cô.

“Có nhắm mắt lại không? !”

“Nhắm!”

Hạ Hải Dụ cười thầm, dặn dò, “Không cho nhìn lên đấy!”

Cô vừa theo dõi anh, phòng ngừa anh trộm mở mắt, vừa lén cho bàn tay nhỏ bé vào túi xách, khi đầu ngón tay đụng chạm vào vật nho nhỏ, tròn trịa gì đó thì khóe miệng không khỏi nhếch lên cao.

Không sai, chính là son môi!

Nhẹ nhàng tô lên môi, vốn là cánh môi đang nhợt nhạt trở nên rực rỡ .

Hướng về phía kính xe, soi hai cái, gạt đầu cực kì hài lòng.

“Đường Húc Nghiêu, chuẩn bị xong chưa?”

“Sớm đã chuẩn bị tốt rồi, hôn nhanh lên một chút, nhanh lên một chút!” Anh vội vàng thúc giục.

Cô híp mắt lại, đồ lưu manh, em lần này sẽ để anh thật thỏa mãn!

Nhé!

Nặng nề hôn xuống!

Dấu son thành công in trên mặt anh.

Ha ha, thành công, chạy mau!

Hạ Hải Dụ làm mặt quỷ, mở cửa xe nhanh chân mà bỏ chạy, thoát cái đã không thấy bóng dáng của cô.

Đường Húc Nghiêu mở mắt ra, nhìn thấy dấu son môi khoa trương của cô qua kính, lông mày nhíu lại.

Anh biết cô sẽ không đột nhiên ngoan như vậy mà!

Lưu lại dấu son môi lớn như vậy, cô cố ý biến anh thành trò cười sao? !

Khí lạnh tỏa ra xung quanh, rút khăn giấy muốn lau dấu môi son, nhưng bỗng nhiên ngừng động tác, khóe miệng đùa giỡn. . . . .

141. Chương 141: Rất Thích

Sau hai tiết học, Hạ Hải Dụ tranh thủ giờ giải lao vào phòng nghỉ.

“Này! Mọi người đã xem tin giải trí chưa? !” nữ Bát Quái nói nhỏ .

“Mới vừa đọc a, có gì sao? !”

“Ôi, ngốc! Đương nhiên là lén dùng di động vào mạng! Tội từ trước đến giờ đều là làm như thế! Hắc hắc. . . . . Sáng hôm nay có một tin cực sốc a!”

Mấy cô nàng buôn chuyện lập tức bắt sóng, tò mò hỏi, “Tin tức gì? Nói nhanh một chút nghe coi!”

Nữ Bát Quái khụ khụ hai tiếng, bắt đầu đọc, “Kết quả điều tra của tạp chí giải trí đã có, Đường tổng giám đốc được số phiếu cao nhất, là đối tượng mà phụ nữ muốn hẹn hò nhất!”

“Oa!”

“Thì ra là mọi người cũng có cái nhìn giống tôi!”

“Ôi, thật là muốn xảy ra chuyện tình một đêm với anh ấy!”

“Chính là một cái hôn nhẹ cũng tốt a!”

“Phải là hôn lưỡi mới được!”

. . . . .

Trong góc, Hạ Hải Dụ khước miệng co giật, dấm chua trong lòng dâng lên.

Nghe một chút, nghe một chút, nhiều nữ nhân ngưỡng mộ anh như vậy, hận không được tất cả đều hôn anh, anh còn để ý cái hôn nhỏ của cô sao? !

Ong ong. . . . . Ong ong. . . . .

di động truyền đến tiếng tin nhắn.

Cái gì? !

Là Thiệu Hành? !

Hải Dụ, cô mau tới công ty, Nghiêu. . . . . Khụ khụ. . . . . Son môi quá nhạy!

Khoa học kĩ thuật Ánh Dương.

Phòng làm việc của tổng giám đốc.

“A. . . . . Đau quá! Đau quá! Nhẹ một chút! Nhẹ một chút!” âm thanh gào khóc thảm thiết của Đường Húc Nghiêu vang không ngừng.

Mặt của Thiệu Hành tối sầm, hạ thấp giọng cảnh cáo, “Đường Húc Nghiêu, cậu đừng khoa trương nữa được không, cứ la như vậy nữa thì lỗ tai của mình sẽ điếc đấy!”

Đường Húc Nghiêu trợn mắt nhìn, “Vậy mình tăng lương cho cậu làm gì, cẩn thận đừng để lộ để mình còn diễn!”

Thiệu Hành bĩu môi, “Hối hận a! Tại sao mình lại quen biết cái người xấu xa như cậu chứ!”

Giọng nói tựa như cảm khái nhưng trong đôi mắt nụ cười cũng là thật sâu.

Đường Húc Nghiêu cười cười, “Thật là. . . . . Tiếp tục tiếp tục. . . . . Chúng ta diễn giống thật một chút, bằng không Hạ Hải Dụ sẽ không tin!”

“Cô ấy còn chưa tới ! Cậu trước tiên có thể im lặng!”

“Mình luyện tập trước, bằng không một lát quát lên sẽ có vẻ quá giả dối!”

Mắt Thiệu Hành trợn trắng, “Cậu thật quá mưu mô!”

“Cái này gọi là thủ đoạn, có hiểu hay không? !”

Thiệu Hành liếc một cái xem thường, “Cái này gọi thất đức! Nói gì son môi dị ứng, cố ý để cho cô ấy đau lòng nha!”

“Cô ấy không đau lòng làm sao sẽ đối với mình nghe lời? !” Đường Húc Nghiêu nghiêng mặt, dạn dò nói, “Đừng nói nhiều, tiếp tục tiếp tục. . . . .”

Thiệu Hành từ chối cho ý kiến, cố ý cầm bông băng chấm thuốc nước, xoa gương mặt của hắn, “Tốt, tốt, mình nhất định sẽ giúp cậu làm như thật!”

“A. . . . .” Đường Húc Nghiêu lúc này là thật lòng hét.

Bên ngoài cửa phòng làm việc, tim của Hạ Hải Dụ lòng như muốn nhảy ra ngoài.

Không thể nào? !

Lại là thật? !

Làm cho thăm như vậy, nhất định là lại giở trò rồi, cô vốn muốn xem anh lại đang giở trò gì !

Trời ạ, Đường Húc Nghiêu có phải là ăn thịt người mà lớn. động một chút là dị ứng!

Lần trước là ăn cơm bình dân thì bao tử đau, lần này chỉ là một dấu môi son liền quá nhạy, son môi của cô tuy không phải là hàng hiệu nhưng cũng không đến nỗi chứ!

Ôi, sớm biết có thể như vậy, cô cũng không cùng anh nói giỡn!

Cốc cốc . . . . . Cốc cốc . . . . .

Nhẹ nhàng gõ cửa.

Tiếng gào thét bên trong dừng lại.

Thiệu Hành mở cửa, vẻ mặt cố ý giả bộ rất nặng nề, “Hải Dụ, cô đã đến rồi a. . . . .”

“Vâng.” Cô ngượng ngùng gật đầu một cái.

“Vậy cô vào xem một chút đi, cậu ấy. . . . . Tình hình vẫn còn rất thảm . . . . .” Giả bộ phải rất thảm đấy!

Hạ Hải Dụ run như cây sậy đi vào phòng làm việc, Thiệu Hành rất có phong độ giúp ai đó đóng kín cửa.

Sợ hãi đến gần, nhìn bóng lưng của anh, nhỏ giọng mà nói, “Cái đó. . . . . Anh làm sao vậy. . . . .”

“. . . . .” Đường Húc Nghiêu cố ý không có quay đầu lại, cũng không lên tiếng.

Hạ Hải Dụ nuốt nước miếng một cái, sẽ không phải là hủy khuôn mặt chứ? !

“Đường Húc Nghiêu. . . . . Cho em xem. . . . .” Trong giọng điệu của cô mang theo chút năn nỉ.

Anh ho khan hai tiếng, cố làm giọng thâm trầm nói, “Em chính là không nên xem, tránh cho hối hận làm bạn gái của anh.”

Cái gì? !

Nói gì vậy? !

Cô là kẻ trọng vẻ ngoài sao? !

“Đường Húc Nghiêu, anh cho em xem qua một chút á..., em thề, bất kể anh biến thành hình dáng gì, em đều sẽ không ghét bỏ anh, em sẽ vĩnh viễn thích anh!”

“Em thề? !”

“Vâng!”

Đường Húc Nghiêu khước miệng khe cong lên, đây có thể coi là lời thề của cô, đáy lòng anh tràn đầy hạnh phúc.

Từ từ xoay người, còn không đợi cô ngẩng đầu, anh liền dùng sức kéo cô vào lòng, ngả đầu vào cổ cô ngửi một cái, giọng nói có chút cảm động, “Hải Dụ, em thật tốt.”

Hạ Hải Dụ dịu dàng ôm lấy anh, “Anh cũng rất tốt, A Húc.”

Hai tâm hồn giờ phút này thật sự hòa làm một.

Cô nhẹ nhàng đẩy anh ra, ngẩng đầu lên, nhìn về phía mặt của anh ——

Cả người bất động, nửa ngày không nói gì.

Đường Húc Nghiêu bị cô nhìn đến chột dạ, mặc dù anh chuẩn bị đầy đủ, nhưng là cô cũng không ngu ngốc, sẽ không phải là đã nhìn ra chứ? !

Trời ạ, ánh mắt của cô thế nào nghiêm túc như vậy, thật giống như là làm cái gì độc ác vậy!

Cũng không phải là muốn đánh anh một bạt tai, hay mạnh mẽ đập anh một cước đó chứ? !

Bỗng, Hạ Hải Dụ giật giật, đôi tay dè lại bờ vai của anh, nghiêm túc nói, “Anh cúi đầu xuống một chút!”

Cái gì? !

Cúi đầu? !

Cô muốn làm cái gì? !

Bạt tai không cần phải tư thế như vậy chứ? !

Nghi ngờ hỏi, “Hải Dụ, em định làm gì? !”

“Không nên hỏi, nghe theo lời em là được rồi!” Cô vận lông mày, trên mặt hiện lên vẻ đỏ ửng.

Đường Húc Nghiêu trong lòng cũng là không nắm chắc, run như cầy sấy khê cúi đầu, một cái chớp mắt cũng không dám, nhìn chăm chăm vào cô.

“Nhắm mắt lại.” Cô lại ra lệnh.

Trời ạ, lại nhắm mắt lại? !

Cô nhất định là đã nhìn ra, cho nên lại muốn tìm cách đối phó anh!

“Nhắm lại á! Nhanh lên một chút!”

Đường Húc Nghiêu kêu rên ở trong lòng nhưng vẫn ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại.

Hạ Hải Dụ khoe miệng khê cong lên, chột nhón chân lên, hôn gò má “Bị thương” của anh.

Đường Húc Nghiêu cứng đờ tại chỗ, trời ạ, mặt của hắn hiện tại chỉ có thể dùng bốn chữ hình dung “Thê thảm không nở nhìn”, cô lại dám hôn! Đây là không phải nói rõ. . . . . Cô thật đã rất thích, rất thích anh? !

142. Chương 142: Muốn Kết Hôn

Đường Húc Nghiêu sợ run một lúc lâu, chìm trong mộng đẹp đợi đến khi anh ý thức hoàn toàn khôi phục, mới bắt tri bất giác phát hiện tiểu bảo bối đã đi xa.

Hạ Hải Dụ đi qua đi lại trong căn phòng phụ bên cạnh, hai tay bưng gò má phát hiện chúng thật nóng .

Ừm, thật không nghĩ đến mình sẽ dùng cảm thế này, đây chính là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh!

Tim đập nhanh!

Qua khe cửa, cô nhìn vào phòng làm việc của Đường Húc Nghiêu, anh đang làm việc trước máy vi tính, gõ rồi lại gõ, kiểm duyệt văn kiện, gọi điện thoại, có vẻ rất bận rộn.

Bị thương còn phải làm việc liều mạng như vậy, thật vất vả a!

Cô thân là bạn gái, phải làm hậu phương vững chắc mới đúng, chỉ có một cái hôn e rằng không đủ!

Xoay người, liếc một cái vào gian bếp bên trong phòng nghỉ ngơi, sải bước đi vào.

Không gian tuy nhỏ, nhưng là thiết bị đầy đủ hết, trên bồn rửa bày đầy mô hình nhỏ xử lý thiết bị, máy coffee, máy ép trái cây, bánh bao cơ. . . . . Cái gì cần có đều có.

Trên quầy bar còn để một máy tính loại nhỏ, cô lên mạng tìm được một cuốn sách dạy nấu ăn, đặc biệt thích hợp với người đang bị dị ứng, an toàn không có tác dụng phụ.

Mở tủ lạnh, từ bên trong lấy ra hoa quả tươi, rửa sạch đồ sau đó bắt đầu làm theo sách hướng dẫn

“Ừ. . . . . Cũng chuẩn bị xong. . . . . Chính thức bắt đầu!”

Bóng dáng nhỏ ở trong bếp bận rộn không ngừng hơn nửa canh giờ, bánh sandwich nóng hổi, còn có trái cây tươi, nước trái cây liên cũng làm xong, mùi thơm bốn phía.

“OK, giải quyết xong!” Hạ Hải Dụ vỗ tay trước ngực, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Bưng đĩa, cẩn thận từng li từng tí đến phòng làm việc.

“Nào nào nào nào. . . . . Đây là phần thưởng bạn gái dành cho bạn trai!”

Đường Húc Nghiêu ngược mắt, trong đôi mắt bắn ra lửa nóng nhìn chăm chú, đối với thức ăn ngon trước mắt bày ra vẻ hồ hững, lại nhìn cô không chớp mắt.

Cảm thấy không khí quá mức yên lặng, Hạ Hải Dụ vội vàng giả bộ tức giận mà nói, “Nhìn cái gì vậy, nhanh lên một chút đem đồ em làm ăn hết, nếu không em tức giận á!”

“Tức giận sẽ như thế nào? !” Anh không sợ chết hỏi tới.

“Sẽ đem mặt bên kia của anh làm cho dị ứng!” Cô cố ý khiêu khích.

Đường Húc Nghiêu rất muốn cười to, rồi lại không dám quá mức, cố nhịn cười, cầm chiếc nĩa nhỏ xắn một khối sandwich, bỏ vào trong miệng.

“Ừ, ăn rất ngon!”

Hạ Hải Dụ dương dương đắc ý, “Cũng không nhìn một chút là ai làm, đương nhiên có thể ăn ngon á!”

Đường Húc Nghiêu đem thức ăn nuốt tới bên miệng cô, “Em cũng ăn một chút.”

“Vâng!” Cô cắn một miếng rất lớn.

Anh một miếng, cô một miếng, cảm giác như thể thật thân mật a! Thật sự có cảm giác yêu đương, thậm chí là giống như vợ chồng !

Tại Hạ Hải Dụ khê ửng hồng, vội vàng uống một hớp nước trái cây để dè xuống lửa nóng.

Bỗng, cô giống như nghĩ tới điều gì, “Ồi, mặt của anh biến thành như vậy, đây chẳng phải là lại không thể đi học rồi, anh đã trở thành học sinh cup của nhiều nhất lớp rồi!”

“Vậy em bỏ tức cho anh được không? !”

Cô trừng mắt liếc anh một cái, “Em muốn thu lệ phí!”

“5 đô la? !”

“Không, ít nhất 10 đô la!”

“Em thu anh 20 là tốt rồi! Không không không, 50 đi!”

Cò kè mặc cả, hai người cùng cười đến nghiêng ngả.

Trong phòng làm việc, Đường Húc Nghiêu dựa vào ghế dựa xoay lên, hai tay khoanh ở sau gáy, hai mắt nửa hí, hai chân là đỉnh đặc đặt tại trên bàn làm việc, tư thái phóng túng, vẻ mặt cũng vô cùng lười biếng, khoe môi mỏng nâng lên.

Hạ Hải Dụ đoan chính ngồi một bên, trong tay đang cầm sách, nghiêm trang nhớ tới, “ sử ký- Lỗ Trọng liên Trâu dương liệt truyện : ”Cầm ở tâm, phù hợp được, hôn với giao nước sơn, còn đệ không thể cách, há hoặc với miệng mồm mọi người tai. thơ cổ 19 thủ? Mạnh đông khí lạnh tới : “Lấy giao quảng nước sơn ở bên trong, ai có thể biệt ly này.”

“Thật khó đọc, đổi thành lời nói hiện đại có được không? !” Anh cắt đứt lời cô.

Quảng bài thi xuống, cô nghiêm túc nói, “Như keo như sơn, chính là chỉ giống như giao cùng nước sơn như vậy dính vào nhau. Hình dung tình cảm nồng đậm, không gì phân chia, thường chỉ vợ chồng ân ái.”

“Giống như là chúng ta như vậy!” anh cố ý đùa cô.

Hạ Hải Dụ trợn mắt một cái, “Ai là vợ chồng với anh a! Còn ra vẻ không nghiêm chỉnh !”

Đường Húc Nghiêu cười cười, “Ý của em là —— khích lệ anh nhanh cầu hôn sao? ! Cũng đúng a, chúng ta đã sớm gạo sống nấu thành cơm chín rồi, hơn nữa nhẫn cũng nhận, chỉ thiếu giấy đăng kí kết hôn !”

Hạ Hải Dụ cảm tức, một thanh che cái miệng của anh”Câm miệng lại! Anh cố tình vạy vẹo ý của em!”

Bỗng, Đường Húc Nghiêu kéo bàn tay của cô, nhìn một chút, “Chiếc nhẫn đâu? !”

“Lấy xuống a!” Bình thường đeo cái đó làm việc không tiện! Lại nói viên kim cương lớn như vậy thật quá khoa trương!

“Ngày mai đeo nó, không cho tháo xuống!” Tay của anh, nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay mảnh khảnh của cô, sau đó kéo tay của cô đến bên môi mình, rơi xuống một nụ hôn.

Động tác của anh rất nhẹ nhàng, nhưng là hơi thở trên môi rất nóng rực, Hạ Hải Dụ cảm thấy toàn thân mình run lên.

Đường Húc Nghiêu cúi đầu cười gian, gương mặt đẹp trai lại gần thử dò xét thối, “Bảo bối, chúng ta hôm nay đi đăng kí kết hôn được không? !”

Cái gì? !

Đăng kí? !

Kết hôn? !

“Đường Húc Nghiêu, anh cho rằng mình đang đóng phim a, nhanh như vậy? !”

“Mau cái gì chứ, từ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt tới giờ cũng đã rất lâu, chính là điện ảnh cũng có thể đóng vài bộ rồi !”

Hạ Hải Dụ chọc chọc đầu của anh, “Anh còn nói chuyện chúng ta lần đầu tiên gặp mặt? ! Vừa đi lên liền cưỡng hôn em, đồ lưu manh!”

“Anh. . . . . Đại khái khi đó đối với em là vừa thấy đã yêu rồi !”

“Gặp quý! Anh chính là khắp nơi động dục!”

Ôi, đều là bởi vì nụ hôn kia mới dẫn phát chuyện tình phía sau, thật là nghiệt duyên a!

Bỗng, Hạ Hải Dụ nheo mắt, “Đường Húc Nghiêu, anh thành thực khai báo, anh trước đây đã hôn qua bao nhiêu người? !”

“À? !”

“Nói!”

143. Chương 143: Tha Thứ

Đường Húc Nghiêu nhíu mày một cái, có chút lúng túng: ”Khụ khụ...những người phụ nữ kia đều là chuyện đã qua.....”

Những người kia?

Hai mắt Hạ Hải Dụ trong nháy mắt tròn, trời ạ, không phải là cái đó, mấy người... kia, là những ai?

Anh thật là loạn, thật là loạn!

Cần cần môi, thở phì phò đứng lên, đem tất cả những món ăn ngon mình làm bụng đi.

Đường Húc Nghiêu nhíu mày, “A, anh còn chưa ăn xong mà”.

Hạ Hải Dụ hừ lạnh một tiếng, cũng không quay đầu lại nói:”Anh đi tìm “những người phụ nữ” kia làm cho anh ăn đi. Bỏ cô nương không hầu hạ”.

Nói xong, tăng nhanh cước bộ, cứ thế mà đi vào phòng bếp, trong lòng mang anh ta ra chửi rửa cả trăm lần.

Đồ lưu manh, ghê tởm, ghê tởm, ghê tởm.

Đường Húc Nghiêu mắt phượng nheo lại, quan sát sự giận dữ của cô, không kìm nén được kêu lên, "Hạ Hải Dụ tiểu thư, có phải em đang ghen hay không?"

Nghe vậy, Hạ Hải Dụ chợt dừng lại, ghen sao, cắt, khôì hài,cô còn lâu mới ghen! Chẳng qua là....chẳng qua là...Aaaaaaaa đáng chết, đúng, cô chính là đang ghen.

Nghiêng đầu, cô cắn răng nghiêng lợi hét lên, "Đúng, tôi đang ghen! Như thế nào? Tôi đang ăn rất nhiều dấm chua! Ăn cũng ăn không xong"

Rầm!

Cánh cửa đóng sập lại.

Đường Húc Nghiêu ngơ ngác nhìn cánh cửa, khóe miệng cong lên, đáng chết, mặc dù cô ghen khiến cho anh rất thích nhưng là dấm chua mạnh mẽ như vậy, anh hoàn toàn không cao hứng nổi.

Reng reng reng... điện thoại bàn vang lên

"Tổng giám đốc, phòng họp thứ nhất đã chuẩn bị xong, năm phút sau có thể đi họp."

Đường Húc Nghiêu bóp bóp trán, hồng bét, anh phải đi họp, nhưng là bên trong có cô gái nhỏ đang ghen, không dễ dàng không được .

Thật là đau đầu.

Ở đằng sau cánh cửa, Hạ Hải Dụ cũng nghe thấy tiếng điện thoại, len lén mở cửa ra một cái, nhìn thấy Đường Húc Nghiêu đang sầu não, khóe miệng lên nhếch lên.

Hừ, đồ lưu manh, buồn bực đi, phát điên đi, đáng đời.

Hướng tới anh làm mặt quỷ, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại, hừ, ngâm nga hát tới quầy bar trong phòng, hứng khởi mà hưởng thụ mỹ thực.

Ăn được một lúc,lại cảm thấy không đành lòng đem toàn bộ thức ăn ăn sạch, dùng cái mâm nhỏ soạn ra một nửa cất vào tủ lạnh.

Chờ anh biểu hiện tốt thì cho anh ăn thêm.

Cúp điện thoại, Đường Húc Nghiêu nhìn đồng hồ, năm phút có thể dỗ dành cô sao?

Ôi trời, đây là vấn đề khó khăn nhất gặp phải kể từ khi anh chào đời.

Nhất định là kiếp trước anh thiếu tiền cô, kiếp này mới bị cô gắt gao ăn như vậy.

Đứng lên, nhẹ nhàng gõ cửa, "Hải Dụ, mở cửa, anh muốn nói chuyện với em".

Đại khái qua nửa phút, không có phản ứng chút nào.

Anh tiếp tục kiên nhẫn thỉnh cầu," Hải Dụ, em ra đi, anh sẽ giải thích với em, có được hay không?"

Lại qua 30 giây, vẫn không có một câu trả lời.

Tổng cộng như vậy một phút, anh cư nhiên lãng phí một phần năm thời gian, ghê tởm.

Suy nghĩ một chút, xoay người trở về phòng làm việc, cầm lên một cây bút, ghi ghi ở trên tờ giấy mỏng, sau đó đem tờ giấy nhét vào khe cửa.

"A....anh đi họp đây." Nói xong, lưu luyến rời đi.

Hạ Hải Dụ cúi đầu, nhìn tờ giấy ở dưới chân, khẽ cau mày, anh làm cái gì vậy.

Khom lưng nhặt tờ giấy lên, vừa nhìn, phụt cười ra tiếng.

Trên tờ giấy màu trắng, bút đen vẽ hình một chú chó nhật, hai chân chạm đất, hai chân giơ lên, làm giống như tư thế đầu hàng, hai tai cụp xuống, hai mắt to chảy xuống dòng nước mắt, thực sự đáng thương, miệng hơi mở ra, bên cạnh có một vòng tròn to, bên trong có hàng chữ nhỏ, “Con cá nhỏ, tha thứ cho anh đi! anh hứa sau này sẽ thật ngoan ngoãn, chỉ hôn mình em”..

“Đồ lưu manh, ghê tởm chết, nổi cả da gà” Hạ Hải Dụ líu ríu hờn dỗi, trong lòng ghen tuông đã sớm tan thành mây khói.

++++++

Trong phòng họp, Đường Húc Nghiêu ngồi ở ghế chủ tịch, trên khuôn mặt đẹp trai “đáng thương” biến mất không thấy, vẻ mặt nhàn nhạt.

Anh có chút khác thường.

Người đầu tiên phát hiện là Thiệu Hành, mặc dù mấy ngày nay Đường Húc Nghiêu thường hay ngẩn người, hơn nữa động một chút là như đi vào cõi thần tiên ngàn dặm, nhưng tâm trạng này ở hội nghị cao cấp là lần đầu tiên.

Khi người quản lý của một bộ phận báo cáo nghiêm túc những gì đã thực hiện, Đường Húc Nghiêu thoát nhìn về mặt bình thường không có gì bất đồng, ánh mắt không chớp nhìn màn hình lớn, đôi môi mỏng mím chặt, biểu tình thật khó hiểu.

Tổng giám đốc đại nhân đang suy tư, lập tức sẽ phải ra lệnh a.

Các quản lý tham dự hội nghị cao cấp trong lòng thấp thỏm không yên, tùy thời đợi lệnh.

Nhưng là, ước chừng ba phút, boss lớn không hề ra chỉ thị.

Không mỉm cười khen ngợi thì chắc hẳn các báo cáo sẽ bị chỉ trích nặng nề, nhưng không, chỉ là ngây người,ôi, không không, tiếp tục suy tư.

Thiệu Hành khước miệng hơi co quắp, ở dưới bàn hội nghị đá chân anh, lại phát hiện đá hư đôi giày da, Đường Húc Nghiêu cũng chưa hoàn hồn.

“ ... ”

“Tan họp đi”. Thiệu Hành bắt dĩ ra lệnh, tất cả các giám đốc điều hành không hiểu ra sao mà rời đi.

Đường Húc Nghiêu vẫn như cũ bình tĩnh, vẻ mặt không thể nhận ra điều gì, nhưng trong đôi mắt là một cảnh xuân sắc, ngón tay thon dài vô thức thưởng thức bút viết, ôn nhu lưu luyến, tựa như đang vuốt ve mái tóc người mình yêu.

“Đường Húc Nghiêu” tiếng hô đình tai nhức óc thiếu chút nữa làm vỡ nát phòng họp thủy tinh.

Người kia rốt cục cũng hồi thần, khước miệng hơi giận, liền nói, “Làm gì”.

Thiệu Hành trợn mắt một cái,” Mình nói cậu không phải đã có bạn gái sao, sao rồi, sao rồi?”

Đường Húc Nghiêu mím môi mỏng suy nghĩ, thanh âm có chút thần nhiên,”Thiệu Hành, chờ khi cậu gặp được người quan trọng hơn sinh mạng của mình, cậu cũng sẽ biết..... cảm giác đó như thế nào...”

“Mình không cần. Mình cũng không muốn biến thành kẻ ngu” Thiệu Hành cố ý nói theo lí trí, nhưng trong lòng lại cảm thấy ghen tị, anh tại sao lại không gặp được chuyện tốt như vậy chứ? Không được, chủ nhật đi quan hệ hữu nghị, cần phải gần phụ nữ để đi tìm chút cảm giác.

144. Chương 144: Đổi Vị Trí

Chủ nhật, thời tiết thật đẹp, một chiếc xe buýt chở một đồng đàn ông và phụ nữ ra bãi biển.

Hạ Hải Dụ không tình nguyện, nhưng Vân Tiểu Tiểu cầu khẩn, nũng nịu kéo Hải Dụ lên xe.

“Hải Dụ, ngồi đây.” Vân tiểu tiểu dành được 2 ghế sát cửa sổ, hai người sóng vai ngồi xuống.

Vân Tiểu Tiểu tâm tình hưng phấn, cười toe toét, nhìn ngắm khắp mọi nơi, đưa mắt nhìn hàng ghế cuối cùng, mắt đột nhiên nhìn thẳng.

Thấp giọng nói, thì thầm, "Hải Dụ, mình muốn thay đổi chỗ ngồi".

Hạ Hải Dụ khước miệng vừa kéo, nhìn nét mặt của cô cũng biết không có chuyện gì tốt.

Theo tầm mắt của Vân Tiểu Tiểu, liếc trộm qua, chỉ thấy Thiệu Hành ngồi chỗ đó, và dĩ nhiên bên cạnh anh ta là Đường Húc Nghiêu.

Thật kì quái, phía trước còn chỗ trống, tại sao hai người kia nhất định phải ngồi ở cái chỗ xóc nhất.

"Tiểu Tiểu, ngồi phía sau sẽ không thoải mái, cậu nên ngồi chỗ này đi"

"Không thoải mái, như vậy có thể nhân cơ hội tựa vào vai Thiệu Hành,... Thật là lãng mạn."

Vân Tiểu Tiểu vẽ mặt si mê tưởng tượng.

Hạ Hải Dụ liếc mắt, "Vân Tiểu Tiểu, nước miếng của cậu chảy xuống rồi kìa."

"Nào có? Người ta chẳng qua là tưởng tượng một chút thôi mà".

Vân Tiểu Tiểu hết sức ngại biện, ánh mắt chuyển động, thông minh mà quay lại giấu cột bạn tốt, "Hải Dụ, mình như vậy cũng vì cậu nha, mình cùng Thiệu Hành ngồi cùng một chỗ, vậy cậu liền cùng Đường Húc Nghiêu ngồi cùng nhau. Mình là vì hai người tạo cơ hội nha."

"Bớt nhiều chuyện đi. Mình mới không muốn cùng anh ta ngồi chung". Ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng lại có chút khẩn trương.

Vân Tiểu Tiểu có tắc tâm nhưng lại không có tắc đảm, trên xe có một đồng người soi mói nên không dám trực tiếp tới đổi vị trí, cho nên chỉ có thể từ từ chờ cơ hội.

Xe đi tiếp một đoạn hành trình, Hạ Hải Dụ chợt nghe bên cạnh "Ồi" một tiếng, Vân Tiểu Tiểu buồn buồn kêu lên, "Tôi say xe..."

Hạ Hải Dụ sợ hết hồn, "Tiểu Tiểu, cậu không thoải mái à."

"..." Vân Tiểu Tiểu nghiêng đầu, len lén trừng mắt nhìn cô.

A?

Giả bộ?

Hạ Hải Dụ nói không ra lời, làm sao bây giờ, cô nên làm thế nào bây giờ.

"A.....tôi thật khó chịu... muốn té xỉu..." Vân Tiểu Tiểu giả vờ, thống khổ rên rỉ, thanh âm không lớn không nhỏ, vừa vặn khiến người xung quanh đều có thể nghe được.

Hạ Hải Dụ có chút mờ mịt, cho tới khi bàn tay bị Vân Tiểu Tiểu nắm một cái.

Hải Dụ ngu ngốc, mau đỡ người ta ra phía sau.

Hạ Hải Dụ nuốt nước miếng một cái, bắt đầu phụng bồi cô diễn trò, "Cái đó.... Tiểu Tiểu, hàng cuối có chỗ trống, cậu qua đó nằm một chút, có được hay không?"

"Không, không cần phiền phức như vậy." Tiểu Tiểu giả bộ rất căng thẳng.

"Tiểu Tiểu, hay là đi đi, nằm một chút liền cảm thấy thoải mái, nha."

"Vậy cũng được..." hữu khí vô lực mà đáp lại.

Hạ Hải Dụ nhất thời cảm thấy bá phúc ở trong lòng, Tiểu Tiểu, cậu mà đi Hollywood, tuyệt đối có thể cầm chắc giải Oscar.

Lúc này, ngồi ở phía sau cùng Đường Húc Nghiêu đã đứng lên, giúp đỡ Hải Dụ đem bệnh nhân thành một bãi đỡ qua, cũng an trí cô nằm xuống.

Vốn là đủ năm người ngồi một hàng, Vân Tiểu nằm xuống chỉ còn lại vị trí, Đường Húc Nghiêu cùng Thiệu Hành liếc nhìn nhau, hai người đều không nói gì cùng trở về vị trí ngồi.

Đường Húc Nghiêu khoe miệng hơi nâng lên, vạn năng đặc biệt quả nhiên không giống người thường, liếc một cái là có thể hiểu hết mọi chuyện.

Cứ như vậy, Đường Húc Nghiêu cùng Hạ Hải Dụ ngồi cùng nhau.

Anh ngồi xuống một bên sát cô, Hạ Hải Dụ trong lòng cố gắng kiềm chế, không khỏi đỏ mặt tim đập nhanh.

Chung quanh các cô giáo đứng đầu là mỹ nhân Lâm Phương, ánh mắt ghen tị hâm mộ vèo vèo bắn tới đây, thật là khủng khiếp.

Lấy điện thoại di động ra, cô gửi tin nhắn cho anh, "Cảnh cáo anh, không được nói chuyện với em, tránh cho bị người khác hiểu lầm."

Đường húc nghiêu bóp bóp cổ tay, anh lại là "Người tình bí mật" của cô.

Trên mặt có chút bất mãn.

Hạ Hải Dụ trợn mắt nhìn, lại gửi thêm một tin nhắn, "Không phục sao? Đừng quên, chuyện trước đây em chưa có tha thứ cho anh. Hôm nay còn xem biểu hiện của anh như thế nào."

Biểu hiện?

Đường Húc Nghiêu nhú nhú mày, chậm rãi mỉm cười, tốt, anh nhất định sẽ biểu hiện thật tốt.

Không biết tại sao, Hạ Hải Dụ chợt run lên, cảm giác giống như mình bị tính toán.

Tài xế mở tivi, Hạ Hải Dụ mang tầm mắt dời đi, mặc dù cô không thích xem phim mỹ, nhưng tốt hơn so với việc đối mặt với Đường Húc Nghiêu, vô tình, từ từ đi vào cốt truyện.

Mặc dù cốt truyện rất phổ biến, chính ý tưởng, nhưng nam diễn viên này rất đẹp trai, siêu đẹp trai.

Kim lòng không nổi, ánh mắt liền trợn tròn, không chớp mắt.

"...." Rất đẹp trai a, siêu cấp đẹp trai.

Cặp mắt sáng rực.

Đường Húc Nghiêu hồ nghi nhìn cô một chút, tại sao vậy, nhìn giống như muốn chảy nước miếng.

Ngẩng đầu nhìn màn hình, chỉ thấy nam chính đang cởi quần áo, chuẩn bị xuống nước bơi lội.

Đáng chết.

Không cho phép cô xem!

Muốn xem cũng chỉ có thể nhìn anh.

Bất ngờ ra tay, anh đưa tay ôm hông của cô.

Hả?

Hạ Hải Dụ thân thể run lên bần bật, quay đầu chống lại ánh mắt khiêu khích của anh, nhưng lại không dám lộ ra.

Lấy điện thoại ra tiếp tục nhắn tin, "Anh làm gì vậy hả?"

Đường Húc Nghiêu híp mắt trả lời, "Không cho phép nhìn người đàn ông khác."

Cô trừng mắt nhìn, "Em không có a, em đang xem ti vi mà",

"Ti vi cũng không cho nhìn, trừ người đàn ông là anh, đều không cho phép nhìn," Đường Húc Nghiêu bắt đầu giống như một đứa trẻ vô lý quấy phá.

Hạ Hải Dụ đen mặt, ném qua hai chữ, "Ngây thơ."

Chốc lát, Đường Húc Nghiêu không có trả lời tin nhắn.

Hạ Hải Dụ tưởng anh thôi, cũng không nghĩ tới một lúc, anh lại gửi tới một tin nhắn, lúc này còn là tin nhắn đa phương tiện, còn gửi kèm một đoạn âm thanh, vô cùng phong phú, “Anh ghen”.

Hạ Hải Dụ đang cầm chiếc điện thoại di động kinh ngạc, không nghĩ tới anh sẽ dễ dàng trực tiếp thừa nhận mình ghen.

Anh không phải từ trước đến nay đều rất kiêu ngạo không coi ai ra gì, làm sao có thể cúi đầu thừa nhận mình ghen?

Anh thực sự yêu cô sao?

Trái tim có chút vui vẻ, nhưng nín cười làm bộ không quan tâm.

Ôi, cô cảm thấy anh như vậy quả thật rất đáng yêu.

145. Chương 145: Đói Sẽ Phải Ăn

Tới bãi biển, mọi người đang chuẩn bị say sưa nhảy múa.

Bãi cát trải dài, dọc theo bờ biển là những khinh khí cầu như những quả bóng bay nhiều màu sắc rực rỡ, thật dễ thương, và tăng thêm vài phần thú vị.

Đồ ăn thức uống được mang lên bàn tròn, một DJ vặn to âm nhạc, nhẹ nhõm vui tươi ở ngoài, lại còn có một cảm giác sung sướng.

Chiếc xích đu dưới tán cây to, Vân Tiểu Tiểu đang hờ hững vô lực nằm trên ghế, cũng không biết cô dùng biện pháp gì, khiến cho Thiệu Hành ngoan ngoãn canh giữ một bên, hời hợt ân cần, hai người dường như ở chung rất hòa hợp.

Hạ Hải Dụ nhú nhú lông mày, ông trời ơi, hiệu suất cũng cao quá đi. Tiểu Tiểu quả thật là lợi hại! thật không có nhìn ra.

A! Hình như là đã nhìn ra cô nhìn chăm chú, Tiểu Tiểu lén bí mật đưa ra một dấu tay- V.

Hạ Hải Dụ thiếu chút nữa bật cười, xem ra Thiệu Hành bị bắt rồi.

Cố nín cười, ánh mắt hướng bên cạnh nhìn một cái, cô chợt phát hiện nhiều người đang đưa theo điệu nhạc, trong tay cầm chút thức ăn và bia, đứng trên bờ biển cùng bạn bè tán gẫu, những người khác xuống biển để bơi.

A.... thật thoải mái.

Được rồi, cô cũng đi gia nhập.

Kéo kéo y phục của mình, đang định cởi áo khoác, một bóng đen chợt đứng bên cạnh, Đường Húc Nghiêu bá đạo không báo trước xuất hiện.

“không cho cởi”. Anh bá đạo ra lệnh.

Hạ Hải Dụ liếc mắt, thật nhỏ mọn.

Mặc dù đây là lần đầu tiên cô tới bãi biển này, cũng có chút băn khoăn, nhưng tất cả mọi người đều không ngại ngần, cô liền không cảm thấy xấu hổ nữa. Hơn nữa, cô mặc một bộ đồ tắm rất bảo thủ, cũng đâu phải bikini.

Đường Húc Nghiêu hạ thấp giọng, “Đi theo anh, anh đã chuẩn bị một không gian riêng, đến nơi đó muốn bơi thể nào thì bơi”.

“Cái gì nữa, mọi người cùng nhau ra ngoài chơi, càng nhiều người mới vui”.

“Có đi theo hay không? Không nghe lời, anh hôn em đó.”

Anh bá đạo uy hiếp.

Lại là chiêu này.

Hạ Hải Dụ xấu hổ, hừ lạnh một tiếng, theo anh đi.

Đường Húc Nghiêu đã sớm chuẩn bị xong một gian hai phòng, ước chừng có trên trăm bình, bên trong phòng hai mặt cửa sổ sát đất, ngoài cửa sổ là bầu trời xanh cùng biển rộng, màu xanh thẳm nổi lên như bông trắng, mặt biển lấp lánh ánh sáng.

Hạ Hải Dụ vốn không thoải mái, nhưng vừa vào gian phòng này liền oa lên một tiếng, ngay cả dép cũng không kịp đeo, bàn chân trắng hồng chạy trên sàn nhà, nhìn toàn cảnh biển rộng.

Chạy đến một nửa, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, dừng lại, mạnh mẽ hít chút không khí, nhìn dưới bàn chân sàn nhà thủy tinh, nước biển màu lam dưới chân phát ra những tầng ánh sáng quyến rũ, những đàn cá nhỏ xuyên qua san hô ngũ quang thập sắc, hợp thành một tấm thảm dập dềnh.

Cô ngừng thở, ngồi xổm xuống, bàn tay nhỏ vuốt ve thủy tinh trên sàn nhà, không thể tin được vẻ đẹp kì diệu trước mắt.

“Thích không?” Đường Húc Nghiêu nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của cô, không nhịn được nhếch mép lên.

“Có thể hay không té xuống?” Mặc dù vô cùng thích nhưng Hạ Hải Dụ cũng không nhịn được có chút lo lắng.

Anh cười to, đi tới bên người cô, cánh tay dài duỗi một cái, đem cả người cô ôm trong ngực, “Nếu có té xuống, anh cũng ôm lấy em.”

Hạ Hải Dụ hai gò má phồng hồng, hừ một tiếng từ khuỷu tay của anh né ra, đi lên ban công tinh xảo.

Cô chạy ra, dang hai cánh tay, hứng lấy những cơn gió từ biển thổi vào mát rượi.

Thật thoải mái a.

Cô thích biển, bởi vì trong tên cô có chữ biển, hơn nữa còn thích cá. Giờ phút này, dưới chân cô cũng có đây!

Nhắm mắt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ngửa lên, khoe miệng nhếch lên đầy khoái ái.

Sau lưng, một đôi tay ấm áp lặng lẽ duỗi tới, ôm eo cô.

“Đường Húc Nghiêu, anh làm cái gì vậy hả?” Ánh mắt của cô mở ra hết mức, không ngừng chất vấn.

“Anh muốn làm gì đều có thể làm sao?” Anh đem môi nhẹ nhàng dính lấy tai cô, cố ý trêu chọc.

“...” Hạ Hải Dụ há miệng, không trả lời.

Không phải là cô vô lực phản bác, mà là không thể phản bác, bởi vì cô đã thông qua kinh nghiệm hàng ngày, càng cùng anh tranh cãi, anh càng được vui đùa tiên, đến cuối cùng người chịu thua thiệt lại là cô. Cho nên, biện pháp tốt nhất chính là không để ý tới anh.

Nói làm bầm, một người đơn độc, anh cũng hát không được.

Gió biển từ từ thổi, phía trước có tiếng sóng biển, cô giống như đang ở trên biển phiêu lãng, khinh phiêu phiêu, mềm mại.

Thật thỏa mãn.

A... nhưng là thế nào vẫn cảm thấy ít đi chút gì....giống như... có chút đói.

Nhưng là không đúng nha, cô vừa mới ăn không ít... thế nào vẫn cảm thấy muốn ăn... tựa như...

Kim lòng không nổi, liếm hạ đôi môi.

Đường Húc Nghiêu mắt dài nhíu lại, xấu xa dụ dỗ, “Đói bụng sao?”

Cô lắc đầu, “Không phải là đói, chính là muốn ăn thôi.”

“Ừ... anh cũng có cảm giác đó.” Khóe miệng anh nhếch lên, vẻ mặt bày ra mấy phần trẻ con, bàn tay tà ác vuốt ve cái eo nhỏ nhắn.

Hạ Hải Dụ mở mắt, chống lại ánh mắt “đôi bụng” của anh.

Đã sớm có tâm, khoe miệng nhếch lên tà ác, đem cô vẩy ở trong ngực, “Chúng ta cùng nhau ăn hết đôi phương đi”.

“Đồ lưu manh, anh nói những cái gì thế hả?”

“Anh không nói vậy, đôi bụng thì phải ăn, đây là bản năng, chúng ta cũng không cần phải chống lại qui luật tự nhiên”

“A... buông em ra” Hạ Hải Dụ cả người bị ôm lấy, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Không thả.” Anh đem cô ôm lấy thật chặt, sai bước đi về phòng ngủ.

“Đường Húc Nghiêu, anh thật ngang ngược”. Bàn tay hướng lồng ngực của anh mà đập thật mạnh, sau đó cô “ai ui” một tiếng, oán trách,” Ghét, bắt thịt anh sao lại cứng như thế hả.”

“Bảo bối, trên người còn một chỗ còn cứng hơn đó”. Anh tà ác, nháy mắt.

“...” Hạ Hải Dụ ngơ ngẩn, mắc cỡ không nói được lời nào.

Rầm.

Cửa phòng bị anh đá mở toang ra.

146. Chương 146: Hung Hăng Yêu

Trời đất quay cuồng. . . . .

Hạ Hải Dụ bị ném lên giường lớn, cả người bị Đường Húc Nghiêu vững vàng áp chế.

Sau một hồi tranh đoạt đường khí, anh ngẩng đầu lên, hai mắt sáng quắc, “Anh muốn ăn hết em!”

Hạ Hải Dụ khản trương không dám làm ra bất kì một cử động nhỏ nào cả, cà lăm nói, “Quá. . . . . Quá nhanh đi. . . . .”

Đường Húc Nghiêu nghiêng răng nghiêng lợi, “Mau gì mà mau, em có biết anh đã kìm nén bao lâu rồi không, sắp làm anh nổ tung rồi!”

“Còn nữa, chờ một chút đi!”

“Còn phải chờ !”

Từ ngày đầu tiên cô đến San Francisco, anh liền bắt đầu chờ đợi, chờ cơ hội đến gần cô, chờ cơ hội theo đuổi cô, chờ cơ hội để cho cô tiếp nhận anh, đợi đợi đợi đợi đợi. . . . . Cuối cùng đợi đến bây giờ khi hai người bọn họ danh chính ngôn thuận, còn phải đợi gì nữa đây, đã chờ lâu như vậy rồi, cô còn muốn anh chờ?

NO!

Vung tay lên, anh đem những thứ cản trở vứt hết xuống sàn nhà, sau đó cởi bỏ áo sơ mi, lộ ra thân hình gầy gò rắn chắc.

Hạ Hải Dụ thở càng lúc càng nhanh, trái tim nhỏ thành thịch nhảy loạn trong ngực tựa như một con thỏ nhỏ.

Mặc dù bọn họ đã từng có lần thứ nhất, nhưng tình huống khi đó tình huống với hiện nay không giống nhau, khi đó là giao dịch, còn bây giờ là. . . . . Lưỡng tình tương duyệt.

Cảm giác thật là kỳ quái a!

Biểu tình, rất cứng ngắc.

Đường Húc Nghiêu vừa cởi nút áo cô, vừa an ủi cô, “Không cần căng thẳng như vậy, đâu phải anh sẽ không ăn em!”

Hạ Hải Dụ ngượng ngùng nói, “Mới vừa rồi không phải anh nói muốn ăn hết sao?”

“ . . . . .” Gương mặt đẹp trai trở nên ửng đỏ, anh ý thức được mình vừa nói sai, vội vàng sửa lời nói, “Khụ. . . . . Khụ khụ. . . . . anh sẽ cẩn thận ăn từng li từng tí, em đừng khấn trương.”

Như vậy là an ủi người khác, muốn không cần khấn trương là không khấn trương được sao!

Mặt biến thành trái mướp đắng.

Đường Húc Nghiêu nhìn nét mặt của cô, hết sức bất mãn, cúi đầu, hôn cô đến thần hồn điên đảo.

Thanh âm từng chiếc quần áo bị rơi trên sàn nhà. . . . .

Một lát sau ——

Ánh mắt Hạ Hải Dụ mê ly, sợ hãi hỏi, “Đường Húc Nghiêu. . . . . Lần này. . . . . Còn có đau như lần trước không. . . . .”

“Không thể nào.” Anh trả lời lập lờ nước đôi, bởi vì anh cũng không biết a!

“Cái gì cơ, rốt cuộc là sao, còn không thể nào là sao? Anh nói như vậy, em không làm nữa a!”

“ . . . . .” Anh trừng cô, tên đã lấp vào cung rồi, còn nói không làm? Muốn anh bị hỏa dục thiêu chết sao?

Cảm nhận được anh đang căm tức nhìn mình, Hạ Hải Dụ cũng cảm thấy mình có phần quá đáng, nhắm mắt, cắn răng chờ đợi thống khổ sắp tới.

Chỉ chốc lát sau ——

“Oa, Đường Húc Nghiêu, hình như không đau a. . . . . So lần trước cảm giác tốt hơn nhiều. . . . . anh nhỏ nha. . . . .”

“Không được nói nữa! Đó là ngón tay!”

“ . . . . .”

“Cái này mới là của anh!”

“A a a a a. . . . . đau! Đường Húc Nghiêu, sao anh lớn như vậy ?”

“ . . . . .”

“Đường Húc Nghiêu, lần này so lần trước còn lớn hơn a. . . . .sao anh làm cho. . . . . A a a a a. . . . . có phải hay anh có tật xấu gì không ... a. . . . .”

“Anh. . . . . Anh. . . . .” Anh mới vừa mới tiến vào một chút xíu có được hay không!

“Ô. . . . . Đau chết. . . . . A a a a a. . . . .”

“Ừ. . . . .”

“Đường Húc Nghiêu. . . . . anh là đồ lưu manh. . . . . Giết người sao . . . . . A a a a a. . . . .”

“Ngoan. . . . . Nhịn một chút. . . . . Ừ. . . . .”

“Hu hu hu . . . . .”

“Đúng rồi, anh xin lỗi. . . .em hãy cố nhịn một chút. . . .Lập tức sẽ không đau. . . . Ừ. . . .”

“Đau a a a a a. . . . .”

“Nha. . . con cá nhỏ. . . . Em đừng kêu nữa. . . .anh muốn. . . . . Không chịu nổi. . . .”

“Khốn kiếp. . . . .em mới không chịu nổi. . . .”

“Này! Hạ Hải Dụ, em đừng lộn xộn!”

“Đường Húc Nghiêu! Người lộn xộn là anh ý!”

“ . . . . . Ngoan, nhịn thêm chút nữa . . . . . Rất nhanh sẽ tốt lên thôi . . . . . Ngoan nha. . . .”

Nửa giờ sau ——

“A a a a a. . . . . Đường Húc Nghiêu anh là tên lường gạt!”

“Ừm!”

“Anh nói nhin một chút là sẽ tốt thôi, sao lâu như thế em còn chưa tốt chút nào?”

“Anh. . . . . Anh. . . . .”

“Còn bao lâu nữa!”

“Chờ một lát anh xuống. . . . . một chút nữa. . . . . Ừm. . . . .”

“Em chờ lâu lắm rồi. . . . . Nhanh lên một chút ngừng đi. . . . . A a a a a. . . . .”

“. . . . .”

Lại gần nửa canh giờ nữa ——

“Đồ lưu manh, nhanh lên ra ngoài cho em!”

“Hoàn. . . . . Vẫn chưa xong mà. . . . .”

“Lúc nào thì mới xong. . . . . A a a a a. . . . . anh chậm một chút á. . . . .”

“Ừm. . . . .”

“A a a a a. . . . . sao anh lại dùng sức như vậy a. . . . .”

“A. . . . .”

“A a a a a. . . . .”

“Hạ Hải Dụ, anh yêu em!”

“Đường Húc Nghiêu, em hận anh!”

Hu hu. . . . . Cuối cùng đã kết thúc! ! !

“Vận động” Kịch liệt đi qua, hai người ôm nhau ngủ trong chốc lát.

Một lúc lâu sau, cảm thấy cái ôm ấm áp ở cổ của mình đột nhiên biến mất, Hạ Hải Dụ mơ mơ hồ hồ mở mắt, trừng mắt nhìn, suy nghĩ kỹ một hồi, mới nhớ tới thực tại.

Trời ơi, cô mới vừa cùng anh. . . . .

Vô thức nuốt nước miếng một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nóng đến sắp nổ tung.

Bọc chăn vào người, len lén xuống giường, nhìn hướng phòng tắm vài lần, bên trong có tiếng nước chảy ào ào truyền ra.

Rất tốt!

Cô có thể nhân cơ hội chạy trốn!

Chịu đựng cả người đau nhức, Hạ Hải Dụ vội vã nhặt quần áo nhăn nhúm từ trên sàn nhà lên, nhưng sao lại không tìm được quần lót, trời ơi, vứt đi đâu rồi?

Tiếng nước chảy trong phòng tắm nhỏ dần, cô không chịu đựng được nữa, lung tung mặc quần áo vào, xấu hổ mà chạy đi.

Một đường né tránh, thuận lợi trở lại phòng của cô và Tiểu Tiểu ở chung, may mắn bạn cùng phòng không có trong phòng, nếu không bộ dạng hiện tại của cô, tóc thì rối lung tung, quần áo thì nhăn nhúm, nhất định sẽ tra hỏi cô tới cùng.

Toàn thân đều là mùi của anh lưu lại, cô trực tiếp đi vào nhà vệ sinh muốn tắm rửa sạch sẽ.

Lơ đãng ngẩng đầu, nhìn thấy mình trong gương.

Môi bị hôn đến sưng đỏ, giống như là hoa hồng nở rộ, gương mặt đỏ bừng, mắt có chút mê ly. . . . . Vừa nhìn chính là bộ dáng bị hưng hăng yêu.

Bỗng nhiên cả kinh trong lòng, không nhận được dùng hai tay che hai gò má đang nóng lên của mình.

Chợt, chuông điện thoại di động vang lên.

Cô sợ hết hồn, không cần nhìn số gọi đến, cũng biết là ai đang gọi, cắn cắn môi, vùng vẫy một phen, sau chậm rãi nhấn nút trả lời.

147. Chương 147: Bá Đạo Dị Dàng

“Alo. . . . .” Tim sắp phá lồng ngực.

Truyền đến tiếng cười của đàn ông của đầu bên kia điện thoại di động, trầm thấp lại mê người, Hạ Hải Dụ lại không nhận được vội vàng nói, “Đường Húc Nghiêu, anh gọi đến làm gì thế?”

“Không làm gì cả, chỉ muốn hỏi hỏi em một chút, tại sao chưa chào tạm biệt một tiếng liền chạy đi mất?”

“Em muốn về phòng!” hai gò má Hạ Hải Dụ nóng bỏng, tức giận quát.

Anh dừng một chút, sau đó lại không có ý tốt trên chộc cô, “Em sợ anh giữ em lại cả đêm, không cho em đi sao?”

“. . . . .” Bị đoán trúng tâm tư, Hạ Hải Dụ giật mình, cắn răng biện hộ, “Chân của em, em muốn đi thì đi, không cần anh xen vào!”

Anh cười, giống như rất kiên nhẫn nói, “Đúng vậy a, anh không xen vào, nhưng anh lại vừa nhặt được trong chăn một cái quần nhỏ thật đáng yêu thật đáng yêu, em không muốn người khác quần thúc, vậy em nói anh nên nên xử lý nó thế nào đây?”

Cái... cái gì?

Quần nhỏ của cô?

Trên mặt Hạ Hải Dụ nhất thời xuất hiện ba vạch đen.

Nắm tay lại, khế siết chặt, hít một hơi thật sâu, rồi mới hỏi, “Anh muốn thế nào?”

“Đương nhiên là. . . . . Vật quy nguyên chủ rồi !”

Đáng giận!

Hạ Hải Dụ dậm chân, vô cùng không tình nguyện đưa ra quyết định, “Bây giờ em sẽ qua lấy!”

Bên đầu điện thoại kia truyền đến giọng nói rất đáng đánh đòn, “Em rất vội sao? Vậy không bằng để anh mang sang cho em? Anh biết em ở phòng bao nhiêu mà, chân anh lại dài, sẽ đi nhanh hơn em! ”

“Không cần! Anh không được phép tới đây!” Hạ Hải Dụ quát mắt kêu to.

Tên đáng ghét, anh chỉ sợ thiên hạ không loạn sao, đồng nghiệp của cô luôn theo dõi phòng cô, nếu anh tùy tiện tới đây la to ngoài cửa, cô còn muốn sống mà!

Nắm tóc, Hạ Hải Dụ cắt đứt cuộc gọi, đẩy cửa liền chạy ra ngoài.

Đường Húc Nghiêu ở phòng riêng xa hoa trên lầu cao nhất, có thang máy đi riêng, “Đình” một tiếng, cô hỏa tốc bước vào.

Nhìn gương chiếu trong thang máy chiếu ra bộ dáng xấu hổ của cô, tóc tai lộn xộn, quần áo nhăn nhúm, đáng chết, cô còn chưa kịp tắm rửa!

Leng keng. . . . . Leng keng. . . . . Giận dùng dùng nhấn chuông cửa.

Cửa liền được mở ra.

“Trả đồ cho. . . . .” Lời còn chưa dứt, một tay anh liền kéo cô vào.

Cửa “Rằm” một tiếng liền bị đóng lại, hơn nữa anh còn khóa chốt cửa.

Hạ Hải Dụ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên chất vấn, “Đường Húc Nghiêu, anh . . . ưm . . .”

Lời của cô đã bị môi anh chặn lại.

Đầu choáng váng . . . . mắt hoa lên. . . . .

“Con cá nhỏ, anh rất nhớ em!” Đường Húc Nghiêu ôm cô vào lòng, rất chặt, môi mỏng trần trọc cọ sát vào nhau, “Em có nhớ anh không?”

Người Hạ Hải Dụ run lên, nghiêng đầu muốn né tránh anh, bệnh thần kinh sắp, mới tách nhau ra mấy phút thôi, nhớ gì mà nhớ chứ?

Cô đẩy vai anh ra, thở gấp nói, “Đừng náo loạn . . . . Nhanh trả đồ cho em. . . .”

Anh tiếp tục ôm lấy cô, chớp mũi ngửi mùi hương nhẹ dịu trên tóc cô, “Vẫn thơm như vậy, thật dễ ngửi!”

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ đỏ bừng cả mặt, thơm cái gì a, trên người cô đều là mùi của anh! Làm cô thấy xấu hổ!

Hừ nhẹ một tiếng, cô tức giận nói, “Em còn chưa tắm !”

Đường Húc Nghiêu nâng cằm cô lên, cười có chút thần bí, sau đó kéo tay của cô vào phòng tắm được trang hoàng lộng lẫy, bồn tắm to như vậy đã được đổ đầy nước nóng, ánh mắt anh thẳng tắp nhìn cô, khoe môi mỏng tung bay nâng lên độ cong xấu xa, “Chúng ta cùng tắm!”

Hạ Hải Dụ vừa giận vừa hờn, một thanh hất tay anh ra, “Ai muốn cùng tắm với anh a! Nhanh trả đồ cho em đi!”

Dứt lời, chính cô cũng giật mình, tại sao vậy, lẽ ra nên hào khí bừng bừng chứ, thế nhưng vừa mở miệng ra lại biến thành như vậy, thanh âm mềm mỏng giống như đang làm nũng anh!

Ghét!

Vừa gặp phải anh, cô liền thay đổi rất kỳ quái, cả người trở nên kỳ quái!

Đường Húc Nghiêu nhú mày, cố ý giả bộ ngạc nhiên, “Anh trả lại em gì cơ?”

Ghe tởm!

Còn giả vờ ngây ngốc với cô?

“Đường Húc Nghiêu! Anh là tên đại bại hoại! Anh nhanh lên . . . . . Nhanh trả đồ lại cho em! Cái đó! Chính là thứ đó!” Cô bị anh làm cho bốc hỏa khí rồi!

“À...” Anh chợt như bừng tỉnh hiểu ra, “Anh nhớ ra rồi, thật là một vật nhỏ đáng yêu. . . . . Phía trên còn in mèò KIT—TY!”

A a a a a, đáng chết, anh còn nói một cách thẳng thừng như vậy!

Đúng rồi đúng rồi, quần nhỏ của cô chính là in mèò KIT—TY, rất ngây thơ!

Tức chết người ta đi!

Có ai quy định chỉ có có thể trẻ con mới có thể mặc quần áo in hình nhân vật trong phim hoạt hình hay sao?

Cô thích mặc như vậy!

Nhưng sao?

Lại không được?

Rất muốn mắng chửi người, nhưng cô không phải là đối thủ của anh, buồn buồn, muốn hiểu rõ ý tứ ám chỉ trong lời nói của anh.

Có lẽ nên thôi đi, không cần, dù sao trước tiên cứ tắm rửa đã.

Ừ, cứ làm vậy đi!

Làm bộ muốn bỏ đi.

Lúc này đến phiên Đường Húc Nghiêu sốt ruột, vội vã kéo cô lại, nịnh cô, “Được rồi Được rồi, em đừng nóng giận, anh trêu em thôi, anh chỉ muốn gọi em tới tắm thôi mà.”

Anh nắm bả vai cô, ngồi vào bên cạnh bồn tắm lớn, giải thích, “Bồn tắm có tác dụng xoa bóp rất tốt, thiết kế dựa theo huyết vị trên thân thể con người, nước chảy tuần hoàn, anh còn cho tinh dầu vào trong nước nữa, người ngâm mình một lát, có thể giảm bớt đau đớn.”

Giọng nói rất dịu dàng.

Hạ Hải Dụ mặt hồng tim đập nhanh, cái gì vậy, khi dễ người ta rồi lại dụ dỗ người ta, tiện nghi cũng bị anh chiếm hết rồi!

Nhưng mà, cô thật sự có điểm không thoải mái, ngâm lát chắc sẽ khá hơn!

Thấy cô có chút mềm xuống, Đường Húc Nghiêu thân mật hôn xuống trán cô, một cái hôn ấm nóng trên da thịt, “Là anh không tốt, anh không làm khó em nữa, em ngoan ngoãn tắm đi!”

Cô nhẹ nhàng đập vai anh, “Cái đó. . . Trả lại cho em!”

“Ồ đó!” Ngón tay anh chỉ, quần nhỏ của cô quần đang treo trên móc treo quần áo trong phòng tắm.

Hạ Hải Dụ thiếu chút nữa bất tỉnh luôn, “Anh, anh giặt? !”

“Ừ.” Anh gật đầu một cái.

“ . . . . .”

“Giúp bà xã làm những chuyện này, là thiên kinh địa nghĩa đấy!” Ngón tay anh véo nhẹ má phẩn của cô.

Bà xã?

Cô lại lảo đảo hít một ngụm khí.

Trời ơi, là cô điên, hay là anh điên?

148. Chương 148: Kết Hôn Được Không

Hạ Hải Dụ dừng một chút, cố gắng nói ra lời, “Như vậy. . .Rất xấu hổ...”

“Anh thích nhìn em xấu hổ.” trong tiếng cười của anh mang theo nồng đậm sự cưng chiều.

Cô trợn mắt nhìn anh, một đôi mắt hạnh trợn tròn, anh cười nhíu mày, đưa tay ra ôm cả người cô đặt vào trong bồn tắm, sau đó đưa tay ra muốn giúp cô cởi quần áo.

“Em, em tự mình làm được mà, anh mau đi ra!” Cô né tránh, nhưng không sao thoát được ma chướng của anh.

Đường Húc Nghiêu lười biếng nói, “Anh giúp em tương đối nhanh hơn, em nhanh tắm đi, em tắm xong, anh có lời muốn nói với em.”

“Nói gì?”

“Chúng ta cần hảo hảo mà nói chuyện.” Ánh mắt của anh chợt trở nên chuyên chú và thâm thúy.

Hạ Hải Dụ ngẩn người ra, ngưng mắt nhìn anh, nhịp tim “thình thịch” đập nhanh, cảm thấy, anh có chuyện rất quan trọng muốn nói, có lẽ là muốn nói về quan hệ trong tương lai của hai người bọn họ.

“Anh . . . .Anh muốn nói chuyện gì? !”

Anh tiếp tục cởi quần áo cho cô, “Chờ một lát rồi nói, trước em cứ tắm đi, anh đi ra ngoài gọi chút đồ cho em ăn, em muốn ăn đồ ăn Trung Quốc hay ăn đồ Tây?”

Hạ Hải Dụ hoàn toàn theo không kịp với tiết tấu khi anh nói sang chuyện khác, chỉ có thể ngơ ngác trả lời, “Cái gì cũng được.”

Anh tiếp tục giúp cô cởi quần áo, cho đến khi trên người cô không còn gì nữa, Hạ Hải Dụ xấu hổ không dứt, dùng hai tay cố gắng che ngực mình.

“Bộ dạng mặt đỏ bừng của em rất đáng yêu, làm hại anh lại muốn một hộp nuốt trọn em!” Ánh mắt của anh sáng quắc mà nói với cô.

“Đồ lưu manh, anh là đồ vô lại!” Cô vùng tay lên đập một cái lên bả vai anh.

Anh đặt cô ở trong bồn tắm lớn ấm áp, không nhịn được lại hôn trộm mấy cái lên má cô, hai người thiếu chút nữa càng không thể kết thúc, cuối cùng là anh cưỡng bách mình buông tay, rời khỏi cảnh đẹp, miễn cưỡng giữ vững lý trí rời khỏi nhà tắm.

Sau khi anh đi, Hạ Hải Dụ soi mình trong gương, cười ngây ngô một lúc, mới lấy lại tinh thần.

Cùng anh xảy ra quan hệ thân mật, cô không hối hận, loại cảm giác này. . . tựa như mật ngọt.

Cẩn cẩn môi, chậm chạp buông mình vào trong bồn tắm, nước nóng bao trọn cả người, bồn tắm tự động xoa bóp, nước chảy không ngừng lưu động, nhẹ nhàng đấm bóp thân thể bủn rủn của cô, giống như là có người đang giúp cô xoa bóp toàn thân.

Trước đây không lâu cùng anh “Vận động” kịch liệt, anh hoàn toàn không chút dịu dàng, cô bị giày vò đau đớn muốn chết, bây giờ có thể ngâm mình trong nước nóng, thân thể mệt mỏi rốt cuộc được buông lỏng, cảm giác lưỡi biếng xông vào từng lỗ chân lông, nhẹ nhàng, khiến cô không phải suy nghĩ đến bất kỳ điều gì.

Thật thoải mái!

Hạ Hải Dụ không nhịn được than một tiếng.

Đầu lui về phía sau bồn tắm, tay nhỏ bé nhẹ nhàng ấn nút tắt, sau đó gọi đầu, tẩy hết toàn bộ những di chứng để lại sau trận “Vận động” kia.

Sau một lúc buông lỏng thân thể, giờ thì thần kinh bắt đầu căng thẳng, bởi vì nội tâm rất tò mò, anh muốn nói gì với cô.

Đứng lên, lấy một cái khăn lông sạch sẽ từ trên giá gỗ xuống, bao tóc, sau đó lại gỡ xuống cái khăn lông thứ hai lớn hơn cái trước, lau thân thể, sau đó dùng nó vây người lại.

Cốc cốc. . . . . Cốc cốc. . . . .

Anh đứng bên ngoài gõ cửa.

“Hải Dụ, tắm xong chưa, anh để quần áo sạch giúp em ở ngoài cửa rồi!”

“A!” tim cô đập rộn lên, sợ hãi đi đến bên cạnh cửa.

Nhẹ nhàng mở cửa ra, từ trong khe hở nhìn ra bên ngoài, a, thật thần kỳ, vậy mà anh không đứng ngoài cửa!

Trên đất bày hai cái túi giấy rất to, cô đưa tay kéo qua, tất cả bên trong đều là quần áo mới, áo lót và quần lót cũng có, hơn nữa tất cả đều chưa mở bao bì, nhìn kỹ bao bì, thế nhưng hoàn toàn phù hợp với số đo của cô!

Anh có thể nắm rõ số đo của cô chuẩn xác như vậy sao?

Mặt, lại hơi nóng lên.

Kiểm chế mệnh môn trong lòng, cô lấy y phục mặc lên người.

Áo len khéo léo hết sức vừa người, vải nhung màu tím nhạt có đuôi cá vẩy trùng hợp vẩy hông của cô, soi gương, người con gái trong gương có hai gò má ửng hồng, trong tròng mắt như mang theo sương mè, toàn

thân sau khi tắm rửa trong lành, mà một bộ quần áo lại tăng thêm mấy phần quyến rũ cho cô, giống như một cô công chúa được người ta che chở.

Lồng ngực lại một hồi chấn động.

Đi ra bên ngoài phòng tắm, phát hiện Đường Húc Nghiêu không có ở trong phòng khách, nhưng có mùi hương nồng của cà phê bay khắp phòng.

Ngửi mùi thơm, cô đi về phía phòng bếp, kinh dị phát hiện trên bàn ăn đã bày một loạt đĩa thức ăn.

Bánh ngọt có dâu tây nhìn rất đẹp, nước trái cây cùng cà phê, còn có một vài món điểm tâm,. . . . Anh vì cô mà chuẩn bị những thứ này! Mặc dù khẳng định không phải tự anh làm ra, nhưng lại làm cho cô rất cảm động.

“Thế nào?” Đường Húc Nghiêu nhận ra được tâm tình của cô có chút xúc động, buông cốc trong tay đi tới trước mặt cô.

“Không sao cả.” Cô lắc đầu một cái.

Anh kéo tay cô đến trước ghế sofa nhỏ, “Ngồi xuống, anh giúp em sấy tóc.”

“Không cần, không cần, em có thể tự làm.” Nói xong, ánh mắt của cô không tự giác hướng bàn ăn nhìn ngắm.

Đường Húc Nghiêu khẽ nhếch môi, đem đĩa thức ăn đến trước mặt cô, “Ăn đi, nhưng em phải nhai nhuyễn nuốt chậm đây, vừa tắm xong không được ăn quá nhanh.”

“Vâng!” Cô cúi đầu, nhỏ nhẹ ăn, trái tim nóng hổi.

Anh rời đi trong chốc lát, sau đó lấy máy sấy tóc đến, đứng sau lưng cô, dịu dàng giúp cô sấy khô tóc ướt, những ngón tay thon dài không ngừng xuyên vào trong tóc cô, cẩn thận, tỉ mỉ, lại mang theo thương tiếc.

Đây chính là mùi vị của hạnh phúc mùi sao?

Tiếng kêu của máy sấy ong ong vang lên bên tai, cô len lén cong khóe môi lên.

Mặc dù có nhiều lúc anh đối xử rất xấu với cô, nhưng cũng có rất nhiều lúc anh đối với cô rất tốt như vậy!

Tốt... Vui mừng...hoan hỉ . . . .

Máy sấy chợt ngưng, quanh mình trở nên tĩnh lặng, khiến cô nghe rõ tiếng mình nói.

Hạ Hải Dục dừng một chút, không xong rồi, sao lại không cẩn thận nói ra!

Anh cúi đầu, thâm sâu nhìn vào mắt cô, khóe miệng chứa đựng nụ cười rõ ràng, “Anh nghe được!”

Cô chu mỏ một cái, thừa nhận, “Đúng vậy a. Đúng vậy a, là em nói, là em thích ngược cuồng, mới có thể thích người lưu manh như anh!”

Tình cảm của nội tâm được buông thả, tâm tình Hạ Hải Dục trở nên dễ dàng hơn, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, trong đôi mắt toát ra tia giả hoạt, chói lọi, lập tức khiến mắt Đường Húc Nghiêu choáng váng nhìn.

Một hồi lâu sau, môi mỏng mới thốt ra mấy chữ, “Rất tốt!”

Rất tốt?

Cái gì rất tốt chứ?

Nghĩ một lát, cô mới nghĩ ra, mặt lại một trận ảo não, “Tốt cái gì mà tốt, không tốt chút nào, anh luôn khi dễ em, về sau em muốn phản kháng á!”

“Không thành vấn đề! Tận tình khi dễ anh đi!” Giọng điệu của anh cực kỳ nghiêm túc.

“Hả?” Cô há miệng, không hiểu gì cả.

“Ngoại trừ anh ra, em không được đi khi dễ người đàn ông khác! Chỉ có thể khi dễ một mình anh!” Đầu anh hướng đến gần cô, chạm trán mình vào trán của cô, “Chúng ta kết hôn có được không?”

149. Chương 149: Sinh Con Gái

Gì?

Kết hôn?

Là muốn nói chuyện này?

Lần trước trong phòng làm việc anh cũng đã đề cập qua, cô tưởng rằng là anh đùa giỡn, nhưng lần này, anh hình như rất nghiêm túc, bộ dáng rất chăm chú!

Đại não tạm thời mất đi năng lực suy tư, một mảnh trống rỗng, miệng khép lại, một chữ cũng không nói ra được.

“Chúng ta kết hôn đi!” Anh lại nói một lần nữa, lần này, không có phải là câu hỏi như lần trước, mà trực tiếp nói, giọng nói mang theo mệnh lệnh, còn có sự chắc chắn.

Hạ Hải Dụ ngơ ngác giật mình tại chỗ, thật lâu mới hồi hồn, “Em. . . . em. . . .”

Em nhiều lần, vẫn không nói ra được một câu đầy đủ, tay nhỏ bé lại khẩn trương nắm chặt ống tay áo của anh.

Đường Húc Nghiêu nâng khóe môi, cúi đầu thở dài, giọng nói tràn đầy trĩu mến, “Hải Dụ, anh thật sự muốn cùng em bước tiếp, bởi vì anh yêu em, em cũng yêu anh, chúng ta phải ở chung một chỗ.”

Cô há miệng muốn nói chuyện, lại bị ngón trỏ ngăn chặn môi, tiếp theo anh lại nói, “Anh cũng không biết cảm giác tự mình muốn kết hôn với một người lại mãnh liệt như vậy, anh nói anh luôn khi dễ em, anh thừa nhận, anh thích nhìn em giận đến đỏ mặt, thích nhìn dáng vẻ muốn phát điên của em bởi vì anh. . . . . Có lẽ có lẽ là từ khi gặp mặt lần đầu tiên, anh đã liền thích em, cho nên anh luôn quấn lấy em, trêu chọc em, giày vò em, thật ra thì đây chẳng qua là một thủ đoạn muốn tầm mắt của em luôn nhìn thấy anh sao.”

Phân tích tâm sự của mình, anh hiển nhiên cũng có chút ngượng ngùng, nhưng anh đã nói rồi, anh liền muốn nói toàn bộ hết ra.

“Anh biết rõ những chuyện mình đã đối xử với em, có những chuyện quá phẫn, có chuyện làm tổn thương tự ái của em, khiến em phải khó chịu, khiến em ghét anh... Nhưng. . . . .”

Anh hôn một cái lên tóc của cô, hơi thở ấm áp phất trên mặt cô, nói với giọng hơi hài hước, “Anh chính là bá đạo như vậy, anh coi trọng em rồi, cũng không cho phép em chạy trốn, nhất định khiến em phải để ý đến anh, anh có lúc đã nổi điên, em biết anh có nhiều tật xấu, cũng có tà ác?”

Sương mù thật mỏng ở trong đôi mắt, cổ họng Hạ Hải Dụ một hồi chua xót, không kìm hãm được cảm giác dưng mãnh sẽ lao ra, rốt cuộc đợi đến anh nói hết lời, cô cũng không nhịn được nữa, nhào vào trong ngực anh, vừa khóc vừa cười.

“Đường Húc Nghiêu, anh là đồ bại hoại...anh chột tốt như vậy...Làm hại người ta khóc nha... Nhưng nghe anh nói như vậy lại rất cao hứng...em sắp bị bệnh thần kinh rồi...đáng ghét. . . . .”

“Đồ ngốc!” Đường Húc Nghiêu ôm cô thật chặt, cúi đầu hôn lên nước mắt của cô.

“Hu hu. . . . em không muốn khóc. . . . nhưng chính nó cứ chảy xuống. . . .”

“Đồ ngốc!”

“Không được mắng em!”

“Vậy em mau nói em sẽ gả cho anh. . . . Nói mau!” Anh bá đạo rồi lại dịu dàng, hai mắt đen thâm thúy giống như đầm lầy, mãnh liệt dẫn dụ cô.

Khuôn mặt Hạ Hải Dụ đỏ bừng, mắt cũng hồng, giống như là Tiểu Bạch Thỏ, nhất thời không biết nói gì cho phải, chỉ có thể dùng sức nhìn anh, sau đó liều mạng gật đầu.

“Đáp ứng gả cho anh?”

“Ừ!”

Thở dài như trút được gánh nặng từ trong miệng Đường Húc Nghiêu nhẹ nhàng tràn ra, nghĩ tới cuộc sống về sau hạnh phúc dường nào, mỗi ngày bảo vệ cô, yêu cô, mỗi ngày khi dễ cô. . . . . Ha ha, anh khẳng định vẫn không sửa không được thói quen này!

Lặng lặng ôm nhau trong chốc lát, Hạ Hải Dụ chợt ngẩng đầu lên từ trong lòng anh, nghiêm túc nói, “Em có một chuyện muốn nói với anh. . . . .”

“Sẽ không phải là dối ý phải không?”

“Không phải... Nhưng...” Cô khẽ dừng một chút, “Ba mẹ của em mặc dù đã qua đời hơn năm năm rồi, nhưng việc bố mẹ em gặp tai nạn xe cộ cho đến bây giờ vẫn chưa chân chính được giải quyết, em đã tự thề với mình, nhất định phải rửa sạch oan khuất cho hai người! Cho nên. . . . . trước khi giải quyết xong chuyện này, em sẽ không kết hôn. Tiền bảo hiểm của hai người em chưa từng dùng đến, tiền đó em muốn dùng để mời luật sư, bây giờ vẫn còn thiếu chút xíu nữa thôi, rất mau là em có thể tích đủ, đến lúc đó em liền có thể nhờ luật sư giúp em lật lại bản án rồi. . . . . Nên cần đợi một thời gian. . . . . Cho nên, chuyện kết hôn. . . . . Liền. . . . .chờ một thời gian nữa. . . . .”

Đây là bí mật quan trọng nhất mà cô chôn ở đáy lòng mình, chưa từng nói với một người nào cả cho tới bây giờ.

Đáy lòng Đường Húc Nghiêu mềm mại nhưng thần kinh bị chấn động, kéo tay cô đến nắm thật chặt, “Yên tâm đi, anh sẽ giúp em.”

“Không, em muốn dựa vào chính mình. . . . . em. . . . .”

“Anh hiểu! Anh sẽ không để em dùng tiền của anh lên tòa án!” Anh cắt đứt lời cô, sau đó tự tin mà nói, “Nhưng, anh có thể giúp em mời một luật sư, một luật sư đứng đầu hành nghề tới nay chưa bao giờ thua cuộc!”

“. . . . .” Cô kinh ngạc trừng mắt nhìn, “Lợi hại vậy sao?”

“Ừ!” Anh gật đầu một cái, bổ sung, “Hơn nữa. . . người đó còn rất quen thuộc với anh. . . . . người đó là. . . . . Anh của anh!”

Hạ Hải Dụ lộ ra ánh mắt không thể tưởng tượng nổi, “Anh của anh? anh có anh trai?”

“Đúng vậy. Mặc dù những năm gần đây anh ấy đã đến Úc định cư, bình thường cũng không hay liên lạc với nhau, nhưng là, tình cảm hai anh em của anh rất tốt! Anh sẽ dẫn em đi châu Úc gặp anh ấy!”

“. . . . .” Hạ Hải Dụ nuốt nước miếng một cái, cảm giác phải gặp người nhà của anh a!

Gặp người thân?

Trời ơi, thiếu chút nữa cô đã quên mất chuyện quan trọng như vậy!

Mấy người của Đường gia cô đã gặp qua một lần, bộ dạng đều là sài lang hổ báo, Đường lão gia tử càng kinh khủng hơn. . . . Cô cùng Đường Húc Nghiêu kết hôn, nhất định sẽ bị phản đối trăm phần trăm!

Trước kia cô cùng Thần Dật chỉ mới nhân nhậ mấy tháng, liền bị Đường gia đối đãi như vậy. . . . . Hiện tại. . . . .

Cắn chặt môi, không biết nên nói gì cho phải lúc này.

Đường Húc Nghiêu tựa hồ là hiểu chuyện trong lòng cô, nắm tay cô chặt hơn, an ủi, “Không phải lo lắng những người đó, người muốn kết hôn với em là anh, không có quan hệ cùng Đường gia, cha mẹ anh đã qua đời khi anh còn rất nhỏ, chỉ có gia gia có thể trông nom anh, mà bây giờ đã rời khỏi Đường gia, anh cũng sẽ không can thiệp được nữa, dù có muốn can thiệp cũng không được, anh nhận định muốn kết hôn cùng em, ai cũng không ngăn cản được!”

Nghe lời của anh, Hạ Hải Dụ đã yên tâm không ít, nhưng đáy lòng vẫn còn lo sợ bất an.

Đường Húc Nghiêu không thể làm gì khác hơn là nêu ví dụ nói để chứng minh, “Nói cho em biết một chuyện, năm đó anh trai anh kết hôn cũng bị gia gia phản đối. . . . . sau đó anh ấy đã lại anh ấy rời khỏi Đường gia. . . . . Hiện tại quả thật sống rất hạnh phúc. . . . . Còn có một đứa con gái, tiểu bảo bối rất thật

đáng yêu . . . . chúng ta sau này cũng sẽ hạnh phúc như thế . . . . Chúng ta cũng sinh con gái nhé . . . .

150. Chương 150: Luyện Tập Nhiều Hơn

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ ngốc ngay tại chỗ.

Gi, sao mà lại nói đến vấn đề sinh con nhanh vậy? !

Xấu hổ chết mất!

Thấy cô không nói lời nào, Đường Húc Nghiêu khẽ cau mày, “Sao vậy. . . . . em không phải thích con gái sao. . . . . Chúng ta cũng có thể sinh con trai! Chẳng qua anh thích con gái hơn, vì vậy chúng ta sinh một đứa con trai trước, sau đó sẽ sinh một cô công chúa. . . . . Như vậy yêu cầu của chúng ta cũng hoàn thành. . . . . Ừ, cứ như vậy, sinh hai! A, không, sinh hai là ít nhất, ít nhất phải có một con gái!”

Hạ Hải Dụ tức giận nói, “ Lưu manh, anh thật xấu xa, em không cần sinh nhiều như vậy !”

Cô trừng mắt, bày tỏ ý kháng nghị, nhưng là trên khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt hiện lên vẻ dịu dàng, ngay cả cô cũng không phát hiện, loại mong đợi cùng cảm giác vui sướng này không lời nào có thể miêu tả hết .

“Nhưng anh muốn!” Đường Húc Nghiêu đồng dục nói.

“Em không cần!”

“Không cần cũng phải muốn! Sinh con nghĩa vụ của vợ mà!”

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ nghiêng đầu đi, cái gì vợ, buồn nôn chết!

“Bà xã, sinh con chuyện phải có dũng khí lớn, cho nên chúng ta phải nắm chặt thời gian luyện tập nhiều hơn!” Giọng nói kiên định, ý nghĩ tà ác, nói xong, anh ôm cô đi tới giường.

Trên trán Hạ Hải Dụ hiện ra ba vạch đen, “Đường Húc Nghiêu, anh đừng làm loạn a!”

“Yên tâm đi, anh sẽ không làm loạn, anh đối với bà xã sẽ rất trung thành đấy!” Anh cố ý xuyên tạc lời của cô.

“Không...,em không phải ý đó! Ý của em là. . . . .em không cần làm tiếp . . . . . Vừa mới tắm thơm ngào ngạt mà. . . . . Không cần lại làm cho khắp người đều là. . . . .”

Đường Húc Nghiêu đem cô đặt lên trên giường lớn, cười xấu xa, “Khắp người đều là của mùi vị của anh, có đúng hay không? !”

“Lăn đi!” Cô tức giận đỏ mặt.

Hả? !

Tức giận nữa? !

Không không không, là xấu hổ!

Nhìn cô mặt đỏ đến mang tai, tâm tình Đường Húc Nghiêu thật tốt, anh thích bộ dáng như vậy của cô, đáng yêu khiến anh rất động lòng!

Hạ Hải Dụ nuốt nước miếng một cái, từ trên giường nhảy lên, nhắc chân định chạy trốn, “Em không cùng anh nói bậy nữa, em muốn đi tìm Tiểu Tiểu!”

“Tiểu Tiểu có Thiệu Hoành là đủ rồi, em đi là cản trở đấy!”

“ . . . . .” Buồn bực!

Đường Húc Nghiêu đưa tay ôm lấy cô, nghĩ một cách gian trá : hi vọng Thiệu Hoành cùng Vân Tiểu Tiểu có thể gắn với nhau không rời, như vậy Hải Dụ là của anh được rồi!

Hạ Hải Dụ bấu môi, anh nói cũng phải, cô không nên đi làm kỳ đà cản mũi, nhưng cô muốn hiểu rõ tình huống bên kia!

Anh ôm lấy cô nằm xuống giường lần nữa, cố ý trêu đùa, “Vợ yêu, chúng ta quản tốt chuyện của mình đi, tiếp tục tập luyện các bước sinh con nha? !”

“Anh . . . . .” Lời còn chưa dứt, môi của cô liền bị anh ngăn chặn, “Ừm. . . . .”

Anh cúi đầu hôn cô, hôn từ đầu ngón chân lên tới trên, mới chống đỡ trên môi của cô nói nhỏ, “Bây giờ bắt đầu luyện tập bước đầu tiên, cởi quần áo!”

“Cái gì, luyện tập cái này có cái gì tốt chứ? !”

“Vạn sự khởi đầu nan, cởi quần áo rất quan trọng! Không cởi quần áo làm sao làm tiếp đây? !”

Hạ Hải Dụ nghe lời của anh, dở khóc dở cười, “Anh là ngụy biện”

“Đây không phải là ngụy biện, đây là sự thật !” Đường Húc Nghiêu ấn xuống điều khiển rèm cửa sổ, gian phòng “Xoạt” một tiếng biến thành tối đen.

Trong không gian mù mịt, truyền đến những tiếng cười đùa ôi, a của đôi trai gái.

“A. . . . . Đủ rồi đủ rồi. . . . . Buông ra!”

“Đủ cái gì đủ. . . . . Lúc này vừa mới hoàn thành bước đầu tiên. . . . .”

“Đồ lưu manh! Anh nghĩ làm đến bước mấy rồi? !”

“Đương nhiên là. . . . . Một bước cuối cùng!”

“. . . . .”

“Tiếp chiêu đi!”

Sáng sớm hôm sau, Hạ Hải Dụ mơ mơ màng màng tỉnh ngủ, đột nhiên nhớ tới mình cả đêm chưa trở về phòng của mình.

“Xong rồi!” Cô vội vàng đứng dậy, lại phát hiện mình bị người khác ôm đến chặt, căn bản không thể động đậy.

Không để ý đau đớn toàn thân, dùng sức đẩy Đường Húc Nghiêu một cái, cho dù là ngủ cũng bá đạo mười phần, “Này! Đứng lên! Anh mau dậy đi!”

Đẩy thế nào cũng không tỉnh, Hạ Hải Dụ nhất thời tức giận, dùng sức nhéo cánh tay của anh một cái.

“Đường Húc Nghiêu! Anh tỉnh mau. . . . . A! Thịt của anh sao lại cứng như vậy? !” Cô nhéo không đau anh, ngược lại làm đau ngón tay của mình.

Đường Húc Nghiêu lười biếng mở mắt ra, thấy khuôn mặt Hạ Hải Dụ hốt hoảng, lông mi dài sụp xuống “Sao sớm vậy đã tỉnh rồi hả ? ! Xem ra là anh không cố gắng!”

Hạ Hải Dụ đỏ mặt, vừa - xấu hổ vừa trừng mắt nhìn anh, “Mau buông em ra! Em muốn đi về!”

“Gấp cái gì, trời vừa mới sáng mà, chúng ta còn có thể ‘ ngủ ’ một lát. . . . .” Nói xong, bàn tay mập mờ xoa cái lưng trắng của cô.

“Anh. . . . .” Hạ Hải Dụ tức giận cắn răng, “Mau bỏ tay ra! Em cả đêm không về, không biết Tiểu Tiểu nghĩ như thế nào!”

“Kệ cô ấy nghĩ thế nào thì nghĩ! Quan hệ của chúng ta không phải không có người nhận ra!”

“Kệ a! Hai người bọn em cùng đến chơi, kết quả em . . . . . Đều là lỗi của anh!” Hạ Hải Dụ tức giận, cúi đầu cắn cánh tay của anh một ngụm, thừa dịp anh hơi đau, vội vàng nhảy xuống giường.

Tìm kiếm quần áo bị ném tới qua, đồng nhặt một cái, tây nhặt một cái.

Đường Húc Nghiêu một tay chống cằm, dù bận vẫn ung dung nhìn cô phía trước, xảy ra rối loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai mắt to gấp đến độ chuyển loạn, mới nhìn giống như chú mèo con hốt hoảng.

Hạ Hải Dụ cố ý không nhìn ánh mắt của anh, vội vã chạy ra ngoài.

“Đinh” một tiếng, cửa thang máy chuyên dụng mở ra, cô vội vã chui vào.

Ôi. . . . . Một quá!

Toàn thân cô vừa mỏi vừa đau, xương toàn thân giống như là bị tháo qua sau đó lại lắp ráp lại, cử động khó khăn.

Hai chân đã sớm nhức mỏi không chịu nổi, thang máy một cửa đi lên, thân thể của cô từ từ tụt xuống, vô lực ngã ngồi trên mặt đất.

“Ôi, thật muốn một chết đi được!” Toàn thân đều đau, nhất là chỗ đó, càng truyền đến cảm giác đau nhức xấu hổ.

Nghĩ đến chỗ ấy là bị Đường Húc Nghiêu lần lượt công chiếm, còn theo anh lần lượt ra vào mang đến khoái cảm, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không khỏi đỏ lên, bên tai cũng nóng lên.

Trong lòng dâng lên một loại tâm tình phức tạp, như vậy. . . . . Sẽ mang thai sao? !

Ông trời, coi như muốn có con, cũng không cần liều mạng như vậy chứ!

Lắc đầu một cái, loại bỏ hết những suy nghĩ lộn xộn trong lòng ra ngoài.

Thang máy rất nhanh đã tới tầng lầu của cô, Hạ Hải Dụ đi tới trước cửa gian phòng của mình, nhẹ nhàng móc ra cái chìa khóa, cẩn thận từng li từng tí mở cửa, một phòng an tĩnh.

Lại tiếp tục tiến về phía trước mấy bước, “A a a a a. . . . .”

151. Chương 151: Cũng Vậy

Trên mặt giường lớn, có hai người!

Hơn nữa, còn ôm nhau thật chặt!

Còn nữa..., bọn họ đang ngủ rất sâu!

Trải qua một đêm hoan ái, người đàn ông trên giường đã tỉnh rồi, lật người, ngẩng đầu.

Hạ Hải Dụ nhất thời trợn tròn mắt, Thiệu, Thiệu Hoàn? !

Ông trời, tiến triển nhanh như vậy? !

“Khụ. . . . .” Thuộc Hoàn cố ý đằng hắng một cái, cố gắng đánh vỡ không khí xấu hổ.

Hạ Hải Dụ suy nghĩ mong sao có một cái lỗ để chui vào, “Ách. . . . . Thật xin lỗi thật xin lỗi. . . . . Quấy rầy. . . . . Tôi. . . . . Tôi lập tức đi ngay. . . . .” Lời nói lộn xộn, xoay người chạy đi.

Thiệu Hoàn cười gật đầu, nụ cười bên khóe miệng hiện lên một ý vị kỳ quái sâu xa.

Khóe mắt Hạ Hải Dụ khẽ co quắp, không thể phủ nhận, người đàn ông này đáng đáp rất tuần tú, thân hình cao to, khí chất văn nhã, đẹp trai, khi mỉm cười, mắt cùng khóe miệng đều vô cùng động lòng người. Nhưng là, vào giờ khắc này cô chỉ cảm thấy người đàn ông này bản chất cùng bề ngoài là hoàn toàn không khác nhau, bởi vì bên khóe miệng anh ta thoáng cười —— rõ ràng là có ngụ ý!

Hình như là đang nói —— cũng vậy!

Toàn thân Hạ Hải Dụ một hồi tê dại, ông trời, có suy nghĩ như vậy hay không, cô cả đêm không về hẳn nhiên là cùng Đường Húc Nghiêu ở chung một chỗ, hoảng hốt chạy về, cư nhiên bắt gặp trợ lý của Đường Húc Nghiêu cùng bạn cùng phòng của cô ngủ cùng nhau! Cô đây là tự mình hướng đến hòng sủng sao? !

A a a a a, không muốn sống!

Chạy trời chết.

Dĩ nhiên, cho dù cô trốn cũng không có chỗ khác có thể đi, chỉ có thể quay đầu lại đi tìm Đường Húc Nghiêu.
Có thể nghĩ, lại bị cười nhạo một phen.

“Đáng ghét! Đường Húc Nghiêu, anh đừng cười nữa!” Hạ Hải Dụ vừa giận vừa hờn, hung hăng nhìn chăm chăm người khác.

Trên ghế sa lon, Đường Húc Nghiêu hướng về phía cô ngoắc ngoắc ngón tay, “Tới đây.”

Gọi chó a? !

Phi phi phi!

Cô làm bầm chửi ? !

Hạ Hải Dụ dùng sức hất đầu, nhìn chăm chăm anh, tâm không cam tình không nguyện đi về phía anh, “Làm gì? !”

“Rất ảo não phải không? ! Rất nhàm chán phải không? !” Đường Húc Nghiêu dùng sức ôm hông của cô, cười nhẹ .

“Biết rõ còn hỏi!” Cô hung hăng trừng anh.

“Có muốn đi bơi không? !” Anh một bộ dạng như ác ma bắt đầu cáng dỡ.

“Muốn cũng như không muốn! Anh chẳng phải là không cho em đi sao? !” đồ lưu manh tham lam giữ lấy, thấy cô ở bãi biển công cộng mặc đồ bơi, liền nói nhất định sẽ hết mọi người ở đó!

Bộ đồ bơi cô mới mua thật đáng thương, không có cơ hội mặc!

“Nghe nói ở đây có một khu vực độc lập, rất đẹp. . . . . Chúng ta có thể đến bên đó chơi. . . . . em mới mua đồ bơi. . . . . Anh mới mua quần bơi. . . . . Cũng đều có tác dụng. . . . . Muốn đi a. . . . .”

“. . . . .” Hạ Hải Dụ một hồi run run, rõ ràng lời nói rất bình thường, nhưng từ trong miệng anh nói ra lại rất tà ác, rất muốn cự tuyệt anh, nhưng là. . . . . Thật vất vả mới ra ngoài chơi lần thứ nhất, không muốn bỏ qua cơ hội, hơn nữa, cô nếu còn cùng anh tiếp tục ở lại trong phòng, anh tà ác có thể không chỉ ở ngoài miệng !

“Lên đường!” Cô quả quyết quyết định.

Vân Tiểu Tiểu cười đến mắt đều không nhìn thấy rồi, cô yêu chết lần quan hệ hữu nghị này rồi, nơi này không có phiền não, chỉ có vui vẻ, quan trọng nhất chính là có Thiệu Hoàn!

Tính tình của anh rất tốt, thỏa mãn tất cả nguyện vọng của cô, theo cô làm tất cả chuyện cô muốn làm, coi như hôm nay cô muốn đi đến vùng biển độc lập trong truyền thuyết kia, anh cũng không nói hai lời cùng đi.

Chỉ là. . . . .

“Tiểu Tiểu, em xác định em biết đường đi? !” Thiệu Hoàn nhìn bốn phía hoang vu, bắt đầu dĩ hời.

“Xác định! Xác định!” Cô dùng sức gạt đầu, “Em thật đã hỏi hướng dẫn du lịch nơi này rồi, hơn nữa còn có giấy viết, vẽ bản đồ a!Anh xem!”

Nói xong, cô đem quyển vở nhỏ đưa tới.

Thiệu Hoàn liếc sổ ghi chép của cô, khoe miệng co giật, “Nghe nói. . . . . đây là bờ biển đẹp nhất thế giới. . . . . Nghe nói ở đây bờ cát xinh đẹp giống như một đường cát trắng làm cho người ta hận không được nhào qua cắn một cái. . . . . Nghe nói nơi đó nước biển trong xanh làm người ta nghĩ nhảy xuống rồi không lên được. . . . . Nghe nói muốn từ đây đi. . . . . Nghe nói tại đây thì đi đường khác...”

Toàn bộ đều là nghe nói!

Anh chỉ chỉ một bên hai khối đại đá ngầm, “Nơi này chúng ta đã đi ngang qua hai lần rồi.”

Vân Tiểu Tiểu mở trừng hai mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại hoàn toàn không nhìn ra ảo não, sau đó hai mắt còn chợt tỏa sáng, từ trong túi lấy ra máy chụp hình, “Thiệu Hoàn, tới đây tới đây, chúng ta cùng chụp một tấm hình kỷ niệm ở bên tảng đá này”

Chụp hình? !

Một cái làm kỷ niệm? !

May là từ trước đến giờ tính tình Thiệu Hoàn tốt cuối cùng nhân nhạ hỏi “Làm cái gì? !”

Vân Tiểu Tiểu cười hắc hắc, “Kỷ niệm chúng ta lần đầu tiên lạc đường a!” Ánh mắt của cô tỏa sáng lấp lánh, viết đầy ước mơ, “Ngẫm lại xem, đây là có tình thần du lịch mạo hiểm, nhất định phải ghi lại thật đẹp”

“ . . . . . ”

“Nhanh nhanh nhanh, mỉm cười, nào!”

“ . . . . . ” Khóe miệng anh cứng ngắc, làm sao có thể cười được a!

“Thiệu Hoàn! Cười nữa! Anh không phải muốn mặt xấu chứ. . . . . Ừ. . . . . Đúng đúng đúng, nụ cười lớn hơn chút nữa. . . . . phải lộ 8 cái răng. . . . . Gì, anh mới lộ ra 4 cái . . . . . ” Vân Tiểu Tiểu liến thoắng không ngừng.

Thiệu Hoàn hai tay ôm ngực, thật sâu liếc nhìn cô, cô gái nhỏ này trong đầu rốt cuộc muốn giả bộ làm gì? !

Cô ở trên xe liên giả bộ hôn mê, sau đó cố ý đến gần anh, đến bãi tắm thì một lát gọi này, một lát gọi kia, trăm phương ngàn kế dính lấy anh, nhìn ra được, cô rất thích anh, vừa đúng lúc anh cũng đang cô đơn, theo cô vui đùa một chút, tối hôm qua cô còn bắt cóc anh đến trong phòng, nhưng khi anh thật muốn làm, cô lại khẩn trương muốn chết, anh muốn dừng tay, cô lại có chết cũng bắt lấy anh không thả, cô gái nhỏ đầy mâu thuẫn!

Dĩ nhiên, cái này không phải quan trọng nhất, quan trọng hơn là anh phát hiện cư nhiên mình theo không kịp suy nghĩ của cô!

Tỷ như hiện tại ——

“Tiểu Tiểu, ý của em là ——em mặc dù đã hỏi đường đi, nhưng thật ra còn lạc đường, đúng không? !”

“Đúng rồi!” Ai đó trả lời không chút khách khí, sau đó lại nói một câu làm anh học máu, “Anh thật thông minh!”

“ . . . . . ”

“Ôi, lạc đường thì lạc đường nha, chỉ cần cùng một chỗ với anh, chỗ nào cũng rất vui !”

“ . . . . . ” Kiểu thổ lộ này, rất ngây thơ, nhưng lại không khỏi làm cho tim anh đập rộn lên.

152. Chương 152: Ông Xã Cố Gắng Lên

Dừng một chút, anh cảm giác đầu mình bị cô làm hỏng mất.

“Thiệu Hoàn, anh làm sao vậy, không thoải mái a. . . . . Có phải thiếu không khí không. . . . . Có cần máy hô hấp a . . . . . ”

“ . . . . . ” Anh giữ vững trầm mặc, cảm thấy mình không nói gì thì tốt hơn.

Nhưng, rất kỳ quái, tâm tình không được tốt!

Nhìn chung quanh, anh quyết định, “Chúng ta tiếp tục tìm bờ biển xinh đẹp trong truyền thuyết kia đi, chỉ là bắt đầu từ bây giờ, đi bên nào phải nghe anh! OK? !”

“Anh biết đường à? !” Hai mắt của cô sáng như sao.

“ . . . . .” Không biết cũng sẽ biết a! Dựa vào cô..., cả đời cũng không tìm được đi!

Lấy điện thoại di động ra, không tín hiệu, tốt, thật tốt!

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, xác định hướng mặt trời, sau đó giơ cổ tay lên, dùng kim đồng hồ nhìn ánh sáng — ừ, xác định!

Ngón tay chỉ “Bên kia là hướng nam!”

“Thiệu Hoàn anh thật lợi hại, còn biết Đông Nam Tây Bắc nữa!” Vân Tiểu Tiểu khuôn mặt sùng bái.

“ . . . . .” Khóe miệng co giật, nhin không được giơ lên.

Cuộc hành trình hai ngày ba đêm ở bờ biển vui vẻ, hai chuyện tình yêu lãng mạn, Đường Húc Nghiêu cùng Hạ Hải Dụ tình cảm ổn định lại, mà Vân Tiểu Tiểu cùng Thiệu Hoàn cũng chính thức xác định quan hệ qua lại.

Trở lại thành phố, bốn người thường hội họp một chỗ ăn uống.

Một ngày, bốn người cùng liên hoan.

Hạ Hải Dụ mở tủ lạnh ra xem, “Lạp xưởng, thịt bò bít tết, sườn cừu, thịt muối, gà, vịt, cá xông khói. . . . .”

“Hải Dụ, nhớ, rượu nhất định không thể thiếu!” Vân Tiểu Tiểu từ trước đến nay mười ngón tay không dính chút nước, khi cùng Hạ Hải Dụ ở chung, đều là dùng miệng làm việc, thói quen thành tự nhiên, lại quên mất lúc này không giống ngày xưa, bên cạnh còn có người khác.

Đường Húc Nghiêu chân mày lập tức nhíu lại, cô sai bảo Hải Dụ lại cùng một dạng với anh sai bảo người yêu của anh!

“Tốt, tớ biết rồi!” Hạ Hải Dụ gạt đầu một cái, quay đầu lại nhìn bạn cùng phòng trên ghế salon đang xem phim thần tượng.

“Hải Dụ tốt nhất!” Vân Tiểu Tiểu hôn gió qua chỗ cô. Mặt Đường Húc Nghiêu vừa đen vừa xấu.

Hạ Hải Dụ đi tới trước tủ lạnh nhìn một chút, ảo não, “Ai, không có rượu!”

“Cái gì cái gì? ! Vậy tớ ra ngoài mua!” Vân Tiểu Tiểu bỗng chốc từ trên ghế salon nhảy lên.

Hạ Hải Dụ khoát tay liên tiếp, “Không không không, hay là tớ đi!”

Nếu để cho Tiểu Tiểu xuống mua đồ đi ra ngoài mua, đoán chừng tới sáng sớm ngày mai cô mới về được đấy!

Vân Tiểu Tiểu lúng túng cười cười, ngồi trở lại trên ghế sofa tiếp tục ăn khoai tây chiên, “Vây cũng tốt, vậy thì cậu đi đi, Hải Dụ, cậu nhớ mua loại Jean-Georges mà tớ thích nhất ấy! Đi qua 4 con phố, đi tới cầu, lại 500 m là đến!”

“Ừ!” Hạ Hải Dụ vui vẻ đáp ứng, Đường Húc Nghiêu lại cả giận, ánh mắt lạnh buốt nhìn về phía Thiệu Hoàn vẫn trầm mặc bên cạnh : “Cậu đi”

Thiệu Hoàn lập tức nhíu mày, “Một lát tớ phải xuống bếp đấy!”

Anh là chuyên gia nấu đồ ăn Pháp, tối nay anh là đầu bếp chính.

Đường Húc Nghiêu cắn răng nghiêng lợi, xuống bếp rất giỏi a “Cậu dẫn bạn gái cậu đi mua đồ, tớ vào bếp là được chứ gì?!”

“ . . . . .” Mọi người im lặng.

Mười phút sau, Đường Húc Nghiêu ở trong phòng bếp tay chân vụng về thái hành tây, lại bị nước hành tây vào làm nước mắt chảy ròng.

“Cái đó. . . . . Để em làm đi.” Hạ Hải Dụ nhìn đáng vẻ khó chịu của anh có chút đau lòng.

“Không cần không cần.” anh lắc đầu liên tục, “Trước kia quăn gia nói qua, chỉ cần lúc thái hành tây nhỏ mấy giọt nền vào sẽ không bị ảnh hưởng đến mắt.”

“Nhưng mắt anh vẫn rơi lệ.” Cô chỉ ra sự thật khách quan.

“ . . . . .” Gương mặt đẹp trai của anh hiện ra một tia đỏ sậm, làm bộ ho khan hai tiếng, cái chày cái cối, “Có thể là vừa mới bắt đầu, cây nền hiệu quả còn không có phát huy.”

“Hắt xì!” Chợt, anh đánh một cái hắt xì thật to.

Hạ Hải Dụ rút bả vai một cái, “Để em thái đi!”

“Làm cái gì, em sao lại không nghe lời, không thấy nơi này cùng chiến trường một dạng sao, anh đều không chịu nổi, em khoe tài cái gì, trở về phòng khách ngồi cho anh!” Anh hung hăng quát lớn, nhưng trong lời nói đều là dịu dàng ân cần.

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ trong đầu buồn bực không nói, khóe miệng lại khẽ gợn lên.

Trời ạ, cảm giác thật hạnh phúc, anh chính là sợ cô khổ cực mới tự thân động thủ đây mà!

Ai nha nha, anh sao lại tốt vậy!

Chụt!

Nhón chân lên, cô cho anh một KISS khích lệ !

“Ông xã, cố gắng lên!”

“ . . . . .” Người khác hóa đá, cô không quăn anh gọi là ông xã rồi !

Nửa giờ sau, Vân Tiểu Tiểu cầm rượu trở lại, Thiệu Hoành dừng xe xong sau đó theo ngay vào.

Nhìn một chút những cây nền kia, khóe miệng co giật, một hơi thối tắt, sau đó tiếp nhận công việc trên tay Đường Húc Nghiêu, lưu loát đem hành tây cắt thành tơ mỏng, động tác nhanh chóng và lại chính xác, cắt ra từng lát một đều đều mà nhanh nhẹn, mọi người thấy ngây người.

“Phải làm canh hành tây, đúng không? !”

Ba người khác ngu ngu hồ hồ gật đầu.

Chảo nóng, đổ dầu, chờ dầu hoàn toàn nóng lên sau đó anh đem cà tây đã thái tỉ mỉ cho vào, điều chỉnh độ lửa, từ lớn thành nhỏ, từ từ xào, động tác của anh chậm chạp cũng rất có hiệu suất, bộ dạng cầm muôi nhìn khác thường nhưng rất đẹp, đàn ông xuống bếp thì ra cũng có mị lực như vậy!

Thật là rất giỏi giang đi!

Vân Tiểu Tiểu nháy mắt, nhìn người đàn ông đang bận rộn bên trong, không nhịn được than thở: trợ lý vạn năng không chỉ là về phương diện công tác, thì ra anh còn có thể nấu ăn!

“Thiệu Hoành, trên đời này còn việc gì mà anh không làm được không? !”

“Đương nhiên là có.” Không có quay đầu lại, lên tiếng trả lời.

“Ví như? !”

Anh dừng một chút, cho rượu nho trắng vào, tính giờ, sau đó đi tới, mỉm cười, hạ thấp giọng ở bên tai cô nói ba chữ, “Sinh con.”

“ . . . . .” Vân Tiểu Tiểu chết đứng ngay tại chỗ.

Mấy phút sau, mở nắp nồi ra, một mùi thơm kỳ lạ lan tỏa khắp phòng bếp, Hạ Hải Dụ cũng không nhịn được nuốt nước miếng, mặc dù cô bình thường cũng nấu ăn, nhưng nếu so sánh với Thiệu Hoành, thì hoàn toàn không có một cấp bậc nào hết!

Một bên, Đường Húc Nghiêu cố gắng hít mũi một cái, bộ mặt ghen tỵ, hung dữ thúc giục, “Xong chưa, mình đói muốn chết!”

Hạ Hải Dụ buồn cười lại không dám cười, thiếu chút nữa nội thương.

153. Chương 153: Tâm Ý Của Anh

Dùng một chút, anh cảm giác đầu mình bị cô làm cho choáng váng.

“Thiệu Hành, anh làm sao vậy, không thoải mái a. . . . . Có phải bị thiếu khí không. . . . . cần người hô hấp nhân tạo sao. . . . .”

“. . . . .” Anh vẫn trầm mặc, cảm giác im lặng là tốt nhất.

Nhưng là, rất kỳ quái, tâm tình bỗng dung trở nên rất tốt!

Nhìn chung quanh, anh đưa ra quyết định, “Chúng ta tiếp tục tìm Hải Vực trong truyền thuyết, chỉ là bắt đầu từ bây giờ, đi bên nào phải nghe anh! OK? !”

“Anh biết đường sao? !” Hai mắt của cô chợt sáng lên.

“. . . . .” Không biết cũng phải biết a! Dựa vào cô..., cả đời cũng không tìm ra!

Lấy điện thoại di động ra, không có sóng, thật tốt đáng chết!

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, dùng đồng hồ xác định phương hướng —— ừ, xác định!

Chỉ ngón tay, “Bên kia là hướng Nam!”

“Thiệu Hành, anh thật lợi hại, biết được Đông Nam Tây Bắc a!” Vân tiểu tiểu tỏ vẻ sùng bái.

“. . . . .” Khóe miệng co giật, cũng là không nhịn được nhếch lên cao.

Cuộc hành trình hai ngày ba đêm tại bờ biển cũng đã kết thúc, tác thành hai mối tình đẹp: Đường Húc Nghiêu và Hạ Hải Dụ tình cảm ổn định lại, Vân tiểu tiểu và Thiệu Hành cũng chính thức tìm hiểu nhau.

Trở lại thành phố, bốn người thường hay tụ tập ăn uống.

Ngày nào, bốn người cũng tổ chức liên hoan.

Hạ Hải Dụ mở tủ lạnh đọc thực đơn, “Lạp xưởng, thịt bò bít tết, sườn cừu, thịt muối, thịt vịt, cá xông khói. . . . .”

“Hải Dụ, nhớ a, nước sốt nhất định không thể thiếu!” Vân tiểu tiểu từ trước đến nay mười ngón tay không chạm nước, ở chung với Hải Dụ đều là chỉ dùng miệng nói, tự nhiên sẽ thành thói quen, lại quên mất tình huống lúc này, bên cạnh còn có người khác.

Chân mày Đường Húc Nghiêu lập tức nhíu lại, cô thể nào Lại dám sai bảo người phụ nữ của hắn!

“Được, mình biết rồi !” Hạ Hải Dụ gạt đầu một cái, hướng Vân tiểu tiểu đang ngồi trên ghế mại mê xem phim thần tượng mỉm cười.

“Hải Dụ là tốt nhất!” Vân tiểu tiểu hôn gió một cái với Hải Dụ.

Mặt Đường Húc Nghiêu mặt xám xịt.

Hạ Hải Dụ đi tới trước tủ lạnh nhìn một chút, ảo não, “Ai nha, không còn nước sốt!”

“Cái gì vậy chứ? ! Vậy tớ đi ra ngoài mua!” Vân tiểu tiểu bỗng nhảy dựng lên ở trên ghế salon.

Hạ Hải Dụ liền tiếp khoát tay, “Không, không không, để mình đi đi!”

Nếu để cho Tiểu Tiểu cuồng mua sắm kia ra ngoài mua đồ thì đoán chừng tới sáng sớm ngày mai cũng chưa về đến nhà!

Vân Tiểu Tiểu lúng túng cười trừ, ngồi trở lại trên ghế sa lon tiếp tục ăn khoai tây chiên, “Vây cũng tốt, vậy thì cậu đi, Hải Dụ, tớ thích nhất vị Jean-Georges! Đi qua bốn dãy phố, chưa đến tòa nhà lớn, đi tiếp 500 thước sẽ đến!”

“Rồi!” Hạ Hải Dụ sảng khoái đáp ứng, Đường Húc Nghiêu lại bị chọc giận, ánh mắt lạnh buốt bắn sang Thiệu Hành, “Cậu đi!”

Thiệu Hành lập tức nhú mày, “Một lát tôi phải xuống bếp đấy!”

Hắn là chuyên gia về đồ ăn Pháp, vì vậy tối nay hắn là đầu bếp chính.

Đường Húc Nghiêu tức giận đến cắn răng nghiêng lợi, xuống bếp là giỏi a, “Cậu dẫn bạn gái cậu đi mua đồ, mình xuống bếp là được đúng không!”

“ . . . . .” Mọi người im lặng.

Mười phút sau, Đường Húc Nghiêu ở trong phòng bếp lóng nga lóng ngóng cắt hành tây, lại bị hành tây làm cho nước mắt chảy ròng ròng.

“Cái đó. . . . . Để em làm cho.” Hạ Hải Dụ nhìn dáng vẻ chật vật của anh, không nhìn được có chút đau lòng.

“Không cần không cần.” Hắn liên tục lắc đầu, “Trước kia quản gia đã nói qua, chỉ cần lúc cắt hành tây đốt mấy cây nến sẽ không bị cay mắt nữa.”

“Nhưng anh vẫn rơi nước mắt.” Cô chỉ ra sự thật khách quan.

“ . . . . .” Trên gương mặt đẹp trai của anh xuất hiện một tia đỏ sẫm, làm bộ ho khan hai tiếng, cái chà cái cối, “Có thể là vừa mới bắt đầu, hiệu quả của cây nến còn chưa phát huy.”

“Hắt xì!” Chợt, anh đánh một cái hắt xì thật to.

Hạ Hải Dụ rút bả vai một cái, “Để em thái đi!”

“Làm cái gì, em sao lại không nghe lời, không thấy nơi này cùng chiến trường một dạng sao, anh đều không chịu nổi, em khoe tài cái gì, trở về phòng khách ngồi cho anh!” Anh hung hăng quát lớn, nhưng trong lời nói đều là dịu dàng ân cần.

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ trong đầu buồn bực không nói, khóe miệng lại khẽ gợn lên.

Trời ạ, cảm giác thật hạnh phúc, anh chính là sợ cô khổ cực mới tự thân động thủ đây mà!

Ai nha nha, anh sao lại tốt vậy!

Chụt!

Nhón chân lên, cô cho anh một KISS khích lệ !

“Ông xã, cố gắng lên!”

“ . . . . .” Người khác hóa đá, cô không quản anh gọi là ông xã rồi !

Nửa giờ sau, Vân Tiểu Tiểu cầm rượu trở lại, Thiệu Hoàn dừng xe xong sau đó theo ngay vào.

Nhìn một chút những cây nến kia, khóe miệng co giật, một hơi thổi tắt, sau đó tiếp nhận công việc trên tay Đường Húc Nghiêu, lưu loát đem hành tây cắt thành tơ mỏng, động tác nhanh chóng và lại chính xác, cắt ra từng lát một đều đều mà nhanh nhẹn, mọi người thấy ngây người.

“Phải làm canh hành tây, đúng không? !”

Ba người khác ngu ngu hồ hồ gật đầu.

Chảo nóng, đổ dầu, chờ dầu hoàn toàn nóng lên sau đó anh đem cà tây đã thái tỉ mỉ cho vào, điều chỉnh độ lửa, từ lớn thành nhỏ, từ từ xào, động tác của anh chậm chạp cũng rất có hiệu suất, bộ dạng cầm muôi nhìn khác thường nhưng rất đẹp, đàn ông xuống bếp thì ra cũng có mị lực như vậy!

Thật là rất giỏi giang đi!

Vân Tiểu Tiểu nháy mắt, nhìn người đàn ông đang bận rộn bên trong, không nhận được than thở: trợ lý vạn năng không chỉ là về phương diện công tác, thì ra anh còn có thể nấu ăn!

“Thiệu Hoàn, trên đời này còn việc gì mà anh không làm được không? !”

“Đương nhiên là có.” Không có quay đầu lại, lên tiếng trả lời.

“Ví như? !”

Anh dừng một chút, cho rượu nho trắng vào, tính giờ, sau đó đi tới, mỉm cười, hạ thấp giọng ở bên tai cô nói ba chữ, “Sinh con.”

“ . . . . .” Vân Tiểu Tiểu chết đứng ngay tại chỗ.

Mấy phút sau, mở nắp nồi ra, một mùi thơm kỳ lạ lan tỏa khắp phòng bếp, Hạ Hải Dụ cũng không nhận được nuốt nước miếng, mặc dù cô bình thường cũng nấu ăn, nhưng nếu so sánh với Thiệu Hoàn, thì hoàn toàn không có một cấp bậc nào hết!

Một bên, Đường Húc Nghiêu cố gắng hít mũi một cái, bộ mặt ghen tỵ, hung dữ thúc giục, “Xong chưa, mình đói muốn chết!”

Hạ Hải Dụ buồn cười lại không dám cười, thiếu chút nữa nội thương.

154. Chương 154: Chỉ Còn Ba Tháng

Ra khỏi đại sảnh sân bay, bên ngoài là bầu trời thoáng đãng.

Ánh mặt trời chiếu xuống ấm áp, thế nhưng anh lại cảm thấy lạnh lẽo, theo bản năng kéo cổ áo cao lên.

Đang định bắt taxi, điện thoại di động trong túi chợt vang lên.

Nhìn lướt qua màn hình di động, đôi mắt thoáng qua một tia phức tạp, nhưng không trả lời điện thoại, cũng không tắt máy, cứ mặc cho nó tiếp tục đổ chuông.

Lên tắc xi, đem tờ giấy ghi sẵn địa chỉ đưa cho tài xế, “Phiền anh chở tôi đến chỗ này.”

“Vâng.” Tài xế gạt đầu một cái, đôi mắt toát ra một tia tán thưởng, nói chuyện thật là lịch sự a! Giọng nói cũng rất dễ nghe!

Xe đi thẳng về phía trước, điện thoại của Thần Dật vẫn đổ chuông không ngừng, tài xế tò mò nhìn anh mấy lần, nhận hồi lâu, cuối cùng vẫn là nhắc nhở một tiếng, “Tiên sinh. . . . . Điện thoại của ngài liên tục đổ chuông a. . . . .”

“Ừ, tôi biết, cảm ơn.” Thần Dật cười nhàn nhạt nhưng vẫn không nghe.

Điện thoại di động không ngừng đổ chuông và rung mạnh khiến anh không thể tĩnh tâm.

Tới nơi, anh thanh toán tiền xe, sau đó đưa điện thoại di động cho tài xế, “Cái này tặng lại bác.”

“A? !” Hai mắt tài xế tròn to, không giải thích được.

Thần Dật cười nhẹ, “Bạn gái của tôi bắt cá hai tay, nhưng sau khi chúng tôi chia tay cô ấy vẫn cứ bám lấy tôi.”

Giải thích ngắn gọn, anh đẩy cửa xuống xe, lấy rượu hành lý phía sau, xoay người đi luôn.

Tài xế tròn hai mắt; điện thoại trong lòng bàn tay vẫn như cũ vang lên không ngừng, không nhẫn nại được nhấn nút trả lời, đầu kia truyền đến một giọng nữ rõ ràng, “Thần. . . . .”

Quả nhiên!

Tài xế ấn nút kết thúc cuộc gọi, cũng tiện thể tắt nguồn, người phụ nữ bắt cá hai tay thật không có gì tốt đẹp cả, không nhận điện thoại của cô ta là đúng rồi!

Người đàn ông lúc trước vừa đẹp trai lại có khí chất, tìm bạn gái có gì là khó!

Nếu như ông có con gái cũng muốn nhận người đó làm con rể!

Lão tài xế tức giận thay cho người khách.

Lúc này tại một bệnh viện trong thành phố, nữ y tá trẻ tuổi buồn bực chạy đến báo với bác sĩ, “Bác sĩ Ngô, điện thoại của bệnh nhân Thần Dật vẫn không gọi được. . . . . Anh ta phải chăng không muốn tiếp nhận điều trị. . . . .”

“ . . . . .” Bác sĩ Ngô trầm mặc một hồi, “Sắp xếp cho những bệnh nhân khác đi, chuyện này không được nói ra ngoài !”

“Vâng.”

Sau khi tìm được chỗ ở, Thần Dật mệt mỏi ngã xuống giường, anh không nhận được cau mày, thật là không có sức, như vậy liền mệt mỏi!

Chợt, anh cảm thấy đau trong xương, mồ hôi lạnh từ trên trán toát ra không ngừng.

Nhắm hai mắt, cắn răng, cố nén.

Anh không nhúc nhích, thậm chí ngay cả rên rỉ cũng không có, chỉ là lẳng lặng chịu đựng, đợi qua một lúc lâu, đau đớn giảm xuống mới chậm rãi mở mắt.

Tầm mắt một mảnh mơ hồ, sau khi lấy lại bình tĩnh mới có chút thần.

Ánh mặt trời xuyên qua kính chiếu xuống, anh theo bản năng đưa tay bắt, lộ rõ những khớp xương, nhìn dưới ánh nắng càng thêm vẻ gầy gò.

Một lúc lâu sau, anh mới từ từ ngồi dậy, dọn dẹp qua hành lý, sau đó gọi nhân viên phục vụ, “Giúp tôi ra ngoài mua một chiếc điện thoại di động, và một thẻ sim, tiền thừa cậu cứ cầm lấy.”

Phục vụ nhanh chóng gật đầu, đây là việc làm thường xuyên của cậu cho khách hàng, “Tiên sinh, ngài cũng tới San Francisco để du lịch sao? Ngài định đăng kí thuê phòng ngắn ngày hay dài ngày? !”

Thần Dật hơi ngần ra, trong đôi mắt thoáng qua một tia thống khổ, “Làm ba tháng là tốt rồi.”

Ba tháng. . . . .

Ba tháng như vậy đủ rồi. . . . .

Có lẽ, anh còn ở không đến ba tháng. . . . .

Sau khi phục vụ phòng đi ra, trong phòng an tĩnh trở lại, Thần Dật đi tới bên cửa sổ nhìn toàn cảnh bờ biển San Francisco.

Không tự chủ được nhớ tới chuyện tình của anh lần trước ở San Francisco.

Rất kịch tính. . . . . Không phải sao? !

Anh đánh nhau tại nhà hàng, lần đầu tiên trong đời vô lễ như vậy, lần đầu tiên trong đời mất khống chế như vậy.

Nhưng là anh ngàn lần cũng không nghĩ đến nhờ lần đó mà biết được. . . . .

Ngày đó sau khi đánh nhau xong, anh cảm thấy chân rất đau, mới đầu còn tưởng rằng là gãy xương, đi bệnh viện chụp X quang sau lại phát hiện nguyên nhân không phải như vậy.

Chụp cắt lớp, chụp X quang, chụp cộng hưởng... Tất cả anh đều tiến hành kiểm tra, xác nhận rõ ràng anh bị ung thư xương.

Không phải không có biện pháp nào, anh có thể lựa chọn cắt, nhưng là, anh không cần!

Cho dù cắt chân có thể tạm thời kéo dài tính mạng của anh, nhưng anh không muốn biến thành một tên phế nhân, sống mà như vậy thì không cần, tuyệt không!

Anh muốn nhân thời gian cuối cùng này làm những chuyện mà mình thích làm, làm chuyện quan trọng!

Từ trong rương hành lí lấy ra mấy bình thuốc giảm đau, anh biết những thứ này là vô dụng nhưng chúng có thể làm cho tinh thần của anh khá hơn một chút, một hơi nuốt lấy năm sáu viên, đề xuống một ngụm nước, thần trí tựa hồ tỉnh táo rất nhiều.

Phục vụ phòng nhanh chóng trở lại, kiểu dáng điện thoại di động không tệ, số sim không tồi, anh liền thưởng thêm tiền boa, “Cảm ơn.”

“Không khách khí. Quý khách không có gì phân phó nữa thì tôi xin đi ra ngoài trước.” Phục vụ lễ phép lui ra.

Thần Dật cầm máy mới bấm một số điện thoại đã quá quen thuộc đối với mình, nhấn phím call, chờ đợi

Mím môi. . . . . Mím môi. . . . . Mím môi. . . . .

Chờ đợi mỗi một giây, nhịp tim đều tăng nhanh.

“Ừm. . . . .” Hạ Hải Dụ lâu bầu một tiếng, ném ôm gối sang bên, sau đó lười biếng lật người.

Chủ nhật là ngày có thể ngủ nướng, không cần làm việc. Ngày chủ nhật hạnh phúc....

Trong chăn thật là ấm áp, không muốn, một chút cũng không muốn a!

Reng reng, tiếng điện thoại di động đều đều vang lên.

Cô nhú nhú mày, nhớ tới lời Đường Húc Nghiêu nói là không được đem điện thoại di động đặt ở gối đầu bên cạnh, có khúc xạ cái gì, nhưng là cô có thói quen đặt ở gối bên cạnh a, như vậy nghe điện thoại thật dễ dàng!

Nhắm mắt lại, một tay đã bắt trúng điện thoại di động.

“Alo. . . . .”

155. Chương 155: Thông Báo Một Tiếng

“Hải Dụ. . . . .” Một thanh âm dịu dàng vang lên, rõ ràng, giống như thủy tinh trong suốt.

Hạ Hải Dụ mở choàng mắt, đang mơ hồ liên tưởng lại, cẩn thận từng li từng tí xác nhận, “Thần Dật? !”

“Ừ, là anh.”

Hạ Hải Dụ lập tức ngồi dậy, bàn tay cầm di động bỗng siết chặt, trong lúc nhất thời lại có chút luống cuống tay chân.

Thần Dật sao tự nhiên lại gọi điện thoại cho cô. . . . . Từ sau khi anh và Đường Húc Nghiêu đánh nhau, anh cũng chưa liên lạc lại với cô, cô cũng biết anh đã về nước, sau đó không có liên lạc gì. . . . . Cho đến lần ở trong taxi, vô tình biết tin anh từ hôn qua radio. . . . . anh tại sao lại gọi điện cho cô. . . . .

Có mấy lời, muốn hỏi, lại không nói ra được.

Nhớ tới tiệc mừng tuổi Đường lão gia, cô cùng Thần Dật gặp lại nhau, giữa hai người chỉ là một câu đã lâu không gặp, sau đó cũng rất bình thường, có lẽ là không nghĩ quá nhiều, có lẽ là không dám nghĩ quá nhiều, tóm lại một chút tình đã qua, cũng đã tan thành mây khói.

Đã từng tưởng rằng do cô quá rụt rè, quá quan tâm cái tôi cá nhân mới không dám dũng cảm yêu, nhưng là sau này cùng Đường Húc Nghiêu ở chung một chỗ, cô mới chợt hiểu, thật ra thì những thứ kia đều là cái cớ mà cô tự biện hộ ỉn, nguyên nhân quan trọng là —— anh không phải người kia, không phải một nửa thực sự của cô.

Chỉ đơn giản là như vậy mà thôi.

Nhưng cô biết, Thần Dật là người tốt, dù anh không phải là anh em họ của Đường Húc Nghiêu, anh cũng là bạn tốt của cô, nếu như anh nguyện ý, bọn họ sẽ vĩnh viễn là bạn tốt.

Trầm mặc. . . . .

“Hải Dụ!” Điện thoại rốt cuộc lại có thanh âm, nhàn nhạt, nhàn nhạt.

Cho dù là không thấy được, anh cũng có thể tưởng tượng ra trên mặt cô giờ này rất mờ mịt, từ trong đáy lòng anh không khỏi than thở: Hải Dụ, anh thật muốn thông báo với em giờ thời gian của anh chỉ có hạn.

“Vâng. . . . .” Hạ Hải dụ nhàn nhạt trả lời, cố lấy giọng bình tĩnh hỏi, “Thần Dật. . . . . Sao anh lại gọi điện cho em. . . . .”

“Anh đang ở San Francisco.”

“. . . . .” Cô ngơ ngẩn, trực giác có một cảm giác bất an, nhưng mà suy nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra cái gì .

“Hải Dụ, anh muốn gặp em một lần, có rảnh không?”

“Này. . . . .” Cô có chút do dự, cuối cùng vẫn là gật đầu đồng ý, “Được rồi, buổi trưa em rảnh.”

Rời giường, đánh răng rửa mặt, thay quần áo, Hạ Hải Dụ nhanh chóng ra cửa.

Cẩn cẩn môi, dứt khoát quyết định.

Cầm chìa khóa, mở cửa phòng đối diện.

Giống như suy nghĩ của cô, người đó còn đang ngủ, không phát hiện cô.

Cô nhẹ nhàng đi tới trước giường, chỉ thấy Đường Húc Nghiêu đang ngủ rất say, nhưng cho dù là ngủ thiếp đi nhìn anh vẫn rất có phong độ!

Gương mặt hoàn mỹ, tỷ lệ người chuẩn. . . . .

Ách. . . . . Đáng người? !

Bất tri bất giác phát hiện, cả người anh chỉ mặc một cái bốn góc quần.

Ông trời, anh thế nào lại đá toàn bộ chăn a!

Mặc dù trong phòng có máy điều hòa, nhưng là vẫn rất dễ bị cảm đó a!

Khê thở dài, cô nhẹ nhàng kéo chăn lên, giúp anh đắp kín.

“Đường. . . . . Húc. . . . . Nghiêu. . . . .” Cô nhẹ nhàng đâm vào cánh tay của anh.

Không có phản ứng.

Tại sao vậy, cứ nhiên ngủ ngon như vậy? !

Anh thật là chẳng mẫn cảm gì cả!

Như vậy ngộ nhỡ là ăn trộm vào cũng không biết a!

“Đường Húc Nghiêu!” Thanh âm khẽ gia tăng một chút.

Ai đó vẫn không chịu tỉnh lại, chỉ khẽ nhú chân mày, có tỉnh táo - ý thức.

“. . . . .” Hạ Hải Dụ thấy phản xạ tự nhiên của anh không khỏi buồn cười.

Được rồi, cho anh ngủ, để lại cho anh giấy nhắn vậy!

Mở túi xách, từ bên trong lấy ra sổ ghi chép, viết mấy hàng chữ —— buổi trưa em có hẹn, là đàn ông, em đã thông báo trước rồi nha, không cho tức giận!

Viết xong, đem tờ giấy nhỏ đặt ở chiếc gối bên cạnh.

Đứng dậy, muốn đi.

Sau đó lại quay đầu lại, giống như là không nỡ, cúi người xuống, môi lại gần gương mặt của anh— đồ lưu manh, tạm biệt!

Nụ hôn vừa rơi xuống, người đang ngủ như chết trên giường chợt tỉnh lại, mở mắt ra, trong mắt đều là ý cười.

“A!” Hạ Hải Dụ sợ hết hồn, không nhận được khe kinh hô.

“A a a, hôn trộm anh!” Đường Húc Nghiêu cố ý la hét khoa trương, nhìn chăm chăm bộ dạng xấu hổ của cô.

Hạ Hải Dụ đỏ mặt, nhưng xấu hổ nhanh chóng bị tức giận đè xuống, “Được lắm, anh là giả vờ ngủ say! Khai mau, anh biết em tới khi nào? !”

“Có người thật giống con chuột nhỏ, ngay từ lúc em cầm chìa khóa mở cửa vào anh đã biết rồi!”

“Anh nói ai giống như con chuột nhỏ? !” Tay của cô hung hăng véo một cái mu bàn tay anh.

Anh cố ý nhếch miệng cười, “Anh không có nói là em, anh chỉ nói là có người, tự em suy tưởng a!”

“ . . . . .” Mặt đỏ tới mang tai.

Đường Húc Nghiêu cánh tay dài đuổi một cái, không có ý tốt ôm lấy cô “Bà xã à, em cũng nhớ anh rồi sao, cho nên mới len lén đến nhìn trộm anh, lại còn muốn hôn trộm anh, đúng không? !”

“Gì chứ, buồn nôn!” Cô cố ý đẩy anh ra, lại bị anh ôm chặt hơn.

“Vợ à, thật ra thì anh còn chưa có tỉnh ngủ, em cùng anh ngủ tiếp một lúc, có được không? !” Nói xong, anh liền muốn đem cô áp đảo.

Hạ Hải Dụ trợn mắt, “Chớ nói xằng nói bậy, em là có chuyện tới thông báo với anh!”

Đưa tay, cầm lấy tờ giấy vừa viết đưa tới trước mắt anh.

Đường Húc Nghiêu từ chối cho ý kiến, giương mắt nhìn một chút, khi nhìn thấy hai chữ “Đàn ông” thì hai mắt đang đú lại bỗng mở to.

“Đàn ông? ! Cái gì đàn ông? ! Không cho đi!” Tính cách độc đoán lại lộ ra.

“Anh đừng trẻ con như vậy, chỉ là đi ra ngoài ăn một bữa cơm mà thôi!”

“ . . . . .” Đường Húc Nghiêu bĩu môi, cố ý làm vẻ tức giận, nhưng kỳ thật anh cũng không có để tâm đến vậy, cô tất nhiên sẽ có những mối quan hệ khác giới ..., thỉnh thoảng ăn một bữa cơm cũng bình thường. Dĩ nhiên, những người đàn ông xung quanh cô đều đã bị anh bí mật điều tra !

Lại giả bộ thoải mái hỏi, “Ăn cơm với ai? ! Anh có biết không? !”

“Thần Dật.”

“Cái gì? !”

156. Chương 156: Anh Không Xác Định

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ bĩu bĩu môi, nhỏ giọng nói, “Anh rõ ràng nghe được.”

Đường Húc Nghiêu hừ lạnh một tiếng, trầm mặc không nói.

Dùng sức bịt kín chần, lật người đi, hình như là tức giận, cả gian phòng tràn ngập không khí kì quái.

Thần Dật! Thần Dật! Thần Dật!

Buổi sáng tốt lành của anh cũng bị phá hư!

Mặc dù cô đã thành thật, ngoan ngoãn tới đây thông báo, nhưng anh vẫn cảm thấy không thoải mái! Anh còn là ghen! Anh còn là ghen tỵ! Anh còn là phát điên!

Thật muốn đem cô trối lại trên giường, nơi nào cũng không được đi!

“Ai. . . . . Đường Húc Nghiêu. . . . .” Hạ Hải Dụ đẩy bờ vai của anh một cái, nhưng anh không có phản ứng gì cả.

“Chồng yêu. . . . . Chồng yêu. . . . .” Bắt đầu làm nũng.

Quả nhiên có hiệu quả!

Đường Húc Nghiêu hất chần, gương mặt đẹp trai đang căng thẳng, bắt đầu giống như một đứa bé cố tình gây sự, “Không đi có được không? !”

“Anh đáp ứng!”

“. . . . .”

Dùng sức bắt lấy tay cô, “Không được nói chuyện nhiều với anh ta, gặp mặt, ăn cơm sau đó về luôn, không được cười với anh ta, một cái cũng không được, biết không? !”

“. . . . .” Hạ Hải Dụ há miệng, ngậm ngẫn cả người.

Anh ấy đồng ý? !

Anh cứ nhiên đồng ý!

“Em thật như đang nằm mơ đi, anh thật sự để cho em đi? !” Cô không dám tin, lại xác nhận một lần.

Đường Húc Nghiêu không trả lời, tỏ vẻ cam chịu.

Hạ Hải Dụ lập tức cười đến cong lông mày, đây là anh tin tưởng cô!

“Ông xã, anh thật tốt!” Tiến tới, thưởng cho anh một cái hôn.

Đường Húc Nghiêu tức giận cắn răng, kéo cô vào trong ngực, tiến hành một nụ hôn sâu, như vậy mới đủ vốn!

“Chờ anh, anh đưa em đi!” Anh buông cô ra, nhanh chóng đi vào phòng tắm.

Hạ Hải Dụ đỡ khóc đỡ cười, cái gì nha, đã tin tưởng cô rồi lại còn để tâm như vậy!

Hai mươi phút sau, Đường Húc Nghiêu sửa soạn chỉnh tề, cầm chìa khóa xe, cùng Hạ Hải Dụ đến chỗ hẹn, chiếc xe Maybach màu trắng chạy nhanh về phía trước, hướng quán cà phê Thần Dật đã hẹn.

Không bao lâu, xe đã dừng ngay trước quán.

Hạ Hải Dụ liếc người bên cạnh một cái, khoe miệng nhếch lên, “Em vào a!”

Đưa tay mở cửa xe.

“Chờ một chút!” Đường Húc Nghiêu nhanh chóng bắt lấy cổ tay của cô, lôi cô trở lại, sau đó tiến người lại gần, hôn cô một cái, lúc này mới dịu đi vẻ căng thẳng, cười nói, “Tốt lắm, đi đi, đi sớm về sớm.”

Hạ Hải Dụ vuốt ve môi, không nhịn được mặt hồng lên, mặc dù anh thường đánh lén cô, nhưng là lần này, cảm giác lại không giống nhau!

Cố ý tránh mắt nhìn anh, cầm túi xách, đẩy cửa xuống xe.

Lúc đóng cửa xe, khẽ dừng lại, có chút xấu hổ nói với anh, “Được rồi, anh mau trở về!”

“Anh nhìn em đi vào.” Anh cố chấp nói.

Hạ Hải Dụ “Hừ” một tiếng, xoay người vào quán.

Trong lúc đẩy cửa đi vào, cô không nhịn được xoay người lại nhìn anh.

Khi hai mắt chạm nhau, không nhịn được ý cười, phát tay một cái, làm động tác tạm biệt rất bình thường nhưng cô vẫn là rất cao hứng.

Đường Húc Nghiêu ngồi ở trong xe, nhìn bóng dáng của cô cho đến khi hoàn toàn biến mất mới chậm rãi nâng cửa sổ xe, bắt đầu đi rồi đi.

Trong quán cà phê, Thần Dật từ tầng hai nhìn xuống, thấy thật rõ ràng.

Tình cảm của bọn họ có lẽ đã rất tốt, rất ổn định, là thế này phải không. . . . .

Cả không gian yên tĩnh chỉ có tiếng nhạc êm dịu. phục vụ niềm nở, còn có mùi trà thơm thoang thoang, ngón tay nhìn rõ khớp xương đang cảm nhẹ chén sứ thật nổi bật

Vui tai vui mắt!

Chỉ có bốn chữ này có thể hình dung anh!

Hạ Hải Dụ đi thang cuốn lên tầng hai, nhìn thấy ngay người bên cửa sổ.

Thần Dật cũng cùng thời điểm nhìn đến, ánh mắt hiện lên tia mất mát nhàn nhạt nhìn lại cô, nhưng sau đó cười nhẹ.

“Hải Dụ, em đã đến. . . . .”

“Vâng.” Hạ Hải Dụ hơi có chút khấn trương, nhanh chóng bước tới.

Ánh mặt trời sáng lạn từ cửa sổ sát đất chiếu vào, ánh sáng chiếu vào trên người bọn họ, ấm áp, cảm giác thật là thoải mái, cảm giác nói chuyện phiếm thật hoàn hảo.

“Hải Dụ, gần đây em như thế nào? !” Biết rõ còn hỏi, thật ra thì nhìn bộ dáng của cô cũng biết là rất tốt, đang yêu.

Hạ Hải Dụ gật đầu một cái, “Tốt vô cùng, anh thì sao? !”

“Cũng tốt vô cùng.” Anh cười nhạt một tiếng, giơ tay lên lại uống một hớp cà phê, mùi vị dương như rất đáng.

Hạ Hải Dụ nhìn anh một chút, “Thần Dật. . . . . Anh hình như gầy đi rất nhiều. . . . .”

“À. . . . . Công việc khá bận rộn. . . . . Thường phải làm thêm giờ. . . . .” Thần Dật thuận miệng tìm lý do, sau đó chuyển đề tài khác, “Đúng rồi Hải Dụ, trường của em sắp nghỉ hè rồi, em có ý định gì chưa?”

“Em định tranh thủ thời gian nghỉ làm thêm, dạy thêm.”

Thần Dật nhìn cô chăm chăm trong cốc lát, “Em chính là luôn cố gắng như vậy!”

“Nào có, em hiện tại đã lười biếng đi nhiều !” Bởi vì có người không muốn cô khổ cực, luôn nói muốn lấy cô về nhà, sau đó sẽ không để cô làm bất cứ chuyện gì. Dĩ nhiên, cô không bao giờ đồng tình với anh!

Không tự chủ lại nhớ đến ai đó, khóe miệng cô bất giác cười.

Nụ cười kia, trong mắt Thần Dật cũng là cực kỳ rõ ràng.

Trong lòng anh nói không ra tư vị gì, rất phức tạp, một mặt vì mình cảm thấy đáng tiếc, nếu là năm đó không có những chuyện kia, có lẽ nụ cười của cô bây giờ là vì anh; nhưng đồng thời anh cũng thấy may mắn, may mắn không phải anh, bởi vì anh sẽ rất nhanh rời bỏ cô, không chỉ rời bỏ cuộc sống của cô mà còn rời đi tánh mạng của cô.

Anh cũng hi vọng cô hạnh phúc, nhưng là cho cô hạnh phúc chỉ có thể là Đường Húc Nghiêu sao? !

Anh không xác định, thật không xác định.

157. Chương 157: Trong Lòng Anh

“Hải Dụ. . . . . Anh có chuyện muốn nói với em. . . . .” Tay anh đang nắm chén cà phê khế siết chặt, trong lòng bàn tay rỉ ra một mảnh ướt ướt.

Dạ? !

Có chuyện? !

Chuyện gì chứ? !

Hạ Hải Dụ có chút nghi ngờ, chần chờ hỏi, “Có. . . . . Chuyện gì a. . . . .”

Trái tim, không khỏi có chút bất an.

Điện thoại trong túi Hạ Hải Dụ chợt đột ngột vang lên, mặc dù là nhỏ nhưng ở trong không gian yên tĩnh này thật rất rõ ràng.

Cô ngượng ngùng, không cần nhìn, cũng biết là người đó.

Vội vàng lấy điện thoại di động ra, phát hiện là tin nhắn —— Hải Dụ, anh đến bệnh viện thăm Hải Tinh, em ấy thích trái cây nào?

Hạ Hải Dụ hơi ngần ra, thật không ngờ, cô còn tưởng rằng anh lại ghen cái gì, mà nói gì đó, thật không nghĩ đến anh là hỏi cái này.

Nhanh chóng lấy lại tinh thần nhắn tin trả lời hai chữ —— quả táo.

Trái tim chợt dâng lên cảm động, lại xen lẫn một chút chua chua ngọt ngọt, vốn là đã hẹn trước, bọn họ hôm nay cùng đi xem Hải Tinh, nhưng bởi vì Thần Dật đột nhiên hẹn gấp, không nghĩ tới Đường Húc Nghiêu sẽ đi trước.

Anh thật đã bắt đầu đem người nhà của cô chăm sóc như người nhà của mình.

“. . . . .” Một lúc lâu, Hạ Hải Dụ mới trở lại thực tại, ngược mắt nhìn Thần Dật.

Thần Dật khẽ thở dài, làm bộ như cái gì cũng không biết, giả vờ trêu đùa, “Hải Dụ, tin nhắn của ai mà phải nghiêm túc như vậy a!”

“. . . . .” Khẽ đỏ mặt.

“Người trong lòng? !” Thần Dật giọng nói nhẹ nhàng.

Đúng a!

Là người trong lòng của cô!

Cũng là người thích cô!

Mặc dù người này thường làm cô giận dữ, thường trêu đùa cô, thường khi dễ cô, nhưng là anh thật tâm đối với cô, cô cũng rất thích cảm giác ở bên cạnh anh, mặc dù có đôi khi vẫn không có cảm giác an toàn, cảm thấy hạnh phúc quá mộng ảo, nhưng là, thích chính là thích!

Trong lòng hiểu rất kiên định, nhưng là, lời như vậy có thể đối với Thần Dật nói sao? !

Nói đi!

Nói rõ ràng rất tốt!

Mặc dù. . . . . Sẽ có chút lúng túng.

Nâng lên môi, mỉm cười, “Ừ, là người trong lòng!”

Nghe đáp án rõ ràng, Thần Dật hoàn toàn không bất ngờ nhưng mà vẫn khó tránh khỏi mất mát, cố nén rung động trong lòng, chân thành mà nói, “Chúc bọn em hạnh phúc!”

Giữa bọn họ giống như tất cả lời đều đã nói, nhưng rõ ràng bọn họ cũng không nói gì, chỉ là hiểu rõ tâm tình đối phương.

“Cám ơn anh, Thần Dật!” Hạ Hải Dụ cảm kích nói.

Cô rất may mắn, không phải sao? !

Đồng thời, cô cũng hi vọng ai cũng có thể may mắn như vậy, có được hạnh phúc như cô.

“Đúng rồi, Thần Dật, anh định nói chuyện gì với em?”

“À. . . . . Anh cũng quên mất rồi !” Thần Dật trên mặt mỉm cười ấm áp, làm cho người ta không phát hiện được một tia khác thường.

Ước chừng nửa giờ, hai người kết thúc cuộc nói chuyện ngắn ngủi, sóng vai rời khỏi quán cà phê.

Không biết thế nào, vốn là bầu trời đang thoáng đãng trở nên âm u, hạt mưa chỉ chốc lát sau liền rơi xuống, Thần Dật ngược mắt nhìn một chút bầu trời, đáy lòng dâng lên lo lắng.

“Hải Dụ, em phải đi chỗ nào, anh đưa em đi!”

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn là thành thực mà nói, “Em muốn đến bệnh viện thăm Hải Tinh.”

Thần Dật gật đầu một cái, “Đi thôi.”

Bên ngoài quán cà phê có bán ô, anh chọn một chiếc ô xanh đen, chậm rãi che cho cô.

“Cám ơn.” Hạ Hải Dụ chui vào dưới ô, trong lòng ấm áp.

Một động tác thật nhỏ nhìn như hành động bình thường cũng có thể thể hiện ra nội tâm một người. Thần Dật chính là người như vậy, luôn dịu dàng, tạo cho người khác cảm giác ấm áp

Dù bọn họ hiện tại, chỉ là bạn bè.

Có lẽ là bởi vì trời mưa nên khó bắt xe, bọn họ liền đi bộ một đoạn đường, nước mưa làm ướt một bên đầu vai anh.

Có chút lạnh, nhưng là anh còn phải duy trì khoảng cách với cô, cẩn thận từng li từng tí không đụng phải cô.

Anh sợ. . . . . Sợ khi cảm thấy nhiệt độ ấm áp từ cô sẽ quyến luyến không thôi.

“Trời, Thần Dật, bên kia của anh vẫn bị mưa ướt kìa !” Hạ Hải Dụ chợt phát hiện tình huống của anh, vội vàng đẩy chiếc ô sang bên anh.

Lơ đãng, chạm được tay của anh, thật mát!

“Thần Dật. . . . . Anh rất lạnh a. . . . .”

“Không có.” Anh lắc đầu, vẻ mặt tự nhiên.

Một chiếc tắc xi chậm rãi dừng sát ở trước mặt bọn họ, “Lên xe đi, Hải Dụ.”

“Vâng.” Hạ Hải Dụ mơ hồ cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó nhưng nhất thời cái gì cũng nghĩ không ra được.

Thật là kỳ quái, từ lúc cô nhận được điện thoại của Thần Dật thì đã có loại cảm giác này, hiện tại cảm giác này càng mãnh liệt.

Nhưng là, cô xem bộ dáng của anh, cũng hình như không có gì không ổn.

Là cô quá nhạy cảm sao? !

Còn là, thật sự lạ ở chỗ nào? !

Ta -xi chậm rãi mở cửa, bọn họ ngồi ở ghế sau trò chuyện, tất cả, đều rất bình thường.

Chợt, Hạ Hải Dụ nhớ lại một lần kia ở ta xi nghe được tin anh từ hôn, rốt cuộc không nhận được hỏi ra miệng, “Thần Dật. . . . Anh cùng Phùng tiểu thư. . . . Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. . . .”

“Thật ra thì không có gì phức tạp, ban đầu công ty hai nhà bởi vì hợp tác tiếp xúc nhiều chút, truyền thông liền bắt đầu lằng xê. . . . Hiện tại những thứ kia cũng kết thúc.”

Xe đỗ trước cửa bệnh viện, Thần Dật xuống xe trước, mở cửa, che dù, đưa cô đến cửa bệnh viện.

“Hải Dụ, hẹn gặp lại.” Thật ra thì anh cũng rất muốn lên thăm Hải Tinh, thật sự rất lâu chưa từng thấy qua đứa trẻ kia rồi, nhưng là anh không thể đi lên, anh biết còn có một người cũng ở đây, hơn nữa, anh hiện tại không muốn bước vào bệnh viện nửa bước.

“Hẹn gặp lại.”

Một cuộc gặp gỡ hoa lệ lẳng lặng kết thúc.

Gặp nhau trong quá khứ, sinh trưởng tại hai thế giới khác nhau, cuối cùng vẫn là anh hướng đông, em hướng tây.

Từ đó, chỉ là thoáng qua.

Nếu có thể trở lại quá khứ có phải không nên gặp nhau?.

Thần Dật xoay người đi trong mưa, trái tim nhói đau . . . .

158. Chương 158: Ngoài Ý Muốn Biết Được

Hạ Hải Dụ cất bước lên tầng, bước chân không tự chủ nặng nề, khi cùng Thần Dật chia tay cô có cảm giác bọn họ sẽ như vậy không bao giờ gặp lại.

Cảm giác quái dị!

Lắc lắc đầu, xua đi những suy nghĩ lung tung, thần người hướng phòng bệnh Hải Tinh đi tới.

Thân thể của Hải Tinh đang dần bình phục, mỗi lần cô tới bệnh viện, bác sĩ nói đều cho cô biết tin tức tốt, hơn nữa càng ngày càng tốt!

Kìm lòng không được, Hạ Hải Dụ khước miệng khẽ nhếch lên cao .

Mở ví ra, nhìn tấm ảnh gia đình nói nhỏ: ba mẹ, hai người nhìn thấy chưa, con cùng Hải Tinh hiện tại rất tốt a, hai người cũng nhất định phải sống thật vui vẻ, ba mẹ yên tâm đi, chúng con sẽ càng ngày càng hạnh phúc!

Trong phòng bệnh, không giống với thường ngày an tĩnh.

Xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, Hạ Hải Dụ thấy bên trong tivi LCD cực lớn, trên màn hình là một màn đánh lộn. . . . . Lại đang chơi game!

Được rồi, cô biết đây nhất định là sản phẩm công ty anh vừa mới nghiên cứu còn chưa tung ra thị trường, sản phẩm mới thật đúng là nhiều!

Giống như cảm nhận được ánh mắt của cô, Đường Húc Nghiêu khẽ quay đầu, máy chơi game trong tay cũng từ từ đặt xuống.

“Anh rẽ, nhanh lên một chút, tại sao lại dừng lại. . . . . Ách, chết!”

Quay đầu lại, Đường Húc Nghiêu nhìn lên màn hình tivi, nhân vật của anh bị đánh đến rất thảm đã chết, khước miệng co giật.

Mà Hải Tinh cũng đã phát hiện Hạ Hải Dụ, quên mất tất cả, vui vẻ kêu lên, “Chị!”

“Ừ, Hải Tinh, chị đã tới!” Hạ Hải Dụ đi tới, cẩn thận từng li từng tí ôm em trai.

“Chị, anh rẽ vừa mới nói chị sẽ rất nhanh tới, nói xong thật đúng là chị tới !”

Chị! Anh rể? !

Cậu gọi thật là thuận miệng!

Hạ Hải Dụ ngượng ngùng trừng mắt nhìn ai đó, dùng trò chơi để hối lộ !

Đường Húc Nghiêu từ chối cho ý kiến, đem máy điều khiển lần nữa nhặt lên, giả hoạt hướng về phía Hải Tinh nháy mắt, “Hải Tinh, chúng ta chơi lại một ván được không? !”

“Được!”

Răng rắc. . . . . Trên ti vi lại bắt đầu một màn chém giết.

Trong phòng bệnh, lập tức tràn đầy sức sống, cho đến bốn mươi phút sau, y tá đi vào tiêm, mới lại từ từ an tĩnh lại.

Hạ Hải Dụ cùng Đường Húc Nghiêu rời khỏi phòng bệnh, nhìn thấy anh cười đến có chút đắc ý, trên mặt của cô có chút không tự tại.

“Khụ. . . . . Nghe được không. . . . . Có người kêu anh là anh rể rồi!” Anh kéo cô vào trong ngực mình, ra sức lấy lòng.

Hạ Hải Dụ cảm thấy bên tai mình bắt đầu nóng lên, đáng ghét chết đi, cứ mỗi lần đối mặt với anh tim liền đập nhanh, mặt đỏ bừng a! Trán tỉnh! Trán tỉnh!

“Em không nghe thấy!” Cô cố ý mở to mắt, nhưng bàn tay nhỏ cũng không dám đẩy anh ra.

Chân mày Đường Húc Nghiêu nhíu lại, môi mỏng gần sát lỗ tai của cô, xấu xa đe dọa, “Lỗ tai không dùng được rồi sao? ! Có cần để anh ‘chẩn bệnh’ không? !”

Môi mỏng, nhẹ nhàng sát qua vành tai của cô.

“Anh nghĩ như thế nào? !” Cô trợn mắt nhìn, cũng không tin anh dám ở chỗ này làm loạn!

Đường Húc Nghiêu nở nụ cười gian trá, “Chưa ra hình dáng gì, là được. . . . . Như vậy!”

Dứt lời, cắn lên vành tai của cô, liếm láp.

“. . . . .” Hạ Hải Dụ cả người run lên, như giật điện, đó là chỗ mẫn cảm nhất của cô, chỉ cần anh cắn nhẹ một cái cả người cô đều mềm nhũn.

“A!” Tiêm xong y tá chợt mở cửa phòng bệnh đi ra, nhìn thấy bọn họ đang mập mờ, vô ý thức hét lên.

Hạ Hải Dụ như bị sét đánh, lung túng đẩy Đường Húc Nghiêu ra, cắn răng.

Đồ lưu manh, cư nhiên hại cô mất thể diện như vậy! Về sau cô làm sao tới bệnh viện a!

Trong lúc vô tình bắt gặp cảnh mập mờ, nữ y tá trợn mắt, nhưng lại không thể nhắc chân lên được bởi vì. . . . . Biết a! Rất quen a!

“. . . . .” Hạ Hải Dụ xấu hổ chạy xa.

Đường Húc Nghiêu lại hướng tới nữ y tá cười, “Chúng tôi rất nhanh sẽ kết hôn, đến lúc đó mời cô tới ăn kẹo cưới!”

Ánh mắt nữ y tá tỏa sáng lấp lánh.

Hạ Hải Dụ mặt đỏ tới mang tai, hốt hển thở gấp chạy tới không biết tầng mấy, ngẩng đầu nhìn lên thấy bảng tên—— Khoa chỉnh hình.

Đi xung quanh, ngang qua một bác sĩ đang cùng hai người nhà bệnh nhân nói chuyện với nhau, vẻ mặt cũng rất trầm trọng.

Hạ Hải Dụ chỉ sợ quấy rầy, xoay người muốn đi, chợt bị người gọi lại.

“Cô gái ——”

Dạ? !

Gọi cô sao? !

Hạ Hải Dụ khẽ kinh ngạc, nhưng chung quanh không có người khác, chắc là gọi cô.

Chỉ là, có chút kỳ quái a!

Từ từ quay đầu lại, nhìn về phía bác sĩ gọi mình.

“Ách. . . . . Gọi tôi phải không. . . . . Có chuyện gì. . . . .”

Bác sĩ tỉ mỉ cô một chút, rồi cuộc xác nhận, hỏi, “Tiểu thư, cô có phải vừa đi cùng với một người thanh niên Trung Quốc che ô màu xanh đen dưới bệnh viện. . . . .Người ở dưới tầng giúp cô che ô. . . . .”

Hạ Hải Dụ khẽ cau mày, “Ý của ông là. . . . . Thần Dật sao? !”

“Đúng! Chính là anh ta!” Bác sĩ nghe được tên Thần Dật trở nên kích động.

Trực giác của Hạ Hải Dụ cảm thấy có chút không thích hợp, “Bác sĩ. . . . . Chuyện gì xảy ra. . . . .”

“Tiểu thư cô không biết sao? !”

“Biết cái gì? !”

Càng ngày càng kỳ quái!

Bác sĩ rồi cuộc muốn nói gì? !

“Bác sĩ. . . . . Là Thần Dật. . . . . Thế nào à. . . . .” Hạ Hải Dụ sợ hãi hỏi ra đấy lòng nghi vấn, giờ khắc này, cô cũng hiểu rõ tại sao đấy lòng luôn có cảm giác kì lạ.

Lời của bác sĩ, có lẽ có thể cho cô đáp án!

“Tiểu thư, là như vậy. . . . . Tôi trước kia công tác ở bệnh viện khác. . . . . Ngày đó tôi gặp một trường hợp bệnh nhân, chính là Thần Dật tiên sinh. . . . . Cậu ta nói mình cùng người khác đánh nhau cảm thấy xương có chút đau. . . . . Bản thân hoài nghi là gãy xương. . . . .”

Đánh nhau? !

Nghĩ tới, chắc là lần Thần Dật cùng Đường Húc Nghiêu đánh nhau ở nhà hàng!

Hô hấp bắt đầu căng thẳng, “Sau đó thì sao? !”

“Sau đó tôi giúp Thần Dật tiên sinh làm kiểm tra, phát hiện cậu ta không phải gãy xương, càng không phải là ngoại thương, cậu ta. . . . . ung thư xương.”

Ung thư xương? !

Hạ Hải Dụ hít một hơi khí lạnh, bước chân theo bản năng lui về phía sau, chạm phải bức tường lạnh băng.

159. Chương 159: Bất Đắc Dĩ Trùng Hợp

Bác sĩ nói tiếp, “Tôi đề nghị Thần Dật lập tức nằm viện, nhưng cậu ta nói muốn trở về nước chữa bệnh. . . . Cho nên vừa nãy thấy cậu ta xuất hiện dưới lầu rất bất ngờ, còn tưởng rằng mình nhận lầm người. . . . Theo bệnh của cậu ấy lúc này nên lập tức tiến hành phẫu thuật bỏ tay, chân. . . . .”

Phẫu thuật cắt bỏ tay chân? !

Hạ Hải Dụ cảm thấy không thể đứng vững.

“Bác sĩ. . . . . Ông vừa mới nói gì. . . . . Cắt. . . . . Tại sao lại phải cắt. . . . .”

“Chỉ có như vậy mới có thể kéo dài sinh mạng, đây chính là điểm khiến người bệnh bị ung thư xương so với các loại khác đau khổ hơn nhiều lần, đây là một loại sống tàn nhẫn.”

Thân thể Hạ Hải Dụ chấn động, đứng không vững, hai tay chống ở trên vách tường.

“Tiểu thư, cô chắc là bạn của Thần Dật, cô nên khuyên cậu ấy nghỉ lại, sống nữa mới là quan trọng nhất!”

Sống tiếp. . . . .

Mất đi tứ chi còn có thể sống tiếp sao. . . . .

Có lẽ đổi lại là người khác có thể tiếp nhận, nhưng là Thần Dật không được, thật không được. . . . .

Cô biết, anh tình nguyện chết, cũng sẽ không lựa chọn cách sống như vậy. . . . .

Thang máy “Đình” một tiếng, Đường Húc Nghiêu nhanh chóng vọt ra.

“Hải Dụ. . . . .” vốn định trêu đùa cô nhưng thấy nét mặt của cô thì anh lập tức thay đổi, lông mày nhíu lại, cẩn trọng cầm tay cô hỏi, “Em làm sao vậy. . . . .”

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ ngược mắt nhìn về phía Đường Húc Nghiêu, cô cảm thấy thật mơ hồ, bất tri bất giác nước mắt đã tràn ra.

“Hải Dụ, sao vậy, sao lại khóc. . . . . Em giận anh sao. . . . . Anh trêu em hơi quá. . . . . Thật xin lỗi. . . . .” Đường Húc Nghiêu luống cuống nói xin lỗi vì hành động lúc trước của mình.

Cô dùng sức lắc đầu nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi, ôm lấy cổ anh khóc to.

“Thần. . . . . Thần Dật. . . . .” Nghẹn ngào không nói thành lời .

Thần Dật? !

Thần Dật thế nào? !

Nhìn bộ dáng của cô, Đường Húc Nghiêu cố gắng suy nghĩ nhưng cũng không nghĩ ra điều gì bất thường.

Dùng sức nắm lấy bả vai cô, tiếp thêm cho cô sức mạnh, “Hải Dụ. . . . . Đừng khóc. . . . . Từ từ nói. . . . . Thần Dật thế nào. . . . .”

“Anh ấy. . . . . bị. . . . . Ung thư xương. . . . .”

Đường Húc Nghiêu chấn động, đại não cũng trong nháy mắt mất đi ý thức, khóe miệng khẽ run, “Em nói cái gì. . . . . Lặp lại lần nữa. . . . .”

“Ung thư xương.” Cô nước mắt đầy mặt.

Ba chữ, rất nhẹ nhưng lại nặng ngàn cân.

Đường Húc Nghiêu buông một tay xuống, day day trán, sau đó kéo cô ngồi xuống một cái ghế gần đó, “Hải Dụ, đem tất cả sự tình nói cho anh biết, từ từ nói.”

Hạ Hải Dụ lau nước mắt, đem chuyện cô nhận được điện thoại của Thần Dật đến chuyện gặp bác sĩ lúc này kể lại toàn bộ.

Những chuyện trên thế gian này chính là sự trùng hợp tình cờ nối tiếp nhau như vậy. Thần Dật không có nói ra bệnh tình của anh tình cờ ra khỏi quán cà phê trời lại đổ mưa, Thần Dật vì lo cho cô mà đến cửa bệnh viện, tình cờ vị bác sĩ điều trị cho Thần Dật chuyển công tác đến đây, càng tình cờ hơn vì sự đùa giỡn của Đường Húc Nghiêu làm cô vội chạy lên khoa chỉnh hình trên tầng, vị bác sĩ đó lại có thể nhận ra cô.

Hạ Hải Dụ nắm chặt tay Đường Húc Nghiêu, rưng rưng hỏi, “Làm sao. . . . .”

“Tìm anh ấy! Tìm được anh ấy trước rồi nói!”

Nhưng là không nằm ngoài dự đoán, điện thoại của Thần Dật đã không gọi được.

Đường Húc Nghiêu phái người tra xét tất cả khách sạn và quán bar ở San Francisco cũng không tìm được bất kì một tin tức gì.

Điều tra xuất nhập cảnh ở sân bay cũng không có manh mối.

Nhưng là, anh biết, Thần Dật vẫn còn ở San Francisco.

Anh đã đến nơi này sẽ không bỏ đi nhanh như vậy, bởi vì nơi này có người anh muốn bảo vệ đến cuối cùng, có tình cảm sâu nặng của anh.

Chỉ là. . . . . anh ta rốt cuộc đang ở đâu. . . . .

Đường Húc Nghiêu đã hỏi bác sĩ, thân thể của Thần Dật nếu không kịp thời phẫu thuật nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ được ba tháng, mà càng ngày anh sẽ càng thấy đau đớn.

Khi đến đây, Thần Dật không thể nào mang quá nhiều thuốc giảm đau cho nên anh rất có thể sẽ phải mua thuốc giảm đau ở bệnh viện, mà quy định của bệnh viện không cho phép bán thuốc ngoài đơn, như vậy anh chỉ có thể mua được ở các phòng khám tư, Thiệu Hành đã cố gắng điều tra các phòng khám nhưng cũng không có bất kì tin tức gì.

Thần Dật giống như là đã bốc hơi.

Trong nước, nhà họ Đường cũng hết sức náo loạn, cổ đông bắt đầu lo lắng, nội bộ Đường gia có người định làm phản, mùi thuốc súng đã xuất hiện, may mà Đường lão gia vẫn còn có thể duy trì đại cục nhưng Đường Húc Nghiêu đã sớm chẳng quan tâm.

Thời gian đau khổ này trôi qua thật chậm. . . . . cuối tháng.

Lúc trước, vốn dĩ Đường Húc Nghiêu định đưa Hải Dụ đi Châu Úc.

Nhìn vé máy bay trên bàn, Hạ Hải Dụ từ từ đi tới trước mặt Đường Húc Nghiêu, chậm rãi ôm lấy anh, cảm thấy có chút bất an, càng ôm chặt anh.

Đường Húc Nghiêu quay người ôm lấy cô, cúi đầu, môi lại gần bên tai của cô, dịu dàng nói, “Em sao lại run như vậy. . . . . Sao thế. . . . .”

Cô lắc đầu một cái, trầm mặc một lúc lâu.

Một hồi lâu, trước ngực của anh truyền đến giọng buồn buồn, “Đường Húc Nghiêu. . . . . Anh phải luôn luôn ở bên cạnh em nha. . . . . Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ. . . . .”

“Được. Anh sẽ luôn bên cạnh em, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ.” Anh vỗ nhẹ nhẹ vào lưng cô, trầm giọng nói.

Mấy ngày này, bởi vì chuyện của Thần Dật, bọn họ cũng rất khổ sở, cũng đều trở nên hoảng loạn, cuộc đời giống như một cuộc hành trình dài, trên đường đi sẽ có rất nhiều đoạn gập ghềnh phải trải qua. Nếu như may mắn, sẽ có người cùng mình đi qua một đoạn rồi chia tay. Chỉ là, không biết có người nào đi cùng đến điểm cuối của cuộc hành trình.

“Là thật sao? !” Cô lại thấp thỏm hỏi.

“Thật!” Anh trả lời rất kiên định, rất tự tin.

Hạ Hải Dụ nhẹ nhàng gật đầu, không có nói cái gì nữa, chỉ là cọ cọ vào ngực anh như con mèo nhỏ tìm kiếm sự an ủi.

Đường Húc Nghiêu ôm chặt lấy cô, cứ như vậy hôn nhẹ lên tóc cô.

160. Chương 160: Sớm Một Chút Chia Tay

Buổi tối trước khi lên máy bay đi du lịch bọn họ còn có một ít việc cần hoàn thành.

Hạ Hải Dụ liếc văn kiện, lại nhìn qua Đường Húc Nghiêu, “Anh còn phải đến công ty giao phó một ít chuyện sao, đi đi, công việc quan trọng hơn.”

Anh lắc đầu cười nhạt, “Không cần gấp, cũng không có thiếu thời gian, anh có thể đưa em đến trường trước, em không phải là còn phải xin nghỉ sao?”

“Đây chỉ là thủ tục hành chính thôi, em đã sớm xin phép nghỉ rồi.”

“Đi thôi, dù sao cũng thuận đường, anh đưa em đi rồi qua công ty.”

“Vâng.” Hạ Hải Dụ ôn nhu gật đầu.

Hai người cùng đi, mười ngón tay đan vào nhau.

Có thể cảm nhận được nhiệt độ của đối phương.

Sóng bước xuống cầu thang, cùng đi trên đường lớn, cứ như vậy, dắt tay nhau, sóng vai đi.

Chiếc xe Maybach màu trắng từ từ đi về phía trước, đến trước cửa học viện, Hạ Hải Dụ xuống xe, hướng Đường Húc Nghiêu phát tay, “Tạm biệt!”

Đường Húc Nghiêu đưa mắt nhìn cô đi vào, sau đó đánh tay lái, nhìn qua kính chiếu hậu thấy một bóng dáng quen thuộc vụt qua.

Thần Dật? !

Anh quay đầu nhìn kĩ nhưng lại phát hiện bóng dáng đó đã biến mất.

Nhanh chóng đẩy cửa xuống xe, tìm kiếm xung quanh, “Thần Dật. . . . . Ra ngoài. . . . . Tôi thấy anh rồi! Nhanh ra ngoài!”

Nghe được tiếng la của anh, trốn ở chỗ tối Thần Dật khẽ cong môi, nâng lên nụ cười nhàn nhạt, từ từ đi ra ngoài.

Dưới ánh mặt trời, bóng dáng của anh thon dài và tiêu điều.

Đường Húc Nghiêu theo trực giác quay đầu lại, khi nhìn rõ người tới thì đáy mắt tràn đầy cảm xúc.

“Thần —— Dật!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi, nếu như không phải đã biết tình trạng của anh ta hiện nay thì Đường Húc Nghiêu thật muốn cho anh ta một đấm.

“Nghiêu, đã lâu không gặp, cậu có khỏe không? !” Không quan tâm tới sự tức giận của Đường Húc Nghiêu, Thần Dật bình thản hỏi.

“Đáng chết!” Đường Húc Nghiêu xông tới, một tay níu lấy cổ áo của anh ta, muốn phát tiết lại không thể, “Đáng chết, anh rốt cuộc đã trốn đến chỗ nào ? ! Có biết là mọi người rất lo lắng không? !”

“Tôi rất khỏe.” Giọng nói của Thần Dật nhàn nhạt.

Đường Húc Nghiêu không muốn lãng phí thời gian cùng anh ta, quả quyết ba chữ, “Đi theo tôi!”

“. . . . .” Thần Dật đứng bất động, ánh mắt thẳng tắp nhìn Đường Húc Nghiêu, trực tiếp nhú mày, “Tôi hôm nay, là vì Hải Dụ.”

Đường Húc Nghiêu hơi ngẩn ra, được rồi, anh thừa nhận, nghe được câu này rất buồn bực, nhưng đây không phải là lúc phát giận.

Hít thở sâu dùng giọng thành khẩn mà nói, “Dật, anh trước đi với tôi tới bệnh viện, những chuyện khác sau này hãy nói.”

“Không có sau này!” Thần Dật rất kiên quyết, đáy mắt cố chấp làm cho người ta không có biện pháp cự tuyệt.

Đường Húc Nghiêu có chút bất đắc dĩ, “Anh muốn gì? !”

“Tôi muốn cậu và cô ấy chia tay!”

Cái gì? !

Chia tay? !

“Thần Dật, anh biết mình đang nói gì không? !” Đường Húc Nghiêu hết sức khắc chế tâm tình của mình, nhưng nghe được lời như thế, anh thật cảm thấy rất. . . . . Phát điên!

Thần Dật nhàn nhạt cười, trong đôi mắt không có một tia đùa giỡn, “Tôi rất rõ ràng, mặc dù hiện tại bệnh của tôi rất nặng, nhưng đầu óc rất tỉnh táo. Nghiêu, cậu cùng cô ấy không thích hợp, chia tay đi, sớm một chút buông ra, đối với cậu đối với cô ấy đều tốt.”

“. . . . .” Đường Húc Nghiêu dừng một chút, chậm rãi nói ra bốn chữ, “Tôi yêu cô ấy!”

Thần Dật vẫn là duy trì nụ cười nhạt, nhưng lời nói lại mang theo mùi thuốc súng nồng nặc, “Yêu? ! Cậu chỉ là muốn tùy ý thao túng cuộc đời cô ấy, một tay an bài cô ấy ra nước ngoài, còn có khổng chế tự do của cô ấy? !”

Đường Húc Nghiêu ngơ ngẩn, “Anh biết những chuyện này khi nào? !”

“Không quan trọng, quan trọng là các người không có tương lai!”

Đường Húc Nghiêu cắn răng, giọng nói rất là chắc chắn, “Tôi làm mấy việc này đều vì muốn cô ấy trở về bên mình!”

“Nhưng cậu không có hỏi qua ý của cô ấy, từ đầu tới giờ đều là cậu giảng bầy!” Thần Dật âm điệu không cao, nhưng âm sắc ngưng tụ vài phần lạnh lẽo, cùng lúc bình thường chênh lệch khá xa.

Đường Húc Nghiêu trừng mắt, “Thần Dật, anh có cách thức của anh, tôi cũng có cách thức của tôi, tôi yêu cô ấy, liên nhất định sẽ không chừa thủ đoạn nào mà đem cô ấy khóa ở bên mình!”

“Đường Húc Nghiêu, đây chỉ là mong muốn của cá nhân cậu! cá tính của Hải Dụ cậu không phải không biết, tự ái của cô ấy, tự tin của cô ấy, cậu bảo cô ấy phải tiếp nhận những sự thật này như thế nào. . . . .”

“Tôi tạm thời sẽ không để cho cô ấy biết! Chỉ cần. . . . .” Lời còn chưa dứt, Đường Húc Nghiêu chợt thấy một bóng dáng quen thuộc.

Hạ Hải Dụ lão đảo đi tới, sắc mặt tái nhợt giống như giấy.

Bọn họ đang nói cái gì? !

Cô tới nước Mỹ là do Đường Húc Nghiêu an bài? !

Tại sao có thể như vậy? !

Rõ ràng là Trần viện trưởng giúp cô xử lý tất cả!

Không, cô không tin, cô muốn đích thân hỏi cho rõ!

Hạ Hải Dụ đi tới trước mặt Đường Húc Nghiêu, vẻ mặt cứng đờ hỏi, “Đây tất cả thật đều là do anh an bài? !”

“Hải Dụ, em hãy nghe anh nói. . . . .” Đường Húc Nghiêu đưa tay kéo tay cô, cô lại né sang bên cạnh, lùi hai bước.

“Anh chỉ cần nói cho em biết sự thật, đúng hay không đúng? !”

Biết không gạt được nữa, Đường Húc Nghiêu bắt đầu dĩ gạt đầu một cái, “Đúng vậy”

Hai tay Hạ Hải Dụ ôm lấy đầu, cảm thấy trong đầu một mảnh hỗn độn, không thể dùng từ nào để diễn tả được.

“Đường Húc Nghiêu, anh cảm thấy như vậy rất thú vị à. . . . . anh hao tổn tâm cơ đem em từ Trung Quốc đến nước Mỹ, rất có ý tứ sao? !”

“Anh biết em vì lần xuất ngoại này phải bỏ ra những gì không. . . . . Trong thời gian đó em chỉ làm một phần công việc, xài hết tất cả tiền tiết kiệm để dành thời gian học tập, em liều mạng đọc sách, cơ hồ là không ngủ không nghỉ, bởi vì em biết em không có thực lực mạnh như vậy, cho nên em phải rất cố gắng rất cố gắng. . . . . Nhưng mà em đúng là một con ngốc, tất cả đều là sự an bài của anh!”

“Anh tùy tiện dùng một câu nói hoặc là một cú điện thoại liền đem cuộc sống của em làm cho rối tung lên. . . . . Anh tại sao muốn làm như vậy. . . . . Anh đưa em đến nước Mỹ chơi rất vui sao, giả vờ làm học trò của em rất vui sao, làm hàng xóm của em rất vui sao? !”

“Anh nói tất cả đều vì yêu em. . . . . Nhưng loại yêu này. . . . . Khiến người ta rất đau khổ! Rất lúng túng!”

. . . . .

Hạ Hải Dụ có nén nước mắt, không muốn khóc, không thể khóc dù đáy lòng có biết bao ảm ức..., Cô không bao giờ nghĩ đến mình bị anh lừa gạt đến nơi xa xôi này !

Thân thể không còn một chút sức, cô chậm rãi ngồi xổm xuống đất, vùi đầu vào đầu gối.

Làm thế nào? !

Làm thế nào? !

Cô rất cuộc muốn làm thế nào? !

Cô bây giờ đã hoàn toàn rơi vào vòng xoáy tình cảm, lúc trước cô kiên quyết từ chối anh chính là hiểu rõ sự chênh lệch giữa cô và anh, cô không muốn phụ thuộc vào anh, không muốn từ trên người anh lấy được bất kỳ lợi ích gì, cũng không có nghĩ đến, tất cả tất cả đều là anh an bài từ trước!

Cô bây giờ còn có thể cự tuyệt sao? !

Không, không thể, cô không có năng lực kia, nhưng là cô lại thật sự muốn được anh “Che chở”? !

Tự ái của cô, tự tin của cô, cố gắng của cô, dũng khí của cô, tất cả đều không có!

Anh đứng ở trước mặt cô, cao cao tại thượng, giống như là vương tử, mà cô không phải là cô bé lọ lem!

Đường Húc Nghiêu bất động tại chỗ, không thể phủ nhận, anh là tự ý thao túng cuộc đời của cô, nếu như không phải là anh đem cô lừa gạt đến nước Mỹ, tình cảm của bọn họ sẽ không bắt đầu, anh hiểu tâm tình của cô, cô tuy cùng anh ở chung một chỗ, nhưng thật ra vẫn tồn tại cảm giác tự ti, cô phải rất cố gắng mới vượt qua tất cả, mới bằng lòng tiếp nhận anh. . . . . Anh hiểu, thật hiểu.

“Hải Dụ. . . . .” Anh chậm rãi đến gần cô, cô lại từng bước một lui về phía sau.

Không, không nên ép cô, hiện tại đầu óc cô rất loạn, cần suy nghĩ thật kỹ.

Quay đầu, chợt ——

“Thần Dật đâu? !”

Hạ Hải Dụ hỏi như vậy, Đường Húc Nghiêu cũng lấy làm kinh hãi, nhìn sang bên, Thần Dật đã sớm rời đi.

Chợt, bọn họ tựa hồ hiểu rõ một vấn đề —— Thần Dật hình như là cố ý tới ly gián tình cảm của bọn họ, sau đó nhiều loạn tất cả liền biến mất.

Hạ Hải Dụ hít một hơi thật sâu, cố gắng bình phục tâm tình của mình, sau đó nghiêm túc nhìn về phía Đường Húc Nghiêu, “Chúng ta bây giờ đừng gây gỗ nữa có được hay không. . . . . Trước tiên phải tìm Thần Dật. . . . .”

“Ừ!”

Đường Húc Nghiêu vội kéo Hạ Hải Dụ lên xe, lòng của hai người giờ phút này cũng rối loạn, nhưng ngoài mặt lại duy trì bình tĩnh, bởi vì bọn họ cũng biết, có một số việc sớm muộn gì cũng phải đối mặt, tạm thời tránh, chỉ là tạm thời.

Công ty khoa học kỹ thuật Húc Dương.

Trong đại sảnh, nhân viên chứng kiến người tới, tất cả đều giật mình.

Đường Húc Nghiêu vội kéo Hạ Hải Dụ vội vàng vào thang máy lên tầng cao nhất, sắc mặt hai người đều căng thẳng, cũng hận không thể được lập tức xông ra.

Các nhân viên đưa mắt nhìn nhau, chuyện gì xảy ra, chưa bao giờ thấy tổng giám đốc mất khống chế như vậy!

“Đỉnh”, cửa thang máy mở ra, Thiệu Hành xông vào, ba người nhìn nhau.

“Nghiêu, Hải Dụ. . . . . Các người. . . . .” Thấy hai người biểu tình có chút không đúng, Thuốc Hành kinh ngạc, “Đã xảy ra chuyện gì? !”

“Thần Dật xuất hiện! Nhưng là vừa biến mất!”

Thiệu Hành cảm thấy kinh ngạc, nhìn ra được là hai người cãi nhau, nhưng là trước mắt vấn đề quan trọng nhất không phải cái này!

Nhìn đồng hồ đeo tay một chút, Thiệu Hành cẩn thận hỏi, “Các người hôm nay có đi Châu Úc nữa không ? !”

“Tạm thời không đi.” Đường Húc Nghiêu và Hạ Hải Dụ trảm miệng một lời .

Tại một chỗ khác, Thần Dật ngồi một mình, nhỏ giọng thì thầm ——

Nghiêu, Hải Dụ, rất xin lỗi, tôi chỉ có thể dùng loại phương pháp này ngăn cản các người đi châu Úc, coi như chỉ có thể ngăn cản được nhất thời, cũng chỉ có thể như vậy. Bởi vì trước khi muốn đi đâu, tình cảm của các người phải đủ kiên định, nếu không. . . . .

161. Chương 161: Tâm Sự Của Mình

“Thiệu Hành, tiếp tục phái người theo dõi các bệnh viện tư nhân, có tin tức gì lập tức báo ình biết”

“Hiếu!”

Đường Húc Nghiêu ngưng mi suy nghĩ, nói ” Còn có, đến đồn cảnh sát khơi thông một cái, Hải Dụ làm việc để tìm video giám sát đường”.

“Được rồi, mình sẽ đi” Thiệu Hành lập tức bỏ lại tây trang áo khoác, vội vàng bước vào thang máy.

“Chờ một chút...” Đường Húc Nghiêu gọi anh, “Mình đi với cậu”

Thiệu Hành ngớ ngẩn, tầm mắt hướng về Hạ Hải Dụ.

Hạ Hải Dụ cũng ngược mắt, tầm mắt xẹt qua Thiệu Hành, rơi vào trên người Đường Húc Nghiêu, tay siết chặt vào vạt áo,giống như là muốn bắt thứ gì nhưng cái gì cũng không nắm bắt được.

“.....” Cẩn môi, nhưng lại không thể nói được bất cứ điều gì.

Bởi vì cô hiểu ý tứ của anh,anh không muốn cùng cô chung một chỗ.

Mặc dù bọn họ vừa mới ước định sẽ không gây gổ, nhưng là... cũng sẽ không như trước đây như hình với bóng.

Thang máy, đèn tín hiệu vẫn lóe lên, Thiệu Hành liếc sang bên cạnh hai người, nhàn nhạt lắc đầu.

Thật là đủ mệt mỏi, hai người có một tình yêu thật vất vả.

Một người kiêu ngạo, một người tự ti, một chấp nhất, một cố chấp.

Người đứng xem sáng suốt, chỉ có người trong cuộc thì mờ mịt.

Thiệu Hành hơi ghé mắt, nháy mắt với Đường Húc Nghiêu.

Tiếp thu được ý tốt muốn khuyên giải, Đường Húc Nghiêu mím môi, đem tầm mắt chuyển dời trên khuôn mặt của Hạ Hải Dụ.

Mà cô cũng nhìn anh, bốn mắt nhìn chằm chằm vào nhau.

“...” dừng một lúc lâu, ai cũng không lên tiếng, theo bản năng, Hạ Hải Dụ mở rộng tầm mắt.

Đang muốn dời ánh mắt của mình đi, anh chợt mở miệng, “em lên phòng làm việc chờ anh... hoặc là, về trước đi..”

Đường Húc Nghiêu nghe được Thiệu Hành bên cạnh hút không khí lạnh, thật ra anh cũng không muốn như vậy, nhưng anh chỉ có thể nói được như thế.

Hạ Hải Dụ cứng ngắc gật đầu, “ừ” một tiếng, nhìn thấy thang máy chậm rãi đóng lại, khi bóng dáng anh biến mất trong một cái chớp mắt, hai chân Hải Dụ mềm nhũn, từ từ khụy xuống trên mặt đất.

Tầng lầu rộng lớn, chỉ có một mình cô, thật yên tĩnh, và thật cô đơn.

Anh chưa bao giờ đối với cô quá lạnh lùng, bất kể là trên chộc, anh đối với cô luôn luôn nồng nhiệt, không ngừng ở phía trước hay sau lưng, càng không ngừng nói cái này hay cái nọ, ... Vẫn luôn là anh đuổi theo cô, chưa bao giờ để cho cô phải chờ mình, nhưng vừa rồi, anh nói cô ở chỗ này chờ anh hoặc là trở về.

Trong câu nói này, đó là một sự lạnh nhạt.

Giữa hai người, có điều gì đó ngăn cách.

Là cô không thích ứng được anh đối xử với cô như vậy, hay là cô vẫn luôn không nhìn thấy quá một mặt này của anh đây... rốt cuộc là thế nào?

Trước vẫn ghét anh, trốn tránh anh, cự tuyệt anh, nhưng dường như vô tình, cô đã quen với sự bá đạo của anh, anh cường thế, anh chẳng bao giờ nói lí với cô.

Thì ra thích một người, không phải là suy nghĩ thay đổi đối phương, mà đi thích ứng đối phương, từ từ, sẽ thích người đó hết thủy.

Cam tâm tình nguyện.

Vui vẻ chịu đựng.

Thì ra là cô không phải là tự ti, mà là sợ, sợ sẽ có một ngày nào đó, anh chán ghét cô, không cưng chiều cô nữa, không hề bám dính lấy cô nữa, mà bỏ rơi cô.

Không gian yên tĩnh bao trùm, là thời điểm tâm hồn con người yếu ớt, cũng là thời điểm tư niệm điên cuồng nhất. Thì ra một mình cũng sẽ không cô đơn, tưởng niệm một người mới thực sự cô đơn.

Hạ Hải Dụ cúi đầu, môi cắn chặt, cho tới khi mùi máu tanh xộc trong khoang miệng, còn chưa buông ra.

Giống như là dây thần kinh căng thẳng quá độ, cô sợ một khi buông lỏng, sẽ hỏng mất.

Trong cuộc sống, có rất nhiều thứ như gió thoảng qua rồi biến mất, giống như ở trạm xe buýt, vừa mới ôm nhau, đảo mắt đã bước đi chân trời riêng của mình.

Rất lâu, ai cũng không hiểu, nhưng cứ như vậy, vừa nói, vừa liền thay đổi, nghe liền thấy mệt mỏi, nhìn một chút liền chán ghét, đi liền giải tán, yêu liền nhạt phai, suy nghĩ cũng coi như xong.

Cô sợ có một ngày nào đó, anh sẽ đối với cô như vậy.

Mà bây giờ, anh cũng không cần cô nữa, mặc dù không hề nói rõ....

.....

Lầu dưới, Thiệu Hành cùng Đường Húc Nghiêu ngồi chung một xe, xe đã khởi động nhưng chân chừ chưa muốn đi, bên trong xe khí ép nặng nề.

Thiệu Hành cầm tay lái, mắt liếc sang người bên cạnh, ánh mắt Đường Húc Nghiêu vẫn nhìn chăm chú vào cửa tòa nhà, liếc thấy một thân hình mảnh khảnh đi ra, con người hẹp dài trong nháy mắt híp lên, bắn ra tán loạn ánh quang nguy hiểm.

Đáng chết!

Cô chạy ra thật.

Cô không chờ anh mà lựa chọn một mình đi về.

Anh đã cho cô một cơ hội, cô không hiểu mà nắm bắt, hay là không muốn nắm bắt nó.

Anh vẫn đuổi theo cô, lần này, anh chỉ muốn cho cô đứng đó chờ anh một chút, cô cũng không chịu sao?

Rốt cuộc, trong lòng cô, anh có địa vị gì đây?

Cô thực sự hiểu được tình cảm của anh, cô thực yêu anh sao?

Hạ Hải Dụ,... Em ép tôi đến phát điên rồi...

Đường Húc Nghiêu nắm chặt tay thành quả đấm, tức giận khiến u bàn tay nổi từng gân xanh, ửng đỏ, cơ hồ đã đến cực hạn.

Anh đối với cô còn chưa đủ lòng? Anh vẫn luôn cố gắng, vẫn không thể cho cô cảm giác an toàn?

Giữa hai người bọn họ, kẻ tự tin, là cô hay là anh.

Anh hi sinh tất cả, không có một chút hồi báo nào sao?

Hạ Hải Dụ..... tại sao? Tại sao lại như vậy? tại sao em lại đối với tôi như vậy?

Thời gian phẳng phất dừng lại, ngay cả không khí trong xe cũng đọng lại, trong xe, Thiệu Hành ngay cả hô hấp cũng đề nén lại, rút cục.....

“Lái xe” Đường Húc Nghiêu thanh âm lạnh băng vang lên, mang theo những tiếng nặng nề.

“Nghiêu.....” Thiệu Hành cố gắng khuyên giải nhưng chỉ rước lấy cái nhìn hung hăng.

“Tôi nói lái xe.”

Tốt! Lái thì lái. Tiểu tử thói có ngày mi lại hối hận. Thiệu Hành ở tận đáy lòng nguyên rửa, xe như mũi tên lao vút trên đường.

162. Chương 162: Nóng Lòng Rồi Đi

Xe vòng ra đường lớn cũng là thời điểm Hạ Hải dụ đi đến vỉa hè.

Thiệu Hành thừa nhận mình cũng có điểm tâm cơ, có ý chuyển xe, sau đó dẫn đầu quay lại một vòng, ngoài mặt là muốn tránh cho chỗ tắc đường, nhưng thực ra là cố ý cho người khác một cơ hội.

Hạ Hải Dụ mím môi, ủ rũ cúi đầu đi, chân bước thật chậm chậm, giống như không còn chút sức sống.

Một bên, tiếng còi xe truyền vào màng nhĩ, cô theo bản năng ghé mắt nhìn xem, chỉ thấy chiếc xe màu trắng bạc quen thuộc chậm rãi lái tới, đến một bên gần cô, Đường Húc Nghiêu ngồi ở vị trí kế bên tay lái, khuôn mặt nghiêng nghiêng đẹp trai quen thuộc.

Nhịp tim lại đột nhiên đập loạn nhịp.

Vô số ý nghĩ ở trong đầu nổ tung, rối loạn, nhưng ý nghĩ cuối cùng là, anh ấy sẽ dừng lại sao?

Thình thịch.... Thình thịch.

Trong không gian những âm thanh bỗng dưng biến mất, cô chỉ còn có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình.

Nhanh như vậy.... gấp như vậy.... khẩn trương như vậy....

Đường Húc Nghiêu cũng ghé mắt nhìn cô, đôi mắt hẹp dài tràn ngập thâm thúy, ánh mắt chầm chầm như khóa trụ cô, cố gắng tìm lấy một điểm thỏa hiệp, chẳng qua là một chút xúu thôi, chỉ cần một chút xúu thôi là tốt lắm rồi.

Chỉ cần cô đối với anh có một điểm ám hiệu, ra vẻ một chút xúu thôi, anh sẽ dừng lại!

Hạ Hải Dụ không một tiếng động nuốt nước miếng, đau, như mình nuốt một cái đinh, ghim trong lòng đau, rất đau, nhưng cô lúc này lại nổi lên bướng bỉnh, công lấy thân xác nặng nề, đem bảo vệ trên mặt không có một chút gì hèn yếu.

Đường Húc Nghiêu khóe môi không tự chủ cong lên, cười như không cười, nhưng là một mảng lạnh lùng, giống như đang tự giấu cột.

Rất tốt!

Không có gây gổ,,....., nhưng so với lại trở nên buồn bã hơn.

Chậm rãi, nhấn vào cửa sổ xe, đem khuôn mặt của cô từng chút che đi, cho đến cuối cùng cái gì cũng không còn nhìn thấy.

Hạ Hải Dụ cảm giác trong lòng có những đợt đau liên hồi, những vết thương vô hình dường như đang tràn lan, cuối cùng trở nên vỡ nát.

Không gây gổ,,....., nhưng so với gây gổ lại càng cảm thấy khó chịu hơn....

Bên trong xe, Đường Húc Nghiêu sắc mặt xanh mét, hàm răng nghiến chặt, thậm chí nghe thấy thanh âm đang nghiền nát thứ gì, quanh thân anh bao trùm một cỗ khí lạnh.

Con mắt đảo qua phía Thiệu Hành, “lái xe nhanh một chút.”

Bởi vì, anh nóng lòng muốn thoát đi.

.....

“Hải Dụ....cậu.... thế nào rồi..?” Vân Tiểu Tiểu nhìn thấy Hải Dụ thất hồn lạc phách, khẩn trương mà lập tức từ ghế salon nhảy dựng lên.

“không sao hết”- Hạ Hải Dụ ngẩng đầu, cố gắng nâng lên nụ cười, nhưng sắc mặt tái nhợt ánh mắt trống rỗng, đã sớm bại lộ hết thấy.

Không có thể nào a... chẳng qua là anh rời đi, như chưa từng xuất hiện trong cuộc đời cô.

Hết thấy trở về thì ra là như vậy, không liên lạc, không gọi điện thoại, giống như những người xa lạ.

Chẳng qua là cô cũng không thể quay về với thời điểm ban đầu, tựa như những lời nói cũng sẽ không thể thu hồi.

Vân Tiểu Tiểu nhíu mày một cái, bộ dạng này của Hải Dụ khiến cô bận tâm, vội vàng kéo Hải Dụ ngồi xuống,”Hải Dụ để mình giúp cậu lấy nước tắm, xem tóc của cậu cũng bị ướt rồi.”

Hải Dụ ngơ ngác nhìn những giọt nước tán loạn trên vai, chậm rãi trả lời, thì ra là cơn mưa nhẹ, làm thế nào cô không biết về nó?

Một chút cũng không cảm thấy lạnh.

Bởi vì, dường như trong lòng lạnh quá, cho nên cảm giác bên ngoài cũng không còn quan trọng....

Vân Tiểu Tiểu cảm thấy liên quan tới Đường Húc Nghiêu, nhưng là hai người bọn họ không phải ở chung rất tốt sao, buổi tối còn đi Châu Úc nữa nha, tại sao mấy giờ gần gũi liền....

Xoay người vào phòng tắm vặn nước nóng, cũng len lén gọi điện thoại cho Thiệu Hành.

“Thiệu Hành, em là Tiểu Tiểu, anh có biết chuyện gì xảy ra giữa Hải Dụ và Đường Húc Nghiêu không? Bọn họ có phải là lại gây gổ không? Hải Dụ vừa mới về nhà.... Đáng vẻ rất khó coi nha.... Cả người đều bị ướt.... thật đáng thương nha...”

Âm thanh truyền đi, Thiệu Hành vì lái xe nên đeo tai nghe, còn có ngoài đường thanh khí cho nên những lời này một chữ cũng không sai truyền tới tai Đường Húc Nghiêu.

Thiệu Hành liếc nhìn người bên cạnh, biểu tình không quan hệ, không nhận được nhíu mày.

Thấp giọng an ủi mấy câu,” Tiểu Tiểu, bọn họ chẳng qua là giận dữ, tình nhân chẳng phải đều vậy sao, đừng lo lắng, rất nhanh sẽ làm lành, em hãy chăm sóc Hải Dụ..... an ủi cô một cái...ừ...”

“Em cũng muốn an ủi a... nhưng là cô ấy trốn vào phòng một mình.... anh nói có phải là Hải Dụ đang lén khóc không?...”

“ ....”

“Thiệu Hành, anh có phải ở cùng với Đường Húc Nghiêu không? Anh đưa điện thoại cho anh ta... tại sao vậy.... cứ nhiên khi dễ Hải Dụ của chúng ta thành như vậy...” Vân Tiểu Tiểu hỏa khí không thể nhịn được hét lớn lên.

“Này... Tiểu Tiểu đừng kích động...”

“Em không kích động, anh mau đưa điện thoại cho anh ta, em muốn nói chuyện với anh ta...”

“Tiểu Tiểu, anh không có ở chung với anh ấy, làm thế nào mà đưa.” Thiệu Hành liếc về Húc Nghiêu một cái, thấy anh ta bất vi sở động, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt nói láo.

“Hừ.. vậy coi như xong đi.”

“Ừ”.

“Bất quá, nếu anh thấy Đường Húc Nghiêu thì lập tức nói cho anh ta biết, để anh ta lập tức rút lui an ủi Hải Dụ nha.”

Vân Tiểu Tiểu la trong điện thoại vài câu mới chịu cúp máy.

Đường Húc Nghiêu vẻ mặt càng thêm lạnh lùng, ánh mắt cùng hơi thở lại thêm vài phần suy sụp, ghé mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ánh mắt lại trở nên mờ mịt.

Đáng chết, anh đang làm gì, Hải Dụ đang làm gì, bọn họ làm sao có thể giải quyết được sự tình?

Hải Dụ mắc mưa.

Ngu ngốc.

Chẳng phải cô rất mạnh mẽ sao, làm sao lại trở nên nhu nhược.

Len lén khóc sao..... vì mình.....

Cần gạt nước không ngừng dịch chuyển, Thiệu Hành vô tình hay cố ý nói một câu,” trời mưa không lớn, nhưng loại mưa nhỏ kiểu này rất dễ bị cảm lạnh”.

Đường Húc Nghiêu ngồi thẳng, thân hình khẽ run lên, tay nắm chặt điện thoại .

Muốn gọi cho cô sao....

163. Chương 163: Đi Tìm

Trong phòng vẫn mở điều hòa nhưng cảm giác vẫn lạnh như cũ.

Hạ Hải Dụ cuộn mình ôm lấy hai tay, rồi lại chán nản đưa xuống lòng ngực trống trơn, muốn tìm lấy sự ấm áp, nhưng chẳng qua cũng chỉ là lừa mình dối người.

Loại cảm giác này, khác hẳn cảm giác được người khác ôm chặt lấy.

Nhưng hiện tại, người mà luôn muốn ôm chặt lấy cô, đã không còn ở bên.

Cô cũng không biết tại sao bọn họ lại trở nên như thế này. Bọn họ chẳng phải đang rất tốt đó sao.... Đột nhiên lại.....

“leng keng..... leng keng...”

Chuông cửa đột nhiên vang lên.....

Hạ Hải Dụ bỗng chốc khản trương, không biết mình đang mong chờ điều gì mà chạy nhanh ra mở cửa.

Nhưng là, nhìn tới cửa, hai tròng mắt trong khát vọng lập tức ảm đạm, không phải là anh.

“chào cô, xin hỏi Vân Tiểu thư có nhà không a?” người giao hàng đem túi thức ăn đưa qua.

“Ừ” Hạ Hải Dụ hữu khí vô lực gạt đầu, đưa tay nhận lấy túi thức ăn, sau đó trả tiền, liền xoay người trở về phòng.

“A, tiểu thư, còn tiền thừa.” bên ngoài người giao hàng kêu to gọi nhỏ.

Vân Tiểu Tiểu nghe âm thanh bên ngoài liền chạy tới, đem tiền thừa nhận lấy, hướng về người giao hàng khẽ mỉm cười, “cảm ơn”.

Trong phòng bếp, Hạ Hải Dụ buồn bực bày chén đĩa, động tác chậm chạp, buồn bã ỉu xiu.

Vân Tiểu Tiểu khẽ thở dài, cái gì sao, Hạ Hải Dụ bình thường ý chí siêu cấp sục sôi chiến đấu, hôm nay trở nên trầm mặc như thế, giống như mất ba hồn bảy vía.

“Hải Dụ, đừng không vui nữa, mau ngồi xuống ăn cơm, sau đó mình dẫn cậu ra ngoài đi shopping. Đi dạo tâm tình sẽ tốt, đem toàn bộ phiền não quên mất, có được hay không?”

“ừ.” Hạ hải dụ tùy ý trả lời, nhưng liếc thấy cô cũng không có chân chính mà nghe.

“.....”Vân Tiểu Tiểu siêu cấp bất đắc dĩ, lôi kéo bạn tốt ngồi xuống, mở ra túi thức ăn, đưa ra món ăn nóng hổi cháo Bát Bảo,”quên đi, ăn cơm trước”.

Hạ hải dụ thờ ơ gạt đầu, tầm mắt chạm đến chén cháo Bát Bảo kia, cảm xúc hoàn toàn hồng mắt.

Cháo Bát Bảo

Có một lần, anh mua cho cô cũng là cháo Bát Bảo.

Không tự chủ nhớ lại kỉ niệm đó khiến cho cô cảm thấy ảm áp, mỉm cười mê say lại chợt trông về thực tế, trước mắt đã mơ hồ thành một mảnh.

Nghĩ tới đau đớn, sau đó cảm giác ảm áp cũng không còn....

Đầu đường, chiếc xe màu bạc không có mục đích gì đi dạo mấy vòng, Thiệu Hành trên mặt đã nhẫn nại đến cực hạn, rốt cục ở dạ dày đã rút gân, không thể nhịn được nữa.

“Nghieu, chúng ta đi tìm chỗ nào đó tìm chút gì để ăn đi, mình thật không còn chút sức lực nào để lái xe nữa”. chuyện Thần Dật đã an bài thỏa đáng, vẫn phải đi theo anh ta lái xe, liên tục vài giờ liền. Chỉ chớp mắt trời đã tối rồi, hồng mắt.

Đường Húc Nghiêu ánh mắt chợt xẹt qua ngoài cửa xe,lại không có một chút nào hăng hái.

Không đói bụng, khí cũng khí no rồi.

Mặc dù anh cũng không biết mình đang làm cái gì.

Trong lòng bàn tay vẫn cầm chiếc điện thoại di động, giống như đang trông chờ nó vang lên, có thể đếm được những giờ trôi qua bên trong, nó vang lên rất nhiều lần, nhưng không phải của người mà anh mong đợi.

Cũng đúng, luôn luôn là anh quán lấy cô, cô khi nào sẽ chủ động tìm anh, trước kia không, hiện tại cũng không.

Thật không biết người phụ nữ này bất an cái gì, tất cả mọi thứ, anh cố gắng, anh bỏ ra còn kém những thứ kia sao?

Có phải là anh thay đổi, cô mới có thể an tâm?

Là cô không tự tin

“Đường Húc Nghiêu,... Anh sẽ luôn bên cạnh em sao?...chúng ta sẽ vĩnh viễn ở một chỗ sao?”

Cô thấp thỏm lo lắng hỏi,bỗng nhiên khiến anh nhớ lại, hung hăng níu lấy trái tim của mình.

Trong nháy mắt, anh dường như đã hiểu, nguyên nhân cô không tự tin, xét cho cùng....là cô sợ phải mất đi mình.

Nếu không phải chuyện của Thần Dật, có lẽ đến bây giờ bọn họ vẫn không rõ, bất tri bất giác, bọn họ đã quan tâm đối phương,quan tâm đến mức không thể mất đi.

Đáng chết!

Anh cũng thật ngu ngốc.

Tại sao đến bây giờ mới nghĩ ra.

Không một chút do dự cầm lấy điện thoại, gọi cho cô.

.....

Hạ Hải Dụ đặt chén đĩa xuống, một mạch chạy vào phòng tắm, trên bàn chái Bát Bảo một hộp cũng không động.

Trong phòng tắm máy giặt ùng ùng vận chuyển, bên trong là bộ quần áo ướt.

Trong gương là một khuôn mặt tiều tụy, vẻ mặt ảm đạm.

Nhẹ giọng nỉ non, “Hạ Hải Dụ, mi coi mình trở thành cái gì, mi như thế nào lại trở nên vô dụng a!”.

Mới, dùng sức cắn chặt, sau đó mới từ từ buông ra.

Quả đấm cũng siết chặt, cũng từng điểm buông ra.

Hít thở thật sâu, tựa như làm một quyết định quan trọng, Hạ Hải Dụ hướng về gương nói, “Hạ Hải Dụ, cố gắng lên. Dừng cảm lên một chút. Đi tìm anh ấy, như vậy quá yếu đuối, không hề giống với mi chút nào”.

Nắm lên khăn lông, lau mặt, miễn cưỡng có thể gặp người, vội vàng chạy ra ngoài, trong lòng bàn tay nắm chặt, đó là chiếc chìa khóa.

Đường Húc Nghiêu, lần này em đi tìm anh, có thể không?

.....

Reng reng reng....

Trong điện thoại tiếng chuông vọng về, khiến cho Đường Húc Nghiêu cảm thấy sốt ruột.

Tại sao lại như vậy, cứ nhiên lại không nhận điện thoại của anh.

Đường Húc Nghiêu chân mày cau lại, nghiêng răng phẫn nộ, “Hạ Hải Dụ, em thật sự muốn chết phải không, dám không nghe điện thoại của anh.”

Gọi lại một lần.

Trực tiếp tắt điện thoại.

“...” Lời mắng người đều mắng ra ngoài, sốt ruột tới cực điểm.

Cùng thời điểm đó, điện thoại Hạ Hải Dụ đang trong máy giặt cùng với bộ quần áo ướt, bị nước vùi lấp.

“Thiệt Hạnh, quẹo trái” Không thèm nhận điện thoại của anh, vậy anh phải tóm cho cô bằng được.

Nghe vậy Thiệt Hạnh cảm thấy vui mừng, đã sớm nên như vậy.

Chiếc xe màu bạc lao vun vút như mũi tên trên đường, phải tới được mục tiêu.

Xe còn chưa dừng hẳn, Đường Húc Nghiêu liền vội vàng xuống xe, ba bước cũng đi thành hai bước chạy lên lầu.

Chợt...

“Đường Húc Nghiêu, anh rốt cục đã trở lại.”

164. Chương 164: Trở Về Gặp Mặt

Nghe tiếng, bước chân Đường Húc Nghiêu đi tới đột nhiên dừng lại.

Giống như không dám tin, từ từ, từ từ quay đầu lại.

“Đường Húc Nghiêu, em lại cấp kinh hỉ cho anh, có phải không?” giọng nữ trong trẻo mang theo một chút làm nũng cất lên, Triệu Chỉ Tịch không hề báo trước liền chạy đến, trực tiếp ôm lấy Đường Húc Nghiêu.

“Đường Húc Nghiêu, em chờ anh rất lâu rồi, em có đi lên lầu nhấn chuông cửa, nhưng nhấn rất lâu mà không có người mở cửa, em buộc phải xuống đây, ở dưới này chờ anh, em thông minh chứ?”

Đường Húc Nghiêu nghiêng răng mở miệng, “Triệu Chỉ Tịch, buông ra!”

“Không buông! Không buông!” Triệu Chỉ Tịch tùy hứng bĩu môi, kêu la, “Đây là lần thứ hai em tới thăm anh, anh còn không cảm động à? Lòng anh làm từ đá hay sao?”

“ . . . . .” Đường Húc Nghiêu vốn đã không vui bị cô náo loạn như vậy, càng hồng bét hơn, mặt lạnh lùng, một tay đẩy người đang ôm chặt lấy mình ra.

“Ai ui!” Cố ý kêu lên, thân thể lung lay lung lay, sau đó lần nữa phát huy tinh thần siêu cấp vô địch bám người, kéo cánh tay anh, “Đường Húc Nghiêu, nhanh dẫn em lên, em mệt chết đi được a, đứng ở đây đã lâu lắm rồi!”

Đường Húc Nghiêu giơ tay lên vỗ trán, đáng chết, làm sao để giải quyết cái người bám chặt lấy mình này?

“Triệu Chỉ Tịch, cô lập tức trở về Châu Úc cho tôi, nếu không đừng trách tôi không khách khí!”

“Hi. . . . . Không khách khí thì thế nào? Anh cần em nha?” đôi môi chu lại.

Đường Húc Nghiêu hơi ngẩn người, trong đầu chợt thoáng qua một màn ——

“Em hẹn với anh thế nào? Anh không thoải mái sao? Khó chịu thì cần em nha!”

Hạ Hải Dụ đắc ý nhìn anh, hai mắt xinh đẹp bởi vì chiếm thế thượng phong mà ngày càng thêm phát sáng rực rỡ, bộ dáng kia ngạo đố khiến anh mất hồn trong nháy mắt.

Bỗng nhiên lại nghĩ đến người mình luôn luôn tâm niệm, biểu tình lo lắng của Đường Húc Nghiêu hòa hoãn hơn, nhưng trong lòng càng thêm sốt ruột, anh phải lập tức đi tìm cô ấy!

Anh lắc mạnh thân thể khiến Triệu Chỉ Tịch nhân cơ hội được voi đòi tiên, cánh tay buộc chặt, cọ trên người mình, “Đường Húc Nghiêu, em rất nhớ anh a, lần trước anh đuổi em đi, ở trên máy bay một đường khổ sở! Lần này em muốn nán lại mấy ngày!”

Trên mặt anh tuần nổi lên băng sương, “Triệu Chỉ Tịch, cô bao nhiêu tuổi?”

“À?” Triệu Chỉ Tịch há miệng, không hiểu, nhưng vẫn ngoan ngoãn nói đáp án, đưa hai ngón tay ra, “Hai mươi tuổi!”

Đường Húc Nghiêu nghiêng răng, rất tốt, hai mươi tuổi, cùng tuổi với Hải Dụ!

Gia cảnh của Hải Dụ đã sớm gặp phải khó khăn, còn hành động và cử chỉ của Triệu Chỉ Tịch thì vẫn như trẻ vị thành niên, một dạng học sinh trung học ngày thơ tùy hứng!

Chắc là được cưng chiều quen rồi nên luôn luôn nhõng nhẽo đi!

Triệu Chỉ Tịch cùng Triệu Chỉ Ngọc tuy là chị em, tình cảm cũng tốt, nhưng là cùng mẹ khác cha, Triệu Chỉ Ngọc rất sớm đã chuyển khỏi nhà của dưỡng ra ngoài tự sống cuộc sống độc lập, còn phụ thân thân sinh ra Triệu Chỉ Tịch làm kinh doanh nên luôn được nâng niu, cưng chiều, nuông chiều trong lòng bàn tay.

Có người cưng chiều, cùng người không được ai cưng chiều, thật sự khác nhau lớn đến vậy sao?

Triệu Chỉ Ngọc cùng Triệu Chỉ Tịch khác nhau là việc không cần nhiều lời, mà Triệu Chỉ Tịch so sánh với Hạ Hải Dụ, cũng kém xa như vậy a!

Hải Dụ . . .Hải Dụ của anh. . . . Cũng chỉ có anh có thể đủ cưng chiều thôi . . . . .

Tim, chợt co rút nhanh.

Không để ý tới Triệu Chỉ Tịch đang dây dưa nữa, Đường Húc Nghiêu đi thẳng lên lầu, thái độ đau lòng tựa như dẹt, trong đầu chỉ có ba chữ —— Hạ Hải Dụ, Hạ Hải Dụ, Hạ Hải Dụ!

Triệu Chỉ Tịch giật mình tại chỗ, giậm chân, “Này, Đường Húc Nghiêu, anh cứ ném em một mình như vậy sao. . . Chờ em một chút. . . em cũng muốn vào nhà anh á!”

“Ôi, chán ghét, anh đi chậm một chút đi!”

“Đường Húc Nghiêu! Anh là đồ bại hoại! Không thể thương hương tiếc ngọc một chút sao?”

Triệu Chỉ Tịch vừa kêu la, vừa đuổi theo anh.

Thiệu Hành đứng tại chỗ, nhìn một màn trước mặt hồi lâu, liên tục lắc đầu, trời ơi, thật náo nhiệt!

Trong căn hộ của Đường Húc Nghiêu, Hạ Hải Dụ đang nghiêm túc chăm chỉ nấu cơm.

Vừa nghĩ tới tên mặt đen nào đó sắp trở về, động tác trên tay liền không tự chủ mà nhanh hơn.

Hôm nay bọn họ cãi nhau, này, xem như là gây gổ đi, tới giờ cô vẫn chưa ăn gì, tên xấu tính kia chắc hẳn cũng chưa ăn gì, nói không chừng anh đã sớm đói bụng.

Không phải người ta thường nói muốn giữ được một người đàn ông trước hết phải bắt được dạ dày của người đó sao, nhưng cô biết mình nấu cơm cho anh không phải vì điều đó, mà chỉ là, cô không thể bỏ mặc anh đói bụng, như vậy cô sẽ đau lòng .

Cơm đã xong, bốn mẹt một canh, nhìn đồng hồ, vừa vặn đến giờ!

Bày thức ăn lên bàn ăn, sợ thức ăn sẽ nhanh nguội, liền đẩy nắp lại, Hạ Hải Dụ liền bắt đầu vội vàng chờ đợi, tâm tình có chút khẩn trương, nhưng vô cùng lo lắng, không biết sau khi anh vào nhà nên nói câu gì đầu tiên với anh.

Ngẫm lại tình hình ban ngày, đúng là không thể giải thích được.

Ngồi không yên, đứng dậy đi qua đi lại, Đường Húc Nghiêu, hãy nhanh trở về! Nhanh lên một chút!

Bước chân bất tri bất giác đi tới bên cửa sổ, nhìn xuống dưới lầu, đập vào mắt là chiếc ô tô quen thuộc, hô hấp chợt căng thẳng.

Anh đã về rồi!

Lòng bàn tay vì khẩn trương mà toát ra mồ hôi, theo bản năng để vào trong túi quần.

Ủm?

Điện thoại di động của mình đâu?

Đầu Hạ Hải Dụ ơng ơng. . . .

Trời ạ, điện thoại di động của mình, dường như, hình như là để trong bộ quần áo kia! Mà bộ y phục đó đã bị ném vào trong máy giặt rồi !

“Ồ!” thanh âm ảo não không tự chủ từ trong miệng thốt ra, nhanh chân xoay người chạy vào trong nhà, mặc dù biết rằng đã không còn kịp, nhưng vẫn phải xem sao mới được!

Ầm!

Đẩy cửa ra.

Ngây người.

Ngoài cửa, Đường Húc Nghiêu vừa lúc xuất hiện.

“ . . . . .” ánh mắt vui mừng của cô khi nhìn thấy cô gái phía sau anh, trong nháy mắt liền ảm đạm.

Là cô gái đó!

Cô đã từng nhìn thấy cô gái đó!

Anh đã từng mang cô gái đó về nhà!

Đường Húc Nghiêu vốn là nghĩ muốn nhấn chuông cửa phòng đối diện, lại không ngờ rằng Hạ Hải Dụ lại ở nhà mình, kinh ngạc đồng thời trong lòng càng mừng rỡ hơn.

Cô ấy đến tìm mình?

“Hải Dụ . . . . .” Đường Húc Nghiêu đưa tay muốn cầm tay cô, muốn nói gì, nhưng không ngờ bị cô né tránh.

Hạ Hải Dụ thẳng tắp mà nhìn chăm chăm vào dấu môi son nhàn nhạt ở trên cổ áo sơ mi của anh, ánh mắt trở nên sắc lạnh.

165. Chương 165: Thật Gặp Lại

Gần trong gang tấc, nhưng giống xa tận chân trời.

Hạ Hải Dụ ngơ ngẩn nhìn khoảng cách giữa mình và Đường Húc Nghiêu, trong đầu chỉ có một câu nói này.

Tim, đau đến không cách nào hô hấp.

“. . . . .” Đường Húc Nghiêu theo trực giác nhận ra điều không đúng, theo tầm mắt của cô hướng trên người mình nhìn lại, nhưng góc độ anh cúi đầu căn bản không thể nhìn thấy dấu son môi trên cổ áo mình, nhất thời không rõ tình hình hiện giờ, nên đôi mắt tự nhiên không chút kinh hoảng.

Hạ Hải Dụ nhìn bộ dạng không trốn không tránh của anh, rất muốn cười, nhưng nụ cười kia lại mang theo sự tự giấu nông đậm .

Cô thật khờ dại!

Ngốc đến mức còn đến phòng của anh!

Chính mình tự tìm đến anh ta, còn muốn làm một bữa tối phong phú cho anh ta, lại không biết được anh ta quay người đi liền đi tìm một người phụ nữ khác!

Tầm mắt rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp phía sau anh, ừm, rất biết cách trang điểm, thanh xuân lại hoạt bát, lần trước chỉ nhìn thoáng qua, lần này, đã được đối mặt, nhìn thế này, đẹp hơn hẳn cô rồi!

Dưới sự so sánh, chính mình chẳng có cái gì?

Giờ đây, không phải là cô tự ti, mà là cô đã thấy rõ sự thật mà thôi.

Cô không xinh đẹp, không dịu dàng, không biết làm nũng, không biết nói những lời dễ nghe với người khác, không có gia thế, không có bối cảnh, chỉ là một người có tính tình bướng bỉnh ngang ngược, cô như vậy, đến chính cô còn cảm thấy có chút chán ghét !

Chắc là Đường Húc Nghiêu đã chịu đủ rồi chứ gì?

Ban sáng không phải đối xử lạnh nhạt với cô sao, anh không cần cô, đúng, chính là ý tứ này, sao lúc này cô mới nghĩ ra?

Quá ngu ngốc mà!

“Này, cô là ai a, sao lại đi từ trong nhà của Đường Húc Nghiêu ra?” Không đợi Đường Húc Nghiêu hay Hạ Hải Dụ mở miệng, Triệu Chỉ Tịch liền lớn tiếng dọa người.

Giọng nói mang theo sự ghen tỵ.

Còn mang theo cả địch ý.

Hạ Hải Dụ tiến lên đón nhận ánh mắt khiêu khích của Triệu Chỉ Tịch, mà hai mắt của Đường Húc Nghiêu thì chăm chú nhìn chăm chăm cô, tựa hồ muốn nghe cô trả lời thế nào.

Anh rất khản trương!

Hạ Hải Dụ đưa ra kết luận này, tim càng đau đớn hơn!

Anh ta sợ cô ở nơi này, trước mặt cô gái này mặt nói ra quan hệ của bọn họ sao?

Chắc là vậy!

Nhưng . . . . Anh ta đã lo lắng quá nhiều rồi!

Hạ Hải Dụ còn chưa đến mức đó, cô sẽ không sử dụng cái loại thủ đoạn ti tiện đó!

Mặc dù cô không có kinh nghiệm yêu đương, nhưng đạo lý gặp mặt rồi có lúc vẫn phải chia tay này, cô vẫn biết rõ!

Dùng sức cắn môi dưới, cô cố làm ra vẻ bình tĩnh nhìn về phía Triệu Chỉ Tịch, thản nhiên mở miệng, “Tôi là hàng xóm của anh ta, giúp anh ta làm cơm thôi, một bữa cơm 5 đô la.”

“ . . . . .”

“ . . . . .”

Mọi người đều trầm mặc.

Đường Húc Nghiêu không tự chủ nắm chặt tay thành quả đấm, trong nháy mắt, hoài nghi mình đang nằm mơ.

Nhưng cảm giác đau nhói từ lòng bàn tay truyền tới nói cho anh biết, đây là thật!

Người con gái đang đứng đối diện mình, bình tĩnh tự nhiên mở miệng, giống như khoét một vết thương ở trong lòng anh, rất sâu làm trái tim anh đau đớn.

Hàng xóm?

Giúp nấu cơm?

5 đô la?

Lời giải thích thực hoàn mỹ!

Tại sao cô ấy có thể nói ra những lời này?

Cô đến nhà anh, chỉ để nói với anh những lời này sao?

“Nha, tôi nhớ ra rồi!” Triệu Chỉ Tịch lên tiếng kinh hô, giọng nói mang theo hưng phấn, “Lần trước... lần trước, chúng ta gặp qua ở cầu thang! Chúng ta đã gặp nhau một lần, có đúng không?”

“Đúng.” Mặt Hạ Hải Dụ không thay đổi, gạt đầu.

Ánh mắt thấy Đường Húc Nghiêu tấm gương mặt đẹp trai đang nhìn mình, sắc mặt xanh mét, thâm trầm kinh người.

Tại sao lại có dáng vẻ này?

Giải thích của cô còn chưa đúng ý anh ta sao?

Như vậy. . . . . Chỉ có thể nói xin lỗi. . . . .cô, đã tận lực rồi!

Hai tay lại kìm không được quấn lấy nhau, động tác theo thói quen này, mỗi lần khi cô khẩn trương hoặc đang trong thời điểm rối rắm cô đều vô thức làm vậy, thật là một thói quen không tốt, giống như một tiểu tử vậy!

Nhìn lại cô gái phía sau anh một chút, một cô gái tự tin xinh đẹp, thoải mái tự nhiên, càng làm cô thêm tự ti mặc cảm.

Có lúc không phải không hiểu, chỉ là không muốn hiểu; có lúc không phải không biết, chỉ là không muốn nói ra; có lúc không phải không hiểu, mà là hiểu cũng bất lực, vì vậy chỉ biết giữ vững trầm mặc.

Im lặng hít thật sâu, cố gắng mỉm cười, bước lên phía trước hai bước, “Thật xin lỗi, xin nhường đường.”

Tim, rất mệt mỏi.

Hiện thực là vậy.

Đã từng say, rồi lại tỉnh lại, đang đi, lại không tìm ra phương hướng.

Đường Húc Nghiêu ngăn trước người cô, môi mím chặt, trên mặt không có bất kỳ biểu tình gì, nhưng vẫn làm cho người ta có cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Liếc nhìn thật sâu người con gái đang chờ đợi mình nhường đường, bóp chặt quả đấm trong tay hơn, anh thậm chí có thể nghe được tiếng vang thanh thúy của các khớp xương, phải cố gắng lắm, cường đại tự chủ khắc chế chính mình không đưa tay bóp chết cô!

Trước mặt người khác cô ấy đem mình thành hàng xóm, quan hệ của bọn họ cư nhiên chỉ là hàng xóm thôi sao?

Anh chợt phát hiện nguyên lai mình cũng là người không có cảm giác an toàn, lo được lo mất, loại cảm giác này lại không có cách nào tiêu trừ, cho dù biết mình đã cố tình gây sự, nhưng chính là anh muốn chứng minh tầm quan trọng của mình, muốn chứng minh trong cảm nhận của cô, mình có bao nhiêu phần quan trọng!

Hiện tại, đáp án mà anh chờ đợi, lại chỉ là . . . . Hàng xóm! Buồn cười hàng xóm! Đáng hận hàng xóm!

Thời gian giống như ngừng trôi, dài như một thế kỷ vậy, mà thực tế chỉ trong chừng mấy giây ngắn ngủn.

Hạ Hải Dụ vẫn cắn chặt môi, chờ đợi anh tránh ra, rồi lại sợ anh thật sự tránh ra, khẩn trương, sợ hãi, nhịp tim đập thình thình.

Nhưng mà mọi người thường nói đùa, càng mong đợi điều gì, thì sẽ càng xa cách; càng chấp nhất người nào, càng sẽ bị người đó gây tổn thương sâu nhất.

“Hẹn gặp lại, Hạ tiểu thư!” giọng nam trầm thấp đột ngột vang lên, Đường Húc Nghiêu nhẹ nhàng gọi cô một tiếng tiểu thư, xa lạ, cùng biểu tình lãnh đạm.

Hạ Hải Dụ chợt run sợ, kinh ngạc vì “Hạ tiểu thư”, kinh ngạc vì “hẹn gặp lại”!

Không kêu cô chờ, không kêu cô rời đi, mà là chân chân chính chính. . . nói: hẹn gặp lại.

Lần này, là thật. . . . . Kết thúc. . . . .

Như vậy. . . . . Cứ như vậy được lắm. . . . . hẹn gặp lại . . . . .

Anh hơi nghiêng người, tạo ra chút khoảng cách, cô xuyên qua không gian nhỏ hẹp, sát qua vai anh, từ từ đi qua.

Chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có kết quả như thế, trở thành khách qua đường của nhau, là do yêu quá ít, hay do cầu quá nhiều?

166. Chương 166: Tuyệt Tình Độc Ác

Hạ Hải Dụ yên lặng đi xuống cầu thang, đúng vậy, cô không muốn về nhà, mà muốn đi một mình, cách anh càng xa càng tốt.

Quay lưng lại, bước bước chân xuống bậc thang thứ nhất.

Giống như pha quay chậm trong phim, một bước kia, vô cùng nặng nề, giống như một bước ra đi, liền không cách nào vẫn hồi lại được.

Nếu như, bọn họ chưa từng gặp nhau, có thể hay không được sống yên ổn một chút; nếu như, bọn họ cùng mất đi trí nhớ, chỗ trống để lại, lấy gì tới bỏ khuyết đây?

Nếu như. . . . .

Nếu như. . . . .

Ánh mắt Đường Húc Nghiêu sáng quắc, chăm chú nhìn gò má của Hạ Hải Dụ, tựa như cố ý khiêu khích, khóe miệng mỏng nâng lên độ cong mê người, lại làm người ta có cảm giác như một cổ âm lãnh.

“Hạ tiểu thư, đi thông thả!” Dứt lời, ngay cả mình cũng không hiểu, đã đến lúc này, anh vẫn còn cậy mạnh! Rõ ràng chính anh không muốn cô đi khỏi, nhưng vẫn cố ý kích thích cô!

Bước chân Hạ Hải Dụ có chút dừng lại, sau đó quật cường bước đi!

Đa tạ tuyệt tình của anh, để cho tôi cũng học được độc ác!

Nước mắt, im lặng lan tràn trong lòng như cỏ dại.

“Đường Húc Nghiêu, chúng ta vào đi thôi, em mệt quá rồi, nhanh lên. . . . . Ôi, phòng của anh thật sạch sẽ a. . . . . A. . . . . Rốt cuộc có thể nghỉ ngơi. . . . .” thanh âm của Triệu Chỉ Tịch dần nhỏ đi, bởi vì cô đã đi vào phòng của anh, càng tiến vào, càng cách xa.

Hạ Hải Dụ nắm tay thành quả đầm, chợt buông lỏng ra, giống như toàn bộ sức lực đã mất đi, thế giới của anh, có người khác rồi.

Cô khó chịu, cô ghen, cô ghen tỵ!

Nhưng mà, có ích lợi gì chứ?

Lòng bàn tay giống như nội tâm, đều trống rỗng, thật khó để che giấu tâm tình, nâng tay lên vịn vào cầu thang, tiếp xúc với kim loại lạnh như băng khiến cô càng thêm tỉnh táo, cũng càng thêm đau đớn.

Mới vừa rồi thái thức ăn, cô không cẩn thận làm tay bị thương.

Vết thương rất nhỏ, nhưng bây giờ đau đến tận xương tủy.

Ban đầu khờ dại cho rằng, chỉ cần chú tâm vào tình cảm này, là được, nhưng cuối cùng mới phát hiện ra được, đây chẳng qua chỉ là ảo tưởng; lại chấp nhất cho rằng, chỉ cần bất chấp tất cả tiến lên phía trước, sẽ có đường dành riêng đi, nhưng kết quả, chỉ là tan vỡ mà thôi.

Đường Húc Nghiêu nhìn người con gái đi thẳng xuống dưới, lưng sống thẳng tắp không quay đầu lại, trong tròng mắt đen hẹp dài, gió bão tích tụ đã đến cực hạn, sau đó chậm rãi tán lui.

Bởi vì cô, anh thực sự thay đổi, luôn cố gắng . . . . . Nhưng vẫn đi tới tình trạng hiện tại.

Có lẽ từ ban đầu không nên đến gần cô ấy như vậy, cho đến bây giờ anh vẫn không có biện pháp thích ứng cùng với cô đột nhiên có khoảng cách. Có lẽ không đối xử tốt với cô như vậy, cho nên tới lúc bọn họ bắt hòa anh cũng không biết phải làm gì mới tốt.

Rầm!

Hung hăng đóng cửa lại.

Đoạn tuyệt tất cả.

Hạ Hải Dụ bước chân nhanh hơn, tựa như chạy nạn lao xuống cầu thang, lại gặp phải Thiệu Hành đang muốn lên lầu.

“Hải Dụ!” Anh gọi cô, trong hai mắt một mảnh kinh ngạc.

Tại sao lại vậy, từ nét mặt của cô có thể thấy được, cô cùng Đường Húc Nghiêu chẳng những không làm lành, mà tình trạng còn nghiêm trọng hơn?

Hạ Hải Dụ thất hồn lạc phách, đứng nguyên tại chỗ, ngẩng đầu nhìn thấy Thiệu Hành, ngây ngốc hỏi, “Anh đến tìm Tiểu Tiểu sao. . . .cậu ấy có ở nhà đấy. . . .anh cứ lên đi.”

“Hải Dụ . . . . . em . . . . . làm sao vậy?” Thiệu Hành rất rối rắm hỏi cô, sắc mặt của cô trắng bệch như vậy! Về mặt sao lại tiêu tụy thế này!

Hạ Hải Dụ lắc đầu một cái, ánh mắt trống rỗng, “Em rất khỏe.”

Đúng, cô rất khỏe, chỉ là. . . . . trong lòng khó chịu thôi!

“Hải Dụ . . . . Đã trễ thế này em còn muốn đi đâu?”

Hạ Hải Dụ ngơ ngác, thật ra cô cũng không biết muốn đi chỗ nào, chỉ là muốn đi mà thôi.

“Hải dụ, anh lên gọi Tiểu Tiểu xuống lầu đi cùng em có được không?”

“Không cần, em muốn đi một mình.” Gương mặt cứng ngắc cố gắng mỉm cười lễ phép, Hạ Hải Dụ xoay người rời đi.

Thiệu Hành thất bại, cầm điện thoại gọi cho Vân Tiểu Tiểu, thế nhưng lại không gọi được!

Không còn biện pháp nào khác, anh chỉ biết chạy nhanh lên lầu, nhất định phải thông báo cho Tiểu Tiểu, để cô ấy kéo Hạ Hải Dụ về nhà!

Dưới đèn đường, Hạ Hải Dụ đã đi được mấy chục thước, bóng dáng cô đơn của bị kéo dài trên mặt đất . . .

“Oa, cơm đã nấu rồi! Thơm quá a!” Triệu Chỉ Tịch ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, chạy nhanh tới phòng bếp, vén khăn che lên, từng món ngon hiện ra ngay trước mắt.

“Thật lợi hại! Chỉ nhìn thôi đã làm cho nước miếng dâng lên ừng ực rồi!”

Ném thử một miếng, “Uhm ...ngon ... ăn rất ngon!”

“Đường Húc Nghiêu, hàng xóm của anh thật giỏi a! Những món này ăn rất ngon! Anh mau tới ném thử một chút đi!”

Triệu Chỉ Tịch đem Đường Húc Nghiêu tinh thần đang hoảng hốt kéo đến phòng bếp, vốn là mặt anh còn đang tức giận nhưng khi nhìn thấy những món ăn bày đầy trên bàn thì lập tức giật mình.

Ngực như bị người giáng một quyền, buồn bực, hơn nữa là đau đớn!

Đây là cô ấy làm!

Cô ấy đặc biệt làm ỉn!

Các món ăn đều món anh thích! Anh thích ăn nhất!

Cô tới nhà anh, là vì làm những thứ này!

Cô chủ động cầu hòa với anh!

Anh vừa nãy lại đối xử với cô như vậy . . . .

Đầu chột đau, trong đầu một mảnh hỗn độn, xoay người đến phòng tắm, định dùng nước lạnh rửa mặt, để có thể tỉnh táo trở lại.

Trước gương, lơ đãng thoáng nhìn qua, phát hiện trên cổ áo sơ mi của mình lại có vết son môi! Rất nhạt, nhưng thật sự tồn tại!

Đáng chết, đây là chuyện gì đang xảy ra?

Suy tư, rất nhanh liền đi ra ngoài, Triệu Chỉ Tịch! Là do Triệu Chỉ Tịch cọ lên!

Hồi tưởng lại lúc mới vừa vào cửa, ánh mắt bị thương rồi lạnh như băng của Hạ Hải Dụ . . . Đường Húc Nghiêu đã hiểu ra. . . . . Lại bối rối. . . . .

Bên cạnh bồn rửa tay, trong thùng rác nhỏ, cơ hồ trống không, nhưng nhìn kĩ lại thấy vỏ của băng keo cá nhân.

Cô ấy lại còn bị thương!

Trong nháy mắt, tự trách tràn ngập trong người Đường Húc Nghiêu, đáng chết! Anh hận không thể giết chết mình!

Xoay gót chân lại, chạy như bay ra cửa, giày cũng không kịp đi xong, liền vội vàng đuổi theo.

Đúng lúc đó, tóc Vân Tiểu Tiểu còn đang ướt đầm cũng đang chuẩn bị xuống lầu, mới vừa rồi cô đang tắm chợt bị tiếng gõ cửa của Thiệu Hành cắt đứt, hỏi anh thì mới biết Hải Dụ cư nhiên buổi tối một mình đi ra ngoài, hai người liền vội vàng muốn đuổi theo.

Ba người nhìn nhau, nhưng ánh mắt lại hoàn toàn bất đồng.

Thiệu Hành dùng ánh mắt rất đồng tình lại rất bất đắc dĩ nhìn Đường Húc Nghiêu, mà Vân Tiểu Tiểu lại dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn Thiệu Hành, lại dùng ánh mắt như nhìn kẻ thù nhìn chằm chằm Đường Húc Nghiêu.

Cuối cùng, ba người không ai nói gì, như có một loại ăn ý cùng nhau lao xuống lầu.

Nhưng mà, khi bọn hắn xuống dưới lầu, đã không còn thấy bóng dáng của Hạ Hải Dụ.

“Hạ Hải Dụ!” Đường Húc Nghiêu tê tâm liệt phế gọi lớn, phá vỡ không gian yên tĩnh ban đêm.

167. Chương 167: Anh Đến

Ban đêm gió lạnh thổi .

Hạ Hải Dụ một mình cô đơn lạnh run đi trên đường, không biết mình đã đi bao lâu rồi, cũng không biết mình đã đi rất xa, càng không biết mình đi tới nơi nào.

Quay đầu nhìn xung quanh, một mảnh xa lạ, đường đi lạ lẫm, người đi đường xa lạ.

Có vài người, tưởng rằng có thể gặp lại; có một số việc, tưởng rằng có thể tiếp tục. Vậy mà, chỉ trong nháy mắt xoay người, có vài người, sẽ không còn gặp lại nữa.

Tất cả đều đã thay đổi, muốn quay lại cũng không được.

Trên người không có tiền, cũng không có điện thoại di động, giờ đây, Hạ Hải Dụ có chút luống cuống.

Chợt ——

“Hải Dụ!” giọng nam lộ rõ yêu thương từ phía sau truyền đến, Bạch Hạo Nhiên không hề báo động xuất hiện trên đường, bước mau mấy bước, liền đến gần cô.

“ . . . . . ” Hạ Hải Dụ giật mình trợn to hai mắt, không hiểu anh sao lại xuất hiện ở đây.

Biểu tình của Bạch Hạo Nhiên thản nhiên nhìn cô, giọng nói bất đắc dĩ, “Anh đi theo em đã nhiều giờ, chân của anh cũng mỏi rồi, em không mệt sao? Khuya lắm rồi, trời lại lạnh, em cứ đi cả đêm như vậy sao? Hải Dụ, em có biết không, anh đi theo sau em, rất cực nhọc đó!”

Hạ Hải Dụ bối rối, thậm chí giơ tay lên bấm bấm mặt mình, đau!

Đột nhiên tỉnh táo trở lại, nhưng vẫn nghi ngờ, “Hạo Nhiên. . . . sao anh lại ở đây?”

“May mắn là anh ở đây!” Bạch Hạo Nhiên bỏ qua câu hỏi của cô, trực tiếp lấy khăn tay trong túi ra, thay cô lau khuôn mặt lạnh như băng.

Ngàn năm tập duyên, trong biển người mệnh mông có thể gặp nhau, không phải là ngẫu nhiên.

Thật ra thì anh đã tới San Francisco được mấy ngày rồi, đến tham khảo phòng thí nghiệm của đại học Stanford, vốn cho là mình có thể nhận không gặp cô nữa, nhưng cuối cùng vẫn không nhận được.

Cũng không nghĩ đến, anh vừa đến nhìn, cư nhiên thấy một màn như vậy!

Cô không vui!

Vốn cho rằng anh rời đi, sẽ giúp cô tự tại hơn, trôi qua những ngày tháng vui vẻ hơn, trôi qua những ngày tháng hạnh phúc hơn, nhưng thì ra lại không có, người đàn ông tên Đường Húc Nghiêu đó đã làm cô phải khổ sở đến vậy!

“Hạo Nhiên. . . . . ” Rất nhẹ, một tiếng gọi anh.

“Ừm.” Bạch Hạo Nhiên nghe thấy cô yếu ớt lẩm bẩm gọi mình, bận tâm không dứt, “Hải dụ, chúng ta tìm nơi nào ấm áp ngồi một chút có được hay không?”

“ . . . . .” Do dự, cuối cùng dưới ánh mắt tha thiết của anh, gật đầu, “Được.”

McDonald’s kinh doanh 24h, yên lặng.

Vị trí trong góc, Bạch Hạo Nhiên đưa một ly trà mật ong nóng tới trong tay Hạ Hải Dụ, “Uống một chút, sẽ giúp thân thể nóng lên.”

Cầm ly, lòng Hạ Hải Dụ trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đối với tình cảm, mặc dù có chút trì trệ, nhưng không ngốc, cô biết anh xuất hiện ở đây có ý nghĩa gì, hồi tưởng lại sự tàn nhẫn của mình, chỉ cảm thấy áy náy.

Hai người đưa mắt chăm chú nhìn đối phương một cái, cái nhìn mang theo tiếc nuối, sau đó mở to hai mắt mang theo tâm sự trĩu nặng.

Rất giống một tình tiết trong phim, không nói một lời trong một đoạn thời gian dài.

Bạch Hạo Nhiên như được tung bay, đây chính là cảm giác yêu một người, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, vì người mình yêu có thể trả giá chính mình.

Hạ Hải Dụ không nhận được tự hỏi mình, tại sao người trong lòng cô không phải là anh, thật ra anh thích hợp với cô hơn, bình thản mang theo cảm giác ấm áp, giống như là những giọt nước được kết tinh.

Bỗng nhiên có ý nghĩ muốn biến mất, có lẽ đây là một loại trốn tránh, nhưng lại có thể đạt được kết cục cô muốn.

Cùng nhau trải qua tuổi tám mươi, cùng nhau thiên trường địa cửu, chính là tay trong tay cùng nhau nhìn nước chảy đá mòn.

Giống như không đành lòng nghĩ tiếp nữa, Hạ Hải Dụ nhẹ nhàng nhắm mắt lại, mềm nhũn dựa vào lưng ghế, vô số tâm tình đan xen một chỗ, mệt nhọc, mệt mỏi.

Không bao lâu, liền ngủ.

Bạch Hạo Nhiên từ từ đứng lên, đi tới đối diện, khe khẽ đẩy bả vai cô, “Hải Dụ!”

Thân thể của cô trượt xuống, hô hấp phập phồng rất nhỏ .

“Hải Dụ . . .”

Cô vẫn không phản ứng, cô đã ngủ rồi, nhưng vẫn có thể nhìn ra sự mệt mỏi trên khuôn mặt.

Anh cởi xuống áo khoác của mình, nhẹ nhàng đắp lên trên người cô, cẩn thận từng li từng tí kéo cánh tay cô, muốn đắp cả tay cô, vô tình đụng chạm, lại phát hiện cô nóng quá!

Để xác nhận, thoáng dùng sức cầm tay, lòng bàn tay nóng bỏng!

Nhìn lại mặt cô, tiêu tụy đồng thời lại phiếm hồng, đưa tay lên sờ trán cô, còn nóng hơn!

“Hải Dụ!” Bạch Hạo Nhiên gấp gáp muốn đánh thức cô, “Hải Dụ, mau tỉnh lại, đừng ngủ ở đây, em bị sốt rồi!”

Cô thật rất nóng, cực kì nóng, anh chỉ dựa gần bên người, mà có thể nhận thấy được trên nhiệt độ tản mát trên người cô, cứ tiếp tục như vậy thì không được, không chừng sẽ bị viêm phổi mất!

Rốt cuộc Đường Húc Nghiêu đã làm gì cô ấy, mà Hải Dụ biến thành bộ dáng này!

“Hải Dụ, tỉnh đi, anh dẫn em đến gặp bác sĩ!” Rất muốn dùng sức lay cô tỉnh dậy, nhưng vẫn không làm được.

Gọi nhưng cô lại bất tỉnh, Bạch Hạo Nhiên dứt khoát đắp áo khoác của mình lên trên người cô, sau đó đem cả người cô từ trên chỗ ngồi bế lên, cảm nhận được nhiệt năng quanh thân cô, lòng trong nháy mắt chột thất lại.

“Uhm. . . .” Mơ mơ màng màng, Hạ Hải Dụ như phát hiện, cố mở mắt ra để nhìn cho rõ ràng, nhưng mí mắt lại nặng nề không dựng lên được.

Người trong ngực, rất nhẹ, rất gầy, trong lòng Bạch Hạo Nhiên dâng lên từng trận đau đớn, buột chặt hai tay mình, cường lực thủ hộ cô, nếu như người trong lòng cô là anh, anh thề cả đời sẽ không để cô phải khó chịu như vậy!

Nhưng, trong lòng cô lại không phải là anh.

Hải Dụ, rốt cuộc anh nên làm gì bây giờ?

Anh rời khỏi là muốn em hạnh phúc, nhưng sao em lại biến thành thế này!

Ôm cô ra khỏi MacDonald, không quan tâm người đi đường tò mò nhìn chăm chú, quả quyết lên một chiếc xe taxi, hướng bệnh viện gần nhất đi tới.

Ở chỗ ngồi phía sau, anh để cho cô nằm trong lòng mình, đưa tay giúp cô vén những sợi tóc xoắn xết từ bên má phất lên, tâm tình chua xót.

Hải Dụ, có lẽ giữa chúng ta không hề có sự mỹ lệ, chỉ bình thản như nước lặng lẽ trôi. Giữa chúng ta không gặp gỡ trong khung cảnh đẹp, không có cảnh tượng lãng mạn, cũng không có lời thề động lòng người. Nhưng gặp lại em, anh mới hiểu được đâu mới là cuộc sống, đâu mới là tình cảm.

Ôm cô thật chặt, nhỏ giọng nỉ non, “Hải Dụ, không có chuyện gì đâu, anh sẽ ở bên cạnh em.”

168. Chương 168: Tìm Cả Đêm

Tại phòng bệnh trong bệnh viện.

Hạ Hải Dụ yên lặng nằm ngủ say trên giường bệnh, trên bàn tay để ngoài chăn còn cắm kim truyền.

Rèm cửa sổ bị kéo kín chỉ còn ánh sáng dịu nhẹ của chiếc đèn đầu giường, bóng đèn đã bị người nào đó cố ý điều chỉnh hướng sáng để không chiếu thẳng vào mặt cô.

Mặt Hạ Hải Dụ đã không còn đỏ ửng nên càng nhìn rõ sắc tái nhợt..

“. . . .” Nhẹ nhàng đi tới trước mặt cô, ngồi ở bên giường, nhìn dung dịch thuốc trong chai từ từ chảy xuống.

Rời xa cô một khoảng thời gian càng có những trải nghiệm sâu sắc, có những người không phải rời đi là có thể không thương, không phải không thấy là có thể quên mất, không phải buông tay là có thể không đau, anh đã cố gắng dứt bỏ hoàn toàn cái thành phố này, nơi bọn họ đã từng có những kỉ niệm đẹp; thậm chí còn hoàn toàn cắt đứt liên lạc với cô nhưng cuối cùng vẫn phát hiện ra mình không bỏ được.

Nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, sợ cô ở trong giấc ngủ lơ đãng cử động sẽ chạm phải kim truyền.

Cầm rất nhẹ, cũng rất cố chấp.

Không phải có thể lựa chọn thích hay không, nhưng nếu đã thích thì phải kiên trì!

Cuộc đời con người không dài, có thể gặp được người mình thích thật lòng là một điều may mắn, xứng đáng để kiên trì tới cùng.

Anh biết rõ trong lòng cô đã có đối tượng, nhưng làm người không thể quá tham lam, anh chỉ muốn được ở cạnh cô, có thể đối xử tốt với cô, giúp cô cảm thấy vui vẻ, đó đã là hạnh phúc.

Ở một chỗ khác, Đường Húc Nghiêu đang tìm người đến nỗi điên, không có thời gian để suy nghĩ, cũng không dám suy nghĩ cô rốt cuộc là phải khó chịu đến nhường nào!

Khi cô chủ động đến tìm anh thì anh lại mang cô gái khác xuất hiện, trên áo sơ mi còn in vết son môi, bất kỳ người con gái nào gặp tình huống như thế cũng sẽ suy nghĩ lung tung, cũng sẽ kiên quyết rời đi!

Đáng chết!

Anh làm sao có thể vô tâm như vậy!

Làm sao lại không sớm nhận ra điểm bất ổn, sao không sớm giải thích rõ với cô.

Cô ở San Francisco không có bằng hữu, không chỗ nương tựa, hiện tại lại là tối muộn, cô một thân một mình có thể đi đâu được? !

Lái xe, dọc các con đường trong thành phố, lòng Đường Húc Nghiêu có cảm giác hết sức bất an, tâm tình không vui tràn đầy cả người nhưng lại không có chỗ phát tiết.

Nhìn đồng hồ, hơn một giờ!

“Đáng chết!”

Khẽ nguyên rửa một tiếng, dùng sức nắm chặt tay lái.

Chuyện làm sao có thể biến thành như vậy? !

Anh cứ nghĩ rằng cô sẽ đến bệnh viện thăm Hải Tinh nhưng là không có, anh vừa từ bệnh viện đi ra, cô chưa từng đến!

Hải Tinh là người thân duy nhất của cô, người cô thương yêu nhất nhưng cô lại không đến đó, anh không dám tưởng tượng, cô rốt cuộc phải đau khổ đến mức nào? !

Chợt ——

Điện thoại di động của anh vang lên, hoảng sợ, tiếng Thiệu Hành truyền đến, “Nghiêu, thế nào, tìm được chưa? !”

“Không có.” Anh buồn bã nói.

Tay trái nâng lên, lòng mày nhíu lại, bàn tay nắm chặt thành quyền đến đau làm anh thêm tỉnh táo.

“Thiệu Hành, giúp mình đi thăm dò toàn bộ khách sạn trong thành phố.”

“Được.”

Sau khi nhận được cuộc gọi của Thiệu Hành, Đường Húc Nghiêu càng căng thẳng, tay ghì chặt vào tay lái đến trắng bệch.

Anh không biết, nếu như còn tiếp tục không có tin tức thì anh phải làm gì!

Năm giờ, trời có chút sáng lên.

Ngủ say suốt đêm Hạ Hải Dụ rốt cuộc cũng chậm rãi thức tỉnh, đầu thật là đau, thật nặng, cô không nhịn được rên rỉ thành tiếng.

“Ôi. . . . .” Thanh âm khàn khàn.

Bạch Hạo Nhiên đang ngồi trông bên giường, nghe thấy tiếng cô, lập tức tỉnh táo lại, tự trách mình buồn ngủ, khẩn trương hỏi, “Hải Dụ, em đã tỉnh, có cảm thấy khó chịu ở đâu không? !”

“Khụ. . . . . Khụ khụ. . . . .” Hạ Hải Dụ muốn mở miệng nói chuyện nhưng lại cảm thấy cổ họng khàn khàn, vội ho khan.

Bạch Hạo Nhiên vội vàng đứng lên, lấy chai nước ở trên đầu giường, cầm ống hút vào rồi đưa qua cho cô, “Đừng nói gì vội, uống nước đi!”

“. . . . .” Hạ Hải Dụ có chút kinh ngạc, không rõ tình huống hiện giờ nhưng cổ họng rất khô khốc, khó chịu nên cô nhận lấy chai nước.

Một hơi uống cạn gần nửa chai, rốt cuộc cũng có một chút cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái .

“Như thế nào, khá hơn chút nào không? !” Bạch Hạo Nhiên vừa hỏi vừa đưa cho cô khăn giấy.

“Vâng!” Hạ Hải Dụ gật đầu một cái, sau đó bắt đầu nhìn xung quanh.

Màu trắng. . . . . Trong phòng đều là màu trắng. . . . . Mà chăn mền trên người lại kẻ sọc trắng xanh.
Bệnh viện!

Cô là ở bệnh viện!

Trùng mắt nhìn, cố gắng hồi tưởng tất cả.

Ừ. . . . . Cô đi dọc theo con phố. . . . . Đi thẳng. . . . . Đi thẳng. . . . .

Sau đó lại đi đến một chỗ xa lạ. . . . . Rất mờ mịt. . . . . Không biết nên đi tiếp con đường nào. . . . .

Tiếp theo, có người ở phía sau gọi cô. . . . .

Quay đầu lại nhìn, Hạo Nhiên xuất hiện ở trước mặt. . . . .

Bọn họ đi MacDonald. . . . . Cô uống một ly nước nóng. . . . . Sau đó. . . . .

Sau đó. . . . . Thế nào. . . . .

Cô thế nào tỉnh dậy lại là ở bệnh viện? !

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của cô, Bạch Hạo Nhiên kiên nhẫn giải thích, “Tối hôm qua em sốt đến 39,5 độ, thật là anh sợ!”

“ . . . . . ” Phát sốt? ! Khó trách cổ họng của cô lại thảm như vậy!

Bạch Hạo Nhiên đem cặp nhiệt độ đưa qua, để cho cô ngậm trong miệng, “Em hãy thử một chút, anh đi gọi y tá.”

Cô kéo lấy ống tay áo của anh, lắc đầu.

“Em. . . . . Không sao. . . . . ” Cô nói chuyện có chút mơ hồ, nhưng ánh mắt của cô làm cho người khác không thể cự tuyệt.

Bạch Hạo Nhiên khẽ thở dài, bất đắc dĩ lại rất cưng chiều nói, “Được rồi, anh tạm thời không đi, trước tiên xem em đã hạ sốt chưa.”

Phòng bệnh quá ảm đạm, Bạch Hạo Nhiên kéo rèm cửa sổ sang bên khiến những tia nắng ban mai lọt vào trong phòng rồi lại cẩn thận từng li từng tí không để cho ánh mặt trời chiếu thẳng vào mắt cô.

Một lúc sau, kiểm tra cặp nhiệt độ, 37,2 độ, bình thường.

Cuối cùng Bạch Hạo Nhiên cũng thở phào nhẹ nhõm, thần kinh căng thẳng cả đêm cũng được nghỉ ngơi.

“Hạo Nhiên, em muốn xuất viện.” Vén chăn lên, phát hiện mình mặc đồng phục bệnh nhân.

Trùng mắt, ai giúp cô đổi y phục? !

Sợ hãi, ngẩng đầu nhìn anh. . . . .

169. Chương 169: Tù Hứng Lần Thứ Nhất

Nhận thấy ánh mắt kì quái của Hải Dụ, Bạch Hạo Nhiên ngẩn ra, không hiểu ý của cô nhưng sau đó chợt bình tĩnh, khẽ ho khan hai tiếng, giải thích, “Cái đó. . . . . Anh nhờ người thay giúp em. . . . . Trong bệnh viện có y tá đặc biệt.”

Nghe vậy, Hạ Hải Dụ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng mặt vẫn hơi đỏ.

Nhân phẩm của Bạch Hạo Nhiên không phải cô không biết, vậy mà còn có ý nghĩ đó, có phải cô đã quá nhỏ nhen!

Đôi tay không tự chủ được nín chặt góc chăn, lung túng, không biết nói gì cho phải.

Bạch Hạo Nhiên biết cô đang lung túng, lắc đầu cười nhẹ, xoay người đi vào phòng vệ sinh trong buồng bệnh, rửa mặt qua, sau đó mang một cái khăn lông ra ngoài, “Hải Dụ, lau mặt một chút.”

“Vâng, cảm ơn!”

Hạ Hải Dụ nhận lấy khăn lông, lau qua mặt, nhất thời cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái không ít, lại thấy Bạch Hạo Nhiên cứ nhìn cô chăm chú.

Cô sờ sờ mặt, trong lòng có chút nghi ngờ, trên mặt cô có dính gì sao, chưa lau sạch sẽ sao? !

“ . . . . .” đôi mắt Bạch Hạo Nhiên tràn đầy thương xót, khẽ hỏi, “Em . . . . . Cùng anh ta. . . . . Cãi nhau? !”

Bất động.

Không lên tiếng.

Một lúc lâu cô mới chậm rãi mở miệng, thanh âm buồn buồn, “Không có.”

Bọn họ không phải cãi nhau, không có cãi nhau, ngay cả lớn tiếng với nhau cũng không có, tại sao có thể tính là cãi nhau đây? !

Bạch Hạo Nhiên thấy bộ dạng mất mát của Hạ Hải Dụ không đành lòng hỏi nữa, khẽ thở dài, giúp cô lấy quần áo và giày, “Em thay quần áo đi, anh ra ngoài làm thủ tục xuất viện.”

“Vâng.”

Hạ Hải Dụ từ từ xuống giường, khi hai chân chạm đất thời cảm thấy không có hơi sức, cả người vô lực, nhưng cô biết nơi không có chút sức lực trên người cô lúc này là tâm mới đứng.

Yêu một người, không phải là nói ra mà là cần dũng khí.

Từ từ đi tới bên cửa sổ, từ trên lầu nhìn xuống dòng người đi đường phía dưới, trong lòng cô lúc này thật phiền muộn.

Đôi lúc, cô lại đột nhiên không có tự tin; đôi lúc, cô sẽ không có dũng khí; đôi lúc, cô sẽ giả vờ rất vui vẻ. Cô sẽ vì chuyện nhỏ mà cảm động đến rơi nước mắt, cô sẽ vì một chuyện nhỏ mà hưng phấn đến ngủ không yên, cô cũng sẽ vì một chuyện nhỏ mà rối rắm, không biết làm sao.

Cô biết mình chưa đủ tốt, chưa hoàn mỹ, nhưng cô là thật tâm, rất nghiêm túc!

Nhưng, người càng sống lâu lại càng cô đơn; yêu càng nhiều càng mềm yếu; càng nghiêm túc càng dễ bị đau thương.

“Tiểu thư, thân thể của cô còn rất yếu đúng ra nên ở lại bệnh viện một ngày để theo dõi, nhưng nếu cô kiên trì muốn về nhà thì cũng được, cần chú ý ăn uống, giữ gìn sức khỏe!” Bác sĩ dặn dò chu đáo .

“Hai hộp thuốc này cô phải uống đúng theo đơn, một ngày chia làm ba lần, mỗi lần hai viên, còn thuốc kháng sinh mỗi ngày uống hai lần, mỗi lần một viên.”

“Sau khi ra viện lập tức thuê xe về nhà, tránh gió, nên tắm nước nóng.”

“Sau đó uống một ly nước nóng!”

“Nhớ chưa? !”

“Vâng!” Bạch Hạo Nhiên thay cô trả lời, cũng nhận thuốc từ tay bác sĩ bỏ vào túi, “Cảm ơn bác sĩ.”

“Không có gì, chăm sóc tốt bạn gái của cậu.”

Bạn gái? !

Hạ Hải Dụ vẻ mặt ngơ ngác, có chút không tự nhiên.

Bạch Hạo Nhiên lại rất thoải mái, nghiêm túc đảm bảo với bác sĩ, “Tôi biết rồi!”

Quay đầu, nhìn cô mỉm cười nói, “Đi thôi, Hải Dụ.”

“Gì vậy.”

Đi tới trước cửa bệnh viện, Bạch Hạo Nhiên chợt dừng lại, quay đầu nói với Hạ Hải Dụ, “Em đứng ở đây chờ anh, anh đi gọi xe!”

“Cùng đi không được sao? !”

“Như vậy sao được, em không có nghe bác sĩ nói sao, không thể ra gió, anh gọi xe vào cửa .”

“Em không có yếu ớt như vậy. . . . . Không cần như vậy. . . . .” Hạ Hải Dụ nhỏ giọng nỉ non, nhưng không lay chuyển được Bạch Hạo Nhiên.

Bạch Hạo Nhiên rất nhanh đã bắt được một chiếc xe taxi ở đối diện đường, trả thêm cho tài xế tiền để đi lòng vòng đến trước cửa bệnh viện .

“Đến khách sạn Am—ster—dam!” Bạch Hạo Nhiên trực tiếp nói với tài xế địa điểm.

Hạ Hải Dụ có chút bất ngờ, “Khách sạn Am—ster—dam, đây là chỗ nào? !”

“Chỗ ở của anh.”

“ . . . . .”

Bạch Hạo Nhiên buồn cười, trêu đùa cô, “Thế nào? ! Khẩn trương à? !”

“Mới không phải !” Hạ Hải Dụ nhanh chóng phủ định, nhưng tay len lén nắm vạt áo.

Cô dĩ nhiên sẽ tin Hạo Nhiên, nhưng là, vẫn có chút lúng túng.

Nhưng nếu không đến chỗ anh, cô có thể đi chỗ nào đây? !

Về nhà sao? !

Không, về nhà nhất định sẽ bị Đường Húc Nghiêu tìm được!

Không, không, không, anh chắc sẽ không đi tìm cô, nhưng là. . . . . Thôi, dù sao cũng không muốn trở về!

Lần đầu tiên trong đời cô muốn tùy hứng như vậy, nhưng là cô muốn một lần tùy hứng buông xuôi, tùy hứng trốn tránh, chỉ cần một ngày, một ngày hôm nay là tốt rồi!

Hạ quyết tâm xong, Hạ Hải Dụ cảm thấy thoải mái nhiều, đầu khẽ tựa vào trên cửa sổ xe, nhìn quang cảnh thành phố lúc sáng sớm.

Người đi đường vẫn còn rất ít, nhìn qua đồng hồ đeo tay, mới sáu giờ rưỡi, khó trách!

Nhưng là, hiếm khi thành phố yên tĩnh như vậy !

Cô rất thích!

Taxi rất nhanh đến địa điểm, Hạ Hải Dụ vừa xuống xe liền thấy buồng điện thoại công cộng bên cạnh khách sạn, “Hạo Nhiên, cho em mượn một ít tiền xu!”

“Em muốn gọi điện thoại sao? Anh có điện thoại di động a!” Bạch Hạo Nhiên đưa cả di động và tiền xu cho cô, tay trái cầm điện thoại di động, tay phải cầm tiền xu, để cho cô lựa chọn.

Hạ Hải Dụ không suy nghĩ liền cầm tiền xu trên tay phải anh đến buồng điện thoại phía trước, đem tiền xu bỏ vào, sau đó gọi số điện thoại bàn ở nhà để lại lời nhắn, “Tiểu Tiểu, mình là Hải Dụ, mình rất khỏe, cậu đừng lo lắng, mình sẽ về muộn một chút, như vậy nhé, tạm biệt!”

Cô cả đêm không trở về, Tiểu Tiểu khẳng định rất lo lắng, vẫn là nên báo bình an!

Nói chuyện điện thoại xong, xoay người, về mặt càng thêm thoải mái.

Chỗ ở của Bạch Hạo Nhiên rất rộng rãi, có sáu gian phòng, anh thu dọn đồ đạc của mình chuyển sang một phòng nhỏ, đem phòng lớn nhường cho cô.

“Hải Dụ, em nghỉ ngơi đi!”

“Vâng, còn công việc của anh!” Hạ Hải Dụ nhìn chồng văn kiện trên tay Bạch Hạo Nhiên, phía trên viết đầy những công thức và hình vẽ mà cô không hiểu.

Bạch Hạo Nhiên lúc này mới chợt nhớ ra cái gì đó, có chút ảo não, “Hải Dụ, tám giờ anh phải đi ra ngoài, anh có hẹn với một giáo sư ở Stanford, anh chỉ đi đưa tài liệu rất nhanh sẽ trở lại. . . . . Một mình em ở nhà có sao không? !”

“Không thành vấn đề!” Hạ Hải Dụ làm động tác OK khiến Bạch Hạo Nhiên cười to.

Hạ Hải Dụ vuốt vuốt mái tóc, cảm giác có chút trơn bóng, đại khái là lúc phát sốt ra khỏi quá nhiều mồ hôi, trên người cũng không thoải mái.

Nhìn phương hướng phòng tắm, “Em đi tắm, anh không để ý chứ? !”

“Em thử nói đi? !”

Cô cười, chạy vội vào phòng tắm.

Bạch Hạo Nhiên gọi điện thoại cho phục vụ khách sạn, “Giúp tôi mua một bộ đồ nữ. . . . . Chiều cao 1m60. . . . . Màu sắc trang nhã. . . . . Đúng. . . . . Trực tiếp đưa lên. . . . .”

Bảy giờ hai mươi lăm phút.

Đường Húc Nghiêu nhận được điện thoại của Thiệu Hành, “Nghiêu, tra được vị trí buồng điện thoại công cộng đó rồi, ở bên cạnh khách sạn Am→ster→dam!”

“Thật tốt quá! Tôi lập tức đến đó!” Tìm cả đêm, rốt cuộc cũng có manh mối !

Đường Húc Nghiêu không nén nổi hưng phấn, mười lăm phút sau đã đến trước cửa khách sạn Am→ster→dam!, vội vã hỏi lễ tân.

“Xin chào, xin giúp ta tra tên Hạ Hải Dụ xem có không, Hạ Hải Dụ, người Trung Quốc!”

Lễ tân bị khuôn mặt anh tuấn của hắn mê hoặc, mỉm cười đáp ứng, nhưng tra cả một hàng dài danh sách vẫn không thấy.

“Thật ngại quá, không có người này.”

“Làm sao có thể? !” Đường Húc Nghiêu không tin, liền cầm sổ ghi chép nhìn một lượt liếc thấy ba chữ “Bạch Hạo Nhiên”, ánh mắt tối sầm.

“Ôi, quý khách. . . . .Anh không thể đi vào. . . . . Quý khách. . . . . Quý khách. . . . .”

Đường Húc Nghiêu không để ý đến tiếng gọi sau lưng, trực tiếp xông lên tầng.

Tại phòng 1206, bên trong, Hạ Hải Dụ vẫn còn ở phòng tắm, tiếng nước chảy không ngừng, Bạch Hạo Nhiên nhìn đồng hồ, cũng đang chuẩn bị ra cửa, anh cởi áo sơ mi, định thay một cái mới.

Đúng lúc, chuông cửa vang lên, có vẻ rất gấp.

Chắc là đưa quần áo!

Bạch Hạo Nhiên đoán vậy nên nút áo sơ mi còn chưa cài hết đã vội ra mở cửa.

Cửa mở ra, hai người trong cửa và ngoài cửa nhìn nhau sững sờ.

Ánh mắt hai người đàn ông nhanh chóng thay đổi, tia lửa văng khắp nơi.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm cũng ngừng lại, Hạ Hải Dụ mặc áo choàng tắm đi ra, tóc ẩm ướt, bởi vì hơi nước nên hai gò má còn phồng đỏ.

Thấy Bạch Hạo Nhiên đứng bất động ở trước cửa không khỏi cảm thấy kỳ quái, “Hạo Nhiên. . . . . Anh có khách à. . . . .”

Tò mò, bước ra vài bước chân, ghé đầu nhìn ra ngoài cửa

Nhìn thấy người ở ngoài, lập tức sửng sốt.

170. Chương 170: Em Trả Thù Tôi

Từ chỗ của Hạ Hải Dụ nhìn ra chỉ thấy một phần gương mặt của Đường Húc Nghiêu, gương mặt anh tuấn của anh giờ phút này thật thâm thúy, trầm lặng, đôi mắt âm u, phát ra những tia sáng sắc nhọn.

Anh tại sao lại xuất hiện ở nơi này, tại sao dùng ánh mắt đó nhìn cô.

Môi, khẽ run, “Đường Húc Nghiêu, làm sao anh đến được đây !”

“Em không hy vọng anh tới đây!” Lạnh lùng trả lời.

Nụ cười nguy hiểm ở bên môi hiện lên, nhìn cô một thân lưỡi biếng cảm giác lửa giận thiêu đốt khắp ngực.

Đây chính là người con gái khiến anh tìm suốt đêm!

Lại ở trong phòng của một người đàn ông khác!

Người đàn ông này không phải ai xa lạ, là Bạch Hạo Nhiên, chính là kẻ đáng chết Bạch Hạo Nhiên!

Anh ta quần áo xốc xếch, mà cô mặc áo choàng tắm!

Không cần suy nghĩ cũng biết bọn họ làm cái gì!

Nụ cười trên khuôn mặt hoàn mỹ trở nên cứng ngắt, đôi lông mày nhíu lại hai mắt nhắm chặt, cánh môi không có một tia sắc!

Trên trán gân xanh hiện lên rõ ràng, cả người tỏa ra cảm giác không bình thường, sau đó “Rầm” một tiếng, cánh cửa phát ra một cái nổ, anh hung hăng đâm vào cửa, sức lực kinh hãi khiến bàn tay bị chảy máu.

“. . . . .” Hạ Hải Dụ sợ hết hồn, theo bản năng níu chặt một bên áo, hành động của anh làm cô chột hiểu chuyện gì, muốn giải thích, nhưng hình như đã muộn.

Mà Bạch Hạo Nhiên lại đang chắn ngay trước mặt Đường Húc, đôi mắt thâm trầm lóe ra những tia lửa nguy hiểm.

Khóe miệng Đường Húc Nghiêu khẽ nhếch cười, ánh mắt lại mang theo một tia châm chọc, muốn đánh nhau sao, đáng tiếc, anh không có thừa thời gian để chơi!

Tầm mắt xẹt qua Bạch Hạo Nhiên hướng nhìn Hạ Hải Dụ, một bộ áo choàng tắm màu trắng thật khiến anh cảm thấy chói mắt, “Hạ Hải Dụ, chúng ta nói chuyện riêng một chút, cho em năm phút đồng hồ. . . . . Mặc quần áo tử tế!”

Nói xong, hất tay rời đi.

Hạ Hải Dụ giật mình tại chỗ, biết là anh đang tức giận, nhưng cô càng muốn biết tại sao anh lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này, anh là đang tìm cô sao? ! Một ý nghĩ chợt lóe lên khiến cô giật mình? ! Không phải anh tìm cô cả tối? !

Bạch Hạo Nhiên nhìn đáng vẻ mờ mịt của Hạ Hải Dụ, muốn mở miệng nói những nhưng lại không biết nên nói cái gì cho phải, suy nghĩ một chút, cuối cùng chỉ nhàn nhạt nói ra một câu, “Nếu như em muốn đi ra ngoài cùng anh ta, anh sẽ không ngăn em, nếu như em không muốn đi, anh sẽ bảo vệ em.”

Cứ như vậy.

Không hơn.

Anh đối với cô, vĩnh viễn là như vậy, để cho cô chọn.

Hạ Hải Dụ cảm kích, nhàn nhạt nói, “Cám ơn anh, Hạo Nhiên.”

Nói xong, xoay người đi thay quần áo, sau đó từng chút từng chút đi xa tầm mắt của anh.

Cô mặc lại bộ quần áo cũ, không tính là quá cầu kì, còn có chỗ nhăn, nhưng là có quan hệ gì? !

Trong mắt anh, cô vẫn là cô.

Khẽ cười khổ, Bạch Hạo Nhiên đi ra một hướng khác, cầm văn kiện trên tay, vô thức nắm thật chặt, trong lòng bàn tay một mảnh ướt ươn ướt.

Hải Dụ, đây là lần thứ hai anh buông tay, hi vọng lần này, em có thể hạnh phúc, nếu không anh sẽ không từ bỏ lần nữa!

Đường Húc Nghiêu lái xe chở Hạ Hải Dụ hướng về phía đường cao tốc, nhấn cần ga một cái rốt cuộc đạt đến tốc độ tối đa.

Trên đường, anh nghiêm mặt, trầm mặc không nói, mà cô kiên quyết ngậm miệng, không nói một lời.

Cuối cùng, xe “Két” một tiếng, dừng trước một chung cư cao cấp.

Hạ Hải Dụ rốt cuộc không kiềm chế được nghi vấn trong lòng, mở miệng hỏi, “Nơi này. . . . . Là chỗ nào. . . . .”

Đường Húc Nghiêu khoé miệng nhảy lên, lạnh lùng hừ một tiếng, nắm cánh tay của cô, gần như thô lỗ túm cô xuống xe, lôi thẳng vào trong thang máy.

Thang máy đi lên tầng cao nhất, ở trên tầng có hai căn hộ nhưng được xây thông nhau.

Anh móc ra một cái chìa khóa, lưu loát mở cửa, sau đó cả căn hộ hào hoa hiện ra trước mặt cô.

Sàn nhà là thủy tinh đen, sáng ngời như gương;chum đèn hoa lê rủ xuống, bàn là gỗ hương loại thượng hạng, ghế sa lon là hàng hiệu da trâu cùng ghế dựa hoa văn tinh xảo. . . . . Cả căn phòng chỉ có thể dùng bốn chữ hình dung —— cực kì xa hoa!

“. . . . .” Hạ Hải Dụ cắn chặt môi dưới, hỏi, “Tại sao dẫn em tới nơi này? !”

Ánh mắt Đường Húc Nghiêu âm lãnh, nhìn chằm chằm vào mặt cô, “Đây là chỗ ở ban đầu của anh khi tới San Francisco, nhưng vào cái ngày em đến đây anh đã đổi ý, quyết định dời đến trước cửa phòng trọ của em, em biết vì cái gì không? !”

“Vì. . . . . Vì cái gì. . . . .” Không biết là vì nguyên nhân gì, thanh âm của cô có chút run rẩy, thậm chí có chút không dám nghe đáp án của anh.

“Bởi vì ngày đó anh vội vàng thu xếp việc công ty ra sân bay đón em thì lại bắt gặp em cùng người đàn ông khác. . . . . Anh nghĩ anh không thể bỏ lỡ nữa, nếu không thì sẽ không bao giờ có cơ hội!”

“. . . . .” trong lòng Hạ Hải Dụ sôi sục, cô cũng không biết là anh cố ý!

Anh cười lạnh, “Anh vốn cho rằng đã kéo gần khoảng cách giữa chúng ta, nhưng hình như vẫn không làm được. . . . . Em chính là vẫn ở một chỗ với anh ta!”

“Em không có!” Cô lớn tiếng phủ nhận.

Không có sao? !

Lừa anh vui lắm sao.

Là chỉ thân thể, hay là tâm? !

“Hạ Hải Dụ, em là trã thù anh! Bởi vì hôm qua em nhìn thấy áo sơ mi của anh có vết son môi, cho nên em liền lập tức cùng người đàn ông khác lên giường!”

“Đòn trả thù của em cũng thật sâu, thật đáng sợ!”

“Anh phải nói là anh quá đần, vẫn không thể hiểu hết con người em, hay là phải nói kĩ năng diễn xuất của em quá cao, không thể chê vào đâu? !”

“Từ trước đến nay, thời gian dài như vậy, anh vẫn luôn cho rằng em rất đơn thuần!”

“Đây mới chính là bản tính thật của em sao? !”

“Còn là. . . . . Em thật sự là lần đầu cùng anh ta hay là em. . . . . cũng không phải là lần đầu tiên? !”

Tức giận đến cực độ, không nói lên lời.

Giọng nói của anh khi trầm thấp và khàn khàn, mạnh mẽ, hung hổ giống như thực vật trong sa mạc, nóng bỏng nhưng lại rất nguy hiểm, sát thương người khác!

Lòng của cô như bị trăm ngàn vết thương, những vết thương không hình.

Thì ra là trong mắt anh, cô là người như vậy. . . . .

171. Chương 171: Rất Quan Tâm!

“Rất tốt!” Cô nhếch môi, cười như không cười, nhưng lòng lại đang rỉ máu.

Anh cau mày, “Rất tốt? ! Cái gì rất tốt? !”

“Anh rốt cuộc thấy rõ bản chất của em rồi, rất tốt! Em sẽ không cần phải đóng kịch trước mặt anh nữa, rất tốt! Về sau em yêu, ở cùng ai là quyền của em, anh cũng giống như vậy, muốn ở cùng người nào thì cứ tự nhiên, rất tốt!” Tay của cô rất nhanh nắm vạt áo, cơ hồ muốn bóp vụn vạt áo.

Tự làm tổn thương lẫn nhau, thì ra là, đây mới là kết cục của bọn họ.

Thì ra là anh chính là nghĩ như vậy, kĩ năng diễn xuất của cô cao, vẫn gạt anh, ý muốn trả thù anh, tùy tiện cùng người đàn ông khác lên giường. . . . . Thì ra cô là người như vậy! Ngay cả cô cũng không biết!

Tình yêu lúc mới bắt đầu sẽ khiến khoảng cách xa tựa chân trời gần ngay trước mắt, khi tình yêu kết thúc lại khiến khoảng cách gần ngay trước mắt xa tựa chân trời.

Đã từng tưởng vì yêu sẽ không thấy cô đơn; đến cuối cùng lại phát hiện ra tình yêu thì ra cũng thật cô đơn.

Đã từng tưởng yêu rồi vẫn có thể chia tay toàn vẹn, đến cuối cùng mới phát hiện khi chia tay thì đã đầy mình thương tích.

Bước chân của cô từ từ lùi lại cho đến khi chạm vào bức tường lạnh như băng, cảm giác trên sống lưng lại truyền vào trong lòng, lạnh quá!

Nhìn dáng vẻ bình tĩnh của cô, Đường Húc Nghiêu khẽ ngơ ngẩn, một giây kế tiếp chợt cười, mang theo âm chí, “Em liền một chút cũng không quan tâm anh, vậy sao? !”

“Đúng vậy a. . . . . Em không quan tâm. . . . . Hoàn toàn không quan tâm!” Thẳng tắp lưng sống, làm bộ như kiêu ngạo mà rời đi.

Không quan tâm sao? !

Nếu quả thật không quan tâm thì tốt!

Đường Húc Nghiêu, nếu như anh không quan tâm em, anh sẽ không vì em cười, vì em khóc; sẽ không để em trở nên yếu ớt như vậy; sẽ không để ý mỗi việc của em, sẽ không lảng lạng nghĩ tới em đến gần người; sẽ không mỗi câu nói của em, sẽ không vì em đau lòng; sẽ không dễ dàng như vậy tự hành hạ mình. . . . . Đây tất cả chỉ vì anh quan tâm em, rất quan tâm em!

Nhưng là. . . . . quan tâm cũng không có ý nghĩa rồi !

Cửa thang máy chậm rãi hướng hai bên mở ra, qua tấm gương sáng nhìn thấy dung nhan tiều tụy của cô.

Sợi tóc rối loạn, trên mặt tràn đầy nước mắt.

Chợt, Hạ Hải Dụ cảm thấy đầu óc quay cuồng, hai chân như nhũn ra, muốn đưa tay muốn vịn cái gì đó nhưng không kịp, thân thể mềm nhũn, ngã xuống sàn nhà.

Bóng tối bao trùm.

Trong phòng, Đường Húc Nghiêu cảm thấy đau đớn không thôi, anh dè tay ở ngực trái, chỉ cảm thấy nơi đó như bị kim châm, bén nhọn, hơn nữa kịch liệt.

Chuyện gì xảy ra? !

Anh cảm thấy vô cùng bất an? !

Bởi vì cô dứt khoát kiên quyết rời đi sao? !

Buồn cười!

Loại phụ nữ như vậy có cái gì đáng giá lưu luyến? !

Anh cũng chỉ là đang lãng phí tình cảm mà thôi!

Anh đem gối ôm trên ghế ra phát tiết, hung hăng ném xuống mặt đất, nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ, giống như là bị thứ gì đè nén trong lòng, hô hấp trở nên khó khăn.

Kéo cổ áo sơ mi, thậm chí thô lỗ làm hỏng hai nút áo, nút áo rơi xuống sàn nhà, tiếng vang thanh thúy cực kỳ chói tai!

Đáng chết!

Anh rốt cuộc là thế nào? !

Đi lại không ngừng ở trong phòng, càng đi càng bất an.

Đến trước quầy bar rót một ly rượu mạnh, uống một hơi, dạ dày cháy lên lại khiến anh càng thấy lạnh.

Đem ly rượu ném xuống đất, tiếng thủy tinh vỡ giống như là lòng đang nứt ra.

Không, không được, không thể chịu nổi nữa!

Cầm chìa khóa xe, hoảng hốt ra cửa.

Sau đó, nhìn thấy Hạ Hải Dụ đang ngất ở trước cửa thang máy.

“ . . . . .” Đường Húc Nghiêu lập tức giật mình, giống như là có đồ vật gì đó ở trong đầu nổ tung, sau đó chợt vọt tới trước mặt cô.

“Hải Dụ! Hải Dụ em làm sao vậy? Hải Dụ!” Người trong ngực không có bất kỳ phản ứng.

Trời ạ!

Anh rốt cuộc đang làm gì? !

Biết rất rõ cô đang rất yếu, làm sao lại để mặc cho cô rời đi? !

Rõ ràng trong lòng bất an, tại sao không sớm một chút ra ngoài xem? !

Đường Húc Nghiêu, mi thật điên loạn!

Hận không thể đem mình đánh một trận.

Ôm cô lên, lại phát hiện cô đã trở nên nhẹ như vậy, mặc dù trước kia cũng rất gầy, nhưng giờ khắc này càng yếu ớt giống như không còn sức sống.

Đường Húc Nghiêu không dám suy nghĩ lung tung, cẩn thận từng li từng tí ôm cô trở về phòng, đặt cô nhẹ nhàng xuống giường, nhìn thân thể nhu nhược đang nằm ở trên giường lớn của mình, thật nhỏ bé, thật yếu ớt.

Anh hốt hoảng dùng chăn bao quanh người cô, sau đó cầm điện thoại gọi đến trung tâm cấp cứu.

“Đúng. . . . . Ngã bất tỉnh. . . . . Làm ơn, nhanh một chút. . . . .”

Đường Húc Nghiêu hết sức khắc chế mình, nhưng thanh âm của anh vẫn run rẩy, chưa bao giờ anh lo lắng như thế này, thật vất vả kể sự việc qua điện thoại, sau đó giật mình thấy toàn thân là mồ hôi lạnh.

Mở cửa sổ để không khí lưu thông. . . . . Sau đó giúp cô chườm lạnh. . . . .

Hồi tưởng lời dặn dò của nhân viên y tế trong điện thoại, Đường Húc Nghiêu cẩn thận tiến hành từng bước, theo đúng thứ tự.

Lấy cái khăn lông đắp lên trên trán của cô, sau đó tỉ mỉ quan sát tình trạng của cô, “Hải Dụ. . . . . Hải Dụ. . . . .”

Người trong chăn vẫn không có phản ứng gì, hôn mê sâu.

Nhưng là trong giấc ngủ lông mày vẫn nhúu lại, cô là đang khó chịu.

Gò má gầy gò của cô giờ phút này càng thêm tiêu tụy, tái nhợt.

Hốc mắt có bóng đen ảm đảm cho thấy cô đã kiệt sức.

Đôi môi dị thường đỏ bừng giống như là bị nóng rực.

Đường Húc Nghiêu cảm giác sợ hãi, nhẹ nhàng nâng tay chạm nhẹ vào cánh môi của cô, nóng bỏng!

Anh lấy áo ngủ của mình định giúp cô thay, khi cởi nằng quần áo của cô lại vô tình phát hiện trong túi có thuốc và biên lai nằm viện đêm qua.

Biên lai viết rõ ràng thời gian cô nhập viện và xuất viện, còn có ghi bệnh trạng của cô, là sốt cao.

Trong nháy mắt anh hiểu ra tất cả, cô tối hôm qua là ngã bệnh, căn bản không phải như anh nghĩ!

“Em. . . . . Tại sao. . . . . Không giải thích. . . . .” Anh nắm tay của cô nhỏ giọng nỉ non, nhưng cũng không thể trách cô không giải thích, bởi vì anh căn bản cũng không có cho cô cơ hội giải thích.

172. Chương 172: Tử Mĩ Che Chở

Đường Húc Nghiêu trong ngực cảm thấy căng thẳng, có một loại cảm giác cổ quái cứ bám lấy anh.

Cảm giác sợ hãi xuất hiện, đây là lần đầu tiên anh có cảm giác này.

Anh sai lầm rồi, sai hoàn toàn, coi như là bọn họ có xảy ra chuyện gì thì sao, anh là đàn ông, anh nên khoan nhượng một chút, không nên có tâm địa nhỏ nhen, không nên nói với cô những lời này, lại càng không nên khiến cô bị thương thành như vậy!

Anh sẽ mất đi cô!

Ý nghĩ thoáng qua trong đầu này khiến Đường Húc Nghiêu rùng mình.

Tiếng chuông cửa dồn dập cắt đứt suy nghĩ của anh, một bác sĩ cùng hai y tá đã kịp đến.

Đường Húc Nghiêu nhìn bác sĩ cùng y tá bận rộn, cảm thấy tay chân luống cuống, chỉ là đứng lặng ở một bên, bác sĩ dùng nhiệt kế điện tử đo nhiệt độ của Hạ Hải Dụ, nhìn lên thấy con số xuất hiện trên màn hình hai lông mày càng nhúu chặt hơn.

“Bác sĩ, cô ấy như thế nào? !” Đường Húc Nghiêu khẩn trương hỏi.

“Sốt cao 38 độ năm, đây lại là tái phát, cô ấy đã qua điều trị, nhưng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục lại bị tái phát, cho nên hiện tại phải cực kỳ chú ý.”

“. . . . .” Đường Húc Nghiêu cảm giác hô hấp cũng rất khó khăn, so với ai anh càng biết tại sao cô lại bị tái phát, đều là lỗi của anh!

“Đã tạm thời hạ sốt, chú ý quan sát tình huống của cô ấy, tình hình hiện tại đã ổn định”. Bác sĩ trầm giọng nói.

“Cảm xúc của bệnh nhân giống như không ổn, tôi đã cho cô ấy thuốc an thần, có thể sẽ ngủ trong vài giờ.”

“Giữ nhiệt độ trong phòng, để bệnh nhân toát nhiều mồ hôi hơn.”

“Nếu như sau ba giờ sau cô ấy còn chưa có tỉnh thì giúp cô ấy tắm, nhớ dùng nước ấm.”

Đường Húc Nghiêu nghiêm túc ghi nhớ lời bác sĩ dặn, thậm chí dùng bút để ghi lại, sợ mình không có có kinh nghiệm chăm sóc bệnh nhân sẽ xảy ra sai sót.

“Tạm thời cứ như vậy, nếu như còn có vấn đề thì gọi điện thoại lại cho chúng tôi.” Bác sĩ cùng hai y tá ra về.

Không khí trong phòng lớn vô cùng an tĩnh, Đường Húc Nghiêu ngồi ở mép giường, lại có chút dở khóc dở cười: Hạ Hải Dụ, em đem mình làm thành cái bộ dáng này, anh so với em càng khó chịu!

Đồng hồ báo thức tích tắc chạy, chỉ chớp mắt, ba giờ rưỡi đã qua, Hạ Hải Dụ vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Đường Húc Nghiêu suy nghĩ lời dặn dò của bác sĩ, quyết định mang cô đi tắm.

“Ừm. . . . .” Hạ Hải Dụ hô hấp nặng nề, khi cô tỉnh lại thì thấy anh đang cẩn thận lau chùi toàn bộ thân thể mình.

Cô sợ hết hồn, theo phản xạ không khỏi run rẩy, phát hiện mình nằm ở trong bồn nước ấm, trên người không mặc gì.

Mà ánh mắt của anh lại thâm thúy và dịu dàng khiến cô cảm thấy nhiệt độ càng tăng lên, rất nóng.

“Em ngã bệnh, là bác sĩ dặn dò anh làm như vậy.” Anh cố gắng duy trì bình tĩnh nói.

“. . . . .” Hạ Hải Dụ nhanh chóng đoán được tất cả, là anh phát hiện cô té xỉu, sau đó đem cô mang về nhà.

Cẩn cẩn môi, cô cố gắng đẩy anh ra, “Tự em có thể làm được.”

“Em còn quá yếu.” Đường Húc Nghiêu tiếp tục dùng khăn lông lau chùi thân thể của cô, khi đầu ngón tay lơ đãng đụng chạm vào da thịt của cô, nội tâm không nhịn được một hồi cười khổ.

Khi anh nhìn thấy cô cùng Bạch Hạo Nhiên ở chung một phòng, lửa giận bộc phát, trong nháy mắt anh thậm chí còn không giữ nổi bình tĩnh, mất hết lí trí, không biết mình đã nói ra những gì.

Anh là đang ghen, cho nên nói năng hồ đồ!

Hạ Hải Dụ không muốn nhượng bộ, nhưng thật không có hơi sức, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi thấp, sắp đem mình co lại thành quả bóng rồi.

“Thả tay ra một chút.” Anh ngồi gần hơn, khăn lông đặt lên vai trần của cô.

“. . . . .” Hạ Hải Dụ không biết mình là bởi vì phát sốt hay bởi vì cái gì mà cảm thấy toàn thân nóng như lửa, choáng váng, khi anh tới gần, cô không thể suy nghĩ được gì nữa.

Cẩn cẩn môi, cô nặn ra lời nói, “Anh tránh ra, không cần anh quan tâm em. . . . . Em tự mình làm. . . . . Anh không phải để ý em. . . . . Không cần khi dễ em. . . . . Em không nhớ anh. . . . .”

Thân thể không thoải mái, trong lòng càng khó chịu, vừa mở mắt liền nhìn thấy anh, tâm tình cực kỳ mâu thuẫn, khiến cô khóc thật thảm thương, cô đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trên đầu gối, nước mắt cứ chảy xuống, hai vai cũng mơ hồ run rẩy.

Động tác trên tay Đường Húc Nghiêu dừng lại, sắc mặt cũng cứng đờ, nội tâm càng tự trách.

Là anh không đúng, lúc này anh không nên cường ngạnh, nên nghe cô mới đúng, cô bây giờ thật nhu nhược khiến cho lòng của anh mạnh mẽ co lại.

“Đừng khóc. . . . . Anh sẽ không khi dễ em. . . . .” Anh nhỏ giọng bảo đảm, nhưng là cô còn khóc to hơn.

Hít thở sâu, anh đem khăn lông trên tay đưa cho cô, “Được rồi, tự em tắm. . . . . Nhưng mà anh sẽ ở chỗ này nhìn em. . . . . Anh sợ em lại ngất xỉu.”

Hạ Hải Dụ ngược mắt lên, bàn tay nhỏ bé nắm lấy khăn lông, từ tốn tắm, thật ra nói là tắm nhưng cô chỉ là muốn mượn nước nóng để xoa tan mệt mỏi.

Qua một lúc lâu, cô nhận lấy khăn lông của anh đưa tới, đem chính mình bao lại thật kỹ lưỡng, chỗ nào cần che cũng che kín, sau đó mới chậm chạp rời khỏi bồn tắm.

Một đôi tay có lực chọt ôm chắc eo của cô, cho dù cô giãy giụa thế nào cũng không thoát ra được, cả người bị anh ôm lấy, đầu khe khẽ tựa trên bả vai chắc chắn của anh.

“Em. . . . . Em muốn về nhà. . . . . Em không muốn ở lại chỗ này. . . . .” Khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nhăn nhó, thanh âm nỉ non, đầu vẫn còn choáng váng, muốn nhanh đi ngủ.

“Em vẫn chưa khỏe lại, không thể đi.” Anh dịu dàng hôn lên tóc của cô.

Nhẹ nhàng ôm cô trở về phòng ngủ, anh thu xếp cẩn thận cho cô, để cô nằm xuống, sau đó cũng tự nhiên ngồi ở bên cạnh, bàn tay bắt đầu khẽ xoa bóp bả vai của cô, Hạ Hải Dụ theo bản năng co người lại.

Anh đề cô xuống, dịu dàng nói, “Đừng động, anh giúp em xoa bóp.”

Sức lực của anh rất vừa phải, mười ngón tay giống như là mang theo ma lực, mặc dù không phải là bác sĩ chuyên nghiệp nhưng vẫn thần kì hóa giải được mệt mỏi của cô.

Thật thoải mái!

Chỉ là. . . . . Một lát sau, những ngón tay đó bắt đầu không an phận, từ bả vai trượt xuống lưng, thậm chí còn có ý đồ xuống chút nữa dọc theo người.

Cảm giác của Hạ Hải Dụ hỗn loạn, đầu óc mơ hồ, u mê nhưng duy chỉ có cảm giác trên da thịt lại rất thật, đôi tay của anh giống như đang cố tình đốt lên cái gì.

Cô có thể cảm nhận được nhiệt độ của ngón tay anh, từng cái lướt qua da thịt của cô như châm ngòi lửa, hơi sức toàn thân của cô cũng bị rút cạn, giống như đang bỏng bỏng ở trên mây.

173. Chương 173: Bé Con Ngoan

“Ừm. . . . .” Hạ Hải Dụ mơ hồ phát ra tiếng rên rĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi co lại, đôi lông mày nhíu lên thể hiện nội tâm bất mãn.

“Thật xin lỗi.” Đường Húc Nghiêu lập tức dừng tay, nhỏ giọng nói xin lỗi, “Là anh không tốt, thật xin lỗi.”

Thật xin lỗi. . . . .

Anh là vì cái gì mà nói xin lỗi? !

Là vì bây giờ dừng tay, hay vẫn là vì chuyện lúc trước? !

Mặc dù không phân rõ nhưng là bất kể vì cái gì, ba chữ này của anh cũng thật sâu tiến vào lòng của cô, Hạ Hải Dụ cảm thấy lòng mình khẽ run lên.

Có lẽ vì ngã bệnh nên cả người yếu ớt, Hạ Hải Dụ chưa bao giờ nghĩ có thời điểm mình trở nên vô dụng như vậy, chỉ cần ba chữ đơn giản của anh cũng khiến cô mềm lòng.

Không biết có phải tại bệnh hay không, cô cảm thấy lỗ mũi ê ẩm, hốc mắt cũng nóng nóng, có chút không chế không được tâm tình.

Không thể làm gì khác hơn là cắn chặt cánh môi, không để cho yếu ớt toát ra .

Đường Húc Nghiêu thấy cô ần ần, cảm giác khó chịu, cúi đầu hôn môi của cô, “Đừng cắn mình. . . . .”

Nụ hôn của anh rất nhẹ, ôn nhu, nhân nhật, không biết qua bao lâu, sau đó dần thay đổi, cẩn thận từng li từng tí hôn khắp gương mặt của cô, cuối cùng theo cảm trượt xuống, lưu luyến ở cổ trắng của cô.

Cô không nhúc nhích, đắm chìm trong dịu dàng của anh.

Chưa nói tới tha thứ hay không tha thứ, bởi vì người sai không chỉ có anh.

Cô cũng không đúng.

Tha thứ cho anh, cũng chính là bỏ qua ình.

Một chút lý trí cuối cùng tự nói với mình như vậy không tốt, nhưng là. . . . . Giống như đã không có biện pháp chống cự. . . . .

Chẳng biết từ lúc nào trong miệng của anh toàn là thuốc, vừa hôn anh vừa đem thuốc truyền sang cho cô, mùi vị khó chịu này cả hai người cùng nếm.

“Ừm . . . .” Cô nhắm chặt mắt.

Anh liền đem một ngụm nước dứt cho cô, khổ sở hòa tan lại liền hồi nóng rực.

Nước theo cằm cô chảy xuống, chảy qua cổ mảnh khảnh sau đó chảy xuống ngực đang phập phồng của cô.

Đường Húc Nghiêu khẽ mỉm cười, giơ tay lên thử nhiệt độ trên trán cô, thật giống lửa đốt.

Rất muốn hôn cô nhưng lại không dám nóng nảy, ôm lấy cô, cầm chống lên đầu của cô, “Ngủ tiếp một lát, có được hay không? !”

“ . . . . .” Cô cảm thấy hai cánh tay của anh tràn đầy sức lực, hơi thở của anh bao phủ quanh mình.

Nhận thấy được thân thể của cô có chút căng thẳng, Đường Húc Nghiêu lại cố chấp không chịu buông, nhỏ giọng bảo đảm, “Anh chỉ muốn ôm em, em rất an toàn, ngủ đi, bé con của anh. . . . .”

Bé con? !

Hạ Hải Dụ ngớ ngẩn, không dám tin là mình lại nghe được từ này, trong lòng lại nhớ về hình ảnh xa xôi trong quá khứ.

Khi còn bé, ba mẹ cũng ôm cô như vậy, ở bên tai cô nói: Ngủ đi, bé con!.

Giọng nói khác nhau, ý nghĩa cũng hoàn toàn khác nhau, nhưng là cùng một loại cảm giác, tất cả đều cho cô cảm giác được yêu thương, cảm giác ấm áp.

Cô bị anh ôm, cảm giác mình giống như một đứa bé được che chở, cảm giác an toàn, khiến cô không nhịn được nhìn anh nghiêm túc.

Không ngoài dự đoán, trong đôi mắt tĩnh mịch của anh chỉ thấy hình ảnh của chính cô, thật nhỏ bé.

Không biết lấy dũng khí từ đâu, cô lại vươn tay, đem anh ôm ngược trở lại.

Đường Húc Nghiêu nhìn dáng vẻ nhu thuận của cô, khẽ cười thỏa mãn, nhưng là. . . . . Anh rất nhanh liền không cười được!

Cô chui đến trước ngực anh, thân thể mềm mại dính sát mình, một cái chân thậm chí cùng anh bắt chéo, cô điều chỉnh tư thế có vẻ rất thoải mái, nhưng anh lại bắt đầu không thoải mái!

Coi như anh liều mạng tự nói với mình không thể có tà niệm gì, nhưng là, anh là một người đàn ông bình thường, mà cô gái trong ngực lại là người mình yêu, muốn không suy nghĩ lung tung, thật sự quá khó khăn!

Đây là một việc cực kỳ khảo nghiệm ý chí của đàn ông!

“ . . . . .” Đường Húc Nghiêu có chút căng thẳng, hô hấp trở nên khó khăn.

Hơi thở của cô thơm như hoa lan, khí nóng từng cái rơi vào trước ngực của hắn, dù cách một lớp y phục nhưng cảm giác ấm áp cũng còn rất rõ ràng, sắp khiến anh cũng sốt theo!

A!

Anh im lặng rên rỉ.

Trên trán đổ mồ hôi.

“Hạ Hải Dụ. . . . . Cho em ba giây đồng hồ. . . . . Đẩy anh ra!” Anh hạ tối hậu thư, bởi vì anh ý thức được mình giống như sắp không nhận được.

“Em không!” Cô chẳng những không có đẩy anh ra, ngược lại còn ôm chặt hơn, “Ôm em!”

Đường Húc Nghiêu cứng đờ, không dám tin vào tai mình, cúi đầu nâng cằm cô lên, để cho cô nhìn thẳng vào mắt mình, “Em có biết em vừa nói gì không? !”

“Biết!” Cô gật đầu, rất nghiêm túc trả lời.

“. . . . .” Đường Húc Nghiêu hít một ngụm khí lạnh, khát vọng trong thân thể anh sớm đã bị đẩy lên, phải biết không có người đàn ông nào có thể cự tuyệt lời mời hấp dẫn như vậy!

Nhưng là, trong ánh mắt của cô không có khát vọng giống anh, chỉ thấy tràn đầy vẻ cô đơn.

Cô rốt cuộc là cô đơn đến như thế nào mới có thể vào lúc này chủ động nói ra lời đó, anh làm sao chịu đựng nổi!

Mà anh, thật không có tốt như vậy. Anh ích kỷ. Trong mắt của anh chỉ có mình. Anh kiêu ngạo. Không ai bì nổi. Tùy hứng. Bất trị.

“Hạ Hải Dụ, em sẽ phải hối hận!” Giữa bọn họ còn có vấn đề chưa giải quyết, thật sự không thích hợp làm như vậy.

“. . . . .” Cô không nói gì, có lẽ a...!, !Nhưng lúc này, cô muốn anh, muốn anh ôm, anh yêu.

Nhắm mắt lại, sợ hãi, hôn lên môi anh.

Động tác của cô rất ngô nghê dù đã được anh dạy qua rất nhiều lần nhưng cô cái gì cũng không học được, không có bất kỳ kỹ xảo nào, thậm chí có chút không có phương pháp gì, thỉnh thoảng còn làm đau anh.

Đường Húc Nghiêu gầm nhẹ một tiếng, từ bị động thành chủ động.

Trên sàn nhà rất nhanh đã phủ đầy thứ: khăn tắm của cô, quần áo của anh, còn có chăn, cuối cùng thậm chí ngay cả gối đầu cũng bị rơi xuống, trên giường lớn cũng chỉ còn lại có hai người đang dây dưa.

Chưa đủ, còn chưa thỏa mãn. . . . . Không đủ, còn chưa đủ. . . . .

Là anh không đủ cố chấp, hay là cô không đủ khắc sâu? !

Anh ôm chặt cô, giống như thứ quý giá nhất trên đời.

Cô nắm chặt lấy anh, giống như là bắt được tia ấm áp duy nhất trên đời.

174. Chương 174: Chớ Làm Chuyện Điên Rồ

Triền miên, trong phòng tràn ngập mùi vị mập mờ.

Trên giường lớn, Người đàn ông đang nằm sắp xuống ngủ, chiếc chăn mỏng chỉ che từ phần eo trở xuống, tấm lưng màu đồng rắn chắc của anh hoàn toàn lộ ở bên ngoài, trên da có mấy vết bầm dấu tay, đủ thấy trước đó đã “Vận động” kịch liệt thế nào.

Hạ Hải Dụ từ từ đứng dậy, đứng ở bên giường ngây ngô nhìn, nhìn đến dấu vết lưu lại trên người của anh, theo bản năng nuốt nước miếng một cái.

Cúi đầu, nhìn trên người mình cũng tương tự, là vô số “Dấu tây”.

Không thể biết đã làm bao nhiêu lần, tóm lại là rất điên cuồng, nhưng là điên cuồng đi qua, liền cảm thấy thật tỉnh táo.

Cúi xuống lại thấy cả người bần tũn, muốn nhặt một bộ quần áo mặc vào, liếc nhìn áo sơ mi của anh, hơn nữa, đây là cái giống cái cô muốn mua cho Hạo Nhiên nhưng bởi vì anh cuối cùng cũng không có đưa.

Tay, từ từ hướng đến gần áo sơ mi, từng tắc.

Đầu ngón tay chạm đến vải áo, khẽ cầm, phía trên giống như còn lưu lại hơi thở của anh.

“ . . . . .” Lặng lặng đem áo sơ mi mặc lên người.

Sau đó nhặt quần áo rơi trên đất của mình, đi chân không ra khỏi phòng ngủ.

Nhẹ nhàng đóng cửa, cách ly tất cả.

Ước chừng hơn một giờ trôi qua, người đàn ông trên giường mới có dấu hiệu tỉnh lại.

Mơ hồ, lờ mờ một tiếng không rõ, lật người, bộ dạng mệt mỏi, rõ ràng còn muốn tiếp tục ngủ.

Hướng bên cạnh sờ qua, nhưng không có chạm vào mềm mại như tưởng tượng, chợt cứng đờ.

Lông mày nhíu lại, giống như là đang lo lắng cái gì, nhanh chóng mở mắt ra.

Quả nhiên, trên giường lớn chỉ còn lại một mình anh!

Hai mắt thâm trầm, tinh thần bỗng cảm thấy ảm đạm, vô cùng ảo não.

Đáng chết!

Anh làm sao lại ngủ say như vậy? !

Cư nhiên không biết cô đã xuống giường khi nào? !

Quả quyết đứng dậy, tiện tay kéo áo ngủ, vừa đi vừa mặc, đi tới cửa phòng ngủ, tim đập mạnh.

Làm ơn, cô ngàn vạn lần vẫn còn ở đây!

“Hạ Hải Dụ!” Bỗng chốc kéo cửa phòng, thanh âm cao vút của Đường Húc Nghiêu vang vọng khắp không gian.

Một giây. . . . . Hai giây. . . . . Ba giây. . . . .

Không có người trả lời.

Tâm, lạnh đến nửa.

Vội vã xông ra ngoài lại thấy một dáng người đang ngồi trên sofa phòng khách, mở to mắt.

Cô không đi!

Yên lặng ngồi ở đó!

Một tay bưng ly nước, một tay cầm mấy viên thuốc.

Vẻ mặt lo lắng thoáng dịu xuống, nhưng lông mày lại nhíu chặt thành một đường.

“Em uống gì vậy? !” Anh nhớ là cô đã uống thuốc, mà nhìn thế nào lại giống như là thuốc ngủ!

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ bị tiếng nói của anh hù dọa, lắp bắp không nói nên lời.

Đường Húc Nghiêu theo trực giác biết mình đã đoán đúng, vội vàng tiến lên cướp viên thuốc trong tay cô, hung hăng ném xuống sàn nhà, còn dùng chân dẫm vụn, sau đó tức giận nhìn chăm chăm cô.

“Hạ Hải Dụ, em điên rồi sao? !” Anh gầm thét chất vấn.

“Em. . . . .”

“Câm miệng! Anh không muốn nghe em nói!” Cô mới nói một chữ, liền bị anh cắt đứt.

Đường Húc Nghiêu nóng nảy, có chút tức giận, nhưng lại không tìm được chỗ phát tiết.

Tâm tình thật muốn phát điên, cố gắng trấn tĩnh nhưng đôi tay vẫn run rẩy, cuối cùng hít thở sâu hai cái, xác nhận mình không mất khống chế mới cẩn thận đứng trước mặt cô.

“Hạ Hải Dụ, van xin em, không cần làm chuyện điên rồi!”

“Nếu em hối hận, nếu em muốn chia tay. . . . . Cũng có thể. . . . . Cái gì cũng có thể. . . . . Chỉ cần em tự làm tổn thương mình!”

“Nếu như em thật sự chán ghét anh như vậy, vậy anh. . . . . Anh có thể biến mất. . . . . Về sau sẽ không xuất hiện trước mặt em. . . . .”

“Em nói đi, em muốn anh phải thế nào!”

. . . . .

Thời gian ngưng đọng, không khí yên lặng.

Hạ Hải Dụ nhìn Đường Húc Nghiêu một lúc lâu, ánh mắt khẽ nhìn xuống, cố ý tránh ánh nhìn chăm chú của anh.

Bộ dáng né tránh của cô khiến Đường Húc Nghiêu càng khấn trương, ngón tay thon dài ngón tay nhẹ nâng cằm cô, trầm giọng ra lệnh, “Nhìn anh!”

Trốn không thoát, nhất định phải đối mặt a!

Hạ Hải Dụ bất đắc dĩ ngẩng đầu lên, rốt cuộc bắt gặp ánh mắt thâm thúy không đáy của anh, khẽ cắn môi dưới, thử dò xét anh, “Anh không phải muốn cho em uống cái đó? !”

“Nói nhảm!”

“Tại sao? !”

Tại sao? !

Cô cư nhiên hỏi tại sao? !

Cô uống cái đó là thuốc ngủ a!

“Hạ Hải Dụ, em muốn hành hạ anh đến chết sao ? !”

“ . . . . .” Nét mặt của cô rất mờ mịt.

Bỗng, Đường Húc Nghiêu đưa tay bưng lấy gò má của cô, con mắt chăm chú đầy dứa nhìn cô, nhỏ giọng nỉ non, “Hải Dụ. . . . . Không nên làm tổn thương bản thân. . . . . Nếu có việc gì không hay xảy ra với em thì anh cũng đau lòng không muốn sống!”

Có một loại ánh mắt, cho đến lúc chia tay, mới biết là quyến luyến; có một loại cảm giác, cho đến khi ly biệt mới hiểu là đau lòng; có một loại tâm tình, cho đến khó ngủ thì mới phát hiện là tương tư; có một loại duyên phận, cho đến khi tỉnh mộng thì mới rõ ràng là vĩnh hằng.

Trong lòng của Hạ Hải Dụ “Thình thịch” nhảy, giống như có chút hiểu, môi, khẽ run, muốn mở miệng nói chuyện.

Nhưng là, anh dùng ngón trỏ ngăn môi của cô, tiếp tục nhìn sâu vào mắt cô trầm giọng nói, “Một ngày nào đó, anh sẽ biến mất khỏi cuộc đời của em, em đau khổ anh sẽ không thể an ủi, em khó chịu anh không thể trải qua cùng, khi không ở cùng em anh sẽ rất đau khổ, mặc dù anh là người hay ghen, bá đạo, không thích em nhìn lâu hay ở cùng một người đàn ông khác nhưng anh chỉ hi vọng em sẽ trải qua những tháng ngày hạnh phúc, cho nên, em không được làm chuyện gì điên rồ, biết không? !”

Hạ Hải Dụ hoàn toàn ngây ngô, đột nhiên lại có một loại rung động muốn khóc, lỗ mũi ê ẩm, lại khẳng định không phải là bởi vì bị bệnh.

Nhẹ giọng nghẹn ngào, từ từ nhìn anh, đối mặt với ánh mắt bá đạo lại dịu dàng của anh.

Cầm hộp thuốc vẫn còn phân nửa số thuốc đưa tới trước mặt anh, “Đường Húc Nghiêu. . . . . Thật ra thì. . . . . Em chỉ là muốn uống. . . . . Thuốc tránh thai sau khi xong việc. . . . .”

175. Chương 175: Rõ Ràng

“Sau đó. . . . . Thuốc tránh thai. . . . .” Khóe miệng Đường Húc Nghiêu co giật, lặng người. Nghĩ đến những lời nói thao thao bất tuyệt lúc trước của mình, còn cả những việc làm ngu ngốc, khuôn mặt anh tuần của anh khẽ vặn vẹo, thật là chẳng khác gì làm trò hề?! Chỉ là thật may cô không định uống thuốc ngủ! Nhưng! Không đúng! Uống thuốc tránh thai cũng không phải là chuyện tốt! Đường Húc Nghiêu đột nhiên cảm thấy sợ hãi, nhận thấy sai lầm của bản thân vội áy náy nhìn về phía Hạ Hải Dụ, “Xin lỗi. . . . . Chuyện như vậy phải là anh chủ động nghĩ biện pháp mới đúng.” “. . . . .” Mặt Hạ Hải Dụ nhanh chóng đỏ bừng, cái này cũng không thể trách anh, hai lần trước anh đều có thực hiện biện pháp an toàn, nhưng hôm nay là bất ngờ, không có chuẩn bị, cho nên liền. . . . . Không thể tránh khỏi, cô lại nghĩ tới một màn “Vận động” nóng bỏng vừa diễn ra cách đây không lâu, hai chân và hông còn hơi đau, lông mày khẽ nhíu lại, đầu cúi thấp, tầm mắt bất rơi xuống thân thể người đàn ông đang đứng trước mặt. Anh chỉ mặc áo ngủ, dây buộc bên hông rộng lưng thùng, áo choàng cũng không mặc nghiêm chỉnh, còn lộ ra một phần ngực săn chắc. Trong giây lát, cô bất giác hít một ngụm khí lạnh, các cảnh vừa xảy ra như thước phim quay chậm, một màn cùng anh hô mưa gọi gió hiện lên sinh động ở trong đầu, bọn họ cùng nhau dây dưa không biết bao nhiêu lần, anh là ở trong thân thể của cô lấy được thỏa mãn, mà cô được anh “yêu” đến cực lạc. A. . . . . Ông trời! Anh đã hỏi cô, nói cô sau khi tỉnh nhất định sẽ hối hận, nhưng mà lúc đó, cô thật không kháng cự được, bởi vì, rất cô đơn, cũng rất nhớ anh! Nghiêm khắc nói, là cô chủ động. Quá mất mặt a! Tay không ý thức nắm chặt gối ôm trên ghế, che mặt của mình, cô chỉ muốn ngất đi! “Em đang làm gì đấy? !” Đường Húc Nghiêu rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh cô, thanh âm trầm thấp mang theo ý tứ đùa giỡn cùng cương chiều. “Ừm. . . . .” Hạ Hải Dụ hờn dỗi phát ra tiếng hừ, vì cảm thấy thật xấu hổ. Đường Húc Nghiêu kéo gối ôm trong tay cô xuống, nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên nhưng cũng không cho cô cơ hội kháng cự, khuôn mặt nhỏ nhắn bị ánh mắt của anh chiếu thẳng. “Anh, anh, anh. . . . . Anh mau mặc quần áo tử tế rồi mới nói chuyện!” Hạ Hải Dụ nhắm mắt lại, không dám ngẩng đầu, bởi vì anh tạo cho cô cảm giác bị áp bức mạnh mẽ, cô không dám nhìn anh, nhưng trong đầu những hình ảnh kích tình vừa qua lại không ngừng hiện lên, khắc sâu, không thể nào xóa được. Hiện tại quan hệ của hai người đã trở nên phức tạp hơn rồi, cô không biết nên đối mặt như thế nào. Đường Húc Nghiêu cười nhẹ ra tiếng, sờ sờ gương mặt của cô, sau đó “Nghe lời” trở về phòng khoác một thân quần áo ở nhà ra ngoài. Lần nữa đi tới bên cạnh cô, tay cầm hộp thuốc, nhìn kỹ một chút, không yên lòng hỏi, “Em uống cái này có tác dụng phụ gì không? !” “Chắc không!” Hạ Hải Dụ cũng không dám khẳng định chắc chắn, nhưng chắc không có vấn đề gì, rất nhiều người đều uống a! Anh lắc đầu, hỏi sâu thêm, “Em mua ở đâu, là tiệm thuốc chính quy? !” “Chính là tiệm thuốc dưới lầu. . . . . A, đúng rồi, em không mang tiền cho nên...là lấy tiền trong ví của anh.” Nói xong, cúi đầu, có chút không tự nhiên. Đường Húc Nghiêu quả thật dở khóc dở cười, hoàn toàn không biết nói gì cho phải, cô không muốn dùng tiền của anh, anh hiểu được, nhưng là chuyện này vốn là trách nhiệm của anh, chỉ là một hộp thuốc có cần thiết phải rõ ràng quá như vậy không? ! Hạ Hải Dụ, anh nên làm sao với em? ! Cằm gác có chút phiền muộn, anh khe khẽ thở dài nhưng vẫn còn an ủi, ít nhất cô cũng không bỏ đi, điều này chứng tỏ bọn họ vẫn chưa kết, đã đến lúc cần phải ngồi xuống nói chuyện nghiêm túc. Đường Húc Nghiêu ôm cô từ phía sau, không để cho cô có bất kỳ cơ hội nhúc nhích nào, “Hạ Hải Dụ, em có biết không, vừa rồi em làm anh sợ muốn chết? !” Cô gật đầu một cái, lúc đầu còn không rõ nhưng bây giờ cô đã hiểu, anh cho là cô uống thuốc ngủ tự sát! Thật không hiểu sao anh lại nghĩ ra được! Cô không phải loại người nông cạn đó! Chỉ là. . . . . Vừa rồi anh đã khiến cô thật sự cảm động. Mặc dù có điểm buồn nôn. Nếu như không phải là chính tai nghe được, cô thế nào cũng không tin Đường Húc Nghiêu lại nói ra những lời đó. Khuôn mặt anh tuần của anh gần trong gang tấc, ánh mắt đầy vẻ dịu dàng, chân tình, con người đen nhánh chỉ toàn hình bóng của cô, Hạ Hải Dụ cảm thấy trái tim mình bất giác dâng lên từng hồi, đôi mắt không tự chủ bị bao phủ bởi một màn hơi nước nhàn nhạt. Ngón tay thon dài cầm hộp thuốc vút bỏ, Đường Húc Nghiêu quyết định, “Hải Dụ, không cần uống cái này, nếu như em có, chúng ta liền kết hôn.” “Cái gì? !” Hạ Hải Dụ bị dọa sợ, mặc dù đây không phải là lần đầu tiên anh nói chuyện kết hôn, nhưng vẫn là rất đột ngột a! Hiện tại lại đang ở trong tình trạng này, cô không cho rằng đây là thời điểm tốt để kết hôn, sinh con. Theo phản xạ tự nhiên, cô muốn lắc đầu phản đối, nhưng thế nào cũng không hạ được quyết tâm. Kinh ngạc nhìn anh, lập tức không biết nói thế nào. Cẩn cẩn môi, hạ quyết tâm, phải nói rõ ràng. “Anh. . . . . Anh trước tiên phải nói rõ cô bé kia là ai? ! Quen nhau đã bao lâu? ! Cô ấy tại sao lại tìm đến tận nhà anh? ! Hai người. . . . . rốt cuộc là quan hệ gì? !” Ánh mắt Đường Húc Nghiêu trở nên thâm thúy, tuy bị chất vấn như vậy nhưng ánh mắt của anh xem ra lại rất vui vẻ. Anh biết, cô ghen! “Cười cái gì mà cười? ! Nói nhanh một chút!” Nhìn thấy khóe miệng anh cao hứng nhếch lên cao, Hạ Hải

Dụ không khỏi ảo não . Thật sâu nhìn cô một lúc lâu, Đường Húc Nghiêu mới nhận ra cái tiếng, “Cô ấy tên là Triệu Chỉ Tịch, là em gái của chị dâu anh, giữa anh và cô ấy cái gì cũng không có, anh không thích cô ấy.” “Nhưng cô ấy lại thích anh!” Hạ Hải Dụ khẳng định. “Vậy thì sao? ! Đó là việc của cô ấy, không quan hệ gì tới anh!” Đường Húc Nghiêu trả lời với thái độ tự đại! Tự phụ! Lại không có tình! Không thể phủ nhận, Hạ Hải Dụ nghe được câu trả lời của anh, trong lòng có chút dễ chịu, nhưng là. . . . . “Dấu son môi đó là như thế nào? !” Anh giơ tay lên sờ, “Cái đó là cô ấy cố ý cọ lên, anh không biết chuyện đó!” “Tốt nhất là như vậy!” Hạ Hải Dụ hừ một tiếng, vẻ mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng, nhưng trong lòng đã từ từ mở ra.

176. Chương 176: Giảng Hòa Được Không?

Đường Húc Nghiêu vô cùng tức giận, không nhịn được lớn tiếng, “Cái gì gọi là tốt nhất là như vậy? Vốn đã là như vậy!”

“ . . . . .” Đối mặt với việc anh sảng giọng, Hạ Hải Dụ có chút vô tội trừng mắt nhìn.

Anh khẽ thở dài, sau đó nhỏ giọng cười nói, “Ngốc quá, còn chưa hiểu sao? Anh đã là người sớm có chủ, sớm đã bị một người theo đuổi được, những người con gái khác có ý tứ với anh, đó là chuyện của họ, anh sớm đã bị em bắt nhốt lại, bất kể người ta có theo đuổi cách nào cũng đuổi không kịp được nữa!”

Nghe vậy, khóe miệng Hạ Hải Dụ co giật, đỉnh đầu sắp bốc hơi, “Tự cuồng luyện! Lúc nào em theo đuổi anh? Rõ ràng là anh cứ dính vào em!”

“Được được được, là anh là anh, là anh mặt dày theo đuổi em!” Đường Húc Nghiêu thấy Hạ Hải Dụ bắt đầu mềm lòng, liền vui vẻ, nhân cơ hội này tiến lên một bước thổ lộ, nắm chặt tay cô không thả, “Hạ Hải Dụ, chúng ta giảng hòa đi nha!”

Kéo cao bàn tay nhỏ bé của cô, đặt lên bên lỗ tai mình, “Chúng ta không làm khó nhau nữa có được không, anh biết rõ sai lầm của mình rồi, để em nhéo tai anh thỏa thích vẫn không được sao?”

“Nếu như sau này. . . . . anh nói là nếu như. . . . . Nếu như sau này chúng ta lại gây gổ nữa, em cứ nhéo như vậy, anh bảo đảm mình sẽ không phản kháng!”

Hạ Hải Dụ bĩu môi, cái gì a, tốt như vậy giống như cô rất điều ngoa, rất tùy hứng vậy!

Mặc dù, cũng có chút ít!

Cô thừa nhận, lần này, cô cũng không hề đúng.

Hai người cùng cố chấp, mới làm cho chuyện không thể thu thập được, thiếu chút nữa đã hết cả rồi!

Thích một người, thật ra thì rất đơn giản.

Anh ấy làm bạn khổ sở, khiến bạn đau lòng, để bạn phải rơi lệ, nhưng anh ấy luôn là anh ấy, anh ấy sẽ mãi đứng ở nơi đó, chính là người sẽ dắt tay bạn đi qua năm tháng, một cách tự nhiên.

Trở tay, cầm lấy bàn tay to lớn của anh, nghiêm túc nói ba chữ, “Em xin lỗi.”

Anh liền ôm cô vào ngực, bật cười, “Em không phải nói xin lỗi, anh nói là được rồi! Bà xã vĩnh viễn luôn đúng, không cần phải nói câu xin lỗi!”

“Sói giảo hoạt!” trong đầu Hạ Hải Dụ lập tức hiện lên hình tượng này, càng nghĩ càng thấy giống!

Ục ục. . . . . ục ục. . . . .

Bụng cô đói nấp nấp, rốt cuộc không nhịn được thêm lên tiếng kháng nghị.

Cũng phải thôi, cô đổ bệnh, còn chưa ăn gì, lại trải qua một phen “Vận động” thể lực kịch liệt, đói là điều rất tự nhiên!

Đường Húc Nghiêu nhìn dáng vẻ quẫn bách ấy, khẽ nâng khóe môi, “Bà xã, để anh đi nấu cơm cho em nhé!”

“Gì cơ?” Hạ Hải Dụ lập tức tròn mắt, “Anh đi nấu cơm?”

Làm ơn!

Tài nấu nướng của anh cô còn không rõ hay sao?

Bây giờ dạ dày của cô chịu không nổi hành hạ như vậy được!

Đường Húc Nghiêu híp híp mắt, không trả lời, đối với bộ dạng như chim sợ cành cong của cô khiến anh rất muốn tiếp tục khi dễ cô không dừng lại, không nói hai lời, anh tới gần cô, ép lui cô về phía sau.

“Anh. . . . . ừm. . . . .” Mới vừa lên tiếng, cái miệng nhỏ nhắn của cô liền lập tức bị lấp kín.

Bốn cánh môi đụng vào nhau, nội tâm của cô lại lần nữa mềm mại vì bị xúc động, nhưng anh tiến công quá cường thế, làm cô có phần chống đỡ không được.

Hôn một lát, Đường Húc Nghiêu cảm thấy trước ngực có một đôi tay nhỏ bé đang dùng sức khước từ, không tình nguyện kết thúc đi cái ôm hôn này, ngẩng đầu lên nhìn.

Hạ Hải Dụ đỏ mặt, thở gấp, “Như vậy rất không vệ sinh, anh còn chưa đánh răng!”

Đường Húc Nghiêu nhìn chằm chằm cô, sưng sốt mắt mấy giây sau, sau không nhịn được cười lớn.

“Có gì đáng cười chứ?” Khuôn mặt cô càng đỏ, cảm thấy nóng đến sắp nổ tung.

Đường Húc Nghiêu tiếp tục cười, “Anh cười vì em rất đáng yêu. . . . . bà xã. . . . .” Anh dịu dàng kêu, “Em thật đáng yêu!”

“Không được gọi em là bà xã! Còn có. . . . .em đã không còn là trẻ con, đã trưởng thành, không được nói đáng yêu nữa!”

Anh nháy mắt mấy cái với cô, giọng nói mập mờ, “Bà xã, quả thật em đã trưởng thành, điểm này không có ai so với anh có thể rõ ràng hơn a!”

“Anh. . . . . anh. . . .” Nghĩ đến chuyện xảy ra giữa hai người, Hạ Hải Dụ ập a ập úng, trong nháy mắt mặt đỏ lên, thân thể cũng nóng lên theo.

Cô muốn giằng tay ra, bắt đắc dĩ bị anh nắm chắc, nên cô không cách nào thoát khỏi.

“Anh luôn cảm thấy em thật đáng yêu, hơn nữa còn rất hấp dẫn!” Anh gơ tay ra vò rối tóc cô lên.

Bị Anh dịu dàng như thế lại cứng chiều như thế đối đãi với mình, lòng Hạ Hải Dụ lập tức hòa tan, ngược nhìn khuôn mặt đẹp trai mười phần, không tự chủ cắn môi mình.

Đường Húc Nghiêu yêu thích không nỡ rời tay tiếp tục vuốt ve tóc của cô, nhạo báng, “Em như vậy vốn định mời anh trở lại giường đúng không?”

“Anh đi chết đi! Em mới không có!”

Hung hăng trừng mắt nhìn, sau đó che dạ dày, uất ức nói, “Em thật sự rất đói!”

Anh đứng lên, trịnh trọng bảo đảm, “Chờ anh mười phút! Nhất định cho em ăn no!”

Bỏ lại lời nói, xoay người đi thẳng về phía phòng bếp.

Hạ Hải Dụ ôm gối ngây ngốc ngồi trên ghế sa lon, không tự chủ, khóe miệng cong lên.

Đường Húc Nghiêu dĩ nhiên sẽ không nấu cơm, mà anh nấu mì ăn liền.

Anh bưng tới cho cô một bát mì lớn, nước canh nóng hổi, khói bốc lên, mùi thơm lan tỏa làm Hạ Hải Dụ hài lòng.

Ăn xong, cô trả lại bát cho anh rồi mấp má môi mấy cái, anh rất săn sóc liền đưa một cốc nước qua.

Động tác của anh cư nhiên rất phối hợp, nhịp tim của cô không khống chế được lại tăng nhanh hơn.

“. . . . .” Nhận lấy cốc nước, Hạ Hải Dụ ngửa đầu một ngụm lớn uống cạn.

Để cốc xuống, cô nhìn thấy anh vẫn đứng trước mắt còn không chớp mắt nhìn mình, da đầu tê dại một hồi. Ánh mắt của anh tuyệt đối không đơn thuần, mơ hồ như đang tính toán gì đó!

Hạ Hải Dụ dừng một chút, theo bản năng muốn chạy, “Cái đó. . . . . em. . . . . em muốn về nhà. . . . .”

Về nhà?

Chớ mơ tưởng!

Về sau, nơi này chính là nhà của bọn họ! Bọn họ ở cùng một nhà!

Đường Húc Nghiêu đã quyết định, muốn lừa một người nào đó đến ở chung!

Anh ngăn trước người cô, vẻ mặt nghiêm túc, “Bà xã, cái người tên Triệu Chỉ Tịch luôn bám sát anh không rời, khẳng định sẽ tiếp tục tá túc tại phòng trọ của anh, cho nên anh không thể trở về!”

“Được. Vậy tự em đi về, anh không phải đưa em về.”

“ . . . . .” Khóe miệng anh co quắp, nói tiếp, “Chỉ cần Triệu chỉ tịch ở lại một ngày, anh ở đó sẽ tiếp tục gặp rắc rối, cho nên bắt đầu từ hôm nay, anh muốn ở tại đây!”

“À!” Hạ Hải Dụ hơi cảm thấy mất mát, vừa nghĩ tới về sau không thể ở gần anh, trong lòng liền có chút không thoải mái.

Đường Húc Nghiêu nhìn ra cô đang rối rắm, không nhận được mừng rỡ trong lòng, cánh tay dài đuổi một cái, đem cô lừa gạt vào trong ngực, “Bà xã. . . . . Một mình anh ở nơi phòng ốc lớn như vậy rất cô đơn. . . . . hay em cũng tới đây ở đi!”

177. Chương 177: Áo Sơ Mi Ra Ánh Sáng

Hừ!

Anh nói sẽ ở chung cùng hần á ?

Nghĩ được lắm!

Hạ Hải Dụ trợn mắt một cái, quả quyết cự tuyệt.

Nhưng nửa giờ sau, chuông cửa vang lên, nhân viên chuyển phát đem hành lý mang tất cả đồ dùng của cô tại phòng trọ nhỏ tới đây, cô liền u mê.

“Thế này. . . . . Là chuyện gì đã xảy ra vậy. . . . .”

Cầm điện thoại lên, nhanh chóng nhấn số điện thoại của Văn Tiểu Tiểu, “Tiểu Tiểu, cậu làm cái gì thế này? Sao tất cả đồ đạc của tớ đều được đưa đến nhà của Đường Húc Nghiêu?”

“Ừ. . . . . Dù sao sớm muộn gì cậu cũng sẽ ở chung với Đường Húc Nghiêu mà, cọ sát hợp nhất trước, xem như là sống thử đi nha!”

“Hải Dụ, hiện tại sống thử đang rất lưu hành, có lợi cho việc tăng tiến tình cảm của hai người, có thể trước khi kết hôn quen thuộc tập quán sinh hoạt của đối phương a, sau khi kết hôn thì thói quen liền trở thành tự nhiên!”

“Ôi, đã đến giờ rồi, tớ muốn ra ngoài mua ít đồ, hôm nay tớ mở tiệc chào mừng tớ ở riêng một phòng!”

“Hải Dụ, tớ không nghe cậu nói nữa, chúc cậu ở chung vui vẻ!”

“Bye bye!”

Tút tut tut. . . . .

Trong loa truyền đến một hồi âm thanh như vậy.

Hạ Hải Dụ rơi lệ, quả nhiên câu nói kia đúng —— không sợ đối thủ, chỉ sợ có chiến hữu như heo!

Cậu ấy cứ nhiên bản cô thế sao!

. . . . .

“Khụ khụ. . . . . bà xã, muốn anh giúp em chuyển vào sao?” thanh âm của người nào đó nghe mà liền muốn đánh đòn.

“Không cần!”

Hạ Hải Dụ ôm thùng giấy, đây là tất cả trang bị của cô cũng là tất cả gia sản của cô, Hạ Hải Dụ cẩn thận từng li từng tí đem đồ vật chuyển vào phòng khách.

Đúng, phòng dành cho khách!

Mặc dù ở chung một chỗ, nhưng cô tuyệt đối không muốn cùng người khác cùng giường cùng chung chăn gối!

Nghĩ cũng biết, đây là “Hợp mưu phạm tội”, nhất định là Đường Húc Nghiêu chỉ điểm Thiệu Hành, Thiệu Hành lại giật giây Tiểu Tiểu, mới có thể biến chuyện thành như bây giờ!

Cô không muốn thuận theo ý tứ của người nào đó!

Ở chung liền ở chung đi, dù sao trước kia bọn họ cũng đã “Ở chung” qua, ở chung một mái nhà mà thôi!

Chỉ là. . . . .tại sao cái phòng dành cho khách này lại có nhiều hơn một cái cửa ra vào?

Hạ Hải Dụ nhìn chằm chằm cái cửa đi thông vào phòng ngủ chính, hai mắt bốc lửa, thiếu chút nữa xuyên thủng mọi vật.

Đáng giận, phòng của anh và phòng của cô lại thông với nhau!

Rõ ràng là đã sớm dự mưu!

Nhưng mà. . . . . Nhà này đã sớm được sửa sang rồi. . . . . cái mưu này có phải được được dự sớm quá không!

Thì ra anh đã sớm lập kế hoạch, sử dụng trăm phương ngàn kế để lừa cô đến Mĩ!

Nghĩ đến chuyện này, Hạ Hải Dụ vẫn còn buồn bực, nhưng cô đã có thể đón nhận.

Bởi vì, thích anh, cô không cách nào kháng cự được nữa rồi.

Mở thùng giấy, lấy từng thứ từng thứ một của mình lấy ra, sau đó trưng bày lên giường lớn, phân loại đơn giản, sách vở để ở một bên, quần áo đặt ở bên kia.

Tầm mắt rơi vào món đồ là chiếc áo sơ mi còn chưa có mở bao bì thì động tác tay bỗng nhiên khựng lại.

Tiêu rồi, nếu để anh nhìn thấy chiếc áo sơ mi này, cô không biết phải giải thích sao đây!

Trợn mắt trừng trừng nhìn người đứng phía sau, cố ý sẵng giọng, “Đường Húc Nghiêu, sao anh không có chút lễ phép nào vậy! Em đang thu xếp đồ đạc, anh nhìn cái gì mà nhìn?”

Đường Húc Nghiêu nheo mắt, nhìn một cái là biết có vấn đề!

Trực tiếp tới gần, nhìn cái áo sơ mi đó, cười to tiếng, “Bà xã, đây là em mua cho anh sao?”

“. . . . .” Hạ Hải Dụ giật mình, im lặng không lên tiếng.

“Ừm. . . . . Mặc dù cái áo sơ mi này anh đã có một giống như đực rồi, nhưng đây là do bà xã mua cho anh, ta dĩ nhiên anh thích rồi!” Nói xong, anh cầm chiếc áo sơ mi lên, tịch thu rồi đi luôn.

“Chờ một chút!” Hạ Hải Dụ chợt gọi anh lại, thấy lông mày Đường Húc Nghiêu chau lại nâng lên, lại chợt dừng lại.

“Sao thế?”

“. . . . .” Tay len lén nắm chặt.

Nếu quả thật nếu nói thẳng gây ra thương tổn, có thể lựa chọn nói dối; nếu như lời nói dối gây ra thương tổn, thì có thể lựa chọn trầm mặc; nếu như trầm mặc gây tổn thương, có thể lựa chọn rời đi.

Nhưng, cô không cách nào rời đi được, cho nên không có biện pháp tổn thương, không có biện pháp trầm mặc, không có biện pháp nói dối, cho nên. . . . . chỉ có thể chân thành!

Hít sâu một hơi, Hạ Hải Dụ dừng cảm ngắc đầu, chống lại hai mắt thâm thúy của Đường Húc Nghiêu, thẳng thắn giao phó, “Cái áo sơ mi này không phải em mua cho anh.”

“Vốn là em định mua nó tặng cho Hạo Nhiên, nhưng ngày đó em và anh ấy ở trong nhà hàng dùng cơm, em mới vừa muốn đưa ra tặng cho anh ý, nhưng anh chợt xuất hiện trên ti vi, mặc cái áo giống như đúc cái em định tặng, nên em liền không đưa nữa, sau đó vẫn giữ nó cho tới giờ.”

“Cái này vốn không phải mua cho anh, cho nên anh đừng lấy, tránh cho lòng anh không thoải mái.”

“Nếu như anh muốn, em có thể một một cái áo khác tặng cho anh.”

. . . . .

Càng nói, thanh âm càng nhỏ.

Cuối cùng, đầu hoàn toàn thấp xuống, miệng ngậm chặt lại.

Thậm chí còn nhắm cả hai mắt lại, chờ anh quát tháo.

Nhưng. . . . . Đợi một lúc lâu vẫn không thấy hấn có bất kỳ động tĩnh gì cả.

Len lén mở mắt, phát hiện anh đang cười rất đắc ý, khoe miệng cong lên, khoe mắt đuôi mày cũng là nụ cười.

“Oa. . . . . anh không tức giận?” Hạ Hải Dụ vô cùng tò mò.

“Tức gì chứ? Có quà tặng cao hứng còn không kịp !” Đường Húc Nghiêu liếc cô một cái, sau đó ở trước mặt cô, thay áo sơ mi mới, còn tự luyến soi gương nhìn, “Ừm, rất thích hợp, chắc chắn, vóc người anh chính là trời sinh nhỉ!”

“. . . . .” Hạ Hải Dụ chỉ im lặng, tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Mở tủ treo quần áo, giặt mình.

Bên trong treo đầy đồ mới, quần dài váy áo, một năm bốn mùa đều có, còn đều màu sắc cô thích, tất cả đều là số đo của cô, ngay cả áo lót cùng quần lót, tất cả đều có hết!

“Những thế này. . . . . Là chuyện gì vậy. . . . .”

Đường Húc Nghiêu xoay người lại, thân mật nắm hai vai cô, nói như đang nịnh nọt, “Những thứ này là anh đặc biệt vì chuẩn bị cho em, có thích không?”

Thanh âm của anh khàn khàn mê người, cùng nụ cười ảm áp, lòng cô không tự chủ được khẽ run lên, nếu như đổi lại trước kia, cô sẽ nghĩ rằng anh dùng vật chất để dụ hoặc cô, nhưng bây giờ, cô biết, anh chỉ là muốn cưng chiều cô.

Môi, nhẹ nhàng nâng lên, một chữ, nhẹ nhàng thốt lên, “Thích.”

Cô thích, thích anh vui vẻ.

“Thật không?” Ánh mắt của anh sáng quắc.

“Đương nhiên là thật.”

“Vây. . . . . Hôn anh. . . . .” Anh giáo hoạt đưa ra yêu cầu.

178. Chương 178: Chủ Động Từ Chức

Hạ Hải Dụ hơi run, bị ánh sáng sâu nơi đáy mắt của hắn phát ra hấp dẫn, mê muội vô pháp dời đi tầm mắt.

“Bà xã . . . .” Lần này, trong giọng nói của anh mang theo ý tứ van xin như có như không.

Lòng của cô bị đánh động, thậm chí ngay cả linh hồn cũng bị động!

Nhẹ nhàng nhón chân lên, đặt lên môi anh một nụ hôn, “Đường Húc Nghiêu, buổi trưa an lành!”

Đã là 12 giờ trưa, đã nửa ngày trôi qua, nhưng vẫn còn tương lai ở phía trước.

Buổi chiều, dưới ánh nắng tươi sáng, Đường tổng giám đốc tâm tình vô cùng tốt, rạng rỡ đi vào công ty.

“Tổng giám đốc tốt lành!” Trước đại sảnh có hai cô gái mỉm cười ngọt ngào với anh.

“Ừm.” Đường Húc Nghiêu cũng lễ phép tính đáp lại, dù chỉ là nụ cười nhàn nhạt nhưng cũng đủ làm tan chảy trái tim các thiếu nữ.

Lên thang máy chuyên dụng, cố ý không trực tiếp lên lầu phòng làm việc của mình, mà lại đến tất cả tầng dò xét một vòng, các trưởng bộ phận vốn run như cây sậy, nhưng vừa nhìn thấy nụ cười nơi khóe miệng của tổng giám đốc, lập tức hòa hoãn tâm tình, tận chức tận trách hồi báo tiến độ công việc.

“Được rồi!” Đường Húc Nghiêu gật đầu tựa như tán thưởng, thậm chí nhất thời cao hứng, còn vỗ vai một vị quản lý, “well - done!”

Mười phút sau, vị quản lý được vỗ vai vẫn chết lặng, rơi vào tình trạng hóa đá tại chỗ.

Thân là trợ lý của tổng giám đốc đồng chí Thiệu Hành lập tức trở thành bác sĩ tâm lý, đối với vị quản lý ấy hướng dẫn từng bước, “Chớ khẩn trương, tổng giám đốc là khách lệ ngài, nếu như ngài tiếp tục biểu hiện xuất sắc, nói không chừng có thể sẽ được tăng lương đó!”

“Mới tháng trước lương tôi vừa được tăng, còn có thể tăng thêm sao?”

“Tất cả đều có thể!” Tuyệt không có thể!

“Cám ơn trợ lý Thiệu nhắc nhở!”

“Không cần khách khí, đi mau lên!”

“Vâng vâng!”

Vị quản lý vui vẻ vội vàng rời khỏi, trợ lý Thiệu cũng đã thành công mà được lui thân.

Trở lên lầu cao nhất, gõ nhẹ cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, sau đó đẩy cửa bước vào.

Bên trong phòng làm việc, Đường Húc Nghiêu đang đưa lưng về phía cửa, đứng trước cửa sổ sát đất, ngửa đầu ngắm nhìn bầu trời xanh thẳm, không nhìn thấy được vẻ mặt của anh, nhưng Thiệu Hình dám lấy đầu mình ra bảo đảm, anh nhất định đang cười ngậy ngó!

“Khụ. . . . . Khụ khụ. . . . .” Cố ý ho khan hai tiếng, cố gắng kéo lực chú ý của người nào đó quay về.

Đường Húc Nghiêu lấy lại tinh thần, đi trở về trước bàn làm việc, ngồi xuống, dùng loại ánh mắt hưng phấn nhìn chăm chăm Thiệu Hành “Bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày cậu phải tăng ca thêm một giờ, dạy tớ nấu ăn, bắt đầu từ nấu canh cà rốt!”

“. . . . .” Thiệu Hành lập tức rung mình một cái.

Người của Đường gia được nuông chiều từ bé, không bao giờ phải động chân động tay làm gì, ngay cả các loại ngũ cốc cũng không phân biệt được nổi, trước mười sáu tuổi ngay cả rửa tay đều có người thể độ ẩm của nước ỳnh, một người như thế giờ lại muốn học nấu ăn, hơn nữa còn là đồ ăn Pháp loại đồ ăn có độ khó rất cao khi nấu nướng, định mở triển lãm quốc tế sao!

Xong rồi, người trợ lý vạn năng như anh muốn đập bể đầu luôn!

Đau đầu quá a!

Hai giờ chiều, Hạ Hải Dụ đúng giờ bước vào phòng làm việc.

Mở máy tính ra, ngón tay “tạch tạch tạch tạch” gõ trên bàn phím một hồi, chỉ chốc lát sau, một lá đơn từ chức liền được viết xong, sau đó liền in nó ra.

Sau đó lại lấy từ trong ngăn kéo ra một phong thư, đem lá đơn bỏ vào trong đó.

Cô đã nghĩ rất nhiều, cô nên từ chức, nếu như là công việc khác có lẽ cô còn có thể kiên trì tiếp tục đi làm, nhưng Hán ngữ, không phải là chuyên ngành chính quy của cô, phải dựa vào quan hệ để có được công việc này, nếu tiếp tục đi dạy nói không chừng sẽ dạy hư học sinh mất, nghiêm trọng hơn cả là còn có thể ảnh hưởng đến việc truyền bá văn hóa Trung Hoa ra thế giới!

Vừa suy nghĩ liền cảm thấy nghiệp chướng nặng nề!

Từ bỏ một công việc tốt, đương nhiên đáng tiếc, nhưng nếu cứ mỗi ngày đều đến đây, thì cô luôn cảm thấy mình như đang đục nước béo cò vậy!

Cô có thể tiếp nhận sự cưng chiều của Đường Húc Nghiêu dành ình, nhưng cửa ải việc làm này, cô thật sự không thể tiếp thu!

Lại suy nghĩ đến quãng thời gian từ khi đến nhận công việc ở học viện đến nay, hiệu trưởng luôn rất quan tâm săn sóc cô, bây giờ ngẫm lại cảm thấy thật xấu hổ, nhất định là do Đường Húc Nghiêu đã đánh tiếng trước rồi!

Hiệu trưởng còn thường khen ngợi cô, càng khiến cô không đất dung thân!

Thật quá mất mặt mà!

Hồi tưởng những ngày đã qua đó, đến học viện này dạy học thật sự rất vui vẻ, mặc dù cũng từng có nhiều đồng nghiệp ghen ghét, nhưng nào có chuyện Vạn Sự Như Ý đâu, cô như vậy đã là rất may mắn rồi!

Phải từ bỏ, cô thực sự không nỡ, nhưng cũng không còn biện pháp nào khác!

Hay là. . . . . cô chuyển sang công tác hậu cần. . . . .

Như vậy vừa có thể ở lại học viện, cũng sẽ không ảnh hưởng đến chất lượng dạy học.

Ừm, một ý kiến hay!

Nếu như viện trưởng đồng ý, ngay cả để cô trở thành nhân viên vệ sinh, cô cũng đều nguyện ý!

Được, cứ làm như thế đi!

Hạ Hải Dụ, cố lên!

Hít thở sâu, Hạ Hải Dụ lấy hết dũng khí, cầm thư từ chức, trực tiếp đến phòng làm việc của Hiệu trưởng.

Cốc cốc. . . . . cốc cốc. . . . .

“Vào đi!” giọng nói trầm ổn có lực hùng hậu vang lên.

Hạ Hải Dụ căng thẳng hô hấp, cẩn thận từng li từng tí đi vào, trở tay đóng cửa lại.

Viện trưởng tóc đã hoa râu ngẩng đầu lên nhìn thấy cô, trên khuôn mặt hiền lành thoáng qua một tia kinh ngạc.

Cô bé này lần đầu tiên chủ động tới tìm mình!

“Cô giáo Hạ, có chuyện gì sao?”

Câu “Cô giáo Hạ” khiến Hạ Hải Dụ nhất thời da đầu tê dại, không dám nhận thực không dám nhận!

“Hiệu trưởng. . . . . Tôi là tới từ chức. . . . .” cô cúi thấp đầu, sau đó hai tay đưa phong thư lên.

Từ chức?

Trong hai tròng mắt thông tuệ của hiệu trưởng thoảng qua một tia cân nhắc.

“Này. . . . . hiệu trưởng. . . . . Tôi tin ngài biết được tôi vào được học viện của chúng ta là bằng cách nào. . . . . Rất xin lỗi, thời gian dài như vậy gây thêm phiền toái cho ngài. . . . . Dựa vào trình độ học vấn của tôi có lẽ không thể đảm nhiệm được công việc bây giờ. . . . . Cho nên. . . . . Cho nên. . . . .”

Rõ ràng đã luyện tập qua rất nhiều lần, nhưng đến thời khắc mấu chốt Hạ Hải Dụ vẫn nói lắp bắp, khản trương làm lòng bàn tay toát đầy mồ hôi.

Ngủ ngốc!

Hạ Hải Dụ, mi quả nhiên là cảnh củi mục!

Nhìn bộ dạng chân tay luống cuống của cô, hiệu trưởng lại “ha ha” nở nụ cười, “Cô giáo Hạ, tôi nghĩ cô đã hiểu lầm, mặc dù cô được Đường tổng giám đốc đề cử tới trường, nhưng nếu như một chút năng lực cũng không, học viện chúng ta sẽ không cách nào có thể tiếp nhận.”

“ . . . . . ” Hạ Hải Dụ ngỡ ngàng.

“Trình độ học vấn chỉ là tượng trưng, thực lực mới là hiện tại, năng lực đại biểu tương lai. Cô giáo Hạ, cô là người có năng lực, đừng tự coi nhẹ chính mình!”

Năng lực?

Cô có năng lực?

Thật vậy chăng?

“Cô giáo Hạ, mặc dù cô không phải xuất thân chính quy, nhưng cô rất chăm chỉ học tập, trước khi bắt đầu mỗi tiết giảng dạy cô đều nghiêm túc soạn bài, mỗi lần viết tổng kết công việc đều viết tường tận nhất, quan trọng nhất là, cô là một trong những giáo viên được học trò yêu nhất, nhất là những đứa trẻ ban thiếu niên, bọn chúng rất thích cô quý cô, thích sự thiện lương của cô, còn cả việc cô luôn mỉm cười nữa!”

“ . . . . . ” Hạ Hải Dụ ngơ ngác sờ mặt mình, cô mỉm cười? !

Hiệu trưởng hòa ái gật đầu với cô.

Hạ Hải Dụ suy nghĩ một lát, ngẩng đầu lên, rốt cuộc đã bình tĩnh trở lại, “Hiệu trưởng, tôi hiểu, cảm ơn ngài! Về sau tôi sẽ nỗ lực hơn nữa!”

Ngoài cửa sổ, ánh nắng mặt trời rực rỡ, hạnh phúc giống như một bông hoa đang nở rộ.

179. Chương 179: Trúng Giải Thưởng Lớn

Đến giờ tan tầm.

“Được về rồi! Đi! Chúng ta cùng đi shop—ping! Hôm nay được phát tiền lương mà!” Một cô giáo hưng phấn hô lớn.

Một cô giáo khác cũng kích động hô to, “Được được! Thuận tiện tớ muốn thay máy tính mới, cái cũ các ký tự đã mờ hết cả, tớ đã sớm nhìn trúng một chiếc, nhưng nó vẫn chưa xuống giá, hi vọng hôm nay có tin mừng!”

Nghe vậy, Hạ Hải Dụ cũng có nóng lòng muốn thử.

Thường ngày đối với việc này cô không chút hứng thú, nhưng hôm nay quả thật cô cần phải mua đồ, điện thoại di động đã bị hư, cần phải mua một cái mới!

Chỉ là đối với sản phẩm điện tử cô không biết nhiều, mờ mịt cả lên, không biết nên đi đâu mua, càng không biết nên mua nhãn hiệu gì thì tốt.

A, có, tìm Tiểu Tiểu!

Tên cuồng mua sắm đồ quả thực đang thích một món nữ trang, chỉ cần đi trên đường nhìn thấy, liền không rời mắt đi được!

Đang suy nghĩ, từ ngoài cửa phòng làm việc, giọng nói trong trẻo của Vân Tiểu Tiểu liền vang lên, “Hải Dụ!”

A?

Khéo vậy?

Hạ Hải Dụ nhẹ nhàng bước chân vui vẻ đi đến cửa phòng làm việc, lộ đầu ra, liền nhìn thấy biểu tình như kẻ trộm của Vân Tiểu Tiểu.

“Hải Dụ, tớ đến rất đúng lúc phải không, cậu đang muốn đi tìm tớ, đúng không? !”

“Làm sao cậu biết?”

“Bởi vì tớ là Vân Tiểu Tiểu mà!” Vân Tiểu Tiểu rất đắc ý, ha ha, rốt cuộc cô cũng có việc để làm rồi!

Hạ Hải Dụ cười ngượng ngùng, “Cậu chờ tớ ở đây, tớ đi lấy túi xách!”

“Được!”

Rất nhanh, hai cô gái cùng sóng vai đi ra khỏi văn phòng, vừa đi vừa nói, một ánh mặt trời đáng yêu, một tiểu lệ hoạt bát, giống như là hai tinh linh hạ phàm.

“Hải. . . . . Dụ. . . . .” âm điệu nhẹ nhàng mềm nhũn vang lên, tiếp đó hai cánh tay nhỏ duỗi tới, cánh tay mảnh khảnh dùng sức không nhỏ, một tay quàng vào khuỷu tay Hạ Hải Dụ rồi chế trụ thật chặt, “Hải Dụ. . . . . Hải Dụ à. . . . .”

Run!

Lại chiều này!

Tuyệt đối không có chuyện gì tốt!

“Tiểu Tiểu. . . . . Cậu lại muốn làm gì. . . . .”

“Chúng ta đi ăn cái gì trước, sau đó đi mua điện thoại di động, nha!” Vân Tiểu Tiểu dùng sức nháy mắt, hai mắt hưng phấn lóe tia kích động.

Ăn trước ?

Trán Hạ Hải Dụ toát ra ba đạo hắc tuyến.

Vân Tiểu Tiểu ăn cực kỳ lâu a!

“Tiểu Tiểu. . . . . không cần không được à?”

“Dĩ nhiên không thể! Cậu nhấn tâm để tớ bụng đói phải đi bộ sao?” Mắt to ngập nước, toát ra tia van xin.

Khóe miệng Hạ Hải Dụ co giật, “Được rồi được rồi, sợ cậu luôn, trước hết đi ăn gì đó! Nhưng. . . . . phải đến đâu ăn vậy?”

“Nơi này!” Vân Tiểu Tiểu sớm có chuẩn bị, đem tờ rơi trong túi xách lấy ra, chỉ cho Hạ Hải Dụ nhìn.

“Điểm tâm ngọt nha?” Hạ Hải Dụ suy nghĩ một chút, “Tiểu Tiểu, không phải cậu không thích ăn đồ ngọt sao?”

“NO! Không phải là không thích, mà là tớ sợ béo nên không dám ăn!”

“Vậy bây giờ sao lại dám ăn? ”

“. . . . .” Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, “Bởi vì Thiệu Hành á! Anh ấy nói thích tớ có nhiều thịt hơn!”

Mặc dù cô cảm thấy với chiều cao 155, nhiều thêm chút thịt, sẽ rất dễ biến thành một quả cầu, nhưng mà anh thích, nên cô có thể danh chính ngôn thuận không cần tránh xa đồ ngọt, a ha ha, thật hoàn mỹ!

Cửa hàng bán điểm tâm ngọt.

Đinh linh linh. . . . . Đấy cửa, chuông gió được treo trên cửa liền vang lên, làm cho lòng người liền vui vẻ.

Nhân viên của cửa hàng nhiệt tình chào đón, “Hoan nghênh quang lâm! Hai vị tiểu thư xin mời vào trong hôm nay tiệm chúng tôi đang trong thời gian giảm giá! Ăn xong, còn được rút thăm trúng thưởng!”

Nghe vậy, mắt Vân Tiểu Tiểu lập tức sáng lên, kéo tay Hạ Hải Dụ chạy về phía quầy kính trưng bày.

Trong quầy để rất nhiều món điểm tâm ngọt màu sắc khác nhau, phía trên đều được điểm xuyết quả nhỏ, nho, ô mai, Anh Đào. . . . . nhìn một cái liền muốn được thưởng thức ngay.

Vân Tiểu Tiểu rất phóng khoáng dùng ngón tay chỉ chọn, “Cái này. . . . . Cái này. . . . . Còn cái này. . . . . mỗi loại một cái!”

Trước bàn ăn, Vân Tiểu ăn như kiêu gió cuốn mây tan, bỏ bánh đầy miệng, như một đứa trẻ, đáng yêu khiến người khác liền muốn bẹo má một cái!

Hạ Hải Dụ không nhịn được khoe miệng mỉm cười, sức mạnh của tình yêu thật vĩ đại!

Cúi đầu, xúc một thìa bánh ngọt dâu tây bỏ vào trong miệng.

Ừm, chua chua ngọt ngọt, ăn ngon!

Lúc tính tiền, nhân viên nở nụ cười ngọt ngào đi tới, nâng niu trong lòng bàn tay một chiếc hộp giấy nhỏ, “Hai vị tiểu thư, bây giờ có thể rút thưởng, giải nhất là một chiếc điện thoại iphone đời mới nhất!”

Điện thoại di động?

Tốt như vậy?

Không thể phủ nhận, Hạ Hải Dụ có chút mong chờ.

Quả thật nếu như trúng được giải nhất, cô không cần phải mua nữa, trời ơi, thật là quá tốt!

Chỉ là. . . . . đời này cô chưa bao giờ được trúng thưởng!

Câu nói kia thật đúng: ngay cả năm đồng trúng thưởng mua vé số cũng không có Ý kia, còn muốn trúng năm trăm vạn. . . . . thật quá vọng tưởng!

“Tiểu Tiểu, cậu tới rút đi, vận may của tớ không tốt!”

“Hả?” Vân Tiểu Tiểu hơi kinh ngạc.

Nữ nhân viên mỉm cười nhìn hai người, “Hai vị tiểu thư mỗi người đều được rút thăm một lần ạ!”

Hạ Hải Dụ cao hứng không dứt, sợ hãi đưa tay bốc thăm bên trong hộp giấy, sau khi sờ loạn bên trong thì dừng lại, lấy một mẫu giấy ra, đưa cho người nhân viên nó, “Được rồi, chính là cái này!”

Nữ nhân viên liền giở ngay tờ giấy được đưa, mắt chợt sáng lên, vui mừng hô to, “A, tiểu thư, tay cô thật may mắn, trúng giải nhất a!”

“ . . . . . ” Hạ Hải Dụ trừng mắt nhìn, không dám tin.

“Tiểu thư, chính cô nhìn đi!” nữ nhân viên đưa tờ giấy nhỏ cho cô nhìn, quả nhiên, trên đó viết ba chữ to “Đã trúng giải nhất”.

Người nhân viên đó lập tức quay về bên trong quầy, đem phần thưởng sớm được chuẩn bị lấy ra, nhẹ nhàng đưa tới, “Tiểu thư, chiếc điện thoại di động này là của cô! Chúc mừng cô!”

Trong chiếc hộp tinh xảo một chiếc iphone mẫu mới nhất. Vỏ ngoài màu trắng, tinh xảo lại điển nhã.

Vân Tiểu Tiểu cười ha ha, “Hải Dụ, cậu còn nói vận may của mình không tốt, thật gạt người nha!”

“ . . . . . ” Hạ Hải Dụ như còn rơi vào trong sương mù, sao lại may mắn như vậy?

Nửa giờ sau, Hạ Hải Dụ cùng Vân Tiểu Tiểu đi khỏi cửa hàng, một người cầm điện thoại di động, một người xách tặng phẩm là điểm tâm ngọt.

Bóng dáng của các cô đi được rất xa, các nhân viên trong cửa hàng còn không ngừng nhìn, “Thật hâm mộ, bạch mã hoàng tử của tôi lúc nào thì mới có thể làm ra chuyện lãng mạn này!”

180. Chương 180: Chuyện Bé Xé Ra To

Hạ Hải Dụ cùng Vân Tiểu Tiểu đi tới ngã tư đường, chuẩn bị chào tạm biệt.

“Tiểu Tiểu, tớ phải rẽ ở chỗ này rồi, đi trước nha!”

“Ừ, bái bai!” Vân Tiểu Tiểu bởi vì hai tay đang xách theo hộp điểm tâm ngọt nên chỉ có thể cười híp mắt hướng bạn tốt nháy mắt.

Mặc dù hai người bây giờ không ở cùng nhau, nhưng một chút cũng không ảnh hưởng tình cảm của hai người !

“Đi đường cẩn thận !”

“Biết rồi! Cậu cũng vậy!”

Sau khi chia tay, Hạ Hải Dụ xoay người đi xa, mà Vân Tiểu Tiểu nhìn bóng lưng của cô biến mất mới cẩn thận từng li từng tí đứng ở ven đường, đem món điểm tâm ngọt trong hộp để xuống, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại.

“Đường Húc Nghiêu, tôi mới vừa gạt Hải Dụ đem món điểm tâm ngọt về nhà rồi, cậu ấy đã trúng thưởng, đã bắt được điện thoại di động rồi!”

“Hải Dụ rất vui về!”

“Đó là đương nhiên! Vân Tiểu Tiểu ta ra tay đương nhiên phải thành công!”

“Hắc hắc. . . . . Dĩ nhiên, tôi cũng nhận được lợi ích, cảm ơn anh về món điểm tâm ngọt được tặng!”

“Tôi về sau có thể tùy ý đến ăn? !”

“Ôi, như vậy không tốt lắm!”

“Không cần khách khí như thế, cô chỉ cần đối với Hải Dụ thật tốt là được!”

“Này, tôi cảnh cáo anh, tôi sẽ không làm vậy nữa đâu đấy! Không lừa dối tỷ muội tốt của tôi”

“Tốt lắm, hẹn gặp lại!”

Khoa học kỹ thuật Húc Dương.

Kết thúc cuộc trò chuyện Đường Húc Nghiêu hài lòng gật đầu một cái, thân hình cao lớn dựa vào lưng ghế, lộ ra nụ cười giả hoạt hồ ly thường ngày.

Nhìn đồng hồ, nên tan làm!

Tiêu Sái đứng dậy, đem áo khoác vắt tại đầu vai, sải bước đi ra phòng làm việc.

Thiệu Hành vừa vặn cũng từ phòng bên cạnh đi ra, “Nghiêu, buổi tối cùng nhau ăn cơm, như thế nào? !”

“Không, tôi có chuyện khác.”

“Hừ. . . . . Có người khác rồi không thèm tính!”

Hạ Hải Dụ xuống xe buýt sau lại đi một đoạn đường, ngẩng đầu nhìn lên, khoảng cách hiện tại tới chỗ cô ở đã không xa, khóe miệng không tự chủ nhếch lên .

Tòa nhà cao cấp đó, tầng cao nhất chính là “Nhà” của cô cùng anh .

Cảm giác thật hạnh phúc !

Hơi có chút thất thần, không có chú ý tới phía trước bỗng nhiên có người chặn lại đường đi.

Hả ? !

Hạ Hải Dụ không biết ý định đi của anh ta, vì vậy, bước chân hướng sang bên trái di chuyển, thật không nghĩ đến người đối diện cư nhiên cũng chuyển động, hơn nữa còn cùng hướng giống cô, lại bị chặn lại!

Cái gì vậy, cố ý à? !

Ngẩng đầu, sững sờ.

“A. . . . . Tại sao là anh? !” Đối mặt ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú của Đường Húc Nghiêu, Hạ Hải Dụ hơi có chút đỏ mặt.

Xong rồi, dáng vẻ ngơ ngác của cô vừa rồi nhất định bị anh thấy được!

Thật mất mặt !

Ở trên đường cái mà nghĩ về anh một cách mê mẩn!

Đường Húc Nghiêu cười như có người thiếu nợ mình vậy “Nếu anh không đến, em sẽ đụng phải cột điện rồi !”

“ . . . . . ”

Làm bộ ho khan hai tiếng, Hạ Hải Dụ nghiêng đầu nhìn đường phố sắp tới một chút, chỉ vào một tấm biển siêu thị, “Em muốn đi mua đồ ăn, anh về nhà trước đi!”

“Anh với em cùng đi!” Anh dắt tay của cô một cách tự nhiên.

Hạ Hải Dụ không lên tiếng, nhưng trong lòng lại vui mừng không ngớt, tay trong tay đi mua đồ ăn như vậy, thật là có cảm giác người cùng nhà !

Thật vui vẻ!

Nhưng là không bao lâu, Hạ Hải Dụ liền cười không được.

Trong siêu thị, chính là giờ cao điểm đông khách, Đường Húc Nghiêu vừa xuất hiện liền lập tức đưa tới nhiều chú ý, vô luận nam nữ già trẻ, tất cả đều dồn dập chuyển ánh mắt đến trên người anh ta.

“Oa, rất đẹp trai !”

” Còn nhìn rất quen mắt !”

“Tớ hình như thấy qua anh ấy trong ti vi!”

” Là cái đó. . . . . Cái đó. . . . . tổng giám đốc gì đó? !”

“Không thể nào? ! Tổng giám đốc mà cũng đích thân đến mua rau cải trắng sao? !”

“Nhưng là rất giống!”

“Kệ anh ta giống hay không giống, dù sao rất tuần tú !”

“Đúng vậy, thật mê người !”

. . . . .

Nghị luận âm ỉ, xoi mói.

Hạ Hải Dụ bĩu môi, đưa rau cải trắng vừa chọn được ở trên tay ném vào trong ngực anh “Cho anh!”

Đáng ghét!

Bộ dáng đẹp mắt như vậy làm cái gì? !

Mua rau cải trắng mà cũng đưa tới một đám ong mật!

Xem thường! Xem thường! Xem thường!

“ . . . . . ” Đường tổng giám đốc rất bức bối, đây cũng không phải lỗi của anh.

Hạ Hải Dụ không nói gì, chỉ đem tay nhỏ bé kéo cánh tay của anh, sau đó len lén lấy tay nhéo nhéo bắp thịt của anh, ánh mắt liếc thấy bộ dáng anh bị đau, mới miễn cưỡng nở nụ cười.

“Đi thôi!” Trừng mắt nhìn anh lần nữa, thái độ bình thản, thoải mái lôi kéo tay của anh, đi về phía trước.

Lúc tính tiền, Đường Húc Nghiêu theo thói quen móc thẻ vàng ra chuẩn bị trả tiền, lại bị Hạ Hải Dụ ngăn cản.

Đùa gì thế, mua ít thức ăn mà phải dùng thẻ vàng của anh, quá ít cho anh trả đi?

Đường Húc Nghiêu nhún vai một cái, “Được rồi, em chi đi.”

Hạ Hải Dụ móc ví ra, lúc nhìn tấm ảnh gia đình bên trong, kim lòng không được cười nheo mắt: ba mẹ, các người nhìn thấy không, người đàn ông đẹp trai đến đáng giận chính là người trong lòng con, hai người có thích anh ấy không?

Đếm tiền, rất may, hôm nay vừa mới nhận tiền lương, dư dả!

Nhưng mà ——

“Thật xin lỗi quý khách, còn thiếu một đồng tiền.” Nhân viên thu ngân dùng ánh mắt đồng tình nhìn cô.

Hả? !

Làm sao có thể? !

Mua toàn các món ăn bình thường, oh, đúng rồi, anh còn thuận tay cầm bình rượu đỏ!

Khóe miệng co giật.

Anh thuận tay một cái liền thuận tiện tiêu toàn bộ tháng tiền lương của cô nha!

Hạ Hải Dụ vẽ mặt ngượng ngùng, một đồng tiền là chuyện nhỏ, lòng tự ái mới là chuyện lớn ! Cô không cần ngẩng đầu cũng có thể đoán được người khác cười cô giả dạng ình là trang hảo hán rồi !

Buồn bực, cô kéo kéo ống tay áo Đường Húc Nghiêu, yếu ớt nói, “Cái đó. . . . . Cho em mượn một đồng tiền thôi. . . . .”

“ . . . . . ”

Đường Húc Nghiêu quả quyết từ trong túi tiền móc ra một đồng tiền xu, trực tiếp đưa cho nhân viên thu ngân, bộ dạng khê mỉm cười khiến nhân viên thu ngân xuân tâm rung động, đỏ mặt một lúc lâu.

Nhưng lúc này Hạ Hải Dụ không có thời gian ghen, cô chỉ rất là hiếu kỳ, “Đường Húc Nghiêu, anh lại có thể biết ở trên người mang tiền xu sao? Anh không phải là có một sấp lớn thẻ vàng, thẻ bạc sao?”

“Này. . . . . Cái này . . . . .” Đường Húc Nghiêu úp úp mở mở, ôm lấy tiền mua hàng, cười tùy ý “Có một vài khách hàng hẹn trước nhưng không thấy, cho nên sẽ dùng tiền xu quyết định, ném mặt chính thì chờ bọn họ, ngược lại thì thôi.”

“ . . . . . ”

181. Chương 181: Khó Khăn Khi Ở Cạnh Người Giàu Có

Trải qua chuyện tiền xu, Hạ Hải Dụ lại một lần nữa nhận rõ thực tế —— cuộc sống Đường Húc Nghiêu vĩnh viễn cũng không thể bình thường! Thế giới của anh vô luận như thế nào cô cũng không thể tưởng tượng được!

Nhưng, cô cũng không so sánh sự khác nhau một trời một vực giữa bọn họ, cũng sẽ không lại vì cái đó mà ăn năn hối hận.

Tất Thục Mẫn nói qua, hôn nhân là một đôi giày, bắt luận giày gì, quan trọng nhất là vừa chân; bắt luận nhân duyên gì, tuyệt vời nhất chính là hài hòa. Người khác thấy là giày, mình cảm nhận được là chân.

Cho nên, chỉ cần cô cùng anh sống với nhau cảm thấy hạnh phúc, là đủ rồi!

Trời sinh voi trời sinh cỏ!

Mọi người thỉnh thoảng có suy nghĩ hạn hẹp, bỏ quên tình cảm cách mình gần nhất; có lúc mọi người có suy nghĩ xa vời, mơ hồ đối với hạnh phúc gần mình.

Nhưng hạnh phúc thật ra chính là trùng lặp, mỗi ngày trùng lặp một chút chuyện nhỏ, bản thân cùng người trong lòng cùng nhau rời giường, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi làm, gọi điện thoại, nói đùa, ồn ào, cộng thêm một chút trêu cợt như vậy.

Thứ sáu, chín giờ sáng, Đường Húc Nghiêu đang trong phòng họp hội nghị với các quản lý, chợt, nhận được một cú điện thoại.

Hạ Hải Dụ lấy giọng nói vô cùng nghiêm túc hỏi anh, “Anh đang bận sao? !”

“Không vội.”

Các quản lý tham dự hội nghị yên lặng chảy mồ hôi.

Một đầu khác, Hạ Hải Dụ rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, “VẬY anh có thể giúp em một chuyện không? !”

Đường Húc Nghiêu gạt đầu một cái “Nói.”

“Lên trang [http://210.1.98.xxx./](http://210.1.98.xxx/), sau đó đăng nhập vào username là test, mật mã là 123456, sau đó kích cái nút màu lam, hệ thống khảo nghiệm, chia cái đó ra cho em.”

Đường Húc Nghiêu nhú mày, có chút suy nghĩ, khó được cô chịu mở miệng cầu xin anh giúp một tay, hơn nữa còn là vấn đề trình độ kỹ thuật!

Ánh mắt ý bảo, Thiệu Hành lập tức gạt đầu tỏ vẻ hiểu, ngón tay thon dài trên máy tính sách tay đặt ở mặt bàn gỗ, nhanh chóng làm mệnh lệnh.

30 giây sau, bộ quản lý Internet Security của công ty Cảnh Linh phát tác một chuyện, mồ hôi chảy ròng ròng hồi báo, “Tổng giám đốc, sau khi Thiệu quản lý tiến hành các thao tác giúp Hạ tiểu thư, toàn thể máy tính của công ty đều bị nhiễm virus ạ!”

“ . . . . . ” Đường Húc Nghiêu khóe miệng co giật.

Đầu điện thoại bên kia, truyền đến thanh âm Hạ Hải Dụ vừa lo lắng vừa hưng phấn, “Lấy có đúng hay không? ! Đã lấy có đúng hay không? ! Tất cả đều lấy có đúng hay không? !”

“Đúng.” Đường Húc Nghiêu vẫn như cũ ôn hòa cười.

Chúng quản lý yên lặng rơi lệ.

Hạ Hải Dụ nuốt nước miếng một cái, vô liêm sỉ yêu cầu, “VẬY các anh bên đó nghiên cứu một chút trình tự diệt virus nhanh lên đi, sau đó chia cho em một phần!”

Đường Húc Nghiêu lông mi dài nháy lên, “Why? !”

“Bởi vì Computer phòng làm việc bọn em cũng bị lấy.”

Chúng quản lý yên lặng làm việc, yên lặng nội thương, yên lặng hộc máu.

Mười lăm phút sau, Hạ Hải Dụ thuận lợi có được trình tự diệt virus, cũng lần đầu tiên có giác ngộ —— ở cạnh người giàu có cảm giác thật tốt nha!

Thói quen là một chuyện rất đáng sợ, có lần đầu tiên, thì có lần thứ hai, sau đó thì có lần thứ ba, lần thứ tư. . . . . Lần thứ N.

Buổi tối chủ nhật, Hạ Hải Dụ lại đang bên cạnh người giàu có.

Cô đang học tiếng Pháp, mà Đường Húc Nghiêu lại đảm đương việc dạy miễn phí tại nhà.

Thoải mái ở trên ghế quý phi, cô có chút lười biếng nằm xuống, tựa đầu trên đùi của anh, tiện tay cầm một cái gối ôm lên, ôm ở trước ngực thật chặt, tìm cái tư thế thoải mái.

Đường Húc Nghiêu tựa vào ghế sa lon sau lưng, một tay đang cầm sách, một tay ôm Miêu nhi khéo léo trong ngực.

“Tiếng Pháp các danh từ có giới tính, có tính dương ví dụ như: lesoleil- mặt trời, lecourage- dũng cảm, có tính âm, ví dụ như: lalune - trăng sáng, lavie - cuộc sống”

”Lors-quer-en-tre-lapetite-fille, c’est-surelle-une-pluiede-bais-ers. Khi cô gái về nhà thì tất cả mọi người xung quanh ra hôn nàng.

“Jet” aime anh yêu em.”

Người ta nói tiếng Pháp là ngôn ngữ lãng mạn nhất trên thế giới, mà bộ dạng Đường Húc Nghiêu nói còn hấp dẫn hơn nữa, ngữ điệu chậm rãi, âm sắc trầm thấp, Hạ Hải Dụ thậm chí có loại ảo giác, giống như ngôn ngữ này chính là vì anh mà tồn tại, giống nhau hấp dẫn, giống nhau mê người.

Nhìn cái khuôn mặt kia hé ra môi mỏng, chợt liên tưởng đến anh dùng bờ môi này hôn mình, mặt của Hạ Hải Dụ chợt nóng lên

Theo bản năng, cô quay đầu đi nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng sáng tỏ phía chân trời, sau đó đưa tay bấu một cái bắp đùi của mình, làm như tự mình an ủi: đều là trăng sáng gây họa!

“ . . . . .” Người đàn ông bên cạnh cô chợt ngừng lại, cúi đầu nhìn cô, “Em rất khẩn trương? !”

“Không có! Không có!” Hạ Hải Dụ lắc đầu liên tục.

Đường Húc Nghiêu nhẹ nhàng thở dài, “Nhưng em mới vừa bấm vào chân anh.”

Hạ Hải Dụ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, đỉnh đầu sắp bốc hơi nước, ba chân bốn cẳng bò dậy, cúi đầu nhìn qua nhìn lại chân anh, không nói hai lời, tay nhỏ bé liền che lên, “Đau không? ! Em giúp anh xoa xoa!”

“ . . . . .” Đường Húc Nghiêu cũng hút một ngụm khí lạnh

Cô gái này tuyệt đối là cố ý!

Cố ý quyến rũ anh!

Đường Húc Nghiêu mờ mờ ảo ảo cảm thấy một cỗ tà hỏa từ chỗ nào đó trên thân thể nhảy lên.

Nhưng mà Hạ Hải Dụ hoàn toàn không có cảm nhận được tà niệm của anh, nhớ tới hình như mình mới xuống tay có chút hung ác, mặc dù cách quần không thấy được, nhưng cô đoán chừng khẳng định chuyển đen!

Đường Húc Nghiêu híp híp mắt, đối với một người đốt lửa còn không tự biết hành động của mình cảm thấy tức giận, đưa tay ôm hông của cô, ngón tay tà khí vuốt ve, “Em có biết sờ loạn bắp đùi đàn ông hậu quả là cái gì không? !”

“Em không có sờ!” Cô biện hộ. Thật, cô chỉ là bấm mà thôi.

“Vậy bây giờ bắt đầu sờ!” Anh nín lại tay của cô, đặt lên bắp đùi của mình, sau đó dẫn lên trên một chút xíu, cuối cùng dừng ở một bộ vị rục rịch nào đó, nơi đó đã bắt đầu phát ra lửa nóng, tín hiệu nguy hiểm.

Hạ Hải Dụ nuốt nước miếng một cái, trong lòng lại có mới giác ngộ: thì ra ở cạnh người giàu có không phải luôn tốt, đòi thịt bồi thường đó!

182. Chương 182: Ba Sự Kiện

Những ngày hạnh phúc luôn trôi qua đặc biệt mau.

Chỉ chớp mắt, tới nghỉ hè.

Ngày cuối cùng trước nghỉ, phòng làm việc của Hạ Hải Dụ không khí đặc biệt tốt.

Mặc dù mọi người không có giờ lên lớp, nhưng chỉnh sửa công việc cũng không ít bận bịu mệt chết người, nhưng trên mặt của mỗi người đều nở nụ cười, vừa nghĩ tới được nghỉ hai tháng, thì nằm mơ cũng tỉnh vì cười.

Mà Hạ Hải Dụ vẫn cười trộm, bởi vì một góc nào đó cất giấu trong lòng không nói ra được mùi vị ngọt ngào, cảm giác đó giống như ăn thần dược, làm cho cô quên hết mọi mệt mỏi.

Đó là tâm trạng của người lâm vào mê trận tình yêu mới có tâm tình hào hứng vậy!

Quan hệ của cô cùng Đường Húc Nghiêu đã ổn định, bởi vì thắng thắn với nhau, cùng nhau cố gắng, bây giờ cô là một cô gái đang yêu cuồng nhiệt, yêu một người đàn ông một cách thoải mái, chỉ có ngọt ngào mà không có suy nghĩ nặng nề.

Anh sẽ dắt tay của cô khi qua đường, nói với cô: đi theo anh.

Lúc cô mệt mỏi, anh sẽ vươn cánh tay nói với cô: lại ôm.

Lúc cô nấu cơm, anh không chịu ầm ỨC nói với cô: anh không tin, anh tới nấu!

Buổi sáng sớm khi cô tỉnh lại, anh nói với cô: vợ yêu, buổi sáng tốt lành.

Buổi tối trước khi ngủ, anh nói với cô: vợ yêu, nhớ nằm mơ thấy anh nha!

.....

Lắc lắc đầu, tạm để tâm sự ngọt ngào ném ra khỏi đầu, Hạ Hải Dụ bắt tâm tư trở lại công việc đang làm.

Lúc nghỉ trưa, các đồng nghiệp trong phòng làm việc cùng nhau đi ăn cơm, coi như là liên hoan trước khi nghỉ.

Không thể không nói, bây giờ quan hệ giữa cô cùng các đồng nghiệp tốt vô cùng, bởi vì lần trước cô giúp mọi người cải thiện được toàn bộ Computer bị tê liệt, thành công lớn, ngay cả mỹ nữ chủ nhiệm Lâm Phương Phi trước kia nhìn cô không vừa mắt cũng đối với cô có vài phần kính trọng.

Nhà ăn bên cạnh học viện, cực kỳ náo nhiệt.

“Ồ, Hải Dụ, chiếc nhẫn của cô thật đẹp, trước kia không thấy cô đeo, cô mua khi nào vậy? !” Một nữ đồng nghiệp mắt tinh vô cùng, liếc vào tay trái Hạ Hải Dụ chỉ lên chiếc nhẫn kim cương, trợn to hai mắt thêm thường .

Một nữ đồng nghiệp khác trợn mắt một cái, “Làm ơn! Hải Dụ có đáng thương sao? ! Muốn chiếc nhẫn nào phải tự mình đi mua? ! Cô xem kim cương phía trên kia có bao nhiêu viên, đương nhiên là nhẫn cầu hôn rồi !”

“Đúng vậy, hơn nữa kim cương còn là hình trái tim nữa!”

“Tôi xem một chút! Tôi xem một chút!”

“Tôi cũng vậy muốn xem ! Oa, thật là đẹp !”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Hải Dụ đỏ một chút, muốn giấu tay xuống dưới bàn đã không kịp rồi, bởi vì tất cả các đồng nghiệp khác đều bu lại, hào hứng tràn trề mà nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn của cô nghiên cứu.

Mang chiếc nhẫn kim cương lớn như vậy suy nghĩ cũng thật khó khăn, vốn là trước đó cô không có đeo, nhưng vì ngày mai cô cùng Đường Húc Nghiêu đi châu Úc, mặc dù vì chuyện tai nạn xe cộ, nhưng nói thế nào cũng là đi gặp chị dâu và anh hai, cho nên đeo nhẫn sẽ có vẻ trang trọng một chút, tối thiểu thái độ

ng nghiêm chỉnh về thân phận. Hơn nữa. . . . . Cô cùng Đường Húc Nghiêu đã nói chuyện rồi, chờ chuyện này được giải quyết, thì chính thức kết hôn!

“Chiếc nhẫn này thật sự rất đẹp! Tôi về sau cũng muốn bạn trai tôi mua một cái như vậy!”

“Cô đừng nằm mơ, chiếc nhẫn này vừa nhìn liền biết là đặt làm theo yêu cầu, trên thị trường hiện không có bán !”

“A. . . . .”

Đối với sự bàn tán của các đồng nghiệp, Hạ Hải Dụ thật sự không biết nói cái gì cho phải, trừng mắt nhìn, cô ngượng ngùng cười cười, lúc này vừa lúc ông chủ đưa món canh ngọc mễ nóng hổi lên, “Cứu” cô một mạng nhỏ.

“Oa, thơm quá thơm quá, mọi người tiếp tục nói chuyện phiếm, tôi ăn trước nha!” Cẩm muống lên, Hạ Hải Dụ quyết định bắt đầu trước.

“Này. . . . . Đừng động đừng động! Đó là phần của tôi! Tôi thích nhất !” Sự chú ý của mọi người lực lập tức từ trên mặt nhẫn chuyển dời đến thức ăn ngon, tất cả đều nhanh chóng bắt đầu ăn.

Món ăn ngon trước mặt, còn có canh nóng, một nhóm người anh giành của tôi, tôi giành của anh, ăn ngấu ăn nghiêng, sự chú ý đối với chiếc nhẫn rất nhanh biến mất.

Hạ Hải Dụ len lén nâng khốe môi, giọng điệu khê thờ dài.

Tay trái nhẹ nhàng giấu xuống dưới mặt bàn, nhưng cảm giác hạnh phúc, chỉ có mình cô biết.

Rung . . . . .rì rì . . . . .

Điện thoại di động rung lên, chấn động ở trong túi, cảm giác tê tê đại đại một đường truyền đến trong lòng.

Hạ Hải Dụ theo bản năng bắt điện thoại di động, trong đầu chỉ thoáng qua một cái ý niệm, là anh sao? !

Lấy điện thoại di động ra, cúi đầu xem xét, gọi tới chính là —— Đường Húc Nghiêu.

Nhịp tim “Thùng thùng” tăng nhanh, hai gò má cũng dần ửng hồng.

Các đồng nghiệp chung quanh đều biểu hiện kỳ lạ nhìn cô, đều dùng ánh mắt mập mờ, thật là nhận cũng không được, mà không nhận cũng không được.

Đúng lúc này, điện thoại chột tắt.

Hạ Hải Dụ nhìn màn hình tắt, chột có chút mất mát.

Nhưng chỉ chốc lát sau, lại có một tin nhắn đến.

Hô hấp trở nên dồn dập, cố nén, đem điện thoại di động len lén hoạt động dưới mặt bàn, mở hộp thư đến ra, bên khốe miệng lần nữa hiện lên nụ cười

”Hải Dụ, anh đang ăn cơm, chột nhớ đến em, em đang làm gì vậy?”

“Em cũng đang dùng cơm, em cũng nhớ anh.” trong lòng Hạ Hải Dụ lặng lẽ nói.

Bọn họ đúng là tâm linh tương thông!

Dừng một lát, nhẹ nhàng nhấn trở lại, để lời nói trong tim chuyển thành chữ nhắn lại cho anh.

Trên thế giới có ba chuyện hạnh phúc nhất: thứ nhất, có người yêu. Thứ hai, có việc để làm. Thứ ba, có điều mà mong đợi.

Hiện tại, ba chuyện này cô đều đang có, cho nên, cô là người hạnh phúc nhất trên thế giới.

Khoa học kỹ thuật Húc Dương.

Đường Húc Nghiêu đang dùng bữa ăn đơn giản, theo thói quen đến trước quầy rượu nhỏ pha cà phê.

Trên quầy ba bày một cái ly mới, cũng chính là chiếc ly tình yêu, mặc dù hình dạng có chút ngây thơ, nhưng phía trên in tên viết tắt của cô, làm cho anh nhìn có chút buồn cười.

Mở ra máy pha cà phê ra, phát hiện bên trong có tờ giấy nhỏ.

— Đây, lại muốn uống trộm cà phê có đúng hay không? !

— hôm nay đây là cốc thứ mấy? !

— mỗi ngày không thể vượt quá 2 cốc nha !

— uống nhiều, đối với thân thể không tốt! Hàm răng cũng sẽ bị sẫm màu, như vậy không thể hôn em nha!

— tự anh suy nghĩ đi!

Đường Húc Nghiêu buồn cười, xoay người đi rót ly trà.

Lúc này điện thoại di động chợt vang lên, anh không nghĩ liền nhận, vốn tưởng rằng là Hạ Hải Dục, lại không nghĩ rằng. . . . .

“Nghiêu, đã lâu không gặp, chúng ta gặp mặt đi!”

183. Chương 183: Ngăn Cản

Nghệ tiếng, Đường Húc Nghiêu nhất thời ngẩn ra, “Thần Dật? !”

Anh rốt cuộc xuất hiện!

Rốt cuộc lại xuất hiện!

Lần này, anh không thể để cho Thần Dật chạy nữa !

Tính toán ngày, còn dư lại có mấy ngày . . . . .

Cảm xúc đau đớn ập vào lòng, Đường Húc Nghiêu kiểm lại sự khẩn trương, cẩn thận hỏi, ” Gặp ở đâu? !”

” Cảng Oakland, một giờ sau chúng ta ở nơi đó gặp nhau.”

Tút tut tut. . . . . Thần Dật cắt điện thoại trước.

Đường Húc Nghiêu để điện thoại di động xuống, suy nghĩ kỹ càng —

Tại sao lại là hôm nay, tại sao Thần Dật lại xuất hiện khi anh cùng Hải Dục chuẩn bị đi Úc? !

Hình như anh ta muốn ngăn cản gì đó. . . . .

Ngăn cản anh và Hải Dục đi Úc sao? !

Tại sao? !

Một giờ sau, Đường Húc Nghiêu đi ô-tô đến cảng Oakland.

Phóng mắt nhìn ra, tìm được khu du thuyền tư nhân nghỉ, sau khi xuống xe, một nhân viên tạp vụ đã đợi chờ ở một bên.

“Tiên sinh, mời đi theo tôi”.

Đường Húc Nghiêu gật đầu một cái, đi theo nhân viên tạp vụ đi về phía trước, vừa đi vừa lặng lẽ quan sát hoàn cảnh chung quanh, rất thanh u, rất an tĩnh.

Nói vậy những ngày qua Thần Dật đều là sống ở chỗ này!

Du thuyền tư nhân, quả nhiên là một nơi ẩn thân tốt!

Nhân viên tạp vụ lễ phép và cẩn thận dẫn Đường Húc Nghiêu đến một chiếc du thuyền tư nhân phía trước, “Tiên sinh, mời vào bên trong.”

Đường Húc Nghiêu không chút gì do dự mà đi thẳng vào.

Bên trong du thuyền thiết bị đầy đủ mọi thứ, so với biệt thự ở trên bờ không khác nhau mấy, Thần Dật biểu tình như thường ngày, bình tĩnh tự tin, an tĩnh ngồi ở trên ghế sofa.

Đường Húc Nghiêu nhìn Thần Dật một lát, phát hiện so với trong tưởng tượng của mình bộ dạng của anh ta tốt hơn một chút, mặc dù còn gầy, nhưng tinh thần hình như không tệ lắm.

“Gần đây thân thể thế nào? !” Đường Húc Nghiêu mở miệng trước, tự nhiên ngồi vào đối diện Thần Dật.

Thần Dật chậm rãi cười, trả lời một cách nhẹ nhàng, “Vẫn tốt.”

Đường Húc Nghiêu nhíu nhíu mày, “Anh không có ý định đi bệnh viện đúng không? !”

Thần Dật không nói gì, hiển nhiên không muốn tiếp tục đề tài này.

Đưa tay rót hai ly nước, một ỉnh, một đưa cho Đường Húc Nghiêu, nước tinh khiết trong chén trong suốt, giống như tâm tư trong lòng vậy.

Trừ một chuyện, anh còn không yên lòng.

Thần Dật giữa đầu uống một hớp nước, làm dịu cổ họng, sau đó ngược mắt chống lại ánh mắt thâm thúy của Đường Húc Nghiêu, trực tiếp nói, “Tôi biết cậu cùng Hải Dụ ngày mai đi Úc, có thể hủy bỏ hành trình hay không? !”

“Không thể .”

Cô chờ đợi ngày này đã lâu lắm rồi, anh cũng muốn giúp cô hoàn thành tâm nguyện nhiều năm, muốn giúp cô vì cha mẹ tận hiếu, muốn làm cho cô đơn sâu trong trái tim cô biến mất.

Tựa hồ câu trả lời không ngoài ý của anh, Thần Dật lại tiếp tục hỏi, “Cậu thích cô ấy sao? !”

Vấn đề này hỏi ra rất dư thừa, nhưng anh vẫn kiên trì muốn hỏi, vì vậy đáp án rất quan trọng, đối với ba người bọn họ cũng rất quan trọng.

“Đương nhiên thích!” Đường Húc Nghiêu hồi đáp không chút chần chờ nào.

Thần Dật nhíu mày, “Vậy cậu yêu cô ấy sao? !”

Thích và yêu, không giống nhau.

Thích là có thể vì cô bất chấp tất cả một lần tan vỡ. Yêu là cả đời không rời xa.

Đường Húc Nghiêu nhìn thẳng ánh mắt của Thần Dật khẳng định nói, “Tôi muốn cưới Hải Dụ!”

Nghe được câu trả lời của cậu, Thần Dật thoải mái gấp bội, cảnh giới tối cao của yêu là giúp nhau trong lúc hoạn nạn.

Thần Dật cười nhạt một tiếng, chợt cảm giác như trút được gánh nặng, anh rời thế giới này trước, cuối cùng vương bận trong lòng cũng gỡ bỏ được.

Giơ tay đến bên cạnh bình thuốc, đổ ra mấy viên thuốc con nhộng, giữa đầu nuốt vào một ngụm.

Ngẩng đầu lần nữa nhìn về phía Đường Húc Nghiêu, nghiêm túc cam kết, “Không cần lo lắng cho tôi, tôi sẽ tự chăm sóc mình tốt .”

Nói xong, Thần Dật đứng lên, có chút mệt mỏi đi về phía phòng ngủ, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Nếu như cậu còn coi tôi là biểu ca, thì đừng để người đến quấy rầy tôi.”

Mười giờ tối.

Hạ Hải Dụ nằm ở trên giường, hai mắt nhắm nghiền, ép chính mình ngủ.

Sáng sớm ngày mai phải lên máy bay, hôm nay bất luận thế nào cũng phải ngủ sớm, nhưng không biết vì sao, làm thế nào cũng không ngủ được.

“Đáng ghét!” Khẽ nguyền rủa một tiếng, lật mình, đem thân mình hoàn toàn núp ở trong chăn.

Ba phút sau.

“Ôi. . . . . Thật bực mình. . . . .” Sắp không thở nổi, vén chăn lên, miệng há to hô hấp.

Hạ Hải Dụ phiền não đồng thời cũng rất bất đắc dĩ, chuyện gì xảy ra, cô hình như rất bất an, chẳng lẽ là lo lắng mình sẽ say máy bay sao? !

Oh, cô thừa nhận, mùi vị say máy bay quả thật rất đáng sợ.

Chỉ là, hiện tại suy nghĩ nhiều như vậy không đúng đi, ngủ mới là việc chính!

Gian phòng cách vách không có động tĩnh, nói vậy Đường Húc Nghiêu đã ngủ rồi, thật ghen tỵ!

Về mặt có chút dữ tợn, Hạ Hải Dụ kéo cao chăn lần nữa muốn đi vào giấc ngủ.

Chợt, cửa truyền tiếng vang nhẹ.

“Hải Dụ. . . . . Em đã ngủ chưa. . . . .” Đường Húc Nghiêu ôm gối xuất hiện ở cửa.

Hạ Hải Dụ cao hứng thiếu chút nữa nhảy dựng lên, giang hai cánh tay nghênh đón anh, “Nhanh lên qua đây, theo em cùng ngủ! Em mất ngủ rồi!”

Hôm sau.

Chuyến bay từ San Francisco đến Sydney đúng giờ cất cánh.

Thần Dật một thân một mình đứng ở bên cạnh lan can của du thuyền, ngửa đầu nhìn máy bay từ phía trên bầu trời xẹt qua, trên bầu trời xanh thẳm còn lại một đường mây thẳng.

Ánh mặt trời hơi chói mắt, anh giơ tay che kín khúc xạ, lấy điện thoại di động ra, nhìn xuống một lúc liền đánh một cuộc điện thoại, tút tút hai tiếng, đầu kia có người bắt máy.

“A lô, xin chào. . . . . Xin hỏi ai vậy. . . . .”

Thần Dật cười nhạt một tiếng, ” Bạch Hạo Nhiên tiên sinh. . . . . Tôi muốn nói cho ngài biết một chuyện. . . . . Hải Dụ đi Úc, cô ấy ở bên đó có thể sẽ gặp phải một vài khó khăn. . . . . Tôi là nói có thể. . . . . Có thể mà thôi. . . . .”

Anh biết, Bạch Hạo Nhiên sẽ đi, mặc dù xác định là cô thật ra sẽ không cần mình, nhưng anh ta cũng như anh, cũng muốn bảo vệ cô.

Nếu như yêu nhau, cùng dắt tay đến già; nếu như để mất thì phải giúp cô mạnh khỏe.

Tất cả chuyện xưa, đều có một kết cục, mà kết cục của câu chuyện này sẽ là mở đầu của câu chuyện khác.....

184. Chương 184: Trùng Hợp

Trải qua hơn 20h bay, chuyến bay rốt cuộc cũng đến phi trường quốc tế Sydney.

Một cặp đôi từ lối VIP đi ra, tuấn nam mỹ nữ, đều có khuôn mặt Đông Phương, dĩ nhiên hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người.

“Hải Dụ, em sao vậy, có phải không thoải mái? !” Đường Húc Nghiêu kéo tay Hạ Hải Dụ, tỉ mỉ hỏi.

Hạ Hải Dụ ngẩng đầu chống lại mắt của anh, cười rục rờ, “Em rất khỏe, một chút cũng không có say máy bay !”

Thật thần kỳ !

Cô còn tưởng rằng mình khẳng định giống như lần trước ói lên ói xuống, nhưng mà cứ nhiên không có! Ngay cả một chút xúu không thoải mái cũng không có!

Lên máy bay cô liền gục đầu ngủ, tỉnh lại thì ăn ăn uống uống, sau đó lại tiếp tục ngủ, quả thật so heo còn hạnh phúc hơn!

Mà từ đầu đến cuối, anh đều canh giữ ở bên người cô.

Ngọt ngào chết mất!

Đường Húc Nghiêu nhìn đồng hồ, hơn năm giờ sáng.

“Hải Dụ, em có đói bụng không? !”

“Không đói bụng, anh thì sao? !”

“Anh cũng không đói bụng.”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, sau đó tay dắt tay đi ra đại sảnh phi trường

Bên ngoài, tắc xi đã chờ thành hàng, theo thứ tự, Đường Húc Nghiêu cùng Hạ Hải Dụ lên một chiếc trong đó.

Đường Húc Nghiêu nói địa chỉ cho tài xế, sau đó xe văng vẳng đi về phía trước.

Lúc này, dọc đường đi cực kỳ thoải mái Hạ Hải Dụ lại bắt đầu khẩn trương, từ trong túi tùy thân lấy ra cái gương nhỏ, chiếu chiếu, ảo não thở dài, “Ồi, tóc sao lại loạn như vậy, rất đáng sợ!”

Vội vàng cúi đầu vào trong túi lật đông lật tây, nhưng cũng không tìm được lược, thôi, dùng ngón tay chải qua vài phát là tốt rồi!

Nắm tóc, sau đó lại soi gương, “Trời ạ, sắc mặt cũng không tốt! Xong đời, không mang hộp trang điểm, sớm biết thì nghe Tiểu Tiểu rồi, đi mua một bộ trang điểm đi du lịch cũng tốt !”

Thật vất vả ở trong túi tìm được một thỏi son nước, đơn giản thoa, “A. . . . . Cũng được rồi. . . . .”

Đem chính mình từ đầu đến chân kiểm tra một lần rồi, xác định không có chỗ nào quá thất lễ, cuối cùng còn nhìn chiếc nhẫn đeo ở tay trái một chút, thoáng yên tâm, nhưng chỉ là một chút xúu mà thôi.

Hạ Hải Dụ khẩn trương muốn chết, Đường Húc Nghiêu bên cạnh cũng cười ra tiếng.

“Cười gì mà cười, trái tim của em sắp nhảy ra ngoài!” Cô ném cho anh ánh mắt xem thường.

Vừa nghĩ tới đi gặp anh hai cùng chị dâu của anh như vậy, cô liền toàn thân phát run, anh hai của anh là luật sư, chị dâu là họa sĩ, một người nghề nghiệp cao thâm, một người nghệ thuật, trời ạ, cô không thông minh không biết có bị ghét bỏ không.

Đường Húc Nghiêu kéo tay Hạ Hải Dụ qua, an ủi, “Không cần khẩn trương, bọn họ rất dễ gần .”

“A!” Hạ Hải Dụ dùng sức gật đầu, nhưng trong lòng bàn tay vẫn như cũ rỉ ra ươn ướt.

Mở túi, từ bên trong lấy ra quà tặng nhỏ mang cho Tuyết Nhi, nhìn đồ chơi nhỏ đáng yêu như vậy, thần kinh Hạ Hải Dụ mới có chút hòa hoãn.

Xe một đường đi về phía trước, Hạ Hải Dụ nghiêng đầu nhìn ngoài cửa xe.

Không gian, ánh mặt trời, tự do là điều mà Sydney làm cho người ta khắc sâu ấn tượng.

Cầu Sydney giống như một cầu vòng hình vòm vắt qua biển, nguy nga tuần tú, khí thế hào hùng, cùng viện sân khấu Sydney nổi tiếng đại cầu đối nhau qua hồ.

Công viên Hải Dương đối diện là nhà thờ thánh Mari, có rất nhiều người mới ở đây chụp hình cưới.

Từ một buổi sáng tinh mơ hơi thở hạnh phúc tràn ngập trong không khí.

Theo bản năng, tay của cô nắm chặt anh, “Đường Húc Nghiêu, sau này chúng ta kết hôn cũng đến đây chụp ảnh cưới được không? !”

“Được. Chỉ cần em thích, chụp bao nhiêu cũng được”. Thanh âm của anh trầm trầm, giống như một lời thề.

Hạ Hải Dụ len lén nâng khóe môi, cô không cần chụp rất nhiều, đủ là được rồi!

Ước chừng qua 40’, tắc xi chậm rãi dừng lại, một ngôi biệt thự tư gia khí thế hoành tráng hiện ra trước mắt Hạ Hải Dụ.

Cô xuống xe, ngẩng đầu nhìn hai phiến hoa khắc trên cửa sắt, đủ khí phái, nhưng cũng làm cho người ta cảm giác lạnh như băng.

Giữa sân có một suối phun thật to, chung quanh bồn hoa trong trồng đầy hoa tươi, hành lang gấp khúc nơi xa treo đầy tranh màu nước, ấm áp lại ấm tình người.

Đối diện còn có một hình nhân ngồi hướng lên trời, phía trên phủ tấm vải màu hồng, hình như là đặc biệt cho tiểu bảo bảo chuẩn bị.

Đường Húc Nghiêu đem rương hành lý từ sau xe chuyển ra, sau đó thanh toán tiền xe, rồi mới đến bên người cô, dắt tay cô đến cửa phụ bên cạnh của chính.

Đưa tay ra nhấn chuông cửa có video theo dõi.

“Ồn ào” một tiếng nói, màn ảnh sáng lên, tâm Hạ Hải Dụ chợt gia tốc nhanh hơn, chuyển bước chân, đến sau lưng Đường Húc Nghiêu.

Nghe điện thoại là Đường Húc Đông, anh và Triệu Chỉ Ngọc thích an tĩnh, cho nên trong nhà không có quần gia ..., chỉ vào ngày nghỉ sẽ có nhân viên làm theo giờ đến dọn dẹp.

“Anh hai, là em, mở cửa nhanh một chút, em dẫn theo vợ tương lai đến cho anh cùng chị dâu gặp mặt!” Đường Húc Nghiêu cố ý cường điệu ba chữ “vợ tương lai”, khiến Hạ Hải Dụ núp sau lưng anh không nhìn được trộm nhéo hông anh một cái

“Thật là đau!” Đường Húc Nghiêu kêu la một tiếng, khoa trương không dứt.

“.....” Mặt Hạ Hải Dụ hồng lên, bởi vì cô nghe được rõ ràng tiếng cười khê của Đường Húc Đông ở đầu bên kia.

Một giây kế tiếp, cửa chính chạy bằng điện từ từ mở ra, cùng lúc đó, Đường Húc Đông cùng Triệu Chỉ Ngọc cũng từ trong nhà đi ra, xa xa, ánh mắt tò mò nhìn về phía Hạ Hải Dụ.

Đường Húc Nghiêu một tay xách hành lý, một tay dắt Hạ Hải Dụ, hai người rất ăn ý không có nói chuyện, nhưng hai cái tay, mười ngón quần quít chặt chẽ.

Từ xa đến gần, bốn người rốt cuộc gặp nhau.

“.....” Hạ Hải Dụ có chút xấu hổ, không dám ngẩng đầu, bên tai đột nhiên nóng lên.

Đường Húc Nghiêu khoa trương kêu lên, “Anh hai, chị dâu.”

“Ừ.” Đường Húc Đông cùng Triệu Chỉ Ngọc cũng mỉm cười gật đầu, tuy nhiên vẫn đưa ánh mắt vào trên người Hạ Hải Dụ vẫn đang cúi đầu .

Đường Húc Đông khê nheo con mắt, ánh mắt cố nhìn kỹ một chút, Triệu Chỉ Ngọc ngược mắt nhìn chồng mình, trong đôi mắt có nghi vấn như nhau: cô bé này nhìn có chút nhìn quen mắt !

“Nghiêu, sao không giới thiệu? !”

Đường Húc Nghiêu cười cười, “Cô ấy là người phụ nữ em muốn cưới, Hạ Hải Dụ.”

Dứt lời, Đường Húc Đông cùng Triệu Chỉ Ngọc đều là ngẩn ra.

Hạ Hải Dụ. ....

Sao lại trùng hợp vậy. . . . .

185. Chương 185: Sự Thật Về Vụ Tai Nạn

Là trùng tên trùng họ thôi. . . . .

Chỉ mong vậy . . . . .

“Hải Dụ, em mau chào hỏi a!” Đường Húc Nghiêu kéo tay của cô, đẩy mắt đầy vẻ dịu dàng, nói nhỏ giọng tiến bên tai cô, “Gọi anh cả và chị dâu đi.”

Hạ Hải Dụ mấp máy môi, ngượng ngùng gọi một tiếng, “Anh cả, chị dâu.”

Dứt lời, cô cũng ngẩng đầu lên, trên mặt còn nở nụ sáng chói.

Đường Húc Đông và Triệu Chỉ Ngọc đồng thời cứng đờ, một ít hy vọng mong manh cũng tan biến.

Là cô ấy!

Quả nhiên chính là cô ấy!

Hai vợ chồng cùng nhau hướng Hạ Hải Dụ gật đầu một cái, nụ cười trên mặt có phần cứng ngắc.

Ý trời trên người!

Hạ Hải Dụ bởi vì khẩn trương nên cũng không phát hiện ra vẻ khác thường của Đường Húc Đông và Triệu Chỉ Ngọc; Đường Húc Nghiêu nhạy cảm phát hiện có gì đó không đúng, nhưng lại không nghĩ ra là gì.

Theo lý thuyết, anh và chị dâu lần đầu tiên thấy Hải Dụ phải rất vui mừng mới phải? !

Tiếng khóc của đứa trẻ trong phòng đã cắt đứt dòng suy tư của cả bốn người, Triệu Chỉ Ngọc vội vàng chạy vào phòng, “Thật xin lỗi, chị đi xem Tuyết Nhi một chút!”

Tuyết Nhi? !

Ánh mắt của Hạ Hải Dụ lập tức sáng lên.

Đường Húc Đông cười ảm áp, “Muốn đi thăm đứa bé sao? !”

Hạ Hải Dụ quả thực là thụ sủng nhất kinh, dùng sức gật đầu, sau đó khi lấy được sự cho phép của chủ nhà vội đuổi theo Triệu Chỉ Ngọc vào phòng trẻ.

Chỉ còn lại Đường Húc Đông cùng Đường Húc Nghiêu, giữa hai anh em cũng không cần che giấu, Đường Húc Đông hỏi thẳng vào vấn đề, “Nghiêu, em xác định nghiêm túc với cô ấy? !”

“Vâng!” Đường Húc Nghiêu gật đầu một cái, sau đó nhún mày hỏi ngược lại, “Anh, anh và chị dâu đã từng gặp qua Hải Dụ sao? !”

“Không có. Nhưng anh biết rõ về cô ấy.”

“Sao? !” Đường Húc Nghiêu kinh ngạc.

Đường Húc Đông cũng không có ý định giấu giếm, “Năm năm trước, cha mẹ của cô ấy xảy ra tai nạn xe cộ, lúc ấy trong thành phố không có một luật sư nào dám giúp cô ấy khởi tố.”

Nói đến đây, Đường Húc Nghiêu cũng trực tiếp làm rõ ý, “Anh, thật ra thì lần này em đưa Hải Dụ đến đây cũng vì vụ án của cha mẹ cô ấy năm đó, anh có thể giúp cô ấy lật lại bản án? !”

Đường Húc Đông quả quyết lắc đầu, “Nếu như có thể, năm năm trước anh đã làm rồi.”

“Anh, anh coi như là giúp em!”

Đường Húc Đông vẫn tiếp tục lắc đầu, “Nếu như có thể giúp, anh nhất định sẽ giúp . Nhưng đây là chuyện không thể.”

“Nhưng việc này đối với Hải Dụ rất quan trọng, cha mẹ cô ấy là bị người ở phía sau tông vào đuôi xe mới dẫn đến tai nạn, người gây ra tai nạn bỏ không nói, còn ngược lại đem lỗi lầm đó xóa sạch, thật không công bằng!”

Đường Húc Đông khẽ thở dài, “Nghieu, cái thế giới này chỉ có trái với công bằng, không có tuyệt đối! Em ở trên thương trường nhiều năm cũng nên hiểu đạo lý này đi! Không nên bị tình cảm chi phối!”

“ . . . . .” Đường Húc Nghiêu dừng lại, giật mình, anh quả thật là đã bị tình cảm che mờ. Không sai, anh hiểu rất rõ cái thế giới khắc nghiệt này, nhưng là, anh thật hi vọng có thể giúp được cô.

“Anh, vụ án này còn trong thời gian có thể tố tụng, anh có thể giúp một tay, thử cố gắng được không? !”

“Anh sẽ thử một chút.” Đường Húc Đông hơi bảo thủ nói.

Đường Húc Nghiêu vỗ vỗ vào bả vai của anh trai, “Em biết là anh sẽ đáp ứng!”

“Anh chỉ nói là sẽ thử qua.” Đường Húc Đông lần nữa nhắc lại.

“Được rồi, em tin vào năng lực của anh, anh thử một chút thì tỷ lệ thành công cũng tới 99%!” Đường Húc Nghiêu chậm rãi cười, muốn ngay lập tức báo tin vui này cho Hạ Hải Dụ.

Bởi vì bay đường dài nên Đường Húc Nghiêu và Hạ Hải Dụ cũng có chút mệt, hơn nữa lại chênh lệch múi giờ, hai người càng không quen, rửa mặt qua loa sau đó ăn điểm tâm do Triệu Chỉ Ngọc chuẩn bị đã cảm thấy buồn ngủ, chia tay nhau tại phòng khách, Đường Húc Đông và Triệu Chỉ Ngọc cũng nhanh chóng về phòng ngủ

Trong giường lớn, Triệu Chỉ Ngọc nhẹ nhàng rúc vào ngực chồng, dịu dàng hỏi, “Ông xã, anh định làm gì, giúp Hải Dụ lật lại bản án sao? !”

“Chớ dại dột, vụ án kia đã sớm kết thúc rồi, anh nói như vậy chỉ là muốn an ủi Nghiêu thôi.”

“Ông xã. . . . . Trong lòng anh khẳng định là rất khổ sở. . . . .”

“Khổ sở cũng không thể làm gì, ai kêu người gây ra tai nạn đó là là ông nội !”

Chân tướng chính là như vậy.

Năm năm trước, người gây ra vụ tai nạn của cha mẹ Hải Dụ chính là Lão Thái gia của nhà họ Đường.

Ngày đó, tài xế của ông Đường đang lái xe trên đường thì bị viêm ruột thừa cấp tính phải vào bệnh viện, vốn là sẽ có một tài xế khác tới trước thay, nhưng Đường lão thái gia muốn kịp thời gian tham dự buổi khánh thành quan trọng nên dưới tình thế cấp bách liền chính mình lái xe.

Phải biết khi đó Đường lão gia đã nhiều năm không tự lái, gặp sự cố, cũng không phải là điều gì bất ngờ.

Cũng không có nghĩ tới hậu quả lại nghiêm trọng như vậy.

Bị tông vào đuôi xe, xe trực tiếp từ trên cầu lao xuống, nổ tung sau đó rơi xuống biển, hài cốt cũng không còn.

Mà Đường lão thái gia cũng bị thương, kinh sợ một lúc, nhưng dù sao cũng đã lăn lộn trên thương trường cả đời, việc gì chưa từng trải qua, sau khi gây chuyện còn có thể giữ tỉnh táo, thành công mà chạy khỏi hiện trường.

Muốn che giấu chân tướng một vụ tai nạn lớn rất khó khăn, nhưng đối với Đường gia mà nói, cũng không quá khó khăn.

Khi đó, tài xế của Đường lão thái gia phải chịu tội, sau đó nhà họ Đường cũng có ý bồi thường cho người nhà nạn nhân một khoản tiền, nhưng là, tuy mới gần 15 tuổi nhưng Hạ Hải Dụ lại dứt khoát từ chối số tiền đó, cô thậm chí còn tố cáo tội vụ không.

Thật phiền toái!

Theo trình tự của luật pháp, số tiền đấy có thể làm bằng chứng giúp đem chân tướng sự việc ra ánh sáng, sẽ có rất nhiều luật sư mới ra nghề muốn khiêu chiến với những vụ án lớn để tạo danh tiếng cho nên Đường lão gia cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng. Nhưng là, ông ta còn một quả quân cờ cuối cùng, đó chính là Đường Húc Đông.

Đứa cháu đích tôn sẽ không tự tay đem chính ông nội của mình đưa lên tòa án đi, huống chi người cháu này còn do một tay ông nuôi lớn!

Đường lão gia đem toàn bộ sự thật trong vụ tai nạn xe cộ đó nói cho Đường Húc Đông, cũng yêu cầu anh vì mình phải giấu chuyện này xuống.

Đường Húc Đông luôn cho rằng ông nội của mình chỉ vì lợi ích có thể không chừa thủ đoạn nào, nhưng cũng không nghĩ đến ông có thể không để tâm tới cả mạng người!

Nhưng, anh không thể cùng ông nội đối kháng, đám cưới của anh và Chỉ Ngọc cũng đang bị ngăn cản quyết liệt nên anh muốn nhân cơ hội này đưa ra điều rời khỏi nhà họ Đường.

Dĩ nhiên, yêu cầu của anh khiến Đường lão gia rất giận dữ, nhưng là, hai bên cuối cùng cũng đạt được thỏa thuận chung.

Năm năm đã qua, Đường Húc Đông cũng chưa bao giờ quên sự kiện đó nhưng lại không nghĩ tới, năm năm sau Hạ Hải Dụ sẽ xuất hiện ở nhà mình với thân phận này.

Suy nghĩ một chút cảm thấy thật đáng sợ, cô ấy cùng Đường Húc Nghiêu, tương lai của họ sẽ ra sao? !

186. Chương 186: Nhớ Lại

Cũng trong thời gian này, Thần Dật cũng nhớ lại chuyện trước đây.

Hai năm trước, sau khi anh về nhà ông ngoại thì ngẫu nhiên nghe được cuộc nói chuyện của ông và mẹ.

Bọn họ nói đến vụ tai nạn xe cộ, nói đến chuyện của Hải Dụ.

Tai nạn xe đã là chuyện rất đáng sợ, nhưng đáng sợ hơn là chuyện sau tai nạn xe, mẹ anh trợ giúp ông ngoại xử lý vấn đề khó giải quyết, thậm chí vẫn âm thầm giám sát hành động của Hạ Hải Dụ.

Qua lời nói của mẹ, anh biết vì vụ tai nạn đó mà cuộc sống của Hạ Hải Dụ rất khó khăn, phải bôn ba khắp nơi, vốn không có gì nhưng sau đó phát hiện bệnh tình của Hải Tinh, cô tuy phải chạy vạy vay tiền nhưng vẫn cố gắng tìm cách đòi điều tra lại nguyên nhân vụ tai nạn của cha mẹ, khiến mẹ anh chú ý tới.

Anh đứng ở ngoài cửa nghe được tin kinh hãi này, trái tim cảm thấy lạnh lẽo, lặng lẽ rời đi.

Ngày thứ hai, anh liền bắt đầu âm thầm điều tra tư liệu về Hải Dụ, lại phát hiện cô và anh cùng trường, chỉ là dưới khóa.

Sau đó, bọn họ ở trong trường học quen biết nhau, không thể phủ nhận, anh ban đầu chỉ là muốn gặp mặt cô, không nghĩ tới anh lại thích cô.

Sau đó tất cả đều diễn ra rất tự nhiên và thuận lợi, anh và Hải Dụ trở thành người yêu của nhau như các cặp đôi khác trong trường cho đến khi mẹ anh phát hiện ra.

Anh và mẹ đã tranh chấp vô số lần, thậm chí tranh cãi âm ỉ khiến cả nhà đều biết, nhưng tất cả quá khứ đều bị mẹ anh che giấu rất tốt, nói chỉ là bởi vì anh thích một người con gái bình thường, không đả động một chữ nào đến vụ tai nạn xe.

Cuối cùng, mẹ anh dùng Hải Tinh để uy hiếp, anh và Hải Dụ bị buộc chia tay.

Anh phải lập tức ra nước ngoài, thậm chí bị mẹ uy hiếp nếu như anh cùng Hải Dụ còn có bất kỳ liên lạc nào thì bà không những sẽ yêu cầu các bệnh viện từ chối chữa cho Hải Tinh mà còn ngăn cản việc học hành của Hải Dụ ở trường.

Vì vậy, anh buộc phải đi Châu Âu, ngay cả một câu gặp lại cũng không kịp nói.

Sau đó, chuyện về vụ tai nạn đó cũng chìm vào quên lãng, cái tên Hải Dụ cũng không còn được nhắc tới ở nhà họ Đường, cho đến khi Đường Húc Nghiêu về nước và lại có quan hệ với cô.

Lúc đầu, tất cả mọi người đều cho là Đường thiếu gia chỉ là vui đùa một chút, không có gì đáng lo, Đường lão gia cũng không có đưa ra bất kỳ hành động nào, nghĩ không lâu bọn họ sẽ kết thúc; không ai nghĩ đến sau này là dây dưa không ngừng, không thể cứu vãn.

Ngày đó, tại tiệc mừng thọ của Đường lão gia, toàn bộ mâu thuẫn bộc phát.

Mọi người cũng biết tính khí của Đường Húc Nghiêu, một khi anh biết sự thật về vụ tai nạn xe năm đó, cục diện sẽ trở nên rất khó coi, mặc dù khi đó anh ta và Hải Dụ còn chưa yêu nhau sâu đậm nhưng cũng không đảm bảo anh ta sẽ không làm chuyện gì bậy bạ nên Đường lão gia mặc dù rất giận nhưng cuối cùng vẫn đành để anh ta rời khỏi công ty.

Anh biết, dù quá khứ đã lùi xa nhưng có một số chuyện vẫn không thể kết thúc.

Thần Dật ngửa đầu bưng ly nước lên, lại ăn một viên thuốc giảm đau.

Còn là rất đau, lòng vẫn rất đau.

Khi thật sự đã yêu sâu đậm một ai đó, tất nhiên sẽ phải trải qua một cuộc phong ba, có những người, có những việc không phải muốn quên là có thể quên được.

Thống khổ nhất chính là mất đi một cái gì đó, biết rằng nó sẽ mãi mãi biến mất, mãi mãi không trở về nữa nhưng vẫn lưu luyến mãi, vẫn còn ở trong tim, không rút ra được.

Dù gặp nhau sai thời gian, sai địa điểm, sai hoàn cảnh nhưng khi đã yêu một người thì sẽ dùng cả cuộc đời để hoài niệm.

Khó tránh khỏi đau, khó tránh khỏi thương tích, nhưng vô luận là muốn hay không thì những thứ đó vẫn rời xa.

Có một số việc không thể quay đầu, có những nỗi nhớ không thể nào quên, nhưng cũng có vài người chỉ có thể vĩnh viễn chôn giấu tình cảm.

Giơ tay lên nhìn đồng hồ, nếu anh đoán không sai thì giờ này Bạch Hạo Nhiên đã đến Sydney.

Khóe miệng anh dâng lên một nụ cười khổ: Hải Dụ, anh có thể vì em làm rất nhiều chuyện, chỉ hy vọng em có được hạnh phúc.

Sydney.

Đường Húc Đông và Triệu Chỉ Ngọc bận rộn trong phòng bếp, còn Đường Húc Nghiêu và Hạ Hải Dụ phụ trách chăm sóc tiểu công chúa Tuyết.

Tiểu công chúa có nước da trắng nõn nà, đôi mắt đẹp long lanh, môi hồng nhuận, mặc bộ váy nhỏ đáng yêu, hình trái táo, khiến người khác nhìn vào rất muốn cưng chiều.

“Tuyết Nhi, ta là chú của cháu, còn đây là thím.” Đường Húc Nghiêu vỗ nhẹ vào đầu đứa nhỏ, dịu dàng giới thiệu.

Mặt Hạ Hải Dụ đỏ lên, “Anh đang nói gì vậy, còn chưa có kết hôn mà!”

Cô xấu hổ hướng về phía tiểu công chúa mỉm cười, “Tuyết Nhi, gọi là dì a!”

Khóe miệng của Đường Húc Nghiêu khóe miệng co giật, nhỏ giọng nói, “Dì của Tuyết Nhi là Triệu Chỉ Tịch, tự em suy nghĩ một chút, muốn làm dì hay là thím? !”

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ bĩu môi, đương nhiên là thím rồi !

Đứa nhỏ rất thích Hạ Hải Dụ, ngồi ở trong ngực của cô liên tục sờ tóc của cô, bàn tay nhỏ bé mềm nhũn, còn thơm ngào ngạt, thậm chí mang theo mùi sữa!

Đường Húc Nghiêu thấy cảnh đó thì nước miếng thiếu chút nữa chảy xuống.

Thật sự rất đáng yêu a!

Nếu như anh và Hải Dụ cũng có thể sinh được một đứa con như vậy thì thật tốt!

Nuốt nước miếng một cái, Đường Húc Nghiêu tắc tắc tiếp cận tới gần, “Hải Dụ, chúng ta cũng phải nỗ lực, nhanh lên một chút sinh đứa nhỏ tới chơi!”

Lại nói bậy!

Cô mới không cần chưa kết hôn mà có con !

Lại nói sinh con để chơi?!

Một ngón tay hướng trán của anh đâm tới!

Lúc này, Triệu Chỉ Ngọc từ trong phòng bếp đi ra, vòng qua hành lang, đi tới phòng khách, “Có thể ăn cơm a!”

Tiểu công chúa ngay lập tức hưởng ứng, nhìn Triệu Chỉ Ngọc hoan hô một tiếng, nói không rõ chữ, “Mẹ, cơm cơm!”

Bốn người lớn và một đứa trẻ cùng nhau ngồi trước bàn ăn, thức ăn dọn ra đầy đủ cả sắc hương vị khiến người ta chỉ muốn ăn thật nhiều.

Chợt, Hạ Hải Dụ ngửi thấy mùi dầu mỡ liền cảm thấy khó chịu trong người, dạ dày có cảm giác gợn gợn, vội xoay người, đưa tay che miệng

“ . . . . .” Thật có cảm giác buồn nôn!

Đường Húc Nghiêu sợ hãi, vội vàng vỗ vỗ phía sau lưng của cô, “Hải Dụ, thế nào, em không phải thoải mái a, em có cần đi bệnh viện xem một chút? !”

“Không cần không cần. . . . . Em không sao. . . . .” Hạ Hải Dụ liền vội vàng lắc đầu, không cần lo lắng thái quá, sau khi nôn cô đã cảm thấy đỡ hơn nhiều.

Triệu Chỉ Ngọc nghi ngờ nhìn Hạ Hải Dụ, mặc dù cảm thấy có chút lúng túng, nhưng vẫn là không nhịn được hỏi, “Hải Dụ. . . . . Em. . . . . Em sẽ không phải là có chứ? !”

187. Chương 187: Ý Trời

Nghe xong, Hạ Hải Dụ đơ người, Đường Húc Nghiêu cũng đơ.

Có? !

Có cái gì à? !

Có em bé sao? !

Mặc dù hai người vừa nói đùa về chuyện có em bé, nhưng là giờ phút này cũng bối rối.

Đường Húc Nghiêu quay đầu, tầm mắt nhìn xuống bụng của Hạ Hải Dụ, nơi đó, có con của anh? ! Một sinh mệnh nhỏ? ! Là con của anh và Hải Dụ? !

Trời ạ, quá thần kỳ!

Cảm giác vui sướng lập tức cuốn lấy toàn thân, tinh thần hưng phấn không lời nào có thể miêu tả được, Đường Húc Nghiêu ôm Hạ Hải Dụ, “Bà xã, chúng ta có em bé? !”

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ không biết nên gật đầu hay lắc đầu, hoàn toàn không biết a!

Đường Húc Nghiêu khẳng định chắc chắn, “Nhất định là có! Hải Dụ, nhanh lên một chút, em phải cho anh một đứa nhỏ đáng yêu giống thiên sứ như Tuyết Nhi! A, dĩ nhiên, nếu là con trai anh cũng vậy sẽ thích, chỉ cần là em sinh, anh đều thích!”

Hạ Hải Dụ trong đầu còn mơ hồ, làm sao đã mang thai, bọn họ số lần cũng không nhiều a, lại nói mỗi lần hẳn đều có thực hiện các biện pháp an toàn!

Ách. . . . . Không đúng không đúng. . . . . Có một lần không có thực hiện biện pháp an toàn. . . . . Chính là lần cô phát sốt.

Sau đó cô vốn muốn uống thuốc, nhưng là bị anh cướp mất.

Oh, My—God!

Sẽ không đúng lúc như vậy chứ? !

Nhưng là cô tháng trước đại di mù giống như không có đúng lúc .

Thật sự có? !

Cảm giác thật không thể tưởng tượng nổi à? !

Đường Húc Nghiêu không nhịn được đưa tay sờ lên bụng Hạ Hải Dụ, lại bị cô đẩy tay của anh, “Làm gì á..., anh và chị dâu vẫn còn ở bên cạnh !”

“Cho anh sờ một chút thì đã sao? ! Anh là cha của đứa nhỏ a!”

“Cái gì cha mẹ, lại không xác định! Em không chừng là bởi vì say máy bay nên mới muốn ói !”

“Cũng đã xuống máy bay nhiều giờ, còn ảnh hưởng cái gì cơ a! Nhất định là có!”

“Chớ nói nhảm!” khuôn mặt Hạ Hải Dụ đỏ bừng, hung hăng trừng mắt nhìn anh.

Một bên, Triệu Chỉ Ngọc buồn cười, hết nhìn Đường Húc Nghiêu lại nhìn Đường Húc Đông, “Hai anh em này thật giống nhau, khi biết chị mang thai anh ấy cũng khấn nguyện như thế! Hải Dụ, như thế này đi, sau khi ăn cơm, chị cùng em đi bệnh viện kiểm tra một chút!”

“Vâng” Hạ Hải Dụ xấu hổ gật gật đầu.

Đường Húc Nghiêu xung phong nhận việc, “Em cũng đi!”

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ ở dưới mặt bàn len lén bấm chân của anh một cái.

Chỉ là Đường Húc Nghiêu đã mừng như điên, đối với một ít đau đớn đó hoàn toàn không để ý, lấy dưa gắp thức ăn cho cô, “Vợ yêu, ăn nhiều một chút, em bây giờ là ăn cho hai người đấy!”

Khóe miệng Hạ Hải Dụ co giật, nhỏ giọng nói, “Không nhất định là mang thai, anh tạm thời đừng khoa trương như vậy!”

“Cái gì khoa trương, anh dám khẳng định 200%, tuyệt đối là có!”

Hạ Hải Dụ không muốn nói chuyện cùng anh nữa, bưng bát cơm lên ăn.

“Vợ yêu, ăn nhiều cá chút, cá có dinh dưỡng!”

“ . . . . .”

“Ôi không được á..., cá có xương, vẫn là ăn thịt tốt hơn!”

“ . . . . .”

Hạ Hải Dụ buồn bực ăn cơm, hận không thể vùi mặt vào chén cơm, quá mất mặt rồi !

Tuy xấu hổ nhưng trong lòng vẫn là rất mong đợi, nếu quả như thật có em bé, vậy cũng thật là ý trời, lúc ấy bọn họ đã nói, nếu như có em bé liền kết hôn, hiện tại thời gian vừa vặn.

Khỏe miệng, kim lòng không được vênh lên.

Đường Húc Đông cùng Triệu Chỉ Ngọc nhìn đối phương, cảm xúc trong lòng thật phức tạp.

Sau khi ăn xong, Triệu Chỉ Ngọc gọi điện thoại hẹn trước thời gian với bác sĩ.

“Hải Dụ, lúc ba giờ chị em mình sẽ tới gặp bác sĩ Daphne, đây là bác sĩ đã khám thai cho chị trước đây, cô ấy sẽ đích thân kiểm tra giúp em.”

“Vâng, em cảm ơn chị.” Hạ Hải Dụ vô cùng cảm kích nói .

Trên ghế sa lon, mấy người ngồi chung một chỗ nói xấu việc trong nhà, bầu trời ngoài cửa sổ xanh thẳm xanh thẳm, thỉnh thoảng có mấy đám mây trắng trôi qua, phong cảnh đẹp như tranh.

Đường Húc Nghiêu và Hạ Hải Dụ ngồi chung một chỗ, liếc nhìn ảnh cưới của Đường Húc Đông và Triệu Chỉ Ngọc.

Trong hình, nét mặt của Triệu Chỉ Ngọc tươi cười như hoa, mặc chiếc áo cưới xinh đẹp có màu trắng thuần khiết, có màu hồng ngọt ngào, còn có màu đỏ rực rỡ. . . . . Mỗi bộ đẹp một vẻ!

Hạ Hải Dụ không nhịn được đưa tay lên sờ, mặc dù chỉ là hình, nhưng cô lại giống như thật, có thể chạm tới những thứ tơ lụa mềm mại kia, không tự chủ được hăm mộ ra tiếng, “Thật là xinh đẹp!”

Đường Húc Nghiêu cúi đầu nhìn cô, môi mỏng giơ lên, “Thích không? !”

“Vâng!” Hạ Hải Dụ thành thực gật đầu, ánh mắt tiếp tục si mê.

“Vậy ngày mai chúng ta phải đi thử áo cưới đi!” Đường Húc Nghiêu không hề báo động trước lên tiếng.

Hạ Hải Dụ sửng sốt một chút, “Quá nhanh đi? !”

Đường Húc Nghiêu cười dịu dàng dị thường, cầm tay Hải Dụ đặt ở trên bụng của cô, “Chờ đợi thêm nữa, em có thể không mặc được áo cưới !”

“ . . . . . ” Hạ Hải Dụ chu mỏ một cái, hình như là vậy, nếu như thực xác định là mang thai, đúng là không còn kịp rồi! Cô cũng không muốn ưỡn bụng cử hành hôn lễ!

Công chúa nhỏ Tuyết Nhi ngồi ở trên ghế sa lon, lười biếng, ánh nắng ấm áp chiếu lên người bé, hơn nữa ăn uống no nê, rất nhanh sẽ khiến cô bé buồn ngủ, con mắt nhỏ xinh đẹp có vẻ đã díp lại, nháy mấy cái, liền ngã đầu ngủ thiếp đi.

Mới vừa còn nói bi bi bô bô không ngừng, lập tức đã ngủ, Đường Húc Nghiêu cùng Hạ Hải Dụ cũng cảm thấy thật thần kỳ, quay đầu nhìn nhau, trong đôi mắt cũng không giấu vẻ hăm mộ.

Triệu Chỉ Ngọc khom lưng ôm con, mỉm cười nói, “Chị ôm con bé trở về phòng trẻ, các em cứ ngồi nói chuyện tiếp.”

“Vâng.”

Tầm mắt của Đường Húc Nghiêu cùng Hạ Hải dõi theo, đều là một bộ dạng thèm nhỏ dãi, ông trời, đứa nhỏ thật là đáng yêu!

Đường Húc Đông nhìn thấy tình cảm gắn bó của hai người, đáy lòng lo lắng càng sâu. Tựa như muốn trốn tránh, đứng lên, “Nghiêu, Hải Dụ, anh cũng đi vào phòng trẻ, một mình Chỉ Ngọc anh không yên tâm.”

“Đi đi đi đi!” Đường Húc Nghiêu khoát tay áo, lúc nào cũng để tâm tới một người, anh hiện tại cũng đã hiểu cảm giác đó!

Nhìn đồng hồ đeo tay một chút, ừ, mới một giờ rưỡi a, ba giờ mới đi bệnh viện ! Thật là lâu chết người rồi !

Thời gian chờ đợi ở bên trong luôn đặc biệt gian nan, mỗi một phút mỗi một giây đều giống như hành hạ, nhưng để được hạnh phúc thì đều đáng giá!

188. Chương 188: Gánh Nặng Ngọt Ngào

Ba giờ, Hạ Hải Dụ đang kiểm tra trong phòng khám tại khoa phụ sản của bệnh viện.

Ngoài cửa, Đường Húc Nghiêu không ngừng đi qua đi lại.

“Đã vào trong đó lâu rồi, thế nào còn chưa có đi ra? !”

Đường Húc Đông vỗ vỗ bờ vai của anh, lấy kinh nghiệm của người từng trải an ủi, “Chớ khẩn trương, sẽ rất nhanh đi ra!”

“ . . . . . ” Tiếp tục đi tới đi lui.

Chợt, cửa phòng mở ra, Triệu Chỉ ngọc dẫn đầu đi ra, sau đó tiện tay đem cửa đóng lại, cô như có thâm ý nhìn Đường Húc Đông một cái.

Đường Húc Nghiêu nóng nảy, “Chị dâu, chị nhìn anh cả làm cái gì, nói cho em biết nhanh lên a! Hải Dụ có phải là mang thai hay không? !”

Triệu Chỉ Ngọc khẽ mở miệng, “Chờ Hải Dụ ra ngoài, để cho cô ấy nói với em!”

“Ôi, mọi người muốn cố ý gấp chết em phải không? !” Đường Húc Nghiêu sắp nổ lên.

Lúc này, cửa phòng lần nữa mở ra, Hạ Hải Dụ cúi đầu đi ra.

Đường Húc Nghiêu vội vàng vọt tới, nắm ở bắp vai của cô, “Hải Dụ, như thế nào? ! Em có em bé hay không? !”

“ . . . . . ” Hạ Hải Dụ không có lên tiếng, chỉ là đắm nhẹ vào bờ vai của anh, xấu hổ.

Đường Húc Nghiêu tròn to hai mắt, cười sảng khoái.

Anh đã biết nhất định là vậy!

Quả nhiên!

Đường Húc Đông hơi cảm thán, “Nghiêu, Hải Dụ, chúc mừng hai em đã lên chức ba mẹ rồi !”

“Cám ơn!”

Đường Húc Nghiêu ôm chặt lấy Hạ Hải Dụ, hận không thể hòa cô vào xương cốt của mình, còn kích động muốn đem cả người cô ôm ngang lên, xoay cô tại chỗ.

Hạ Hải Dụ lên tiếng kinh hô, “Ôi. . . . . Anh làm gì thế á. . . . . Mau buông em xuống!”

“Không thả không thả! Anh hiện tại ôm hai người, không chỉ là ôm em, còn ôm con của chúng ta!”

Hạ Hải Dụ bị tính trẻ con của anh chọc cho dở khóc dở cười, “Anh nói nhăng nói cuội gì đó à? !”

“Anh đâu có nói bậy, vốn chính là như vậy! Con ở trong bụng em, anh ôm em thì đồng nghĩa với ôm em cùng con, hai người!”

“Ôi. . . . . Đầu em choáng á! Mau buông em xuống!”

“ . . . . . ” Lí trí của Đường Húc Nghiêu rốt cuộc trở về, cẩn thận từng li từng tí đem Hạ Hải Dụ để xuống, nhưng vẫn là ôm chặt eo của cô, “Hải Dụ, chúng ta thật sự có con rồi!”

“Vâng!” Hạ Hải Dụ nặng nề gật đầu, đưa tay ôm lấy anh.

Giờ khắc này thật hạnh phúc.

Không lâu về sau, sẽ có một tiểu thiên sứ chào đời, tình yêu của bọn họ sẽ càng bền chặt, đây là kết tinh hoàn mỹ nhất.

Bác sĩ Daphne cầm báo cáo từ trong phòng khám đi ra, bỏ khẩu trang xuống, mỉm cười nhìn qua mấy người đang đứng ở hành lang, sau đó hướng về phía ba mẹ mới dặn dò, “Phụ nữ có thai thân thể có chút suy yếu, phải chú ý bổ dưỡng, tôi sẽ kê mấy đơn thuốc, lấy về uống đúng theo chỉ dẫn, dưỡng thai cho tốt!”

Đường Húc Nghiêu cùng Hạ Hải Dụ gật đầu liên tục, “Cám ơn bác sĩ!”

“Không khách khí!”

Đường Húc Nghiêu nhận đơn thuốc từ bác sĩ Daphne, kích động không thôi, hướng về phía Hạ Hải Dụ giục, “Bà xã, thấy không, em về sau phải ngoan ngoãn nghe lời, anh yêu cầu em ăn cái gì em sẽ phải ăn cái đó!”

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ buồn buồn gật đầu một cái, xong đời, về sau cô thảm!

Nhưng là, vì đứa nhỏ trong bụng, dù có khó ăn đến mấy cô cũng cố gắng!

Ai ai ai, gang nặng ngọt ngào a!

Trên đường trở về, hai tay Hạ Hải Dụ vẫn dính sát ở trên bụng, khoe miệng cũng vẫn cong lên .

Xe đi với tốc độ chậm, cô lơ đãng nhìn ra ngoài cửa xe, một bóng dáng quen thuộc thoáng qua.

Con người lập tức phóng đại.

“Sao vậy, Hải Dụ? !” Đường Húc Nghiêu phát hiện sự khác thường của cô, khẩn trương hỏi, chỉ sợ thân thể cô khó chịu.

Hạ Hải Dụ tiếp tục nhìn quanh, nhưng nhìn lại đã không tìm được bóng dáng kia rồi.

Là hoa mắt sao? !

Hay là là nhận lầm người? !

Nhưng là rất không có khả năng a!

Bóng dáng Hạo Nhiên rất quen thuộc, làm sao có thể sẽ nhìn lầm? !

Nhưng là. . . . . Anh ấy tại sao lại ở Sydney? !

Đường Húc Nghiêu thấy cô có chút hoảng hốt, khẩn trương hơn, “Hải Dụ, nói chuyện với em a, rốt cuộc sao vậy? !”

Hạ Hải Dụ lắc đầu một cái, “Không có gì, hoa mắt, nhìn lầm người!”

Đường Húc Nghiêu thở phào nhẹ nhõm, một giây kế tiếp rồi lại không yên tâm, “Em là một mỗi sao, vừa nãy bác sĩ nói thân thể người mang thai rất dễ mệt mỏi, phải nhiều nghỉ ngơi, như vậy đi, em dựa vào anh ngủ đi, đợi đến nhà anh gọi em.”

“Vâng.” Hạ Hải Dụ nhắm mắt lại, tựa sát vào vai của Đường Húc Nghiêu.

Hạo Nhiên, bất kể có phải là anh hay không, em đều hi vọng anh hạnh phúc.

Em rất khỏe, em hi vọng anh cũng tốt.

Buổi tối trước khi đi ngủ Đường Húc Nghiêu có chút cổ quái.

Hạ Hải Dụ nhú mày, nhìn đẹp trai bức người nhưng lại có trách nhiệm làm ba rất cao, nhỏ giọng lầu bầu, “Anh lại muốn làm gì? !”

Vừa mới dứt cho cô ăn thật nhiều đồ, nắn vai đầm chân cho cô, hiện tại không biết còn làm trò gì nữa? !

“Hư. . . . .” Đường Húc Nghiêu cắt đứt suy nghĩ của cô, lên tiếng, “Hiện tại đã đến giờ kể chuyện cổ tích!”

“Chuyện cổ tích? !”

“Đúng, anh sẽ kể chuyện cổ tích cho bé nghe!”

Hạ Hải Dụ cười đến vô lực, “Em bé hiện tại chỉ bằng hạt đậu phộng, nghe không hiểu chuyện cổ tích!”

“Nghe không hiểu anh cũng vậy phải kể! Anh mới vừa lên mạng điều tra, ba thường xuyên ở bên đứa nhỏ có thể ảnh hưởng đến khả năng số học. Vai trò của người ba đối với sự phát triển của thai nhi có ảnh hưởng rất lớn, con chúng ta sẽ càng thông minh, năng lực thích ứng mạnh hơn. Được ba tỉ mỉ chăm sóc, lớn lên đứa nhỏ sẽ rộng lượng hơn, có cảm giác an toàn hơn!”

Đường Húc Nghiêu giống như là trấn an mèo nhỏ, vỗ vỗ đầu Hạ Hải Dụ, “Ngoan, cùng con nghe chuyện cổ tích đi!”

“Ngày xưa ngày xưa, có một chú thỏ đáng yêu đi trong rừng. . . . .”

“Em không muốn nghe chuyện về con thỏ nhỏ, em muốn nghe kể anh hùng!” Bé con, mẹ bắt đầu khó chịu.

Đường Húc Nghiêu rất bình tĩnh mỉm cười, “Ngày xưa ngày xưa, anh hùng đi trong rừng rậm. . . . .”

“Anh hùng lòi thoi lúc nào, rõ ràng là muốn cùng quái thú đánh nhau!”

Đường Húc Nghiêu vẫn là mỉm cười, “Ngày xưa ngày xưa, anh hùng đi trong rừng rậm nhìn rất lòi thoi, cùng quái thú cũng rất lòi thoi đánh nhau. . . . .”

189. Chương 189: Chú Chân Dài

“ . . . . .” Mẹ của đứa bé như bị sét đánh, im lặng triệt để.

Ở trong truyện cổ tích của Đường Húc Nghiêu, anh hùng cùng Quái Thú bởi vì một chức danh lòi thoi không giải thích được đánh nhau bể đầu chảy máu, sau đó lại từ giành lòi thoi biến thành giành quả đại, cuối cùng còn tranh đoạt một con hươu cao cổ. . . . . Hoang đường vô cùng!

Trong phòng ngủ ấm áp, ánh đèn màu vàng nhạt tỏa ra ấm áp, sưởi ấm ước chừng cả gian phòng, Hạ Hải Dụ rúc vào lồng ngực Đường Húc, lười biếng ngẩng đầu, “Mấy kĩ sư ở Húc Dương đều là dùng cái loại suy nghĩ này đi thiết kế trò chơi sao? !”

“Thế nào? ! Không dễ nghe? !” Đường Húc Nghiêu nhú mày. Anh cảm thấy còn có thể đó a! Chuyện cổ tích tình tiết rất có trí tưởng tượng, cũng rất có lực chiến đấu đấy!

“Không có không có!” Hạ Hải Dụ vội vàng lấy lòng, “Dễ nghe! Quá dễ nghe rồi ! Dễ nghe khiến em muốn khóc a!”

Cô sờ sờ khóe mắt, thế nhưng thật sự có nước mắt chảy ra, nhưng là nhếch miệng lên độ cong làm thế nào cũng không giảm, cười đến rơi nước mắt!

Nếu hẳn còn kể chuyện cổ tích như thế này nhiều lần, không khéo đứa nhỏ trong bụng sinh ra sẽ biến thành Tiểu Ma Vương!

Nhưng là, cô cảm thấy thật hạnh phúc a!

Cốc cốc. . . . . Cốc cốc. . . . .

Cửa phòng chợt truyền đến tiếng gõ cửa.

Chỉ chốc lát sau, âm thanh dịu dàng của Triệu Chỉ Ngọc và liên truyền tới, “Hải Dụ, đã ngủ chưa? !”

Nghe tiếng, Hạ Hải Dụ vội vàng đẩy Đường Húc Nghiêu ra, “Không có không có, em còn chưa ngủ!”

Đường Húc Nghiêu cũng vội vàng đứng dậy, vốn là muốn nói anh đi mở cửa, nhưng là người khác đã đi tới cửa rồi.

Hạ Hải Dụ nhanh chóng mở cửa, “Chị dâu.”

Triệu Chỉ Ngọc cầm trong tay một cái túi chườm âm ấm, dịu dàng nói, “Tối nay có chút lạnh, em phải cực kỳ chú ý thân thể, cái này trải phía dưới, tránh cho cảm lạnh.”

“Cám ơn chị dâu.” Hạ Hải Dụ nhận lấy túi chườm, tràn đầy cảm kích.

“Không cần khách khí. Hải Dụ, em có gì không thoải mái cứ nói với chị biết không? !”

“Dạ!”

Đường Húc Nghiêu đi tới, đem túi chườm trong tay Hạ Hải Dụ cầm đi, chỉ sợ cô có chút gì mệt mỏi, hành động trẻ con của hắn khiến Hải Dụ xấu hổ, trừng mắt nhìn anh.

Triệu Chỉ Ngọc cũng là mím môi cười trộm, “Được rồi, thời gian không còn sớm, các em nghỉ ngơi đi!”

“Dạ, chị dâu ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Đóng cửa phòng, trên mặt Hạ Hải Dụ tràn đầy nụ cười, “Chị dâu đối với em thật tốt!”

“Chẳng lẽ anh đối với em không tốt sao? !” Người khác mất hứng.

Hạ Hải Dụ hừ một tiếng, nằm lại trên giường, thật là thoải mái!

Đường Húc Nghiêu cũng đi theo nằm sát bên người cô, ôm thân thể mềm mại trong lòng, nhưng là anh lại chỉ có thể làm Chính Nhân Quân Tử!

Bởi vì thời kì đầu mang thai không thể làm cái kia, nếu không rất dễ dàng thương tổn em bé!

Ai, hành hạ!

Nhưng là vì con của bọn họ, chỉ có thể nhẫn!

Chỉ là. . . . . Hôn một cái là có thể đi!

Cúi đầu nhìn qua cô, môi hồng nhuận trên khuôn mặt nhỏ nhắn, da thịt vô cùng mịn màng, thật mê người!

“Bà xã. . . . . Thân ái. . . . .” Phát động tập kích.

Một cái hôn rơi trên môi của cô, sau đó lại hôn trên bụng của cô, con và mẹ mỗi người đều hôn một cái a!

Đêm càng lúc càng khuya, yêu cũng càng ngày càng nồng.

Sáng hôm sau, Hạ Hải Dụ bị cơn buồn nôn khan làm cho tỉnh.

Một bên, Đường Húc Nghiêu còn yên lặng ngủ, cô không muốn đánh thức anh, bởi vì tối hôm qua anh cơ hồ cũng không thể nào ngủ ngon, cô nôn oẹ gay gắt, anh cũng bị giày vò, trời sáng anh mới ngủ được một lúc.

Nhìn người đàn ông bên cạnh bởi vì mình mà mệt mỏi, Hạ Hải Dụ trong lòng vừa đau lại vừa ngọt.

Che miệng, nhẹ nhàng xuống giường, bước nhanh đi vào phòng tắm.

Nôn một hồi, nhưng cái gì cũng không phun ra.

Cũng đứng, trong dạ dày có gì thì tối hôm qua cũng ỏi trống trơn rồi, dĩ nhiên cái gì cũng phun không ra, cũng chỉ là vị chua chua.

Bình tĩnh một lát, Hạ Hải Dụ đột nhiên cảm thấy khô miệng, muốn vào phòng bếp tìm một chút nước uống.

Trời vừa sáng, trong phòng rất là an tĩnh, cô nghĩ đại khái chỉ có một mình mình dậy sớm!

Nhưng là, khi sắp đi tới phòng bếp, lại nghe được loáng thoáng có tiếng nói còn có một mùi thơm xông vào mũi.

Giọng Triệu Chỉ Ngọc chậm rãi vang lên, “Chồng yêu, như thế nào, em nấu có thơm không? !”

“Ừ, rất thơm.” Đường Húc Đông không keo kiệt chút nào tán thưởng.

Dừng một chút, anh lại cảm khái nói, “Chỉ Ngọc, cảm ơn em.”

“Đứa ngốc, cái này thì có là gì, em chỉ là giúp Hải Dụ nấu một chút cháo dành cho bà bầu! Không phiền toái!”

Trước cửa phòng bếp, bước chân của Hạ Hải Dụ chợt dừng lại.

Rất cảm động a, chị dâu tối hôm qua giúp cô, hôm nay còn dậy từ sáng sớm để nấu cháo vì cô!

Con người chị dâu thật tốt!

“Chồng yêu, giúp em lấy táo trong tủ lạnh ra!”

“Được. . . . . Còn cần cái gì khác không? !”

“Táo đỏ cũng lấy ra đi, để cho Hải Dụ ăn sau khi uống thuốc.”

“Được.”

Trong phòng bếp, Đường Húc Đông cùng Triệu Chỉ Ngọc làm không dừng tay, Hạ Hải Dụ vừa cảm động lại có chút áy náy.

Mặc dù cô là khách, nhưng sao có thể đứng không!

Không được không được, nhất định phải đi giúp một tay!

Cúi đầu nhìn qua nhìn mình, ừ, ăn mặc coi như chỉnh tề, mới vừa ở phòng tắm cũng rửa mặt qua, tốt, có thể đi giúp một tay!

Mặc dù tài nấu nướng của cô không tính là quá tinh xảo, nhưng là làm bữa ăn sáng vẫn là không có vấn đề đấy!

Quyết định, Hạ Hải Dụ nâng lên nụ cười, đang muốn tiến một bước.

Chợt ——

Đường Húc Đông nói một câu kỳ quái, “Chỉ Ngọc. . . . . Em làm như vậy, không phải chỉ là vì Hải Dụ, thật ra là cũng vì anh, đúng không? !”

“ . . . . . ” Triệu Chỉ Ngọc dừng một chút, buông công việc trong tay khẽ thở dài, “Chồng yêu. . . . . Em biết rõ anh vì tai nạn năm đó vẫn luôn tự trách, năm năm qua anh luôn gửi thư và tiền cho Hải Dụ vào ngày đó. . . . . ”

Gửi thư? !

Gửi tiền? !

Hơi thở của Hạ Hải Dụ chợt căng thẳng.

Chú chân dài? !

Lại là Đường Húc Đông? !

Làm sao lại như vậy? !

190. Chương 190: Miêu Tả Sinh Động

Hạ Hải Dụ theo bản năng cắn chặt cánh môi, không dám lớn tiếng, đôi tay nín chặt váy, nín thở .

Trong phòng bếp, Đường Húc Đông cùng Triệu Chỉ Ngọc vẫn tiếp tục nói chuyện với nhau, thanh âm rất nhỏ, thậm chí là cố ý giảm thấp xuống, nhưng cô vẫn có thể nghe được rõ ràng.

“Chỉ Ngọc, điều anh có thể làm cũng chỉ là những thứ đó.”

“Em hiểu, cho nên em vẫn luôn rất ủng hộ anh a! Hiện tại Hải Dụ cùng Húc Nghiêu ở chung một chỗ, lại có em bé, chúng ta là người một nhà, đương nhiên là muốn đối với cô ấy tốt một chút!”

“Đúng vậy a, cũng chỉ có thể dùng loại phương thức này bồi thường cho cô ấy!”

Ngoài cửa, Hạ Hải Dụ nghe không hiểu chuyện gì.

Bồi thường? !

Bọn họ đang nói cái gì? !

Làm sao lại phải “Bồi thường”? !

Còn nữa..., năm năm qua Đường Húc Đông đều là chú chân dài đó, anh ấy luôn cố định một ngày trong năm gửi thư và tiền cho cô, thực ra là có chuyện gì? !

Anh đã sớm biết chuyện tai nạn xe của cha mẹ cô? !

Anh ấy làm sao sẽ biết? !

Là bởi vì anh là luật sư, cho nên đối với vụ án chấn động năm đó có tìm hiểu qua? !

Thật chỉ là đơn thuần như vậy sao? !

Không, không phải vậy, không phải!

Hạ Hải Dụ lắc đầu liên tục, trực giác mách bảo chuyện không có đơn giản như vậy, mà chân tướng sự tình trong đó nhất định ẩn chứa một bí mật kinh khủng mà họ không muốn cô biết!

Thanh âm của Triệu Chỉ Ngọc lại nhẹ nhàng vang lên, hơi sầm sẫm, “Chồng yêu, chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi, mặc dù đối với Hải Dụ không công bằng, nhưng là không thể để cho cô ấy biết rõ chân tướng ngược lại đối với cô ấy tốt hơn, sẽ để cho cô ấy cùng Húc Nghiêu hạnh phúc ! Dù sao, bọn họ cũng đã có con!”

Chân tướng? !

Chân tướng! ! !

Lòng của Hạ Hải Dụ như dây cung căng lên, rất muốn biết sự thật.

Nhưng là ——

“Nha, cháo tốt lắm! Nhanh lên một chút nhanh lên một chút, giúp em giảm lửa!” Triệu Chỉ Ngọc chọt kêu lên một tiếng, sau đó tắt cả đối thoại cũng kết thúc.

Trong phòng bếp, hai vợ chồng lại bận rộn với công việc, không hề nói tiếp chủ đề đó.

Hạ Hải Dụ rất thất vọng, nhưng là cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tâm tình rất phức tạp, giống như có loại dự cảm, đúng như Triệu Chỉ Ngọc nói, có một số việc không biết đối với cô ngược lại tốt hơn.

Nhưng là, cô phải biết!

Bởi vì chuyện này quan hệ tới cái chết của cha mẹ cô!

Những chuyện khác, cô đều có thể không quản, không hỏi, chỉ có cái này không được, tuyệt đối không được!

Bảy giờ rưỡi, mấy người cùng nhau ăn điểm tâm.

Hạ Hải Dụ lặng lẽ ăn cháo mà Triệu Chỉ Ngọc đặc biệt vì chuẩn bị cho cô, bên trong tăng thêm hạt sen để có dinh dưỡng, mùi vị rất tốt, nhưng cô ăn cũng là không yên lòng.

Trong đầu vẫn suy nghĩ hai chữ “Sự thật”.

Sự thật. . . . . Sự thật. . . . . Sự thật rồi cuộc là cái gì đây? !

“Hải Dụ, em làm sao cứ ngăn người thế, không phải lại không thoải mái? !” Đường Húc Nghiêu nhìn cô nửa ngày cũng không có nhúc nhích cái miệng, nóng lòng hỏi.

“A. . . . . Không có gì. . . . .” Thần trí quay trở về, Hạ Hải Dụ kéo nhẹ khóe miệng, miễn cưỡng mỉm cười.

“Còn nói không có gì, sắc mặt em rất không tốt, có chỗ nào không thoải mái nhất định phải nói ra a!” tất cả tâm tư của Đường Húc Nghiêu đều đặt ở thân thể của cô cho nên mất đi nhạy cảm thường ngày, hoàn toàn không suy nghĩ được gì nhiều.

“Thật không có cái gì, chỉ là. . . . . Có chút thiếu ngủ mà thôi.” Cô thuận miệng nói xạo.

“Ngủ? ! Có phải hay không bởi vì tối hôm qua chơi đùa quá lợi hại a? !” Đường Húc Nghiêu suy đoán, suy nghĩ một chút cũng thế, tối hôm qua anh cũng không ngủ ngon, huống chi là cô lại nôn nhiều như vậy !

Ngẩng đầu nhìn Triệu Chỉ Ngọc, “Chị dâu, phụ nữ có thai đều là như vậy sao? !”

“Ừ, thời kì đầu mang thai rất dễ dàng uể oải, nghỉ ngơi nhiều là tốt!”

Đường Húc Nghiêu hơi yên lòng một chút, quay đầu nhìn Hạ Hải Dụ, “Chờ ăn xong bữa sáng em trở lại phòng nghỉ ngơi nhé? !”

“Vâng.” Hạ Hải Dụ thuận theo gật đầu.

Dùng cơm gần xong, Đường Húc Đông cũng đã tới rồi giờ làm việc, anh nhìn một chút Đường Húc Nghiêu cùng Hạ Hải Dụ, có chút áy náy nói, “Nghiêu, Hải Dụ, thật ngại, anh phải đi làm, vốn là anh định xin nghỉ mấy ngày nhưng công việc ở cơ quan gần đây rất bận, thật sự là không phân thân ra được.”

“Không quan trọng, anh cũng có công việc của anh mà.”

“Vậy anh đi trước, các em từ từ ăn.”

“Vâng” Đường Húc Nghiêu gật đầu một cái, bỗng nhiên lại nhớ tới một chuyện, “Anh, mặc dù anh rất bận, nhưng chuyện vụ án của cha mẹ Hải Dụ anh nhớ lưu tâm, thời gian tố tụng cũng không còn nhiều, anh nhớ đấy!”

“Ừ. . . . . Anh biết rồi.”

Đường Húc Đông rời bàn ăn, xoay người, đáy mắt thoáng qua vẻ lo lắng.

Triệu Chỉ Ngọc cũng đứng dậy theo, vào trong thư phòng giúp Đường Húc Đông lấy ra cặp tài liệu cùng Laptop, lại giúp anh sửa sang lại cà vạt, sau đó mới đưa anh ra cửa.

Lúc tạm biệt, Triệu Chỉ Ngọc nhón chân lên, nhẹ nhàng tiến gần gò má của Đường Húc Đông, nhìn từ xa giống một cái cái hôn má, nhưng kỳ thật là nói với anh, “Đều đã qua rồi !”

Đường Húc Đông hơi ngẩn ra, cúi đầu nhìn vợ, hai ánh mắt nhìn nhau đầy dứa cùng đồng cảm.

Anh gật đầu một cái, cũng âm thầm quyết định: tối nay, liền tối nay, anh sẽ đem mấy cái kia tài liệu còn lại trong phòng sách đi tiêu hủy, biến tất cả thành quá khứ!

Trong bàn ăn, Hạ Hải Dụ vẫn trầm ngâm trong suy nghĩ.

Cô mới vừa thấy Triệu Chỉ Ngọc giúp Đường Húc Đông cầm cặp tài liệu cùng Laptop, là từ trong thư phòng lấy ra, đúng, thư phòng, nếu như có bí mật gì thì đó chính là nơi có khả năng cất giấu cao nhất!

Cô nhất định phải nghĩ biện pháp vào thư phòng!

Đường Húc Đông đi làm, còn Triệu Chỉ Ngọc lúc nữa cũng sẽ vào phòng trẻ chăm sóc Tuyết Nhi, không qua 30 ~ 40 phút chắc là sẽ không ra ngoài, như vậy. . . . . Cô chỉ phải phân tán sự chú ý của Đường Húc Nghiêu là được!

“Hải Dụ. . . . . Hải Dụ. . . . . Làm sao em lại mất hồn rồi. . . . .” Đường Húc Nghiêu một lòng lần nữa lo lắng.

“Em. . . . . Muốn ăn ô mai.” Hạ Hải Dụ không đầu không đuôi nói.

Đường Húc Nghiêu sững sốt một chút, “Ô mai? ! Chính là cái kia rất chua sao? !”

“Vâng!” Cô dùng sức gật đầu.

Anh vỗ vỗ mu bàn tay của cô, “Được, anh lập tức đi mua.”

Đường Húc Nghiêu không hoài nghi gì, không chút do dự nào liền chạy ra ngoài, trái tim Hạ Hải Dụ không khỏi dâng lên cảm giác áy náy, chỉ vì cô thêm ô mai anh liền lái xe đến chỗ rất xa để mua. Nhưng là, cô không có biện pháp khác.

Rất nhanh, trong biệt thự yên tĩnh, Hạ Hải Dụ lặng lặng lẻ lên lầu hai, thuận lợi vào thư phòng. . . . .

191. Chương 191: Hết Sức Châm Chọc

Trong thư phòng, sắc mặt của Hạ Hải Dụ chợt tái nhợt.

Trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ là bầu trời bao la, không khỏi có cảm giác bi thương.

Bầu trời xanh thẳm, không có một gợn mây, giống như ánh mắt của cô lúc này, không tìm được tiêu điểm.

Ánh nắng mặt trời rực rỡ, chói mắt, cô giơ tay lên định che đi lại nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương trên tay, dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng rất đẹp mắt nhưng cũng rất bi thương.

Cô cái gì cũng có, có người yêu cô, có người cô yêu, có con. . . . . Thế nhưng lúc này, cô đột nhiên cảm thấy mình đã mất tất cả rồi, rất muốn khóc, lại không khóc nổi.

Đưa tay, lấy xuống chiếc nhẫn trên ngón giữa, nắm chặt ở lòng bàn tay.

Mất đi, so với chưa từng có còn đau thương hơn.

Tình yêu là không khí, tình thân là máu.

Tay phải của cô đang cầm chồng tài liệu, sự thật, đáng sợ.

Cô không biết nên xử lý chúng thế nào, nhưng là cô biết mình cần phải làm gì, ít nhất, không thể tiếp tục ở lại nơi này.

Đi tới trước tủ sách, đem chỗ văn kiện bị cô làm cho lộn xộn sắp xếp lại.

“Đúng! Sắp xếp lại gọn gàng! Giống lúc đầu! Giống như là không ai động tới vậy!” Hạ Hải Dụ nỉ non tự nói, tay không ngừng run.

Không ai động tới? !

Nhưng là, cô đã động tới, cô đã nhìn rồi!

Cô tại sao có thể thờ ơ? !

Lừa mình dối người thôi!

Cô đang trốn tránh, cô đang sợ! Trốn tránh thực tế tàn nhẫn, sợ mình sẽ xúc động làm ra quyết định sai lầm!

Cô cố gắng giữ tỉnh táo, bởi vì cô bây giờ không phải là một người, cô còn có con!

Con. . . . . Con của cô. . . . . Con cô là họ Đường.

Trong tim, đau như gai châm.

Hơi sức toàn thân giống như lập tức bị rút sạch, thân thể không nhận được dựa vào tủ sách, tài liệu trên tủ sách đột nhiên rơi xuống đất.

Cô vội vã khom lưng nhặt lên, lại làm tài liệu trong tay rơi xuống, tai nạn giống như là liên tục, các trang giấy bay tán lạn, rơi lung tung dưới đất.

Tất cả đều rối loạn, Hạ Hải Dụ lập tức bối rối, chỉ có thể loạn xạ nhặt lên, sau đó nhét lung tung vào các cặp hồ sơ, vừa nhét vừa oán giận mình, “Hạ Hải Dụ, mi thật ngu ngốc, mi thật vô dụng, mi chuyện gì cũng làm không được!”

Nước mắt nhận đã lâu, rốt cuộc không thể tiếp tục ức chế, rơi xuống, làm ướt mấy trang giấy trong tay.

Nước mắt rơi trên giấy tiếng vang cực kỳ nhỏ, nhưng thật giống như là một khối thạch nện ở tim của cô.

“Cô gái, trở về đi, cha mẹ cô xảy ra tai nạn xe cộ là bởi vì bọn họ lái xe sai quy định, hơn nữa là lái xe khi say rượu, chẳng oán được ai!”

“Gặp chuyện như vậy cô không làm được gì đâu, không thể kiện được!”

“Hơn nữa chính cô còn chưa thành niên, sẽ không ai tiếp nhận lời thỉnh cầu tố tụng của cô!”

“Lại nói cảnh sát đã giám định qua, đây chính là trách nhiệm của bọn họ, nói khó nghe chính là gieo gió gặt bão!”

“Xe kia bị cũng bị đụng theo đã không yêu cầu bồi thường cũng là tốt rồi!”

“Cầm số tiền này ngoan ngoãn về nhà đi!”

. . . . .

Những lời nói lạnh bạc trong trí nhớ lần nữa hồi trở về, bất tri bất giác, nước mắt đã phủ đầy mặt.

Cô cho là làm bộ mỉm cười là có thể quên mất khổ não; cô cho là chỉ cần nhắm mắt lại sẽ không nhìn thấy toàn bộ thế giới; cô cho là chỉ cần che lỗ tai sẽ không nghe được những âm thanh phiền loạn kia.

Nhưng là, cô sai lầm rồi!

Càng nghĩ muốn quên, lại càng khắc sâu!

Con của cô, cuối cùng là suýt nữa gọi kẻ thù là cụ nội.

Thật hết sức châm chọc!

Tinh thần chán nản, hồn bay phách lạc, ngồi dưới đất, nhặt văn kiện rơi, lặng yên tự gào thét.

Ba mẹ, hai người nói cho con biết, con nên làm cái gì. . . . .

“Tiểu thư!” Tài xế nghiêng đầu sang chỗ khác, hỏi, “Tiểu thư, cô muốn đi nơi nào à? !”

Hạ Hải Dụ ngẩng đầu lên, vội vàng lấy mu bàn tay lau sạch nước mắt, buồn buồn “Dạ” một tiếng.

Cô muốn đi đâu đây? !

Cô có thể đi được nơi nào đây? !

Mới vừa lúc chạy ra, cô hoàn toàn không có nghĩ qua vấn đề này, thậm chí là vô ý thức rời đi.

Bởi vì nếu còn sống trong đó, cô sẽ điên mất!

Khi Triệu Chỉ Ngọc phát hiện cô vào thư phòng, khi Đường Húc Nghiêu trở về biết tất cả. . . . . Cô không có dũng khí đi đối mặt với những thứ kia!

“Tài xế, tôi muốn đi ra nghĩa trang!” Thanh âm mang theo run rẩy.

Tài xế hơi ngần ra, lại muốn hỏi gì đó, lại nhìn thấy hai mắt cô khép chặt.

Xe đi thẳng một đường đến nghĩa trang công mới dừng lại, Hạ Hải Dụ liền mở cửa xe ra, ngơ ngẩn lấy túi, cầm tiền đưa cho tài xế, sau đó tiền lẻ cũng không lấy đã đi ngay.

Những vòng hoa viếng trên mộ khiến người ta cảm thấy kinh sợ, những thứ kia nằm trên mộ trông thật lóng lánh, thu hút, lại rất nghiêm trang.

Ánh mặt trời chiếu đến nơi này cũng hình như có chút trở nên âm hàn rồi, tùy ý nhìn quanh, liền nhìn thấy vài người đang tế bái.

Hạ Hải Dụ nhìn những người đang mặc áo đen, tay tế bái mộ, sinh lòng hâm mộ.

Thật tốt, bọn họ còn có thể hướng người thân của mình để tế bái, cảm giác nhớ lại thật không dễ chịu, nhưng cảm giác khi không có chỗ để nhớ lại chỉ có cô hiểu.

Tìm một chỗ đất trống, Hạ Hải Dụ ngồi xuống, không khí an tĩnh ở nơi đây khiến cô bình tâm trở lại.

Đem tài liệu trong ngực ra, đặt ở trên đùi, sắp xếp lại cẩn thận, một tờ lại một tờ, một xấp lại một xấp.

Tay, vẫn là run rẩy .

Thời gian không biết đã qua bao lâu, cô rút cuộc cũng đem tất cả tài liệu sắp xếp lại trật tự, bỏ vào kẹp tài liệu, ôm chặt vào trong ngực.

Đại khái là đã qua buổi trưa, vị trí mặt trời đã thay đổi, ánh mặt trời cũng dần dần chệch đi, cô ghé mắt nhìn thấy một bóng dáng thon dài đi tới.

Đường Húc Nghiêu yên lặng đứng, anh nghĩ muốn ôm cô đứng lên ôm vào trong ngực, muốn hỏi cô có đói bụng không, có mệt không, nhưng là bây giờ, anh cái gì cũng không thể làm.

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ quay đầu nhìn về phía anh, rõ ràng anh đứng rất gần, nhưng cô lại đột nhiên cảm thấy giữa bọn họ đã rất xa rồi.

192. Chương 192: Vì Con

Qua trưa, ánh nắng mặt trời vẫn sáng rực rỡ, anh có thể nhìn rõ toàn cảnh nghĩa trang rộng lớn nhưng là lại không thể nhìn thấu cảm xúc trong lòng lúc này..

Ngọt ngào, khổ sở, vui vẻ, khổ sở. . . . . Liên tiếp cảm nhận.

Tâm, sôi trào không dứt.

Hốt hoảng,

Không cùng em nói chuyện, không có nghĩa là không nhìn chăm chú em.

Không nhìn chăm chú em, không có nghĩa là trong lòng không nghĩ tới em.

Chỉ là, đang suy tư, làm như thế nào để tìm một bậc thang leo xuống.

Trầm mặc một lúc lâu, Hạ Hải Dụ rút cuộc ngược mắt nhìn về phía Đường Húc Nghiêu, từ từ, từ từ mở miệng, “Em bé đói bụng, anh có thể mang em đi ăn cái gì không? !”

Lạnh giá!

Đường Húc Nghiêu chợt cảm thấy thấy lạnh cả người.

Cô không có nói cô đói bụng, mà là nói em bé đói bụng, ý là: giữa bọn họ, sợi dây nối quan trọng nhất chính là đứa con!

Trong lòng ngực, cảm giác khó chịu, anh cố nén xuống, tiến lên ôm cô, rất cố gắng không chế tâm tình, nhẹ nhàng gật đầu một cái, “Được.”

Giọng nói cố làm ra vẻ nhẹ nhõm, nhưng đôi tay lại len lén siết thành quả đấm, “Đi ăn thịt bò Châu Úc, còn có món cua Queensland nổi danh, cá ngừ ca-li, được không? !”

“Được, nghe cũng rất hấp dẫn!” Hạ Hải Dụ liền vội vàng gật đầu, khuôn mặt tươi cười, tận lực để ỉnh không có vẻ ư sầu.

Chỉ có như vậy, anh mới không làm khó.

“Nghe nói tôm hùm ở châu Úc là món ăn rất đáng thưởng thức, đáng tiếc mọi người đều nói phụ nữ có thai ăn tôm không tốt, thật đáng tiếc a!” Cô dùng ngữ điệu mềm nhũn lại nặng nề nói.

“Con ngoan, mẹ rất thích con a, chỉ vì con, ăn ngon như vậy tôm hùm cũng bỏ qua a!”

“Dĩ nhiên, ba cũng rất yêu con nên cũng sẽ không ăn!”

“Gi? ! Tại sao vậy. . . . . Bởi vì ba ăn mẹ sẽ thêm a. . . . . Ngộ nhỡ không nhận được thì con sẽ phải gặp họa!”

“Cho nên, chúng ta đều không ăn!”

“Vì con!”

. . . . .

Cúi đầu, cô hướng về phía đứa con trong bụng nói chuyện, giống như là cố ý cường điệu, bọn họ, chỉ là vì đứa con!

Nội tâm của Đường Húc Nghiêu rất thất vọng, thậm chí tuyệt vọng, nhưng là anh cũng không thể biểu hiện ra.

Bởi vì, bởi vì anh hiểu rõ cô không có đi bộ đã là kết quả tốt nhất rồi.

Dưới tình huống này, cô không có mang theo con hoàn toàn biến mất, anh thật phải cảm kích trời xanh mới đúng!

Ông nội của anh là hung thủ hại chết cha mẹ cô, anh của anh là tông phạm. Còn có Thần Dật, Thần Dật chắc cũng là đã sớm biết sự thật cho nên hai năm trước mới có thể đột nhiên rời bỏ cô.

Mà anh, bây giờ còn có thể thấy cô, còn có thể nói với cô, anh còn có thể cầu xin cô cái gì đây? !

Như vậy, cũng đã rất tốt. . . . . Rất tốt. . . . .

Giơ tay lên, chỉ chỉ phương hướng, “Xe của anh dừng ở bên kia, anh đi lái tới.” Trong giọng nói của anh mang theo một tia khàn khàn.

“Vâng.” Hạ Hải Dụ hơi cúi xuống, không muốn nhìn thấy cảnh anh rời đi, cho dù là tạm thời rời xa.

Đường Húc Nghiêu đứng tại chỗ, nhìn cô một lúc lâu, anh cũng không muốn rời cô, cho dù là một giây một phút.

“Hải Dụ. . . . . Chờ anh. . . . .” Nói xong đồng thời anh dời đi tầm mắt, nhìn về nơi xa.

Cắn răng một cái, xoay người bước đi, cũng càng chạy càng nhanh.

Bởi vì anh nghĩ đi nhanh một chút ra xa, sau đó nhanh một chút lại trở lại bên người cô, đây là một loại mong đợi. Biết rõ không có khả năng, nhưng vẫn là không nhận được mong đợi.

“. . . . .” Hạ Hải Dụ nhìn bóng lưng của anh, bước chân không tự chủ được hướng phía trước bước một bước, thật muốn đuổi theo anh, nhưng cuối cùng lại chỉ có thể là đứng bất động tại chỗ.

Trong lòng Hạ Hải Dụ im lặng nỉ non: Đường Húc Nghiêu. . . . . Thật xin lỗi. . . . . Thật xin lỗi. . . .
. . . Em biết rõ đây không phải là lỗi của anh. . . . . Nhưng mà em lại cũng không sai. . . . . Lỗi là do chúng ta không nên gặp, không nên ở chung một chỗ, không nên có con!

Bầu trời rõ ràng rất sáng nhưng lại làm cho người ta không cảm thấy một tia ấm áp, thậm chí cảm thấy có chút rét lạnh, lạnh cũng không chỉ là thân thể, còn có tâm, yêu một người nhưng lại không có cách nào để yêu.

Một mảnh tình ấm áp lại phá vỡ cả cuộc đời.

Có lẽ anh sẽ không xuất hiện trong tương lai của cô, nhưng anh sẽ ở trong quá khứ của cô. Anh sẽ luôn luôn tồn tại ở đáy lòng của cô.

Anh sẽ là ký ức của cô, là ký ức rực rỡ nhất, cũng là bi thương nhất.

Đã từng, cô sợ có một ngày, bọn họ ngồi ở cùng một chỗ, nhưng lại chỉ còn trầm mặc.

Đã từng, cô sợ có một ngày, bọn họ đi ở cùng một con đường, nhưng lại không có chờ đợi.

Đã từng, cô sợ có một ngày, bọn họ đứng ở cùng một đầu đường, nhưng lại đi về hai hướng khác nhau.

Hiện tại, nỗi sợ của cô đã biến thành thực tế.

Chợt có loại ảo giác, có lẽ lúc ban đầu đối với anh kháng cự, chính là dự cảm đến cuối cùng có một ngày bọn họ có thể như vậy.

Nhưng là có một số việc, bắt đầu đã không biện pháp kết thúc, nhất là tình cảm, ít nhất, mưu trí là không có cuối.

Đường Húc Nghiêu lần nữa trở lại, dừng xe ở trước mặt cô, lặng lẽ giúp cô mở cửa xe, tất cả động tác đều là cẩn thận.

Anh giương lên khóe môi, lại phát hiện, nụ cười của mình rất cứng ngắc, “Lên xe đi!”

“Được.” Hạ Hải Dụ từ từ lên xe, ngồi ở vị trí kế bên tay lái.

Đường Húc Nghiêu theo thói quen giúp cô nịt giầy an toàn, đưa tay ra chợt dừng tại giữa không trung.

Hạ Hải Dụ cố gắng giữ vững nụ cười, nhìn anh, chờ anh.

Anh giống như là thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục động tác bị gián đoạn, thân thiết giúp cô nịt giầy an toàn.

Sau đó, đưa ra cánh tay dài, ở trên ghế sau đưa đến một gối ôm mềm mại, để cho cô ôm vào trong ngực.

Hạ Hải Dụ sờ sờ lông nhung của thú bông, là một đồ vật đáng yêu, khẽ cười.

Cô đem gối ôm thử đặt ở trên bụng, ấm áp.

Xe chậm rãi khởi động, từng chút từng chút rời nghĩa trang.

Hạ Hải Dụ nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng im lặng nỉ non: ba mẹ, hai người nhìn thấy không, anh ấy là người thích con, cũng là người con thích. . . . . Anh ấy là cha của đứa con trong bụng con. . . . . Anh ấy rất thích đứa nhỏ. . . . . Giống như là tình cảm của hai người dành cho con.

193. Chương 193: Câu Chuyện Cổ Tích Tan Vỡ

Xe chậm chậm đi tiếp, Hạ Hải Dụ mặt mũi không chịu được, từ từ nhắm mắt lại

Có lẽ là vì cơn buồn ngủ không thể ngăn cản được, cũng có lẽ vì sợ phải cùng hắn nói chuyện, nên không thể làm gì khác hơn là dùng giấc ngủ để trốn tránh.

Cảnh sắc trang nghiêm hai bên đường khuất dần sau cánh cửa, càng ngày càng xa, nhưng sự thờ ơ tồn tại giữa hai người trong xe ngày càng rõ rệt, đến mức khiến cho hô hấp đều phải cẩn trọng.

Cô đã từng nghĩ, câu chuyện cổ tích chàng hoàng tử và cô bé lọ lem chỉ là viễn tưởng, thật vất vưởng, cô lấy hết dũng khí nguyện ý tin tưởng cuộc sống trong câu chuyện, nhưng khi câu chuyện cổ tích đang chuẩn bị kết thúc, bị kịch chợt xuất hiện.

Không có hoàng tử và cô bé lọ lem, chỉ có bi kịch của chàng Romeo và nàng Juliet.

Ôm chiếc túi nhỏ sang trọng, Hạ Hải Dụ miên man suy nghĩ, rồi từ từ, chìm dần trong giấc ngủ.

Qua khoảng 40 phút, cô cảm thấy đầu có chút choáng váng, khi tỉnh dậy, mở mắt ra, chợt thấy bọn họ đã đứng trước cửa nhà hàng.

“....” Xoa nắn huyệt thái dương, đầu có chút đau nhức .

Cô trừng mắt nhìn, hồi phục tinh thần, mở miệng hướng về Đường Húc Nghiêu hỏi:” Đã đến lâu rồi phải không?”

“Không có, vẫn chưa tới 10 phút”.Đường Húc Nghiêu nhàn nhạt nói, thanh âm có chút dè dặt, vì không muốn cô nhận ra được giọng mình đã khàn khàn.

“Vậy chúng ta vào ăn cái gì đi”. Hạ Hải Dụ buông túi nhỏ trong ngực ra, gỡ dây an toàn, chợt phát hiện mình không còn chút khí lực.

A... Tại sao lại trở nên yếu ớt thế này?

Khi mang thai mọi người đều như thế này sao?

Hay là, bởi vì trong lòng cô quá đau đớn mới trở nên như vậy?

Như vậy, thật không tốt.

Đường Húc Nghiêu nhanh chóng xuống xe, chạy tới cửa bên kia, giúp cô mở cửa xe, sau đó đưa tay về cô,”đưa tay cho anh”.

“ừ!....Ừ!...” Cô thì thầm thốt lên, đưa tay giao cho anh.

Lúc này, điện thoại di động của Đường Húc Nghiêu chợt reo lên, đang nhìn tới màn hình, ánh mắt có một tia chần chờ.

Hạ Hải Dụ nghi ngờ nhìn anh một chút, làm sao mà không nhận?

Anh đem màn hình cho cô nhìn, phía trên là số điện thoại của Đường Húc Đông.

“Nhận đi.” Cô giả bộ bình tĩnh nói.

Đường Húc Nghiêu khẽ thở dài, thoáng lui ra từng bước, nhấn nút trả lời, “Anh, ...ừ, đã tìm được cô ấy,...chúng ta đang muốn đi ăn cái gì....Trở về ăn?”

Anh nhìn cô một chút, lấy ánh mắt hỏi thăm.

Hạ Hải Dụ ngớ ngẩn, trong nhất thời có chút hoảng hốt, nhưng lại suy nghĩ một chút, cô vẫn có thể hiểu.

Đường Húc Đông cùng Triệu Chỉ Ngọc, hai vợ chồng đều là người tốt, chuyện tai nạn xe trước kia không liên quan trực tiếp đến họ, thực ra bọn họ cũng chỉ là người vô tội, cô không nên oán hận.

Cần cần môi, Hạ Hải Dụ đưa ra quyết định, “ Chúng ta trở về ăn cơm đi.”

Đường Húc Nghiêu có chút không dám tin, nhưng vẫn nói qua điện thoại, “ Được, chúng em lập tức về nhà”. Nói xong từ từ tắt điện thoại.

Hạ Hải Dụ chăm chú, nghiêm túc nhìn anh, nhẹ giọng nói,” Em không oán trách bọn họ,... lại càng không oán trách anh... nhưng là...”

“Anh hiểu.” Anh cắt đứt lời nói của cô, bởi vì anh không đành lòng nghe, lại càng không nhẫn tâm để cho cô nói.

Trần trở, Đường Húc Nghiêu cùng Hạ Hải Dụ từ nhà hàng lái ô tô trở về biệt thự.

Có thể ngồi xe đã lâu, Hạ Hải Dụ vừa xuống xe liền bắt đầu cảm thấy ghê tởm, cô vội vã chạy vào phòng tắm, hung hăng nôn khan một trận, sau đó nhỏ một ít nước chua ra ngoài.

Trong cổ họng dâng lên một mùi khó chịu, cô muốn đánh răng.

Đưa tay, cầm lên bàn chải và kem đánh răng, trái tim chợt co rút lại, không phải là cô nôn chưa đủ, mà thứ Triệu Chỉ Ngọc giúp cô chuẩn bị trên kệ, là thứ thích hợp dành cho những bà mẹ sử dụng.

Ngây ngốc nhìn chằm chằm vào thứ trên tay, tất cả các động tác đều dừng lại.

Không tự chủ, trước mắt là một trận mơ hồ.

Không biết là do vừa mới nôn mửa, hay là bởi vì một điều gì khác.

Ngẩng đầu lên, thấy trong gương là gương mặt mình đang lã chã khóc.

Hạ Hải Dụ, thật ra mi rất may mắn, có rất nhiều người đối xử tốt với mi, nhưng mi lại rất bất hạnh, nhất định cự tuyệt những người tốt với mình.

“Hải Dụ... Em có sao không?..... Tại sao lại lâu như thế?...Em có khỏe không?” Ngoài cửa, Đường Húc Nghiêu lo lắng hỏi.

Anh ân cần, khiến cho cô lã chã rơi lệ.

Dùng khăn lông che miệng lại, đem tiếng khóc dấu đi, sau đó từ kẽ răng nặn ra âm thanh, nghẹn ngào nói, “Bây giờ... không sao!”.

Người mà cô không thể cự tuyệt, chính là anh.

Hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, cô thậm chí ngây ngốc mà muốn, nếu như không có em bé, cô có thể bất chấp tất cả để rời đi, có thể kiên quyết dứt khoát mà rời bỏ anh, cái gì cũng không muốn, cái gì cũng không có phải hay không, quên đi mọi oán hận đối với mỗi người trong Đường gia,... Không biết, cô thật sự không biết.

Căm ghét lí trí, căm ghét lòng mình quá mềm yếu, căm ghét bản thân mình vô dụng.

Mở vòi nước, dùng sức rửa mặt, muốn bình tĩnh táo, bình tĩnh một chút, lại không muốn nước mắt lưu lại càng nhiều.

Nán lại một lúc trong phòng tắm, khiến cho bản thân bình tĩnh lại như lúc đầu, mới chậm rãi mở cửa phòng tắm.

Ngoài cửa, Đường Húc Nghiêu vẽ mặt khẩn trương lo lắng.

Cô cúi đầu, đi đến bên cạnh anh, giả bộ bình tĩnh, “Em không sao.”

Đường Húc Nghiêu hai hàng lông mày nhíu chặt, tỏ rõ lúc này nội tâm vô cùng bất an.

Trong phòng khách, Tuyết Nhi tiểu công chúa ngồi trên ghế salon, nhấn lung tung điều khiển trong tay, màn hình LCD chợt lóe, tiểu tử không biết coi cái gì, cũng chỉ là tò mò tựa như nhìn những hình ảnh thoáng qua.

Đường Húc Nghiêu ngồi một mình ở ghế salon, bị những hình ảnh biến đổi nhanh chóng trên màn hình làm cho có chút choáng váng giờ tay lên, ấn nhẹ lên trán.

Trong phòng bếp, Triệu Chỉ Ngọc đang bận rộn nhiều việc, mà cũng đặc biệt xin nghỉ cùng giúp Đường Húc Đông một tay.

Mọi người đều cảm thấy căng thẳng, rối cực, một âm thanh phá vỡ bầu không khí yên tĩnh này.

“Xoảng” một tiếng, Triệu Chỉ Ngọc làm vỡ một cái chén, may mà không bị thương.

Hạ Hải Dụ rốt cuộc không nhịn được, vội đứng lên, chạy vào phòng bếp....

194. Chương 194: Áp Lực

“Hải Dụ...Em làm sao vậy?” Đường Húc Nghiêu cũng chạy theo tới phòng bếp, nghi ngờ rồi dè dặt hỏi.

Lời nói của anh thật trọng cùng giọng nói nhún nhường lại khiến cho Hạ Hải Dụ khó có thể chịu đựng, hít một hơi thật sâu, ổn định tâm tình, mới từ từ ngẩng đầu lên, đẩy mắt tràn đầy bình thản.

Nhìn Đường Húc Đông cùng Triệu Chỉ Ngọc một chút, Hạ Hải Dụ cắn cắn môi, do dự mấy giây nhưng vẫn thân thiết gọi, “anh, chị dâu...”

Một tiếng này của cô khiến cho Đường Húc Đông cùng Triệu Chỉ Ngọc đáy lòng ảm áp, thật là một cô gái tốt, vào lúc này vẫn hiểu lí lẽ, ở trên người cô, có những vẻ đẹp mà những cô gái kiêu căng và bốc đồng không thể có, một cổ nhàn nhạt điềm tĩnh sáng rõ, khó trách Đường Húc Nghiêu lại thích cô, một cô gái không có vẻ bề ngoài xinh đẹp, quyến rũ như anh tức mê người, nhưng lại có thể có từng điểm từng điểm rót vào lòng người, là lực hút trí mạng.

Triệu Chỉ Ngọc nhẹ nhàng đi tới bên Hạ Hải Dụ, nắm lấy tay cô, “Đi, tới phòng khách ngồi nói chuyện.”

Hạ Hải Dụ thì thầm một tiếng, “Ừ”, đi theo Triệu Chỉ Ngọc tới phòng khách.

Đường Húc Nghiêu cùng Đường Húc Đông đi theo ngay sau đó.

Ngồi thành các nhóm trên ghế salon, Triệu Chỉ Ngọc và Hạ Hải Dụ cùng ngồi một chỗ, mà Đường Húc Nghiêu cùng Đường Húc Đông mỗi người ngồi trên một ghế, Tuyết Nhi thì được Đường Húc Đông ôm ở trên đầu gối.

TV bị tắt, phòng khách trở nên yên tĩnh.

Hạ Hải Dụ nhẹ nhàng kéo khoeo miệng, thanh âm có vẻ hơi khàn khàn, “anh, chị dâu,... Em biết hai người luôn tốt với em, thậm chí là muốn bù đắp, nhưng thật ra hai người không có làm gì sai.”

Đường Húc Đông hơi vắn mi, anh không có làm gì sai sao, không, có, theo một nghĩa nào đó, anh cũng là đồng lõa.

“Hải Dụ....” mở miệng, Đường Húc Đông muốn giải thích chút gì.

Hạ Hải Dụ lắc đầu một cái, chặn lời nói của anh, “anh.... nếu như năm năm trước, có lẽ em không hiểu, nhưng giờ em đã trưởng thành, đã làm không ít công việc, tiếp xúc qua với nhiều người, em biết bốn chữ “thân bất do kỷ” này”.

“Mặc dù không chuyên nghiệp, nhưng đối với nghề luật sư cũng hiểu rõ một chút, có người thay nguyên cáo lên tòa, nhưng anh đã đứng về phía bị cáo, ngược lại, có người thay bị cáo lên tòa, nhưng trong lòng lại hướng về nguyên cáo.” (cái đoạn này ta không hiểu lắm, các nàng thông cảm hén ^_^)

“Em tin tưởng nhân cách của anh, vụ án năm năm trước đối với anh mà nói, không chỉ là đạo đức nghề nghiệp mà còn liên quan đến tình thân,... em không trách anh, thật sự không trách”

“Hơn nữa, coi như không có anh, cũng sẽ có người khác, dùng tiền bạc và quyền lực của Đường gia, tìm một luật sư để hòa giải cũng không phải là một điều khó khăn, vì vậy anh không cần phải tự trách”.

“ Trong năm năm qua, thư anh gửi em vẫn tiếp tục giữ lại, nhưng số tiền kia em chưa từng dùng qua, sau này cũng không dùng, em sẽ mang trả lại cho anh”.

“Cuối cùng, bất kể thế nào, em cũng muốn nói với anh một tiếng, cảm ơn”.

Nói xong, Hạ Hải Dụ im lặng cúi đầu, khóe mắt dâng lên chua xót, mà những người khác cũng xúc động.

Triệu Chỉ Ngọc hai mắt đầm lệ mà nhìn Đường Húc Đông, nhẹ giọng hỏi, “ A Húc,... nếu như bây giờ giúp Hải Dụ xử lý lại vụ án một lần nữa, ... còn kịp không?”

“Không cần!” Hạ Hải Dụ quả quyết cự tuyệt, ngưng thần một chút, cô đứng dậy, nghiêm mặt nói, “ Anh, chị dâu... các người đã làm đủ rồi, không nên đối với em quá tốt như vậy, nếu không em sẽ thấy áp lực, ... Cứ như vậy đi, thế là được rồi.”

Nói xong, quay người bùm mặt rời đi.

Hạ Hải Dụ một hơi chạy về phòng, không hề nghỉ ngơi mà liền bắt đầu thu dọn hành lí, cô muốn rời khỏi nơi này.

Mọi người ở nơi này quá tốt, sẽ khiến cô không chịu nổi, cô sợ sẽ khiến mình mềm lòng, sợ mình quên mất rằng không thể quên hết chuyện xưa.

Chỉ cần Đường Húc Đông và Triệu Chỉ Ngọc cô đã không chịu nổi rồi, chứ đừng nói là Đường Húc Nghiêu.

Anh hiện giờ ngay cả nói chuyện cũng cẩn thận, chỉ sợ sẽ thương tổn đến cô, anh ôn nhu, chăm sóc, che chở,... khiến cho cô càng nghĩ lòng càng chua xót, càng đối mặt càng khó chịu đựng.

Một túi đơn giản, nhưng thật giống như chất đầy một thứ trầm trọng nào đó.

Một tay kéo theo va li, cổ tay run run.

Một tay kia cầm theo hộ chiếu và giấy chứng minh.

Lúc ra cửa, cô liếc Đường Húc Nghiêu một cái, ánh mắt cảnh cáo, anh cũng không dám đuổi theo.

Anh khổ sở, cô so với anh càng khổ sở hơn.

Cứ như vậy.... rời đi...đều tốt với tất cả mọi người.

+++++

Đường phố Sydney, Hạ Hải Dụ không mục đích mà đi, cứ như là du dãng.

Đi, rất đơn giản, nhưng là biết phải đi đâu?

Đang đi lại, lại không tìm được phương hướng.

Rất muốn lập tức bay khỏi cái thành phố này, nhưng bác sĩ nói với cô, phụ nữ có thai sơ kì nên cẩn thận một chút, cố gắng giảm bớt đi xa, mà thân thể cô có chút gầy yếu, mấy tuần gần đây không nên thường xuyên ngồi máy bay, nhất là đường dài.

Bác sĩ còn cho cô biết, thời điểm mang thai nên cố gắng hạn chế sử dụng máy tính cùng điện thoại di động, bởi vì những thứ đó có bức xạ.

Tay, theo bản năng sờ vào điện thoại di động, muốn tắt nó, nhưng vẫn không đành lòng mà nhìn màn hình một chút.

Muốn nhìn một chút, anh có gọi hay không, hay có gửi một tin nhắn?

Biết rõ không nên mong đợi nhưng vẫn không nệ được mà nghĩ như vậy.

Thậm chí suy nghĩ, nếu như anh gọi, cô nên làm gì bây giờ?

Trả lời hay không trả lời?

Khẩn trương,.....

Thấp thỏm....

Sợ....

Nhưng là, khi nhìn thấy không có gì trên màn hình điện thoại, bỗng nhiên lại muốn khóc.

Cấn rắng, tắt điện thoại, nhìn màn hình đen tối ấy, cô cũng không khống chế được cảm xúc nữa, lớn tiếng khóc lên.

Con điều có gió, cá heo có biển, sự hiện hữu của anh luôn ở trong cô.....

195. Chương 195: Quên Lãng Tình Yêu

Cắn răng đưa điện thoại bỏ vào trong túi xách, trái tim dâng lên một cỗ khó chịu xưa nay chưa từng có.

Sẽ không vang lên...

Thật sẽ không

“Hải Dụ” Sau lưng, tiếng kêu quen thuộc vang lên, giống như ánh sáng duy nhất trong bóng tối, từ xa tới gần.

Hạ Hải Dụ có chút lơ mơ, đưa tay lau khóe mắt, nước mắt dường như đối nghịch, càng xóa sạch lại càng nhiều.

Rất cục cựa không thể khống chế, gần như chật vật quay người sang.

“.....” Nhưng thấy rõ người mới tới, khuôn mặt chợt lóe lên nét hoảng sợ.

Bạch Hạo Nhiên đứng đối diện cô, hai tròng mắt trong suốt đầy nét mâu thuẫn, rất muốn thấy cô nhưng rồi lại không muốn. Muốn nhìn cô vì muốn rất muốn gặp cô, không muốn thấy cô vì dường như cô đang đau khổ.

Qua thật lâu, Hạ Hải Dụ giống như là muốn xác nhận, nhẹ nhàng thì thầm một tiếng, “.... Hạo Nhiên...”

Anh gật đầu, đến gần hơn mấy bước, một tay nhận lấy túi của cô, một tay kéo tay cô.

Lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ ấm áp, khiến cho Hạ Hải Dụ rút cuộc cũng nhận biết được, đó là sự thực.

“Hạo Nhiên, thật sự là anh..... tôi không có nhìn lầm...” Cô thấy người trong xe quả nhiên là anh .

Há miệng, lại muốn hỏi, tại sao anh lại ở đây?

Nhưng là, làm thế nào cũng không ra khỏi miệng.

Giống như mỗi lần, cô đều hỏi anh những lời này, mỗi khi cô chật vật, anh sẽ luôn xuất hiện.... giống như anh là thần hộ mệnh của cô....

Bạch Hạo Nhiên nhìn cô một chút, phảng phất dường như biết cô muốn nói gì, thẳng giải thích, “Bởi vì.... Em cần anh”.

Trên thế gian này, điều cảm động nhất, không phải là nói “ anh yêu em”, không phải là “ ở chung một chỗ”, mà là tại thời điểm yếu đuối nhất, “tôi luôn ở cạnh em”.

Cuộc đời dài ngắn không ai biết, duyên phận có được bao nhiêu không ai có thể sáng tỏ, con đường này dẫu có xa cũng không quan trọng, nếu không thể cùng cô đi hết chân trời góc biển, anh cũng quý trọng từng phút từng giây được ở chung một chỗ bên cạnh cô.

Kéo cô đang mơ màng đi tới bên cạnh, vẫy một chiếc xe taxi, tài xế mở cốp sau, Bạch Hạo Nhiên lại lắc đầu một cái, giơ túi lên, cùng cô lên ngồi phía sau.

Lên xe sau, Bạch Hạo Nhiên đem túi của Hạ Hải Dụ đặt lên đùi của mình, sau đó nắm lấy tay của cô, đặt lên túi, dùng phương thức này để nói cho cô biết, những thứ quan trọng nhất vẫn đang ở trong chính tay cô, như vậy, cô sẽ có cảm giác an toàn.

“.....” Hạ Hải Dụ nước mắt chợt trào ra, trên thế gian này, người có thể hiểu được con người cô, chính là anh. Chỉ một cái ánh mắt của cô mà anh đã có thể hiểu được cô đang nghĩ gì.

Đúng vậy, bây giờ cô không nhìn thấy cái túi sẽ cảm thấy bất an, văn kiện trong đó là những thứ quan trọng nhất, thậm chí, vì nó, cô có thể hi sinh tình cảm.

Tốt hơn hết phải bảo quản nó.

Nó so với bất cứ thứ gì cũng quan trọng hơn.

Coi như cô mang chính mình đánh mất, cũng không thể làm mất nó.

Bạch Hạo Nhiên nhìn Hải Dụ một chút, cái gì cũng không hỏi, chỉ im lặng trao khăn giấy cho cô, sau đó coi như không có chuyện gì, thuận miệng hỏi, “ Đến chỗ anh được không?”

“.....” Hạ Hải Dụ chẳng qua là gật đầu, bởi vì cô đã khóc không nói ra lời.

+++++

Chỗ ở của Bạch Hạo Nhiên là một quán trọ được trang trí trang nhã.

Căn phòng một góc ở trên lầu, rất đẹp và yên tĩnh, chỉ cần khẽ đẩy cửa sổ ra, có thể nhìn thấy nhà hát Opera phía xa, giống như những cánh bướm màu trắng đang đón gió sắp ra khơi, cùng cảnh sắc xung quanh khiến tâm trạng trở nên thoải mái.

“Hải Dụ, em ở phòng này đi, căn phòng cách vách còn trống, anh đi nói với ông chủ một tiếng, anh sống trong trong căn phòng đó”. Bạch Hạo Nhiên tựa vào khung cửa bình tĩnh nói.

Hạ Hải Dụ ngớ ngẩn, cô ở căn phòng cách vách không được sao?

Bạch Hạo Nhiên lắc đầu một cái, “ Căn phòng cách vách chỉ có một cửa sổ, phòng này có hai, ánh mắt trời nhiều hơn một chút”.

Hải Dụ, anh không thể cho em toàn bộ thế giới này, nhưng thế giới của anh, toàn bộ đều dành cho em.

Nụ cười vui vẻ của anh khiến cho lòng cô cảm kích vô hạn.

Thật ra thì, Hạo Nhiên xuất hiện ở nơi này, chứng tỏ anh đã biết nhiều chuyện, nhưng anh cái gì cũng không hỏi, cũng chỉ chăm sóc cô, anh thật tốt.

Bạch Hạo Nhiên xoay người đi xuống dưới lầu đặt phòng, Hải Dụ vội vàng vào phòng tắm, cô muốn tắm một cái để bình tĩnh một chút, tối thiểu là không thể khóc nữa.

Không biết có phải vì do mang thai, cô trở nên dễ dàng rơi lệ, so với cô gái kiên cường trước kia thì kém thật nhiều.

Không thể tiếp tục như vậy nữa.

Bởi vì cô có nhiều việc cần hoàn thành, muốn chiếu cố đứa bé trong bụng, phải nghĩ biện pháp xử lý vụ án, rồi lên kế hoạch cho tương lai, phải làm rất nhiều rất nhiều chuyện đây.

Soi mình trong gương, Hạ Hải Dụ cố gắng mỉm cười với chính mình, -Hạ Hải Dụ, mi phải cố gắng, phải tự tin.

Mi phải cố gắng! cố gắng lên!phải cố gắng để sống thật tốt.

Không oán giận người nào, không cười nhạo người nào, cũng không hăm dọa người nào.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, chạy trốn trong cơn mưa gió, mơ ước, đi con đường của riêng mình.

Về phần anh..... không cần phải suy nghĩ nữa.....

Nói với chính mình như vậy, trước mắt, lại dường như hiện ra khuôn mặt anh tuần quen thuộc.

Nhớ da diết.

Vừa mới rời đi, nỗi nhớ như cỏ dại lan tràn.

Nhưng là,..... muốn cũng không thể.

Trên thế giới chuyện tàn nhẫn nhất, không phải là không gặp được người mình yêu, mà là gặp rồi cuối cùng lại chia li.

Chúng ta từng yêu nhau, nghĩ đến lòng chột chưa xót.

Đáy lòng chột truyền đến từng trận đau nhói, cô có chút ngây ngốc mong rằng khi tỉnh lại mình chột mất trí nhớ, có lẽ cô sẽ quên đi anh, quên đi tất cả những kỉ niệm.

Nhưng là, nếu thực sự quên, có lẽ cô sẽ không chịu đựng được.

++++

Ở đầu khác, Đường Húc Nghiêu lái xe một cách du đãng không mục đích trên đường.

Tình yêu nếu như nói khiến con tim đau khổ, không phải là không yêu, mà là yêu nhau đó, nhưng lại không thể yêu.

Nhìn, cũng không thể ôm; tưởng niệm, nhưng không thể có; đi, cũng không thể nắm tay cùng đi; vừa nói, cũng không thể nhìn nhau.

Rõ ràng là hai người yêu nhau, nhưng lại không thể ở chung một chỗ.

Nào sợ dùng hết một đời tinh lực, cạn kiệt may mắn cả đời, nhưng vẫn không có cách nào để đến gần, thậm chí là muốn quên đi những tra tấn hành hạ.

196. Chương 196: Tình Cảm Trân Quý

Thời gian thoáng cái đã qua ba ngày.

Hạ Hải Dụ đang thay quần áo, vô tri vô giác ở trong khách sạn qua hai ngày, hôm nay cô quyết định ra khỏi cửa!

Đầu tiên, cô sẽ đi mua một cái áo thích hợp cho phụ nữ có thai phòng tránh bức xạ máy tính.

Mặc dù biết rằng Computer và điện thoại di động được xác định trong 8 đến 9 tháng tới sẽ cách xa cuộc sống của cô, nhưng lò vi sóng và lò vi ba là đồ vật cũng đều có phóng xạ, hơn nữa nghe nói phóng xạ rất có hại, cho nên, an toàn hơn vẫn nên mặc một bộ phòng phóng xạ

Leng keng. . . . . Leng keng. . . . .

Chuông cửa vang gấp.

Hạo Nhiên sao? !

Hạ Hải Dụ sợ anh suy nghĩ, sau khi cài xong y phục liền đi mở cửa, nhưng khi cửa mở ra, người ở ngoài cửa lại làm cho cô thất kinh.

“Tiểu Tiểu? !” Hạ Hải Dụ mở trừng hai mắt, không dám tin.

“Surprise (ngạc nhiên)!” Vân Tiểu Tiểu le lưỡi một cái, trên mặt đầy giả hoạt. Tiến lên một bước, nhẹ nhàng ôm lấy Hạ Hải Dụ.

“. . . . .” Hạ Hải Dụ vui mừng nói không ra lời, Tiểu Tiểu sao lại xuất hiện ở đây?!

Vân Tiểu Tiểu cười lớn, buông tay ra, đôi mắt to như tên trộm nhìn chằm chằm vào bụng Hạ Hải Dụ, “Hải Dụ, nghe nói cậu có baby hả, tớ xem một chút, xem một chút, tớ làm mẹ nuôi nha? !”

“Cậu đã biết? !” Hạ Hải Dụ chột rất áy náy, mấy ngày nay nhiều chuyện rối loạn, lại không thể mở điện thoại, cô đã quên nói cho Tiểu Tiểu chuyện này.

Chị em tốt không phải là như vậy!

Cô đã không làm trong bốn phận!

May mà Tiểu Tiểu không giận cô, thật tốt!

Nhưng, Tiểu Tiểu biết tin tức cô mang thai không ngoài ý muốn, bởi lấy quan hệ giữa Thiệu Hành cùng Đường Húc Nghiêu, đương nhiên chuyện này có thể truyền đi rất nhanh.

Thế nhưng, sao cậu ấy lại chạy tới tận Úc chứ? !

Chẳng lẽ là. . . . . Đường Húc Nghiêu cho cậu ấy đi theo cô sao? !

Tận đáy lòng, lo sợ bất an.

Vân Tiểu Tiểu không quản nhiều chuyện như vậy, nhìn Hạ Hải Dụ một lúc “A, Hải Dụ, cậu phải ra ngoài à? !”

“Ừ, tớ muốn đi mua quần áo bảo hộ.”

Vừa nghe đến muốn đi mua đồ, bỗng chốc con mắt Vân Tiểu Tiểu sáng lên, “Ôi chao, tớ biết ngay là mình tới đúng thời điểm mà, đi thôi đi thôi, tớ cùng đi với cậu!”

“.....” Hạ Hải Dụ có chút lo lắng, hy vọng trước khi trời tối các cô có thể về đến nhà.

Thấy biểu tình Hạ Hải Dụ như rất bất đắc dĩ, Vân Tiểu Tiểu mắt trợn trắng, “Đừng lo lắng, tớ có chừng mực, vì cục cựa, tớ có thể nhịn! Mua xong đồ bảo hộ gì đó chúng ta sẽ về ngay!”

“Được.” Hạ Hải Dụ yên lòng, bạn tốt sẵn sàng như vậy cảm thấy an ủi.

“Hải Dụ, túi sách để tớ cầm là được rồi.” Vân Tiểu Tiểu đoạt lấy túi sách trong tay Hạ Hải Dụ, đặt lên trên cánh tay mình.

Hạ Hải Dụ dở khóc dở cười, “Tớ không mảnh mai như vậy đâu!”

“Tớ không quản cậu mềm mại mảnh mai như vậy, dù sao thì cũng không cho cầm !” Vân Tiểu Tiểu cậy mạnh, trợn mắt nhìn Hạ Hải Dụ.

“Được rồi, để cậu cầm, chúng ta đi thôi!”

Đóng cửa lại, khóa kỹ.

Hạ Hải Dụ nghiêng đầu nhìn gian phòng Bạch Hạo Nhiên ở sát vách, đi tới gần nghĩ nói cho anh biết mình đi ra ngoài.

Nhưng vừa muốn gõ cửa, anh như có cảm ứng với mình đi ra.

Hai người, đều ngẩn ra.

“À. . . . . Em muốn ra ngoài mua chút đồ. . . . .” Hạ Hải Dụ nỉ non nói .

Bạch Hạo Nhiên dừng một chút, nhìn nhìn cô, sau đó ánh mắt rơi xuống trên người Vân Tiểu Tiểu đứng ở một bên

Vân Tiểu Tiểu cũng sững sờ, mắt trợn tròn, trời ạ, anh ta sao lại ở chỗ này? ! Đường Húc Nghiêu chưa từng nói với cô chuyện này!

“Hello!” Dừng một chút, Vân Tiểu Tiểu cười chào hỏi, trong lòng đang nói thầm: không ổn, không ổn, xem ra Bạch Hạo Nhiên đối với Hải Dụ vẫn trước sau như một! Mặc dù cô cảm thấy người này thật tốt, Hải Dụ cùng anh ta ở chung một chỗ cũng rất xứng đôi, nhưng tình huống bây giờ có chút phức tạp a! Không không không, là tương đối phức tạp!

“Hello!” Bạch Hạo Nhiên mỉm cười gật đầu với Vân Tiểu Tiểu.

Vốn anh muốn cùng Hải Dụ ra ngoài, nhưng hiện tại xem ra không cần anh. Chỉ vì có bạn cùng phòng ngày xưa đi, Hải Dụ sẽ càng vui vẻ hơn!

“Hải Dụ, Tiểu Tiểu, bọn em đi mua đồ đi, đi sớm về sớm, trên đường chú ý an toàn.”

“Ừ.” Hạ Hải Dụ nhẹ nhàng gật đầu, mà Vân Tiểu Tiểu lại khoa trương kêu lên, “Biết rồi!”

Trong thang máy, Vân Tiểu Tiểu len lén liếc Hạ Hải Dụ mấy lần, rốt cuộc tâm tình không kìm nén được, mở miệng hỏi, “Hải Dụ. . . . . Bạch Hạo Nhiên tại sao lại ở đây? !”

“À. . . . . Thật ra tớ cũng không biết. . . . .” Hạ Hải Dụ có chút ỉu xiu, cô nghĩ cũng không hiểu, nhưng mà không có cơ hội thích hợp để hỏi.

“. . . . .” Vân Tiểu Tiểu hơi mờ mịt.

Bỗng nhiên, Hạ Hải Dụ yếu ớt ôm lấy cánh tay Vân Tiểu Tiểu, ” Tiểu Tiểu . . . . . Cậu nói tớ có phải là rất chán ghét không . . . . .”

“Hả? ! Cậu nói gì vậy? !”

“Tớ. . . . . Không biết nên nói thế nào. . . . . rõ ràng tớ cảm thấy như vậy thì không tốt. . . . . rõ ràng trong lòng tớ đã có đối tượng, nhưng mà vào thời điểm khó khăn, sẽ lại tiếp nhận trợ giúp của Hạo Nhiên . . . . . Điều này không công bằng đối với anh ấy. . . . .” tâm Hạ Hải Dụ mâu thuẫn muôn điều.

Vân Tiểu Tiểu trầm mặc một hồi, sau đó chợt hiểu, đôi mắt toát ra ánh sáng thành thực không giống khi xưa.

Vỗ nhẹ nhẹ lưng Hạ Hải Dụ “Hải Dụ. . . . . tớ hiểu tâm tình của cậu. . . . . Cậu cảm thấy áy náy, nhưng Bạch Hạo Nhiên khẳng định không nghĩ như vậy . . . . . Hai người các cậu quen nhau nhiều năm như vậy, trước đừng có bảo là thích hay không, coi như là bằng hữu bình thường, anh ta cũng sẽ chăm sóc cậu thôi. . . . . Huống chi các cậu còn đan xen giữa người thân, bằng hữu, tình nhân ba loại này. . . . . Ừm. . . . . Đây thật ra là một loại tình cảm rất đáng trân quý. . . . .”

“Có thật không? !” Hạ Hải Dụ không xác định hỏi, như muốn bầu vịu vào một bè gỗ, dùng sức nắm chặt tay Vân Tiểu Tiểu.

“Ừ! Đương nhiên là thật!” Vân Tiểu Tiểu dùng sức gật đầu, sau đó còn sợ không có sức thuyết phục, hỏi ngược lại “Hải Dụ, cậu thay đổi suy nghĩ một chút, nếu cậu là anh ta còn anh ta là cậu, vậy cậu có thể tại thời điểm anh ta khó khăn nhất giúp đỡ không?”

“Đương nhiên có thể!”

“Này không phải là kết quả sao? !”

Tình cảm, đều có hai phương diện, không thể nào vừa có tình cảm đồng thời lại cự tuyệt bị thương, bởi vì Cupid bắn ra chính là mũi tên, chứ không phải hoa.

Yêu giống như số Pi, vô hạn không theo vòng.

197. Chương 197: Buông Xuống Bi Thương

Thang máy phát ra thanh âm “Đình” vang lên, hai cánh cửa từ từ hướng hai bên mở ra.

Hạ Hải Dụ buông Vân Tiểu Tiểu ra, nín khóc mỉm cười, “Tiểu Tiểu, vừa nghe cậu nói, tâm tình của tớ đã khá lên nhiều, cảm ơn cậu!”

“Ngủ ngốc! Cái này thì có gì mà cảm ơn chứ!” Vân Tiểu Tiểu giơ tay lên, nghĩ gõ đầu của cô một cái, nhưng cuối cùng cũng chỉ là nhẹ nhàng sờ một cái, khe thở dài, “Hải Dụ, sao cậu lại ngốc như vậy, cậu mà sinh em bé cũng giống như cậu thì thảm!”

“. . . . .”

“Ôi, không được không được, em bé tuyệt đối không thể ngây ngốc, tớ nghĩ tớ là mẹ nuôi của em bé thì phải cố gắng nhiều nhiều rồi!”

“Đúng cứ như vậy, Hải Dụ, tớ ở lại với cậu, tớ ở với em bé nhiều, thì em bé sẽ lây được chút thông minh của tớ”

“Ừ, cứ như vậy đi!”

“Dù sao bây giờ cũng là kỳ nghỉ, tớ cũng không có việc gì làm, vậy nên sẽ cùng ở lại Úc với cậu!”

“Chờ tình trạng thân thể cậu ổn định lại, chúng ta sẽ cùng nhau về Mỹ!”

Vân Tiểu Tiểu đưa ra kế hoạch liều lĩnh mạo hiểm, tâm Hạ Hải Dụ dâng lên xúc cảm, tươi cười đều là cảm động.

Trời cao đối với cô thật rất tốt!

Ở thời điểm bất lực nhất, luôn có người quan tâm cô, chẳng hạn là Hạo Nhiên, Tiểu Tiểu. . . . .

Cảm tạ bọn họ!

Vân Tiểu Tiểu nghiêng đầu, nghi ngờ hỏi, “Hải Dụ, cậu nghĩ đi đâu rồi, sao lại ngăn người vậy? !”

Nói xong, lắc lắc cánh tay của cô “Hải Dụ. . . . .”

Hạ Hải Dụ cười, cười mà rơm nước mắt, khóe mắt ướt làm ướt gương mặt, cô lại không lấy tay lau đi, để cho nó tự chảy xuống, bởi vì đó là vị ngọt.

Nghẹn ngào, cười nói, “Tớ rất khỏe!”

Coi như mất đi tình yêu, nhưng cô còn có tình thân, tình hữu!

Cuộc sống còn rất tốt đẹp, chỉ là lòng đã bị chiếm đóng, nhưng mà không phải, cô biết rất rõ, cô thương anh!

Chẳng qua là. . . . . Buông xuống. . . . .

Mấy ngày nay, cô thống khổ quần quanh, không buông xuống quá khứ đã qua kia, cuối cùng hạ quyết tâm buông xuống, ngược lại có một loại cảm giác thoải mái .

Từ đây, bi thương cùng yêu sẽ chôn thật sâu vào trong lòng.

Đường Húc Nghiêu đang dùng máy tính mở thiết bị nghe nhìn trong hội nghị, mặc dù không gian rất xa, nhưng đầu kia phòng họp, mỗi người đều có thể rõ ràng cảm nhận được sự lạnh lẽo từ anh.

“Bản báo cáo này không hợp! Đem về làm lại! Tôi bất kể thời gian chênh lệch, tám giờ tối ở bên này tôi phải thấy được nội dung mới!” Tay dùng sức gõ mặt bàn, khớp xương bị đau nhưng vẫn không chịu dừng lại.

“Vâng vâng. . . . . Tôi lập tức đi làm lại ngay!” Một quản lý trưởng hoảng hốt trốn ra khỏi phòng họp.

Sau khi ra cửa không nhận được nói thêm, chuyện gì xảy ra, tổng giám đốc không phải đi Úc nghỉ phép sao, tại sao tâm tình lại không tốt vậy, giống như ăn phải thuốc nổ!

Ai, đáng thương cho những quản lý như bọn họ! Anh đã bị chửi đến lần thứ năm rồi !

Ôi, Thiệu trợ lý cũng bay đi, nếu không anh ta còn có thể giúp một tay!

Lại gào thét một hồi, rốt cuộc Đường Húc Nghiêu phiền não tháo tai nghe ra, thiệu Hành đúng lúc mở cửa vào, trong tay bưng hai chén cà phê, một chén ỉnh, một chén đưa cho người nào đó sắc mặt xanh mét .

Đường Húc Nghiêu cúi đầu nhìn văn kiện, không ngẩng đầu lên, căn bản không muốn nói chuyện, nhưng lại không khách khí chút nào bưng cà phê lên, uống một hớp lớn

“. . . . .” Khổ thân!

Thiệu Hành khẽ thở dài, như vô ý, lại như cố ý, nói “Tớ đã cho thêm hai muỗng đường!”

Trong lòng đau khổ, uống gì cũng không thấy ngọt !

“. . . . .” Đường Húc Nghiêu để chén xuống, đem văn kiện cũng đẩy xa, buồn bực ngẩng đầu, “Tiểu Tiểu có gọi điện thoại cho cậu hả, không biết Hải Dụ thế nào rồi? !”

“Họ đã đi dạo phố, đi mua quần áo phòng phóng xạ rồi.” Thiệu Hành lấy tin nhắn Tiểu Tiểu gửi đưa cho Đường Húc Nghiêu nhìn.

Quần áo phòng phóng xạ . . . . .

Mặc để bảo vệ em bé . . . . .

Biểu tình của Đường Húc Nghiêu cuối cùng cũng nhu hòa một chút.

Thiệu Hành kéo một cái ghế qua, ngồi đối diện Đường Húc Nghiêu, tiện tay lấy một cây bút lên tay xoay, xoay bút tốc độ rất nhanh, đồng thời đại não cũng nhanh chóng suy tư, cho đến khi động tác trên tay dừng lại, chậm rãi mở miệng.

“Nghiêu, cậu cùng Hải Dụ tiếp tục như vậy không phải là biện pháp tốt, bụng cô ấy ngày một lớn, bây giờ Tiểu Tiểu có thể ở bên, nhưng về sau này, bên người cô ấy có một người đàn ông sẽ tốt hơn!”

“ . . . . .” ánh mắt của Đường Húc Nghiêu âm trầm, tối tăm nói, “Bạch Hạo Nhiên cũng ở đây.”

“Cái gì? !” Thiệu Hành hồng mắt rồi.

Đường Húc Nghiêu vẫn giả bộ trấn định, “Tớ đã bảo Thần Dật gọi anh ta tới Sydney .”

“Lúc Thần Dật vừa tới San Francisco, liền hẹn Hải Dụ gặp mặt, tớ nghĩ lần ấy anh ta có thể nói cho cô ấy biết chân tướng vụ tai nạn xe cộ, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào mà anh ta không nói”

“Nhưng anh ta biết tớ với Hải Dụ ở chung một chỗ, nhất định sẽ có ngày hôm nay, anh ta không yên lòng cho Hải Dụ, mình lại không có biện pháp, nên mới nói cho Bạch Hạo Nhiên.”

“Còn nữa. . . . . thật ra trong lòng Thần Dật rất khổ. . . . . Anh ta biết rõ chân tướng, khi đối mặt với Hải Dụ, vẫn là thích cô ấy. . . . . ấy là thích không kìm hãm được . . . . . Khắc cốt ghi tâm . . . . .”

“Nên Bạch Hạo Nhiên cũng không dễ chịu đi, trước kia anh ta biết Hải Dụ rất vui vẻ, nhưng bây giờ cả người là đầy bi thương.”

Thiệu Hành nhú nhú mày, nhẹ nhàng gõ xuống mặt bàn, ngăn Đường Húc Nghiêu nói tiếp, “Wey wey Wey, cậu quản người khác có khổ hay không làm gì, cậu tốt hơn chỗ nào hả?!”

“Tớ không tốt, nhưng tớ phải làm bộ như rất tốt. . . . . Chỉ có như vậy, cô ấy mới có thể tốt.”

Tình hình bây giờ, bọn họ không có biện pháp thoát khỏi cục diện bế tắc, cô bởi vì có áp lực mới rời đi. mà anh thì không thể tạo thêm áp lực cho cô.

Love hàm nghĩa là: L đại biểu Listen lắng nghe, O đại biểu Obligate cảm tạ, V đại biểu Valued tôn trọng, E đại biểu Excuse tha thứ.

Bởi vì bọn họ yêu nhau, cho nên nhất định phải học được, lắng nghe đối phương, cảm tạ đối phương, tôn trọng đối phương, và tha thứ cho đối phương.

Điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên, cắt đứt suy nghĩ của Đường Húc Nghiêu .

“A lô. . . . . Cô à? ! . . . . . Đã xảy ra chuyện gì? !”

198. Chương 198: An Tĩnh

“ . . . . .” Sau khi nhận lấy điện thoại, Đường Húc Nghiêu nửa ngày không nói gì.

Thiệu Hành đầu tiên là nghi vấn, sau đó là hiểu được, cuối cùng là. . . . . Trầm mặc.

Anh đứng dậy đi ra ngoài, dùng điện thoại di động của mình gọi điện thoại, “Trung tâm đặt vé hàng không nước Úc đứng không?. . . . . Tôi muốn đặt trước 4 tấm vé máy bay. . . . . Không, 5 tấm, còn có một đứa bé. . . . .”

Sau khi cúp điện thoại, Thiệu Hành ử dột đi ra khỏi phòng, liếc thấy trong phòng khách, Đường Húc Đông cũng đang nắm điện thoại trong tay, vẻ mặt nặng nề.

Thiệu Hành đi tới, vỗ vỗ bờ vai của anh, nhỏ giọng nói, “Anh cùng chị dâu chuẩn bị hành lý nhanh lên, những chuyện khác em sẽ xử lý.”

Nửa giờ sau, Đường Húc Đông và Triệu Chỉ Ngọc mang theo Tuyết Nhi ngồi tắc xi đến sân bay, Đường Húc Nghiêu và Thiệu Hành cũng đi ngay sau.

“Không nghĩ tới. . . . . Nhanh như vậy. . . . .”

“Càng muốn không xảy ra như vậy. . . . . Đến cả một lần gặp mặt cuối cùng cũng không có. . . . .”

Thần Dật ra đi nhanh quá.

Đi rất an tĩnh, an tĩnh này khiến mọi người đều không thể chịu đựng.

Bên cạnh lan can trên du thuyền, những viên thuốc rơi đầy đất, còn có cốc nước vỡ. . . . . Mà anh, lại không thấy tung tích.

Có lẽ, anh trước khi chết đã hung hăng giãy giụa qua, có lẽ rất khó chịu, có lẽ rất nhếch nhác. . . . .

Cho nên anh không muốn bất kì ai thấy tình cảnh đáng thương đó của mình. . . . . Cho nên, đến cuối cùng, anh cái gì cũng không có lưu lại. . . . .

Chỉ có một chiếc áo khoác mỏng vứt trên mặt đất, vẫn còn mang nhiệt độ lạnh của anh, còn có hơi thở như phẳng phất. . . . .

Từng ngày trôi, ba tháng đã qua.

Thật hận y học có thể kết luận người bệnh sẽ phải chết, nhưng vẫn là cái gì cũng không cứu chữa được.

Nơi khác, Hạ Hải Dụ và Vân Tiểu Tiểu cũng vừa mua xong đồ chống khúc xạ, cảm thấy có chút mệt mỏi, liền vào quán trà bên đường nghỉ ngơi và ăn chút đồ bồi bổ cơ thể.

Chuông gió treo trên cửa vang lên, Hạ Hải Dụ và Vân Tiểu Tiểu đẩy cửa vào.

Quán trà này mang phong cách Australia điển hình, trang nhã đồng thời phong phú khác thường với hình lá phong, từng cái góc đều được bố trí tỉ mỉ, đèn nhỏ lấp lánh, gối ôm ấm áp, khiến khách không có cảm giác xa lạ chút nào.

Bên trong ước chừng có hai mươi người đang ngồi, bọn họ tự nhiên bị hai cô gái phương Đông hấp dẫn, mấy nam thanh niên thậm chí còn muốn tìm cơ hội thích hợp tiến lên tự giới thiệu mình.

Vân Tiểu Tiểu len lén cười, lôi kéo Hạ Hải Dụ ngồi vào một vị trí ở góc.

“Đông” ngồi xuống, cô nhìn kỹ đồ ăn trên bàn, “Này. . . . . Hải Dụ, cậu bây giờ có kiêng gì không? !”

“Tớ chỉ là rất thích ăn chua!” Hạ Hải Dụ vừa nghĩ tới đồ chua, liền không nhịn được muốn chảy nước miếng.

“Chua. . . . . Để tớ xem một chút. . . . . Có hay không. . . . . Có hay không. . . . .” Vân Tiểu Tiểu cúi đầu, dùng ngón tay tra tìm ở trong menu, chợt hai mắt tỏa sáng, “A, có, nước chua!”

Nước chua? !

Hạ Hải Dụ dùng sức nuốt nước miếng một cái, cô rất thích a!

Vân Tiểu Tiểu ngược mắt cười cười, mắt khom thành hình trăng lưỡi liềm, “Gọi thêm một đĩa điểm tâm nhỏ, có được hay không? !”

“Được!” Hạ Hải Dụ sờ sờ bụng, ừ, thật đúng là hơi đói rồi!

Vân Tiểu Tiểu đưa tay gọi nhân viên tạp vụ, lưu loát dùng tiếng Anh gọi đồ, cuối cùng còn bổ sung thêm một câu, “Đồ uống không nên quá lạnh a, không cần thêm đá khối!”

Nói xong, cô hướng Hạ Hải Dụ nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng nói, “Phụ nữ có thai không thể uống lạnh !”

Hạ Hải Dụ gật đầu một cái, chợt nghĩ đến một hình ảnh.

Nhớ trước kia cô cùng Thần Dật đi ăn cũng là như vậy, anh sẽ nhớ cô thích gì, còn có thể dặn dò nhân viên tạp vụ không cho quá nhiều đá.

Đã lâu không gặp. . . . . Không biết anh thế nào. . . . .

Đảo mắt, đã hơn ba tháng rồi sao. . . . .

Đôi mắt Hạ Hải Dụ bỗng trở nên ảm đạm. . . . . Không tự chủ, có chút mất hồn. . . . .

Trái tim, không hề báo động trước chợt thấy đau nhói. . . . .

Nhân viên tạp vụ bưng tới nước trái cây, “Tiểu thư, xin từ từ thưởng thức.”

“A, cảm ơn.” Máy móc nói cảm ơn nhưng tâm hồn vẫn không thể kéo trở về.

Cầm ống hút, Hạ Hải Dụ nhẹ nhàng uống một hợp nước, không biết có phải do vị giác thay đổi, cô cảm giác có cái gì không đúng.

Sân bay.

Trong radio truyền đến thanh âm ngọt ngào, “Hành khách trên chuyến bay từ Sydney đến San Francisco CA779 chuẩn bị cất cánh, mọi người nhanh chóng lên máy bay.”

Thiệu Hành nhìn đồng hồ, vẫn chưa đến giờ bay, lấy điện thoại di động ra muốn nhắn cho Vân Tiểu Tiểu một tin, nghiêng đầu hỏi Đường Húc Nghiêu, “Cậu có gì muốn dặn dò không, tôi thuận tiện nhắn Vân Tiểu Tiểu một tiếng.”

Đường Húc Nghiêu suy nghĩ một chút, lắc đầu, “Cứ để tự nhiên như bây giờ là tốt rồi, đừng để cho Hải Dụ biết chuyện của Thần Dật, tôi sợ cô ấy không khống chế được cảm xúc.”

“Tôi hiểu. Nếu như là thời điểm khác thế nào cũng phải nói cho cô ấy biết một tiếng, để cô ấy đến tham dự tang lễ, nhưng bây giờ lại là tình huống đặc thù a!”

Đường Húc Nghiêu gơ tay lên sờ trán, thật cảm thấy rất nhức đầu, sao tất cả mọi chuyện đều chạy tới cùng một lúc, anh thật không yên lòng để Hải Dụ một mình ở chỗ này, thật may là còn có Vân Tiểu Tiểu có thể truyền lại tin tức, thật may quá.

Anh nhất định phải về San Francisco, cùng bàn bạc tang lễ với mẹ Thần Dật, sau đó theo chân bọn họ cùng nhau trở về nước, Đường gia có người như vậy, coi như Thần Dật không mang họ Đường, nhưng có chút trình tự vẫn là không thể thiếu.

Vừa nghĩ tới Đường gia, thật phiền, không biết sẽ loạn đến độ nào!

Hít một hơi thật sâu, Đường Húc Nghiêu đi tới chỗ Đường Húc Đông và Triệu Chỉ Ngọc, “Anh cả, chị dâu, em cùng Thiệu Hành đi trước sắp xếp, mọi người đi chuyển bay thẳng về nước, khoảng 40 phút nữa.”

Đường Húc Đông có chút không yên lòng, “Nghiêu, hay để anh và các em cùng đi San Francisco trước? !”

“Đừng, anh còn phải chăm sóc chị dâu cùng Tuyết Nhi, đứa nhỏ không thể chịu vất vả, trực tiếp trở về nước là tốt rồi!”

“Vây. . . . . Chúng ta đi chuyển bay thẳng về nước vậy.”

“Vâng!”

“Lên đường bình an.”

“Anh chị cũng thế.”

Khoát tay áo, Đường Húc Nghiêu xoay người đi về phía cửa kiểm tra.

Nửa giờ sau, một chiếc máy bay nhanh chóng vọt qua bầu trời, tạo thành một vệt trắng trên cao.

Hạ Hải Dụ cùng Vân Tiểu Tiểu đi ra khỏi quán trà, vô ý thức hơi ngẩng đầu, nhìn thấy vệt máy bay trên trời.

Không hiểu sao, cô bỗng có cảm giác vừa yêu thương vừa đau khổ. . . . .

199. Chương 199: Vô Tình Gặp Mặt

“Đau. . . . .” Hạ Hải Dụ giơ tay lên che tim, muốn mượn động tác đó để trấn an nỗi đau không rõ lí do đang dâng lên.

“Hải Dụ, cậu làm sao vậy? !” Vân Tiểu Tiểu nhìn thấy dáng vẻ khó chịu của cô, liền vội vàng hỏi thăm.

“. . . . .” Dừng một chút, Hạ Hải Dụ cúi đầu nỉ non, “Không biết làm sao, ngực giống như rất đau.”

“Có phải hay không buồn nôn hả ? !”

“Không phải. . . . . Cảm giác khó chịu đó không giống nhau. . . . .” Hạ Hải Dụ lắc đầu một cái, cô cũng không nghĩ ra được tại sao phải như vậy, giống như có đồ vật gì đó đâm vào trong lòng, đau tựa kim châm.

Vân Tiểu Tiểu âm thầm thổn thức: trời ạ, cảm giác thật chính xác đến vậy sao? !

Thiệu Hành vừa nhắn tin nói anh và Đường Húc Nghiêu trở về San Francisco rồi thì Hải Dụ lập tức có cảm giác lạ!

Cái này nên gọi là thần giao cách cảm đi!

Ai ai ai, rõ ràng hai người yêu nhau đến vậy, lại phải hành hạ lẫn nhau, thật rối rắm!

Nói đi nói lại, đều do Xú lão gia của Đường gia! Đều là ông ta tạo nghiệt!

Vân Tiểu Tiểu “Hừ” một tiếng, khó chịu nghĩ .

“Tiểu Tiểu, cậu hừ cái gì? !” Hạ Hải Dụ kỳ quái biểu tình của cô.

“Á. . . . . Không có gì, không có gì. . . . . Chúng ta nhanh trở về quán trọ đi!”

“Được rồi!” Hạ Hải Dụ nén cảm giác khó chịu trong lòng, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Nghiêng đầu nhìn xe cộ qua lại trên đường, Hạ Hải Dụ khẽ nhăn mày lại, bởi vì bác sĩ từng nhắc nhở qua cô, mấy tuần này thai nhi có chút không ổn nên phải đặc biệt chú ý, cô tất nhiên là không thể ngồi xe buýt, nhưng là mới vừa có chút không thoải mái, ngồi taxi sợ sẽ càng khó chịu, suy nghĩ một chút, cô đưa ra một quyết định.

“Tiểu Tiểu, chúng ta ngồi tàu điện ngầm trở về, có được hay không? !”

“Tốt, cậu nói thế nào liền thế đấy!” Vân Tiểu Tiểu hào hứng phối, dù sao cậu đang mang thai nên chẳng phải là lớn nhất sao!

Hai người đi bộ một đoạn đường ngắn, sau đó đến trạm xe lửa mua phiếu.

ở Sydney, xe điện ngầm bốn phương thông suốt, buồng xe chỉnh tề, chỗ ngồi thoải mái, mỗi hành khách trên xe một biểu hiện, rất phong phú, người ngồi yên lặng, có đọc sách, có nhẹ giọng nói chuyện với nhau, có mở Laptop sửa đổi văn kiện. Điện thoại di động vang lên, cũng là nhỏ giọng trả lời.

Hạ Hải Dụ cùng Vân Tiểu Tiểu ngồi ở một hàng, đối diện nhìn một cái, rất có ăn ý cũng cười, loại cảm giác này rất thoải mái !

Thật muốn trải qua cảm giác đi thẳng một đường, cái gì cũng không nghĩ, cứ như vậy đi đến cuối cùng.

Nhưng là, xe điện ngầm mấy phút lại có một chuyến, bỏ qua một tuyến xe có thể đợi tuyến sau, nhưng là có lúc bỏ qua một người lại vĩnh viễn chờ bao lâu cũng không tới nữa.

Hạ Hải Dụ chợt cảm thấy tâm cơ rút rất nhanh khiến liền chính cô cũng không hiểu nổi mình hôm nay rốt cuộc thế nào.

Vốn cô cho rằng sẽ luôn luôn ở cùng một chỗ, dù đi cũng là dắt tay nhau cùng đi.

Sau đó cô lại phát hiện, thì ra ly biệt là một việc rất đơn giản, nhẹ nhàng xoay người, nhẹ nhàng phất tay, là ly biệt.

Trùng mắt nhìn, trên gương mặt thoáng qua nụ cười đau khổ.

Hai mươi phút sau.

“A a. . . . . Rốt cuộc đã về rồi!” Vân Tiểu Tiểu kéo tay Hạ Hải Dụ, đứng ở trước cửa phòng trọ hoan hô.

Mặc dù lần này đi dạo phố không đi lâu, nhưng là cũng có một chút xú cảm giác mệt mỏi !

Cân nhắc túi xách trong tay, hắc hắc, mặc dù không có mua quá nhiều, nhưng là cũng có chút thu hoạch !

“Hải Dụ, cậu chờ tớ một chút, năm phút đồng hồ, chỉ năm phút đồng hồ thôi, tớ đi mua chút trái cây, chúng ta vào trong phòng ăn!” Vân Tiểu Tiểu không đợi nói xong đã hướng cửa hàng trái cây bên cạnh chạy đi.

Hạ Hải Dụ gọi cô cũng không kịp, tốc độ quá nhanh rồi !

Không khỏi, lắc đầu cười khẽ.

Trên lầu, Bạch Hạo Nhiên đứng ở trước cửa sổ nhìn ra phía ngoài, lơ đãng quét qua bóng dáng của Hạ Hải Dụ, đem một màn cười vui vẻ kia của cô thu vào trong mắt.

Nụ cười của cô có thể chiếu sáng cả thành phố.

Không tự chủ, anh cũng cong lên khóe môi.

Người trong lòng, để ở trong lòng, giống như mật ong lắng đọng ở dưới đáy ly thủy tinh, nồng đậm, thời điểm uống một ngụm nhớ lại, trong lòng liền thỏa mãn.

Hạ Hải Dụ đứng tại chỗ chờ đợi có chút chán chán, liền hết nhìn đông tới tây, chợt thấy một bóng hình xinh đẹp quen thuộc lọt vào tầm mắt.

Trên taxi, một cô gái trẻ tuổi bước xuống, tóc ngắn, mang áo khoác nhỏ phối hợp cùng quần jean, còn có đôi giày cao gót. . . . . Xinh đẹp lại rất thời trang.

Cô gái vừa đi vừa nói thầm, “Ôi thật là ghê tởm, làm sao lại không có một ai ở nhà, điện thoại lại không thông, làm hại mình hiện tại chỉ có thể tới ở quán trọ, ghét, ghét, đáng ghét chết đi!”

Triệu Chỉ Tịch!

Hạ Hải Dụ nhận ra người này, mở to mắt, kinh ngạc .

Lúc này, Triệu Chỉ Tịch đang kéo chiếc hanh lý nhỏ cũng hướng Hạ Hải Dụ nhìn lại, đồng dạng, tròn tròn con mắt.

Hạ Hải Dụ kinh ngạc, rất mờ mịt, không biết nên làm sao đây.

Họ coi như là biết, nên chào hỏi, nhưng là, lần trước gặp mặt tình hình rất kỳ quái, bây giờ nói chuyện giống như càng kỳ quái hơn!

Hạ Hải Dụ vẫn còn ở trong do dự thì Triệu Chỉ Tịch đã “phăng phăng” mà thẳng bước đi tới trước mặt, “Này, cô ở đây làm gì? !”

“Tôi. . . . . Ở nơi này.” Hạ Hải Dụ đành hoàng trả lời.

Triệu Chỉ Tịch nhú mày, “Cô ở nơi này? ! Một người sao? !”

“Không phải.” Hạ Hải Dụ lắc đầu một cái.

“Tôi biết ngay!”

Gì chứ? !

Cô ấy biết cái gì? !

Hạ Hải Dụ khốn hoắc.

Triệu Chỉ Tịch trợn mắt nhìn, bộ dạng rất giận dữ, “Cô cùng Đường Húc Nghiêu cùng đi phải không? !”

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ cũng hút một ngụm khí, muốn giải thích, rồi lại đột nhiên cảm thấy cũng không cần thiết, dừng một chút, ngậm miệng lại.

Triệu Chỉ Tịch rất là căm tức, giọng điệu vội vàng, “Này, đem Đường Húc Nghiêu gọi ra đây cho tôi, hỏi anh ta có biết chị và anh rể tôi đi đâu rồi không..., thật đáng ghét, không có ai ở nhà, cửa chính cũng khóa chặt, giống như là muốn bỏ đi xa vậy!”

Hạ Hải Dụ cảm thấy có chút kỳ quái, chuyện gì xảy ra, cô ấy tại sao lại nói không có ai . . . . . Đã xảy ra chuyện gì sao? !

200. Chương 200: Đụng Mặt

Triệu Chỉ Tịch nhìn thấy bộ dạng mơ hồ của Hạ Hải không khỏi nhú nhú mày, không nhận được tựa như kêu la, “Này, Đường Húc Nghiêu ở đâu, nhanh lên một chút gọi anh ấy ra ngoài!”

“Tôi không biết anh ấy đang ở đâu, tôi không ở cùng một chỗ với anh ấy.” Hạ Hải Dụ vốn không muốn giải thích, nhưng cô thấy bộ dạng khẩn trương của Triệu Chỉ Tịch liền thành thực nói ra sự thật.

Nhưng là, Triệu Chỉ Tịch cũng không tin, ngữ điệu càng cao, “Cô định lừa gạt ai đó? ! Cô không biết thì ai biết? !”

Giơ tay lên, Triệu Chỉ Tịch chỉ vào quán trọ “Cũng cùng đi tới nơi này, còn giả bộ vô tội làm cái gì vô tội? !”

“Không phải như cô nghĩ!”

Triệu Chỉ Tịch trợn mắt một cái, không muốn cùng cô nói nhảm, kéo rương hành lý xông thẳng vào quán trọ, động tác của cô vô cùng thô lỗ, tốc độ vừa nhanh, làm rương hành lý va vào chân của Hạ Hải Dụ.

“A. . . . .” Hạ Hải Dụ bị đau rên rỉ lên một tiếng, thật ra thì cũng không phải rất đau, nhưng là đã làm cô sợ hết hồn, thật là sợ ngã xuống làm đau thương cục cưng trong bụng.

Triệu Chỉ Tịch phát hỏa, “Có cần khoa trương vậy không? ! Không phải chỉ là đụng một cái sao? !”

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ lắp bắp nói không nên lời, còn có chút chưa tỉnh hồn.

Đúng lúc ấy thì Vân Tiểu Tiểu mua xong trái cây trở về, bắt gặp một màn này, bước nhanh tới.

“Hải Dụ! Cậu không sao chứ? !” Vân Tiểu Tiểu giống như là gà mẹ bảo vệ đàn gà con vậy, đem Hạ Hải Dụ che chở ở phía sau.

“Không có, không có sao.” Hạ Hải Dụ rút cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Chỉ Tịch vận lông mày liếc mắt nhìn Vân Tiểu Tiểu, mà Vân Tiểu Tiểu cũng giương mắt nhìn lại cô ta, tkhí thể lại tăng thêm một bậc, “Khi dễ phụ nữ có thai mà được coi là bản lãnh gì chứ, có gan thì cùng tôi thách đấu!”

Nói xong, Vân Tiểu Tiểu đã bắt sẵn tay áo, hừ, dường gì cô cũng là biết quyền đạo đấy!

Hạ Hải Dụ thấy tình thế không đúng, liền vội vàng kéo tay Vân Tiểu Tiểu, “Tiểu Tiểu, không nghiêm trọng như vậy á..., cô ấy không có khi dễ tớ, chỉ là không cẩn thận đụng vào, tớ không sao, thật không có sao. . . . . Cậu đừng làm loạn nên . . . . .”

“ . . . . .” Dừng một chút, Vân Tiểu Tiểu bị Hạ Hải Dụ nắn nỉ trở nên mềm hoá, rồi lại không yên lòng nhìn cô, “Cậu thật không có sao? ! cục cưng còn tốt đó chứ? !”

Hạ Hải Dụ dùng sức gật đầu, “Ừ, rất tốt! Chúng ta đi nhanh đi!”

Đang muốn rời đi, Triệu Chỉ Tịch lại nắm tay cô, “Cô mang thai? !”

“Mắc mớ gì tới cô? !” Vân Tiểu Tiểu hung hăng hỏi ngược lại.

Giọng điệu mặc dù có điểm hơi thái quá, nhưng lời này hỏi rất có lý, Triệu Chỉ Tịch lập tức không trả lời được, khẽ đỏ lên vì tức mắt.

“Hải Dụ! Tiểu Tiểu!” Cửa quán trọ, Bạch Hạo Nhiên vội vàng chạy tới, anh ở trên lầu thấy tranh chấp liền vội vàng lao xuống dưới.

“Hạo Nhiên. . . . .” Hạ Hải Dụ cảm thấy chuyện càng ngày càng khoa trương, đều do cô, lá gan quá nhỏ, nếu không đã vô sự rồi !

Triệu Chỉ Tịch híp híp mắt, không thể giải thích tình huống trước mắt, nhưng là cô nhìn ra Bạch Hạo Nhiên đối với Hạ Hải Dụ rất khấn trương, cái loại ánh mắt đó là thuộc về một người đàn ông đối với người con gái mình thích!

Cái gì a, hai người bọn họ lén phét? !

Triệu Chỉ Tịch cư nhiên khẳng định đáp án trong lòng, ánh mắt nhìn Hạ Hải Dụ cũng toát ra khinh thị, giống như đang nói cô cùng người đàn ông kia thật bỉ ổi!

Mà Bạch Hạo Nhiên cùng Hạ Hải Dụ cũng không muốn giải thích, bởi vì không cần thiết, Vân Tiểu Tiểu mặc dù tức giận, nhưng bị Hạ Hải Dụ nắm chặt tay, cũng không tiện nói gì.

Hạ Hải Dụ nhìn qua Triệu Chỉ Tịch, không lên tiếng nữa, quay đầu nói với Bạch Hạo Nhiên và Tiểu Tiểu, “Hạo Nhiên, Tiểu Tiểu, chúng ta vào thôi!”

“Được.” Bạch Hạo Nhiên một tay che chở cô, một tay nhận lấy túi xách Vân Tiểu Tiểu đang cầm.

Triệu Chỉ Tịch vẫn còn có chút chưa từ bỏ ý định, “Này, Hạ Hải Dụ, cô thật không biết Đường Húc Nghiêu ở nơi nào? !”

Lòng của Hạ Hải Dụ khẽ co rút nhanh, thật ra thì, cô cũng rất muốn biết anh đang ở đâu, đang làm gì, có nhớ cô và cục cưng không. . . . . Nhưng là, những thứ này cũng đã cách cô rất xa vời, không thể!

Vân Tiểu Tiểu thấy bộ dạng hoảng hốt của Hạ Hải, lại cảm thấy Triệu Chỉ Tịch giống như sẽ không bỏ qua, rốt cuộc không kềm chế được tâm tình, đi tới trước mặt Triệu Chỉ Tịch, rất khẳng định nói cho cô ta biết, “Đường Húc Nghiêu đã từ Sydney trở về San Francisco rồi ! Hiện tại chắc là đang ở trên máy bay!”

Nói xong, tất cả mọi người đều sững sờ.

Hạ Hải Dụ len lén nắm chặt tay, thì ra là, anh đã đi rồi. Chỉ là, đi cũng tốt. Cũng tốt.

Chỉ là, trong lòng cô vẫn có cảm giác trống trải, mặc dù cô đã tự nói với bản thân, cô phải kiên cường, cô có thể chịu đựng tất cả.

Nhưng là, khi cô nghe được tin anh đi, vẫn là phát hiện mình rất mềm yếu, rất yếu ớt.

Như bây giờ nên chỉ là mới bắt đầu tách ra thôi. . . . . Về sau. . . . . Sẽ còn xa cách hơn nữa.

Càng nghĩ càng loạn, cô phát hiện những suy nghĩ lung tung của mình không thể nào sắp xếp lại được.

Trong lòng rối rắm, hiểu mở là kết, không giải được là cướp.

“Trở về San Francisco rồi hả ? !” Triệu Chỉ Tịch nỉ non, “Không trách được, chị hai và anh rể có thể là đến sân bay đưa tiễn a!”

Triệu Chỉ Tịch theo lẽ thường suy đoán.

Vân Tiểu Tiểu mím môi, thật hối hận đã nói việc này ra ngoài, chỉ là Thiệu Hành chỉ gửi tin nhắn như vậy, cũng không có nói rõ lý do tại sao đi vội vậy, mà cô cũng không có hỏi.

Lấy được đáp án chính xác, Triệu Chỉ Tịch không dậy đưa nữa, nhưng là cô ta cũng không muốn tìm quán trọ khác, chờ chút nữa gọi điện thoại hỏi chị hai lúc nào thì về nhà, tạm thời ở quán trọ này!

Kéo rương hành lý, Triệu Chỉ Tịch có chút tùy hứng tựa như đi vào.

Sau đó, Hạ Hải Dụ, Vân Tiểu Tiểu, Bạch Hạo Nhiên, ba người cũng lên trên lầu, dọc đường đi đều im lặng.

Bạch Hạo Nhiên giúp các cô mở cửa, cũng đem đồ cất xong.

Vân Tiểu Tiểu len lén hỏi Bạch Hạo Nhiên, “Cái đó. . . . . Tôi là không phải là không nên nói ra ngoài a. . . . .”

Bạch Hạo Nhiên nhú mày, vấn đề này không khó, nhưng là hỏi anh liền có chút phức tạp!

Dừng một chút, nhàn nhạt trả lời, “Dù sao đã nói rồi, cũng đừng nghĩ nhiều như vậy, cô cùng Hải Dụ đều mau nghỉ ngơi đi! Có chuyện thì gọi tôi!”

“A!”

Vân Tiểu Tiểu nhẹ nhàng đóng cửa lại, xoay người nhìn về phía Hạ Hải Dụ đang ngồi yên ở trên ghế sofa, ai, chỉ là nghe được Đường Húc Nghiêu rời Sydney cũng đã thần xiêu phách lạc thành bộ dạng này! Như vậy căn bản là không thể quên anh ta sao!

201. Chương 201: Quyết Định

San Francisco.

Sân bay quốc tế.

Lối đi dành cho khách VIP, một nhóm người mặc tây trang đang đứng nghiêm trang, cầm đầu là một người đàn ông trung niên, vẻ mặt nghiêm túc nhất.

May bay vừa hạ cánh, hai người đàn ông có thân hình cao lớn liền xuất hiện, bước nhanh đi ra.

Đường Húc Nghiêu và Thiệu Hành sóng vai bước đi, bọn họ đều một chiếc áo khoác đơn giản, cảm giác có chút phong trần, nhưng trong đôi mắt toát ra không phải mệt mỏi, mà là ủ dột.

Thoáng nhìn thấy một đám người đứng chờ, bước chân hơi có chần chờ, nhưng không có dừng lại.

“Đường thiếu gia!” Người đàn ông trung niên cầm đầu đám người cung kính mà hành lễ, khom lưng cúi đầu đứng tiêu chuẩn 90, ra vẻ tuyệt đối trung thành.

Đường Húc Nghiêu mím chặt môi, khẽ nhú mắt, trong ánh mắt toát ra một tia lạnh.

Thiệu Hành nghiêng mắt nhìn anh ta một chút, ho nhẹ một tiếng làm ám hiệu.

Đám người này đều là người của Đường gia, cầm đầu chính là cận vệ bên cạnh Đường lão gia, bọn họ rõ ràng có ý, là “Xin” Đường Húc Nghiêu trở về nước.

Đường Húc Nghiêu nhìn đồng hồ đeo tay một chút, lạnh lùng nói, “Tôi xử lý chuyện của Thần thiếu gia trước, 12 giờ sau không cần các người xin, tôi cũng sẽ lên phi cơ!”

Nói xong, nhắc chân đi.

Người đàn ông trung niên vội đuổi theo.

Đoàn người đi ra khỏi đại sảnh, một hàng dài ô tô màu đen đã chờ sẵn ở ngoài, ngay cả tài xế cũng là mặc đồ đen.

Toàn bộ cửa xe đã mở ra, Đường Húc Nghiêu cùng Thiệu Hành lên chiếc xe đầu tiên, những người khác im lặng ngồi lên xe phía sau.

“Đi hải cảng Auckland!” Đường Húc Nghiêu phân phó .

Không chút chậm trễ, xe của bọn họ đi đầu, các xe khác lần lượt bám theo sau.

Xe nhanh chóng đi về phía trước, hai bên đường cảnh sắc lăm lăm lướt vụt qua, ngoài cửa xe, khí trời có chút âm trầm, giống như là tâm tình của người ngồi trong xe.

Một lúc sau, xe đã tới nơi.

Đại cảng Auckland Hải Cảng là một trong những cảng nổi tiếng. Trên hải cảng có câu lạc bộ thuyền, các cột buồm xếp lên nhau tạo thành một bức trang hung vĩ, chỉ là toàn một màu trắng toát, có gì đó mênh mông.

Xe dừng lại cách đó 200m, không đợi tài xế xuống mở cửa, Đường Húc Nghiêu và Thiệu Hành gấp gấp đi xuống, xa xa, nhìn thấy bóng lưng của cô út.

Hai vợ chồng họ như đã già đi cả mười năm, ánh mắt mơ hồ nhìn về chiếc du thuyền của Thần Dật, cũng không chớp.

Giống như là chỉ cần nhìn như vậy, con của bọn họ sẽ trở về.

Nhưng, đó là không thể nào.

Đường Húc Nghiêu trực tiếp đi tới, trầm giọng nói, “Cô út, đừng. . . . .”

Hai vợ chồng cùng quay đầu lại, nét mặt tràn đầy vẻ bi thương, chỉ là gật đầu một cái, bởi vì đã sớm nói không nên lời.

“Cô, đừng. . . . . Nơi này giao cho con cùng Thiệu Hành xử lý là tốt rồi. . . . . Hai người ở nơi này, rất nhiều việc không dễ dàng.” Người đầu bạc tiền người đầu xanh, cho dù ai nhìn đều không nhẫn tâm.

Vậy mà, người phụ nữ họ Đường ấy lại cố chấp lắc đầu, nắm chặt cánh tay của chồng, nghẹn ngào nói, “Thần Dật không lưu lại kỉ vật gì, chiếc du thuyền này là chỗ dừng chân cuối cùng. . . . . Cô hiện tại chỉ có thể đứng ở đây nhìn nó. . . . . Húc Nghiêu, giúp cô lưu lại nó. . . . .”

Đường Húc Nghiêu nghiêng đầu nhìn sang, du thuyền bốn phía đã bị cảnh sát niêm phong, dù sao không tìm được thi thể, chỉ là ở lan can bên cạnh phát hiện dấu vết trượt chân, nhưng cảnh sát có đầy đủ lý do để nghi ngờ đây là một vụ mưu sát hoặc là cái gì khác, chiếc này du thuyền rất có thể sẽ bị liệt kê vào làm vật chứng.

“Cô, yên tâm đi, con sẽ xử lý tốt chuyện này!” Đường Húc Nghiêu bảo đảm . Bất kể bỏ giá nào, anh phải bảo vệ được nguyên vẹn chiếc du thuyền này của Thần Dật!

Thiệu Hành đã sớm hiểu được tâm ý của Đường Húc Nghiêu, hướng cảnh sát đàm phán, dĩ nhiên, cần tốn hao một chút công phu, nhưng không sao, chỉ cần dựa vào các mối quan hệ ở nước Mỹ và chịu bỏ tiền thì chuyện này cũng không phải là vấn đề quá khó.

Bốn giờ sau, chuyện đã được giải quyết, một đoàn người Đường gia được phép lên du thuyền, Đường Húc Nghiêu và Thiệu Hành cũng theo phía sau.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Đường Húc Nghiêu ngồi xuống, mọi thứ vẫn giống như lần trước anh ở đây, chợt thấy bi thương.

Anh và Thần Dật mặc dù chỉ là anh em họ, tính cách căn bản cũng không hợp nhau, nhưng không thể phủ nhận, tình cảm của bọn họ vẫn rất tốt, thương thức cũng giống nhau, thậm chí thích cùng một người.

Ai. . . . .

Không biết vì sao a, Đường Húc Nghiêu chợt có chút dở khóc dở cười.

Giữa người với người duyên phận chính là rất kỳ quái.

Tiện tay xem qua vài cuốn sách trên bàn, chợt thấy một đoạn văn ——

Anh yêu em, không phải vì bộ dạng của em, chỉ vì bộ dạng của anh khi được ở bên em; anh yêu em, không chỉ vì em đã làm nhiều chuyện cho anh, chỉ là vì có em mà anh có thể làm được mọi chuyện; anh yêu em, bởi vì em có thể biết trân trọng con người thật của anh, trái tim anh nhờ có em mà được chiếu sáng...

Đường Húc Nghiêu dường như đã, tại sao tình cảm của Thần Dật dành cho Hải Dụ lại sâu đậm đến vậy, đây chính là lý do.

Nếu như tình cảm cùng năm tháng cũng có thể nhẹ nhàng xé nát, ném tới trong biển, như vậy, ta nguyện ý từ đó đang ở đáy biển trầm mặc.

Có lẽ, đây chính là kết cục mà Thần Dật muốn, giải thoát, còn có tự do.

Như vậy. . . . . Anh kết cục vậy là cái gì đây. . . . . Anh lúc nào thì mới có thể giải thoát. . . . . Lúc nào thì mới có thể tự do. . . . .

Nhìn một chút tới hộ vệ của Đường gia phái đến, Đường Húc Nghiêu hơi nhếch môi, ánh mắt lạnh lùng.

12 giờ sau, Đường Húc Nghiêu từ San Francisco trực tiếp bay trở về nước.

Liên tục bay đường dài khiến cho anh có chút mệt mỏi, đầu rất đau, dạ dày cũng có chút khó chịu, nhưng là anh còn phải cố gắng không ngủ, bởi vì sau khi trở về phải đánh một trận ác liệt, phải chuẩn bị sẵn sàng!

Nữ tiếp viên hàng không đưa tới cà phê, “Tiên sinh, xin hỏi muốn thả đường sao? !”

Đường Húc Nghiêu gạt đầu một cái, “Một viên, cảm ơn.”

Bưng lên chén cà phê, thế nhưng anh lại không có quấy, viên đường hoàn toàn không có tan ra.

Ngửa đầu uống một hớp, quả nhiên còn rất đắng.

Cà phê đắng cùng ngọt, thật ra không phải do quấy hay không; mà là một đoạn đau đớn không thể quên, chỉ là phải có dũng khí bắt đầu lại.

Đường Húc Nghiêu âm thầm hạ quyết tâm. . . . .

202. Chương 202

Khi Đường Húc Nghiêu trở lại nhà họ Đường, trừ Lão Thái Gia không đích thân ra cửa đón, những người trong nhà họ Đường đứng đông đủ không thiếu một ai.

Tất cả các bác, các chú, mấy thế hệ, còn có một đám anh em họ có quan hệ họ hàng xa đến nỗi cơ hồ anh không thể nhớ được tên của bọn họ.

Dĩ nhiên, Đường Húc Nghiêu sẽ không khờ dại cho là họ đang hoan nghênh mình.

Bởi vì, ở trong mắt bọn họ, anh chính là người nắm quyền cuối cùng của Đường Thịnh, trở lại!

Đường Húc Đông đứng ở trong đám người nhưng vẫn cực kỳ dễ thấy, không phải bởi anh tách biệt, mà bởi vì trên người anh có khí chất khác với người thường.

Triệu Chỉ Ngọc đứng ở bên người anh như con chim nhỏ, trong ngực ôm con gái của bọn họ.

Hình ảnh như vậy, ở trong một đám đông lớn như vậy chỉ là một góc bé, nhưng là anh liếc mắt liền thấy được, sau đó tầm mắt cũng không có dời đi.

Đường Húc Nghiêu không nhìn được mở trừng hai mắt.

Đi tới, nhẹ nhàng chào hỏi một tiếng, “Anh, chị dâu.”

Giơ tay lên thuận tiện sờ khuôn mặt đang ngủ say của Tuyết Nhi.

Đường Húc Đông nhìn lại, hai người liền đi một góc riêng nói chuyện.

“Nghieu. . . . ý tứ của ông nội em cũng biết, ông muốn em trở về Đường gia.”

Đường húc Nghiêu gật đầu một cái, “Em cũng đang có ý đó.”

“. . . .” Đường Húc Đông nhú nhú mày, không tán thành, “Năm năm trước, nếu anh không phải lấy tai nạn xe cùng ông nội giao dịch, anh cũng vậy đi không được, mà em cũng giống vậy, bữa tiệc mừng thọ ngày đó tuy em đã tỏ rõ thái độ, nhưng chúng ta cũng biết, ông một khi đã quyết việc gì thì rất khó lay chuyển, ông là sợ em quậy lớn chuyện mới thả mặc em đi, Nghiêu, cơ hội như thế không phải lúc nào cũng có, không dễ để có thể rời đi một cách nhẹ nhàng. Đường gia, nếu như trở lại, sẽ rất khó thoát thân !”

“Em hiểu rõ, những gì anh nói em đều hiểu.” Đường Húc Nghiêu cảm kích gật đầu một cái.

“Vậy em hoàn. . . . ? !”

“Anh . . . . Chuyện của Hải Dụ chúng ta cũng biết, em và cô ấy không có cách nào tiếp tục. Nhưng mà em lại không muốn vì vậy chôn vùi cả đời!”

“Em trở lại, là muốn Đường gia cho cha mẹ cô ấy một cái công đạo!”

“Chuyện của Hải Dụ em sẽ từ từ nghĩ cách, vụ án kia cô ấy sẽ không bỏ qua, đổi lại là em hay anh cũng chắc chắn sẽ không buông tha, nhưng là bằng sức một mình cô ấy làm sao có thể đối kháng được Đường gia? !”

“Cho nên, em bằng bất cứ cách nào cũng phải giúp cô ấy!”

“Chỉ có như vậy, em và cô ấy mới có thể một lần nữa có tương lai. . . . . Còn có cục cưng. . . . .”

Đường Húc Đông nhú mày, “Em cũng nói chỉ là có thể. . . . . Nếu như cô ấy vĩnh viễn không thể tiếp nhận em thì sao? !”

“Ít nhất em cũng đã cố gắng qua! Tranh thủ qua! Hơn nữa. . . . . Giết người thì đền mạng, chuyện hết sức bình thường. . . . . Tuy em không thể ra tay với ông nội, cũng sẽ tìm một cách khác để gánh chịu hậu quả!”

“Anh hiểu biết rõ người nghĩ làm cái gì. . . . . Phá hủy Đường Thịnh!”

Đường Húc Nghiêu khẽ gọi lên môi, “Không. . . . . Em muốn thay đổi Đường Thịnh!”

Thư phòng.

Đường lão gia chống trượng đầu rồng, uy nghiêm.

“Anh đem lời mới vừa nói lặp lại lần nữa? !”

Đường Húc Nghiêu sắc mặt bình tĩnh, lặp lại, “Trong tay cháu có toàn bộ tài liệu của vụ tai nạn xe năm đó, cháu có thể tung nó lên tất cả các phương tiện truyền thông.”

“A. . . . .” Đường lão gia bật cười, lắc đầu, “Húc Nghiêu, đây không phải là mục đích thực sự của anh, đối với anh không có lợi.”

“Ông nội quả nhiên thông minh, cháu dĩ nhiên không muốn ông thân bại danh liệt thậm chí giết người thì thường mạng rồi, nhưng mà bởi vì chuyện này cháu mất đi người con gái mình yêu mến, cũng không thể cứ như vậy? !”

“Anh muốn cái gì? !”

“Đường Thịnh!”

Đường lão gia cũng là thông minh tuyệt đỉnh, tựa hồ lập tức liền đoán được ý nghĩ của anh, “Anh muốn phá hoại Đường Thịnh để đả kích ta? !”

“Ông nội nghĩ như vậy cũng không ngoài suy đoán của cháu, tốt, đã như vậy, vì để cho ông tin tưởng cháu, chúng ta sẽ ký một bản hiệp nghị, cháu bảo đảm Đường Thịnh sẽ phát triển gấp năm lần!”

“Đồng ý!”

Sau hai tuần, Đường Húc Nghiêu một lần nữa trở lại Đường Thịnh, lần này, thân phận của anh không chỉ là tổng giám đốc, hơn nữa còn là chủ tịch hội đồng quản trị.

Sydney.

Ở một bệnh viện nào đó.

Hạ Hải Dụ đang khám thai.

Bác sĩ nữ mỉm cười nói, “Chúc mừng cô a, 8 tuần đã qua, phôi thai bắt đầu từ bây giờ có thể gọi là ‘thai nhi’ rồi, cũng là chân chính em bé rồi!”

Hạ Hải Dụ cười cong lông mày, trái tim lướt qua một dòng nước ấm.

Em bé

Chân chân chính chính em bé!

Cố gắng mấy ngày nay của cô không có uống phở, cố gắng ăn, cố gắng ngủ, cố gắng mỉm cười, cho nên hẳn phôi thai phát triển rất khá, rất ổn định!

Thật tốt!

Bác sĩ cười lắc đầu, mỗi người mẹ đều vì chuyện này mà hạnh phúc như vậy!

“Nhìn trong này . . . .” Bác sĩ chỉ màn hình điện tử, “Tử cung của cô bắt đầu bành trướng, hiện tại thai nhi ước chừng có 25 millimet, thời kì đầu phôi thai còn nhỏ không thấy, hiện tại tất cả bộ máy, bắp thịt, thần kinh bắt đầu công việc, hai chân bắt đầu thoát khỏi màng, tầm mắt bắt đầu bao trùm ở mắt.”

“Thật thần kỳ a!” Hạ Hải Dụ nhìn mê mẩn, rất khó tưởng tượng, trong bụng lại có cục cưng đang hình thành như vậy, nhưng là cô thật yêu thật thương con a!

Bác sĩ bắt đầu dặn dò cô các việc phải chú ý, “Bắt đầu từ bây giờ cô nhất định phải mặc quần áo rộng một chút, áo lót, áo khoác đều cần đổi, quần jean tốt nhất không cần mặc.”

“Tốt tốt, tôi nhất định không mặc rồi!”

“Còn nữa..., cô cần uống thuốc bổ, như vậy cô mới nhận được đầy đủ chất dinh dưỡng, giúp thai nhi phát triển tốt.”

“Vâng, tôi sẽ nhớ!” Hạ Hải Dụ dùng sức gật đầu.

Bác sĩ gật đầu mỉm cười, “Tốt lắm, không có vấn đề gì, nhớ giữ vững tâm trạng thoải mái, vui vẻ!”

“Tôi sẽ nỗ lực, cảm ơn bác sĩ!” Hạ Hải Dụ nhận lấy phiếu kiểm tra, tâm trạng hạnh phúc đi ra khỏi phòng.

Đường Húc Nghiêu, cục cưng của chúng ta đã được 8 tuần rồi!

203. Chương 203: Ngày Mai Sẽ Đến

“Hải Dụ, như thế nào như thế nào?!” Bên ngoài, Vân Tiểu Tiểu đã sớm lòng như lửa đốt, thấy Hạ Hải Dụ sau đi ra lập tức xông lên phía trước hỏi thăm.

“Rất tốt! không có gì bất thường!” Hạ Hải Dụ trải qua mấy ngày gần đây lo lắng, trên mặt cuối cùng cũng xuất hiện nụ cười sáng lạn, màu đen trên sợi tóc giống như mang theo một vầng sáng của tình mẫu tử chói lọi.

Cách đó vài mét, Bạch Hạo Nhiên nghiêng đầu nhìn lại, khoe miệng bởi vì nụ cười của cô mà khe nâng lên.

“Tiểu Tiểu, cậu xem sổ khám bệnh, phía trên có ảnh của cục cưng a!” Hạ Hải Dụ xem như bảo bối rất quý mà đưa tới, khoe miệng tự nhiên cũng thật cao hứng.

Vân Tiểu Tiểu xem xét, mặt mờ mịt, “Có thể nhìn ra là Tiểu Bảo bảo à? !”

Rõ ràng chính là một màu!

Cái gì đều thấy không rõ!

Không hiểu nổi ai!

“Bạch Hạo Nhiên, anh xem một chút, anh có thể nhìn ra được sao? !” Vân Tiểu Tiểu rất có tinh thần học hỏi, vội vàng đi hỏi thăm inh.

Bạch Hạo Nhiên cúi đầu nhìn coi, có chút biểu lộ mất tự nhiên, “Nói thật,tôi cũng vậy không phải có thể nhìn ra!”

Hạ Hải Dụ dậm chân, đoạt lại sổ khám, bỏ vào túi quần của mình, làm bộ tức giận, “Không nói với các người á!”

“Ai u, không nên tức giận nha, người ta chỉ đùa thôi mà!” Vân Tiểu Tiểu lập tức lấy lòng, bấu víu cánh tay của cô, nghiêng đầu hỏi, “Hải Dụ, vậy bây giờ thân thể của cậu đã ổn định, chúng ta có thể suy tính trở về San Francisco được không? !”

Hạ Hải Dụ cong cong khóe môi, “Có thể phải đi, chúng ta nghiên cứu một chút giá vé máy bay, xem mấy ngày nay có giảm giá không!”

Vân Tiểu Tiểu trợn mắt một cái, “Làm ơn! Cậu bây giờ đương nhiên là ngồi khoang hạng nhất á..., cái gì giảm giá hay không giảm giá!”

Yên tâm đi, Đường Húc Nghiêu để lại rất nhiều tiền dặn tớ chăm sóc tốt cho cậu.

Dĩ nhiên, Vân Tiểu Tiểu là không có gan đem câu nói phía sau nói ra khỏi miệng, chỉ có thể ở trong lòng nói thầm.

Hạ Hải Dụ sờ sờ bụng, suy nghĩ một chút, được rồi, vì cục cưng tốn thêm ít tiền cũng là phải! Thật may là lúc trước cô còn có một chút tiền gửi ngân hàng!

Nghiêng đầu nhìn một Bạch Hạo Nhiên, nụ cười trên khóe miệng Hạ Hải Dụ chậm rãi rơi xuống, có chút trịnh trọng nói, “Hạo Nhiên, anh. . . . . Cũng không cần cùng em nữa giằng co,. . . . . Không cần tiền em về.... Em đã làm phiền anh rất nhiều thời gian rồi. . . . .”

Bạch Hạo Nhiên lắc đầu một cái, “Không sao, dù sao anh hiện tại cũng là ngày nghỉ, anh đưa các em về San Francisco lại nói.”

“Anh thật không vội vàng sao? ! Ngày nghỉ chẳng lẽ không có hoạt động sao? !” Hạ Hải Dụ rất không yên lòng hỏi, cảm giác có chút không thanh nhàn.

Bạch Hạo Nhiên chậm rãi cười, “Có cũng phải nhường lại, hiện tại không có chuyện gì quan trọng hơn cục cưng trong bụng em !”

Anh gờ tay cứng chiều vuốt tóc của cô, tư thái thân mật cũng không mập mờ.

Hạ Hải Dụ xấu hổ cười cười, được rồi, cô quyết định thay cục cưng nhận anh làm cha nuôi!

Tâm tình của cô không tốt thì anh sẽ lắng lắng cùng với cô; đi trên đường, anh sẽ để cô đi phía trong; nhìn cô chăm chăm thì sẽ dùng một loại ánh mắt rất đau lòng; mỗi lần gọi điện thoại, đều sẽ chờ cô cúp máy trước; mỗi lần chia tay, anh cũng sẽ nhìn cô biến mất khỏi tầm mắt mới xoay người; luôn là nói “Chỉ cần em thích, thế nào đều tốt” ; cho tới bây giờ đều là anh đợi cô, từ xa mỉm cười theo cô.

Như vậy đối với anh, cô coi anh là bằng hữu thì cảm thấy chưa đủ, là người thân thì cảm thấy đau lòng, muốn làm tình nhân rồi lại yêu không được.

Có lẽ, thật sự giống như Tiểu Tiểu nói, giữa bọn họ, chính là một loại dao động giữa cả ba thứ tình cảm đó, trân quý, duy nhất tình cảm.

Hai ngày sau, ba người quyết định ăn một bữa cuối cùng trong nhà ăn của khách sạn.

Hạ Hải Dụ ngơ ngác ngồi ở trước bàn ăn, chờ đợi ăn cơm.

Trên bàn đã bày xong sáu bảy món ăn, sắc hương vị đều đủ, vừa nhìn đã có cảm giác rất có muốn ăn.

Vân Tiểu Tiểu từ trong phòng bếp nhô đầu ra, dài dòng, “Hải Dụ, chờ thêm chút nữa a, hoa quả và các món nguội lập tức liền xong ngay!”

“Tiểu Tiểu, những thứ này đã đủ chúng ta ăn rồi, không cần làm tiếp cái gì thịt nguội, trái cây giữ lại ở trên đường ăn sau!”

“Như vậy sao được, phải làm đủ tám món chứ! Bởi vì cục cưng tám tuần rồi nha!” Le lưỡi, lúi về đầu nhỏ, kêu lên, “Trời ạ, Bạch Hạo Nhiên, tốc độ của anh thật là nhanh, đầu năm nay thế nào đàn ông đều như vậy biết nấu ăn! Còn có nhường hay không một đường sống cho chị em phụ nữ á!”

Sau khi ăn xong, Hạ Hải Dụ, Vân Tiểu Tiểu, Bạch Hạo Nhiên, một hàng ba người rời đi Sydney.

Đường ra sân bay, Hạ Hải Dụ ôm một cái gối mềm hình dễ thương, cô bình thường rất ít mua loại vật này, nhưng mà khi nhìn thấy nó ngay cả giá tiền cũng không có hỏi liền quyết định mua, xem như là kỷ niệm, cùng hoài niệm.

Ngày đó Đường Húc Nghiêu cũng là cho cô một cái gối ôm hình này, mềm nhũn, ấm áp.

Lại một lần đi ngang qua những đường phố quen, căng đại kiêu, tòa nhạc kịch Sydney lướt qua ngay trước mắt, cảm thấy có chút không nữ.

Ở Sydney dạo chơi một thời gian nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, nhưng cái thành phố này lại đáng cho cô cả đời hoài niệm.

Nơi này có những ngày hạnh phúc nhất của cô, tỷ như đi công viên đối diện giáo đường chụp ảnh cưới.

Nơi này, cho cô mật ngọt, cho cô tiểu bảo bảo.

Nơi này, cũng cho cô một vết thương sâu nhất, cũng đã không thể cùng anh ở cùng một chỗ.

Có lẽ, con người luôn muốn quá nhiều thứ, có được liền không dễ dàng bỏ. Nhưng là có thể có dù sao cũng có hạn, không bỏ được như vậy, liền nhất định phải bỏ qua như vậy.

Thuận lợi đến sân bay, đúng lúc máy bay chuẩn bị cất cánh, Hạ Hải Dụ ngồi ở chỗ gần cửa sổ, theo bản năng nhìn sang bên phải.

Không giống khi tới đây, không có anh.

Tầng cao nhất của Đường Thịnh.

Phòng làm việc của tổng giám đốc.

Đường Húc Nghiêu nhìn xong một phần văn kiện, ký tên, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Hải Dụ, bất kể em bây giờ là đi một mình ở trên đường phố cũng cảm thấy lạc lõng hay đang cùng bạn bè ăn cơm vui vẻ anh biết nụ cười vẫn mang về cô đơn, bất kể em bây giờ là đang cố gắng thực hiện mơ ước lại không có cách nào kéo gần khoảng cách, vậy thì em đã từ từ không tìm được giấc mộng của mình rồi, em lại không có tin tưởng. Tương lai, nhất định sẽ có thuộc về của chúng ta ngày mai!

204. Chương 204: Một Nhà Ba Người

Trở lại San Francisco, chuyện đầu tiên Hạ Hải Dụ làm chính là đi bệnh viện thăm Hải Tinh, xa cách rất nhiều ngày, cô rất nhớ thương em trai, mặc dù mỗi ngày đều gọi điện thoại, nhưng không thấy mặt vẫn là không yên lòng.

“Chị hai, tại sao là một mình chị tới đây, anh rể đâu? !” Hải Tinh khờ dại hỏi, anh không chỉ nghĩ tới chị hai, mà cũng nhớ anh rể, thật là muốn cùng anh rể chơi game a, hơn nữa anh lại có một chút ý tưởng mới, nói không chừng có thể đặt ở trò chơi mới, thật là muốn hỏi anh rể có thể hay không.

Hạ Hải Dụ xoa đầu em trai, hàm súc nói, “Anh ấy rất bận, tạm thời không thể tới thăm em rồi.”

“Như vậy a. . . . .” Hải Tinh có chút thất vọng, nhưng là rất nhanh điều chỉnh lại tâm tình, anh không muốn làm cho chị mình lo lắng!

Hạ Hải Dụ đem quà từ Sydney lấy ra, “Hải Tinh, xem cái này, chị mua cho em đó, là phi tiêu!”

“Phi tiêu? !”

“Đúng nha, giống như vậy. . . . .” Hạ Hải Dụ đứng lên, khoa tay múa chân, “Giống như là như vậy. . . . . Quay về. . . . . Nó có thể bay trở về. . . . . Như vậy Hải Tinh ở trong phòng bệnh có thể làm một ít hoạt động, rất tốt, có thích hay không? !”

“Thích!” Hạ Hải Tinh cười gật đầu, nhưng là trong lòng lại có một ít không vui.

Anh rất vô dụng, vốn là con trai phải gánh trách nhiệm chăm sóc chị gái, nhưng là thân thể của anh như vậy, vẫn luôn là chị hai chăm sóc anh, tiền nằm bệnh viện không nói, chị ấy còn mua quà tặng, thật xấu hổ!

Nhưng đây chỉ là ý nghĩ trong đầu anh, cho tới bây giờ cũng không dám cùng nói cho chị hai. Thật may là anh rể giống như có chút hiểu mình, cho nên mỗi lần anh rể tới thăm, cũng sẽ mang một chút trò chơi tới đây, lúc chơi cùng anh còn có thể dạy anh thiết kế game, anh rể còn nói học cái này, cho dù thân thể không tốt, cũng có thể ở trên máy tính kiếm tiền, có thể thỏa mãn tâm nguyện của anh.

Đáng tiếc. . . . . Anh rể hôm nay không có tới. . . . .

Ánh sáng trong mắt Hạ Hải Tinh không tự chủ nhàn nhạt đi xuống. . . . .

Hạ Hải Dụ dĩ nhiên nhìn ra được lòng của em trai, chợt cũng có chút chua xót, Hải Tinh quý anh đến vậy, cô cảm giác có chút không phải? !

Trong phòng bệnh, chợt trở nên vô cùng an tĩnh.

Hạ Hải Dụ chuyển phi tiêu, xem nó từng vòng lướt qua, trong vầng sáng, giống như chợt nổi lên gương mặt anh tuần kia.

“Hải Dụ. . . . .” Ngoài cửa, Vân Tiểu Tiểu chợt ghé đầu vào, nghĩ nói cho cô biết đã đến lúc rồi, nhưng là đẩy cửa nhìn xuống, những lời muốn nói đều nuốt trở lại bụng, nhìn bộ dạng của Hải Tinh, thật đáng thương a, làm hại cô đều không dám nói tiếp nữa.

Hạ Hải Dụ nghiêng đầu lại, cố gắng nặn ra mỉm cười, “Tiểu Tiểu, thế nào, đi vào nói đi!”

“A!” Vân Tiểu Tiểu bận tâm đi vào, kéo ghế ngồi xuống, ra sức nói về chuyện cười.

“Con ếch cùng con cóc kết nghĩa làm anh em. Con cóc nói: ta làm đại ca. Con ếch nói: không được, người xem trên người người những nốt thủy đậu cũng còn chưa hết, nhất định là ta làm đại ca.”

“. . . . .”

Chán ngắt!

Vân Tiểu Tiểu lúng túng cười cười, “Vậy tớ kể tiếp!”

“Chó về mặt đưa đám cùng mèo nói chuyện phiếm: chủ nhân khảo cổ học của chúng ta trong vườn hoa phát hiện khối lượng xương lớn! Mèo: đó là phát hiện mới a! Làm sao người bi thương vậy? Chó khóc: đó là tiền riêng của ta a!”

“Ha ha. . . . .”

Lúc này, Hạ Hải Dụ cười, “Có thể kể tiếp không? !”

“Con ếch xách theo một bình rượu ngon đến nhà cụ rùa xin bí quyết sống lâu. Cụ rùa thổi nước miếng vào bầu hút thuốc, không nhanh không chậm nói: thật ra thì cũng rất đơn giản. Vô luận xảy ra chuyện gì, trước tiên đem đầu rúc vào rồi nói.”

“ . . . . .” Hạ Hải dụ cười đến rơi lệ.

Thật ra thì chuyện cười cũng không phải rất khôi hài, nhưng là, lại nhắc tới ba loại động vật, chó, con ếch, con rùa.

Đây là cô ban đầu vẽ trên mặt Đường Húc Nghiêu ba loại động vật này !

Nên nói đây là trùng hợp, còn là cái gì a? !

Đúng sai trong tình yêu, cô ngây ngốc không phân rõ: là bởi vì tiếc nuôi, cho nên tốt đẹp, hay là bởi vì tốt đẹp, cho nên mới tiếc nuôi? !

Tính thời gian trôi qua, Hạ Hải Dụ cùng Vân Tiểu Tiểu cũng tới lúc rời khỏi phòng bệnh.

“Hải Dụ, chúng ta về nhà đi!”

“Được!” Hạ Hải Dụ gật đầu một cái, rồi lại có chút mờ mịt, về nhà sao, trở về nơi nào a, lúc trước cô dời đến nhà của Đường Húc Nghiêu, nhưng là hiện tại cô không thể lại đi nơi đó, bởi vì sẽ tức cảnh sinh tình.

Vân Tiểu Tiểu kéo kéo ống tay áo của cô, “Hải Dụ, cậu tới ở cùng tớ đi! Một mình cậu ở khăng định là không được, còn có tớ nói cho cậu một bí mật nha. . . . . Sau khi cậu đi, một mình tớ không dám ngủ, đều là phải nhờ Thiệu Hành . . . . . A, không nên hiểu lầm, chúng tớ chỉ ngủ bình thường thôi! Anh ấy hiện tại cũng không ở, vậy tớ. . . . . ôi, dù sao chính là chúng ta hai người cùng nhau ở á! Được không?”

“Được!”

Thuê xe đến căn phòng cao cấp của Đường Húc Nghiêu.

Đẩy cửa ra, một phòng u tĩnh.

Vân Tiểu Tiểu lần đầu tiên tới đây, không có nhận được hít hà, trời ạ, thật to! Quá đáng sợ! Đây phải cần mua bao nhiêu thứ mới có thể để đầy gian phòng này a! Cô không dám ở phòng lớn như vậy!

“Hải Dụ, thu thập qua một chút là tốt rồi, dù sao cậu mang thai, quần áo lúc trước cũng không thể mặc!”

Hạ Hải Dụ “Ừ” một tiếng, cô bắt đầu sửa sang lại, dọn dẹp đồ đạc, tìm chột nhối đau, hồi tưởng lại khi cô dọn tới đây, mới đó mà đã là quá khứ, giống như là đang nằm mơ.

Vân Tiểu Tiểu đưa tay ôm lấy cô “Hải Dụ, bác sĩ không phải đã nói rồi sao, phải vui vẻ a!”

“Được, tớ hiểu biết rõ rồi !” Hạ Hải Dụ nâng lên nụ cười, động tác trong tay cũng nhanh hơn.

Giữa bọn họ đã nảy sinh một thứ còn quan trọng hơn tình yêu, đó chính là tình cảm vĩnh cửu.

Tình yêu sâu đậm của bọn họ chuyển hóa thành một loại tình cảm không thể dùng ngôn ngữ miêu tả, giống như là không thể kết thúc.

Ngắm nhìn bốn phía, Hạ Hải Dụ nỉ non, “Giống như. . . . . Không thay đổi lắm. . . . .”

Chợt, giống như là nghĩ tới cái gì, đi tới tủ quần áo của Đường Húc Nghiêu, gỡ xuống một cái áo sơ mi.

Đó là áo sơ mi của anh, không phải đồ cô mua tặng, là cái chính bản thân anh có.

Cô cần nó, rất cần!

Buổi tối, cô có thể đem nó làm áo ngủ, như vậy, cô cùng em bé cũng sẽ ngủ rất ngon!

Ừ, giống như là cả nhà bọn họ ba người ở chung một chỗ!

205. Chương 205: Sáu Tháng Sau

Sáu tháng sau.

Hạ Hải Dụ vô tình nhìn qua lịch, ngày mai là sinh nhật của cô rồi, sinh nhật 21 tuổi.

Cô 21 tuổi !

Một người mẹ 21 tuổi!

Thật trẻ tuổi!

Nhưng là cô thật cao hứng!

“Hải Dụ, vào ăn cơm!” Vân Tiểu Tiểu chuẩn bị xong, hướng trong phòng khách gọi một tiếng.

“Được, tới liền!”

Vân Tiểu Tiểu vừa nghe, mắt lập tức trừng lớn, “Hải Dụ, cậu đừng đi lại lung tung, tớ đỡ cậu a!”

Hiện tại, mang thai tám tháng bụng Hạ Hải Dụ đã nhô cao, đi lại rất bất tiện, cô giống như cũng không thể nhìn thấy chân của mình, nhưng là khuôn mặt thanh tú vẫn gầy gò, không giống bộ dạng của người phụ nữ đang mang thai.

Thấy dáng vẻ khoa trương của Vân Tiểu Tiểu, Hạ Hải Dụ cố ý ném một cái liếc mắt, “Tớ không có vô dụng như vậy á! Tớ có thể tự đi mà!”

Vân Tiểu Tiểu cũng cố ý trừng mắt, “Ai muốn chăm sóc cậu á..., tớ là muốn chăm sóc con trai hoặc con gái nuôi của tớ thôi!”

Hạ Hải Dụ cười sồ sồ bụng, thật ra thì bây giờ đã có thể siêu âm để biết được giới tính của em bé rồi, nhưng là cô không muốn biết, cô muốn đem vui mừng này đến cuối cùng! Hơn nữa, bất kể là trai hay gái đều thích!

Từ từ đứng dậy, đi về phía bàn ăn.

Vân Tiểu Tiểu vội vàng kéo ghế ra, “Hải Dụ, ngồi ở đây, cẩn thận một chút.”

“Được rồi, cậu thật giống một bà già dài dòng!” Hạ Hải Dụ nũng nịu.

Cúi đầu nhìn thức ăn trên bàn, Hạ Hải Dụ cảm thấy thật thèm, không có hình tượng gấp một viên thịt, cắn một miếng lớn, gật đầu liên tục, “Ừ, ăn ngon ăn ngon!”

Lại cắn liền mấy miếng lớn, giải quyết hết tất cả, sau đó cười khen ngợi, “Tiểu Tiểu, tài nấu nướng của cậu tiến bộ không ít a!”

“Đó là đương nhiên! Tớ đã cược với Thiệu Hành là tài nấu nướng của tớ nhất định phải vượt qua anh ấy!”

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ mím môi cười trộm, nửa năm này, Thiệu Hành dành phần lớn thời gian sống ở San Francisco, phụ trách chuyện của công ty Húc Dương, cho nên anh và Tiểu Tiểu có thể thường xuyên gặp mặt, tình cảm của hai người ngọt ngào lại ổn định.

Chỉ là, Thiệu Hành thời gian trước trở về nước, hình như đã hơn nửa tháng đi!

“Tiểu Tiểu, cậu lại đang nhớ anh ta đúng không ? !” Hạ Hải Dụ không nhịn được giễu cợt.

“Chỉ là nhớ món ăn của anh ấy làm mà thôi á!” Vân Tiểu Tiểu đỏ mặt, vội đầu tiếp tục ăn cơm.

“Thiệu Hành có nói khi nào trở lại không? !” Hạ Hải Dụ lơ đãng hỏi.

“Ngày mai!” Mắt của Vân Tiểu Tiểu sáng lên.

Hạ Hải Dụ như có điều suy nghĩ, gầy gầy thức ăn trong bát, ngày mai ư, vậy Vân Tiểu Tiểu nhất định phải đi hẹn hò với Thiệu Hành, cô lại trải qua sinh nhật một mình!

Chín giờ tối.

Hạ Hải Dụ nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, làm thế nào cũng không ngủ được.

Không biết làm sao, vừa nghĩ tới ngày mai trải qua sinh nhật một mình, trong lòng liền khó chịu.

Những năm gần đây, cô cũng đều trải qua sinh nhật một mình, nhưng là lần này không biết làm sao. . . . .
. Rất hi vọng có người ở bên.

Đưa tay đặt lên bụng của mình, có chút phiền muộn, không biết có phải bởi vì có em bé, có lẽ, cô là không muốn làm cho em bé phải chịu cô đơn cùng mình!

Cầm lấy chiếc gối ôm hình dễ thương đặt ở đầu giường, đặt ở trên mặt nhẹ nhàng cọ .

Đường Húc Nghiêu, anh bây giờ đang làm gì thế? !

Ôi, thôi, không được quá tò mò!

Em len lén nhớ anh là tốt rồi.

Len lén nhớ anh ăn cơm chưa, len lén nhớ anh tan sở chưa, len lén nhớ anh ngủ chưa, len lén nghĩ. . . . .
Anh là đang nghĩ tới em a. . . . . Nghĩ tới con của chúng ta a. . . . .

Chợt, điện thoại đổ chuông, liên tục rung không ngừng trên mặt bàn.

Cô hiện tại rất ít dùng di động rồi, mà cũng đã trễ thế này, sẽ là ai chứ? !

Tâm, chợt khẩn trương. . . . . Còn nữa..., một chút xíu mong đợi. . . . .

Giống như là có chút khiếp đảm, không dám cầm di động, nhưng là lại không nhịn được kích động, ngồi dậy, đem điện thoại di động cầm lên, trong lòng bàn tay một hồi tê dại.

Có tin nhắn!

Mở ra hộp thư, nhìn thấy người gửi là “Đường Húc Nghiêu”, khi nhìn thấy ba chữ đó, cô thiếu chút nữa hét lên.

“Hải Dụ, ngày mai em chờ anh!”

Sáng sớm ngày thứ hai, trời vừa tờ mờ sáng, Hạ Hải Dụ liền tỉnh.

Không không không, chuẩn xác hơn mà nói, cô cả đêm đều cơ hồ không sao ngủ được.

Vẫn nghĩ tới cái tin nhắn kia, em chờ anh, em chờ anh, em chờ anh!

Hơn nửa năm, bọn họ lần đầu tiên liên lạc, anh là cố ý vì sinh nhật của cô sao? !

Một đêm, cô suy nghĩ miên man, tâm tình rất mâu thuẫn, thật hy vọng trời sáng nhanh lên, tốt nhất một cái chớp mắt liền sáng, sau đó có thể nhìn thấy anh rồi, nhưng là lại rất lo lắng, gặp mặt sẽ nói gì a, đã lâu không gặp sao? !

Suy nghĩ lung tung, một đêm cứ như vậy trôi qua.

Nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, sáu giờ năm phút!

Vén chăn lên, từ từ ngồi dậy, sau đó cẩn thận từng li từng tí xuống giường, từ từ mặc quần áo.

Nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng tới phòng tắm rửa mặt, đi ngang qua phòng Vân Tiểu Tiểu lại phát hiện cô ấy cũng đã rời giường.

” Tiểu Tiểu, cậu hôm nay dậy sớm a!” Mỗi ngày cô ấy đều là chờ mặt trời lên cao!

Vân Tiểu Tiểu do thay đổi thói quen nên còn buồn ngủ, có chút ngượng ngùng cười cười, ấp úng giải thích, “Tớ. . . . . Tớ muốn đi đón anh ấy!”

Hạ Hải Dụ ngớ ngẩn, đứng tại chỗ không lên tiếng, Thiệu Hành buổi sáng đến, vậy Đường Húc Nghiêu có ngồi cùng máy bay với anh ta không? !

Có lẽ vậy đi!

Bọn họ là cùng đi!

“Hải Dụ. . . . . Cậu hôm nay thế nào cũng dậy sớm như vậy a. . . . .” Vân Tiểu Tiểu nhìn đồng hồ, cảm thấy có chút kỳ quái.

“À. . . . . Tớ muốn đi vệ sinh mà thôi. . . . .” Hạ Hải Dụ cười xấu hổ.

“A, vậy cậu đi đi, cẩn thận một chút a!” Vân Tiểu Tiểu cẩn thận dặn dò, còn đi tới, giúp Hạ Hải Dụ bật đèn ở hành lang.

“Cám ơn.” Hạ Hải Dụ xoay người vào phòng tắm.

Nhìn dáng vẻ của Vân Tiểu Tiểu, Thiệu Hành chắc là không có nói gì với cô ấy, có lẽ, Đường Húc Nghiêu không cùng đi với Thiệu Hành, có lẽ, là cô suy nghĩ nhiều.

Leng keng. . . . . Leng keng. . . . .

Chuông cửa vang lên. . . . .

206. Chương 206: Thật Sự Rất Đói

Nghे thấy tiếng chuông cửa, Hạ Hải Dụ chợt dừng lại, trong đầu không báo trước hiện lên một gương mặt tuần tú.

Là anh sao?

Sớm như vậy?

Rất không có khả năng!

Sự thật chứng minh, quả nhiên không thể nào.

Hạ Hải Dụ rung động mà đi đến trước cửa, nhìn người tới hóa ra là nhân viên chuyển phát nhanh. Tim, lập tức trầm xuống, ánh sáng trong đôi mắt cũng ảm đạm theo.

Vân Tiểu Tiểu đứng trước cửa, nghiêng đầu sang cười với cô nói, “Hải Dụ, cậu tới ký tên, là bánh sinh nhật tặng cho cậu!”

Bánh sinh nhật?

Hạ Hải Dụ chợt cảm thấy trái tim có một cỗ ả ứ ột, ngay cả chính cô cũng không rõ rốt cuộc là gì, rung động sao? Còn có kích động nữa?

Đi đến, run rẩy ký tên, nhận bánh, phát hiện bên trên có một tấm thiệp, mở tấm thiệp chỉ có bốn chữ —— Mẹ của cục cưng, sinh nhật vui vẻ!

Hạ Hải Dụ bỗng ngơ ngẩn, mặc dù chỉ là một tấm thiệp, nhưng hình như cô lại nghe thấy giọng nói khàn khàn mê người của anh, trái tim cũng nóng lên theo, cảm thấy chua xót dâng lên, rất nhanh trước mắt liền mờ hồ.

Thương tâm, không phải bởi vì tình yêu đã kết thúc, mà bởi vì tất cả đều đã hết, nhưng vẫn còn yêu.

Thật lâu cô đã không còn khóc, bởi vì cô đã tự nói với mình, phải cố gắng mỉm cười, phải cố gắng làm một người mẹ vui vẻ, nhưng giờ khắc này, cô thật không nhận được!

“Hải Dụ. . . . . cậu làm sao thế này. . . . .” Vân Tiểu Tiểu bị giật mình, cẩn thận hỏi.

“. . . . .” Hạ Hải Dụ lắc đầu, cố gắng ngẩng đầu lên, nghẹn ngào, rồi lại cười, “Tiểu Tiểu. . . . . Tôi muốn đến sân bay. . . . . Tôi muốn đi tìm anh ấy. . . . .”

Cô tin tưởng, cô đi đến đó là có thể nhìn thấy anh!

Tin tưởng, chính là ước định tốt đẹp nhất trong tình yêu.

Tại sân bay, người người nhốn nháo.

Hạ Hải Dụ vừa nhìn phương hướng, vừa nhìn đồng hồ đeo trên tay, còn năm phút, chỉ còn năm phút nữa máy bay sẽ hạ cánh rồi!

Chưa bao giờ cảm thấy thời gian lại trôi qua gian nan thế này, mỗi một phút mỗi một giây đều rất khẩn trương.

Năm phút. . . . . Bốn phút. . . . . Ba phút. . . . . Hai phút. . . . . Một phút. . . . .

30 giây. . . . . 20 giây. . . . . 10 giây. . . . . 5 giây. . . . . 3 giây. . . . . 1 giây. . . . .

Rất nhiều rất nhiều người bước ra, hô hấp của cô như ngừng trệ.

Phóng mắt nhìn, mỗi người một màu sắc đi qua tầm mắt, nhưng trong mắt cô chỉ có một người —— một người mà thôi.

Đường Húc Nghiêu cầm một túi hành lý nhỏ trên tay, ở trong đám người, đã nhìn thấy cô ở chỗ xa, ánh mắt trầm tĩnh nhìn lại.

“Anh nhìn thấy em rồi!”

“Em cũng nhìn thấy anh rồi!”

Tầm mắt của bọn họ gặp nhau trong không trung, lời nói trong lòng giống vậy.

Cùng đồng thời bước chân, nhưng thần sắc Đường Húc Nghiêu chợt căng thẳng, lớn tiếng nói, “Em đừng đi lại đây! Bên này nhiều người!”

Cô cười, ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ.

Nhìn anh bước từng bước về phía mình, mắt không chớp, sợ mình chớp mắt một cái, anh liền biến mất.

“. . . . .” Đường Húc Nghiêu đứng ở trước mặt cô, đưa tay muốn ôm cô, lại bị bụng tròn vo của cô hù dọa, khuôn mặt anh tuần hơi vặn vẹo, mồ hôi lạnh trong nháy mắt từ trán toát ra.

“To như vậy rồi!” Khóe miệng anh khẽ run, nắm lấy tay cô.

Bàn tay ấm áp, lòng bàn tay ướt ướt, cùng cảm giác với tay cô.

Hạnh phúc là được nắm tay nhau. Đưa mắt liền nhìn thấy nhau, sum vầy sau nhớ nhung vì ly biệt, rồi yên lặng không nói gì, dắt tay nhau đi qua ngày tháng.

“Thiệu Hành! Cuối cùng anh đã trở lại! Em muốn nấu canh nấm cho anh!” Vân Tiểu Tiểu nhào vào trong ngực Thiệu Hành, đầu cọ lưng tung.

“Em chỉ muốn nấu canh nấm cho anh thôi?” Thiệu Hành nhú mày.

“Dĩ nhiên. . . . .” Nhận thấy hai tay ôm mình có chút chặt hơn, Vân Tiểu Tiểu vội vàng bổ sung một câu, “Còn nhớ anh nữa. . . . .”

“Thế này mới đúng!” Thiệu Hành cương chiều gõ một cái lên đầu cô.

“Ai u, làm gì, rất đau a!” Vân Tiểu Tiểu khoa trương kêu lên, le lưỡi, “Ghét!”

“Ghét? Hơn nửa tháng không gặp, lại còn nói ghét anh? Xem anh chinh đồn em thế nào?”

“Á. . . . . Không cần. . . . .”

“Cấm chạy!”

Thiệu Hành và Vân Tiểu Tiểu ở một bên cười đùa hi hi ha ha, Đường Húc Nghiêu và Hạ Hải Dụ ở bên này có vẻ quá an tĩnh, gặp mặt, hai người còn chưa bắt đầu nói chuyện chính thức, chỉ là cứ lẳng lặng nhìn đối phương.

“ . . . . .”

“ . . . . .”

Xung quanh, đám người nhón nha nhón nháo đi qua, nói đủ các loại ngôn ngữ, mà bọn họ ở trong đó, nghe rõ nhất chính là tiếng hít thở của nhau, nhẹ nhàng, vững vàng, cảm giác được sự tồn tại của nhau.

Rột rột. . . . . rột rột. . . . .

Bụng của cô lên tiếng kháng nghị, chưa ăn bữa ăn sáng!

Oành ——

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Hải Dụ liền hồng lên.

Muốn chết, cô cứ nhiên lại sát phong cảnh!

Nhưng. . . . . cô thật sự đói thật sự rất đói a!

Lông mày khẽ nhíu lại, cô không thể nói câu đầu tiên với anh là “Em đói bụng” được, nói thế thật quá cường hãn!

Bộ dạng cô rối rắm, khiến Đường Húc Nghiêu rất cuộc không nhận được, hơi đổ thân mình về trước, hai cánh tay dè dặt cẩn thận vòng qua bụng cô, ôm cả người cô vào trong ngực mình.

“Anh nhớ em.” đầu anh tựa trên vai cô, trầm giọng nỉ non, “Nhớ em. . . . . Nghĩ đến cục cưng . . . . .”

“ . . . . .” thanh âm khàn khàn của anh, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn rối rắm của Hạ Hải Dụ càng thêm vặn vẹo, hốc mắt đỏ lên, nước mắt liền rơi xuống, “Em cũng nhớ anh, em và cục cưng cũng nghĩ về anh.”

Em nhớ anh, lúc ăn cơm, sẽ hỏi anh: anh ăn chưa; em nhớ anh, lúc tan tầm, sẽ nói cho anh biết biết: em xong việc rồi; em nhớ anh, lúc ngủ, sẽ nói một câu với anh: em ngủ trước nhé; em nhớ anh, khi mất hứng, em sẽ nói: em không vui; lúc cao hứng, em sẽ nói cho anh biết: em rất vui.

Những lời này, trong sinh hoạt của mình, mỗi ngày mỗi ngày cô đều sẽ nói, lặng lẽ nói trong lòng lặng lẽ, nói một lần lại một lần.

Nhưng khi gặp mặt, cái gì cô cũng không nói ra được.

“Đường Húc Nghiêu, em đói, em thật sự rất đói!” Rốt cuộc, cô gào khóc lên, như đứa bé bị cướp mất đồ chơi.

207. Chương 207: Không Cần Ngắt

“ . . . . .” Đường Húc Nghiêu quả thật dở khóc dở cười, “Anh dẫn em đi ăn cơm!”

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ cắn chặt môi, lắc đầu.

Đường Húc Nghiêu cúi đầu nhìn cô, khốn quẫn, lắc đầu là có ý gì, không phải đói bụng sao?

Đưa tay sờ hai má cô, dịu dàng hỏi, “Sao vậy? Không muốn ăn à?” ”

“Là rất muốn ăn, liền muốn ăn ngay bây giờ, trong vòng năm phút nếu không được ăn, em nghĩ em sẽ chết vì đói!” lời Hạ Hải Dụ vừa nói ra khỏi miệng, liền chính mình cũng cảm thấy xấu hổ.

Cô có thể đợi, nhưng cục cứng trong bụng lại không chờ được!

Thường ngày vào lúc này, cô đã ăn bữa chính cộng thêm chút đồ ăn vặt, nhưng hôm nay ngay cả một ngụm nước cô cũng chưa uống !

Đường Húc Nghiêu ngơ ngẩn, sau đó cười lên, cứng chiều trán an, “Em chờ ở đây, anh đi mua cho em!”

“Không cần đi!” cô đưa tay kéo lấy tay áo anh, không chịu buông ra.

Cuộc sống không có anh, cô có thể đi qua, bình thường, không chút sợ hãi, còn có thể làm mọi việc, nhưng anh trở lại, cô liền ỷ lại vào anh.

Cô có cảm giác hôm nay như mộng ảo, cô rất sợ cô vừa buông tay, mộng ảo liền như bong bóng vỡ ra, sau đó sẽ không thấy anh nữa.

Đường Húc Nghiêu khẽ thở dài, lấy điện thoại di động ra, nhấn nút, điện thoại cô để trong túi liền vang lên.

Anh giúp cô lấy điện thoại ra, đặt vào trong tay cô, sau đó đặt lên tai trái, “Em cầm lấy. . . . . Không được ngắt điện thoại. . . . . cho đến lúc anh trở lại!”

Nói xong, anh xoa mặt cô, thân mật nheo một cái, “Ngoan, anh sẽ nhanh trở lại!”

Hạ Hải Dụ đứng tại chỗ, cầm điện thoại di động trong tay không nhúc nhích, nhìn hướng anh chạy đến cửa hàng tiện lợi trong sân bay, hòa vào đám đông, sau đó lập tức không nhìn thấy bóng dáng.

Nhưng giờ cô một chút cũng không sợ hãi vì không thấy được anh, bởi vì bên tai có thể nghe rõ ——

“Thật xin lỗi, nhường chút!”

“Xin nhường lỗi cho, cảm ơn!”

“Ngại quá, tôi lại chen ngang, vợ tôi đang mang thai, giờ đang rất đói, nhanh lên giúp tôi!”

“Cảm ơn!”

“Cảm ơn!”

“Khỏi cần!”

“ . . . . .”

Từng câu từng câu anh nói truyền tới, mỗi một câu đều không phải nói với cô, nhưng mỗi một câu nói đều là vì cô!

Nhắm mắt lại, lẳng lặng, lẳng lặng nghe anh nói, tiếng bước chân dồn dập, tiếng hít thở, mỗi một lần, mỗi một lần, đều là anh.

“Anh đã trở lại. . . . .” cô nhẹ nhàng hỏi một câu.

“Đã trở lại.” Anh nhanh chóng trả lời, thanh âm rất rõ ràng, giống như đang nói trước mặt cô.

Cô mở to hai mắt, nhìn thấy anh đã buông điện thoại xuống, cầm một túi lớn trong tay, đang đứng ở trước mặt cô.

“ . . . . .” Rất muốn nói, nhưng cảm thấy còn trẻ nãi nữa, sợ cô sẽ bất tỉnh vì đói!

“Ăn bánh mì trước được không?” Đường Húc Nghiêu mở túi ra, đưa bánh mì bơ cho cô.

Hạ Hải Dụ đưa tay ra tiếp nhận, nhìn thấy bánh mì hai mắt liền sáng lên, dùng sức nuốt nước miếng, sau đó cúi đầu cắn mạnh một cái, lại một ngụm, dùng sức nuốt xuống, cảm thấy đỡ đói hơn nhiều.

Sau đó từ từ ăn từng miếng nhỏ, mùi thơm cùng bơ ngọt, chậm rãi chảy trong lòng.

Thật sự rất ngọt!

Chưa từng ăn cái bánh mì nào ngọt như vậy!

Có anh, cho dù thứ bình thường cũng trở thành lãng mạn.

Năm phút sau, Hạ Hải Dụ bắt đầu ăn bánh kem, rồi ăn bánh bích quy, còn uống nước mấy lần.

Mười lăm phút sau, những thứ Đường Húc Nghiêu mua đã bị cô ăn hết hơn phân nửa, rốt cuộc đã ăn no.

Đường Húc Nghiêu cúi đầu, cười hỏi, “Ăn no chưa?”

“Ừm!” Hạ Hải Dụ gật đầu một cái, hai má ửng hồng, mới vừa rồi hình như mình ăn đến có chút thô lỗ!

“Thật tốt quá, hiện tại đến phiên anh ăn!” Anh nâng cằm cô lên, chuẩn xác hôn lên môi cô.

Đầu tiên là nhẹ nhàng, sau đó tăng thêm, sâu hơn, hấp dẫn cô hé miệng, để đầu lưỡi anh đi vào, khiêu khích cô cùng anh nhảy múa.

“ . . . . .” Mặc dù là ngoài ý muốn, nhưng cô không cự tuyệt, ngược lại còn rất nhanh phối hợp.

Trong nụ hôn thâm tình, cô không tìm được mà rơi nước mắt.

Một giọt lại một giọt nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, nóng nóng, thấm ướt cả gò má.

Rất nhanh, Đường Húc Nghiêu nhận thấy được vị mặn.

“Hải Dụ. . . . . em làm sao vậy. . . . . Có phải không thoải mái chỗ nào không?. . . . .” Đường Húc Nghiêu luống cuống tay chân.

“Không có. . . . . em chỉ là muốn khóc thôi. . . . .” cô nín lấy áo anh, vùi đầu vào trong lồng ngực của anh, khiến nước mắt ướt nhẹp áo anh.

Rốt cuộc, lại có thể ở trong ngực anh khóc, có thể ở trong ngực anh cười.

Cách đó không xa, Vân Tiểu Tiểu bị cảm động, mắt cũng hồng hồng.

“Thiệu Hành. . . . .” Cô đưa tay ra, kéo kéo tay áo Thiệu Hành, lay lay.

“Hả?” Thiệu Hành cúi đầu xuống nhìn cô, “Sao thế?”

Vân Tiểu Tiểu trợn mắt nhìn, cái gì sao thế, cô đã biểu hiện rõ ràng như vậy, anh còn không hiểu sao?

Hôn cô á!

Cô cũng muốn lãng mạn giống thế!

Giống như phim Hàn á!

“Nói đi!” Thiệu Hành có chút ngạc nhiên, để sát mặt vào.

Vân Tiểu Tiểu rất rối rắm, nói ra thì không còn lãng mạn nữa!

Thôi!

Hai người bọn họ không giống như vậy!

Cúi đầu xuống, có chút ảo não.

Thiệu Hành lúc này chợt nâng cằm cô lên, gương mặt tuấn tú cố gắng nhin cười, phủ môi lên môi cô.

“ . . . . .” Muôn năm! Vân Tiểu Tiểu thét chói tai trong lòng.

Hai mươi phút sau, bốn người ngồi tắc xi rời sân bay.

Vân Tiểu Tiểu cùng Thiệu Hành ngồi một xe, Đường Húc Nghiêu cùng Hạ Hải Dụ ngồi một xe khác.

Hai chiếc taxi cùng màu, một trước một sau.

Đường Húc Nghiêu nghiêng đầu nhìn Hạ Hải Dụ, “Về nhà luôn được không?”

“Được.” Hạ Hải Dụ gật đầu một cái, trên gương mặt là sự tin tưởng.

Nhưng kỳ thật cô không biết anh nói “Nhà” là nơi nào, chỉ là nơi nào cũng không quan hệ, hôm nay tất cả giao cho anh an bài, làm chủ!

Anh muốn cô đi đâu, cô liền đi theo đến đó!

Nơi có anh, chính là nhà của cô và cực cưng!

Ít nhất. . . . . Hôm nay là như vậy. . . . .

208. Chương 208: Dung Túng Yêu

Cuối cùng, bọn họ trở về phòng trọ nhỏ của cô.

Hạ Hải Dụ xuống tắc xi, ngửa đầu nhìn tòa nhà cao 5 tầng, âm thầm nuốt nước miếng một cái.

Hôm nay cô dậy từ sáng sớm tỉnh mơ, sau đó lại đi thẳng ra sân bay, giờ giống như có chút không đi được nữa.

Mơ hồ, nhận thấy được hai chân hơi sưng lên, hơn nữa còn như nhũn ra.

Không phải cô yếu ớt, mà bởi vì bụng của cô thật sự quá lớn, quá nặng, mang thai 8 tháng bụng của cô giờ giống như quả cầu, bụng có cảm giác như có cái gì đó đè lên, hơi đi lại một chút, sẽ thở hổn hển.

Buổi tối lúc ngủ cũng cảm thấy không thoải mái, không thể nằm một tư thế, mỗi lần lật người, cô cảm thấy thậm chí thật khoa trương vì hình như cực cưng trong bụng cũng làm động tác lật người theo mình.

Cô cảm thấy vừa mỏi vừa nặng, động tác chậm lại vụng về, điều này khiến cô nàng cảm có chút như uể oải, nhưng vừa nghĩ tới cực cưng trong bụng khỏe mạnh như vậy, cô lại thấy thật hạnh phúc!

“Thiệu Hành, nhanh lên, chúng ta đi lên mở cửa trước!” Vân Tiểu Tiểu kéo Thiệu Hành bước nhanh lên cầu thang.

“Này, em đi chậm một chút!” Thiệu Hành nhìn tốc độ kinh người của cô gái nhỏ, không nhịn được kêu lên.

“Dài dòng! Nếu anh không đi nhanh lên, em sẽ không cho anh vào nhà!”

“Em dám?”

“Em liền dám!” Nói xong, Vân Tiểu Tiểu đã chạy không còn bóng dáng.

“. . . . .” Thiệu Hành đen mặt, quả quyết đuổi theo.

Nhìn hai người trước mặt, Hạ Hải Dụ không nhịn được bật cười, hâm mộ bọn họ thoải mái ngọt ngào, dĩ nhiên, hâm mộ bước chân linh hoạt của bọn họ hơn!

Ai!

Người ta lên lầu chỉ cần một phút thôi, nhưng cô phải mất những mười phút!

Nghĩêng đầu nhìn Đường Húc Nghiêu, “Chúng ta cũng đi lên thôi!”

“Được.”

Hạ Hải Dụ len lén nắm chặt nắm tay, chuẩn bị lên đường, nhưng mới vừa đi được hai bước, Đường Húc Nghiêu liền chột giữ cô lại, sau đó vươn tay, ngoài ý muốn đem cả người cô ôm lên, không hề báo động trước.

“Á. . . . . anh làm cái gì thế . . . . . Mau cho em xuống!” Hạ Hải Dụ sợ hết hồn, hai tay ôm thật chặt cổ anh.

Trọng lượng của cô giờ không như trước, anh ôm cô không biết có thể chịu được không, ngộ nhờ té xuống, hậu quả khôn lường!

“Em không đi được mà!” Đường Húc Nghiêu nói ra sự thật.

Hạ Hải Dụ hơi sững sờ, nhìn anh! Nhân lực thật là đáng sợ!

“Nhưng . . . . . anh có biết hiện giờ em nặng bao nhiêu không?” Hạ Hải Dụ lắp bắp hỏi, cô cảm thấy số cân nặng kia thật khủng bố!

“ Bao nhiêu cân anh đều ôm được!” Đường Húc Nghiêu không để ý cô giãy giụa, đi thẳng lên lầu.

“ . . . . . ” Hạ Hải Dụ bĩu môi, “Em giờ 150 rồi!”

“Cân sao?”

“Anh đi chết đi! 150 cân đó là heo!” cô vung nắm tay đập vào vai anh.

Đường Húc Nghiêu xem thường, ôm cô, bước chân kiên định đi lên cầu thang.

Hạ Hải Dụ suy nghĩ, được rồi, để anh ôm hai tầng là được, còn lại tự cô sẽ đi.

Hai tay ôm, thật chặt, một là sợ, hai là muốn mượn động tác này để giải trừ tương tư, mặc dù anh vừa mới xuống máy bay đường dài, nhưng mùi trên người vẫn còn dễ ngủ, hơi thở cùng hương thơm này, làm cô có cảm giác an lòng.

Tiếng bước chân vững vàng vọng trong hành lang, giống như một khúc nhạc.

Tới lầu hai, Hạ Hải Dụ giùng giàng muốn xuống, “Được, em cảm thấy có chút sức rồi, để em xuống, tự mình em đi!”

“Em đừng cậy mạnh, nếu mệt đến cực cùng, thì phải làm sao?” anh tức giận nói, như trách cứ cô, nhưng lại rất đau lòng .

Hạ Hải Dụ nghiêng đầu nhìn anh, “Anh thật sự không thấy nặng sao? ”

“Dĩ nhiên nặng, nhưng hiện giờ anh đang ôm cả thế giới!”

Cả thế giới?

Cả thế giới?

Khóe miệng của cô không tự chủ cong lên, ý của anh là cô và cực cùng là cả thế giới của anh sao?

Thật khoa trương!

Nhưng lại làm cô rất đắc ý!

Ai cũng đều thích lời ngon tiếng ngọt, và cô cũng không ngoại lệ!

Đường Húc Nghiêu cũng cúi đầu nhìn cô, khóe môi từ từ cong lên, “Biết là con trai hay con gái chưa?”

“Chưa biết, em không hỏi, bây giờ còn chưa muốn biết.” cô lẳng lặng dựa vào anh, hai mắt lộ ra ánh sáng mong đợi, “Đợi đến lúc cực cùng sinh ra tự nhiên sẽ biết thôi!”

Đường Húc Nghiêu gật đầu một cái, cũng đúng!

“ Bao giờ cực cùng sinh? Sắp rồi chứ?”

“Bình thường khoảng 37 đến 40 tuần, nhưng cũng có thể sớm hơn, còn tùy hiện tại.”

“Còn tùy hiện tại?” Đường Húc Nghiêu bắt đầu không bình tĩnh nổi, tay rõ ràng đang run lên, chỉ bằng tự chủ siêu cường của mình, anh cũng có lúc mất khống chế sao?

“Hả. . . . .” Hạ Hải Dụ cũng sợ hãi toát mồ hôi lạnh.

Đường Húc Nghiêu tỉnh táo lại, tiếp tục đi lên lầu.

Hạ Hải Dụ thở dài, nói lời an ủi, “Anh yên tâm, bác sĩ nói hiện giờ em rất tốt, dự tính ngày sinh phải 7 tuần sau!”

“7 tuần sau?” Đường Húc Nghiêu bắt đầu tính toán, đó chính là ngày Thiên Tả!

“Hải Dụ, em đã đặt tên cho cục cưng chưa?”

“Chưa có, chờ anh đấy!” Hạ Hải Dụ không muốn nhiều lời, cứ nói thật ra miệng.

Đường Húc Nghiêu cười cười, đáy mắt là ánh sáng thỏa mãn, xem ra trong lòng cô, địa vị của người ba còn rất quan trọng!

Ừm, anh phải cẩn thận suy nghĩ, nghĩ một cái tên thật hay cho cục cưng!

Đường. . . . . Đường gì thì tốt nhỉ. . . . .

Chợt, dừng lại suy nghĩ, nụ cười liền cứng ngắc.

Cục cưng không thể mang họ Đường.

Mấp máy môi, đưa ra một quyết định, “Hải Dụ. . . . .”

“Hả?” Cô trừng mắt nhìn, thấy anh có chút khốn quẫn muốn nói lại thôi.

Đường Húc Nghiêu hít thở sâu, rất nghiêm túc mà nói với cô, “Để cục cưng mang họ Hạ đi! Anh không ngại!”

Hạ Hải Dụ nhất thời ngẩn người, cô hiểu ý tứ của anh, để mặc Đường gia, anh muốn dung túng cô.

“. . . . .” Rầu rĩ, cô không lên tiếng, chỉ vùi đầu vào trong lồng ngực rộng rãi và ấm áp của anh, mắt, hơi ẩm.

209. Chương 209: Triền Triền Miên Miên

Cả ngày nay, Hạ Hải Dụ có cảm giác như mình đang trong giấc mơ, sinh nhật năm nay, là sinh nhật bước sang tuổi 21 vô cùng hạnh phúc của cô!

Đường Húc Nghiêu không chỉ đến, mà còn chuẩn bị rất nhiều thứ, tất cả tất cả đều được chuẩn bị xong xuôi trước, không chỉ có bánh sinh nhật, có hoa hồng, còn có các món ăn ngon, thậm chí anh còn an bài bác sĩ và y tá của bệnh viện bên kia dùng xe chuyên dụng đưa Hải Tinh tới đây, mặc dù em trai chỉ có thể ngây ngốc nửa giờ, nhưng cô đã thỏa mãn vô hạn rồi.

Ước gì sinh nhật năm nào của mình cũng được như năm nay!

Cô thật tham lam!

Nhưng đã mong ước thì đương nhiên phải ước điều tốt đẹp nhất rồi!

Ban ngày, hạnh phúc như trong ảo mộng lặng lẽ trôi qua, chớp mắt, màn đêm đã buông xuống.

Thiệu Hành kéo Vân Tiểu Tiểu lên, “Đi, chúng ta đi dạo chợ đêm!”

“Hay a!” Vân Tiểu Tiểu cực kỳ vui mừng, cầm túi xách lên, kéo tay Thiệu Hành ra cửa.

Trong phòng khách, giờ chỉ còn hai người là Đường Húc Nghiêu và Hạ Hải Dụ.

Trên TV đang chiếu một bộ phim truyền hình dài tập đang được hâm mộ, nhưng hiển nhiên hai người không có ý định xem nó.

“À. . . . đã không còn sớm, đi nghỉ thôi!” Một đôi mắt đen thâm thúy lóe ra tai hấp dẫn xấu xa.

Được ôm thân thể mềm yếu của cô, được ngửi mùi hương quen thuộc, cảm giác thật tốt, thật quá tốt!

“Đường Húc Nghiêu, tay anh để vào đâu đấy?” Hạ Hải Dụ nheo mắt, nhìn đôi tay ma chưởng của anh đã chui vào trong áo ngủ của mình.

“Xuyt. . . . Anh chỉ muốn sờ cục cưng.” Cố ý giảm thấp thanh âm, giọng nói mang theo từ tính mê hoặc.

“Tốt nhất là vậy!” Hạ Hải Dụ ‘hừ’ một tiếng hờn dỗi, sau đó để mặc anh ôm nàng vào phòng ngủ.

Anh cẩn trọng tỉ mỉ đặt cô đặt lên giường, sau đó rất vô sỉ mà nằm xuống theo.

Hạ Hải Dụ trợn trừng mắt, được rồi, cô thừa nhận, cô rất thích được anh ôm, vậy thì cứ để mười phút đi!

Bàn tay to lớn của anh đặt trên bụng cô, chợt ——

“Á!” Hạ Hải Dụ kinh hô thành tiếng, Đường Húc Nghiêu cũng cực lực hít một hơi khí lạnh.

Bụng tròn vo của cô bỗng nhiên lồi lên, cục cưng đang đá nha!

Đường Húc Nghiêu chảy ròng ròng mồ hôi lạnh, “Hải Dụ. . . . Đây là sao vậy?”

“Cục cưng đá em!”

“Thường xuyên như vậy?” Anh khẩn trương hỏi.

Hạ Hải Dụ cười cười, dĩ nhiên không thường rồi, chỉ có cục cưng hưng phấn mới có thể đá như vậy.

Nhưng nhìn bộ dạng anh khẩn trương, cô không nhịn được cố ý đùa giỡn anh, “Cục cưng bình thường rất biết điều, vừa rồi khẳng định là do anh sờ con, con mất hứng, mới đá anh!”

“Sao có thể chứ? Nào có cục cưng nào không thích ba động vào!” Đường Húc Nghiêu tựa như không phục, lại sờ bụng cô.

Kết quả ——

“Á!”

Cục cưng lại đá!

Đường Húc Nghiêu ảo não, Hạ Hải Dụ không nhịn được bật cười.

“Sao nào? Sao nào? Em nói không sai chứ! Cục cưng thật sự không thích anh sờ!”

“. . . .” Đường Húc Nghiêu híp mắt, khóe miệng chậm rãi cong lên, lộ ra nụ cười tà ác, “Được rồi, không thích sờ, vậy thì hôn đi!”

Bàn tay nhanh chóng vén áo cô lên, liền hôn một cái trên bụng cô.

Vốn là vui đùa, nhưng một cái hôn này, đều làm hai người chợt ngẩn ra.

Môi của anh rất nóng, hơi thở của anh cũng vậy, mà da thịt của cô rất trơn, rất ẩm, một cổ ẩm áp ái muối lặn lẽ trào dâng trong phòng ngủ, rồi chậm rãi lan tràn.

Ngẩng đầu, anh nhìn vào mắt cô, ánh mắt nóng bỏng khiến cô có chút không chống đỡ nổi, chầm chầm mãnh liệt nhìn cô, gât gao không rời, trong hai tròng mắt như có hai ngọn lửa muốn đem cô thiêu đốt.

Kim không được, hai gò má Hạ Hải Dụ ửng hồng, cô biết anh muốn làm gì, nhưng . . . . .

Không để cô cự tuyệt, anh đã bắt đầu hành động, ngón tay thon dài bắt đầu cởi cúc áo cô.

Thật quá lâu quá lâu rồi không cùng cô, mặc dù hiện giờ thân thể cô không tiện, nhưng anh có thể thề, tuyệt đối sẽ không quá kịch liệt, chỉ cần dịu dàng một chút là tốt! Một chút là tốt!

Anh cởi từng cúc áo, đến cúc áo cuối cùng, cô chợt giữ chặt tay anh, hai mắt mờ sương, “Em. . . . em giờ rất béo, rất xấu.”

Bụng của cô rất tròn, rất lớn, mỗi ngày tắm rửa, cô đều cảm thấy có chút kỳ quái, thậm chí có chút tự ti.

Anh nở nụ cười, một nụ cười tươi rói, “Được ôm mẹ cục cưng là điều tốt đẹp nhất!”

Môi của hắn anh trên bụng cô, sau đó từ từ đi lên, thân thể của cô giống như mang theo mùi hương trái cây thơm ngát, làm anh muốn ngừng cũng không được.

“Bà xã . . . .bánh bao của em lớn rồi, giờ ít nhất cũng phải là cỡ B a!”

“Câm miệng!” cô kháng nghị dăm nhẹ anh một cái.

Biết cô thẹn thùng, cho nên anh đưa tay tắt đèn, chỉ để lại đèn bàn đầu giường, ánh sáng mờ ảo, nhưng cũng rất có phong tình.

Hạ Hải Dụ vẫn còn điều lo lắng, “Thế này có làm cục cưng thương tổn không?”

“Sẽ không . . . . anh sẽ rất cẩn thận, rất tỉ mỉ. . . . . anh cam đoan, chỉ cần em thấy không thoải mái, thì có thể hô ngừng ngay!”

“Anh có thể thề không?”

“Anh thề!”

“Vậy anh phải nhanh kết thúc đây!”

“. . . . .” Chưa bắt đầu đã nói kết thúc, cô thực biết cách đả kích tự tôn của đàn ông!

Đêm lãng mạn, vừa mới bắt đầu.

Sau triều miên, trên giường một mảnh hỗn độn, dấu vết nông nông sâu sâu, trong không khí cũng tràn ngập hơi thở cùng hương vị ngọt ngào.

Cô thở gấp một cách tội nghiệp, cả người đỏ rần, hai mắt mờ nước, chập vạt đến cực hạn, ôm lấy anh, cọ đầu vào người anh, “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Trước khi ngủ, có thể nói ngủ ngon với nhau, là kỳ vọng của bọn họ, cũng là niềm hạnh phúc đơn giản nhất.

Hồi lâu sau, bọn họ đều chìm vào giấc ngủ, tiếng hít thở vững vàng vang lên trong không gian yên tĩnh.

Đêm, mỗi giây mỗi phút mỗi giờ từ từ trôi qua. . . . .

Bình minh, từng giây từng phút từng giờ sắp đến . . . . .

Trời sáng, là họ phải nói chia tay.

Nghĩ đến đây, hai người đang giả bộ ngủ, lòng thì ảm Ứt.

Cô lật người, nhìn mặt anh, thấp giọng nỉ non: “Nếu có người hỏi em: tại sao em yêu anh, em chỉ có thể trả lời là: bởi vì là anh, bởi vì là em.”

210. Chương 210: Cục Cưng Ra Đời

Trời tờ mờ sáng, không khí ái muội trong phòng ngủ gần như tan biến hết.

Trên giường bừa bãi có hai người, Hạ Hải Dụ đắp chăn ngủ say sưa, ôm gối ôm mềm mại trong lòng, xúc cảm mềm mại làm cô nở nụ cười như trẻ thơ, nhưng mi tâm lại xiết chặt, tựa hồ đang có điều gì không yên lòng.

Đường Húc Nghiêu nhẹ nhàng đứng dậy, xuống giường, lẳng lặng đứng bên giường, cúi đầu nhìn dung nhan khiến anh quyến luyến.

Anh biết cô giống mình, cả đêm đều không ngủ, đều sợ trời sáng.

Nhưng ai có thể ngăn cản bước chân của thời gian, trời, rốt cuộc vẫn phải sáng.

Khom người xuống, vươn tay, muốn sờ sờ mặt cô, ngón tay vén tóc cô lên, từng điểm từng điểm đến gần, năm centi mét, bốn centi mét, ba centi mét, hai centi mét. . . . . Cuối cùng, chỉ còn lại một centi mét, anh lại dừng lại.

“ . . . . .” Dừng lại, không tới gần nữa.

Càng như vậy, càng lưu luyến, càng không thể rời xa.

Tay, dừng giữa không trung, sau khoảng mười phút, cánh tay đã nhúc nhích, mới chậm rãi hạ xuống.

Sau đó, lấy một cái cố hoàn mỹ nhất ình, từ từ, kéo chần cao lên giúp cô.

“Hải Dụ, hẹn gặp lại.”

Anh cúi người xuống, nhặt quần áo trên đất lên, im lặng mặc vào.

Xoay người, đi về phía cửa.

Quay đầu lại nhìn, nhìn thật sâu, thật chăm chú.

Cửa, sau khi vang lên tiếng kêu rất nhẹ rất nhẹ, bóng dáng, đã không còn thấy.

Khi yêu tưởng rằng có thời gian rất nhiều, khi rời đi, mới phát hiện hồi ức trống rỗng trong trí nhớ nhiều hơn nhiều, tinh khiết như tuyết trắng, tình yêu như vậy, chỉ có một lần trong đời.

30 giây sau, trong căn phòng yên bình.

Trên giường lớn, nỉ non lật người, Hạ Hải Dụ chậm rãi mở mắt.

Đã qua sinh nhật tuổi 21, cô lại trưởng thành hơn rồi !

Cho nên, cần phải kiên cường hơn!

Anh rốt cục không nhìn thấy bộ dáng khi cô tịch mịch, bởi vì khi không có anh ở bên, mới là lúc cô tịch mịch nhất.

Từ từ ngồi dậy, kéo ra ngăn kéo tủ đầu giường, lấy hộp trang sức nhỏ ở bên trong ra, mở nó, lấy chiếc nhẫn ra, nắm thật chặt trong lòng bàn tay.

Bởi vì mang thai, nên cô không thể đeo chiếc nhẫn này nữa, dĩ nhiên, đây chỉ là lý do bên ngoài.

Chỉ là không sao, cô sẽ vĩnh viễn, vĩnh viễn giữ nó bên mình.

Nước mắt tràn đầy hốc mắt, kim cương từ từ chiết xạ u quang.

Sau khi Đường Húc Nghiêu rời đi, cuộc sống của Hạ Hải Dụ lại khôi phục yên tĩnh, cuộc sống không có anh, mặt trời vẫn lên cao, trăng vẫn sáng, ban ngày và ban đêm luân phiên, một ngày lại một ngày đi qua, tựa hồ không có gì thay đổi, nhưng vẫn có điểm bất đồng nho nhỏ.

Hồi ức, lại thêm một phần ngọt ngào.

Sau ngày sinh nhật trong mơ đó, sáng nào cô cũng tươi cười khi tỉnh giấc.

Mở mắt, phát hiện xung quanh là bóng đêm mờ nhạt, chỉ là không sao, bởi vì sẽ có ánh mặt trời chiếu sáng!

Kéo rèm cửa sổ ra, lại nghênh đón một ngày mới tốt đẹp.

Cô đã xin nghỉ phép rồi, không cần đến học viện nữa, nhưng thỉnh thoảng cô vẫn liên lạc cùng đồng nghiệp, nhất là những tiền bối đã làm mẹ, sẽ nói cho cô biết cần phải làm gì tiếp theo, mỗi lần nghe cô đều nghiêm túc, toàn bộ tâm tư cô đều đặt vào cục cưng trong bụng.

Rửa mặt, ăn sáng, tắm bộ, phơi nắng, cho cục cưng nghe nhạc, ăn đồ bổ. . . . . Đơn giản, tuần hoàn, lặng yên.

Tiểu Tiểu vẫn nghiện shop—ping như cũ, Thiệu Hành cũng rất dung túng, thậm chí sẽ cùng cô ấy điên cuồng mua sắm.

Cô vì Tiểu Tiểu mà cao hứng, bởi vì cô ấy đã tìm được người có thể yêu mình, hiểu mình, lại có thể cưng chiều mình.

Tình cảm hai người tốt như vậy, nhưng vẫn không sống cùng nhau, cô biết nguyên nhân chủ yếu là bởi vì Tiểu Tiểu muốn ở lại chăm sóc cho cô, có một người bạn tốt như vậy, cô không biết phải nói gì đây.

Tiểu Tiểu thường mua đồ cho cục cưng, quần áo, mũ quả dưa, giày. . . . . Cái gì cũng mua, cái gì cần gì đều có hết.

Khi đi khám thai, là lúc cô khẩn trương nhất rồi lại hưng phấn nhất, bác sĩ thường khen cô là một người mẹ tốt, bởi vì cô chiều cổ mình rất tốt, cục cưng rất khỏe mạnh.

Cô thường vỗ về bụng mình, cùng cục cưng nói chuyện, từng ngày bình yên, theo thói quen mà trôi qua.

Đảo mắt, đã qua nửa tháng.

“Á. . . . .” Hạ Hải Dụ từ trên ghế salon đứng dậy, đột nhiên cảm thấy eo mình vừa mỏi vừa sưng, bụng bắt đầu xuất hiện đau bụng sinh nở.

Tiểu Tiểu nghe thấy tiếng kêu của cô, vội vàng chạy từ trong phòng đến tra xét, “Hải Dụ, cậu làm sao vậy, có phải muốn sinh rồi không?”

“Chắc là vậy. . . . .” cô cũng không xác định, rõ ràng cách ngày dự tính sinh còn mấy ngày nữa, chẳng lẽ con cô muốn sớm đi ra, bước vào thế giới này sao?

Vân Tiểu Tiểu gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, dù sao cũng là một cô gái, gặp phải tình huống thế này dĩ nhiên tay chân luống cuống, run rẩy gọi điện thoại kêu xe cứu thương.

“Hải Dụ, cố gắng nhịn một chút, chúng ta lập tức đi bệnh viện!”

“Ừm!” Hạ Hải Dụ đã bắt đầu đau đến đổ mồ hôi, nhưng vẫn dững cảm gặt đầu.

Vân Tiểu Tiểu gấp đến độ khóc lên, “Đáng ghét, Thiệu Hành cư nhiên đi công tác rồi, nếu có anh ấy ở đây thì tốt, hiện tại chỉ có mình tớ, tớ rất sợ!”

“Tiểu Tiểu. . . . . Không sao. . . . . Đừng khóc. . . . . cậu nhìn xem tớ không khóc mà. . . . .” Hạ Hải Dụ cắn răng kiên trì, còn an ủi bạn tốt.

Nhưng sự an ủi của cô không có bất cứ tác dụng gì, Vân Tiểu Tiểu gấp đến độ cứ đi vòng quanh cô, đợi xe cứu thương đến, không biết đã rơi bao nhiêu lít nước mắt.

“Tiểu Tiểu. . . . . cậu giúp tớ đi lấy cái túi trong phòng ngủ. . . . những thứ cần dùng khi nằm viện đều có trong đó. . . .” Hạ Hải Dụ chỉ chỉ hướng phòng ngủ của mình, nhắc nhở.

“Á!” Vân Tiểu Tiểu vừa lau nước mắt vừa chạy đến căn phòng, thật may họ đã chuẩn bị từ mười ngày trước, thật là may, thật là may!

Hạ Hải Dụ siết chặt nắm tay, thật đau quá, đau quá, cho tới bây giờ cũng chưa đau thế này!

Từng đợt từng đợt hành hạ cô, đau không dứt, đợt sau đau hơn đợt trước!

Nhưng cô vẫn cố gắng chịu đựng không kêu lên, bởi vì vừa kêu lên, cô sẽ kim lòng không được mà kêu lên cái tên đó: Đường Húc Nghiêu. . . . . Đường Húc Nghiêu. . . . .

211. Chương 211: Mặc Cho Số Phận

“Hải Dụ. . . . .cậu đừng cắn môi nữa, cứ thoải mái mà kêu lên!” Vân Tiểu Tiểu vừa đỡ Hạ Hải Dụ, vừa an ủi cô.

“Không sao . . . . . Tớ . . . . . Còn có thể!” Hạ Hải Dụ hít thở sâu vài cái, mồ hôi trên trán cũng đã làm ướt tóc.

Cô nỗ lực bảo trì nụ cười, cô tin tưởng mình có thể, cô rất yêu cục cưng, cô đã đợi cục cưng gần mười tháng rồi, cuối cùng cũng sắp được gặp mặt cục cưng!

Từng giây từng phút trôi qua, Hạ Hải Dụ ngày càng đau dữ dội hơn, cuối cùng đã nghe thấy tiếng còi của xe cứu thương.

“Hải Dụ, xe tới rồi, xe tới rồi, cố gắng thêm chút nữa! Hãy dùng cảm lên!” Vân Tiểu Tiểu nắm thật chặt tay Hạ Hải Dụ, lòng bàn tay cũng đã đầm đìa mồ hôi.

“Được! Tớ biết rồi. . . . . Tớ sẽ dùng cảm. . . . .” Vì cục cưng, vì anh, cô nhất định sẽ dùng cảm!

Leng keng. . . . . Leng keng. . . . .

Chuông cửa vang lên.

Vân Tiểu Tiểu run chân chạy đi mở cửa, đối với bác sĩ cùng y tá bên ngoài nói, “Phụ nữ có thai ở bên trong, nhờ mọi người, nhất định phải giúp cho cả mẹ và con đều bình an!”

“Yên tâm đi, tiểu thư, chúng tôi nhất định sẽ làm hết sức!”

Nói xong, mấy nhân viên cứu hộ đặt Hạ Hải Dụ lên băng ca, sau đó hộ tống xuống dưới lầu, trong xe cứu hộ đã sớm có nhân viên tiếp ứng, Vân Tiểu Tiểu cũng mang túi xách đã chuẩn bị trước đi theo tiến về phía bệnh viện.

Bác sĩ bắt đầu vì Hạ Hải Dụ thuận sinh mà nói, “Hít sâu. . . . . Đúng. . . . . Không cần khẩn trương. . . . . hô hấp sâu hơn. . . . .”

Hạ Hải Dụ phối hợp với chỉ đạo, nhưng trận đau đớn kịch liệt lại bắt đầu, “Á. . . . .”

Cô cảm thấy toàn thân mình, không một chỗ nào không đau, không một chỗ nào tốt hết, cục cưng trong bụng hình như rất vội, như muốn lao ra, cảm giác đau làm tê liệt này, làm cô sắp bất tỉnh mất.

Nhưng cô không thể bất tỉnh, cô phải cố gắng, cô muốn cục cưng được bình an chào đời!

Nhưng, mí mắt ngày càng nặng trĩu, mệt quá, thật sự rất muốn ngủ, ngủ thiếp đi sẽ không còn đau như thế này nữa!

“Hải Dụ! Không được nhắm mắt!” Vân Tiểu Tiểu cầm tay cô, lớn tiếng kêu, “Hải Dụ! Cậu phải chịu đựng a! Hãy nghĩ đến cục cưng, nghĩ đến Đường Húc Nghiêu, không được ngủ!”

Cục cưng. . . . .

Đường Húc Nghiêu. . . . .

“. . . . .” Hạ Hải Dụ giống như lập tức rơi vào mộng cảnh mờ mịt, khuôn mặt đẹp trai xuyên qua tầng tầng sương mù, đi tới trước mặt cô.

Đường Húc Nghiêu!

Đường Húc Nghiêu!

Cô thực nhớ anh!

Thật muốn anh nắm tay cô truyền cho cô thêm sức lực!

Xương cốt trên người như muốn gãy lìa, không khí xung quanh tràn ngập mùi tanh của máu.

Cô rất sợ!

Rốt cuộc cô phải thừa nhận, cô thật sự rất sợ!

Nước mắt cuối cùng cũng không chế nổi nữa, điều này có thể trách ai được, dù nhớ anh bao nhiêu, anh cũng không thể ở đây!

Xe cứu thương một đường đi về phía trước, thông suốt đến bệnh viện.

“Mau, chuẩn bị phòng sinh!” bác sĩ lớn tiếng ra lệnh .

Ba bốn bác sĩ y tá cầm dụng cụ và thuốc mem đi đến, người cuối cùng là y tá cầm quyển sổ nhỏ đi tới trước mặt Vân Tiểu Tiểu, “Tiểu thư, cô là người nhà của sản phụ phải không? Xin cô ký tên!”

“Hả, được.” Vân Tiểu Tiểu ngay cả bút cũng cầm không vững, run rẩy viết tên của mình.

Trên đường tiến về phòng sinh, trong hành lang đi qua đi lại, có vài sản phụ nữ có thai, bên người đều có chồng đi cùng.

Hạ Hải Dụ nghiêng đầu nhìn qua, một tia ý thức cuối cùng, nhìn một sản phụ đi song song cạnh mình đang nắm chặt tay người đi chung, rồi chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trước mắt chợt thoáng qua hình ảnh hỗn độn ——

“Mẹ, mẹ, mẹ phải dũng cảm lên, em trai rất nhanh sẽ ra đời!”

“Mẹ đừng sợ, đã có con và ba ở bên cạnh mẹ!”

“Người một nhà chúng ta, vĩnh viễn ở chung một chỗ!”

“Tiểu Ngư nhi. . . . . Đừng khóc. . . . . Mẹ không sợ. . . . . Bởi vì bên mẹ luôn có tình thân. . . . .”

“Có người thân cái gì cũng không sợ nữa. . . . .”

“ . . . . . ”

Lại một trận đau nhức truyền đến, giống như muốn xé rách cô thành trăm mảnh, Hạ Hải Dụ choàng mở mắt, đưa tay hướng về phía Vân Tiểu Tiểu, hơi thở mong manh nói, “Tiểu Tiểu. . . . . gọi cho Đường Húc Nghiêu. . . . .”

“Hả?.. Ừm!” Vân Tiểu Tiểu trong lúc bối rối cố ổn định lại lý trí, lấy điện thoại di động ra nhấn số của Đường Húc Nghiêu, sau đó đặt bên tai của Hạ Hải Dụ.

Tút tut tut. . . . .

Tút tut tut. . . . .

Giờ phút này Đường Húc Nghiêu đang trong phòng hội nghị, các trưởng bộ phận lần lượt báo cáo, mỗi lần hội nghị đều phải kéo dài mất hai giờ.

Điện thoại đặt bên tay trái, chợt chấn động vang lên.

Đường Húc Nghiêu dừng một chút, ánh mắt quét về phía điện thoại đang rung chuyển trên bàn, tiếng lòng run lên bần bật.

Không biết vì sao , theo trực giác của mình, anh nghĩ cú điện thoại này là từ Mĩ gọi đến!

Hải Dụ. . . . . Có phải là em không. . . . . Có phải không. . . . .

“Căn cứ vào báo cáo điều tra thị trưởng mới nhất . . . .” Một vị trưởng bộ phận đang nhiệt tình nói.

Đường Húc Nghiêu ngoảnh mặt làm ngơ, cầm điện thoại lên, sau khi nhìn thấy tên người gọi đến, tim lập tức như muốn nhảy tới cổ họng.

Ngón tay run run, ấn nút trả lời, giọng nói trầm hồi xưa nay mang theo run rẩy, “Alo . . . .”

“Đường Húc Nghiêu. . . . . Là em. . . . .cục cưng sắp sinh... sinh. . . . .em muốn cho hai chúng ta cơ hội cuối cùng. . . . . giờ mới bắt đầu đau bụng sinh, nếu như anh có thể bay đến, có lẽ sẽ kịp. . . . . Nếu . . . . . Nếu anh có thể xuất hiện đúng lúc cục cưng sinh. . . . . Chúng ta.... Chúng ta sẽ ở cùng nhau, không bao giờ rời xa nữa!”

Nói xong, Hạ Hải Dụ liền không nhịn được đau đớn, điện thoại di động từ tay tuột xuống đất.

Đồng thời, nước mắt cũng trượt xuống khóe mắt.

Mặc cho số phận quyết định tất cả vậy!

“Mau! Đẩy vào phòng sinh!”

“Hải Dụ!” Đường Húc Nghiêu chợt đứng dậy từ chỗ ngồi, đang lúc mọi người kinh ngạc liền chạy ra khỏi phòng họp.

Hải Dụ. . . . . Chờ anh. . . . .

Cục cưng. . . . . Chờ ba. . . . .

Hãy chờ anh. . . . .

Đây là cơ hội cuối cùng của bọn họ, cũng là cơ hội duy nhất trong kiếp này. . . . .

212. Chương 212: Sẽ Đụng Vào

Lamborghini đi như bay trên đường cao tốc, tốc độ đã gần đến cực hạn, tựa hồ sau một giây sẽ bay lên!

Hai tay nắm thật chặt tay lái, nhấn chân ga đến cùng, trong đầu chỉ có một ý niệm: Nhanh! Nhanh! Nhất định phải nhanh lên!

Phải biết mỗi một phút mỗi một giây trôi qua là Hải Dụ đều phải chịu hành hạ, nếu như không phải cô đau tới cực điểm, chắc sẽ không gọi điện cho anh , nếu như không phải là cô yếu đuối tới cực điểm, cô cũng sẽ không nói ra cơ hội cuối cùng!

Cô ấy, cần anh, rất cần anh!

Anh sẽ đến bên cô!

Nhất định sẽ đến bên cô!

Anh chỉ muốn ngay lập tức ra sân bay, lên máy bay, sau đó qua vài giờ bay, anh đến San Francisco, là có thể gặp cô ấy rồi!

Tâm tình khẩn trương, lại mang theo mong đợi, còn cả hưng phấn!

“. . . . .” Đột nhiên, gặp trở ngại phía trước, hình như xảy ra tai nạn giao thông, vài chiếc xe đụng vào nhau, từ chỗ đó đường liền bị chặn lại.

“Đáng chết!” Cẩn rằng mở miệng khẽ nguyên rủa một tiếng.

Ngẩng đầu nhìn phía trước, hoàn toàn không có khả năng đi qua, bởi vì cảnh sát đã phong kín hoàn toàn.

Vì sao?

Vì sao lại trùng hợp như vậy?

Còn nửa đường nữa là đến sân bay rồi, cư nhiên bây giờ không đi được?

Trời ơi, là ông đang cố ý hành hạ chúng tôi sao? Ông có biết Hải Dụ và cục cưng đang đợi tôi không? Ông có lần này tôi không đến được thì cả đời chúng tôi cũng không thể ở chung một chỗ nữa không?

“ . . . . .” Nghẹn ngào trong lòng, Đường Húc Nghiêu bắt đầu lái xe vào một đường hầm phía trước, ra khỏi đường hầm, ở chỗ rẽ, đánh mạnh tay lái, quay đầu xe.

Còn một con đường khác có thể đến sân bay!

Mặc dù xa hơn đường này!

Nhìn đồng hồ tay, thời gian không còn nhiều, nhưng anh sẽ không bỏ qua!

Hải Dụ, cục cưng. . . . . hai người yên tâm. . . . . anh sẽ đến . . . . . Nhất định sẽ đến!

Tâm tâm niệm niệm những người mình mong muốn gặp nhất, Đường Húc Nghiêu đạp chân ga, lái xe vào một con đường khác.

May mắn một đoạn đường này rất tốt, anh để xe chạy với tốc độ cực điểm, nhưng cảm thấy vẫn chưa đủ nhanh!

Dày vò!

Thật là dày vò thống khổ!

Anh bắt đầu có phần hối hận, tại sao mình không trực tiếp lấy một cái máy bay trực thăng, như vậy có phải hay sẽ nhanh hơn không?

Không không không. . . . . mặc dù máy bay trực thăng có thể ngẫu nhiên cất cánh, nhưng là phải xin đi qua đường hàng không, làm thủ tục trong chốc lát sẽ không nhận được phê duyệt!

Đáng chết!

Xe xông lên phía trước, vượt qua một chiếc rồi một chiếc, sau đó bỏ xa chúng sau lưng.

Càng ngày càng gần cầu vượt, qua cây cầu kia, đi một một đoạn nữa, chính đường thông sang sân bay, là đoạn đường cuối cùng rồi !

Hải Dụ, cục cưng, hai người hãy cố gắng, anh càng ngày càng gần em và con rồi!

Nhìn ném hộ chiếu và CMND ở ghế bên cạnh tay lái, trong lòng Đường Húc Nghiêu mãnh liệt lưu động, lập tức, lập tức là có thể lên máy bay rồi !

Đột nhiên, điện thoại di động vang lên.

Đặt điện thoại bên tai trái truyền đến tiếng khóc nức của Vân Tiểu Tiểu, “Đường Húc Nghiêu. . . . . bác sĩ đề nghị Hải Dụ phẫu thuật . . . . . Nhưng bạn ý không chịu . . . . . bạn ý nói muốn tự nhiên sinh. . . . . Phải đợi anh tới. . . . .”

“ . . . . .” tìm Đường Húc Nghiêu bị vắn chặt, hô hấp như nghẹn lại.

Anh gắng dùng sức bình ổn lại, “Tiểu Tiểu, Hải Dụ sao rồi?”

“Vẫn tốt. . . . . nói muốn sinh tự nhiên. . . . . thời gian đợi lâu hơn . . . . . Cũng sẽ bị đau lâu hơn . . . . .”

“Có nguy hiểm gì không? ”

“Tạm thời không có.”

Đường Húc Nghiêu cắn răng, “Tiểu Tiểu, em nghe đây, nếu như bác sĩ nói không được, nói nhất định phải giải phẫu, liền lập tức, lập tức làm giải phẫu! Hải Dụ nói gì em cũng không được nghe! Nghe anh! Nhất định phải nghe anh! Cô ấy cùng cục cưng không thể gặp chuyện không may! Biết không?”

“Biết! Biết!”

Ngắt điện thoại, nội tâm Đường Húc Nghiêu ma loạn, người con gái ngốc kia, vì chờ anh, mà tình nguyện đau như vậy!

Cho nên, vô luận như thế nào, anh phải nhanh đến bên cô! Sau đó sẽ không buông cô ra!

Bệnh viện.

Hạ Hải Dụ ở trong phòng sinh, đau, mồ hôi chảy ròng ròng, khóe miệng vẫn duy trì mỉm cười như cũ.

Mới vừa rồi bác sĩ đáp ứng cô, cam đoan an toàn, ưu tiên để cô lựa chọn sinh tự nhiên, hơn nữa cục cưng rất tốt, khả năng khó sinh rất thấp, cô nghĩ, chỉ cần mình nhịn đau, là nhất định có thể! Nhất định có thể đợi được anh! Để anh có thể nhìn thấy cục cưng ra đời! Sau đó ba người một nhà bọn họ vĩnh viễn sẽ ở cùng nhau! Không bao giờ tách nhau ra!

Nắm thật chặt hai tay, Hạ Hải Dụ, cố gắng lên! Cố gắng lên!

“Đến, hít sâu. . . . . Đúng. . . . . Một lần nữa. . . . .” bác sĩ đỡ đỡ hòa ái nói .

Hạ Hải Dụ cố gắng phối hợp, nhưng mỗi một lần động tác đều rất cứng ngắc.

Bác sĩ cười cười, “Cô à, thả lỏng mình!”

“Tốt.”

“Tốt. . . . . Rất tốt. . . . . hít sâu hơn. . . . . Đúng. . . . .”

Tới tới lui lui rất nhiều lần, Hạ Hải Dụ cảm giác giống như đã tốt hơn lên.

Bác sĩ liên tục gật đầu, “Cô à, hiện tại có rất ít người chọn sinh tự nhiên, sinh tự nhiên sẽ rất đau, cô thật dũng cảm!”

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ cắn chặt môi, không dám nói.

Không, cô không dũng cảm như vậy ,cô thật sự cô rất sợ, rời xa nhau thì dễ dàng, nhưng nhìn thấy nhau thì thật khó khăn.

Rất sợ rất sợ . . . . .

Sợ ông trời sẽ không đồng ý cho bọn họ cơ hội lần này . . . . .

Xe được qua nửa cầu vượt, Đường Húc Nghiêu không hiểu sao lại quay đầu sang liếc mắt nhìn bên ngoài cửa xe, bầu trời bao la, xanh thẳm, tất cả đều rõ ràng như vậy, rồi tất cả lại như mơ màng.

Giờ phút này, dưới chân anh, tựa hồ chính là địa điểm xảy ra tai nạn xe cộ năm năm trước.

Quả tim, không hề báo động liên đau đớn.

Bác trai, bác gái các người trên trời có linh thiêng đều thấy được, hiện giờ Hải Dụ rất thống khổ, xin hai người phù hộ cho cô ấy, phù hộ cô ấy cùng cục cưng được bình an!

Con sẽ vĩnh viễn yêu cô ấy và cục cưng!

Cầu trời hãy ban cho tôi cơ hội này!

Thu hồi tầm mắt, xe đang chạy nhanh trên cầu, nhìn về phía trước, có một chiếc xe tải chở chứa cát đá đột nhiên bể bánh, thân xe to lớn không ngừng rung lắc, ngày càng không ổn định tại chỗ, có thể sẽ đổ xuống ngay tức khắc.

Đường Húc Nghiêu mở to hai mắt, mắt thấy mình sẽ đụng vào, khẩn cấp phanh xe cũng không nắm chắc xe mình có thể phanh lại kịp thời không?

Anh sẽ đụng vào sao?

213. Chương 213: Sống Còn

Lamborghini hồi hả chạy như bay trên đường cao tốc, tốc độ gần đến cực hạn, tựa hồ một giây tự biết bay bay lên vậy!

Hai tay cầm tay lái thật chặt, chân nhấn ga đến cùng, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: Nhanh !Nhanh! Nhất định phải nhanh lên!

Phải biết rằng anh ở trong này mỗi một phút mỗi một giây, đều bị Hải Dụ tra tấn, cô nếu không đau tới cực điểm thì sẽ không gọi điện thoại cho anh, nếu cô không yếu ớt tới cực điểm, cô sẽ không cho bất cứ cái gì là cơ hội cuối cùng!

Cô, cần anh, rất cần!

Mà anh sẽ đến bên cạnh cô!

Nhất định là vậy!

Anh chỉ muốn lập tức đến sân bay đuổi kịp chuyến bay bốn mươi phút sau. Sau đó trải qua mười mấy tiếng , anh có thể đến San Francisco nhìn thấy cô rồi!

Tâm tình khẩn trương , lại mang theo chờ mong, còn có hưng phấn!

“ . . . . .” Đột nhiên, trên đường gặp trở ngại,nhìn giống như xảy ra tai nạn giao thông vài chiếc xe đụng vào nhau làm đường bị chặn kín mít.

“Đáng chết!” Cẩn rằng mở miệng chửi thề một tiếng.

Ngẩng đầu nhìn đường, hoàn toàn không có khả năng đi qua, bởi vì cảnh sát đã đem đường lộ hoàn toàn phong kín rồi.

Tại sao?!

Tại sao lại khéo như vậy chứ? !

Còn một nửa chặn đường là đến sân bay, hiện tại cư nhiên không qua được?!

Ông trời, người cố ý tra tấn chúng con sao, người có biết hay không Hải Dụ cùng Bảo Bảo đang ở chờ con, người có biết nếu lần này con không tới, chúng con cả đời cũng không thể ở cùng nhau rồi!

“ . . . . .” Nghẹn ngào một tiếng, Đường Húc Nghiêu bất đắc dĩ chạy vào một đường hầm, chạy ra sau, ở chỗ ngã ba, mạnh mẽ đánh tay lái, quay đầu.

Còn có một con đường khác có thể đến sân bay!

Tuy rằng xa một chút!

Nhìn đồng hồ trên tay, thời gian không nhiều lắm, nhưng anh sẽ không buông cuộc!

Hải Dụ, Bảo Bảo. . . . . Hai người yên tâm. . . . . Anh sẽ đến . . . . . Nhất định sẽ!

Giờ phút này anh rất nhớ họ, Đường Húc Nghiêu đạp ga xuống , chạy về phía một con đường khác.

May mắn đoạn đường này tốt lắm, anh đạp tốc độ xe lên tới cực điểm, nhưng vẫn cảm thấy không đủ nhanh!

Dày vò!

Thật là dày vò!

Anh bắt đầu có chút hối hận, vì sao bản thân không trực tiếp làm một chiếc phi cơ trực thăng, như vậy có phải nhanh hơn không?!

Không không không. . . . . Phi cơ trực thăng tuy rằng có thể cất cánh bất cứ lúc nào, nhưng phải xin đường hàng không trước,phải chờ thủ tục được phê duyệt mới được!

Đáng chết!

Một chiếc xe vọt phía trước ,lại một chiếc xe vượt về phía trước, sau đó lại thêm một chiếc xe xa xa phía sau khác.

Cầu vượt càng ngày càng gần,qua cây cầu kia,đi thêm một đoạn nữa, chính là đoạn đường cuối cùng tới sân bay!

Hải Dụ, Bảo Bảo, hai người ráng thêm chút nữa nha anh sắp đến với hai người rồi đây!

Nhìn chỗ kế bên có hộ chiếu còn giấy chứng minh, lòng Đường Húc Nghiêu mãnh liệt gia tốc đập loạn, lập tức, lập tức có thể lên máy bay !

Đột nhiên, di động vang lên.

Lấy tai nghe nhét vào tai trái liền truyền đến tiếng khóc vội vàng của Vân Tiểu Tiểu, “Đường Húc Nghiêu. . . . . Bác sĩ đề nghị Hải Dụ sinh mổ. . . . . Nhưng cô ấy không chịu. . . . . Cô ấy nói muốn sinh tự nhiên sinh. . . . . Phải đợi anh tới. . . . .”

“ . . . . .” Đường Húc Nghiêu tâm như bị néo một cái, cảm thấy hô hấp không thông.

Dùng sức lặn lội một chút, “Tiểu Tiểu,tình trạng Hải Dụ như thế nào rồi? !”

“Rất tốt. . . . .nếu như sinh tự nhiên. . . . . Thời gian sẽ lâu một chút. . . . . Cũng sẽ tương đối đau. . . . .”

“Có nguy hiểm không? !”

“Tạm thời không có.”

Đường Húc Nghiêu cắn chặt răng, “Tiểu Tiểu, em nghe đây, nếu bác sĩ nói không được, nhất định phải sinh mổ mà nói, liền lập tức, lập tức mổ! Hải Dụ nói gì em cũng không cần nghe! Nghe anh ! Nhất định phải nghe anh! Cô ấy cùng Bảo Bảo nhất định không thể gặp chuyện không may gì! Biết không?!”

“Biết! Đã biết!”

Cúp điện thoại,nội tâm Đường Húc Nghiêu bắt đầu loạn lên, người phụ nữ gốc này, chỉ vì chờ anh mà tình nguyện chịu đau như vậy!

Cho nên, vô luận như thế nào, anh phải nhanh chút tới bên cạnh cô!Sau đó không bao giờ buông cô ra nữa!

Bệnh viện.

Hạ Hải Dụ ở trong phòng sinh đau đến mồ hôi chảy ròng ròng, khoe miệng vẫn như cũ duy trì mỉm cười.

Bác sĩ vừa mới đáp ứng cô, cam đoan tình trạng an toàn, ưu tiên để cô lựa chọn sinh tự nhiên, hơn nữa vị trí Bảo Bảo ở giữa, khả năng xuất hiện tình trạng khó sinh rất thấp, cô nghĩ, chỉ cần mình nhịn đau, liền nhất định có thể! Nhất định có thể đợi anh đến! Để anh nhìn Bảo Bảo sinh ra! Sau đó bọn họ một nhà ba người vĩnh viễn ở bên nhau! Không bao giờ tách ra nữa!

Hai tay gắt gao nắm thành nắm tay, Hạ Hải Dụ,nén nhịn!nén nhịn!

“Đến, hít sâu. . . . . Đúng. . . . . Lại một lần nữa. . . . .” Bác sĩ đỡ đỡ hoà nhã nói xong.

Hạ Hải Dụ nỗ lực phối hợp, nhưng mỗi một lần động tác đều thật buột chặt.

Bác sĩ cười cười, “Tiểu thư, thả lỏng nào!”

“Được.”

“Tốt. . . . . Tốt lắm. . . . . Lại hít sâu. . . . . Đúng. . . . .”

Tới tới lui lui nhiều lần, Hạ Hải Dụ cảm giác giống như tốt lên một chút .

Bác sĩ liên tục gặt đầu, “Tiểu thư, hiện tại ít người mẹ lựa chọn sinh tự nhiên,vì rất đau,cô thực dũng cảm!”

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ cắn chặt môi, không dám nói ra.

Không, cô một chút cũng không dũng cảm, cô kỳ thực rất sợ , thời điểm tách ra dễ dàng như vậy, nhưng cũng gian nan như thế.

Rất sợ rất sợ. . . . .

Sợ ông trời sẽ không cho bọn họ cơ hội nữa. . . . .

Xe đi qua cầu được một nữa, Đường Húc Nghiêu quay đầu nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ xe, bầu trời xanh thẳm ,biển xanh thẳm, hết thấy đều thanh thấu như vậy, hết thấy đều mê mang như vậy.

Giờ phút này, dưới chân anh, tựa hồ chính là địa điểm xảy ra tai nạn xe năm năm trước kia.

Tận sau trái tim anh, không hề báo động trước đau đớn một chút.

Bác trai, bác gái, hai người ở trên trời có linh thiêng đều nhìn thấy, Hải Dụ hiện tại rất đau,xin hai người hãy phù hộ cho cô ấy mẹ con đều bình an!

Con sẽ vĩnh viễn yêu cô ấy cùng Bảo Bảo !

Hi vọng hai người có thể cho con một cơ hội. . . . .

Thu hồi tầm mắt, xe đang chạy xuống cầu , thời điểm đang chạy,một xe tải chở cát đá đột nhiên bị bể bánh, thân xe to lớn đang đưa,không biết nơi nào ổn định , càng không biết khi nào sẽ ổn định.

Đường Húc Nghiêu mở to mắt, mắt thấy bản thân sẽ đụng vào, liền tính nhanh chóng đạp thắng cũng không có nắm chắc có thể hoàn toàn đạp thắng lại!

Anh sẽ đụng vào? !

214. Chương 214: Vì Yêu Mà Đi

Không!

Không có khả năng!

Nếu cô có may mắn, còn thuyết phục bản thân đó chỉ là trùng hợp, an ủi bản thân có lẽ chỉ là hoa mắt, hoặc là ảo tưởng xuất hiện một chuỗi chữ số, nhưng kế tiếp người đưa tin thẳng thừng dập tắt sự lừa dối mình của cô .

Nữ MC đọc danh sách người bị thương, đề cập cụ thể tên ” Đường Húc Nghiêu”, Tổng giám đốc Đường Thịnh trẻ tuổi là người bị thương thứ nhất trong vụ tai nạn xe cộ, phía trước xe của anh bị mắc kẹt ở sau đuôi xe tải lớn,phía sau còn có vài chiếc xe khác đụng tới, vô cùng thê thảm.

Sắc mặt Hạ Hải Dụ trắng bệch, ngơ ngác nhìn màn hình TV, nội tâm điên cuồng mà khẩn cầu phóng viên có thể đưa tin tình trạng như thế nào nhiều một chút, nhưng không có, hình ảnh hiện trường lộn xộn, căn bản nhìn không ra được gì, cũng không có đưa tin nữa.

Bỗng nhiên, bé sơ sinh trong lòng “Oa oa” khóc lên, nước mắt Hạ Hải Dụ bỗng chốc rơi xuống.

Cha và con gái liên tâm sao? !

Tiểu bảo bảo cảm nhận được bị thương? !

Vội vàng ôm lấy tiểu bảo bảo, kinh hoàng , dỗ bé, nhưng bé khóc suốt, khóc suốt, dỗ thế nào nào cũng không nín.

“Bảo Bảo. . . . . Con làm sao vậy. . . . . hử? !” Hạ Hải Dụ chân tay luống cuống, vốn tâm hoảng ý loạn, hơn nữa đứa nhỏ náo như vậy, cả người cô hoàn toàn vô lực.

Lúc này, may mắn y tá đi vào, đẩy cửa liền nhìn thấy trên giường bệnh hai mẹ con đều nước mắt lưng tròng, vội vàng chạy tới, “Làm sao vậy? !Sao lại khóc dữ như vậy chứ? !”

Hạ Hải Dụ vội vàng lau nước mắt, nghẹn ngào nói, “Tôi cũng không biết sao lại thế, bé bỗng nhiên khóc oà lên, tôi nghĩ tiểu bảo bảo có phải hay không đói bụng a? !”

Y tá lắc đầu, ” Bây giờ đói bụng cũng không thể uống sữa, nên uống trước một chút nước ấm mới tốt.”

“Hạ tiểu thư, để tôi ôm tiểu bảo bảo đi, đưa đến phòng trẻ sơ sinh, nơi đó sẽ có người đặc biệt chiều cổ ! Cô yên tâm!”

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ luyến tiếc buông tay, dùng ánh mắt cầu xin nhìn hộ sĩ.

Y tá cười một tiếng, “Hạ tiểu thư, cô hiện tại cơ thể không tốt, ôm Bảo Bảo không tốt, nếu cô giữ bé bên cạnh , bản thân bị đau không nói, ngay cả Bảo Bảo cũng sẽ không thoải mái theo, vẫn là giao cho tôi đi, nào? !”

Hạ Hải Dụ gật gật đầu, lưu luyến đem tiểu bảo bảo đưa tới.

“Hạ tiểu thư,cô trước nằm xuống,khi tôi trở về sẽ giúp cô làm một ít kiểm tra.”

Hạ Hải Dụ “Ừ ” một tiếng, nhìn y tá đem tiểu bảo bảo ôm ra cửa, nhưng cô nào có tâm tình nằm xuống nghỉ ngơi, cô muốn biết hiện tại Đường Húc Nghiêu như thế nào rồi !

Định gọi điện thoại hỏi một chút, nhưng di động của cô đâu rồi? !

Thời điểm đến bệnh viện cô đã rất đau, căn bản không nhớ rõ có mang theo điện thoại hay không!

Quay đầu nhìn túi xách trên đầu tủ giường , trong đó đều là thứ cần thiết để nằm viện, cũng không biết Tiểu Tiểu có đem di động đến cho cô hay không? !

Không có thời gian suy xét nhiều, Hạ Hải Dụ kéo túi xách qua, ào ào một chút, đem toàn bộ thứ bên trong đổ ra,một đồng đồ lộn xộn, rốt cục thấy được điện thoại của cô!

Thật tốt quá!

Cầm di động, sau đó liền bấm số, nhưng di động lại hết pin!

Trời ạ, tại sao có thể như vậy, thật sự muốn cô lo lắng chết sao? !

Ra sức muốn xuống giường, nhưng khí lực cả người dường như đều cạn kiệt, cô không cẩn thận liền ngã xuống đất.

“A. . . . .” Đau quá!

Cửa phòng bệnh lúc này bị người từ bên ngoài đẩy vào, Vân Tiểu Tiểu kinh hô chạy vào, “Hải Dụ, cậu làm gì a, sao lại tùy tiện xuống giường vậy hả? !”

Hạ Hải Dụ bất chấp bản thân đau đớn cùng vô lực, nắm lấy tay Vân Tiểu Tiểu, lòng nóng như lửa đốt, “Tiểu Tiểu, Đường Húc Nghiêu như thế nào rồi? !”

“ . . . . .” Vân Tiểu Tiểu sửng sốt, “Cậu làm sao biết được ? !”

“Trên tivi đều nói, cậu nói mau, anh ấy đến cùng như thế nào rồi? !”

“Mình cũng không biết. . . . . Khi đó cậu ở trong phòng sinh, là Thiệu Hành gọi điện thoại nói với mình mình mới biết được . . . . . Thiệu Hành đang ở Đức, anh ấy điện thoại xong liền trực từ Frankfurt về nước rồi. . . . . Hiện tại hẳn là còn trên máy bay. . . . . Cho nên liên lạc không được. . . . .”

Liên lạc không được? !

Vậy tin tức hiện tại của Đường Húc Nghiêu không ai biết? !

Không!

Cô phải biết!

Cô nhất định phải biết!

Hiện trường tai nạn xe cộ chật vật như vậy, tình trạng của anh nói không chừng rất tệ. . . . . Không không không, anh sẽ cát nhân thiên tướng* !

*Trời giúp người đàn ông tốt

Nhưng là, đó chỉ là đoán, cô phải biết chính xác! Nhất định phải biết!

Ánh mắt bỗng nhiên trở nên kiên định, chậm rãi, buông lỏng cánh tay Tiểu Tiểu ra.

Vân Tiểu Tiểu dự cảm không ổn, “Hải Dụ. . . . . Cậu muốn làm gì. . . . .”

“Mình muốn về nước!” Nói bốn chữ có khí phách.

Vân Tiểu Tiểu thở hắt vì kinh ngạc, “Cậu điên ư? ! Cậu vừa mới sinh xong đứa nhỏ đấy!”

“Đúng! Đã sinh xong rồi!” Hạ Hải Dụ cứng nhắc đến đáng sợ.

Vân Tiểu Tiểu có chút bị cô dọa đến, kéo cô ngồi xuống, “Hải Dụ. . . . . Mình đi hỏi bác sĩ một chút rồi hẳn nói. . . . .”

Hạ Hải Dụ gật gật đầu, nhưng cô đã quyết định, cô cũng không phải sinh mổ, không cần đợi vết dao khép lại, cô là sinh bình thường, tuy rằng dưới tình hình chung, cũng đợi mấy ngày mới có thể tự do cử động, nhưng cô hiện tại quản không nhiều như vậy!

Chỉ cần nghĩ đến Đường Húc Nghiêu sống chết chưa biết, cô liền cảm thấy bản thân sống cũng không nổi nữa!

Nhanh chóng sửa sang lại vật phẩm tùy thân cho tốt, Vân Tiểu Tiểu cũng đang trở về.

“Hải Dụ. . . . . Bác sĩ nói 6 giờ sau cậu có thể cử động chút ít, nhưng cậu muốn về nước quả thực quá xúc động rồi ! Hải Dụ, chờ một chút, còn mấy tiếng nữa, Thiệu Hành chắc chắn biết được tình trạng , đến lúc đó hỏi anh ấy không được sao? !”

“Không, cho dù một phút mình cũng không đợi được!”

Hạ Hải Dụ cắn môi dưới, “Tiểu Tiểu, cậu giúp mình đi đặt vé máy bay đi, càng nhanh càng tốt! Cầu xin cậu đấy!”

“Trời ơi, mình làm sao có thể yên tâm để cậu đi một mình trở về!”

“Tiểu Tiểu. . . . .”

Vân Tiểu Tiểu phiền não, liền dẫm dẫm chân, dứt khoát gật đầu, ” Được! Mình với cậu cùng về nước!”

Hạ Hải Dụ vội vàng lắc đầu, “Không! Tiểu Tiểu , cậu ở lại giúp mình chăm sóc Bảo Bảo đi!”

“. . . . .” Đúng nha, còn có Bảo Bảo!

Vân Tiểu Tiểu bỗng chốc tròn tròn mắt, nhưng là để Hải Dụ một mình về nước? ! Đùa giỡn cái gì vậy? !

“Hải Dụ, không được!”

“Được mà! ! !” Vì yêu, cô nhất định phải đi!

215. Chương 215: Dày Vò Như Vậy

Hạ Hải Dụ dùng sức gật đầu, cùng lúc an ủi Vân Tiểu Tiểu, cùng lúc nhủ cho lòng mình kiên định, cô có thể !

Lặp lại lần nữa, “Mình muốn về nước!”

Cô muốn xác định anh bình an, cô muốn nhìn thấy anh, cô muốn tự nói cho anh biết, cô đã sinh cho anh một cô con gái!

Vân Tiểu Tiểu bị đả động, trong ánh mắt lóe ra nước mắt, “Hải Dụ, cậu đi đi, mình giúp cậu chăm sóc Bảo Bảo, tuy rằng mình cái gì cũng không hiểu, bản thân còn giống như một đứa trẻ, nhưng là mình sẽ nỗ lực, mình sẽ y như cậu thật dũng cảm!”

“Tiểu Tiểu, cảm ơn cậu!” Hạ Hải Dụ ôm cô, nói cảm ơn.

Vân Tiểu Tiểu cố nén nước mắt, cẩn thận dặn dò, “Hải Dụ, cậu nghỉ ngơi trước, mình giúp cậu đi đặt vé máy bay, còn có hộ chiếu cùng chứng minh thư của cậu đều ở nhà, mình giúp cậu trở về lấy!”

“Ừ! Cảm ơn!” Một lần nữa nói cảm ơn, Hạ Hải Dụ trong lòng một mảnh ấm ướt.

Vân Tiểu Tiểu xoay người đi ra phòng bệnh, Hạ Hải Dụ như trút được gánh nặng ngã tựa vào đầu giường, đều chuẩn bị tốt, quãng đường còn lại, sẽ chỉ có cô đi! Vất vả và còn một con đường dài dòng! Mặc dù đi qua thiên sơn vạn thủy, đi qua ban ngày ban đêm, vẫn không bao giờ thoát ra khỏi vùng đồng nội ở trong lòng.

Trong đầu càng không ngừng hiện những hình ảnh tin tức trên TV, ảnh xe anh bị hung hăng kẹp giữa mấy chiếc xe, lòng cô, lại bắt đầu nôn nóng, hận thân thể mình không thể cắm một đôi cánh lên, như vậy là có thể lập tức khởi hành, nhanh chút tới bên cạnh anh rồi!

Quay đầu nhìn bầu trời xa xa, mắt sáng như đuốc, thấp giọng nỉ non: Đường Húc Nghiêu, van cầu anh, nhất định phải mạnh khỏe! Em đi tìm anh đây!

Cô nằm trên giường, nhắm mắt lại, vì bản thân không có bao nhiêu sức lực, tuy rằng cảm thấy thân thể mình thật suy yếu, nhưng nội tâm cô lại tràn ngập sức lực, sức lực trước nay chưa có!

Nửa giờ sau, Vân Tiểu Tiểu trở lại, “Hải Dụ, vé máy bay đã đặt xong rồi, bốn giờ sau máy bay sẽ bay, đây là chuyến bay cuối cùng của hôm nay đến trung quốc!”

Hạ Hải Dụ ấp úng gật gật đầu, lúc này đây, không có nói cảm ơn, bởi vì này đã không thể biểu đạt bằng một câu cảm ơn.

Vân Tiểu Tiểu cũng chỉ là nở nụ cười, “Đúng rồi, đây là hộ chiếu của cậu, chứng minh thư, còn có tiền, còn có một ít vật tùy thân, đều lấy đem đến rồi này!”

Nói xong, cô đem một cái ba lô nhỏ đưa cho Hạ Hải Dụ, “Hải Dụ, cậu coi một chút coi còn thiếu gì không để mình còn lập tức đi mua!”

Hạ Hải Dụ cúi đầu kiểm tra một chút, lắc đầu, “Không thiếu cái gì. . . . . Chỉ là. . . . .”

“Cái gì?!” Vân Tiểu Tiểu vội vàng hỏi.

Hạ Hải Dụ hơi mặt đỏ, “Cái kia. . . . . Mình có chảy máu một chút. . . . .Cậu giúp mình đến quầy thuốc mua một ít băng vệ sinh đi. . . . .”

Vân Tiểu Tiểu bừng tỉnh đại ngộ, đúng nha, cô xem chút nữa quên! Ở trên máy bay lâu như vậy, phỏng chừng dùng cũng rất nhiều!

“Hải Dụ, yên tâm đi, mình sẽ mua cho cậu bịch lớn luôn!” Nói xong, Vân Tiểu Tiểu vội vàng vàng chạy đi ra ngoài.

Trong phòng bệnh đồng hồ báo thức tí tách di chuyển, mỗi một phút mỗi một giây đều kèm với nhịp hô hấp cô, dồn dập như vậy!

Còn có bốn tiếng máy bay cất cánh, bốn giờ, hai trăm 40 phút, một vạn 4400 giây!

Chờ đợi, dày vò như vậy!

Vẫn phòng bác sĩ.

“Đây toa thuốc cậu cầm đi, dựa theo toa trên, đều là một ít loại thuốc dinh dưỡng pha nước uống, sẽ không đối với thân thể sinh ra tác dụng phụ, yên tâm mà dùng!”

“Cám ơn bác sĩ.” Bạch Hạo Nhiên tiếp nhận, thật cảm kích nói.

Bác sĩ cười không nói, trong ánh mắt lại tràn ngập tò mò, anh là cha của tiểu bảo bảo sao? !

Bạch Hạo Nhiên giật mình, sắc mặt lộ ra một chút xấu hổ, nhưng cái gì cũng không nói, sau khi nói cám ơn liền rời đi.

Hải Dụ muốn về nước, trên đường bay thật dài, anh sợ sức khỏe cô chống không nổi, cho nên gấp bác sĩ xin chút thuốc bổ dinh dưỡng cho cô, để bất cứ lúc nào cũng có thể dùng.

Tuy rằng anh rất muốn bồi cô cùng đi, nhưng cô nhất định không đồng ý, anh cũng chỉ có thể yên lặng làm việc này thôi.

Rời khỏi văn phòng bác sĩ, xoay người hướng quầy thuốc đi đến, vừa vặn gặp Vân Tiểu Tiểu.

“Ồ, Bạch Hạo nhiên, anh không phải là ở bên ngoài phòng trẻ sơ sinh nhìn tiểu bảo bảo sao, thế nào lại tới chỗ này? !”

“Tôi tới lấy thuốc cho Hải Dụ.” anh đem toa thuốc đưa cho cô xem, sau đó tự mình đứng ở cửa sổ quầy thuốc.

Vân Tiểu Tiểu cười có chút cứng ngắc, không thể không thừa nhận, Bạch Hạo nhiên đối với Hải Dụ thật sự quá tốt, loại tình cảm này thật khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung!

Thử hỏi, trên thế giới này có mấy người đàn ông có thể dễ dàng tha thứ cho người phụ nữ mình thích vì người khác sinh con, hơn nữa anh còn trước sau như một chiếu cố , quan trọng hơn là anh không oán không hối một câu!

Cẩn cẩn cánh môi, Vân Tiểu Tiểu cảm giác xúc động , nói nhỏ, “Bạch Hạo nhiên, anh thật sự là người tốt! Nếu tôi không đã có Thiệu Hành, tôi chắc chắn sẽ theo đuổi anh!”

Anh buồn cười, “Cám ơn ưu ái của cô! Bất quá. . . . . Tình cảm không thể miễn cưỡng , không phải sao? !”

Vân Tiểu Tiểu chậm rãi cười , cũng đúng a! Trên cái thế giới này, tình cảm khó khăn nhất là nắm lấy cũng khó nhất là không chế tình cảm, hết thấy, đơn giản bốn chữ là: kim lòng không đậu!

Giống như người ta thường nói, không cầu có kết quả, không cầu cùng đi, không cầu từng có được, thậm chí yêu. Chỉ cầu những năm đẹp nhất, gặp được nhau.

Như vậy là đủ rồi!

Mọi người phía trước đã lấy thuốc xong, đến phiên Bạch Hạo nhiên, anh cầm toa thuốc đi, sau quay đầu nhìn về Vân Tiểu Tiểu , “Một lát cô giúp tôi đem thuốc này tới phòng bệnh nha,tôi không đi vào.”

“Được.”

“Đúng rồi, tôi đã gọi điện thoại hỏi bạn ở trong nước, tra các Bệnh Viện lớn đều không nơi nào có tên Đường Húc Nghiêu, nhưng bọn họ nói Đường gia cũng không có phản ứng mạnh gì, cho nên tôi nghĩ Đường Húc Nghiêu sẽ không có việc gì, có lẽ chỉ là sợ để lộ tin tức ảnh hưởng giá cổ phiếu Đường Thịnh!”

“Ừ, tôi sẽ đem tin tức này chuyển tới Hải Dụ.”

Lấy thuốc xong, Bạch Hạo Nhiên đưa cho Vân Tiểu Tiểu , xoay người lại hướng phòng trẻ sơ sinh mà đi.

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Vân Tiểu Tiểu hai tay cầm này nọ, ánh mắt nhìn Bạch Hạo Nhiên rời đi, trong ánh mắt toát ra vẻ kính nể , tuy rằng anh còn tuổi trẻ, nhưng lòng dạ anh thật sự có thể được xưng tụng Hải Nạp Bách Xuyên*, một

người đàn ông xuất sắc, trời hẳn là ưu ái cho anh, sớm muộn gì cũng ban cho anh một đoạn hạnh phúc chân chính thuộc về anh!

*Khoang dung và đa tài

216. Chương 216: Lỡ Mất Dịp Tốt

Trước khi đến sân bay, Hạ Hải Dụ đến đứng ngoài cửa phòng nuôi sinh, cách cửa sổ thủy tinh, nhìn cục cưng ở giường số 12.

Đứa bé đang ngủ rất ngon, khuôn mặt nhỏ nhắn so mới lúc mới sinh ra thư thái hơn một chút, không có nhăn nhú nữa, còn có hai má hồng như trái táo.

Cô muốn ôm bảo bối của cô!

Nhưng . . . . . Thời gian đã đến rồi. . . . .

Cục cưng, mẹ phải đi, đi tìm ba con!

Con phải ngoan ngoãn, không được nhớ mẹ, mẹ sẽ trở lại rất nhanh, đồng thời mang ba trở về!

Cục cưng. . . . . Con còn chưa được đặt tên đấy. . . . . Chờ ba trở lại đặt cho con. . . . .

Tay Hạ Hải Dụ chạm vào mặt kính thủy tinh, mặc dù cách một chương ngại, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ ấm áp từ cục cưng, dường như ngay cả hô hấp cô cũng có thể cảm nhận được.

Cục cưng. . . . . Hẹn gặp lại. . . . . Mẹ yêu con. . . . .

Vân Tiểu Tiểu bên cạnh kéo ống tay áo của cô “Hải Dụ, đến giờ rồi cậu phải đến sân bay.”

“Được” Hạ Hải Dụ lưu luyến liếc nhìn cục cưng.

Xoay người, nhận ba lô từ tay Vân Tiểu Tiểu, mỉm cười, “Tiểu Tiểu, tớ đi rồi, Cục cưng của tớ tạm thời nhờ cậu chăm sóc rồi!”

“Ừ! Lên đường thuận buồm xuôi gió!”

Hạ Hải Dụ ôm bả vai Vân Tiểu Tiểu, sau đó căn răng chạy đến thang máy, mang theo lưu luyến, mang theo không muốn, càng mang theo mong đợi!

“Đinh” một tiếng, cửa thang máy mở ra, cô dứt khoát cất bước đi vào, nhấn một phím xuống lầu, thang máy một đường xuống phía dưới, mà trong lòng cô thì ngược lại, tâm giống như sắp lên tới cổ họng, khẩn trương, thật sự khẩn trương!

Lên đường. . . . . Cuối cùng cũng lên đường. . . . .

Mỗi một bước đi, tim của cô đập càng nhanh, rất nhanh cô có thể đặt chân lên đến chỗ anh đang sống.

Đường Húc Nghiêu. . . . . Chờ em . . . . .

Ra khỏi bệnh viện, cô ngồi tắc xi, đi thẳng đến sân bay rồi lên máy bay.

“Các hành khách chú ý, chuyến bay đi Trung Quốc đến thành phố T số CA70 bắt đầu xét vé, xin mời các hành khách đi chuyến bay này vào cửa xét vé, rồi lên máy bay chuẩn bị . . . . .” Đài phát thanh của sân bay vang lên thanh âm ngọt ngào lại dịu dàng của MC.

Hạ Hải Dụ đặt tay vào cái ghế của chuyến bay, lấy điện thoại di động ra, lại gọi cho Đường Húc Nghiêu lần cuối nhưng điện thoại của anh vẫn trong trạng thái tắt máy.

Hít thở sâu, cô biết, không còn con đường nào khác nữa, con đường duy nhất là ở phía trước!

Nhìn hình nền của điện thoại di động là hình ảnh cục cưng đang ngủ, cô nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hôn xuống, sau đó tắt điện thoại di động, rồi thả lại túi.

Sống lưng thẳng tắp, kiên định hướng cửa xét vé đi đến!

Máy bay đúng giờ cất cánh, máy bay trên đường bay lên trời trong nháy mắt, rất nhiều người cảm thấy tim đập rộn lên, mà Hạ Hải Dụ lại cảm thấy nội tâm mình chỉ có yên tĩnh.

Đường Húc Nghiêu. . . . .Em tới đây. . . . .

Cùng lúc đó.

Ở một bệnh viện trong thành phố T.

Trong đại sảnh lầu một tụ tập đông đảo ký giả truyền thông, rộn ràng nhốn nháo một khu.

Mà trong phòng bệnh VIP cuối cùng, một người đàn ông đang nóng nảy gầm thét.

“Bác sĩ, tôi muốn xuất viện! Tôi đã tỉnh nhiều giờ, không có vết thương gì nghiêm trọng, không phải chỉ là gãy xương sườn ư, tay cùng chân của tôi vẫn hoạt động tự nhiên, đầu cũng không còn bị thương, tôi muốn xuất viện! Lập tức, lập tức, ngay bây giờ!”

“Này. . . . .Gãy xương sườn rất nguy hiểm, nếu nhích tới nhích lui, xương rất dễ dàng gãy lìa ra, nghiêm trọng nữa có thể sẽ đâm vào nội tạng, rất có thể sẽ xuất huyết trong, cho nên phải cẩn thận. . . . . Hơn nữa, ngài còn có hiện tượng chấn động não, không nên kêu to vậy, nếu không sẽ dẫn đến choáng váng đầu, phải cẩn thận !”

“Ít nói nhảm! Tôi muốn xuất viện! Tôi muốn lập tức đến sân bay!”

“Ngồi máy bay? ! Không thể!” Bác sĩ như gầm lên trách móc .

Lúc này, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Thiệu Hành ra hiệu, vẻ mặt Đường Húc Nghiêu lộ kinh hãi, cũng làm cho bác sĩ thở phào nhẹ nhõm.

“Thiệu tiên sinh, ngài mau khuyên nhủ Đường tổng giám đốc đi, anh ấy hoàn toàn không hợp tác với việc điều trị của chúng tôi”.

Thiệu Hành khoát tay áo, “Bác sĩ ra ngoài trước đi, nơi này giao cho tôi!”

“Tốt tốt, hai mươi phút sau tôi tới làm kiểm tra lần nữa!”

Sau khi bác sĩ rời đi, Thiệu Hành từ trong túi tiền móc ra vé máy bay cùng hộ chiếu đã được công chứng đưa đến “Tất cả đều làm xong, tầng dưới tất cả tiếp ứng cũng đều làm xong, tớ đã an bài người dẫn cậu tránh ký giả, đi từ cửa sau, xe đã chuẩn bị tốt 1, trực tiếp đến sân bay!”

“Tốt! Vậy tất cả trong này đều giao cho cậu rồi !” Đường Húc Nghiêu hành động như cướp, đoạt lấy giấy tờ rồi không kịp thay quần áo bệnh viện, trực tiếp khoác áo rồi phi ra ngoài.

“Lên đường bình an. . . . .” Lời còn chưa dứt, hình ảnh Đường Húc Nghiêu đã biến mất.

Thiệu Hành không nhịn được lắc đầu nở nụ cười, chạy trốn còn rất nhanh điều này cho thấy anh ta không có vấn đề gì nữa chứ!

Hai giờ trước,lúc anh đi vào phòng bệnh, dự đoán rất nhiều trường hợp, anh cảm thấy cậu ta có thể hôn mê bất tỉnh, có thể toàn thân bao bọc giống Xác Ướp, có thể thương tổn xương sống, thần kinh, có thể sẽ biến thành người thực vật. . . . . Rất nhiều có thể. . . . . Nhưng, đương nhiên không có, không có gì cả!

Sau khi anh vào cửa, Đường Húc Nghiêu giống như đứa trẻ vừa mới lớn đang rống to, mặc dù vẫn còn lo lắng nhưng mà trong một chớp mắt anh cũng thấy an tâm.

Làm anh em đã nhiều năm nay, anh biết cậu ta cần gì nhất, cho nên anh không hỏi bệnh tình, không hỏi công ty, không hỏi tất cả đồ ngổn ngang không có liên quan, anh chỉ hỏi anh có thể vì cậu ta làm cái gì, sau đó anh bắt đầu chạy đi làm mọi việc chuẩn bị cho cậu ta ra nước ngoài.

Đường Húc Nghiêu che chỗ xương sườn gãy, chạy vội ra ngoài, ngồi lên chiếc xe đã được chuẩn bị trước đó, không kịp chờ tài xế hỏi, “Nhanh, đi sân bay!”

San Francisco.

Vân Tiểu Tiểu đang canh giữ ở bệnh viện, chợt điện thoại di động trong túi chấn động vang lên.

Thiệu Hành!

Trời ạ, cuối cùng anh cũng điện thoại tới!

“A lô. . . . .”

“Tiểu Tiểu , Đường Húc Nghiêu không có chuyện gì, em nói cho Hải Dụ yên tâm đi, cậu ta đang đến San Francisco !”

“Anh nói cái gì? !” Âm điệu Vân Tiểu Tiểu cao vút, nếu không phải trường hợp bận tâm, cô cũng không hét lên.

“Anh nói Đường Húc Nghiêu không có chuyện gì!” Thiệu Hành tưởng cô hỏi cái này.

Vân Tiểu Tiểu lắc đầu, “Anh nói Đường Húc Nghiêu tới San Francisco sao. . . . . Nhưng mà Hải Dụ đang trở về nước. . . . .”

217. Chương 217: Hữu Duyên Vô Phận

“Em nói cái gì? !” Thiệu Hành không nhận được cũng quát to , “Hải Dụ trở về nước? ! Hiện tại cô ấy sao có thể trở về nước? !”

“Là thật! Cậu ấy nghe nói Đường Húc Nghiêu bị tai nạn xe cộ, liền lập tức bay qua!” Tâm Vân Tiểu Tiểu thất lại một cái, đem chuyện từ đầu đến cuối nhắc lại một lần sau khi nghe chuyện từ Thiệu Hành.

“Thiệu Hành, anh có thể liên lạc với Đường Húc Nghiêu không? ! Anh ta đã lên máy bay rồi hả ? !”

Thiệu Hành nhìn đồng hồ trên tay một chút, bất đắc dĩ thở dài, “Máy bay đã cất cánh được 20’ rồi !”

Trên máy bay từ thành phố T đi San Francisco.

Đường Húc Nghiêu ngồi ở trong khoang hạng nhất, suy nghĩ cho thân thể anh hiện tại, Thiệu Hành cố ý chọn một khu vực độc lập, chung quanh rất an tĩnh, rất dễ dàng kích thích giấc ngủ , nhưng cơn buồn ngủ của anh lại tự biến mất.

Không thể phủ nhận, chỗ xương sườn gãy thật sự rất đau, rõ ràng anh uống thuốc giảm đau rồi, nhưng vẫn cảm thấy rất đau.

Nhưng vết thương này so với vết thương của Hải Dụ không có ý nghĩa gì!

Anh đã hỏi , khi phụ nữ sinh con, phải chịu đựng đau đớn tương đương với 16 chiếc xương trên thân thể gãy lìa, điều đó đàn ông vĩnh viễn đều không thể cảm nhận được.

Hải Dụ vì chờ anh, tình nguyện chịu đựng loại đau đớn này, vết thương nhỏ này của anh thì coi là cái gì đây?!

Cái mềm mại nhất trong lòng bắt đầu dâng lên.

Nhìn tầng mây ngoài cửa sổ, thật dày , một mảnh trắng xóa.

Tâm tình của anh đang vội vàng, hận không thể lập tức bay đến mục đích, trải qua cuộc tai nạn xe cộ, ngăn ngắn một giây kia, trong đầu anh trống rỗng, mất đi ý thức, trước mắt chỉ thoáng qua khuôn mặt tươi cười.

Hải Dụ. . . . .

Anh tới chậm. . . . Em sẽ trách anh sao?. . . . .

Cục cứng khỏe không. . . . . Lớn lên giống ai. . . . .Anh hi vọng giống em . . . . .

Cục cứng lớn lên giống em. . . . . Anh thật hạnh phúc. . . . .

Nhìn đồng hồ tay, máy bay vừa cất cánh không tới nửa giờ, nhưng anh giống như đã chờ lâu nửa ngày vậy, nhanh , nhanh lên một chút, anh không còn kịp chờ gặp cô cùng cục cứng

Hải Dụ. . . . . cục cứng. . . . . anh tới đây. . . . .

Trên máy bay từ San Francisco đi thành phố T.

Hạ Hải Dụ lần thứ tư đứng lên, đi vào phòng rửa tay.

Không thể không thừa nhận, thân thể của cô so với trước kia, yếu đuối hơn rất nhiều, mặc dù đã bổ sung thêm mấy lần vi-ta-min, nhưng cô vẫn cảm thấy mệt chết .

Nhưng loại mệt mỏi này cô có thể nhịn được, nhưng mà cảm giác bộ ngực trướng sữa không phải cô có thể không chế.

Bình thường, cô phải cho cục cứng bú sữa rồi, mà bây giờ cô lại cách cục cứng càng ngày càng xa.

Nghĩ tới đây, tim chợt đau xót.

Nhưng, cô biết cục cứng sẽ không trách cô, bởi vì khẳng định cục cứng cũng muốn sớm được thấy ba!

Ừ, nhất định là vậy!

Lấy ra bình sữa nhỏ trong ba lô theo phương pháp bác sĩ dạy cô thử đem sữa nặn ra, có chút đau, nhưng cô vẫn cắn răng kiên trì.

Sau xử lý tốt chính mình, nhìn đồng hồ tay một chút, ừ, nhanh, máy bay sắp hạ cánh rồi, cô lập tức mà có thể nhìn thấy anh!

Tâm bỗng lại khẩn trương, không biết cô sắp nhìn thấy anh như thế nào đây? !

Bị thương rất nghiêm trọng sao? !

Không không không, sẽ không!

Cô có cảm giác, anh không có việc gì!

Nhưng nhịp tim càng ngày càng nhanh, tâm tình thấp thỏm càng ngày càng quá mức rồi !

Nhưng vô luận thế nào, có thể nhìn thấy anh, là tốt rồi!

Cô thề, chỉ cần nhìn thấy anh, cô sẽ không quản cái gì, ôm lấy anh, nói cho anh biết, “Em yêu anh” !

Một giờ sau, máy bay hạ cánh, trễ mười lăm phút.

Hạ Hải Dụ bước từng bước theo lối đi của hành khách, nhưng tần số bước chân rất nhanh, ngẩng đầu nhìn lên, thì ra thời gian đã rất trễ rồi, trong đèn máy bay vẫn sáng rực..

Cô không có hành lý, chỉ có một ba lô nhỏ tùy thân, sau khi xuống máy bay chuyện thứ nhất chính là lấy điện thoại di động ra mở máy.

Píp píp. . . . . Píp píp. . . . .

Điện thoại trong lòng bàn tay vang không ngừng, làm tay cô cũng tê rần lên

Nhất định là Tiểu Tiểu!

Hạ Hải Dụ mở máy ra, quả nhiên!

Tin nhắn liên tiếp hiện ra .

“Hải Dụ! Đường Húc Nghiêu không sao! Nhưng mà anh ta tới San Francisco rồi !”

“Anh ta bây giờ còn đang trên máy bay, có thể sau khi cậu xuống máy bay mấy giờ là anh anh ta đến!”

“Cậu đừng sợ, cũng đừng gấp gáp, Thiệu Hành nói anh sẽ đi đón cậu!”

“Cậu phải chăm sóc mình thật tốt, thân thể rất quan trọng !”

“Cục cưng rất tốt, rất biết điều, cậu yên tâm!”

. . . . .

Hạ Hải Dụ thấy những tin nhắn này, trong lúc nhất thời bối rối, ngây người một lúc lâu, mới tỉnh ngộ ra, đã hiểu hàm nghĩa những tin nhắn này.

Cô . . . . Không thấy anh. . . . .

Cô trăm khổ nghìn đắng trở về nước, quay đầu lại là công dã tràng!

Mặc dù biết anh không sao, nhưng lòng cô vẫn rất đau rất đau!

Mong đợi của cô rơi vào khoảng không. . . . .

Bọn họ, cuối cùng vẫn bỏ lỡ như vậy . . . . .

Hữu duyên vô phận. . . . .

Một loại từ biệt không nói ra, nhưng trong lòng lại rõ ràng, tất cả đều đã kết thúc.

Hiện tại, cô nên làm cái gì bây giờ? !

Mờ mịt nhìn bốn phía, người đi đường đi qua đi lại, mỗi người đều có phương hướng cùng mục đích, chỉ có cô là lạc đường, không biết mình nên đi nơi nào.

Thành phố này cô đã từng rất quen thuộc, nhưng vào giờ khắc này, sao xa lạ thế!

Các hành khách vội vàng đi ra, ồn ào trong chốc lát rồi thôi, người vội vã đi, người ở lại, người mang chuyện xưa đi, người ở lại nhớ mong.

Tại sao phải như vậy, cô từ San Francisco bay trở về, anh lại từ thành phố T bay qua. . . . Trên bầu trời mênh mông, bọn họ, lần lượt đi qua.

Đã từng thấy Thiên Trường Địa Cửu, giống như bèo nước gặp nhau, như hạt cát thổi vào mắt, làm mắt mờ, không thấy rõ bầu trời.

Bây giờ cuối cùng phồn hoa, không khuynh thành, không khuynh quốc, lại làm tất cả của cô sụp đổ.

Yêu đến cuối cùng, nước đã đổ đi không lấy lại được (= gương vỡ khó lành)

Bên ngoài, gió đêm đang gào thét, theo bản năng cô rụt bả vai, có chút lạnh!

Đúng lúc này, một cái áo khoác ấm áp khoác lên bả vai của cô, “Mau mặc vào!”

Hả? !

Thanh âm rất quen thuộc !

Hạ Hải Dụ vui mừng ngẩng đầu. . . . .

218. Chương 218: Không Xác Định

Ngước mắt, trong mắt đầy nước.

Cửa thủy tinh của sân bay chiếu rọi gương mặt tiều tụy, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt chán nản.

“Hải Dụ. . . . . Cô không sao chứ. . . . .” Nhìn bộ dạng như muốn bất tỉnh của cô, Thiệu Hành không nhận được hồi .

“. . . . .” Hạ Hải Dụ dùng sức lắc đầu, một câu cũng nói không nên lời.

Không phải anh ấy. . . . . Không phải anh ấy. . . . . Đương nhiên không phải anh ấy. . . . .

Tiểu Tiểu đã nói trong tin nhắn, anh đi San Francisco rồi. . . . .

Cô còn ở ảo tưởng gì. . . . . Cô còn khờ dại cho là mình có thể nhìn thấy anh . . . . . Không thể. . . . . Không thấy được. . . . .

Đầu có chút choáng váng, chệnh lệch giờ giấc, hơn nữa thân thể cô yếu đuối không chịu nổi. . . . .

Chợt nghĩ đến cục cưng ở xa, cổ họng liền dâng lên một cổ chua xót, cô để cục cưng ở lại, nhưng bây giờ lại như vậy. . . . .

Làm sao mà chịu nổi? !

Tâm cũng như chết lặng không biết đau đớn gì nữa!

Lòng của Thiệu Hành cũng vô cùng nặng nề, ai có thể nghĩ tới tình huống này, hai người yêu sâu đậm, vì gặp nhau, liều mạng bay đến chỗ đối phương, nhưng quay đầu lại, đều là công dã tràng.

Đây là số mệnh, hay là ý trời trêu người? !

Trầm mặc một lúc lâu, Thiệu Hành nhìn sắc mặt của Hạ Hải Dụ ngày càng không tốt, liền nhỏ giọng an ủi, “Hải Dụ. . . . . Cô trước đi theo tôi, chỗ nghỉ ngơi đã sắp xếp xong xuôi. . . . . Cô vừa mới sinh con không lâu, như vậy rất dễ bị bệnh. . . . .”

“. . . . .” Hạ Hải Dụ lâm vào hoảng hốt, không nghe Thiệu Hành nói gì, mù mờ đi theo sát anh ta, nhưng mới đi không được mấy bước, trước mặt bỗng tối sầm, chân cũng mềm nhũn, cả người ngã xuống đất.

“Hải Dụ. . . . .”

Trên chuyến bay đi San Francisco .

Đường Húc Nghiêu chợt cảm thấy tim đập mạnh, như bị thứ gì níu lấy thần kinh, thậm chí trên trán toát ra lớp mồ hôi lạnh.

Nhìn đồng hồ, còn hơn bốn giờ mới đến!

Không dám tin mặc cho suy đoán của mình, gọi nữ tiếp viên hàng không, lo lắng hỏi, “Còn bao lâu nữa máy bay mới hạ cánh? !”

“Bốn giờ năm phút nữa.”

“. . . . .” Rất thất vọng!

“Tiên sinh, xin hỏi ngài cần phục vụ gì sao? !”

“Không cần, cảm ơn.” Đường Húc Nghiêu khoát tay áo, lần nữa tựa vào ghế ngồi sau lưng.

Chỗ xương sườn bị gãy lại truyền đến đau đớn, lấy tay đưa lên mi tâm khẽ xoa, sau đó móc ra hai viên thuốc từ trong túi, ném vào trong miệng, ngay cả nước cũng không uống trực tiếp nuốt xuống.

Thuốc giảm hình như có chút tác dụng làm tỉnh thần hưng phấn, bởi vì điềm báo xấu lúc trước, Đường Húc Nghiêu không ngủ được được, trong đầu đầy loạn tưởng.

Hải Dụ. . . . . cục cưng. . . . .

Trong tâm, càng nghĩ càng mềm mại, càng nghĩ càng ảm ướt, càng nghĩ càng kích động, càng mong đợi, càng đau khổ. . . . . Nhưng đồng thời, cũng càng ảm áp, thậm chí ngay cả không khí chung quanh, cũng trở nên ảm áp.

Giống bước chân đến hạnh phúc càng ngày càng gần!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng thời gian dài như một thế kỷ đã qua, máy bay đã tới San Francisco.

Ngay khi máy bay hạ xuống đất, lòng của Đường Húc Nghiêu, cũng theo đó rơi xuống.

Cuối cùng đã tới!

Rốt cuộc có thể nhìn thấy cô cùng cục cưng!

Ôm tín niệm như vậy, thậm chí Đường Húc Nghiêu không để ý tới chỗ xương sườn bị thương, sải bước đi ra sân bay.

“Thật xin lỗi. . . . . Xin nhường, nhường. . . . .” Anh đang chạy trong đám người, không dám trễ nãi một giây.

Bên ngoài, tắc xi đang đợi thành hàng, thậm chí anh không để ý trật tự, đoạt thứ tự của người khác, miệng không ngừng nói “sorry” “sorry” .

Người bị đoạt thứ tự rất bất mãn, vốn định mắng mấy câu bực tức, nhưng nhìn thấy mặt của Đường Húc Nghiêu tuấn dật phi phạm thì đem lời đều nuốt vào bụng.

Rất đẹp trai !

Ánh mắt tức giận biến thành kinh ngạc!

Đường Húc Nghiêu mở cửa xe ra, khom lưng ngồi xuống, bởi vì động tác vậy khê động xương sườn, làm đau đòn, anh cắn răng, gắng gượng qua đi, sau đó phân phó tài xế, “Đến bệnh viện tổng hợp!”

“Vâng, tiên sinh!” Tài xế gạt đầu một cái, khởi động , xe chậm rãi đi về phía trước.

Ngay sau đó Đường Húc Nghiêu lấy điện thoại di động ra, mở máy, tin nhắn thoại liên tiếp thiếu chút nữa làm di động chấn động.

“Nghiêu, tớ là Thiệu Hành, Tiểu Tiểu nói Hải Dụ trở về nước tìm cậu rồi !”

“Cậu yên tâm, tớ sẽ đến sân bay đón cô ấy!”

“Cậu xuống máy bay thì liên lạc với tớ ngay!”

“Còn, còn nữa..., cậu đừng gấp gáp, tự chăm sóc mình tốt đó!”

. . . . .

“Đường Húc Nghiêu, tôi Vân Tiểu Tiểu! Hải Dụ đã sinh con gái bình an rồi!”

“Cậu ấy trở về nước, nhưng cục cưng vẫn còn ở bệnh viện!”

“Tôi biết nếu anh không thấy được Hải Dụ sẽ rất khổ sở, nhưng anh đừng xúc động, trước tới bệnh viện nhìn cục cưng đi!”

“Hải Dụ lúc đi khỏi cục cưng không dứt được, nhưng anh nhất định phải tới !”

“Anh xuống máy bay thì đến bệnh viện ngay !”

. . . . .

Đường Húc Nghiêu nghe xong tất cả tin nhắn, giật mình, thậm chí điện thoại di động rơi xuống đất, đại não hoàn toàn mất đi năng lực suy tư, qua hai mấy giây, mới từ từ làm rõ ý nghĩ.

Hải Dụ trở về nước, trở về tìm anh, nhưng mà anh lại như ma xui quỷ khiến làm bỏ lỡ cơ hội!

Trời ạ, đây là chuyện gì, sao lại như vậy? !

Bỗng nhiên trong lúc đó, anh như người không có sức sống, sức chống đỡ từ lúc lên máy bay đến giờ trong khoảnh khắc biến mất hoàn toàn.

Tay nắm thành quả đầm không chặt cũng không lỏng.

“Không thấy được em sao? !” Đường Húc Nghiêu nỉ non tự nói , ngực giống như có một tảng đá lớn đè vào nặng nề.

Cảm nhận được thật sâu, tình yêu là loại truyện đau buồn vì xa xôi cùng chân thật.

Tài xế nhận thấy sự khác thường của anh, quay đầu lại, cẩn thận hỏi từng li từng tí “Tiên sinh, ngài muốn đổi lộ tuyến à? !”

Đổi lộ tuyến sao? !

Quay đầu trở về phi trường? !

Sau đó mua vé máy bay lần nữa trở về? !

Nếu là như vậy, thật sự có thể nhìn thấy cô sao? !

Anh đã không còn xác định được rồi. . . . . Thật không xác định được. . . . .

219. Chương 219: Nhìn Thấy Cục Cưng

“Tiếp tục đi phía trước đi!” Rầu rĩ, Đường Húc Nghiêu ra quyết định.

Vốn tưởng rằng tới nơi này rồi có thể nhìn thấy cô, nhưng không nghĩ tới lại bị ma xui quỷ khiến bỏ qua nhau, mà bây giờ, trước mắt anh chỉ có một con đường, chính là đi bệnh viện nhìn cục cưng, nhìn kết tinh tình yêu của anh cùng cô cục cưng.

Đầu phố, sắc trời bắt đầu tối, ráng trời lóe lên trên cửa sổ xe tắc xi phát ra ánh sáng lung linh, nhưng Đường Húc Nghiêu lại cảm thấy hai mắt của mình bắt đầu mơ hồ, nhìn cái gì cũng biến thành đen trắng.

Đã lâu không ăn cơm, hơn nữa di chứng từ tai nạn xe cộ , anh bắt đầu cảm thấy choáng váng đầu, anh chưa bao giờ say xe, lại có cảm giác muốn ói.

Hạ cửa kính xe xuống, gió mát thổi vào, chậm rãi thở ra tâm tình khó chịu, làm bản thân tiếp tục giữ vững thanh tĩnh.

Anh nhất định phải chịu đựng, kiên trì đến khắc cuối cùng, kiên trì đến khi thấy cục cưng mới thôi!

Anh đã bỏ lỡ cô, không thể bỏ qua cục cưng nữa!

Bởi vì anh hiểu rõ, cô cũng hi vọng anh có thể nhìn thấy cục cưng! Cũng hi vọng cục cưng có thể nhìn thấy anh!

Thành phố T.

Hạ Hải Dụ nằm ở trong phòng bệnh một bệnh viện cao cấp nào đó.

Sau khi bác sĩ kiểm tra một loạt cho thân thể cô, giúp cô kéo cao chân, sau đó quay đầu nhìn về phía cửa phòng bệnh, gật đầu ý bảo Thiệu Hành có thể tiến vào.

Sau khi được cho phép, Thiệu Hành bước nhẹ đến gần, nhìn Hạ Hải Dụ sắc mặt tái nhợt trên giường bệnh, không nhịn được lắc đầu, cô trong hôn mê đều cau mày, rõ ràng là nội tâm đau khổ!

Bác sĩ lấy khẩu trang xuống, nói khẽ với Thiệu Hành, “Thiệu tiên sinh, Hạ tiểu thư chỉ vì thể lực tiêu hao, hơn nữa sầu lo quá độ thành bệnh mới dẫn đến hôn mê, không có gì đáng ngại!”

“Vậy thì tốt.” Thiệu Hành âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Bác sĩ nói tiếp, “Hạ tiểu thư vừa mới sinh không bao lâu, mặc dù theo quan niệm Phương Tây , chỉ cần nghỉ ngơi ba ngày là được, nhưng dựa theo quan niệm truyền thống của Trung Quốc ta thì phải ở cữ , cũng may Hạ tiểu thư sức khỏe căn bản không tệ lắm, nghỉ ngơi nhiều là được rồi!”

Nói xong, bác sĩ đưa tay vào trong túi áo trắng, từ bên trong lấy ra quyển sổ ghi chép cùng một cây viết, để ở trên tay soàn soạt soàn soạt viết, “Hạ tiểu thư trước nên truyền ít dịch dinh dưỡng, những thứ này đều không có tác dụng phụ đối với thân thể, rất tốt, tiếp đó chỉ cần bổ sung thêm một chút là được rồi”.

Viết xong, đem hóa đơn đưa cho hộ sĩ ở bên, để cô theo đơn đi lấy thuốc.

Thiệu Hành gật đầu một cái, “Cám ơn bác sĩ!”

“Thiệu tiên sinh không cần khách khí! Đây là chức trách của tôi!” Bác sĩ mỉm cười lễ phép, bước nhẹ đi ra khỏi phòng bệnh.

Thiệu Hành đưa mắt nhìn bác sĩ rời đi, sau đó xoay đầu lại, nhìn Hạ Hải Dụ một chút.

Cô như có dấu hiệu thức tỉnh, nhưng lại không tỉnh, chỉ là mơ hồ không rõ nói mê, “Đường Húc Nghiêu. . . . Anh đang ở đâu. . . . .”

Nghe cô nỉ non, mi tâm của Thiệu Hành khẽ nhíu lại, nhin không được lắc đầu, đường tình cảm của cô cùng Đường Húc Nghiêu sao lại khổ như vậy?

“Cục cưng. . . . . Cục cưng. . . . .” Đang ngủ mê man Hạ Hải Dụ lại bất an ,phát ra tiếng thì thầm.

Thiệu Hành khẽ thở dài, sau đó giơ tay lên nhìn đồng hồ một cái, trời ạ, lúc này, Đường Húc Nghiêu chắc đã đến San Francisco rồi !

Đang suy nghĩ, điện thoại của Hạ Hải Dụ trên tủ đầu giường vang lên.

Píp Píp. . . . . Píp Píp. . . . .

Thiệu Hành trong lòng cả kinh, vội vàng cầm điện thoại di động lên nhìn, quả nhiên là số của Đường Húc Nghiêu !

Sợ đánh thức cô, Thiệu Hành quả quyết cầm điện thoại di động ra ngoài hành lang phòng bệnh, nhấn nút trả lời, “Nghiêu, là tớ. . . . .”

Trên tắc xi, Đường Húc Nghiêu vừa nghe thanh âm trong điện thoại là của Thiệu Hành liền có dự cảm không hay, “Hải Dụ thế nào? !”

“. . . . .” Thiệu Hành sợ anh bị dọa hết hồn, dừng một chút mới chậm rãi mở miệng, “Cô ấy bị té bất tỉnh, bây giờ đang ở bệnh viện, còn chưa có tỉnh, bác sĩ nói , không có gì đáng ngại!”

Tâm của Đường Húc Nghiêu xoắn thành một cục, đã té bất tỉnh, còn nói không có gì đáng ngại? !

Đáng chết!

Đây rốt cuộc là sao? !

Tại sao cô cùng anh đều bị thương chồng chất rồi mà vẫn không thể ở chung một chỗ? !

Thiệu Hành nhận thấy Đường Húc Nghiêu ở đầu kia điện thoại nửa ngày không nói gì, do dự nói, “Nghiêu, bác sĩ nói rồi, Hải Dụ thật không có việc gì, chỉ là quá mệt mỏi. . . . . Cậu hãy yên tâm đi, tớ sẽ chăm sóc cô ấy, đợi cô ấy tỉnh, tớ sẽ bảo cô ấy gọi điện thoại cho cậu!”

“Ừ.” Đường Húc Nghiêu nhắm mắt lại, hiện tại thời điểm mấu chốt này, cũng chỉ có thể như vậy!

“Thiệu Hành, Hải Dụ lại nhờ cậu rồi !”

“Đừng nói lời khách khí này, cậu cũng chăm sóc mình thật tốt đấy, đừng có ngã xuống đấy nếu không tớ lại phải đến đó!”

“Biết rồi!” Đường Húc Nghiêu kiên nhẫn nói .

Bất tri bất giác, tắc xi đã đến cửa bệnh viện tổng hợp, chậm rãi dừng lại.

Đường Húc Nghiêu kết thúc cuộc trò chuyện cùng Thiệu Hành, trả tiền cho tài xế, sau đó xuống xe, không có nghĩ ngơi đi thẳng vào bệnh viện.

Sau nhiều lần hỏi thăm cũng thuận lợi tìm được phòng trẻ sơ sinh.

Trong hành lang có hai hàng ghế, ngồi đầy người, xem ra đều là cha mẹ, bọn họ đều cách tường thủy tinh, nhìn vào bên trong phòng trẻ sơ sinh, xa xa nhìn cục cưng nhà mình.

Đường Húc Nghiêu tầm mắt quét một vòng, đứng tại chỗ tìm bóng dáng Vân Tiểu Tiểu, hơi kinh ngạc.!

Cô ấy đi đâu vậy? !

Sao lại không có ở đây ? !

Đúng lúc này, có hai người hộ sĩ bưng khay đi tới, trong khay để hơn mười bình sữa, một người hộ sĩ trong đó dùng thẻ tự động treo ở trên cổ mở cửa phòng trẻ sơ sinh ra sau đó hai người cùng nhau đi vào rồi khóa cửa lại.

Ánh mắt Đường Húc Nghiêu bị hấp dẫn, bước chân không tự chủ được đi tới bên cạnh tường thủy tinh, bên trong, có bốn hàng giường trẻ sơ sinh, mỗi hàng có mười cái giường.

Bốn mươi đứa trẻ sơ sinh!

Cục cưng của anh cùng Hải Dụ đâu? !

Tâm Đường Húc Nghiêu nhảy nhanh, ánh mắt bắt đầu dao động, từ giường trẻ sơ sinh thứ nhất bắt đầu theo thứ tự nhìn về phía sau. . . . . Thứ hai. . . . . thứ ba. . . . . Thứ tư. . . . .

Không phải. . . . . Không phải. . . . . Không phải. . . . . Vẫn không phải . . . . .

Rõ ràng trẻ sơ sinh đều giống nhau, thậm chí anh đã nhìn qua mấy đứa trẻ rồi cũng không phân biệt được nhưng anh biết rõ chúng không phải con anh!

Tầm mắt vẫn chạy, cho đến đứa nhỏ trên giường số 12 thì dừng lại.

Trên giường nhỏ, một đứa trẻ đáng vẻ ngây thơ đang nằm. . . . .

220. Chương 220: Video Liên Tuyến

Có lẽ thật sự là cha con liên tâm, đứa trẻ sơ sinh trên giường cũng lập tức mở mắt, mặc dù tầm mắt của bé còn chưa nhìn được xa như vậy, nhưng hình như là dựa vào trực giác, nghiêng đầu qua hướng Đường Húc Nghiêu nhìn.

Đôi mắt bé tròn trịa mở to đầy nước, chớp chớp, đáng yêu gần chảy ra nước!

Tâm của Đường Húc Nghiêu trong nháy mắt hạ xuống, đáy lòng mềm mại nhất dâng lên ảm ứ.

Cục cưng!

Đây là cục cưng của anh cùng Hải Dụ!

“Bộ dạng rất đẹp, đáng yêu chứ? !” Bên cạnh hân, Vân Tiểu Tiểu bỗng xuất hiện.

Đường Húc Nghiêu chậm rãi nâng lên môi, hiện ra biểu tình dịu dàng như nước.

Tay kim không được chạm ở trên tường kính, thật muốn sờ mặt cục cứng, nhất định rất mềm!

Vân Tiểu Tiểu cười cười, nói cho anh biết một tin tức tốt, “Chờ một lát hộ sĩ cho cục cứng ăn hết sữa, cục cứng nhà anh có thể được ôm ra ngoài hoạt động một chút!”

“Tôi có thể ôm? !” Đường Húc Nghiêu mừng rỡ như điên.

“Tất nhiên, anh không phải là ba của cục cứng sao!” Vân Tiểu Tiểu liếc mắt, sao lại đàn như vậy, chẳng lẽ tai nạn xe cộ đựng hư đầu óc sao? !

Chỉ chốc lát sau, đúng như lời Vân Tiểu Tiểu nói, từng hộ sĩ cho bọn trẻ bú sữa, mà Đường Húc Nghiêu nhìn không chớp mắt tiểu bảo bối của mình, cái miệng nhỏ nhắn của cục cứng dẩu lên, gấp gấp muốn được, nhưng mà dưới sự khống chế của hộ sĩ, bé gấp gấp cũng không được như ý, mà phải từ từ, từ từ uống sữa.

Hai mươi phút sau, hộ sĩ đem cục cứng từ giường bên trong ôm ra ngoài, muốn đưa cho Vân Tiểu Tiểu, nhưng Vân Tiểu Tiểu đưa tay chỉ Đường Húc Nghiêu, “Để cho anh ta ôm!”

Hộ sĩ hơi sững sờ, người đàn ông này là ai, lần đầu tiên thấy ! Nhưng mà hình như nhìn quen mắt!

Tập trung suy nghĩ nhìn nhìn, bưng tỉnh ra, phải là ba của Hai cha con này thật ra thì đáng đáp rất giống ! Nhất là mắt!

“Tiên sinh, ... ôm như thế này. . . . . Phải cẩn thận!” Hộ sĩ dặn dò , cẩn thận từng li từng tí đem em bé đưa qua.

Đường Húc Nghiêu kinh ngạc vươn tay, tâm tình khẩn trương vô cùng, bé sơ sinh thân thể mềm không thể tin được, thật là nhỏ bé!

Cục cứng hình như cảm nhận được người ôm mình thay đổi, mùi vị cũng không giống, cái đầu nhỏ thẳng hướng trong ngực Đường Húc Nghiêu cọ.

Làm Đường Húc Nghiêu sợ tới mức hoàn toàn không dám động, tứ chi cứng ngắc, mặc dù bé sơ sinh trên tay chỉ có hơn 3kg, vậy mà anh lại thấy giống như nâng toàn thể giới.

Vân Tiểu Tiểu hướng anh ngoắc ngoắc ngón tay, “Đừng đứng ở chỗ này, cùng tôi đến phòng bệnh đi!”

“Tốt.” Đường Húc Nghiêu ôm cục cứng như là ôm trân bảo quý hiếm , nhắm mắt theo sát Vân Tiểu Tiểu tiến vào phòng bệnh.

Đây là gian phòng Hạ Hải Dụ ở trước đây, thậm chí một ít đồ vật của cô còn ở đây, Đường Húc Nghiêu trong lúc nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Thành Phố T.

Hạ Hải Dụ rầu rĩ mở mắt.

Cô cảm giác mình ngủ cực kỳ lâu, về phần rốt cuộc bao lâu, thì hoàn toàn không biết.

Mùi thuốc trong phòng bệnh nhàn nhạt làm cô không nhận được cau mày, từ từ ngồi dậy, ngẩng nhìn bốn phía, mắt từ từ tròn tròn, lý trí dần dần quay trở lại.

Cô nhớ rồi, hình như mình là té bất tỉnh.

“Bây giờ là mấy giờ rồi ? !” Cô tự hỏi , sau đó nghiêng đầu nhìn điện thoại trên tủ đầu giường.

A, trời , cô ngủ tận tám giờ!

Như là dọa người, Hạ Hải Dụ thiếu chút nữa thét chói tai.

Lại nhìn nhật ký cuộc gọi của điện thoại, đã nhận một cuộc làm tâm của cô hơi căng thẳng.

Anh đã gọi điện thoại tới? !

Đang kinh ngạc, Thiệu Hành mang theo chút thức ăn đẩy cửa vào, “Hải Dụ, cô tỉnh rồi!”

“Ừ.” Hạ Hải Dụ gạt đầu một cái, đồng thời nắm chặt điện thoại trong lòng bàn tay. Cô nghĩ lúc trước nhất định là Thiệu Hành giúp cô nghe điện thoại, không biết Đường Húc Nghiêu thế nào!

“ . . . . .” Muốn nói lại thôi.

Thiệu Hành đặt đồ ăn xuống, an ủi nói, “Hải Dụ, cô trước ăn một chút gì đi, cô vừa ăn tôi vừa nói cho cô nghe.”

Hạ Hải Dụ lắc đầu, “Tôi không đói bụng.”

Thiệu Hành khẽ thở dài, “Được rồi, vậy chờ lát nữa ăn!”

Anh cầm lấy điện thoại di động của cô, gạt đầu một cái thể hiện đã biết cuộc gọi kia “Nghiêu đã điện thoại đến, đã bình an tới San Francisco rồi, nửa giờ trước chúng tôi còn liên lạc, cậu ta bây giờ đang cùng cục cứng ở chung một chỗ.”

“Bọn họ đều tốt chứ? !” Hạ Hải Dụ khẩn trương hỏi.

Thiệu Hành gạt đầu một cái, “Rất tốt!”

Bỗng nhiên nghĩ sâu xa một cái, “Hải Dụ, cô có nghĩ muốn gặp anh ta một chút hay không?”

Đương nhiên muốn!

Nhưng làm thế nào thấy? !

Cách anh một Thái Bình Dương mà !

Thiệu Hành nhìn ánh mắt kinh ngạc của cô, đi trước tủ bệnh, lấy Laptop ra, sau đó đặt trước bàn nhỏ di động trên giường của cô, “Video liên tuyến là được! Trình tự tôi đã làm tốt rồi, tùy thời đều có thể liên lạc!”

Hạ Hải Dụ mím môi, do dự, nhưng chỉ mất mấy giây, ngẩng đầu lên, kiên định mở laptop ra.

Mà bên kia, Đường Húc Nghiêu đã sớm chờ đợi từ lâu, Computer vẫn mở chột phát ra tín hiệu “Píp píp”, tim của anh đột nhiên giật nảy lên.

Một tay ôm cục cứng, một tay khẽ run nhấn chuột.

Trong màn ảnh máy vi tính, màn hình màu xanh tần số chờ đợi rung động, rất nhanh, liền thông.

Cách thiên sơn vạn thủy, hai người rút cuộc gặp mặt.

“ . . . . .”

“ . . . . .”

Bọn họ vẫn nhìn nhau, nhưng không biết nói cái gì cho phải.

Trầm mặc thật lâu, Đường Húc Nghiêu mới chậm rãi mở miệng, trong thanh âm mang theo một tia khăn khăn, “Hải Dụ. . . . . Em có khỏe không. . . . .”

Cô mỉm cười, “Em rất khỏe, anh yên tâm.” Trừ toàn thân mềm nhũn không có sức, thì tất cả đều tốt.

“Anh thì sao? !”

“Anh cũng vậy rất tốt.” Trừ chỗ xương gầy có chút đau.

Hạ Hải Dụ cắn cắn môi, hỏi, “Tai nạn xe cộ. . . . . sao lại xảy ra. . . . .”

Đường Húc Nghiêu lắc đầu một cái, “Thật ra thì anh cũng không nhớ rõ lắm, chỉ biết là nghe được một tiếng bánh xe vang lên thật mạnh, cát lại chặn lại đường xe của anh, anh cũng không biết phản ứng như thế nào, thắng xe khăng định không kịp nữa, nhưng anh lại biết mình không thể bị đung vào như vậy, liền hướng sang bên cạnh nghiêng về, cố gắng nhảy ra khỏi xe, cũng vì vậy, mới may mắn thoát nạn.”

Vừa nói xong, Đường Húc Nghiêu cũng sợ, nếu như phản ứng của anh chậm một chút nữa, anh có thể đã chết! Anh sẽ không được gặp lại cô cùng cục cứng!

Nội tâm Hạ Hải Dụ cũng phức tạp, nguy hiểm thật! Cô cùng cục cứng thiếu chút nữa thì không gặp lại anh!

Cục cưng vẫn ngủ say như cảm nhận được nỗi ưu thương của bọn họ, “Oa” một tiếng, khóc. . . . .

221. Chương 221: Một Nhà Đoàn Tụ

“Cục cưng sao vậy?” Hạ Hải Dụ khẩn trương hỏi, kích động thiếu chút nữa làm đổ màn hình trước mặt.

Đường Húc Nghiêu cũng luống cuống tay chân, anh cũng không biết tại sao cục cưng bỗng nhiên lại khóc lên, dựa vào suy đoán mà nói, “Cục cưng, có phải con nhớ mẹ rồi hả?”

“ . . . . .” Cục cưng giống như hiểu được, nén tiếng khóc lại, miệng nhỏ vẫn ngậm chặt, bộ dạng rất đáng thương.

Đường Húc Nghiêu chậm rãi cười lên, vỗ nhẹ cục cưng, sau đó giơ cao con bé lên, khiến Hạ Hải Dụ có thể nhìn con bé rõ hơn.

“Hải Dụ, em có nhìn thấy không?”

“Có!” Cô dùng sức gạt đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn cục cưng trước mặt.

Cục cưng thật nhỏ, tuy nhiên con bé thật sự rất xinh đẹp, hai mắt to, mũi nhỏ nhắn, còn có môi hồng phấn hơi nhếch lên, quả thật giống như một thiên sứ!

Mặc dù khi sinh cục cưng ra, cô đã ẵm qua rồi, nhưng hiện tại cô rất muốn được ẵm cục cưng! Cô rất nhớ cục cưng!! Rất nhớ!

Nhìn làn da trắng hồng khỏe mạnh của cục cưng, ngón tay của cô không nhịn được mà sờ lên màn hình, xúc cảm đầu ngón tay truyền đến làm tim cô đau xót, nếu có thể thật sự sờ tới thì tốt!

Hơi thất vọng, nhưng thật thần kỳ, cục cưng tựa hồ cảm thấy được mẹ thương yêu, miệng nhỏ cong lên tạo ra một nụ cười ngọt ngào, khuôn mặt hồn nhiên đáng yêu từ từ chìm vào giấc ngủ.

Hai đầu Video, đều im ắng, chỉ là thỉnh thoảng có một hai tiếng lẩm bẩm rất nhỏ của đứa trẻ, vừa ngây thơ vừa đơn giản, khiến lòng người nghe cũng mềm mại.

Hạ Hải Dụ nhìn bộ dạng Đường Húc Nghiêu ẵm cục cưng, anh vỗ nhẹ, mặc dù động tác có chút cứng ngắc, cũng rất vụng về, nhưng có tâm ý, nên cục cưng rất nể tình, ngủ say sưa.

Bỗng nhiên, nội tâm của cô như có loại cỏ dại lan tràn, đưa tay xoa bụng của mình, nơi đó có một loại cảm giác quái dị, giờ đây chỗ này đã trống không.

Cục cưng ở trong bụng cô mười tháng, nhưng vừa sinh ra, cô liền độc ác rời cục cưng mà đi, cô đúng là một người mẹ vô trách nhiệm! Cô thật xấu!

Cảm xúc nhớ mong cục cưng, làm Hạ Hải Dụ nhịn không được muốn khóc lên, nhưng lại không dám khóc.

Đường Húc Nghiêu nhìn cô chăm chú, chợt nói ra một ý tưởng, “Hải Dụ, em có thích Maldives không?”

“Hả?” Hạ Hải Dụ kinh ngạc, “Sao lại hỏi điều này?”

“Em cứ trả lời có thích không đã.”

Hạ Hải Dụ suy nghĩ rồi nói, “Em chưa đến đó, nhưng chắc sẽ rất thích! Liên Mịch đã nói ‘ Maldives, trời xanh mây trắng, có cả rừng dừa, nước trong cát trắng ’mà !”

Đường Húc Nghiêu nhú nhú mày, Liên Mịch là ai?

Chỉ là, anh ta là ai cũng không quan trọng!

Quan trọng là, “Hải Dụ, chúng ta cùng đi Maldives đi!”

“Hả?” Hạ Hải Dụ không hiểu anh có ý gì.

“Ý anh là, anh mang theo cục cứng xuất phát từ San Francisco, em xuất phát từ thành phố T, đích đến của chúng ta là Maldives! Nơi đó khí hậu tốt, phong cảnh tốt, chúng ta có thể ở đó tĩnh dưỡng thật tốt, cục cứng cũng sẽ rất thoải mái!”

Tim Hạ Hải Dụ đập nhanh hơn, cô đã hiểu!

Ý của anh là, một nhà ba người bọn họ có thể đoàn tụ rồi!

Một đầu khác, Vân Tiểu Tiểu đang cho gọi điện thoại cho Thiệu Hành.

“Thiệu Hành, chúng ta cũng đi Maldives, có được không?”

“Em muốn lặn sao?” Thiệu Hành len lén nâng khóe môi, anh biết cô đang nghĩ gì!

“Sẽ không !”

“Không lặn mà đi Maldives thì còn gì là lạc thú nữa?”

“Hi hi, em thích Maldives không được sao?”

“ . . . . .”

“Chao ôi, ngay cả Liên Mạch cũng đã nói ‘ Maldives, trời xanh mây trắng, có cả rừng dừa, nước trong cát trắng ’ ! Đi đi nhá!”

“Liên Mạch là ai? ”

“ . . . . .” ngay cả Liên Mạch cũng không biết, còn cùng cô nói chuyện lạc thú!

Một ngày sau, một chiếc chuyên cơ riêng xuất phát từ thành phố T, điểm đến là Maldives.

Thời điểm máy bay hạ cánh, Hạ Hải Dụ kinh ngạc nhìn cảnh đẹp trước mắt, da trời xanh lam, lá cây xanh biếc, cát trắng như tuyết, cái đẹp làm cho người ta phải nín thở!

Đây chính là Maldives, chuỗi trân châu do Thượng đế đánh rơi xuống trần thế, được người đời đặt tên là “Thiên đường thất lạc” .

Mà cô, ở nơi đây cũng sắp tìm được thiên đường của chính mình!

Vừa nghĩ tới lập tức là có thể nhìn thấy Đường Húc Nghiêu và cục cứng, đôi mắt của Hạ Hải Dụ cũng tràn đầy nụ cười.

Máy bay an toàn tiếp đất, cô ra khỏi cabin, sống lưng thẳng tắp, bước chân kiên định!

Mà Đường Húc Nghiêu đã sớm chờ lâu, bỗng nhiên lòng chợt ảm áp, cục cứng được anh ẵm cũng không yên, ngọ nguậy thân mình, giống như muốn nói gì đó.

Đường Húc Nghiêu cúi đầu hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu cục cứng, “Ngoan nha, mẹ đã tới rồi!”

Chậm rãi ngược mắt, đập vào mắt chính là dung nhan làm anh điên cuồng tưởng niệm.

Hạ Hải Dụ mặc một thân váy dài có hoa nhỏ, tóc chạm đầu vai, vô cùng diễm đạm, cô từ xa nhìn về phía anh, nở nụ cười sáng rỡ.

Đường Húc Nghiêu đứng đơ tại chỗ, tựa hồ như không dám tin vào sự thật trước mắt, mắt cũng không dám chớp, rất sợ chớp mất một cái, đã không thấy tầm hơi cô đâu.

Trải qua gần 100 giờ, thế nhưng anh lại có cảm giác hình như mình đã đi qua cả một thế kỷ, anh đã trải qua một kiếp sinh tử, anh đã lỡ mất một cuộc biệt ly, đã trải qua biết bao tâm tình khác nhau, rốt cuộc hiện giờ anh đã gặp được cô rồi sao?

Anh muốn chạy đến ôm lấy cô, lại phát hiện chân mình căn bản không nhúc nhích được, không phải là không thể động, mà là không dám động.

Giống như là đang nằm mơ, chỉ sợ vừa động, liền tỉnh mộng.

“Hải Dụ. . . . . Là em à . . . . .” Anh nghẹn ngào, giọng nói run rẩy, ngay cả chính anh cũng thấy có chút mơ hồ không rõ.

Hạ Hải Dụ vẫn còn cách xa anh, có thể không có khả năng nghe thấy lời anh nói, nhưng cô vẫn còn dùng sức mà hướng anh gật đầu, “Là em. . . . . thật sự là em . . . . .”

Giờ khắc này, hai trái tim đều cùng rung động, cùng xua tan đi ma lực của mộng ảo, màu xanh của nước biển hòa cùng màu xanh của bầu trời, nơi nơi đều là sáng rõ, trong không khí cũng tràn ngập ngọt ngào!

Chịu quá nhiều thương tổn, sẽ bị thương mà khóc, sẽ cảm thấy đau, nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện, mới hiểu rõ được chân tình.

Quá đau, liền kiên cường; sai bước, liền thành thực; trải qua tất cả mới hiểu được phải buông tha và quý trọng tức thời.

Luôn mất đi rồi, mới có thể học được quý trọng; luôn là va vấp, mới có thể học được thay đổi cùng buông tha; luôn là sau khi đau đớn, mới có thể học được cách bắt đầu một con đường mới!

Bọn họ cùng hướng nhau mà đi tới, mỗi một bước đi, để lại một dấu chân, cũng như tim một nhịp rồi một nhịp đập vững vàng.

Đến gần vô hạn. . . . .

222. Chương 222: Thích Nhất Là Em

Rất cuộc, anh cũng đi tới trước mặt cô, cô cũng đi tới trước mặt anh.

Giữa hai người là khoảng cách cuối cùng, cũng là khoảng cách ngọt ngào nhất, đó là cục cưng của họ!

Đứa nhỏ mở hai mắt to tròn, nhìn ba một chút, rồi chớp mắt nhìn mẹ một hồi, sau đó chu miệng nhỏ, giống như thỏa mãn, lẩm bẩm một tiếng, lại nhắm mắt, bắt đầu ngủ.

Hạ Hải Dụ cùng Đường Húc Nghiêu cùng bật cười, một cỗ hạnh phúc cùng thỏa mãn tràn đầy lồng ngực.

Đường Húc Nghiêu vươn bàn tay, sờ lên gò má của Hạ Hải Dụ, tỉ mỉ vuốt ve đường cong của đôi môi, đã rất lâu rồi chưa được nhìn thấy cô tươi cười như vậy, lâu đến độ anh không còn nhớ rõ.

Đầu ngón tay anh có độ ấm, sự ấm áp, chậm rãi truyền vào trong lòng của cô.

“Hải Dụ. . . . .” Anh nhẹ nhàng gọi cô, sau đó ấp úng nói, “Rất xin lỗi em. . . . . Thật sự xin lỗi em. . . . . anh đã làm em phải lo lắng nhiều rồi. . . . .”

Hạ Hải Dụ lắc đầu, “Anh không cần nói xin lỗi! Anh không có lỗi gì với em cả! Không có! Một chút cũng không có!”

Ngược lại, cô còn phải cảm tạ anh, cảm tạ anh vẫn còn sống, cảm tạ anh vẫn còn ở bên cạnh cô cùng cục cưng!

Tay của anh chậm rãi buông, dọc theo khuôn mặt mảnh khảnh trượt xuống, kéo dài đến cổ, sau đó là bả vai, cánh tay, cuối cùng cuối cùng, đi tới bàn tay của cô.

Dùng sức, nắm thật chặt!

Hai bàn tay, mười ngón tay giao nhau, giống như trên thế giới không có cái gì có thể khiến bọn họ chia lìa!

Cầm nhận nhiệt độ lòng bàn tay của nhau, cảm xúc truyền đến rất chân thật, nhiệt độ chân thật, hết thấy đều chân thật!

Đây là mơ tưởng thật lâu thật lâu của cả hai, giờ đây rốt cuộc mơ tưởng ấy đã biến thành thực tế!

Kim lòng không được, anh cúi đầu hướng môi mình tới gần môi của cô, mà cô cũng ngửa đầu tới gần, hai người đều rất ăn ý mà nhắm mắt lại, hai đôi môi ngày càng gần. . . . .

Nhưng ——

“Hu hu . . . . .” Cục cưng bị kẹp giữa hai người chợt phát ra tiếng kháng nghị.

“ . . . . . ”

“ . . . . . ”

Thật sát phong cảnh!

Mặt Đường Húc Nghiêu đen đi, cúi đầu nhìn qua bảo bối trong lòng, không phải đã ngủ rồi sao, sao giờ lại quấy rối?

Hạ Hải Dụ cũng cảm thấy thất vọng, nhưng tầm mắt nhìn xuống thấy, thời điểm dừng lại cục cưng trên người, ánh mắt lại nhu hòa hơn.

Đôi mắt to tròn của cục cưng vụt sáng, miệng nhỏ chu lên, hình như đang kháng nghị, ba mẹ không hôn con, con ghét hai người!

Hạ Hải Dụ mỉm cười ẵm tiểu cục cưng vào trong lòng mình, một cổ ấm áp lan tỏa khắp trái tim, cô mang thai mười tháng, đau đến chết đi sống lại mới sinh ra được bảo bối, rốt cuộc cục cưng đã ở trong lòng cô rồi!

Hốc mắt ẩm ướt, nước mắt sắp rơi xuống, cô hít sâu vài cái mới khống chế được tâm tình của mình, cúi đầu thân tình nhìn bảo bối.

Đứa nhỏ như người thấy hương vị đặc thù trên người cô, đầu nhỏ lập tức cọ cọ trước ngực cô, cho thấy bộ dạng rất đói bụng!

Hạ Hải Dụ sâu sắc cảm nhận được, xem ra cục cưng là muốn bú sữa mẹ!

Cục cưng thật đáng thương, từ lúc sinh ra được tới giờ vẫn chưa được bú sữa mẹ!

“cục cưng, không cần gấp gáp nha, mẹ liền cho con ăn, để con ăn thỏa thuê thì thôi!” Cổ họng có chút chua xót, lại tràn ngập mùi vị hạnh phúc.

Đường Húc Nghiêu khoát tay lên vai cô, cười nói, “Đi thôi, chúng ta tới khách sạn trước.”

“Được!”

Chỉ chốc lát sau, một nhà ba người liền tới đích.

Toàn bộ khách sạn được che phủ dưới bóng cây sum xuê, khách sạn đều được làm bằng gỗ nhiệt đới, chất gỗ thô, thuần phác và tự nhiên.

Gian phòng của bọn họ rất lớn, có bể bơi riêng, gió biển thổi từ cửa sổ sát đất vào, mát mẻ, ẩm ướt, rèm cửa màu trắng phiêu động theo gió, cảnh sắc thật tươi đẹp.

Bên tai là tiếng sóng biển đập vào bờ, như đang triển diễn tấu âm nhạc.

“Hu hu. . . . . hu hu. . . . .” Cục cưng đã không còn chờ được nữa.

“Hải Dụ, nhanh lên, em mau cho con ăn đi!” Đường Húc Nghiêu đưa tay cởi áo cô ra.

Hạ Hải Dụ mắc cỡ vội vàng đè tay anh lại, “Anh làm gì thế?”

“Anh giúp em cởi áo mà!” Anh một bộ giọng điệu hùng khí.

“Để tự em cởi là được!” Mặt của cô hơi đỏ lên.

“Còn thẹn thùng gì nữa, em đã là mẹ rồi!” Anh không thèm để ý đến cô nữa, trực tiếp đưa tay cởi áo cô ra.

Cục cứng theo bản năng tìm kiếm mục tiêu, sau khi ngậm được rồi, liền không khách khí mút vào, đối mặt với sữa mẹ thơm ngon hơn sữa bột biết bao nhiêu, đứa nhỏ liền ra sức ăn!

Hạ Hải Dụ lại hơi đau, lần đầu tiên cho cục cứng bú sữa mẹ, cô có chút không thích ứng được, mi tâm hơi xiết lại.

“Hải Dụ, em sao vậy?” Đường Húc Nghiêu lập tức nhận thấy cô có điểm không thích hợp.

“Không sao cả!” cô lắc đầu một cái, cười an ủi anh rồi nói, “Lần đầu tiên đều như vậy, từ từ có thói quen sẽ tốt thôi.”

“Em đau?” sắc mặt Đường Húc Nghiêu lập tức đại biến, đưa tay muốn ẵm cục cứng, “Cứ để anh cho con ăn sữa bột cũng được!”

“Không cần!” Hạ Hải Dụ dùng một tay đè tay anh lại, “Em muốn cho cục cứng thử tốt nhất!”

Đường Húc Nghiêu khẽ thở dài, nhìn bộ dáng cục cứng ăn ngon ngọt trong lòng cô, lòng của anh tràn đầy cảm động, anh biết cô kiên trì, nhưng anh không muốn cô phải đau đớn!

Đưa tay ôm bả vai cô, rồi ôm cô vào lòng, mà cô đem cục cứng ôm vào trong ngực, một nhà ba người cứ lẳng lặng ôm nhau như vậy, làm thời gian cũng như dừng lại.

Anh đưa tay lên vuốt tóc cô, động tác êm ái, lại mang theo thương tiếc.

“Hải Dụ. . . . .”

“Sao?” Thanh âm của anh giảm xuống thấp, mang theo từ tính trí mạng, dễ nghe lại mê người.

“Anh yêu em, yêu em nhất!” sáu chữ rất đơn giản nhưng biểu đạt được tâm ý của anh, mặc dù anh cũng yêu cục cứng, nhưng anh vẫn yêu cô hơn!

Hạ Hải Dụ ngơ ngẩn, tựa vào trong lòng Đường Húc Nghiêu, cảm nhận được từng nhịp đập của anh, khẽ cười.

Qua một lúc lâu, cục cứng ăn xong liền say sưa ngủ, Hạ Hải Dụ đặt cục cứng vào giữa giường lớn, hai người bọn họ, một người ở bên trái, một người ở bên phải, cùng nghiêng đầu, nhìn về nhau, cảm thụ hạnh phúc cùng an lòng trước nay chưa từng có.

Bóng đêm dần dần kéo đến, chiều nay, bọn họ đều ngủ rất ngon, bởi vì bên họ có tình yêu làm bạn. . . . .

Bên ngoài, Vân Tiểu Tiểu lén lén lút lút, cười đến giảo hoạt, nghiêng đầu hỏi Thiệu Hành phía sau lưng, “Thiệu Hành, bọn họ nên kết hôn rồi phải không?”

223. Chương 223: Làm Như Trăng Mặt

Maldives rất rất đẹp, đẹp đến mức làm cho người ta không biết phải dùng từ ngữ nào để phác họa, để hình dung về nó, không chỉ sướng được làm cho không người nào có thể dùng ngôn ngữ đi hình dung, cảnh sắc đẹp còn tâm tình con người càng đẹp hơn!

Sáng sớm thức giấc, khi mở mắt ra, Hạ Hải Dụ không tự chủ mỉm cười, bên kia giường là anh đã sớm tỉnh lại, bọn họ nhìn nhau cười, nói với nhau tiếng chào buổi sáng, sau đó cùng nhau nhìn về cục cứng đang nằm giữa giường lớn, cảm giác thật ấm áp thật thỏa mãn !

Ban ngày, bọn họ đều không làm gì mà chỉ cùng nhau nằm trên bãi biển, cũng nhau phơi nắng dưới ánh mặt trời chiếu rọi, cát trắng như tuyết, cảm giác cát mịn theo ngón tay trượt xuống vô cùng tốt đẹp.

Chạng vạng, bọn họ sẽ cùng ngồi trên chiếc ghế gỗ, cùng nhau ngắm biển lúc mặt trời lặn, thưởng thức bầu trời bao la từ từ tối lại.

Còn buổi tối, sau khi dùng xong bữa tối hai người cùng sóng vai đi trên bãi biển vừa tản bộ vừa nghe tiếng sóng vỗ, rồi họ về phòng nói chuyện phiếm, hoặc là anh mở máy tính ra làm việc còn cô thì an tĩnh ngồi bên cạnh chơi đùa với cục cưng.

Hoặc là, bọn họ đều không làm gì, chỉ là ngây ngốc nhìn nhau, thì cũng đã cảm thấy hài lòng rồi.

Trải qua những ngày tháng này bọn họ giống như đang hưởng thụ tuần trăng mật, một tuần trăng mật ấm áp, vui vẻ và hạnh phúc làm cho không khí cũng nhiễm vị ngọt!

Nhưng, cũng có điều không được hoàn mỹ.

Bác sĩ cùng y tá từ trong phòng đi ra, hướng về phía Đường Húc Nghiêu báo cáo.

“Đường tổng giám đốc, thân thể của Đường phu nhân đã khôi phục không ít, nhưng vì trước đó đã quá yếu, nên giờ vẫn cần được bồi bổ tiếp!”

Khóe miệng Đường Húc Nghiêu nhếch lên, đối với cách xưng hô “Đường phu nhân” này, anh vô cùng hài lòng. Gật đầu một cái, anh nói “Cảm ơn bác sĩ!”

“Không cần khách khí! Không cần khách khí!” bác sĩ ân cần lấy thuốc bổ đưa cho anh, cười rồi đi ra ngoài.

“ . . . . .” khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Hải Dụ nhăn nhó, buồn buồn, như có gì đó khó chịu.

Lại phải uống một đồng thuốc bổ linh tinh ... Rồi !

Mấy ngày nay cô đều uống giờ chỉ nhìn thôi đã muốn ói!

Không muốn uống nữa!

Cứu mạng a!

Đường Húc Nghiêu xoay người, nhìn trên ghế sa lon bà xã đang ôm gối rầu rĩ, buồn cười nói, “Ngoan, bác sĩ đã nói: những thứ thuốc này đối với thân thể rất tốt, nên nhất định phải Uống....uố...ng!”

“Anh đã nhờ người đến phòng bếp chuẩn bị, nên rất nhanh sẽ có người mang vào!”

“Một ngày ít nhất phải uống hai lần!”

“ . . . . .”

Hạ Hải Dụ bĩu môi, tựa như tức giận, trợn mắt trừng anh, “Tại sao anh không uống?”

Đường Húc Nghiêu “hì hì” bật cười, “Anh phải uống gì? Anh là đàn ông mà!”

“Hừ! Em nói cái này á!” Hạ Hải Dụ duỗi ngón tay, nhẹ nhàng chọc chọc xương sườn anh, “Không phải gãy xương sao? Bác sĩ nói phải uống canh xương mới được nha!”

“ . . . . .” Khóe miệng Đường Húc Nghiêu giật giật, làm ơn, anh mới không cần uống loại canh xương này, anh tình nguyện uống thuốc còn hơn!

Hạ Hải Dụ híp híp mắt, giống như nắm được nhược điểm của anh, “Nha nha nha, anh đối với người ta thì nghiêm trị còn đối với bản thân thì rộng rãi, anh làm thế này là không được, vì vậy nếu anh không uống em cũng sẽ không không Uống....uố...ng!”

“Em dám?”

“Em liền dám!”

Đường Húc Nghiêu rầy rĩ gơ tay lên đầu hàng, “Được rồi, được rồi, anh cũng uống..., được chưa?”

“Thế còn được?”

Sau khi đạt được hiệp nghị, hai người đều thâm tự oán: trời ơi, phải uống thứ canh loạn thất bát tao đó, chỉ nghĩ thôi đã buồn nôn rồi, thực tàn nhẫn!

Một lát sau, người phục vụ đưa hai phần canh bổ, mỗi người một phần.

Đường Húc Nghiêu bưng qua, đặt trên khay trà, sau đó bưng một bát lên, rồi dùng thìa bắt đầu bón cho Hạ Hải Dụ uống, “Bà xã, đây là canh ích mẫu đậu đen chuyên sử dụng cho phụ nữ sau khi sinh, thừa dịp canh còn nóng mau uống....uố...ng!”

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ hé miệng, uống từng ngụm nhỏ.

Khó uống quá!

Quá khó uống!

“Uống một ngụm nữa!”

“ . . . . .”

“Tiếp tục, uống một ngụm!”

“ . . . . .”

Hạ Hải Dụ né tránh, “Không được, thật sự không nuốt nổi nữa rồi !”

Đường Húc Nghiêu nhú đầu lông mày, “Bà xã, em hãy nghĩ cho cục cưng, chỉ khi thân thể của em khỏe mạnh, thì sữa cục cưng bú mới có dinh dưỡng!”

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ vẻ mặt đau khổ, lại cố gắng uống tiếp.

Rốt cuộc, một chén canh đã được uống hết sạch.

Đường Húc Nghiêu thở phào nhẹ nhõm, đứng lên bưng đĩa định rời đi.

“Đứng lại!” Hạ Hải Dụ quả quyết ra tiếng.

Sống lưng Đường Húc Nghiêu cứng nhắc, sắc mặt tối sầm, xong rồi, đến phiên anh!

Hạ Hải Dụ cười gian, đứng lên, đi tới trước mặt Đường Húc Nghiêu, nhận lấy đĩa, sau đó thông thả ung dung nói với anh, “Ngồi xuống, em đút cho anh uống!”

“ . . . . .”

Trong bát còn lại tản ra mùi vị nồng đậm của canh đại bổ, Đường Húc Nghiêu âm thầm nuốt nước miếng, trời ạ, không cần nếm anh cũng biết canh này khó uống muốn chết!

Khóe miệng giật giật, Đường Húc Nghiêu khó khi lại lộ ra biểu tình cầu khẩn như thế này, “Bà xã. . . . .anh có thể không . . . . .”

“Không thể!” Không đợi anh nói hết lời, Hạ Hải Dụ đã cắt đứt, cầm muống canh lên, đút tới bên miệng anh, “A, uống một ngụm nào!”

Anh muốn lật lọng, nói mà không giữ lời sao?

Không có cửa đâu!

Người ta nói nói thương gân động cốt phải mất một trăm ngày mới bình phục, anh gãy xương như vậy, đương nhiên phải được tẩm bổ rồi!

“ . . . . .” Đường Húc Nghiêu khó xử, buộc phải mở miệng uống, chân mày lập tức nhíu chặt.

Hạ Hải Dụ mặc kệ anh cau mày, hài lòng gặt đầu một cái, “Lại uống một ngụm nữa!”

“ . . . . .”

“Ha ha, không tệ, quen rồi thì sẽ dễ uống thôi, tiếp tục nào!”

“ . . . . .”

Đường Húc Nghiêu rốt cuộc không thể nhịn được nữa, “Không được! Uống nữa anh sẽ ói đấy!”

Hạ Hải Dụ hí híp mắt, tựa như cố ý, “Ngoan a, anh phải nghĩ cho cục cưng chứ, chỉ khi thân thể của anh khỏe mạnh, cục cưng mới có thể tốt được!”

“Đây là logic gì vậy? Người cho cục cưng bú sữa lại không phải là anh!”

Hạ Hải Dụ làm ra vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, chỉ chỉ bãi biển bên ngoài cửa sổ, “Anh không thấy ư, có rất nhiều đứa bé ngồi trên bả vai của ba à, thân thể của anh không khỏe, xương cốt không tốt, về sau làm sao công cục cưng chơi đùa được? Chẳng lẽ anh định để em công cục cưng sao?”

“ . . . . .” Trên trán Đường Húc Nghiêu toát ra ba vạch đen, sao có thể để cho cô ấy làm việc ấy chứ, đương nhiên anh sẽ là người công cục cưng của bọn họ rồi! Hận không công ngay bây giờ ý chứ!

Được rồi!

Uống thì uống!

Cầm lấy bát canh trong tay cô, bịt mũi, một hớp uống hết.

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ ngẩn ra, thìa trong tay rơi ‘cạch’ xuống nền, được, thật dũng cảm!

Đường Húc Nghiêu dừng một chút, cúi đầu nhìn bộ dạng ngẩn ngơ của cô, nhếch miệng lên, “Bà xã, anh dũng cảm như vậy, có phải em nên thưởng cho anh hay không?”

224. Chương 224: Phần Thưởng Hôn

Thưởng?

Hạ Hải Dụ nhéo nhéo lông mày, vừa nhìn vẻ mặt của anh cũng đã biết anh không có ý tốt rồi!

Nghĩ giỏi lắm!

Bất quá . . . . .

Giãn lông mày, Hạ Hải Dụ cười có chút giảo hoạt, “Được! Liền thưởng cho anh một cái hôn!”

Đường Húc Nghiêu quả thực là thụ sủng nhược kinh, anh nghi ngờ nhìn cô một cái, sau đó nhắm hai mắt lại, “Mau hôn anh!”

“ . . . . .” Tự đại cuồng!

Hạ Hải Dụ nhắm nhin, hướng Đường Húc Nghiêu ngoắc ngoắc ngón tay, đợi đến khi anh lại gần mình, cô bưng lấy gương mặt anh, từ từ đưa môi tới.

Mặc dù chỉ là một cái hôn, nhưng Hạ Hải Dụ vẫn còn chút khấn trương, thẹn thùng, ra lệnh , “Anh nhắm mắt lại!”

“Được!” Đường Húc Nghiêu rất phối hợp, nội tâm vô cùng chờ mong. Bởi vì biết tình trạng thân thể của hai người bọn họ bây giờ là hoàn toàn không thể tiến thêm một bước nào, cho nên chỉ có thể dùng một cái hôn để an ủi đôi chút!

Hạ Hải Dụ cũng nhắm hai mắt lại, lông mi khẽ rung, tiết lộ sự khấn trương của cô, nhưng khóe môi lại nhếch lên làm bại lộ âm mưu nhỏ của cô.

Cánh môi mềm mại của cô dán lên môi anh, sau đó tựa như cô đùa dai cắn cánh môi của anh, thừa dịp thời điểm anh há miệng, cô đem đầu lưỡi xấu xa trượt vào.

“ . . . . .”

“ . . . . .”

Hai người cùng ngó ra.

Đây không phải là lần đầu tiên hai người hôn, nhưng lần này sao lại kỳ quái như thế?

“Mùi vị gì?”

“Mùi vị gì?”

Hai người trăm miệng một lời.

Mau tách ra, nhanh chóng hít từng ngụm khí.

Bọn họ từ trong miệng của nhau ném hương vị canh bồ của người kia!

Hạ Hải Dụ ảo não, vốn nghĩ rằng chỉ trong miệng mình mới có hương vị khó nuốt, cho nên mới muốn cho anh cũng ném , nhưng không nghĩ được trong miệng anh cũng có!

Đáng ghét!

Đường Húc Nghiêu híp một con mắt, anh biết, cô sẽ không tốt bụng hôn mình như vậy!

Lắc đầu một cái, không thể tiếp tục hôn nữa, anh đứng dậy đi đến phòng bếp rót hai cốc nước.

Hạ Hải Dụ cầm cốc nước, rầm rầm uống vài ngụm, nước hòa tan trong miệng mùi vị kỳ quái trong miệng, sau đó hướng anh làm mặt quỷ, đứng dậy chạy hướng phòng ngủ.

“Cục cứng chắc sắp tỉnh rồi!”

Đường Húc Nghiêu cũng uống hai ngụm nước, giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, ừm, cục cứng ngủ cũng được một lúc lâu rồi, đã tới lúc tỉnh dậy!

Vừa nghĩ tới tiểu gia hỏa mềm nhũn, tỏa ra hương thơm ngào ngạt, tim anh liền lập tức mềm mại, chạm vào xương sườn của mình, thật hận không lập tức bình phục, càng hận hơn là cục cứng không thể lập tức lớn lên, được như vậy thì anh mới có thể thật sự ngay lập tức công cục cứng đi chơi!

Sải từng bước dài, Đường Húc Nghiêu cũng đi vào phòng ngủ.

Trên giường lớn, cục cứng nằm ngay ở chính giữa, càng có vẻ nhỏ bé, lại càng thêm đáng yêu, khuôn mặt bé nhỏ hồng hồng, ừm, rất muốn véo một cái!

Dĩ nhiên, véo một cái chỉ có thể ở trong ảo tưởng của anh, nhưng anh lại không bỏ được!

Nếu không thể véo, vậy chỉ có thể hôn thôi!

Đi tới gần, Đường Húc Nghiêu khó khăn úp sấp trên giường, cúi đầu hôn lên gương mặt của cục cứng một cái, ừm, da thực trơn, thực mềm, ngây thơ mà đáng yêu, hơn nữa còn mang theo mùi thơm của sữa!

Vẫn chưa thỏa mãn. . . . .

Ngửi mùi thơm đặc thù này, anh cảm giác lòng mình đang sôi sục!

Ngẩng đầu, nhìn người bên cạnh.

Hạ Hải Dụ nhìn thấy ánh mắt nóng rực của anh, không nhịn được mặt đỏ tới mang tai, “Anh muốn làm gì?”

“Muốn tiếp tục chuyện mới vừa rồi!”

Không đợi cô cự tuyệt, cánh tay dài của anh đã vươn tới, hơi dùng lực một chút, liền bắt được cô, tư thế áp đảo của anh liền đem cô rơi vào trong ngực của mình.

Hạ Hải Dụ chết đã đến nơi mà vẫn còn giãy giụa, “Em chưa đánh răng!”

“Không sao! Anh cũng chưa đánh răng!”

Kiên quyết hôn, hung hăng hạ môi xuống, trong nháy mắt đặt lên môi cô thì lại chuyển thành dịu dàng, triển miên.

Mùi vị kỳ quái trong miệng đã sớm hết, mặc dù có thì bọn họ cũng không để ý, bởi vì mùi vị mà bọn họ thưởng thức, chỉ có ngọt ngào!

Vừa hôn xong, anh như cũ lưu luyến không rời môi cô, nhìn hai mắt mờ mịt mê man của cô, nhỏ giọng nói, “Anh yêu em!”

“Em cũng yêu anh!”

Không gian bên trong căn phòng là một mảnh âm áp điềm tĩnh, đậm tới mức giống như ngọt ngào không tan được, rất muốn cứ như vậy mà thời gian trôi đi.

Bỗng ——

“Oa oa. . . oa oa . . .” Cục cưng rất đúng giờ tỉnh lại.

Hạ Hải Dụ nghiêng đầu sang, nhìn thấy gương mặt đáng yêu của cục cưng trong nháy mắt nhăn nhúm lại, “Ngoan nha, cục cưng không khóc nữa, mẹ ở đây mà!”

Vội vàng ẵm cục cưng lên, kiểm tra, “Á. . . . . cục cưng lại tiểu rồi!”

Đường Húc Nghiêu phản ứng khá nhanh, “Anh đi lấy tã!”

Nhảy dựng lên .

Á. . . . . đau quá!

Động tác quá nhanh, động đến xương sườn, trong nháy mắt, mồ hôi lạnh đổ trên trán.

Hạ Hải Dụ kinh ngạc, “Anh làm sao thế?”

“Không sao. . . . . Không sao cả. . . . .” Nhẫn nại, Đường Húc Nghiêu kiên nhẫn nói.

Hít một ngụm khí, anh từ từ đứng dậy, đi đến trước ngăn tủ lấy tã mới ra.

“Hải Dụ, động tác của em hình như không đúng!”

“Không đúng ở đâu chứ?”

“Khi anh xem y tá làm hình như không giống vậy!”

“Không thể nào?”

“Thật mà . . . . . anh nhớ hình như là như vậy. . . . . để anh làm để anh làm xem. . . . .”

“Á. . . . .anh làm lại càng không đúng. . . . . cứ để em làm đi!”

Bác cha mẹ mới nhận chức, chân tay luống cuống đổi tã cho cục cưng, đợi đến lúc thay xong tã thì đứa nhỏ đã say giấc!

Có cha mẹ ngốc là lỗi của cô bé sao, không sao cả..., vì trình độ tiếp nhận của cô bé rất cao!

Gần tối, Đường Húc Nghiêu và Hạ Hải Dụ tay trong tay tản bộ trên bờ biển, một con rùa biển to lớn chậm rãi bò qua họ.

“Em rất muốn sờ vào nó!” Hạ Hải Dụ nhao nhao muốn thử , nhưng cô lại rất lo lắng, “Nó có cắn em không anh?”

Đường Húc Nghiêu bật cười, “Em cứ thử xem!”

“. . . . .” Hạ Hải Dụ vẫn không dám, nghiêng đầu nhìn xung quanh, tìm kiếm mục tiêu chơi đùa mới.

Chợt, dừng tầm mắt lại.

Trên bờ cát trắng như tuyết, có một vỏ sò nhỏ, màu đỏ, hình trái tim.

Cô chạy tới, một tay cầm nó lên, cát theo ngón tay trượt xuống, cuối cùng trong lòng bàn tay chỉ còn lại vỏ sò.

Đường Húc Nghiêu đi tới, nghi ngờ hỏi, “Sao vậy?”

225. Chương 225: Chờ Anh Được Không?

Hạ Hải Dụ đang cầm vỏ sò, ngồi trên mặt đất, ánh nắng chiều vàng trên mặt biển, xa xôi trên đường bờ biển một đường sáng chiếu xuống.

Đường Húc Nghiêu cũng ngồi xuống, đưa tay kéo cô qua chỗ mình cho cô dựa đầu vào vai mình.

Dư âm của trời chiều phản chiếu trên người họ, yên lặng mà tươi đẹp.

Hạ Hải Dụ đột nhiên nhớ về rất nhiều năm trước đây, cô nhớ khi còn bé cha mẹ từng kể về một câu chuyện cũ về vỏ sò.

“Đã từng có một đôi tình nhân vô cùng ân ái, nhưng một ngày, bởi vì người con trai làm sai việc gì đó mà chọc giận cô gái, cô gái rất khổ sở, cũng rất tức giận, thề vĩnh viễn cũng không tha thứ cho người con trai, trừ anh ta có thể tìm được con sò màu đỏ tươi.”

“Người con trai vì mong muốn được cô gái tha thứ, đã lần tìm chân trời góc biển, đi khắp nơi tìm sò.”

“Một năm rồi lại một năm qua đi, người con trai đi đến mức sức lực cạn kiệt, mà tìm khắp nơi cũng không thấy được, ngồi bên bờ biển khóc, thần biển hiện lạnh vô cùng đồng tình với anh ta, dùng vảy của mình tạo ra một con sò đỏ tươi đưa cho anh.”

“Người con trai lấy được con sò, được cô gái tha thứ, sau đó, bọn họ đều quy về một chỗ, họ hạnh phúc đến đầu bạc.”

Hạ Hải Dụ nói xong câu chuyện xưa, thật lâu không nói gì, cô nhớ lần đầu tiên nghe ba mẹ kể câu chuyện này, rất vui vẻ, sau đó la hét, nói mình về sau cũng muốn gả ột người đàn ông như vậy, trong tay đang cầm một con sò đỏ tươi, một lòng, khi một người đàn ông đem lòng mình dâng lên, trên thế gian này sẽ không có cái gì là không thể tha thứ!

Cô gái trẻ hồn nhiên nghĩ, ngây thơ, lại lãng mạn.

Trưởng thành, cô cho rằng đây chẳng qua là chuyện xưa, nhưng không nghĩ đến, thật sự có một ngày mình có thể nhặt được con sò như vậy!

Đường Húc Nghiêu nghe xong câu chuyện xưa, thật lâu cũng không nói gì, chỉ là ánh mắt có chút tĩnh mịch.

Hai người tựa sát, cùng suy nghĩ một vấn đề, sau khi rời Maldives, họ nên làm cái gì bây giờ? !

Trong thực tế có rất nhiều vấn đề, coi như giữa bọn họ đã không còn gì ngăn cách, nhưng hiện tại anh là chủ tịch của Đường Thịnh, quanh năm suốt tháng đi công tác, rất khó có cơ hội xếp hàng đến ngày nghỉ đi Mỹ, mà cuộc sống của cô ở San Francisco đã ổn định, có công việc, có Hải Tinh, bây giờ còn có cục cưng, nếu bảo cô trở về nước cùng anh ở chung một chỗ, thì không thể nào, cô có thể đối mặt với anh, nhưng mà lại không có biện pháp đối mặt với Đường gia, cùng trong một thành thị, Đường gia là danh môn vọng tộc, muốn làm bộ như không có chuyện gì xảy ra thì cô không làm được.

Mặt khác, hiện tại nếu bọn họ kết hôn, trước đừng bảo là cô có chịu hay không, đầu tiên Đường lão gia tử sẽ phản đối thật lớn, coi như Đường Húc Nghiêu có thể khư khư cố chấp, nhưng sợ rằng Đường lão gia tử sẽ tìm phương thức ngăn trở khác, đến lúc đó, cuộc sống của bọn họ coi như sẽ rất lộn xộn, cũng sẽ không an bình được.

Xem ra phương pháp xử lý tốt nhất chính là Đường Húc Nghiêu rời khỏi Đường Thịnh, trở về San Francisco, nhưng nếu cô biết thì không thể, coi như cô không có hỏi, cũng loáng thoáng biết lần này anh trở về nước cùng Đường Thịnh là có mục đích, về phần là cái mục đích gì cô cũng không biết, nhưng cô cảm thấy, anh tựa hồ là vì cô.

Hiện tại bảo ngưng anh tất cả, cũng không phải là ý kiến hay!

Trước mắt lựa chọn duy nhất chính là —— chỉ yêu, không kết hôn.

Đường Húc Nghiêu ôm chặt cô, chậm rãi mở miệng, thanh âm khàn khàn, “Hải Dụ. . . . .”

“Ừ.” Đây là lần đầu tiên anh dùng cái giọng này kêu tên của cô, mang theo yêu, mang theo đau, mang theo quý trọng, mang theo không muốn, mang theo rất nhiều tình cảm phức tạp.

“Em chờ anh được không? !” Cho anh một chút thời gian, anh sẽ cho cô một cuộc sống đầy đủ nhất, để cho cô thật vui vẻ làm cô dâu của anh, trong lòng không có một tia thỏa hiệp cùng thói lui.

Câu hỏi của anh mềm mại, giống như gió ấm áp nhẹ lướt qua, làm cho người ta say mê.

Trên mặt người cô bất chợt có chút nhỏ bé chưa xót hiện lên, một chút xiu, lan tràn ra, theo điểm chưa xót mà đến, còn có một ít ngọt, chỉ một ít là đủ.

“Được” Cô dùng sức gật đầu, cô tin tưởng anh!

“Tốt lắm, chúng ta cùng nhau cố gắng lên!” anh nhìn vào đôi mắt cô, cô mỉm cười đáp lại.

Trên thế giới này, lời nói nghe cảm động thì ra là không phải “Em yêu anh” , mà là “Em chờ anh.”

Giờ khắc này, cuộc sống tương lai trong nháy mắt xoay tròn.

Toàn bộ 50 ngày nghỉ ngọt ngào, thoáng một cái đã qua.

Sau khi vui vẻ, sẽ không bỏ, cuối cùng là kết thúc.

Đêm cuối cùng, Hạ Hải Dụ vừa đổ tiểu cực cứng ngủ xong thì bị Đường Húc Nghiêu kéo lên giường.

Trên mặt giường lớn, được bài trí tỉ mỉ, dùng đóa hoa tươi bày ra thành hình trái tim xinh đẹp, cô nằm trong biển hoa, tóc dài nhu thuận xõa ra, mắt đen tròn tròn, môi hồng khê nhếch, đóa hoa kiêu diễm làm da thịt cô tôn lên càng tăng thêm vẻ trong suốt Mỹ Lệ, trong không khí tràn ngập hương vị hơi thở ngọt ngào, lúc này cô vui đến không thể tưởng tượng nổi.

Anh cúi mình xuống, cự ly với khuôn mặt cô không tới ba cm, trong đôi mắt sâu đen hỏa diễm nóng rực.

Hô hấp của cô dần mau, nhiệt độ ở đây lên cao.

“Anh. . . . . Muốn làm gì? !” Hạ Hải Dụ khản trương hỏi, mặc dù cái vấn đề này sau khi hỏi xong chính cô cũng cảm thấy rất ngu ngốc.

“Em nói đi? !” Ngón tay của anh ở trên eo cô như dây buộc nói, ngọn lửa trong mắt càng ngày càng nóng.

Hạ Hải Dụ sắp bị hấn thiêu cháy, khó khăn nuốt nước miếng một cái, sau đó nhắm hai mắt lại, tần số nhịp tim tăng nhanh N lần, có mong đợi, cũng có sợ, dù sao cũng là từ sau khi cô sinh xong đứa bé đây là lần đầu tiên cùng anh như vậy.

Điệu Valse đêm nay, vừa mới bắt đầu. . . . .

Sáng ngày hôm sau, một chiếc máy bay từ phi trường Male chậm rãi cất cánh, Hạ Hải Dụ ôm cực cứng ngồi ở chỗ gần cửa sổ lên, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ càng ngày càng nhỏ , khóe miệng khê giờ lên.

50 ngày này, giống như một giấc mộng đẹp.

Cô yêu cây cối nơi đây, biển nơi đây, yêu nhớ lại tất cả ngọt ngào nơi đây .

Buổi sáng khi tỉnh lại, Đường Húc Nghiêu đã không thấy, nhưng ở cái gối đầu bên cạnh lưu lại một tờ giấy, phía trên chỉ có ba chữ —— Hạ Thủy Tinh.

Anh gọi cực cứng là Thủy Tinh, như thủy tinh trong suốt, như thủy tinh vĩnh hằng.

Trở lại cuộc sống ở San Francisco, không có khác nhau quá lớn, nhưng kỳ thật là bất đồng.

Trong sinh mệnh của cô, có thêm một con gái bảo bối, thêm một cái chờ đợi.

226. Chương 226: Năm Năm Sau

Năm năm sau.

“Mẹ, chơi trò chơi với con!” Một đôi tay mềm nhũn nhỏ bé đưa đến, trong tay cầm một bộ điều khiển bằng bàn tay đưa đến tay Hạ Hải Dụ.

Hạ Hải Dụ ngẩn người, ngẩng đầu nhìn đứa con trước mắt, đứa bé đang trưởng thành, chỉ số đáng yêu cũng tăng vọt theo năm, mặt trái táo phấn phấn hồng, non có thể chảy ra nước! Mà một đôi mắt đen to lúng liếng thật sự giống thủy tinh trong suốt mỹ lệ!

Dáng điệu vừa đẹp vừa đáng yêu!

Lúc bé dịu dàng khéo léo, có thể ngọt ngào giống như thiên sứ, nhưng nếu như tà ác . . . . . Ai, vẫn là không cần biết thì tốt hơn!

“Mẹ, nhanh lên đi, bắt đầu nhé! Đây là trò chơi con mới thiết kế, mẹ là người đầu tiên trên thế giới này được biết!” Hạ Thủy Tinh lấy lòng cười cười, lộ ra hai chiếc răng nhỏ bé.

Tách tách!

Trên màn hình TV đã bắt đầu đánh nhau kịch liệt, biểu tình Hạ Hải Dụ bắt đầu có phần hung dữ.

Khả năng di truyền rất đáng sợ, Hạ Thủy Tinh trời sinh đối với phương diện này nhạy cảm, lúc được một tuổi thấy trình tự trò chơi liền nhìn không chớp mắt, lúc ba tuổi đã chơi đùa với tất cả trò chơi, hơn nữa còn là toàn bộ, đến năm tuổi đã tự mình động thủ thiết kế rồi.

Thiệu Hành thường mang bé đến Khoa Học Kỹ Thuật Húc Dương, các nhận viên bộ phận nghiên cứu phát triển đối với bé vừa yêu vừa hận, yêu là bởi vì đứa bé quá thông minh, luôn có thể nói trúng tim đen chỉ ra những trình tự có thể tiếp tục cải tiến, mà hận chính là, cô bé một năm tuổi bé nhỏ, cư nhiên có thể thắng nhiều tinh anh của thung lũng điện tử Silicon Valley, làm cho lòng tự ái của bọn họ liên tục bị nhục .

Nếu như chỉ di truyền ở phương diện này, Hạ Hải Dụ sẽ không nhúc nhích, nhưng mà, còn khoa trương hơn nữa!

Trong màn hình trò chơi, có đánh đánh giết giết, còn có đua xe!

Nhìn coi, cô đóng vai nhân vật bị một tiểu quỷ phía sau cười Harley điên cuồng đuổi theo, xe máy còn làm động tác lộn mèo, bốc đầu !

“Mẹ, mẹ chạy nhanh lên đi. . . . . Ai nha, xong đời rồi! Cúp!”

“Mẹ thực ngốc!”

“Sao lại chậm thế!”

“Hơn nữa mẹ cũng không biết đánh!”

Hạ Hải Dụ khẽ thở dài, buông bảng điều khiển trong tay ra.

“ . . . . .” Hạ Thủy Tinh giật mình, thân thể nhỏ bé tiến tới, rất khéo hiểu lòng người, “Mẹ, mẹ làm sao vậy, không vui à? !”

Hạ Hải Dụ ôm lấy thân thể nhỏ bé của con gái, nhóc con khéo léo làm cho cô nghĩ hung hăng hôn một cái, nhưng mà cũng đáng giận đến mức khiến cô nghĩ hung hăng đánh một trận!

Đưa tay cầm giấy thông báo cho phụ huynh trên bàn trà chỉ chỉ, “Hạ Thủy Tinh, chính con đếm đi, đây là lần thứ mấy trong tháng này bị tìm phụ huynh hả? !”

Tiểu tử trừng mắt nhìn, thật vươn tay nhỏ bé đếm, “1, 2, 3, 4, 5, 6. . . . . 6 lần mà thôi!”

Hạ Hải Dụ thiếu chút nữa học máu, 6 lần, còn mà thôi? !

Đang cầm khuôn mặt tròn phúng phính nhỏ nhắn, Hạ Hải Dụ không nhịn được nhẹ nhàng bấm véo một tí ,
“Con đánh nhau thì đánh nhau đi, nhưng tối thiểu nên một chọi một thôi, tại sao con lại kéo bè kéo lũ đánh nhau hả? !”

“Bởi vì bọn họ quá yếu! Lần thứ nhất con giải quyết xong một đám tương đối tiết kiệm thời gian!” Người bạn nhỏ Hạ Thủy Tinh nói như không có chuyện lạ.

Hạ Hải Dụ vô cùng hối hận, trước kia cô cho là con còn nhỏ nói mình chỉ chơi đùa với Taekwondo thôi, nhưng mà sau khi Thủy Tinh bái sư, cô mới biết! Thì ra con còn nhỏ không phải nói giỡn, Thủy Tinh càng không phải ! Hơn nữa còn là trò giỏi hơn thầy!

Trên trán Hạ Hải Dụ xuất hiện ba vạch đen, “Thủy Tinh, con đem các bạn học đánh cho thành đầu heo, như vậy là không tốt !”

“Mẹ cũng cảm thấy bọn họ giống đầu heo? !” Giọng điệu Hạ Thủy Tinh khê cao lên, như là có cảm giác thành tựu.

“ . . . . .” khóe miệng Hạ Hải Dụ co giật, gật đầu, “Ừ, cực kỳ giống đấy!”

“Quá tuyệt vời!” Hạ Thủy Tinh lộ ra một nụ cười vô cùng vui vẻ, thuận tiện còn làm một tư thế kiểu chữ V thắng lợi.

Hạ Hải Dụ kéo cánh tay nhỏ bé của bé xuống, nghiêm túc hỏi, “Thủy Tinh, con có thể nói ẹ biết, lần này vì sao lại đánh nhau ? !”

“Lần này rất nghiêm trọng ! Nếu không con sẽ không ra tay ác như vậy!” Hạ Thủy Tinh khó được nghiêm túc, thân thể nhỏ bé đứng thẳng, đầu ra đẩy nói rõ, “Những đứa trẻ thối kia nói con sinh trưởng trong gia đình không hoàn chỉnh, không có ba ba yêu!”

Hạ Hải Dụ nhíu mày, “Vậy Thủy Tinh nói với bọn họ thế nào đây? !”

“Không có nói ! Cùng những người đó nói chuyện quả thật lãng phí nước miếng! Dùng quả đấm nhanh hơn!”

Hạ Thủy Tinh hoàn toàn không biết hối cải, bàn tay nhỏ bé trắng nõn nâng một quả táo lên gặm.

“Hừ! Bọn họ biết cái gì ! Con có ba, ba cách nửa năm sẽ đến thăm con, nhiều lúc ở lại hẳn một tuần lễ, nhiều lúc ở một hai ngày, mặc dù không thể mỗi ngày đều ở đây, nhưng mà rất yêu con nha! Hơn nữa ba siêu cấp vô địch đẹp trai! Lần sau lúc ba tới, con nhất định sẽ dẫn ba đến trường học! Làm giảm nhuệ khí của bọn họ!”

Hạ Hải Dụ liếc mắt, “Nhuệ khí của bọn họ hình như đã bị con đánh không còn rồi? !”

“Hắc hắc, cũng đúng !”

“Thủy Tinh, ăn từ từ thôi!”

“Ừm. . . . . gao có quan hệ. . . . . Thịnh thoảng đánh nhau cũng có thể ăn. . . . .” Vừa gặm quả táo vừa nói, “Mẹ, hôm nay là 25, mẹ không phải liên đi rồi ạ?”

“Ừ.” Hạ Hải Dụ gật đầu một cái, trong đôi mắt lại toát ra không muốn.

Còn có ba ngày, cô sẽ phải cùng các đồng nghiệp trong trường học đi Los Angeles bên kia trao đổi, nói cách khác cô phải cùng Thủy Tinh xa nhau 2 tuần lễ rồi !

Thật rất muốn khóc!

“Thủy Tinh, con có nghĩ đến mẹ hay không? !”

Hạ Thủy Tinh ngẩng đầu nhìn Hạ Hải Dụ một chút, khéo léo nhào vào ngực của cô, “Mẹ không cần lo lắng, con sắp được nghỉ hè rồi, ban ngày con theo chú Thiệu Hành đến công ty, buổi tối cùng dì Tiểu Tiểu ngủ, mẹ yên tâm được rồi!”

Hạ Hải Dụ sờ sờ đầu con gái, “Thủy Tinh thật biết nghe lời !”

” Dĩ nhiên rồi, con là con gái ngoan mà!”

Con gái ngoan mà một tháng sáu lần bị trường tìm phụ huynh sao? !

Hạ Hải Dụ im lặng hỏi ông trời.

Nhưng, cô thật sự rất yêu bé con!

Chỉ là ——

“Thủy Tinh, con phải cam đoan với mẹ, ít nhất đến trước nghỉ hè, không được đánh nhau nữa !”

“Được rồi, con cam đoan với mẹ!” Hạ Thủy Tinh hứa hẹn.

Hắc hắc, lần này bé cũng không phải là nói càn, cách nghỉ hè còn có một tuần, mà mẹ phải rời khỏi đây 2 tuần lễ, ha ha ha, bé đã có kế hoạch lớn, không rảnh mà đánh nhau !

227. Chương 227: Vấn Đề Nhi Đồng

Dù thông minh thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là một đứa nhỏ, bởi vì cao hứng trong lòng nên không cẩn thận Hạ Thủy Tinh đã cười trộm ra tiếng.

Hạ Hải Dụ lập tức cứng đờ, trực giác cho thấy có điều không ổn!

Thủy Tinh vẫn là nhi đồng có vấn đề (một đứa trẻ có điều khúc mắc), hàng ngày bé chỉ có mẹ bên cạnh, nửa năm mới có cơ hội gặp cha một lần nên theo như suy luận thông thường bé sẽ là một đứa trẻ hướng nội tự phong bế với những người xa lạ, nhưng thật lạ là bé không có chút xiu biểu hiện nào như vậy mà ngược lại còn là một đứa trẻ sống quá nhiệt tâm, quá sôi nổi.

Trước khi cho con gái đi học, cô còn đặc biệt dẫn con gái đến gặp bác sĩ tâm lý.

Cô yếu ớt hỏi bác sĩ tâm lý, “Con gái của tôi như ánh mặt trời vậy, quá rực rỡ, quá hoạt bát, quá tích cực. . . . . Vì vậy, có phải con gái tôi có vấn đề gì hay không?”

Cảm xúc của bác sĩ tâm lý lúc đó trăm mối ngổn ngang nói cho cô biết, “Những thiên tài đều rất tịch mịch!”

Sau khi nghe được câu trả lời này, Hạ Hải Dụ run như cầy sấy, chỉ sợ con gái sau khi tới trường sẽ không thích sống chung cùng với các bạn, cho nên cô muốn dạy đạo lý cho con gái trước. Vì thế, cứ mỗi khi rảnh rỗi cô liền đưa bé đến thư viện.

Sách chính là biển kiến thức, đến thư viện, Hạ Thủy Tinh quả thật học được không ít điều hay, hơn nữa bởi vì từ nhỏ mẹ luôn giáo dục cho cô bé biết mình là người Trung Quốc, nên dù có đi tới nơi đâu cũng không thể quên gốc rễ của mình, vì vậy mà con bé đều đọc sách phiên bản tiếng Trung.

Một ngày nào đó, khi Hạ Hải Dụ đi ra ngoài mua nước suối cho con gái, Hạ Thủy Tinh vừa đúng lúc đọc xong một quyển báo giành cho lứa tuổi nhi đồng, nhàn rỗi sinh ra nhàm chán nên đứng dậy tự mình đi tìm sách mới để đọc.

Bởi vì dáng vóc còn nhỏ, bé không thể với những quyển sách ở các tầng cao, chỉ có thể xem những quyển sách ở phía dưới ít được người đọc để ý.

Tay nhỏ bé duỗi một cái, rút ra một quyển có tựa đề Trích lời chủ tịch Mao .

Sau đó, cô bé đã đọc được những lời nói kinh điển, ví dụ như “Không có bạo lực không thể giành lấy chính quyền”, ví dụ như “Tất cả những người nóng tính thực ra đều là cộc giầy” , ví dụ như “Người không phạm ta, ta không phạm người; nhưng nếu người phạm ta, ta tất phải phạm người”.

Vì vậy, dưới tình huống chưa tư tưởng chỉ đạo chính xác, Hạ Thủy Tinh rất nhanh liền chăm chỉ học võ, không bạo lực thì không thể giải quyết vấn đề gặp phải.

Hơn nữa, ngày đầu tiên đến trường đã sử dụng đến nó!

Hôm đó cho tới trưa, biểu hiện của Hạ Thủy Tinh vẫn rất tốt, khéo léo ngồi một chỗ, không nói tiếng nào, làm cho người ta thấy được đây là một cô bé rất có khí chất thực nữ, do đó rất nhanh đã được các bạn nhỏ thích, thời điểm ăn cơm trưa, các bé liền tay cầm tay cùng nhau đi đến nhà ăn.

Phần lớn đám trẻ được nuông chiều từ bé, chuyện chúng kén ăn là điều rất bình thường, nhưng Hạ Thủy Tinh lại không thể, bởi vì thân thể cao gầy, dù rau dưa con bé cũng đều ăn, trong nhà ăn các món ăn có dinh dưỡng rất đơn điệu, chỉ có vài đứa trẻ thích ăn, mặc dù những món ăn đó rất bình thường, nhưng bọn chúng vẫn ăn thật ngon lành, hoàn toàn không phát hiện có điều khác thường.

Hạ Thủy Tinh ăn qua loa đại khái, sau đó suy tư thật sâu: bữa trưa của mỗi học sinh đều thu 10 đồng, như món ăn lại không có sự khác biệt, nhất định là có người tham ô!

Thừa dịp không có người, cô bé lén lút chạy vào nhà bếp.

Khá lắm, nhóm đầu bếp đều ăn các đặc sản, những món ngon đều vào bụng của bọn họ hết rồi, hơn nữa còn có bánh ngọt vừa nướng xong!

Xem xét xung quanh, Hạ Thủy Tinh nghĩ về các bạn cùng lớp, tuy các bạn kén ăn, nhưng đều rất ăn bánh ngọt!

Ừm, đúng vậy!

Quay trở về, cô bé liền vận dụng danh ngôn đã đọc được trong sách —— trên chiến lược thì coi thường kẻ địch nhưng trên chiến thuật thì phải coi trọng kẻ địch!

Vì vậy, liên hiệp các bạn nhỏ lại, ước định thời gian, xác định địa điểm, còn vẽ cả bản đồ —— đi phòng bếp trộm bánh ngọt ăn!

Nhưng kết quả thu được rất bi thảm —— bị bắt tại trận!

Một đám đầu bếp cao lớn thô kệch đã tóm gáy được nhóm các bạn nhỏ, đang quắc mắt hù dọa thì hiệu trưởng cùng các thầy giáo cũng chạy tới!

“Hiệu trưởng, các thầy cô giáo, mọi người nhìn xem..., bọn họ tham ô cơm trưa của chúng con, còn động tay động chân đánh người, nhân chứng vật chứng đều đủ cả! Hành động của bọn họ chính là xâm phạm nhân quyền của chúng con! Phải nhanh báo cảnh sát mới được!”

Hiệu trưởng lúng túng vỗ trán, người nhận thầu nhà ăn chính là thân thích của ông ta!

Nhưng đã đến mức này thì ông cũng không thể bao che được nữa !

Bất đắc dĩ, phải vì nghĩ diệt thân!

Nhưng đối với đám bạn bỏ mà Hạ Thủy Tinh dẫn đầu, ông cần phải dạy bảo một chút!

Đưa đến phòng làm việc của hiệu trưởng, thẩm vấn, kết quả thu được vô cùng chấn động!

Thật sự sao, có bản đồ, có đồng lõa, có mục tiêu tác chiến, có kế hoạch tác chiến, còn có tư tưởng chiến lược! Sau khi thất bại còn biết sử dụng pháp luật để bảo hộ lợi ích cho bản thân!

Đây quả thật là một chuyên gia quân sự nhỏ tuổi!

Chỉ là, tuổi còn nhỏ mà đã giáo hoạc đến vậy, nếu không quản giáo tốt, không biết hai mươi năm sau sẽ trở nên thế nào đây. Bin Laden mất!

“Khụ, bạn nhỏ Hạ Thủy Tinh, phạt con đứng trong hai giờ! Nếu con không liên lạc với phụ huynh!”

“Vâng ạ!” Hạ Thủy Tinh cúi đầu, rầu rĩ nói.

Ngày đầu tiên đi học mà đã tìm đến phụ huynh, mẹ nhất định sẽ tức giận!

Nhìn!

Khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh, vừa đứng chịu phạt, vừa viết bản kiểm điểm, nhưng hiệu trưởng nghĩ rằng để cho con bé tự thân nhận rõ hành vi không tốt của mình rồi viết vào bản kiểm điểm —— lần thua thảm

bại này khiến cho ông ta biết thêm một đạo lý: thời đại đang thay đổi, trào lưu đang thay đổi, tư tưởng thành phố bao vây nông thôn đã không OK nữa rồi!

Nhưng sau khi hiệu trưởng nhận lấy bản kiểm điểm, đọc nó xong thì tức giận đến xanh mặt, “Tiếp tục đứng hai giờ!”

Hu hu. . . . . con mệt quá rồi!

“Hiệu trưởng, chân con bị thương mất rồi! Ai u ai u, đau quá! Bị rút gân thì phải!”

Ôm căng chân, nước mắt lập tức rơi.

Hiệu trưởng vừa nhìn, vừa sốt ruột, “Thầy lập tức gọi điện thoại thông báo cho phụ huynh của con!”

“Vâng!” Hạ Thủy Tinh vội vàng nói số điện thoại của Thiệu Hành, hét lên, chuyện này tuyệt đối không thể để mẹ biết! Cứ để chú Thiệu Hành đến giải quyết là được rồi!

Mười phút sau, Thiệu Hành lái xe như gió bão tới nơi, mặt không biểu cảm đẩy cửa phòng làm việc của hiệu trưởng ra, liền ôm lấy Hạ Thủy Tinh, đau lòng hỏi, “Ngoan, nói cho chú biết, người kia làm rớt mấy giọt nước mắt của cháu?”

“Bảy giọt!”

Thiệu Hành gật đầu một cái, ngược lại nhìn về phía hiệu trưởng, lạnh lùng thốt, “Một giọt nước mắt của cô bé đáng giá một trăm vạn, trong vòng ba ngày, thầy hãy đem tiền trực tiếp quyên góp cho hội Chữ Thập Đỏ, nếu không cứ chờ tin tức từ luật sư !”

“Đúng rồi, thiếu chút nữa quên nói cho thầy biết, mặc dù cô bé họ Hạ, nhưng ba lại mang họ Đường!”

“Đường, Húc, Nghiêu!”

Hiệu trưởng sững sờ tại chỗ, Đường Húc Nghiêu. . . . . là nhân vật trong vòng năm năm gần đây bốn lần có mặt trên bìa của tạp chí Time, năm lần có mặt trong bảng xếp hạng Forbes, nghe nói, tập đoàn Đường Thịnh ở châu Á đã chiếm lĩnh 90% cổ phần thang máy trên toàn cầu, mà Kỹ thuật công nghệ Húc Dương cũng đã trở thành công ty có giá trị cao nhất trong thung lũng Silicon.

Tiểu nha đầu này, lại là con gái của Đường Húc Nghiêu ! ! !

228. Chương 228: Đi Tìm Ba

“Thủy Tinh. . . . .” Hạ Hải Dụ chậm rãi nói, đồng thời dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía trong lòng con gái.

“Hà? Dạ!” Hạ Thủy Tinh thầm kêu hồng hồng, ai nha nha, không tốt, quá đặc ý vênh vào mắt rồi !

Hạ Hải Dụ cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt con gái, “Thủy Tinh, có phải con lại muốn làm chuyện gì xấu hay không?”

“Làm sao có thể chứ? Con ngoan nhất mà!” Hạ Thủy Tinh mở tròng hai mắt, làm bộ như rất vô tội, trên khuôn mặt trẻ con nhỏ nhắn nở nụ cười ngây thơ thuần khiết, quả thật so với thiên sứ còn đơn thuần và đáng yêu hơn.

Nhưng hiểu rõ con gái không ai bằng mẹ, Hạ Hải Dụ cũng sẽ không dễ dàng bị con gái lừa.

“Vậy vừa rồi con cười gì?”

“Dạ. . . . . Chính là . . . . . Chính là. . . . . Con có một chủ ý . . . . .” Hạ Thủy Tinh nhanh chóng giải quyết xong quả táo trong tay, sau đó dùng khăn ướt lau tay, duỗi hai tay nhỏ một cái, ôm lấy mẹ, làm nũng, “Mẹ, mẹ yên tâm, mỗi ngày con đều gọi điện thoại cho người! Điện thoại video nha!”

Sử dụng điện thoại video?

Mỗi ngày cô đều có thể nhìn thấy con gái?

Được rồi, làm vậy còn có thể thuận lợi giám sát xem con bé có làm chuyện xấu gì không!

“Một lời đã định!”

“Một lời đã định!”

Mẹ con đập tay với nhau, sau đó Hạ Hải Dụ cúi đầu hôn một cái lên khuôn mặt con gái, sau đó Hạ Thủy Tinh cũng hôn miệng mẹ một cái.

“Mẹ, chúng ta tiếp tục chơi trò chơi đi!”

“Được!”

Ba ngày sau, Hạ Hải Dụ lưu luyến rời đi.

Hạ Thủy Tinh cũng có điểm nhỏ mất mát, nhưng vừa nghĩ tới kế hoạch lớn của mình, liền khôi phục lại tinh thần.

Oa oa oa, mình phải cố gắng lên!

Một tuần lễ sau, Hạ Thủy Tinh chính thức được nghỉ hè!

YES!

Rất cuộc đã đợi được ngày này!

Trở về phòng trong, lục tìm ba lô hình dâu tây mà mình thích nhất, nhét chi phiếu baba đã cho vào, còn có một ít tiền lẻ, còn có điện thoại di động Hello Kitty mình luôn âu yếm, à à, còn có một bình hơi cay nhỏ, bởi vì ba nói dáng dấp của mình rất đáng yêu, rất dễ bị tổ chức buôn bán trẻ con để ý, nên khi ra ngoài nhất định phải mang theo thứ này!

Ừm ừm, chuẩn bị đã xong, lên đường thôi!

Mười giờ sau, dưới lầu của Đường Thịnh Cao ốc, xuất hiện một cô công chúa nhỏ một thân mặc váy màu hồng, diện mạo ngọt ngào, rất có khí chất, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà còn đeo kính mắt rất to, muốn bao nhiêu tốt đẹp có bấy nhiêu tốt đẹp!

Ha ha ha, ba, con tới đây!

Sống lưng thẳng tắp, bước chân ưu nhã đi vào đại sảnh, nhìn cũng không nhìn cô tiếp tân một cái, liền trực tiếp đi về phía thang máy chuyên dụng.

Mật mã cô bé biết nha, là tổ hợp của sinh nhật mẹ và sinh nhật của mình!

“Á. . . . . Người bạn nhỏ. . . . . Nơi này không thể đi lên nha!” cô tiếp tân rất yêu thích trẻ con, đối với bạn nhỏ phần điều ngọc trác như Hạ Thủy Tinh vậy hoàn toàn không có sức chống cự, lời nói vô cùng ầm áp.

Hạ Thủy Tinh ngẩng đầu lên, đeo mắt kính nên ngăn trở hơn nửa mặt, “Con đến tìm ba!”

Tìm ba?

Thang máy này là thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc!

Chẳng lẽ tổng giám đốc là ba của cô bé sao?

Sao có thể được?

Mọi người đều biết tổng giám đốc chưa kết hôn mà!

Có phải cô bé có điều gì nhầm lẫn rồi?

Còn nữa, nơi này thật ra có rất nhiều người đang âm thầm quay chụp, cô bé này đang nói những lời như đóng kịch vậy?

Cô tiếp tân nhìn ngắm bốn phía, thật may không có máy chụp hình

“Người bạn nhỏ, có phải con đã đi nhầm không, đây là tòa nhà của tập đoàn Đường Thịnh nha, Đường trong triều đường, Thịnh trong đại thịnh!”

Hạ Thủy Tinh gật đầu một cái, “Đúng ạ! Con biết rõ mà!”

“Người bạn nhỏ, vậy con nói cho dì biết, ba con là ai à?”

“ . . . . .” miệng nhỏ hồng phấn mềm mại mở mở, sau đó lại từ từ khép lại.

Không thể nói thật, nếu không dì này nhất định sẽ gọi điện thoại thông báo ba , không phải hiệu quả vui mừng mà mình mong đợi sẽ biến mất sao?

Mặt cô gái tiếp tân mong đợi, đến cuối cùng lại trở nên bất đắc dĩ.

Lúc này, trước bực lại có khách tới, cô tiếp tân lập tức đi tới tiếp, ” Chào ngài.”

Một người đàn ông mặc âu phục đến gần, “Xin chào, tôi là đại biểu của công ty XX, đã có hẹn trước với Đường tổng giám đốc.”

Cô gái tiếp tân khẽ cau mày, nói lời xin lỗi, “Rất xin lỗi ngài, tổng giám đốc của chúng tôi có việc gấp nên vừa đi ra ngoài rồi, xin ngài đi lên trước ngồi chờ một lát có được không ạ?”

“Được, không thành vấn đề.”

“Vậy mời ngài đi theo tôi.” Cô tiếp tân dẫn người khách đến trước một thang máy khác.

Hạ Thủy Tinh dừng một chút, ba không có ở đây sao?

Lúc này mình đi lên cũng không còn ý nghĩa gì cả!

Thôi, cứ ở chỗ này chờ là được!

Lúc ba trở về, mình có thể nhào tới trước mặt ba!

Đã có quyết định nên Hạ Thủy Tinh tháo ba lô dẫu tây xuống đi về phía khu chờ, nhu thậm ngồi trên ghế sa lon mềm mại, trên mặt vẫn đeo kính mắt lớn như cũ.

Cô gái tiếp tân nhìn thấy Hạ Thủy Tinh, nơi đây cũng không phải là nhà trẻ, nhưng đuổi cô bé rồi đi lại giống như có điểm không nhấn tâm.

“Khụ. . . . . Khụ khụ. . . . . Người bạn nhỏ. . . . . con thực sự tới tìm ba sao?”

“Dạ!”

“Vậy con nói cho dì đi, ba con là ai à? !”

“ . . . . .” Hạ Thủy Tinh lắc đầu, không nói.

“Vậy tên của con là gì? !” cô gái tiếp tân đổi phương thức hỏi.

“Thủy Tinh! Hạ Thủy Tinh!”

Cô gái tiếp tân cười cười, xem đi, cô bé gái nhỏ này không phải là con gái của tổng giám đốc !

Hạ Thủy Tinh nhấp má môi, đột nhiên cảm thấy hơi khát, “Dì à, dì có thể lấy cho con một cốc nước không?”

“Dĩ nhiên có thể.” Cho dù ai cũng không cự tuyệt được một cô bé đáng yêu thế này.

Nhưng mà ——

“Người bạn nhỏ, uống xong con phải rời đi nha! Nơi này là chỗ làm việc của người lớn, không thích hợp cho trẻ con! Con biết không? !”

“ . . . . .” Hạ Thủy Tinh không gật đầu, cũng không lắc đầu.

Cô gái tiếp tân rót cho Hạ Thủy Tinh một cốc nước tinh khiết, không dùng đĩa đựng mà trực tiếp đưa cốc nước tới, “Con uống đi!”

“Cám ơn dì ạ!” Hạ Thủy Tinh rất có lễ phép.

Mười phút sau, cô bé vẫn ngồi tại chỗ bất động.

“Dì. . . . . con hơi đói. . . . . dì có thể lấy cho con thứ gì đó để ăn không . . . . .”

Biểu tình của cô tiếp tân có chút khó xử, nhưng vẫn không đành lòng cự tuyệt, “Được rồi, dì chỉ có bánh bích quy, con có ăn không? !”

“Có thể! Con không kén ăn!”

“Người bạn nhỏ, lần này ăn xong con thật sự phải rời đi nha!”

“ . . . . .” Hạ Thủy Tinh lại không nói lời nào.

Sau khi ăn xong bánh bích quy rồi, vẫn không động đậy.

Lại qua hơn mười phút, Hạ Thủy Tinh cảm thấy buồn ngủ.

Nhìn ghế sa lon mê mại, có thể ngủ, nhưng không đắp chăn có thể sẽ bị cảm!

Hay là đến phòng làm việc của ba thì tốt hơn, mẹ có nói có phòng nghỉ ngơi riêng cho ba! Nhất định trong phòng nghỉ ngơi sẽ có giường cùng chăn!

Nhảy xuống ghế sa lon, Hạ Thủy Tinh lần nữa đeo ba lô lên vai bước về phía thang máy chuyên dụng.

“Người bạn nhỏ! Nơi đó thật sự không thể tùy tiện đi!” giọng nói của cô gái tiếp tân nghiêm nghị, trẻ nhỏ thực sự không thể nuông chiều được!

Hạ Thủy Tinh dừng bước, tay nhỏ bé giơ lên, từ từ kính mắt lớn trên mặt xuống, ngửa đầu lên, mỉm cười, “Như vậy. . . . . Có thể để con tiến vào được chưa? ”

229. Chương 229: Hoạch Định Tốt Đẹp

“ . . . . .” Cô gái lễ tân cũng hít một ngụm khí lạnh.

Sao, người bạn nhỏ này nhìn lại quen mắt đến vậy?

Trời ạ!

Cô bé quả thực là cùng với tổng giám đốc như đúc ra từ một khuôn ra!

Ngũ quan tinh xảo không chút tì vết, thực quá giống!

Nhất là đôi mắt kia!

Cô gái lễ tân há miệng, cô bé này thật sự là con gái của tổng giám đốc?

“Xuyết. . . . .” Hạ Thủy Tinh đưa một ngón tay trắng non mềm đặt ở trên môi, ý là không cho lộ ra.

Cô lễ tân vội vàng che miệng, không biết vì sao, một đứa bé nhỏ như vậy mà thậm chí lại có lực uy hiếp, khiến cho cô phải ngoan ngoãn gật đầu một cái.

Hạ Thủy Tinh hơi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đối với cô gái lễ tân cười như hoa nở rộ, sau đó lần nữa đeo kính mắt cỡ lớn của mình lên, xoay người, ‘tạch tạch tạch’ ấn mặt mã, rồi tự nhiên mà đi vào thang máy.

Thang máy trực tiếp đưa cô bé lên lầu trên cùng, Hạ Thủy Tinh thuận lợi tiến vào phòng làm việc của tổng giám đốc Đường Thịnh Đường Húc Nghiêu.

Thân thể nhỏ bé xô cửa, đầu nhỏ ló vào trước, nhìn. . . . . nhìn. . . . .

Quả nhiên là không có ai!

Lần nữa gỡ kính mắt xuống, tiện tay để vào trong ba lô đầu tây, sau đó Hạ Thủy Tinh bắt đầu ngắm nhìn bốn phía, quan sát cả phòng làm việc.

“Ừm. . . . . Ba thưởng thức quả nhiên tốt!” cô bé gật đầu một cái, đối với phong cách của các thiết bị lắp đặt trong phòng thực rất hài lòng.

Đi tới trước bàn làm việc lớn, một bên trên mặt bàn có hai màn hình máy vi tính, một vài đồ dùng làm việc, còn có một chậu trồng hoa nhỏ, một bên thì bày một hàng khung hình lớn, bên trong tất cả các khung hình đều là ảnh chụp chung cùng mẹ con cô bé.

Đếm, tổng cộng có mười khung hình!

À, đây không phải là những tấm hình mà mỗi lần ba đến Mỹ thăm mình rồi chụp ư. Sau đó ba đem chúng về để bày ở đây sao?

Ba thật tốt!

Bàn tay nhỏ bé không nhận được sờ sờ những khung hình kia, cuối cùng còn không nhận được mà hôn lên chúng!

Hôn xong, đem khung hình để lại chỗ cũ, khi nhìn tới tấm hình có mẹ thì Hạ Thủy Tinh không nhận được có điểm chột dạ.

Bất an nuốt nước miếng một cái, thầm nghĩ chắc rất mau mẹ cũng sẽ biết chuyện mình trộm đi gặp cha thôi, đến lúc đó thực xong đời mình, nhất định mẹ sẽ đánh mình mất!

Nhưng mà . . . . . ba sẽ bảo vệ mình!

Mình tin chắc điều đó!

Hạ Thủy Tinh tự an ủi mình một phen, nhếch miệng mà cười cười, dời tầm mắt hướng nơi khác.

Ha ha, nơi đó có một cái cửa nhỏ!

Nếu như mình đoán không sai, thì nơi đó chính là nơi mẹ đã nói, phòng nghỉ ngơi của ba trong truyền thuyết!

Đi tới, đẩy cửa, bước vào, đôi mắt xinh đẹp trong nháy mắt tròn to, woa woa woa, thật sự có giường!

Nhanh chóng chạy tới, đem ba lô đầu tây vứt sang một bên, ‘bụp’ một cái ngồi lên giường, nhấc mông nhỏ nhảy hai cái, “Ừm, rốt cuộc đã có thể nghỉ ngơi rồi!”

Dù sao cũng là một đứa nhỏ chỉ mới năm tuổi, phải trải qua chuyến bay đường dài, còn có thể chống đỡ đến bây giờ đã đến cực hạn rồi.

Ở trên giường, Hạ Thủy Tinh có một cảm giác thỏa mãn cùng hạnh phúc trước nay chưa từng có!

Cô bé cởi giày ra, liền trực tiếp chui vào trong chăn, gối đầu cùng chăn đều giống nhau là đều còn lưu lại một mùi hương quen thuộc, ừm, là mùi hương của ba!

Thật tốt!

Nhếch miệng lên, tạo ra một đường cong thật lớn.

Thuận tay vớt một chiếc gối ôm vào lòng, bắt đầu nhắm mắt lại ngủ.

Á, không đúng không đúng, trước khi ngủ mình có thói quen sẽ phải uống sữa tươi!

Suy nghĩ một chút, mở mắt, lại bò dậy.

Nhớ mẹ đã nói qua, ở phòng này còn có gian bếp nhỏ, đi tìm một chút vậy!

Lật người xuống giường, đi giày nhỏ vào, Hạ Thủy Tinh tìm tới phòng bếp nhỏ rồi tìm kiếm đồ ăn, liếc nhìn trên mặt bàn ăn bằng thủy tinh không có đồ ăn nào!

Nghiêng đầu liếc một cái nhìn thấy tủ lạnh, trong đôi mắt phát ra ánh sáng chờ mong!

Đưa tay mở cửa tủ lạnh ra, ừm, đồ vật bên trong vô cùng nhiều, nhưng hình như không có sữa tươi à!

Ba cũng không uống sữa tươi sao?

Sữa tươi rất có dinh dưỡng mà!

Hạ Thủy Tinh cau mày, cảm thấy thất vọng.

Trong tủ lạnh mặc dù có rất nhiều thứ, nhưng đều không phải là thứ thích hợp với cô bé!

Hừ hừ, cô bé có một ý tưởng vĩ đại, về sau muốn tất cả các đồ ăn vặt mà cô bé thích ăn nhồi vào toàn bộ tủ lạnh! Sữa tươi, bánh pút-đing, rồi cả chocolate nữa!

Còn nữa, cô bé muốn đem búp bê mình thích đặt trên chiếc giường kia, như vậy thì khi ngủ cô bé có thể ôm nó mà ngủ!

Ha ha ha, ngẫm lại hết thấy liền cảm thấy tốt đẹp!

Hạ Thủy Tinh thiếu chút nữa bật cười thành tiếng, thân thể nhỏ bé chuyển một cái, tầm mắt lơ đãng chăm chú nhìn hai cái cốc.

À, là cốc đôi!

Cô bé cầm lấy cái cốc lên, ngắm kỹ, cô bé rất thông minh nên liền hiểu được ý nghĩa của những chữ viết trên đó, nghĩa là ba mẹ cùng nhau sử dụng chúng!

Á, cô bé lại có thêm một ý tưởng nữa, cô bé muốn có một cái cốc của riêng mình được bày ở chỗ này!

Nhìn vào mới giống một nhà ba người!

Còn có, cô bé phải bày thêm một chiếc bàn học sinh ở chỗ này, tốt nhất cái bàn có màu hồng!

Vị trí đặt thì sao? . . . . Phòng này hơi nhỏ, liền đặt bên cạnh bàn làm việc bên ngoài cửa ba là được rồi!

Hạ Thủy Tinh ảo tưởng hết việc này sang việc khác, bất tri bất giác, cô bé đã đến nơi này trở thành nhà, căn nhà chân chính thuộc về một gia đình ba người!

Cảm giác buồn ngủ vô hình tiêu tán, Hạ Thủy Tinh quan sát khắp nơi, hoạch định mọi việc, vừa tưởng tượng, vừa cười, mà chính cô bé cũng không phát giác ra khóe miệng của mình vẫn luôn cong lên .

Cửa phòng làm việc, bỗng nhiên có một người dùng lực lớn đẩy ra, liền truyền tiếng bước chân đi vào dồn dập.

Hạ Thủy Tinh nhảy bèn quay đầu, vừa nhìn thấy bóng dáng của người đi vào, lập tức như đạn bắn ra từ pháo nhào tới, “Ba!”

Giọng nói ngọt ngào đánh thẳng vào nội tâm của Đường Húc Nghiêu, mà thân thể nhỏ bé mềm mại trong ngực cũng gây cho anh cảm thụ mạnh mẽ nhất.

Một lòng thấp thỏm, cuối cùng đã có thể bình yên!

Anh vừa nhận được điện thoại của Thiệu Hành và Vân Tiểu Tiểu liền lập tức phóng xe đến sân bay, dù thế nào cũng không nghĩ đến, con gái của anh sẽ lớn gan mật lớn giống trời, cứ nhiên một mình bay đến đây! Anh thật sợ công chúa nhỏ của mình bị người ta lừa bán đi mất!

Hiện tại được nhìn thấy là tốt rồi, công chúa nhỏ đang ở trong lòng anh, con bé bình an vô sự!

Hạ Thủy Tinh uốn a uốn éo, thuận lợi bò lên trên, cuối cùng hai bàn tay nhỏ nhấc đan vào nhau rồi vòng quanh cổ của Đường Húc Nghiêu, hai cha con đã có độ cao tương xứng, hai đôi mắt đen nhảy nhìn thẳng vào nhau, cặp mắt trẻ con thuần khiết đối với cặp mắt ôn hòa, trong suốt đối với tinh mịch.

“Ba! Nhìn thấy con ba có thấy ngạc nhiên vui mừng không?”

“ . . . . .” Khóe miệng Đường Húc Nghiêu co giật, ngạc nhiên vui mừng? Kinh ngạc thì không đủ hình dung! Quả thực phải là kinh hãi!

230. Chương 230: Thành Tiểu Ma Nữ

“ . . . . .”

Im lìm.

Đường Húc Nghiêu nửa ngày không nói một lời, bởi vì anh sợ mình nói ra một câu thì anh liền mềm lòng!

Lần này, Thủy Tinh thật sự đã quá to gan!

Mặc dù vẫn biết con bé có lá gan rất lớn, nhưng vạn vạn không thể nghĩ tới có thể lớn đến mức này!

Một đứa trẻ năm tuổi một mình từ San Francisco bay đến T thị, thực quá dọa người!

Con bé làm sao có thể làm Visa và có tiền mua vé máy bay đây?

Không phải chỉ cần dùng chi phiếu anh từng cho con bé là có thể có tiền sao!

Hơn nữa ngay cả chữ ký của cha mẹ con bé cũng trộm được!

Thật sự. . . . . Không thể tưởng tượng nổi!

Công chúa nhỏ của anh sao có thể như vậy chứ. . . . . quá giỏi!

Đường Húc Nghiêu nhìn con gái đang được ôm mình mà liền giật mình, mái tóc mềm mại hơi hơi xoắn, cùng với tóc mái, hơi che đi đôi mắt đen giảo hoạt, cái mũi nhỏ cùng đôi môi phấn hồng, hai má ửng hồng như táo chín, đáng yêu khiến lồng ngực anh căng tràn!

Hạ Thủy Tinh cũng thẳng tắp nhìn ba, nhìn một lát, miệng nhỏ khê mở, ngây thơ mà nói, “Ba, chẳng lẽ ba không thích con đến thăm ba sao? ”

“ . . . . .” Đường Húc Nghiêu thở dài, được rồi, anh thua!

Giơ tay lên vuốt vuốt đầu nhỏ của con, cưng chiều nói, “Thích! Ba rất thích được gặp con!”

“Ha ha, con biết mà! Ba là tốt nhất!” khóe miệng nhếch lên, tươi cười, Hạ Thủy Tinh lại trườn xuống, ở trên má của Đường Húc Nghiêu hung hăng hôn một cái.

Chụt!

Đường Húc Nghiêu bật cười, tất cả lo lắng cùng khản trương, tất cả tức giận cùng nổi cáu, tất cả đều vì vậy nụ hôn ngọt ngào này tan thành mây khói!

Đem con gái ngây thơ non nớt ôm đến trước giường, dịu dàng hỏi, “Thủy Tinh, ngồi máy bay lâu như vậy, con có mệt không?”

“Dạ, một chút ạ!” Hạ Thủy Tinh dùng sức gật đầu, nhưng rất nhanh lại hứng khởi nói, “Nhưng ngồi máy bay chơi rất vui ba nhé, con có thể nhìn thấy những đám mây bay! Ba, về sau con muốn học lái máy bay!”

“Khụ. . . . . điều này để sau hãy nói. . . . .”

“Vậy con muốn học nhảy dù!”

“ . . . . .” Đường Húc Nghiêu cảm giác mình tương lai mình nhất định sẽ bị mắc bệnh cao huyết áp.

Hạ Thủy Tinh chớp đôi mắt, lông mi cụp xuống, vùi đầu vào trong ngực của Đường Húc Nghiêu, một cổ cảm giác ấm áp xông lên đỉnh đầu, ừm, giống như bỗng nhiên lại có chút buồn ngủ!

“Ba, con muốn đi ngủ.”

“Được.”

Đường Húc Nghiêu đặt con gái lên giường, rồi lấy chăn đắp cho con, sau đó bản thân canh giữ ở bên cạnh giường, “Muốn ba kể chuyện cổ tích cho con không?”

“Không cần, mẹ nói chính vì con nghe kể chuyện cổ tích hoang đường ba kể, mà lớn lên con mới trở thành Tiểu Ma Nữ thế này.”

“ . . . . .” Thật sự hoang đường như vậy sao?

Hạ Thủy Tinh ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, nằm trong chăn ấm áp, một bàn tay nhỏ bé còn đặt trong lòng bàn tay to lớn của ba, hài lòng nhắm hai mắt lại.

Đường Húc Nghiêu nhìn đồng hồ, tính toán sơ qua, đã hơn hai mươi giờ trôi qua, tinh lực của con bé thật sự tràn đầy đến đáng sợ!

Cúi đầu, nhìn công chúa nhỏ trên giường không bao lâu đã ngủ, hô hấp đều đều, trong mơ hồ phảng phất vị ngọt ngào, nên khóe miệng vẫn nhếch lên cười.

Thủy Tinh, bảo bối của anh!

Trong một năm chỉ có thể gặp bảo bối hai lần!

Cô bé chợt lật người, kẹp tóc ở trên đầu rơi xuống, Đường Húc Nghiêu đưa tay nhặt lên, ngắm nhìn nó ở trong lòng bàn tay.

Đây là chiếc kẹp tóc duy nhất trên thế giới này, chiếc kẹp tóc do tự anh thiết kế, sau đó tìm thợ chế tác chuyên nghiệp gia công nó, ở trên chiếc kẹp tóc là một chú cá nhỏ, mà vảy của chú cá đều được làm bằng kim cương, đủ mọi màu sắc, sáng lóa chói mắt, đây là quà sinh nhật lần đầu tiên của Thủy Tinh mà anh tặng.

Anh nhớ khi con gái nhìn thấy chiếc kẹp tóc này, hai mắt liền tỏa sáng, khi giơ đôi bàn tay nhỏ bé mềm mại ra nhận nó, thật đáng yêu vô cùng đáng yêu!

Khi đó con gái còn rất nhỏ, chưa hiểu biết nhiều thì khi cầm chiếc kẹp tóc này lên liền hôn, anh rất sợ con bé sẽ nuốt kẹp tóc vào trong bụng nên anh rất mong con bé có thể lớn nhanh lên một chút.

Một năm rồi lại một năm đi qua, con bé từ từ lớn lên, mỗi nửa năm anh đến gặp con bé, con bé đều lớn hơn trước một chút, càng lớn lên lại càng dính lấy anh, hiện giờ cứ nhiên còn dám một mình băng qua Thái Bình Dương đến gặp anh!

Còn nhớ rõ lần trước anh đến gặp con bé, con bé dính lấy anh, ôm anh, giơ tay bưng mặt của anh, nói cho anh biết, con bé đã học được thêm những chữ gì, thuộc thêm bài thơ nào, ca hát cho anh nghe, nhảy múa cho anh xem. . . . . Và dĩ nhiên là không thể thiếu cùng anh chơi game.

Cô bé bô bô nói một loạt, trong đôi mắt tràn đầy ý cười, không một chút trềm mặc giống như những đứa trẻ có gia đình không hoàn chỉnh khác..., vì vậy giúp nội tâm anh giảm bớt áy náy nhưng đồng thời lại có chút mất mát.

Có lúc thậm chí anh đã nghĩ, có phải không có anh mỗi ngày ở bên cạnh, cô bé cũng sẽ vẫn vui vẻ mà lớn lên không đây?

Đáp án, vào giờ khắc này, đã được công bố.

Xem ra, con bé rất nhớ, rất tưởng niệm người ba là anh!

Cúi đầu, nhẹ nhàng hôn gương mặt mềm mại của con bé, bảo bối ngoan, ba yêu con, hơn nữa sẽ rất nhanh cho con một nhà ba người chân chính!

Bất chợt, tiếng chuông điện thoại di động chấn động vang lên, Đường Húc Nghiêu nhẹ nhàng cau mày, đưa tay vào túi quần của mình, không phải điện thoại của anh, như vậy. . . . . Là điện thoại của Thủy Tinh sao?

Ánh mắt nhanh chóng quét một vòng, cuối cùng tầm mắt rơi vào ba lô dẫu tây bị con bé vứt sang một bên.

Nhìn cái ba lô dẫu tây đó, Đường Húc Nghiêu không nhịn được muốn cười, sao lại tạo hình cho chiếc ba lô thành quả dẫu tây chứ? Con bé sẽ không vừa đeo ba lô vừa chảy nước miếng chứ?

Đưa tay cầm ba lô dẫu tây lên, kéo khóa ra, từ bên trong lấy ra chiếc điện thoại di động màu hồng hình Hello Kitty, trên màn ảnh lóe sáng bốn chữ lớn ——“Người con yêu nhất” .

Người con yêu nhất?

Anh biết là ai rồi!

Hồ hấp, có chút rối loạn.

Vừa đứng dậy đi ra ngoài phòng nghỉ ngơi, vừa nhấn nút trả lời.

“Hạ Thủy Tinh! Con là đồ nhóc con thối! Con ăn gan hùm mật báo rồi phải không? Sao con dám cứ nhiên một mình bay qua nửa vòng Trái Đất? Có phải con muốn ăn đòn không? Con thật sự cho rằng mẹ không nỡ đánh con sao?”

Một đầu kia, Hạ Hải Dụ giận đến sắp té xỉu, đối với điện thoại di động găm thét.

Thậm chí Đường Húc Nghiêu bị tiếng quát của cô làm chấn động lỗ tai, khẽ để điện thoại di động ra xa, thở dài, “Là anh. . . . .”

231. Chương 231: Càng Cứng Chiều Hơn

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ chợt dừng lại, á, sao lại là anh nghe?

Trời ạ, vừa rồi cô hung dữ như cọp mẹ vậy, đã bị anh nghe sao?

Đồ mờ hôi !!

Hạ Thủy Tinh, con hại người khác không ít!

Nhưng mà, cô còn đang rất lo lắng cho con bé!

Hạ Hải Dụ nuốt nước miếng một cái, cẩn thận từng li từng tí hướng Đường Húc Nghiêu hỏi, “À. . . . . Thủy Tinh ở chỗ của anh à. . . . .”

“Ừ, đang ngủ trong phòng nghỉ ngơi ở phòng làm việc của anh, con bé rất tốt.”

“Vậy thì tốt rồi!” Hạ Hải Dụ thở phào một cái thật dài, thấp thỏm này giờ cuối cùng cũng buông xuống được.

Cô vẫn còn ở Los Angeles, vừa mới từ miệng của Tiểu Tiểu biết được tin tức Thủy Tinh một mình chạy về nước, làm cô sợ tới mức trái tim như muốn văng ra, quả thật so với tin tức khủng bố còn phải kinh khủng hơn!

Cô cũng biết quỷ nhỏ kia chắc chắn sẽ không nghe lời như vậy, mặt ngoài thì ngọt ngào giống thiên sứ, nhưng khi làm chuyện xấu thì không khác gì tiểu ma nữ, không trách được ngày đó lại cười một cách cổ quái đến vậy, nguyên lai là sớm đã dự mưu!

Giờ con bé đã bình an rồi, cô cũng có thể thoáng yên tâm!

Nhưng . . . . .

“Chờ Thủy Tinh tỉnh, anh để con bé nói chuyện điện thoại với em nhé, em muốn mở video nhìn con bé.”

“Bây giờ nhìn luôn nhé.” Đường Húc Nghiêu khởi động chức năng video của điện thoại di động, lần nữa trở về phòng nghỉ ngơi.

Rất nhanh, trên màn hình Hạ Hải Dụ trông thấy được khuôn mặt say ngủ của Hạ Thủy Tinh, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, vẻ mặt lại càng thêm ngọt ngào, khóe miệng khẽ cong lên, giống như gặp được mộng đẹp.

Vừa ngây thơ vừa đáng yêu!

Hơn nữa còn rất xinh!

“Hải Dụ, em nhìn thấy chưa?”

“Dạ, thấy được, Thủy Tinh ngoan chứ!”

Đường Húc Nghiêu đưa tay ra kéo chân cho con gái, tay bé nhỏ bị cô bé vùng ra ngoài lần nữa trả về trong chân, sau đó cầm điều khiển điều hòa lên, điều chỉnh nhiệt độ thích hợp.

“Anh thật cẩn thận!” Hạ Hải Dụ dịu dàng tán thưởng.

Đường Húc Nghiêu cười lắc đầu, “Em cũng phải tự chăm sóc mình cho tốt, công việc trao đổi còn mấy ngày nữa mới kết thúc đi!”

“Còn hơn một tuần nữa, nên em giao Thủy Tinh cho anh.”

“Được, anh sẽ chăm sóc con thật tốt!”

“Không nên cưng chiều con bé quá anh nhé!”

“Anh biết rồi.”

“ . . . . .” Biết mới là lạ!

Hạ Hải Dụ không nhận được liếc mắt xem thường, không cần nghĩ cũng biết con gái là trời! Nhưng thôi, dù sao con bé cũng được nghỉ hè nên để con bé được đi chơi thỏa thích! Hơn nữa ngàn dặm xa xôi, cũng không thể để con bé mất công đến được!

Hai người rồi rảnh hàn huyên mấy câu, sau đó mới lưu luyến cúp điện thoại.

Sau đó, Đường Húc Nghiêu trở lại phòng làm việc, xử lý mười mấy văn kiện, cũng thông báo cho thư ký của mình tạm thời hủy bỏ một hội nghị cùng hai hoạt động thương nghiệp, bởi vì anh không muốn rời khỏi phòng làm việc, nếu không con gái tỉnh dậy lại không tìm được anh mất!

Tối gần tới, Hạ Thủy Tinh rốt cuộc cũng tỉnh.

“ô oa. . . . .” miệng nhỏ nhắn mở ra, ngáp một cái, hai mắt to mông lung còn có chút buồn ngủ, nhưng cô bé đã ngủ rất lâu, nên giờ thấy hơi đau lưng!

Ba đâu rồi?

Ba sẽ không để mình một mình ở đây chứ?

Nếu vậy thật thì ba không còn tốt nữa!

Nhưng chắc chắn ba sẽ không thế!

Rất tự tin, Hạ Thủy Tinh lật người xuống giường, rón rén đi tới cửa phòng nghỉ ngơi, kéo cửa ra, len lén nhìn bên ngoài.

“Ừm. . . . . Nói cho bọn họ biết, đây là giá cả cao nhất chúng ta có thể trả. . . . . Không thể thương lượng nữa. . . . . Nếu bọn họ không chịu, chúng ta chỉ có thể nói thật đáng tiếc. . . . . Ừm, theo lời tôi nói mà làm, trong vòng ba ngày nhất định đối phương sẽ chủ động tới tìm chúng ta. . . . . Ừm, cứ như vậy đi!”

Sau khi Đường Húc Nghiêu kết thúc cuộc gọi cùng một vị trưởng phòng, quay đầu, nhìn về hướng phòng nghỉ ngơi, “Đi ra đi!”

“Ba!” Hạ Thủy Tinh ‘cộp cộp cộp’ đã chạy tới, liền chạy như bay nhào vào trong ngực Đường Húc Nghiêu, “Ba, ba làm hết việc chưa?”

Cô bé biết ba bận bịu nhiều công việc, phải quản lý cả một tập đoàn, bình thường ngay cả ngày nghỉ cũng không có, nhưng ba luôn giành thời gian đến thăm cô bé, dù một lần cũng không trễ hẹn!

“Ừm, ba làm xong rồi!” Đường Húc Nghiêu ôm lấy con gái, mỉm cười vuốt ve gương mặt ngây thơ của con gái, trên miệng của con gái vẫn còn lưu lại dấu vết khi ngủ.

“Ba thật lợi hại! Cho nên con quyết định thay ba ăn mừng một cái!” ánh mắt Hạ Thủy Tinh tỏa sáng lấp lánh, bên trong cất giấu mưu kế nhỏ.

Ăn mừng?

Nụ cười bên khóe miệng của Đường Húc Nghiêu có chút đùa giỡn.

“Thủy Tinh muốn ăn mừng gì cùng ba?”

“Ăn kem rất ngon nha, công việc của ba khổ cực như vậy, nhất định phải ăn một cái để chúc mừng ba đã hoàn thành!”

Đường Húc Nghiêu véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, “Là con muốn ăn kem đi, phải không?”

“Ba không muốn ăn kem sao?” Thành công đem vấn đề ném trả cho anh

“Được rồi, muốn ăn!”

“Vậy con bồi ba cùng đi ăn!” Được tiện nghi còn khoe mẽ.

Hai mươi phút sau, tại một cửa hàng bán kem nổi danh ở thành phố T.

Ở vị trí trong góc, Hạ Thủy Tinh lười biếng nằm trên đùi của Đường Húc Nghiêu, hai tay đang cầm đồ chơi ghép hình mà cửa hàng tặng, cô bé rất thích chơi cái này, ghép hình Kim Tự Tháp của Ai Cập..., ghép hình tháp Eiffel của nước Pháp á..., những đồ chơi đó cô bé đều đã chơi qua, nhưng ghép hình Tôn Ngộ Không Đại Náo Thiên Cung thì cô bé vẫn chưa chơi!

“Thủy Tinh, con có thể ghép được không?”

“Dĩ nhiên có thể! Rất nhanh con sẽ hoàn thành! Chỉ cần ba khích lệ con một chút!”

Nói xong, cô bé há mồm ra, Đường Húc Nghiêu cũng rất phối hợp, dùng muống nhỏ múc kem dâu tây đút tới bên miệng cô bé.

Hạ Thủy Tinh nhanh chóng nuốt xuống, sau đó cười thỏa mãn, tiếp tục chơi ghép hình, ngón tay nhỏ bé mượt mà nhưng động tác rất nhanh, lật tới lật lui các miếng ghép có màu sắc khác nhau.

Đường Húc Nghiêu để cái muống xuống, giúp con gái lau khóe miệng một cái, sau đó lại tiếp tục, một muống tiếp một muống, hai cha con không nói nhiều với nhau nhưng mười phần ăn ý.

Chung quanh, rất an tĩnh, an tĩnh có chút không giống bình thường.

Chỉ là nhân viên trong cửa hàng và các phái nữ khác đều chăm chú quan sát cha cha con quá mức xuất sắc này, trong lúc nhất thời, đều quên mất mình nên làm gì.

Nhưng Đường Húc Nghiêu cùng Hạ Thủy Tinh đều xem thường bọn họ, chỉ coi sự tồn tại của bọn họ giống như không khí vậy.

Bỗng ——

Ánh đèn flash lóe lên ở chỗ xa, đi theo là tiếng “tách” một cái!

“Ba, có người chụp ba con mình thì phải?”

232. Chương 232: Không Được Đổi Ý

” Sợ là chụp chúng ta!” Đường Húc Nghiêu vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái “Thủy Tinh, kính mắt lớn của con đâu rồi, mang theo không? !”

“Có mang theo, ở trong túi ạ!” Ngón tay ngắn ngắn mập mạp chỉ vào cái bàn ở góc.

Đường Húc Nghiêu hài lòng gật đầu, đưa tay lấy cái túi sách dẫu tây của bé ra, kéo khóa kéo, tìm được cái kính mắt bên trong, dịu dàng đeo lên giúp bé, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt bị che đầy hơn phân nửa.

Thủy Tinh nhếch miệng mà cười cười , “Ba, xem con đẹp không? !”

“Đẹp!” Đường Húc Nghiêu thật lòng nói , trong mắt anh Thủy Tinh là đứa bé đẹp nhất!

“Ba cũng rất đẹp!” Hạ Thủy Tinh không keo kiệt ca ngợi ba mình, ngồi trên đùi Đường Húc Nghiêu, ngẩng đầu nói, “Ba, con ăn xong rồi, chúng ta đi thôi!”

“Tốt, ba dẫn con về nhà.”

Về nhà!

Hai chữ thật ấm áp!

Ánh mắt của Hạ Thủy Tinh trong nháy mắt sáng lên, cho dù bị kính mắt lớn che mắt, nhưng ánh sáng mong đợi không thể nào giấu diếm được.

Tính tiền xong, tay lớn dắt tay bé khỏi cửa hàng Ice Cream, đồng thời, lại chớp nhoáng giết vô số phim ảnh, nhưng đều không nhìn thấy dáng vẻ chân chính của cô bé.

Đường Húc Nghiêu môi mỏng giương nhẹ, anh sẽ không để cho con gái ra ánh sáng, bởi vì anh muốn cô bé cùng những đứa bé bình thường khác có tuổi thơ giống nhau, tuổi thơ vui vẻ.

Lamborghini một đường chạy băng băng, cuối cùng ngừng lại trước một ngôi nhà riêng ở vùng ngoại ô.

“Ba, là chỗ này ă? !” Hạ Thủy Tinh tò mò hỏi .

“Ừ.”

Đường Húc Nghiêu cởi dây an toàn ra, đi xuống xe trước, sau đó sang chỗ bên kia ghé ngồi của tài xế, mở cửa xe, ôm con gái xuống, “Đi thôi, chúng ta đi vào!”

Hạ Thủy Tinh gật đầu một cái, ngoan ngoãn đi theo Đường Húc Nghiêu vào bên trong, bắt đầu từ cửa, đầu nhỏ của bé chưa có ngừng nghỉ, trái trái phải phải ngắm nhìn khắp nơi, cuối cùng tầm mắt khóa ở vị trí phía dưới nhà để xe .

Nơi đó, đang có mấy tên nhân viên tạm thời của Đường Húc Nghiêu cúi xuống tiến hành bảo dưỡng xe hơi, còn có mấy chiếc xe thể thao khác cũng được bảo trì.

Oa!

Ba có thật nhiều xe !

Ánh mắt Hạ Thủy Tinh nhìn không chớp, im lặng nuốt nước miếng.

Đường Húc Nghiêu cúi đầu nhìn con gái, “Thủy Tinh, con thích những cái này không? !”

“Thích!” Hạ Thủy Tinh thèm thuồng nói, nhưng ngay sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn lại nhú lại, “Nhưng mà mẹ nói con không đủ 18 tuổi thì không cho phép đụng vào những chiếc xe kia!”

“Mẹ nói rất đúng.”

“ . . . . .” Hạ Thủy Tinh chu cái miệng nhỏ nhắn vào, tại sao ba luôn luôn anh minh cũng không sáng tỏ như vậy? !

Đường Húc Nghiêu khẽ cười, giơ tay lên nhéo nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, “Thủy Tinh ngoan, chờ con trưởng thành, ba sẽ đem những xe kia cho con, có được hay không? !”

“Con không cần !”

“Hả? ! Tức giận? !”

“Không có! Con không ngại thơ như vậy!”

Đường Húc Nghiêu thiếu chút nữa bật cười, đây không phải là ngại thơ thì là cái gì? !

Anh chợt rất muốn trêu chọc bé, “Thủy Tinh, con không thể không nhận đâu!”

“Tại sao? !”

“Bởi vì ba là ba Thủy Tinh! Ba tặng cho Thủy Tinh, Thủy Tinh sẽ phải nhận , vì Thủy Tinh là đứa con duy nhất của ba!”

“Việc này ba lại sinh một đứa con nữa không phải tốt sao? !”

“ . . . . .”

Thảm bại!

Nói xong, hai cha con đã bắt tri bắt giác đi vào nhà.

Sau khi đi vào, chuyện thứ nhất Hạ Thủy Tinh làm chính là muốn tắm.

“Ba, con tự tắm được rồi, từ năm trước bắt đầu đi học con đều tự mình tắm rồi !”

“Được rồi!” Đường Húc Nghiêu giúp bé chuẩn bị xong nước ấm, sau đó chuẩn bị khăn lông các loại, liền ra khỏi phòng tắm.

Sau đó gọi điện thoại cho tiệm bán hàng độc quyền, phái người mang một ít quần áo trẻ em đến,

Nửa giờ sau, Đường Húc Nghiêu gõ cửa, “Thủy Tinh, con tắm xong chưa? !”

“Còn chưa xong ạ!”

“Con tắm lâu rồi mà, nhanh lên một chút đi, một lát nữa nước lạnh”

“Con biết rồi, ba!”

Bên trong phòng tắm, Hạ Thủy Tinh đang cùng một đám bọt chiến đấu, thật là kỳ quái, bình thường bé dùng sữa tắm rất tốt, tại sao cái này của ba lại khó dùng như vậy, đến cả mùi vị đều quái quái sao ấy!

Bé lấy sữa tắm thoa lên người, nhưng mà trơn mượt, bắt cũng bắt không được!

“Thủy Tinh, con vẫn còn đang tắm sao? !”

“Dạ!”

“Có cần ba giúp một tay hay không? !”

“ . . . . .” Dừng một lúc, “Được rồi, ba vào đi!”

Được cho phép, Đường Húc Nghiêu thở phào nhẹ nhõm, tiểu gia hỏa cũng mè nheo thật lâu, anh thật sợ cô bé té xỉu ở bên trong!

Đẩy cửa ra, anh sải bước đi vào, chỉ thấy trong phòng tắm một mảnh hỗn độn, giống như vừa mới xảy ra Đại Chiến Thế Giới lần thứ ba.

Thủy Tinh ngâm mình ở trong bồn tắm to, vẻ mặt rất bi thống, “Ba, sữa tắm của ba là loại gì, làm con khó khăn như này!”

“ . . . . .” Đường Húc Nghiêu ngớ ngẩn, trầm ngâm nhìn, trời ạ, cô bé dùng không phải là sữa tắm, mà là bọt cạo mặt của anh! Cũng khó trách bé dùng sai, trên mặt bình là tiếng Đức!

“Thủy Tinh, con cảm thấy trên người có thoải mái không? !”

“Con khỏe ạ, chỉ là hơi ngứa chút thôi.”

Xong rồi!

Có thể là bé quá nhạy!

Nhất thời Đường Húc Nghiêu cảm thấy trời đất u ám!

Vội vàng bỏ qua nước trong bồn tắm, sau đó dùng vòi hoa sen phun lên người bé đem tất cả bọt trên người bé chảy đi, cảm ơn trời đất, trên người của bé không có nổi lên các loại mụn hồng gì đó .

Dùng khăn lông lớn đem bé cuộn lại giống cái bánh tét nhỏ rồi ôm ra ngoài.

“Thủy Tinh, có còn thoải mái hay không hả con? !”

“Không có, chính là lòng tự ái rất được áp chế, vốn người ta còn muốn biểu hiện một chút chính mình, nhưng mà không nghĩ tới thành ra như vậy. . . . . Ba có phải hay không cảm thấy con rất vô dụng? !”

“Dĩ nhiên là không rồi, Thủy Tinh của ba là lợi hại nhất!”

“Ba, con muốn học tiếng Đức!”

“Được”

“Cái chuyện mất mặt này ba không được nói ẹ!!”

“Được.”

“Ba nhất định phải nói lời giữ lời!”

“Được.”

“Ba con nghĩ muốn một em trai!”

“Được.”

Ba giây sau, Đường Húc Nghiêu khóe miệng co giật.

Hạ Thủy Tinh nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, lộ ra nụ cười gian trá, “Ba đã đáp ứng, không được đổi ý!”

233. Chương 233: Không Có Bóng Ma

“. . . . .” Đường Húc Nghiêu khẽ thở dài, đứa trẻ quá thông minh là một chuyện cực kỳ đau đầu!

Vuốt ve đầu nhỏ của con gái, cưng chiều nói, “Ba giúp con sấy tóc trước.”

“Vâng!”

Hạ Thủy Tinh ngồi ở trên giường, ngoan ngoãn ngẩng cao cổ, Đường Húc Nghiêu động tác dịu dàng giúp con sấy khô tóc.

Có ba ba yêu mến , Hạ Thủy Tinh hài lòng, nhưng tính tình hiếu động bé tuyệt đối không chịu đi ngủ, lôi kéo tay Đường Húc Nghiêu, đi tới ban công, “Ba, chúng ta đi ngắm sao!”

Rất thần kỳ, chưa tới năm phút đồng hồ, liền thấy sao băng.

“Thủy Tinh, con có ước nguyện gì? !”

Đôi mắt xinh đẹp xoay tròn một vòng, “ Con hi vọng có thể vĩnh viễn cùng ba mẹ một chỗ”.

Đường Húc Nghiêu gật đầu, anh cũng hy vọng như vậy.

Chín ngày sau.

Hạ Hải Dụ kết thúc công việc, trực tiếp từ Los Angeles bay về nước.

Cô thề, sau khi nhìn thấy Hạ Thủy Tinh- xú nha đầu kia, nhất định phải hung hăng đánh vào cái mũi nhỏ của bé!

Không thể tưởng tượng nổi !

Dám trộm dấu ký tên của cô đi làm hộ chiếu!

Máy bay hạ cánh, Hạ Hải Dụ hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng làm cho chính mình tỉnh táo lại, theo đám người ra khỏi cửa.

Tại đại sảnh phi trường, Hạ Thủy Tinh nằm ở trên lưng của Đường Húc Nghiêu, chiều cao có ưu thế, lập tức thấy bóng dáng mẹ, đôi tay quơ múa, hô to, “Mẹ, ở đây, ở đây!”

Hạ Hải Dụ nghe tiếng nhìn sang, trong lòng mâu thuẫn nặng nề.

Rốt cuộc là cô muốn ôm con gái nhỏ nhưng bao ngày để hung hăng hôn giải trừ xong nỗi khổ tương tư, hay là muốn đánh bé một trận trước để trừng phạt bé làm ình thiếu chút nữa hôn bay phách lạc đây? !

Do dự, bước chân không tự chủ được đến gần.

“Mẹ! Mẹ! Mẹ có nhớ con không? !” Hạ Thủy Tinh từ trên lưng của Đường Húc Nghiêu trượt xuống, chạy đến trước mặt Hạ Hải Dụ, đưa tay muốn cô ôm, sau đó ở trong ngực của cô, làm nũng, “Mẹ, Thủy Tinh rất nhớ mẹ! Mỗi buổi tối còn nằm mơ thấy mẹ!”

Rót thuốc mê, rót một cách chính xác!

Trong lòng Hạ Hải Dụ lửa giận lập tức biến mất, mình quyết tâm thật nhiều ngày vừa thấy bé thì cần phải hung hăng sửa chữa một bữa vậy mà quyết tâm cũng trong nháy mắt tan thành mây khói.

“Thủy Tinh, mẹ cũng rất nhớ con!” nói xong, dùng sức hôn xuống gương mặt cô bé, ươm, còn thơm như vậy, còn mềm như vậy! Đây là mùi vị đặc biệt của bảo bối!

Hạ Thủy Tinh cũng hôn mẹ một cái, thật, cô bé cũng nhớ mẹ!

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ cảm động đến muốn khóc, con gái của cô thật luôn trong lòng cô!

Vậy mà, nước mắt của cô còn chưa kịp chảy xuống, Đường Húc Nghiêu chạy tới trước mặt, đưa tay, ôm cả hai mẹ con.

Anh ở trên trán của cô đặt xuống một nụ hôn.

Hạ Hải Dụ mặt đỏ, làm gì chứ, con gái còn ở đây!

“Mẹ, trả lễ lại, mẹ cũng hôn lại cha một cái đi!” tiểu gia hỏa chỉ sợ thiên hạ không loạn còn giựt dây.

Hạ Hải Dụ có chút xấu hổ, nhưng vẫn nghe theo đề nghị của con gái, nhón chân, ở bên má Đường Húc Nghiêu nhẹ nhàng hôn một cái.

“A a a, chúng ta một nhà ba người cùng hôn qua, thật giỏi!” Hạ Thủy Tinh vỗ tay bảo hay, nhưng cô bé còn chưa thỏa mãn, “Trên ti vi ba mẹ đều hôn ở trên miệng đấy!”

Trên trán Đường Húc Nghiêu xuất hiện ba vạch đen, Hạ Hải Dụ cũng liếc mắt, về sau không cho con gái xem phim truyền hình đầy ngón ngang kia !

“Ba mẹ, chúng ta nhanh về nhà đi!” Tiểu gia hỏa vừa nhìn tình huống không ổn, vội vàng nói sang chuyện khác.

Một tay kéo ba, một tay kéo mẹ, Hạ Thủy Tinh đi ở chính giữa, vô cùng thỏa mãn.

Ba người ra khỏi đại sảnh phi trường, ra đến ngoài, Đường Húc Nghiêu phụ trách lái xe, mà Hạ Hải Dụ ôm con gái ngồi ở vị trí kế bên ghế tài xế.

“Mẹ, mẹ nhìn cái tòa nhà cao tầng kia kìa, thấy không, hôm trước con cùng ba mới đến đó!”

“Nhưng con còn không được chơi đủ!”

“Ba không cho con ngồi cáp treo, chưa đã ghê!”

“Mẹ, lần sau chúng ta cùng đi!”

. . . . .

Đọc theo đường đi, Hạ Thủy Tinh nói chuyện không ngừng.

Về đến nhà rồi mà cô bé còn chưa ngừng nghỉ.

“Mẹ, mẹ xem xem đi, những thứ này đều là đồ ba mua cho con mấy ngày nay, thật nhiều quần áo, còn có cả đồ chơi!” Vừa vào đến nhà, Hạ Thủy Tinh bắt đầu khoe đồ mới.

“Còn, còn nữa, đây là hình con cùng ba mới chụp!”

“Mẹ, ba đã mua vé đi thăm vườn thú rồi, ngày mai chúng ta cùng đi xem Gấu Trúc nhé!”

Hạ Hải Dụ kiên nhẫn nghe con gái bô bô, mặc dù biết Thủy Tinh luôn luôn hoạt bát dọa người, nhưng mà từ trước tới giờ vẫn không khoa trương như này, từ trên đường về thì bắt đầu nói, miệng vẫn luôn không ngừng nghỉ.

“Thủy Tinh, con có khát không, con muốn uống nước không? !”

“Không cần không cần, con uống sữa tươi là được rồi! Ba đã mua cho con!” Tiểu gia hỏa lại rất kiêu ngạo mà nói, sau đó quay gót chân lại, chạy như bay về tủ lạnh phòng bếp.

Hạ Hải Dụ cười cười, không quan tâm đến các câu nói phiếm mà bảo bối nói, chợt, một bức hình vẽ nho nhỏ thu hút chú ý của cô.

Thủy Tinh rất thích vẽ tranh, cũng không phải là cô bé đối với phương diện này cảm thấy hứng thú, mà chỉ là cô bé thấy những màu sắc tươi gì đó tò mò mà thôi, thích hoa xanh lá xanh nhiều màu sắc, bác sĩ tâm lý nói, đó là màu sắc sáng rực rỡ nhất trong lòng của cô.

Mở bản vẽ ra, Hạ Hải Dụ cho là mình sẽ thấy bức hình một nhà ba người gì đó như những đứa trẻ bình thường thích vẽ, bình thường mà nói một đứa trẻ sinh ra trong một gia đình không hoàn chỉnh đều khát vọng hình ảnh như vậy.

Nhưng, Thủy Tinh lại vẽ mặt trước mặt sau chừng mười tờ, có hoa, có cây, có sao, có trăng sáng, nhưng không có kiểu đó!

Thật là kỳ quái!

“Mẹ, mẹ đang xem cái gì? !” Đang cầm sữa tươi trở về Hạ Thủy Tinh nghiêng đầu hỏi.

“Đang xem hình con vẽ!”

“Đây có phải cái gậy không mẹ? !”

“Gậy!” Hạ Hải Dụ đưa tay đến chỗ cô, kéo con gái đến bên cạnh mình, hỏi, “Thủy Tinh, con vẽ nhiều hình vẽ như vậy, tại sao đều không có vẽ ba mẹ và cả con nữa? !”

“Vẽ cái đó làm gì? ! Đều là người một nhà cần gì phải vẽ ra đấy!”

“. . . . .” Hạ Hải Dụ nội thương, được rồi, con gái của cô quả nhiên một chút bóng ma trong lòng cũng không có, là cô suy nghĩ nhiều!

234. Chương 234: Bí Mật Thư Phòng

Hạ Hải Dụ vừa mới thở phào một cái, nhưng mà sau một câu nói của Hạ Thủy Tinh cô lập tức trợn tròn mắt.

“Mẹ, mẹ cùng ba sẽ kết hôn sao? !”

Kết hôn? !

Sắc mặt Hạ Hải Dụ đột nhiên cứng đờ “Thủy Tinh rất muốn ba mẹ kết hôn sao”

“Ừ!”

Nhìn con gái nghiêm túc gật đầu như vậy, lòng của Hạ Hải Dụ bắt đầu rối rắm, xem ra cô không nghĩ nhiều, Thủy Tinh vẫn rất dễ ý!

“Thủy Tinh. . . . . Nếu như ba mẹ không thể kết hôn, có phải con sẽ rất khổ sở sao? !”

“Vậy cũng không đến nỗi, chúng ta bây giờ đều là người một nhà, chỉ là. . . . . Có một chút tiếc nuối thôi! Bố mẹ không kết hôn, vậy con cũng không có cơ hội làm hoa đồng rồi !”

“Con là vì làm hoa đồng mới muốn ba mẹ kết hôn hay sao? !”

“Đúng ạ!” Hạ Thủy Tinh nâng một quyển tạp chí lên, lật một tờ, ngón tay trắng nõn gật một cái, “Mẹ, mẹ xem, cái váy này rất đẹp đó, con vốn là muốn đợi đến lúc mẹ cùng ba kết hôn, con làm hoa đồng, vậy là có thể mặc cái này rồi !”

Trên trán Hạ Hải Dụ xuất hiện ba vạch đen, “Cho nên. . . . . Mục đích thực sự của con là vì mặc cái váy này? !”

“Đúng!”

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ nhất thời hồng mắt.

Tại sao con gái của cô luôn có suy nghĩ kỳ quái như thế? !

Trong đầu cô bé rốt cuộc chứa cái gì? !

Cô làm mẹ mà không biết ý nghĩ của con, thật thất bại!

Hạ Thủy Tinh trừng mắt nhìn, đem tạp chí khép lại, tựa như an ủi vỗ vỗ bả vai mẹ, “Không quan trọng mà mẹ, con có thể làm hoa đồng cho chú Thiệu Hành và dì Tiểu Tiểu, vậy là có thể mặc cái váy này rồi”.

Hạ Hải Dụ khước miệng co gập, rốt cuộc là cô nên cao hơn hứng hay khổ sở? !

“Thủy Tinh!” Ngoài cửa, Đường Húc Nghiêu chọt lên tiếng.

“Ba!” Hạ Thủy Tinh nghiêng đầu sang chỗ khác, nụ cười thật to.

Đường Húc Nghiêu đi tới, ôm cô bé lên, cưng chiều nói, “Thủy Tinh muốn mặc cái váy đó có phải không, ba đồng ý với con, nguyện vọng của con rất nhanh có thể thực hiện, ba mẹ sẽ kết hôn, con sẽ làm tiểu hoa đồng của chúng ta”.

“Vạn tuế!” Hạ Thủy Tinh hoan hô, ôm cổ của Đường Húc Nghiêu hôn tới tấp.

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ giật mình, không thể phủ nhận, tâm của cô vì câu nói của anh mà trở nên rung động, nhưng giữa bọn họ còn có vấn đề đã năm năm chưa giải quyết, chẳng lẽ bây giờ có thể sao? !

Bộ dáng của anh không giống nói giỡn, nếu như không chắc chắn anh sẽ không cam kết với con gái.

Rốt cuộc. . . . . Tình huống là như thế nào? !

Anh cái gì cũng đều không nói với cô? !

Trong đầu liên tiếp dấu chấm hỏi, Hạ Hải Dụ mờ mịt nhìn Đường Húc Nghiêu xoay người rời đi, anh đi làm.

“Mẹ, mẹ phải làm cô dâu rồi, mẹ đang xấu hổ có phải không? !” Hạ Thủy Tinh đi đến gần, hài hước hỏi.

Miệng nhỏ thở ra khí nóng khiến mặt Hạ Hải Dụ nóng lên, cô vội vã lui về phía sau, “Mẹ không có, con không được nói bậy!”

“Con không nói bậy !” Hạ Thủy Tinh che cái miệng nhỏ nhẩn cười trộm, “Con xem trong phim truyền hình đều diễn như vậy, cô dâu trước khi kết hôn đều ngẩn người, và đỏ mặt!”

Hạ Hải Dụ nghiêng rằng, “Hạ Thủy Tinh, về sau không cho con xem phim truyền hình nữa!”

“Trong phim hoạt hình cũng diễn như vậy đó!”

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ khẽ thở dài, nỉ non, “Thật ra thì. . . . . Mẹ có chỗ không nghĩ ra. . . . . Ba con cũng không nói với mẹ. . . . .”

“Mẹ có vấn đề gì không nghĩ ra, mẹ có thể nói cho con biết, con thông minh hơn mẹ, con sẽ nghĩ thay mẹ!”

“ . . . . .” Thật tri kỷ! Mặc dù trong lời nói còn mang theo chút ý khi dễ cô!

Ai, chuyện như vậy sao có thể nói với con gái chứ!

Không thể!

Tuyệt đối không thể!

Hạ Hải Dụ lắc đầu một cái.

“Ai , sao mẹ với ba đều giống nhau, đều thần thần bí bí!”

“Con nói cái gì? ! Ba con cũng thần thần bí bí? !”

“Vâng ạ!” Hạ Thủy Tinh kéo tay Hạ Hải Dụ, “Mẹ, mẹ đi theo con!”

“Đi đâu? !”

“Đi xem bí mật của ba!”

Hạ Thủy Tinh kéo Hạ Hải Dụ lên thư phòng lầu hai, mặc dù cửa có mật mã, nhưng mà đối với một người nào đó mà nói, việc này hoàn toàn không vấn đề, tay nhỏ bé soàn soạt soàn soạt nhẩn mấy cái, “Rắc rắc” một tiếng, cửa liền mở ra.

Hạ Hải Dụ nhú nhú mày, “Thủy Tinh, trộm vào phòng người lớn, thật không tốt!”

Hạ Thủy Tinh bĩu môi, đi thẳng vào.

Thư phòng trước mặt ước chừng khoảng 40m², bốn vách tường có hai mặt đều đã làm thành giá sách, Hạ Thủy Tinh mang đến một cái ghế đặt trước một kệ sách, rồi leo lên.

Nhìn ra được, động tác của cô bé rất nhuần nhuyễn, đã sớm không phải là lần đầu rồi !

“Thủy Tinh! Con làm cái gì, nhanh xuống đi, rất nguy hiểm. . . . .” Lời của Hạ Hải Dụ còn chưa nói xong, tay nhỏ bé của Hạ Thủy Tinh đã mò tới một quyển sách, mang nó xuống, sau đó phía đông của giá sách không biết thế nào, “Ồn ào” hạ xuống, chuyển động rồi.

Hạ Hải Dụ ngẩn ngơ, không dám tin, trong thư phòng này thậm chí còn có chỗ che giấu!

“Vèo” Hạ Thủy Tinh lại từ trên ghế nhảy xuống, lôi tay mẹ đi đến phía đông trước mặt, chỉ thấy trong vách tường cất giấu một két bảo hiểm.

Soạt soạt soạt, tay nhỏ bé lại đề, cửa két bảo hiểm lại mở ra.

“Mẹ, ẹ xem cái này!” Hạ Thủy Tinh vạch ra một đồng lớn gì đó vô giá, trực tiếp mang một phần văn kiện đưa cho Hạ Hải Dụ.

“Đây là cái gì? !”

“Đây chính là bí mật của ba!” Hạ Thủy Tinh kể đầu đuôi phát hiện của mình cho Hạ Hải Dụ, “Mẹ, mấy ngày trước con có nhìn lên thấy ba lấy ra văn kiện này, sau đó ba còn gọi một cuộc điện thoại thần thần bí, nhưng mà nói ngoại ngữ kỳ quái gì ấy, con nghe không hiểu!”

Thần bí như vậy? !

Chân mày Hạ Hải Dụ càng nhíu chặt lại.

“Thủy Tinh, nhìn lên đồ của người khác, là không đúng!”

“Ba không phải là người khác!”

Hạ Hải Dụ lắc đầu, “Không thể!”

Cô kiên định đem văn kiện bỏ vào két bảo hiểm, sau đó lôi con gái ra khỏi thư phòng, nghiêm túc nói, “Thủy Tinh, con làm như vậy thật không tốt, về sau không thể làm chuyện như vậy nữa, biết không? !”

“Mẹ không muốn xem sao? !”

“Muốn. nhưng không thể dùng phương thức này. Thủy Tinh, coi như ba mẹ cưng chiều con, nhưng con cũng không thể tùy hứng làm loạn, biết không? !”

“Được rồi, con hiểu rồi !” Hạ Thủy Tinh ngoan ngoãn gật đầu một cái.

“Ừ, như vậy mới là con gái ngoan của mẹ!” Hạ Hải Dụ cúi đầu, hôn tiểu bảo bối của cô.

Hai mẹ con trở lại phòng khách, mở TV.

“Mẹ! Ba ở trên TV này!”

Trên màn hình, Đường Húc Nghiêu đang trong buổi họp báo, “Hôm nay tôi muốn tuyên bố một quyết định quan trọng. . . . .”

235. Chương 235: Ai Mới Là Ngốc?

“Thị trường tập đoàn Đường Thịnh hôm nay có trị giá đạt tới điểm cao nhất trong lịch sử, so với năm năm trước thì gấp năm lần!”

“Tài sản đạt 350 tỷ.”

“Nhưng, từ bây giờ tập đoàn Đường Thịnh sẽ không còn tiến hành bất kỳ hoạt động thương nghiệp nào!”

“Tôi lấy thân phận chủ tịch tập đoàn cùng chủ tịch hội đồng quản trị của Đường Thịnh, ở đây tuyên bố, tất cả tài sản mà tập đoàn Đường Thịnh đang sở hữu bao gồm cả vô hình và hữu hình toàn bộ dùng cho việc thành lập quỹ ngân sách ‘Thủy Tinh’.”

“Quỹ ngân sách này ngày sau chủ yếu dùng ở các phương diện y học cùng giáo dục, triển khai ngân sách này không phải do mưu cầu lợi nhuận tính quyền góp mà hoạt động, mặt khác nó phục vụ đối tượng chủ yếu là những người bị tai nạn xe cộ ngoài ý muốn hay những người bất hạnh, đặc biệt là trẻ em”

“Mục đích là cải thiện đời sống, cùng phát triển, mọi người đều khỏe mạnh!”.

. . . . .

Kế tiếp Đường Húc Nghiêu nói cái gì, Hạ Hải Dụ hoàn toàn không có nghe thấy, cô đứng lên, bước chân lao đảo chạy ra phòng khách, lần nữa đi vào thư phòng, làm lại những bước mà Thủy Tinh làm trước đó, thuận lợi lấy được văn kiện kia.

Mở túi giấy ra, lấy tài liệu bên trong ra, thật dày, có chừng mấy chục tiểu phần, mỗi một phần đều đơn độc đóng sách, có độc lập ngoài mặt đều trích yếu, mỗi một phần, đều là tài liệu công ty chi nhánh của tập đoàn Đường Thịnh trải rộng các nơi trên thế giới, nội dung tường tận viết những hoạch định của công ty chi nhánh, chỗ ghi tên sớm nhất là ngày này năm năm trước, trễ nhất chính là một tuần trước.

Đây chính là việc mà anh làm trong năm năm này, năm năm trước anh trở về nước liền quyết định rồi, anh dùng cả tập đoàn Đường Thịnh để bồi thường cho cái chết của cha mẹ cô, hơn nữa, anh còn dùng phương

thức từ thiện, biến chiến tranh thành hòa bình, khiến bi kịch lần thứ nhất kết thúc đồng thời cũng tránh cho người ta giẫm lên vết xe đổ.

Anh thật khờ!

Năm năm, cứ nhiên một chữ anh cũng không nói với cô!

Nước mắt, không thể ức chế chảy ra, Hạ Hải Dụ đến hơi sức cũng không có khóc lớn tiếng, tất cả hơi sức của cô đều vì yêu anh mà bị rút sạch rồi, cuộc sống sau này, chỉ có ở cùng anh, cô mới có dũng khí mà hô hấp.

Có lẽ, tình yêu không có vĩnh viễn, dài mấy cũng đi không hết đau khổ tình trường.

Bên cạnh năm tháng đã qua, những kỷ niệm xinh đẹp, yêu đau khổ, đều bị bốn mùa chôn vùi, một đi không trở lại.

Chỉ còn lại có hoang vu, đoàn tụ sum vầy, một đường đi theo, cuối cùng không hối tiếc.

Sau đó, Hạ Hải Dụ không xem TV, cũng không quan tâm bất kỳ tin tức gì bên ngoài, chỉ là lẳng lặng cùng với con gái, cho đến trời tối.

Nửa đêm, cô chợt tỉnh lại, theo bản năng nhìn bên cạnh, Thủy Tinh đang ngủ ngọt ngào, mà giường một bên kia, là trống không.

Lòng, chợt trầm xuống, anh vẫn chưa về, hay là vẫn phải ứng phó với truyền thông!

Anh nhất định rất bận, mệt chết đi, có lẽ cả ngày cũng không ăn gì, có lẽ ngay cả nước cũng không có uống!

Đứa ngốc!

Đại ngốc!

Không tự chủ, nước mắt lại một lần im lặng làm ướt gối.

Sáng sớm, Hạ Hải Dụ đang trong yên tĩnh dần dần tỉnh lại, đầu đau muốn nứt.

Mắt rất đau, cô giơ tay lên vuốt vuốt, tầm mắt trở nên mơ hồ, không rõ ràng, sau đó, cô nhìn thấy trên tủ đầu giường, có một hình như móng tay nhỏ hình trái tim.

Vỏ sò!

Hình vỏ sò trái tim!

Năm năm trước ở Maldives, cô đã từng đã nhặt được một vỏ sò hình trái tim như vậy, nhưng ở trước mắt này, hiển nhiên là một con khác!

Thể tích ít hơn, màu sắc càng tươi hơn, bề ngoài bóng loáng, hình dáng hoàn mỹ.

Tủ đầu giường màu trắng, như là bạch sa trải thành bãi biển, mà vỏ sò hình trái tim, lại như một ngọn lửa đang thiêu đốt.

Cô cầm vỏ sò lên, màu đỏ xinh đẹp phía dưới, nhiều hoa văn hỗn loạn, cùng nhau, như vận mệnh luân hồi, làm cho hốc mắt cô lần nữa dâng lên.

Khi một người đàn ông đem chính lòng của mình dâng lên, vấn đề gì cũng đều không là vấn đề nữa!

Cô đưa vỏ sò đến bên môi, nhẹ nhàng hôn xuống.

Mím cười từ tận đáy mắt.

“Mẹ! Mẹ! Mẹ rời giường nhanh lên!” Cửa, bỗng chốc bị người từ bên ngoài mở ra, Hạ Thủy Tinh giống như một viên đạn tiểu pháo bắn ra chạy như bay tới đây.

Hạ Hải Dụ giang hai cánh tay nghênh đón con gái, sau đó đem thân thể nhỏ bé mềm mại của cô bé ôm vào trong ngực.

“Thủy Tinh, hôm nay sao con thức dậy sớm như vậy? !”

“Bởi vì. . . . .” Lời còn chưa dứt, Hạ Thủy Tinh mắt tinh phát hiện con sò nhỏ trong tay Hạ Hải Dụ.

Kinh hô lên một tiếng, tiểu gia hỏa lộ ra vẻ mặt không thể tin được, cô nghe mẹ kể câu chuyện xưa về vỏ sò, cũng đã nhìn thấy cái vỏ sò mà mẹ nhặt được, thế nhưng tại sao lại có cái thứ hai rồi? !

Nếu như nói người thứ nhất nhặt được là tình cờ, như vậy người thứ hai nhặt được nhất định là cố ý tìm!

“Mẹ! Đây là mẹ nhặt sao? !Mẹ thật là ngốc! Mẹ nhìn xem, một cái nhỏ như thật khó coi! Mẹ, nếu mẹ thích loại vỏ sò này, Thủy Tinh giúp mẹ đi lấy một đồng lớn ! Tùy tiện tìm mấy con sò lớn, rồi nhuộm màu là tốt nha! Màu sắc khẳng định so với con này xinh đẹp gấp trăm lần! Còn có, cái gì hình trái tim, hình thoi, hình bầu dục, hình tam giác, muốn hình gì cũng có thể! Mẹ, về sau mẹ không phải ngốc như vậy rồi ! Việc này chỉ có ngu ngốc mới có thể làm”!

“. . . . .” Mặt của Hạ Hải Dụ tối đen, im lặng.

Chợt, cửa có tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn, Đường Húc Nghiêu vẻ mặt phức tạp đứng ở cửa, ánh mắt nhìn về phía con gái đông cứng lại, trước nay chưa từng có “Tức giận” !

Hạ Thủy Tinh nghiêng đầu sang chỗ khác, thấy ba yêu quý, vội vàng chạy tới, làm nũng, “Ba! Sáng sớm tốt lành!”

Đường Húc Nghiêu không giống ngày thường ôm hôn cô bé chỉ “Ừ” một tiếng, sau đó nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của bé.

“Thủy Tinh, hôm nay ba không thể dẫn con đi khu vui chơi rồi.”

“Tại sao? ! Vé của chúng ta đã mua rồi mà!”

“A, vé vớt đi rồi, cho nên không đi được.”

“. . . . .” Mặt Hạ Thủy Tinh lập tức biến thành hình dạng quả khổ qua.

“Ngoan, chúng ta lần sau lại đi chơi!” Đường Húc Nghiêu vuốt vuốt đầu nhỏ của con gái, nhỏ giọng an ủi.

“Ô. . . . .” Hạ Thủy Tinh vẻ mặt đưa đám, ủ rũ cúi đầu đi ra khỏi phòng, thật thất vọng ! Thật đáng ghét!

Mà Hạ Hải Dụ ở trên giường, nhìn bóng dáng con gái trong nháy mắt biến mất, chợt cười thật to.

Con gái ngoan, là con tự làm tự chịu, ai kêu con nói ba là ngốc đây? !

“Cười đã chưa? !” Anh chợt lại gần, âm thanh khàn khàn.

236. Chương 236: Đi Gặp Một Người

“Được rồi! Cười đã rồi! Anh thật ngốc! Nhưng mà. . . . . em thích!” Hạ Hải Dụ ngẩng đầu, ở trước mặt anh, lần nữa hôn lên vỏ sò.

Vỏ sò có hình trái tim, có màu đỏ, rất giống cái mà cô đã nhặt được lúc trước, từ giờ chúng nó là một đôi cũng giống như bọn họ vậy!

Về buồn bực trên mặt Đường Húc Nghiêu dần dần tan biến, thay vào đó là sự nhu hòa.

Vỏ sò này là anh ở trên bãi biển Maldives nhặt được, không, phải nói là đào được .

Dù việc có thể tìm ra một vỏ sò giống của Hải Dụ vô cùng khó khăn, và xác suất thành công là vô cùng mong manh nhưng anh vẫn muốn thử một lần.

Khi đó, sức khỏe của cô ấy không được tốt, ban ngày còn phải chăm sóc cho cục cưng, cho nên đến khi đêm xuống cô ấy ngủ say rất nhanh, thừa dịp mỗi đêm cô say ngủ, một mình anh đến bãi biển tìm kiếm.

Bắt đầu từ chỗ gần nhất, dần dần xa dần, cơ hồ anh đã lật tung bờ cát trắng đó một lần lên, anh đã tìm thấy vô số vỏ sò với hình dạng khác lạ, nhưng, cái anh muốn tìm thì vẫn không tìm được.

Ngay khi anh đang thất vọng, thậm chí điên cuồng muốn tìm một chiếc cần câu đến đào bới toàn bộ bờ cát một lần thì cái vỏ sò ấy xuất hiện.

Một cái vỏ sò nhỏ không thể nào nhỏ hơn, nó rất nhỏ nên không dễ dàng gì lọt vào mắt con người, nhưng nó có màu đỏ thực đẹp mắt, khiến người ta thật vui sướng khôn xiết!

Khi anh nhặt vỏ sò lên, anh dùng ngón tay vuốt ve từng điểm từng điểm bề mặt thô ráp của nó, cảm giác được vuốt ve ấy khiến trái tim anh xúc động, sự xúc động này khiến anh tin rằng, tồn tại kỳ tích.

Anh nhìn cô, tóc dài hơi rối rũ xuống đầu vai, dung nhan mới vừa tỉnh lại, phớt trong suốt, môi cong lên, vừa tươi đẹp vừa đáng yêu.

Cô giật giật, vươn tay, chủ động kéo anh qua, có chút xấu hổ kéo ống tay áo của anh, giống như lúc mỗi khi Thủy Tinh làm nũng anh.

“ . . . . . ” Anh ngơ ngẩn, không rõ nguyên do.

“Chúng ta kết hôn đi!” cô nghiêm túc nói.

“Anh cũng đang có ý đó!” Anh chậm rãi cười lên, cầm tay của cô, mười ngón tay đan vào nhau.

Quan hệ giữa bọn họ, giống như có điều gì đó khác lạ, nhưng khác lạ ở điểm gì thì lại không nói cụ thể ra được, rõ ràng không có những cử chỉ rất thân mật, thậm chí ngay cả lời nói cũng chưa nói ra, nhưng chỉ cần đưa mắt nhìn nhau, trong đôi mắt đều nhiều hơn một phần gọn sóng lưu luyến lại làm cho sóng lòng người ta sôi sục.

“Ba, ba có điện thoại!” Hạ Thủy Tinh chợt chạy tới, đưa điện thoại di động đang không ngừng vang lên cho Đường Húc Nghiêu.

Anh nhận lấy, đi ra ngoài, giọng nói trầm thấp, “Ừ. . . . . Ông ấy sao rồi. . . . . ”

“Rất bình tĩnh, đang ở nhà cũ, câu cá, luyện Thái Cực, còn không có gì đặc biệt.”

“Tốt, đã biết.”

Sau khi cúp điện thoại, ánh mắt Đường Húc Nghiêu trở nên nặng nề.

Ở trong phòng, Hạ Hải Dụ nhanh chóng rời giường, áo ngủ cũng không kịp đổi, liền kéo con gái đến trước mặt, “Thủy Tinh, mẹ thay quần áo cho con, lát nữa chúng ta phải đến một nơi!”

“Ra ngoài? Không phải ba nói hôm nay không thể đến khu vui chơi rồi sao?”

Hạ Hải Dụ cười lắc đầu, “Không phải đi khu vui chơi, phải đi một nơi khác, một nơi Thủy Tinh chưa từng đến, nhưng là nơi con nên đến!”

“Dạ?” Hạ Thủy Tinh trừng mắt nhìn, rất hoang mang.

Hạ Hải Dụ mím môi không nói, mặc chiếc váy xinh đẹp cho con gái, sau đó lại giúp cô bé chải đầu búp bê, lấy ba lô dẫu tây của cô bé, đem các đồ vật tùy thân của cô bé nhét vào.

“Được rồi! Đi thôi!” Dắt bàn tay nhỏ bé của cô bé, đi về phía phòng khách.

Nghe thấy tiếng bước chân, Đường Húc Nghiêu chậm rãi quay đầu lại, hơi nao nao.

“Hải Dụ. . . . . Em đây là. . . . . ”

“Mang Thủy Tinh tới gặp ông ấy đi!”

Đại trạch Đường gia.

Đường Húc Nghiêu chậm rãi dừng xe lại, lão quản gia đã vội vàng chạy tới nghênh đón.

Cửa xe mở ra, lão quản gia nhìn thấy Hạ Thủy Tinh thì không khỏi ngẩn ra.

Cô bé này là . . . . ? !

Nhận thấy được lão quản gia đang tò mò chăm chú nhìn mình, Hạ Thủy Tinh ngẩng đầu lên, cười ngọt ngào với ông ấy, “Con chào ông, quản gia gia gia!”

“ . . . . .” Lão quản gia bị hù dọa, biểu cảm có chút mất tự nhiên.

Đường Húc Nghiêu ngược mắt hỏi lão quản gia, “Ông cụ đâu rồi?”

“Thưa thiếu gia, ông cụ đang câu cá ở bên hồ.” Lão quản gia cung kính đáp lời.

Đường Húc Nghiêu gật đầu một cái, dắt tay nhỏ bé của con gái đi tới bên hồ.

Một đường đi đến, Hạ Thủy Tinh tràn ngập tò mò, ba nói với mình rằng muốn mình đến gặp thái gia gia, mình lại có thái gia gia, thật ngoài tưởng tượng!

Không biết thái gia gia là người như thế nào đây?

Dù gì cũng là Thái gia gia của mình, mình không phải sợ.

Xuyên qua một con đường dài, đi đến gần bên hồ.

Hạ Thủy Tinh chợt dừng bước chân lại, buông bàn tay đang được ba nắm, mở ba lô dẫu tây tùy thân ra, từ bên trong lấy ra một cái gương, soi soi, ừm, rất tốt! Mặt không có bẩn, tóc cũng không bị rối!

Soi gương luyện tập mỉm cười mấy lần, OK!

Đường Húc Nghiêu nhìn cử chỉ đáng yêu của con gái, thấy buồn cười, “Thủy Tinh, con khẩn trương sao?”

“Một chút xiu mà thôi! Nhưng nhất định con sẽ nỗ lực làm thái gia gia thích con, con tin tưởng mình làm được!”

Hạ Thủy Tinh nhét cái gương nhỏ trở lại ba lô dẫu tây, sau đó kéo bàn tay của ba, nói, “Ba, đi thôi!”

“Được.”

Tiếng bước chân và đoạn đối thoại của hai cha con cô bé, thật ra đã sớm rơi vào lỗ tai của Đường lão gia, nhưng ông vẫn trấn định tự nhiên như trước.

“Gia gia!” Đường Húc Nghiêu nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Đường lão gia không trả lời, cũng không quay đầu lại, tiếp tục duy trì tư thế cầm cần câu.

“ . . . . .” Đường Húc Nghiêu âm thầm thở dài, đã sớm đoán sẽ nhận được loại đãi ngộ này.

Hạ Thủy Tinh chớp mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào hiện ra vẻ nghi ngờ, chẳng lẽ lỗ tai của thái gia gia không dùng được, nhưng rõ ràng mình đã nhìn thấy tay cầm cần câu của thái gia gia đã rung lên.

“Thái Gia Gia!” bỗng Hạ Thủy Tinh lên tiếng, dừng bảo chỉ có làm cho Đường lão gia sửng sốt, ngay cả Đường Húc Nghiêu cũng rất kinh ngạc.

“ . . . . .” Đường lão gia chậm rãi quay đầu lại, gương mặt nghiêm nghị, lặng im gợn vào tầm mắt của Thủy Tinh .

Cô bé mở to hai mắt, miệng nhỏ cũng hơi cong lên, oa oa, bộ dạng của Thái Gia Gia thật nghiêm túc nha!

Chỉ là, mình không sợ!

Tất cả phản động đều là hồ giảo mà thôi!

Không biết vì sao, trong đầu của cô bé chợt hiện ra câu danh ngôn này.

“Thái Gia Gia, ông vẫn khỏe chứ, con là Thủy Tinh!” Khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, tươi cười rạng rỡ.

Đường lão gia tử híp híp mắt, ánh mắt sắc bén khóa trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thủy Tinh . . . . .

237. Chương 237: Chờ Cõi Đi

“ . . . . .” Đường lão gia nửa ngày không nói gì, quan sát Hạ Thủy Tinh từ trên xuống dưới, trong lòng kinh ngạc vì sự dũng cảm của cô bé, lại dám nhìn thẳng vào ông, hơn nữa một chút sợ hãi cũng không có!

Đồng thời, Hạ Thủy Tinh cũng quan sát ông, mắt to chớp chớp, đáy lòng nghi ngờ, Thái Gia Gia làm gì lại nhìn mình như vậy nha, thật kỳ quái!

“Thái Gia Gia. . . . . Người. . . . .”

“Ngừng!” Đường lão gia giơ tay ra, cắt đứt lời nói của Hạ Thủy Tinh, “Ta không phải là Thái Gia Gia của cháu, ta họ Đường, cháu họ Hạ, không phải sao?”

“ . . . . .” Hạ Thủy Tinh bĩu môi, nhỏ giọng hừ, “Đúng là một người già bảo thủ!”

“Người nói cái gì? !” Đường lão gia nhíu lông mày, quả thật không thể tin được những gì mà lỗ tai nghe được, một đứa bé nhỏ như vậy mà dám nói về ông như thế?

“Không có gì!” Hạ Thủy Tinh lên tiếng phủ nhận, đứa ngốc mới thừa nhận! Nhưng lời mình nói là thật mà, ông trừng mình cũng vô dụng!

Đường lão gia nhìn chăm chú, ánh mắt sắc bén khóa chặt cô bé trước mặt, muốn từ trên người cô bé tìm ra một tia dấu vết, dũng khí mà cô bé có được là từ đâu mà ra?

Nhìn một hồi lâu, nhưng không lấy được đáp án mình muốn, Đường lão gia vẫn chưa từ bỏ ý định, buông cần câu trong tay, làm bộ đứng dậy.

“ . . . . .” Ngồi lâu, thắt lưng hơi đau, chân cũng hơi mỏi, vì thế khi đứng lên ông hơi lảo đảo.

“Thái Gia Gia! Cẩn thận!” Hạ Thủy Tinh phản ứng rất nhanh nhẹn, mặc dù còn nhỏ, nhưng tốc độ lại rất nhanh, thân thể nhỏ bé “Vèo” một cái liền vọt tới, đỡ Đường lão gia.

“Buông tay!” Đường lão gia quắc mắt, tuyệt không cảm kích.

Tay cô bé này thật mềm mại, trên người còn tỏa ra mùi thơm của sữa khiến ông thấy không được tự nhiên!

“Thả tay ra con sợ người sẽ bị ngã?” Hạ Thủy Tinh vừa lệch cổ, vừa ngửa đầu hỏi ông.

“Ngã hay không cũng không liên quan đến người!”

“Ai!” Hạ Thủy Tinh tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên có chút dữ tợn, “Con nói cho người biết nhé, người làm thế này không đáng yêu gì cả! Không trách được người đã già như vậy mà lại chỉ có thể một mình cô độc ngồi ở đây câu cá, nhưng cả cá cũng không thích người nên một con người cũng không câu được!”

“Người. . . . .” Đường lão gia giận đến mặt đỏ bừng bừng.

Đường Húc Nghiêu đứng ở một bên cười thầm, quét mắt một vòng đến giỏ đựng cá, quả nhiên là trống không, một con cá cũng không có! Mắt quan sát của Thủy Tinh thật tốt thật hơn người!

Hạ Thủy Tinh tròn mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không có chút sợ hãi nào, hỏi, “Người tức giận sao?”

Đường lão gia cười lạnh, “Ta đây sẽ không bao giờ chấp nhứt với một đứa trẻ!”

“Được vậy là tốt nhất! Con cũng không bao giờ chấp nhứt với một ông già tính khí khó ưa như ông!” bộ dạng Hạ Thủy Tinh cũng chẳng hề để ý, từ từ buông tay ra, sau đó chạy đến bên cạnh Đường Húc Nghiêu.

“Ba, chúng ta về đi thôi! Thái Gia Gia một chút đáng yêu cũng không có! Con không cần! Thái gia gia không tốt được như ông bảo vệ của trường chúng con!”

“ . . . . .” Đường lão gia thở hắt vì kinh ngạc, Xú Nha Đầu này cư nhiên so sánh ông với người bảo vệ của trường con bé học?

“Hạ Thủy Tinh, người đứng lại đó cho ta!” giọng nói uy hiếp vang lên, vừa cứng rắn, vừa không cho người ta khước từ.

Hạ Thủy Tinh dừng bước, từ từ quay đầu lại, một tia giảo hoạt thoáng qua đôi mắt.

“Thật xin lỗi người, hiện giờ con muốn nhanh chóng về với mẹ, có chuyện gì cứ để nói sau nha!”

Nói xong, bàn tay nhỏ bé lấy từ trong ba lô dẫu tây một cuốn sổ ghi chép và một chiếc bút nước, rồi ghi số điện thoại của mình lên.

Đi tới, nhét vào trong tay của Đường lão, “Bye bye thái gia gia!”

Lời còn chưa dứt, đã vội vã chạy, đến và đi như một làn khói.

Đường lão gia cắn răng mở miệng, vo tròn tờ giấy trong tay, nhưng thủy chung không thể chịu vứt nó đi được.

Xa xa, Hạ Thủy Tinh cười rất đắc ý, chờ coi đi, sớm muộn gì người cũng không chịu được, nhất định sẽ gọi điện thoại ỉn! Đến lúc đó, sẽ “Mời” mình đến đây!

San Francisco.

Vân Tiểu Tiểu uể oải không sức sống.

“Aizz. . . . .” Lần thứ một trăm lẻ một than thở, đặt cái gối vào trong lòng, nhưng vẫn cảm thấy trống rỗng.

Làm tổ trên ghế sofa đã đủ, liền đứng dậy đi về phía phòng bếp.

Thiệu Hành đang làm món Italy, mặc dù vẫn chưa làm xong, nhưng đã khiến người ta phải thèm nhỏ dãi rồi, nhưng quá đáng tiếc là gần đây cô không có khẩu vị để ăn uống.

Thiệu Hành ngẩng đầu nhìn thấy cô thì hỏi, “Sao vậy? Lại nhớ Thủy Tinh à?”

“Phải ha! Không biết khi nào thì con bé mới trở lại! Em nhớ con bé sắp chết mất!”

Kể từ khi Thủy Tinh đi, cô đã cảm thấy trong sinh hoạt tựa như thiếu đi thứ gì đó, mỗi ngày không nghe được nghe giọng nói ngọt ngào, không được thấy khuôn mặt tươi cười đáng yêu, giống như mặt trời cũng không còn rực rỡ được nữa rồi !

Thiệu Hành cười lắc đầu, buông thứ đang cầm trong tay ra, đi tới, nắm bả vai cô, không nhịn được hôn lên gương mặt đang nhăn nhúm của cô một cái, “Em thích trẻ con như vậy, không bằng chúng ta cũng sinh một đứa đi? ”

“ . . . . .” Mặt Vân Tiểu Tiểu trong nháy mắt đỏ lên, ập a ập ứng không lên tiếng.

“Không nói chính là ngầm cho phép?” Hấn tiếp tục trêu chọc cô.

Vân Tiểu Tiểu bĩu môi, không tự tin nói, “Nhưng em sẽ không chăm sóc tiểu bảo bảo được đâu! Ngay cả chính mình em còn không chăm sóc tốt được!”

“Không phải còn anh sao?”

Vân Tiểu Tiểu kinh ngạc há miệng, “Thiệu Hành, anh chính là người vạ năng sao?”

“Có lẽ là vậy, bởi vì anh nhất định gặp được một người ‘ngốc nghếch’ như em!”

“Ai là người ngốc nghếch chứ? Em rất thông minh mà? ” Vân Tiểu Tiểu không phục, giơ ngón tay ra đếm, “Em biết Taekwondo này! Hơn nữa em còn là một người mua sắm siêu cấp vô địch !”

“Tiểu Tiểu. . . . .” Thiệu Hành bỗng nhiên giật mình, đưa tay kéo tay cô qua, nghiêm túc hỏi, “Vì sao em lại thích mua sắm nhiều như vậy, thật sự em thích shopping đến thế sao?”

“Thật ra thì không phải . . . . . nguyên nhân là do khi còn nhỏ em đã bị bắt cóc, người xấu nhất em trong một căn phòng trống không, khi đó em rất sợ hãi, mặc dù sau đó cũng được cứu thoát, nhưng từ đó về sau

em nhìn rất sợ khi nhìn thấy một căn phòng trống rỗng, cho nên em rất thích mua sắm, để nhét đầy căn phòng . . . . . dần dần mua sắm trở thành thói quen. . . . . Taekwondo cũng là sau khi bị bắt cóc em mới học để phòng thân . . . . .”

“Đây cũng là nguyên nhân em không dám ở một mình trong căn phòng lớn? ”

“Vâng. Ở trong căn phòng lớn không phải em sẽ mua sắm càng nhiều sao? ”

“Vậy thì sau khi chúng ta kết hôn, chúng ta tìm một căn nhà nhỏ thôi, chỉ cần có một phòng ngủ một phòng khách, là được có phải không?”

“Như vậy có nhỏ quá không? Về sau con của chúng ta phải ở đâu đây? ” Vân Tiểu Tiểu vừa mới dứt lời, liền hận không cắn đứt lưỡi của mình được, muốn chết, mình đang nói cái gì vậy!

Tút tut tut. . . . . Điện thoại vang lên.

Cám ơn trời đất, vang lên thật đúng lúc!

“Di Tiểu Tiểu à, con là Thủy Tinh nè, con và ba mẹ sắp về rồi! Lần này về hai người sẽ cử hành hôn lễ luôn đấy dì ạ!”

238. Chương 238: Không Cho Thua

Nghĩa trang.

Mưa, từng hạt rơi xuống, tạo thành vũng nước nhỏ trên mặt đất, vũng nước từ nhỏ dần biến thành lớn, dần dần tràn qua hai đôi giày đen.

Dưới một cái ô thật lớn, Đường Húc Nghiêu cùng Hạ Hải Dụ đứng sóng vai nhau, từ đầu đến chân đều là màu đen, ngay cả đôi mắt của hai người cũng thâm trầm.

Khí trời rất lạnh lẽo, bên tai tiếng mưa rơi xen lẫn tiếng gió thổi, càng tăng thêm mấy phần thê lương.

Đặt trước bia mộ một bó hoa cúc trắng, tươi mới, tinh khiết, không chút tỳ vết.

“Thần Dật, rất xin lỗi anh, đã quá lâu rồi em mới đến gặp anh.” Hạ Hải Dụ nỉ non, giọng nói mang theo ghen ngào.

Trên bia mộ là bức hình, người đàn ông điềm đạm tươi cười, mày kiếm mắt sáng. Khí chất thanh cao trong sáng của anh vĩnh hằng ở thời khác này.

Hạ Hải Dụ khom người, giơ tay lên lau bức hình, đầu ngón tay, không kiềm chế được khe khẽ run.

Trong lòng mỗi người, cũng từng có người còn lại, dù có xa xôi bao nhiêu nhưng vẫn luôn ghi nhớ về nhau. Đời này không cách nào ở chung một chỗ với nhau, không thể thiên trường địa cửu, ở bên nhau trong một thời gian quá ngắn ngủi, khoảng thời gian đó cũng không có nhiều kí ức đẹp, chưa giành cho nhau nhiều lời tình cảm lãng mạn, nhưng chính người đã ở nơi xa xôi này đã cùng mình đi qua những tháng ngày của tuổi thanh xuân quan trọng nhất, những ngày tháng tươi đẹp nhất, rực rỡ nhất đó, cho tới khi mái đầu đã bạc thì khi nhớ tới con người ta luôn cảm thấy ấm áp.

“Thần Dật, em rất nhớ anh, thật sự rất nhớ!”

Nước mắt, kìm không được rơi xuống.

Mưa bỗng nhỏ đi, không hề báo trước, bầu trời trong hơn, ở nơi chân trời xa xôi chợt xuất hiện một dải sắc hồng.

Đường Húc Nghiêu ngửa đầu nhìn bầu trời một lúc, bùi ngùi nói, “Có lẽ là Thần Dật ở trên trời đang nhìn chúng ta !”

Hạ Hải Dụ lắc đầu một cái, cười mà rớm nước mắt, “Có lẽ, Thần Đất không ở trên trời. . . . . Có lẽ, anh ấy đã cười cá chép lên nhìn chúng ta. . . . .”

Ba ngày sau.

Một nhà ba người quyết định rời thành phố T trở lại San Francisco.

Trời tờ mờ sáng, mới chỉ qua 4 giờ, Hạ Hải Dụ liền tỉnh, nhưng là cô đã không thể ngủ nữa, cô phải đi ra ngoài, dạo bước trên thành phố này một lần cuối cùng!

Quay đầu, nhìn con gái đáng say ngủ bên cạnh mình, khóe miệng không kìm được cong lên.

Tầm mắt đi qua con gái, nhìn đến khuôn mặt đẹp trai, đôi mắt càng lan tràn ý cười.

Vừa mở ra mắt, là có thể nhìn thấy hai người mà mình yêu nhất, chính là hạnh phúc lớn nhất của cô!

Khuôn mặt nhỏ bé của con gái, với làn da trắng hồng, đang mỉm cười, hình như đang gặp mộng đẹp!

Mà anh luôn luôn ngủ không nhiều, nhưng có thể do bị con gái quấy rối nên đến giờ nên mệt mỏi, mới có thể ngủ tới lúc này .

Nhìn một lớn một nhỏ, cô sắp không kìm được!

Rất muốn hôn một cái!

Nhưng, lại sợ đánh thức bọn họ.

Suy nghĩ thiệt hơn, Hạ Hải Dụ nhẹ nhàng hôn gió hai người, sau đó tâm tình vui sướng xuống giường.

Sợ gây ra tiếng động, cho nên cô dứt khoát không đi dép, chân không trực tiếp đặt xuống sàn nhà lạnh lẽo, run rẩy ra khỏi phòng ngủ.

Sau khi rửa mặt qua, Hạ Hải Dụ liền ra cửa, khi tới cười, còn cố ý dừng bước lại, kiểm tra túi xách, xác định đã mang đủ những thứ thiết yếu, mới lại bước ra khỏi cửa.

Lúc này, sắc trời đã sáng hơn một chút.

Mặt trời ngày càng càng, ánh sáng ngày càng rực rỡ!

Bởi vì ở trong biệt thự vùng ngoại ô, có hơi xa, sau khi ra khỏi cửa không thể bắt xe luôn được, Hạ Hải Dụ phải đi bộ một đoạn mới đến được trạm xe buýt.

Nhìn bảng điểm dừng điểm đến ở trạm xe buýt, đúng là nơi mình muốn đến.

Đợi một lát, tuyến 256 liền tới.

Có thể là còn quá sớm, ở trên xe buýt kể cả tài xế, cũng chỉ có ba người, thêm cô là bốn.

Hạ Hải Dụ chọn một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, cửa sổ xe mở một nửa, bên tai có gió thổi qua, hơi lạnh, lại thoải mái.

Cô nhìn cây cỏ bên ngoài, sáng sớm, thật yên tĩnh!

Nhưng lòng cô, lại tràn đầy mong đợi!

Xe buýt cứ thế đi về phía trước, qua chốc lát đã đến trạm tiếp theo, không có ai xuống xe, cũng không có ai lên xe, tài xế nhanh chóng đóng cửa xe lại, tiếp tục đi.

15 phút nữa, cô ở trong lòng thâm trầm , cô chỉ cần ngồi 15 phút nữa thôi!

Đưa tay sờ túi xách, không tự chủ nở nụ cười.

Trên cầu vượt, Hạ Hải Dụ đứng ở bên rào chắn, trước mắt là biển rộng bao la.

Từ trong túi xách lấy ví tiền ra, rồi lấy tấm ảnh gia đình trân quý đặt trên ngực mình.

“Ba mẹ, con tới gặp hai người !”

“Hai người vẫn tốt chứ? ”

“Hôm nay, con muốn báo cho hai người một tin tức tốt!”

“Quý Thủy Tinh chính thức hoạt động rồi!”

“Hai người có nhìn thấy không, trụ sở của nó tọa lạc trên tào nhà mới xây ở đối diện, liếc mắt là có thể thấy!”

“Chọn ví trị này chính là vì để tưởng niệm hai người!”

“Ba mẹ, hai người có thể yên nghỉ rồi!”

Nỉ non, lòng Hạ Hải Dụ vừa chua xót vừa ngọt ngào, nước mắt đảo quanh hốc mắt, nhưng không phải là thương tâm, mà là hạnh phúc.

Năm giờ rưỡi, Đường Húc Nghiêu chậm rãi tỉnh lại, mở mắt ra, chỉ thấy con gái nhu thuận nằm bên mình, mà bên kia giường, trống trơn.

Đưa tay ra sờ, ga giường lạnh lạnh, có thể thấy được người đi đã lâu.

Cô ấy đi đâu vậy?

Đường Húc Nghiêu khê cau mày, suy nghĩ, rất nhanh liền biết đáp án.

Anh nhanh chóng rời giường, kéo cao chăn cho con gái, sau đó ra khỏi phòng ngủ.

Mười phút sau, cũng ra ngoài cửa.

Rất nhanh, anh tìm được cô ấy, ở xa xa, nhìn thấy cô đứng bên rào chắn, bóng lưng nhỏ bé yếu ớt.

Trên cầu vượt, hồi lâu mới có một chiếc xe chạy qua, anh nhẹ nhàng đi tới, đứng ở bên cạnh cô, cầm tay cô, cùng đứng sóng vai với cô.

Nước mắt của cô chảy xuống, là nước mắt của niềm hạnh phúc.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, hỏi, “Tâm huyết năm năm của anh, nhiều tiền như vậy, anh không phải tiếc nuôi sao? ”

“Tiếc chứ.” Anh thành thực gật đầu, dừng một chút, “Nhưng em đã dùng hạnh phúc của mình để đặt cược, anh sao có thể để em thua được?”

239. Chương 239: Toàn Bộ Đầu Được 0 Điểm

San Francisco phi trường quốc tế.

Đại sảnh rộng mở sáng ngời, người đến người đi, nhưng trong đám người bước ra có một nhà ba người làm người ta phải chú ý.

Tuy rằng trải qua chuyến bay đường dài nhưng trên mặt ba người lại không thấy chút mệt mỏi nào.

Người đàn ông mặc quần tây màu đen, áo sơ mi trắng, là sự phối hợp đơn điệu nhưng luôn kinh điển. Trên gương mặt anh tuấn là lông mày rậm, đôi mắt thâm thúy, còn có một đôi môi mỏng hấp dẫn, bất tri bất giác, khiến người nhìn si mê.

Bên cạnh anh, người phụ nữ mặc áo sơ mi chữ T cùng quần Jeans bạc, tóc dài đơn giản buộc thành đuôi ngựa, dáng vẻ trẻ trung, xem ra vẫn còn là sinh viên đại học, nhưng là trên khuôn mặt xinh đẹp mang vài phần quyến rũ phong tình, là hương vị của người trưởng thành, khiến người ta khó có thể suy xét. Cô ấy

không phải là một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành mỹ, nhưng khoe mắt đuôi mày đều có nụ cười, đem lại một ma lực, làm người liếc nhìn, sẽ cảm thấy toàn thân trở nên ấm áp.

Càng làm cho người ta không kịp thu ánh nhìn, là một cô bé đi giữa hai người, hai tay cô bé được hai người nắm lấy, cô bé như hoa như ngọc, tóc đen, da trắng, hiển nhiên là một búp bê phương Đông, vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, vô luận nhìn bao lâu cũng không dời mắt đi được.

Một hình ảnh đẹp đến vậy chính là điều mà lòng người ta luôn hướng tới. Kể cả những người bàng quan nhìn qua cũng có cảm giác vô cùng tốt tốt!

“Mẹ! Có rất nhiều cô nhìn lên ba!” cô bé không có ý tốt đưa tin.

“ . . . . .” trên trán người đàn ông nhất thời đổ mồ hôi.

“Ba! Cũng có rất nhiều chú nhìn lên mẹ!” cô bé lại nói lời xấu xa.

“ . . . . .” mặt người phụ nữ khẽ ửng hồng.

“Ba! Mẹ! Còn có rất nhiều người nhìn lên con! Nam nữ già trẻ đều có!” cô bé tiếp tục ồn ào.

“Hạ Thủy Tinh! Không cần lãng sang chuyện khác!” cả người đàn ông và phụ nữ cùng lên tiếng, cô bé vội vàng ngậm miệng lại, tròn mắt suy nghĩ.

Mười phút trước, khi ba người vừa xuống máy bay, cô giáo chủ nhiệm đã gọi ẹ, nói về thành tích cuối kỳ của cô bé.

Vâng, toàn bộ các môn đều được 0! Tất cả! Đều 0!

Bởi vì, mấy ngày đó cô bé bận phải đi làm hộ chiếu, không có thời gian lên lớp, không có tâm tư học hành, càng không có thời gian đến thi, cô bé đã bỏ thi !

Vốn cho là sau khi tựu trường cô bé sẽ được thi lại, không nghĩ tới cô giáo lại thông báo cho gia đình biết được!

Lần này, mình chết chắc rồi !

Hạ Thủy Tinh buồn bực, một khuôn mặt nhỏ nhắn đầy rối rắm, làm thế nào, làm thế nào, mẹ xem ra rất tức giận, ngay cả ba cũng không có biện pháp biện hộ ình được!

Có lẽ, mùa hè này sẽ không được nghỉ ngơi, mình sẽ vì chuyện này mà phải trả giá vô cùng thảm hại!

Hu hu hu, không thể thế được, những ngày nghỉ tốt đẹp của mình!

Mặc dù lần này mình vụng trộm về nước nhưng mình thu hoạch rất lớn nha!

Nhìn xem, cô bé một mình ra đi, lúc trở lại dẫn theo hai! Hơn nữa hai người sẽ lập tức kết hôn ! Công lao của cô bé lớn lao bao nhiêu! Cho nên tất cả các môn học đều được 0 điểm cũng không phải là vấn đề gì đáng kể cả!

“Ba, mẹ, đừng nghiêm túc như vậy mà! À . . . . . những người sắp kết hôn tâm tình đều tốt mà! Hai người cười lên đi! Cười lên mới tốt chứ!”

“ . . . . .” Đường Húc Nghiêu cùng Hạ Hải Dụ liếc mắt nhìn nhau, tuy cười nhưng so với khóc còn khó coi hơn!

Còn tâm tình gì mà kết hôn nữa đây, nếu là trong hôn lễ người ta vô tình hỏi, thì hết học kỳ con gái hai người được bao nhiêu điểm, bọn họ nên nói gì đây, thật quá mất mặt!

Hạ Thủy Tinh len lén nuốt nước miếng một cái, không dám nói lung tung nữa.

Đầu nhỏ quay đi, liếc mắt liến ngấm đến hai người đang đứng chờ.

“Chú Thiệu! Di Tiểu Tiểu!” Co cẳng chạy.

Ha ha, tìm được cứu tinh rồi !

“Thủy Tinh! Bảo bối! Ngoan quá!” Vân Tiểu Tiểu ôm cô bé không buông tay, Thiệu Hành cũng rất nhớ cô bé, liền hôn cô bé hai lần.

“Thủy Tinh, con có nhớ hai chúng ta không?” Vân Tiểu Tiểu cùng Thiệu Hành cưng chiều hỏi cô bé.

“Đương nhiên là có rồi!” Hạ Thủy Tinh nói thật lòng, nhưng cũng không khách khí điểm chút thuốc mê, “Mỗi ngày con đều nhớ đến chú và dì rất nhiều lần nha! Buổi tối còn nằm mơ tới chú và dì! Hì hì hì, con quyết định tối nay sẽ ngủ cùng hai người nha!”

“Thật tốt quá! ! !” Vân Tiểu Tiểu mừng rỡ không thôi, Thiệu Hành cũng cười nhưng có chút ngẫm nghĩ.

Đường Húc Nghiêu cùng Hạ Hải Dụ kéo hành lý đến gần, Thiệu Hành cùng Vân Tiểu Tiểu theo chân bọn họ cùng hàn huyên một hồi, sau đó một nhóm năm người liền cùng đi ra khỏi đại sảnh sân bay.

Bởi vì suy tính có nhiều người, Thiệu Hành đã cố ý lái chiếc xe RV đến .

Hạ Thủy Tinh ngồi trên ghế lái phụ, giả bộ ngủ. Nghĩ thầm chỉ cần tránh được hôm nay, là mọi việc sẽ tốt đẹp thôi!

Mấy người lớn ngồi ở phía sau tấm gấu với nhau.

“Hải Dụ, khi nào thì cậu cùng Đường Húc Nghiêu kết hôn?” Vân Tiểu Tiểu rất hưng phấn hỏi.

“À. . . . . Còn chưa chuẩn bị được gì . . . . .” Hạ Hải Dụ hơi hơi đỏ mặt.

“Cần phải nắm chắc cơ hội! Thừa dịp được nghỉ hè này liền kết hôn đi! Sau đó có thể trải qua một tuần trăng mật thật dài!”

“Ừm! Tiểu Tiểu nói rất đúng!” Đường Húc Nghiêu giơ hai tay tán thành.

Hạ Hải Dụ trợn mắt trừng anh, không cần khoa trương như vậy chứ, bộ dạng quá gấp gáp chưa kìa!

Tay nhỏ bé, len lén véo hông anh.

“. . . . .” Đường Húc Nghiêu ho nhẹ, lơ đãng ngược mắt, nhìn thấy dáng vẻ suy tính của Thiệu Hành.

Ba giây sau, anh quả nhiên liền hành động.

Thiệu Hành liếc nhìn Vân Tiểu Tiểu một cái, vui đùa mang theo vài phần nghiêm túc, “Tiểu Tiểu, không bằng chúng ta cũng nhân cơ hội này kết hôn đi, giống như em nói, đang là nghỉ hè, nên có nhiều thời gian để chuẩn bị hôn lễ và hưởng tuần trăng mật!”

“. . . . .” Vân Tiểu Tiểu động lòng, nhưng vẫn không nhịn được cãi lại, “Anh suy nghĩ tốt quá nhỉ! Ai muốn gả cho anh!”

“Không gả cho anh thì gả cho ai? Không phải em cũng đáp ứng sinh con cho anh rồi sao !”

“Anh anh anh. . . . . anh nói lảng nhảng gì thế. . . . . em đáp ứng anh bao giờ?” Vân Tiểu Tiểu lên tiếng phủ nhận, mặt lại đỏ bừng.

Hạ Hải Dụ mím môi cười trộm, xem ra, chuyện tốt của Tiểu Tiểu cùng Thiệu Hành cũng sắp đến!

Đảo mắt nhìn, liền nghĩ ra một chủ ý!

“Tiểu Tiểu, bằng không cậu đáp ứng Thiệu Hành đi, như vậy hai đứa bọn mình liền có thể kết hôn cùng nhau nha!”

240. Chương 240: Hạnh Phúc Quan Trọng

“Rất tốt! Anh đồng ý!” Thiệu Hành lập tức hưởng ứng.

Vân Tiểu Tiểu lại hừ lạnh một tiếng, “Mình anh đồng ý thì có ích lợi gì? Em không đồng ý!”

“Tại sao?” giọng của Thiệu Hành có chút nóng nảy.

Hạ Hải Dụ cũng không hiểu, “Đúng vậy, Tiểu Tiểu, tại sao? ”

“Bởi vì hai đôi chúng ta cùng kết hôn, Thủy Tinh chỉ có thể là hoa đồng cho cậu cùng Đường Húc Nghiêu! Thế nên tớ không làm!”

“Như vậy à. . . . .” Hạ Hải Dụ không nói nên lời, bạn ấy nói cũng phải, hai đôi lại không thể chỉ dùng một hoa đồng, mặc dù cô muốn cùng Tiểu Tiểu cử hành hôn lễ cùng nhau, nhưng cũng không thể để con gái cho hai người kia mượn, mặc dù con bé mới vừa khiến cô tức giận nổi trận lôi đình.

“Hải Dụ, lần này tớ làm phù dâu cho cậu là tốt rồi!” Ừm, cứ như vậy đi, làm phù dâu trước để học tập kinh nghiệm, chờ sau này lúc mình kết hôn, sẽ để Thủy Tinh làm hoa đồng! Ha ha, quá tốt rồi!

“Vậy để anh làm phù rể luôn đi.” Thiệu Hành chỉ có lui để bước tiếp.

Đường Húc Nghiêu vẫn không lên tiếng, nhưng mà với kết quả thu được này anh cực kỳ hài lòng, bởi vì anh không muốn cùng người khác cử hành hôn lễ cùng nhau, anh muốn duy nhất!

Được rồi, anh thừa nhận mình ích kỷ, nhưng anh nghĩ muốn cho Hải Dụ điều tốt nhất, muốn cô trở thành cô dâu độc nhất vô nhị!

Xe RV tiếp tục chạy, dọc theo đường đi là tiếng cười tiếng nói của mọi người, cảm giác giống như rất nhanh đã tới nơi.

Mấy người lớn xuống xe trước còn Hạ Thủy Tinh được Đường Húc Nghiêu bế xuống xe, bắt đầu là cô bé giả bộ ngủ, nhưng sau đó thật sự chìm vào giấc ngủ, ngay cả khi được bế xuống xe cũng không phát hiện ra.

Đường Húc Nghiêu bế con gái lên lầu, nhẹ nhàng đặt lên giường ngủ, Hạ Hải Dụ vội vàng giúp đỡ, cởi giày, đắp chăn, sau một lúc bận rộn, hai người nhìn nhau cười, mặc dù tuy con người luôn làm hai người lo lắng nhưng lại luôn đem đến rất nhiều niềm vui, niềm hạnh phúc cho hai người, mãi mãi là bảo bối của bọn họ!

Đơn giản sắp xếp hành lý, Đường Húc Nghiêu cùng Hạ Hải Dụ một trước một sau đi tắm, mà Thiệu Hành cùng Vân Tiểu Tiểu thì chạy thẳng tới phòng bếp bắt đầu nấu cơm.

Đã sớm mua nguyên liệu nấu ăn, còn mua cả trái cây, rượu cùng đồ uống, bọn họ tính toán hôm nay phải tổ chức một bữa chúc mừng!

Đeo tạp dề, rửa tay, Vân Tiểu Tiểu chuẩn bị ra tay, “Thiệu Hành, không phải hôm nay chúng ta làm món Italy sao?”

“Đúng. Món Italy là món điển hình của cơm Tây, hôm nay chúng ta liền làm một bữa tốt kinh điển!”

“Tốt tốt, anh làm nhanh lên, em sẽ ở một bên trợ giúp.” Vân Tiểu Tiểu vốn không có hứng thú với việc bếp núc, nhưng được ở một chỗ với người mình yêu thì dù làm gì cũng đều cảm thấy vui vẻ! Hơn nữa, bóng dáng của Thiệu Hành ở phòng bếp cực kỳ đẹp mắt! Nhìn anh nấu nướng quả thực rất nghệ thuật! Hơn nữa, thân là phái nữ, cũng không thể không bằng một người đàn ông, đây là vấn đề mặt mũi, cô phải cố gắng lên!

Thiệu Hành cười đáp ứng, đem những thứ đơn giản giao cho Tiểu Tiểu làm.

Đường Húc Nghiêu tắm xong trước, đổi xong y phục, đi tới, hỏi, “Cần tớ giúp một tay không?”

“Không cần!” Thiệu Hành quả quyết lắc đầu, không cần, không cần, thật sự không cần! Tài nấu nướng của ai đó thật quá “Kinh người”!

Đường Húc Nghiêu nhún mày, “Cậu không dạy nổi tớ sao?”

“Làm sao có thể?” Thiệu Hành ngượng ngùng cười, sống lưng lạnh một hồi.

“Vậy cứ để tớ hỗ trợ những chuyện nhỏ đi!”

“ . . . . .” Thiệu Hành dừng một chút, được rồi, nhìn ý này là biết anh không chịu đi, không đuổi anh nữa, nói không chừng lát nữa tâm huyết của anh dâng trào, kinh nghiệm lần trước học đồ ăn Pháp đã đủ khiến anh thống khổ lắm rồi, anh cũng không muốn lại phải bị hành hạ lần thứ hai!

Bưng một cái khay nhỏ, đưa tới, “Đây là khoai tây, bí đỏ đã nấu chín, cậu lấy bột mì bỏ vào rồi trộn lên, sau khi hỗn hợp này nhuyễn, cậu hãy dùng dao cắt nó thành từng sợi dài.”

Đường Húc Nghiêu gạt đầu một cái, “Nghe rất đơn giản!”

Thiệu Hành cười cười, “Chúc cậu thành công!”

Hơn một giờ sau, một bàn cao lương mỹ vị được làm xong, thịt bê sốt miếng, canh hoành thánh, chân giò hun khói phô mai thịt bò bít tết, cá sặc sốt cà chua, salad chỉ còn chờ món Ý kinh điển dọn lên bàn ăn.

Hạ Hải Dụ kêu Thủy Tinh dậy, sau đó đưa cô bé đi rửa tay, gần mười phút sau, hai mẹ con mới đến bàn ăn.

Đường Húc Nghiêu không kịp chờ đợi kéo cô ngồi xuống, “Đến đây, nhanh ngồi xuống.”

Hạ Hải Dụ chợt phát run, mặt Hạ Thủy Tinh thì khốn hoặc.

Đường Húc Nghiêu luôn tươi cười, chỉ chỉ món gần mình nhất, “Món này là ba làm! Hai người nếm thử xem hương vị thế nào!”

Hạ Hải Dụ cùng Hạ Thủy Tinh cùng nhìn nhau, rất ăn ý hỏi, “Đây là món gì? ”

“Món Italy được gọi là—— mì!”

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ nhìn con gái, Hạ Thủy Tinh cũng nhìn mẹ, đồng thời đổ mồ hôi.

Mì này mặc dù họ chưa từng ăn, nhưng qua tạp chí và ti vi họ đều thấy được, căn bản không có dáng vẻ lung tung lộn xộn giống thế này!

Hạ Hải Dụ nuốt nước miếng một cái, lấy lại tâm trạng, mặc dù nhìn có chút khó coi, nhưng không có nghĩa là mùi vị không ngon!

Được, cứ thử một chút xem sao!

Dè dặt cẩn trọng nếm thử một miếng, mới vừa bỏ vào trong miệng, còn chưa kịp nhai, cô liền nuốt xuống, thật sự. . . . . Rất khó ăn!

“Thế nào?” Đường Húc Nghiêu rất tò mò chờ mong hỏi han.

“Cũng không tệ lắm!” Hạ Hải Dụ tính nói lời an ủi.

“Vậy con cũng muốn nếm thử!” Hạ Thủy Tinh liền nhao nhao muốn thử.

“Thủy Tinh!” Vừa muốn lên tiếng ngăn cản, nhưng đã không còn kịp, Hạ Thủy Tinh đã bỏ đồ ăn vào trong miệng, chưa tới ba giây đồng hồ sau, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại liền nhắm nhúm biến thành quả mướp đắng.

“ . . . . .” Khó ăn đến độ không có ngôn ngữ nào có thể hình dung nổi!

Đường Húc Nghiêu nhìn vậy liền thấy không ổn, rất sợ con gái ăn sẽ gặp phải vấn đề, vội vàng bế con gái vọt vào phòng tắm, “Thủy Tinh, nhanh ói ra hết đi!”

“Không cần không cần! Con đã ăn hết rồi!” Hạ Thủy Tinh khoát khoát tay, sau đó nặn ra nụ cười, “Ba, mặc dù ba nấu rất khó ăn, nhưng con và mẹ cũng nên nể mặt mũi cho ba một chút, dù sao cũng là do ba tự tay làm! Tinh thần thần đáng khen ngợi! Thật có dũng khí!”

Đường Húc Nghiêu bật cười, hôn một cái lên gương mặt nhỏ nhắn, “Con thật ngoan! Ba yêu con!”

“Con cũng yêu ba !”

Đường Húc Nghiêu ôm con gái trở lại trước bàn ăn, Hạ Hải Dụ cười cười với anh, hương vị không quan trọng, hạnh phúc là điều quan trọng nhất!

241. Chương 241: Áo Cưới Xinh Đẹp

Trời quang đãng, mây xanh thắm , không có một tia bụi bặm, tinh khiết như một mặt gương. Ánh mặt trời sáng lạn xuyên qua khe hở của lá cây , xuyên thấu qua sương sớm, từng sợi rải trên thành phố. Mặt trời như đưa bàn tay ấm áp ra ôm biết bao người.

San Francisco, một tiệm áo cưới nổi tiếng.

Cửa sổ thủy tinh bên trong, bày các loại áo cưới đủ màu sắc, màu trắng thuần khiết, màu đỏ nhiệt tình, màu hồng ngọt ngào , kết hợp nhiều màu nồng đậm. . . . . Từng màu sắc đều có ý nghĩa đặc biệt, tốt đẹp làm cho người ta không biết chọn loại nào.

Mà mỗi một chiếc áo, đều được cắt may tỉ mỉ, không hề có tỳ vết, cũng đều được thiết kế từ các chuyên gia hàng đầu, số lượng có hạn trên thế giới.

Hạ Hải Dụ nhìn những chiếc áo cưới, không khỏi ngây người, cảm giác mình như là đi vào thế giới cổ tích tuổi thơ, mà cô, giống như biến thành công chúa, có hoàng tử sủng ái hạnh phúc nhất.

Cô vươn tay, cẩn thận từng li từng tí vuốt một chiếc áo cưới màu trắng, đầu ngón tay có chút run rẩy, mỗi người con gái đều có mong muốn được mặc áo cưới 1 lần, cô cũng không ngoại lệ, nhưng cô chưa từng được cảm nhận chân thực như vậy, những chiếc áo viền ren xinh đẹp cảm giác xuyên qua ở trên ngón tay, như mộng ảo.

“Thật là đẹp!”

Đường Húc Nghiêu đi tới bên cạnh cô, cúi đầu hỏi, “Thích chiếc này? !”

“Ừ!” Hạ Hải Dụ si ngốc gật đầu.

“Vậy thì chọn bộ này đi!”

“Không cần không cần, em đi xem vài chiếc khác, không cần quyết định nhanh như vậy !” Hạ Hải Dụ len lén nhìn bảng giá, trời ạ, rất nhiều số 0!

Nhanh chóng mở mắt to, ngược lại đi xem một chiếc màu hồng khác, ừ ừ, cái này cũng rất đẹp mắt !

Lại len lén nhìn bảng giá, trời ạ, so với chiếc vừa rồi còn đắt hơn!

Biểu tình Hạ Hải Dụ có chút vắn vẹo, cô thừa nhận những chiếc áo cưới này rất đẹp, nhưng mà cũng không nên đắt như vậy đi, thái quá đi, giá tiền chiếc áo cưới này cũng có thể mua một căn phòng!

Đường Húc Nghiêu nhìn cô không tiếp tục chọn, kéo bả vai của cô qua, dịu dàng nhỏ giọng hỏi, “Sao vậy, không có chiếc nào hợp ý sao? !”

“Ách. . . . . Đúng vậy . . . . . Đều không thích. . . . . Chúng ta đi cửa hàng khác xem một chút . . . .” Cô nhỏ giọng nói .

Anh nhíu mày, “Gian phòng này là cửa hàng tốt nhất, ở đây mà cũng không chọn được chiếc áo mình thích, vậy chúng ta mời nhà thiết kế từ New York đến thiết kế một chiếc kiểu dáng thật đẹp!”

“Không cần không cần! Ở đây có chiếc em thích rồi!” Hạ Hải Dụ nhanh chóng đổi lời nói, theo như lời anh nói thì không chừng mấy thứ linh tinh cũng cần cái tốt nhất mắt.

“Nhưng mới vừa rồi không phải em nói đều không thích chiếc nào sao? !”

“Ai nói! Em rất thích! Thích cực kỳ!” Hạ Hải Dụ dậm chân, kiên định nói .

Đường Húc Nghiêu nâng môi lên, mỉm cười, “Nếu thích như vậy thì đi vào thử vài chiếc đi”.

“A!” Chống lại 2 ánh mắt nóng bỏng kia, Hạ Hải Dụ chột đỏ mặt.

Đường Húc Nghiêu nhìn cô xoay người đi, khoe miệng khê hiện lên nụ cười, mặt tràn đầy cưng chiều.

Bên ngoài phòng thử váy, Đường Húc Nghiêu ngồi trên ghế sa lon màu trắng yên lặng chờ đợi.
Lúc này, Thiệu Hành cùng Vân Tiểu Tiểu ở tầng dưới chọn lễ phục phù rể, phù dâu cũng đi lên.

“A? ! Hải Dụ đâu? !”

“Đang thử váy.”

Vân Tiểu Tiểu vừa nghe cặp mắt liền phát sáng, “Em đi xem thử!”

Nói xong, cô cũng vọt vào phòng thử váy.

“Hải Dụ, thế này như vậy. . . . . Chỗ bả vai này mở rộng một chút. . . . .”

“Chỗ eo này phải buộc chặt một chút. . . . .”

”Còn có làn váy. . . . . Phải kéo xuống. . . . .

“Ai ôi cô không được dùng kéo, cẩn thận trên châu rớt xuống!”

“Chỗ này còn có kim cương, không nên đụng vào!”

“Còn nữa, còn có. . . . .”

Trong phòng thử váy, Hạ Hải Dụ bị xoay tròn như con rối, vẫn chưa mặc xong hoàn toàn, cô đã đầy một đầu mồ hôi, rốt cuộc cô biết vì sao chiếc áo cưới này lại mắc như vậy rồi, thuê nhiều đá quý, trên châu như vậy, thật nặng !

Bên ngoài, Đường Húc Nghiêu ngồi không yên, tại sao lại vậy, đi vào lâu như vậy mà còn chưa ra? !

Tâm tình của Thiệu Hành hiển nhiên thả lỏng hơn nhiều, nhàn nhạt uống một ngụm nước, sau đó thông thả ung dung an ủi bạn tốt bên cạnh, “Kiên nhẫn chút đi! Năm sáu năm cũng đã chờ được rồi, còn sợ vài phút sao? !”

“. . . . .” Đường Húc Nghiêu gật đầu một cái, nói cũng phải !

Hít một hơi thật sâu, tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi.

Tiện tay cầm cuốn sách trên khay trà nhỏ lên, chán muốn chết nhìn nhìn, một tờ lại một tờ lật qua, như thời gian mở màn.

Trí nhớ, như thủy triều vọt tới. . . . .

Từ lúc bọn họ lần đầu tiên gặp nhau. . . . .

Một màn, lại một màn. . . . .

Về mặt của anh theo những ký ức kia hoặc vui vẻ, hoặc khổ sở, hoặc khôi hài, hoặc tức giận, hoặc ngọt ngào, hoặc chua xót một chuyện lại một chuyện mà biến hóa.

Không tự chủ, đem cả quá trình bọn họ ở cùng nhau nhớ lại một lần.

Duyên phận, rất kỳ diệu!

Từ lần đầu tiên ở trong quán bar, thấy cô uống đến say khướt khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, đến lúc sắp được nhìn cô mặc lên áo cưới vì anh, thật là tuyệt không thể tả!

Thời gian trôi qua thực vui vẻ, chỉ chớp mắt đã qua nhiều năm, cô đã trở thành mẹ của con anh, còn lập tức sẽ trở thành bà xã của anh.

Bà xã. . . . .

Ánh mắt mong đợi, một lần nữa chuyển qua phòng thử váy.

Chợt ——

Cửa mở ra.

Đường Húc Nghiêu cảm giác tim của mình rõ ràng đập thiếu một nhịp, con người bỗng chốc phóng đại.

Hạ Hải Dụ đứng ở đằng kia, một thân áo cưới viền ren thuần trắng đẹp kinh người, mà cô lại càng đẹp đến cực hạn!

“ . . . . . ”

“ . . . . . ”

Tầm mắt hai người giao nhau trên không trung, đều si ngốc nhìn đối phương, nhưng lại không biết nói gì cho phải.

Vân Tiểu Tiểu sau lưng Hạ Hải Dụ, lén đẩy cô một cái, “Đứng ở đây làm gì, đi qua!”

Một câu thức tỉnh người trong mộng, Hạ Hải Dụ từ từ chuyển bước.

Đường Húc Nghiêu cũng đứng lên, giữ vững hô hấp đi về phía cô.

Một bước. . . . . Một bước. . . . . Lại một bước. . . . .

Cuối cùng, anh đi tới trước mặt cô, đôi tay nhẹ nhàng ôm lấy hông của cô, cúi đầu chống lên cái trán của cô.

Hạ Hải Dụ có chút xấu hổ, nhưng cũng đưa tay ôm hông anh, hồi hộp hỏi, “Đẹp không. . . . .”

“Đẹp ! Em là cô dâu xinh đẹp nhất mà anh từng thấy!”

242. Chương 242: Chăm Sóc Nhau

“ . . . . . ” Hạ Hải Dụ run lên, thật buồn nôn!

Khẽ lui về phía sau, cô duỗi ngón tay, chọc chọc lồng ngực anh, “Anh học được nói lời nịnh hót như vậy từ khi nào hả ? !”

“Nịnh hót gì, đây là lời ngon tiếng ngọt có biết không? !” Đường Húc Nghiêu biện hộ .

“Lời ngon tiếng ngọt đều là viên đạn bọc đường! Em không cần!” Hạ Hải Dụ nửa trách nửa giận nói .

Đường Húc Nghiêu khẽ nheo lại hai mắt, giả bộ tức giận, “Không cần không được! Viên đạn bọc đường của anh trong bọc chính là một viên thật lòng! Thành tâm của anh em không cần sao? ! Hả? !”

“ . . . . . ” Hạ Hải Dụ rụt bả vai, trời ạ, anh đây là thế nào? ! Thực hay giả? ! Về sau anh có phải hay không tính cả đời nói với cô như vậy, quá kinh khủng!

Hả? !

Cả đời? !

Cô mới vừa nghĩ tới 2 chữ này sao? !

Ừ, cả đời, thật tốt! ! !

Hai người ngưng mắt nhìn nhau, trong ánh mắt im lặng đầy ngọt ngào.

“Khụ. . . . . Khụ khụ. . . . .” Vân Tiểu Tiểu đi tới, làm bộ ho khan hai tiếng, phá vỡ không khí ngọt ngào giữa hai người.

Hạ Hải Dụ vội vàng đẩy Đường Húc Nghiêu ra, mặt đã đỏ hoàn toàn.

Vân Tiểu Tiểu rất muốn giễu cợt một phen, nhưng trước mắt có chuyện quan trọng muốn làm hơn!

“Ai, Đường Húc Nghiêu, tôi đã nói với anh, kiểu dáng cái áo cưới nào của Hải Dụ cũng thật là tốt ..., nhưng mà nhỏ hơn một chút thích hợp hơn, Hải Dụ có hơi gầy, chờ khi nhà thiết kế đến, anh phải nhớ nói cho anh ta biết, chỗ bả vai này phải thu nhỏ lại một cm, phần eo cũng cần thu nhỏ lại 0.5 cm!”

Nghe vậy, Hạ Hải Dụ ngẩn ra, lắc đầu liên tục, “Không cần phiền phức như vậy đâu ! Chỉ là một vài chỗ chênh lệch, không có quan hệ gì , tớ cảm thấy thật hợp với người!”

Đường Húc Nghiêu vẫn đứng cùng Vân Tiểu Tiểu ở bên này, quyết định dứt khoát, “Vậy nghe Tiểu Tiểu đi! Dù sao nhà thiết kế khi bắt đầu làm việc cũng phải tùy cơ ứng biến!”

Bắt đầu làm việc? !

Có ý tứ gì? !

Chẳng lẽ là nói áo cưới còn phải đặt làm lần nữa sao? !

Trời ạ, cô mặc thử cả nửa ngày, cứ nhiên không phải là cái này !

“ . . . . .” Xem ra mấy cái lễ tề này cần phải bỏ bớt!

Vân Tiểu Tiểu cho cô một cái ánh mắt ngu ngốc, ngu ngốc, Đường Húc Nghiêu sao có thể để cho bà xã của anh mặc hàng mẫu chứ!

Cuối cùng, Hạ Hải Dụ chọn một bộ lụa trắng, sau đó lại chọn mấy bộ lễ phục nhỏ khác, Vân Tiểu Tiểu cũng chọn hai bộ y phục phù dâu, mà Đường Húc Nghiêu cùng Thiệu Hành thì đơn giản hơn nhiều, một bộ trắng một bộ đen là xong, dĩ nhiên, mỗi một bộ đều là giá trị xa xỉ đấy!

Sau mấy giờ, một nhóm bốn người rời khỏi tiệm áo cưới.

“A, nóng quá !” Thời gian đã đến buổi trưa, ánh mặt trời trở nên nóng bỏng, cộng thêm vừa mặc thử áo cưới thử đi thử lại, Hạ Hải Dụ không khỏi có cảm giác mệt mỏi.

Cô vừa muốn giơ tay lên che ánh mặt trời, không nghĩ tới một chiếc ô che ánh nắng bỗng trùm lên trên đầu.

Vân Tiểu Tiểu cười híp mắt hướng về phía cô nháy mắt, “Chuẩn bị làm cô dâu, cậu không thể bị phơi nắng, nếu không da sẽ trở nên đen sạm, đến lúc đó có thể sẽ không đẹp!”

Hạ Hải Dụ dở khóc dở cười, “Không cần khoa trương như vậy chứ? !”

“Đâu có khoa trương, tớ nói đều là sự thật! Không tin cậu hỏi Đường Húc Nghiêu đi? !” Vân Tiểu Tiểu đem vấn đề khó khăn ném ra ngoài.

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Đường Húc Nghiêu.

Nào biết anh cứ nhiên thờ ơ, chỉ vỗ vỗ bả vai của cô, an ủi, “Tiểu Tiểu nói rất đúng!”

“Ai. . . . .” Hạ Hải Dụ còn muốn phản bác, nhưng anh đã bước nhanh đi xa, đi lấy xe.

Xe dừng ở đường đối diện, đi bộ một đoạn ngắn, bốn người trước sau lên xe, máy lạnh trong buồng xe vừa mở, nhất thời thư thái không ít.

Nhưng, Hạ Hải Dụ không có thời gian hưởng thụ, móc quyển vở nhỏ trong túi ra, xem chỗ ghi chép, “Ừm. . . . . Kế tiếp. . . . . Phải chọn thiệp mời cùng các loại đồ vật . . . . .”

Đối với chuyện này, Hạ Hải Dụ rất thận trọng, bàn bè của cô không nhiều lắm, chỉ mời một ít đồng nghiệp ..., nhưng mà Đường Húc Nghiêu lại bắt đông, những bằng hữu trên thương trường của anh khẳng định đều phải mời, đều là nhân vật lớn, nên không được qua loa!

Hơn hai mươi phút sau, bọn họ đến một cửa hàng đồ dùng hôn lễ rất có quy cách .

Hạ Hải Dụ lập tức phấn chấn tinh thần, so với lúc thử áo cưới còn phải nghiêm túc hơn gấp mấy lần!

“Tôi muốn xem những cái thiệp đắt tiền nhất ấy!” Cô hào phóng nói với nhân viên cửa hàng.

Một bên, Đường Húc Nghiêu nhú mày, không trách được cô đau lòng tiền áo cưới đâu, hóa ra lại là nghĩ xài ở trong này cho anh chút mặt mũi đây!

Thật là một cô gái ngốc!

Cô đối anh rất tốt, chẳng lẽ cô không biết anh cũng muốn đối tốt với cô sao? !

Lại nói chút tiền này đối với anh mà nói không đáng kể chút nào!

Hạ Hải Dụ hồn nhiên không biết ý nghĩ của Đường Húc Nghiêu, cúi đầu nghiêm túc chọn kiểu dáng thiệp mời, thấy một cái được ý, ngẩng đầu hỏi anh, “Anh cảm thấy cái này như thế nào. . . . . A . . . . Anh làm gì nhìn em như vậy. . . . .”

Ánh mắt của anh sáng quắc, làm cô có chút không tự nhiên.

Đường Húc Nghiêu không nói, tầm mắt lại càng ngày càng nóng bỏng, tiến lên hai bước, không để ý có người khác ở tại chỗ, liền ôm lấy cô, dùng sức hôn.

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ chợt trợn to hai mắt, đồ ở trên tay gì đó cũng rơi trên mặt đất.

“Ừm. . . . . anh làm gì thế. . . . .”

“Để. . . . . Buông em ra. . . . .”

“Anh. . . . . Rốt cuộc làm sao vậy. . . . .”

“ . . . . .”

Lúc đầu là nghi vấn, cuối cùng biến thành trầm mê, bởi vì anh hôn, làm cho người ta không cách nào tự kiềm chế !

Săn sóc lẫn nhau, thật lâu, mới dừng lại .

Hạ Hải Dụ ngơ ngác mặc cho Đường Húc Nghiêu tiếp tục ôm, ai, mặc dù rất mất thể diện, nhưng lại cảm thấy như vậy rất ngọt ngào !

Bên cạnh đã sớm không có người khác, nhưng cô vẫn nhịn không được nhỏ giọng nỉ non, “Quá mất mặt !”

Đường Húc Nghiêu xem thường, mỉm cười nhìn cô, “Cái này thì có gì mất mặt , chúng ta sắp phải kết hôn ! Ông xã hôn bà xã không phải chuyện rất bình thường sao? !”

“ . . . . .” Lời tuy là thế, nhưng cũng phải xem trường hợp chứ! Cô rất muốn nói như vậy, nhưng cuối cùng cũng không nói ra.

Gương mặt hoàn toàn đỏ ửng.

Ai ai ai, cô sẽ phải lập tức gả ột ông xã bá đạo rồi !

243. Chương 243: Hiện Thân Ở Công Ty

Lại tốn hơn một giờ, làm xong thiệp mời cùng công việc, Đường Húc Nghiêu chợt nhận được điện thoại khẩn cấp của công ty .

Anh nhìn điện, là thư ký riêng gọi tới, mấy ngày nay vì chuyện chuẩn bị hôn lễ, anh đã phân phó , không có chuyện quan trọng không được quấy rầy anh, cho nên hiện tại xem ra, nhất định là có việc gấp rồi.

Không nghi ngờ gì, Đường Húc Nghiêu nhận điện thoại, nguyên lai là một người bạn cùng ký hợp đồng quan trọng trước kia không có hẹn trước chợt đến thăm.

Không có biện pháp, anh không thể không tự mình trở về tiếp đãi, mà Thiệu Hành tự nhiên cũng muốn đi theo anh về công ty.

Nhưng hôm nay bọn anh bốn người chỉ đi một xe ra ngoài, cũng không thể để hai cô ngồi tắc xi trở về, họ cũng mệt mỏi hơn nửa ngày, cơm trưa còn chưa ăn !

“Hải Dụ, Tiểu Tiểu, hai người cùng theo bọn anh đến công ty đi, chúng ta rất nhanh là xong, hai người vừa có thể nghỉ ngơi một lát, trong công ty có bữa ăn đơn giản, trước tiên ăn tạm một chút, sau đó chúng ta bốn người cùng đi phòng ăn, phòng ăn đã đặt rồi.”

Hạ Hải Dụ cùng Vân Tiểu Tiểu nhìn nhau, đi theo đến công ty không tốt lắm đâu, họ có thể cản trở không?
!

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, đi thôi!”

Đường Húc Nghiêu dắt tay Hạ Hải Dụ, mà Thiệu Hành cũng mang Vân Tiểu Tiểu tới bên cạnh mình.

Rất nhanh, bốn người đi ô-tô tiến về phía công ty.

Khoa học kỹ thuật Húc Dương

Khi đoàn người Đường Húc Nghiêu xuất hiện, số lượng nhân viên làm việc bên trong đại sảnh không nhiều lắm, tất cả đều sợ đến ngây người .

Nhân viên đang đi bộ thì dừng bước chân, nhân viên đang nói chuyện với nhau thì ngậm miệng lại, lập tức, toàn bộ an tĩnh.

Tổng giám đốc đột nhiên dẫn theo một cô gái ở bên người! Hơn nữa còn dắt tay cô ấy! Lúc nhìn cô ấy càng thêm nhu tình!

Chậm nửa nhịp , toàn bộ cúi đầu cúi người chào, “Tổng giám đốc, Thiệu trợ lý!”

“ . . . . .” Đường Húc Nghiêu cùng Thiệu Hành nhàn nhạt gật đầu một cái.

“ . . . . .” còn lại Hạ Hải Dụ da đầu có chút tê dại, mặc dù cô đã cố gắng xây dựng trong lòng mình nhưng khi thật sự đối mặt trường hợp này thì vẫn có chút bất an.

Các nhân viên ánh mắt kinh ngạc nhìn theo thang máy dành riêng mở ra, vẫn đi qua đi lại, nhưng không có người nào nói chuyện, thứ nhất là không dám, thứ hai là tan nát cõi lòng rồi !

Không phải là không gặp qua bộ dạng tổng giám đốc ôn hòa đối đãi người khác, nhưng, hôm nay vẻ mặt cùng trước kia hoàn toàn khác nhau , đây là. . . . . Về hạnh phúc!

Bị mọi người chú ý, Hạ Hải Dụ cảm thấy không được tự nhiên, nhưng mà cô cùng anh vẫn nắm tay cùng một chỗ, chưa bao giờ dẫn ra.

Đường Húc Nghiêu càng thêm âm thầm dùng sức, cầm chặt tay cô, tựa hồ muốn dùng phương thức này, đem lực lượng chính mình truyền lại cho cô.

Hạ Hải Dụ cũng cầm lại tay của anh, trước nay chưa có kiên định.

Cửa thang máy chậm rãi khép lại, bóng dáng của bọn họ biến mất trong tầm mắt mọi người.

Bên ngoài, từng trái tim tan nát đầy đất, không chỉ tổng giám đốc nổi tiếng có chủ rồi, ngay cả Thiệu trợ lý cũng bị người trời tù rồi !

Làm sao mà chịu nổi? !

“Đây là chuyện gì xảy ra? ! Cô gái bên cạnh tổng giám đốc kia là ai ? !” Trước tiên sảnh một tiểu thư tóc vàng mắt xanh hăm mộ hỏi đồng nghiệp bên cạnh.

Một mỹ nữ tóc vàng khác lắc đầu một cái, “Không biết, chưa từng thấy cô ấy, rất lạ mắt, hình như không phải cái cô thiên kim tập đoàn tài chính kia!”

“Cô gái kia cùng tổng giám đốc rất quen thuộc ! Bọn họ là quan hệ gì? !”

“Này còn phải hỏi sao? !” Liếc mắt xem thường, “Đều đã thân mật dắt tay rồi, đương nhiên là quan hệ tình nhân!”

“NONONO!” Chợt một nhân viên nữ Trung Quốc đeo mắt kiếng chen vào nói, thần thần bí bí nói, “Cô ấy không phải là tình nhân, mà là. . . . .”

Cố ý nhử.

“Mà là cái gì? !”

“Nói mau !”

“Cô muốn làm người ta sốt ruột đến chết à!”

“Nói mau, nói mau, cô ấy là ai? !”

Trong đại sảnh tất cả mọi người cực kỳ sốt ruột, đều đem ánh mắt khóa trên cô gái mang mắt kiếng.

Cô gái mắt kiếng đắc ý cười cười, chậm rãi tuyên bố đáp án, “Cô ấy —— là tổng giám đốc phu nhân tương lai của chúng ta!”

“Cái gì? !”

“Không thể nào!”

“Tôi không tin!”

“Tôi cũng không tin!”

Các nhân viên khác đều bị kinh sợ, liên tiếp cảm khái.

Cô gái mắt kiếng vô cùng tự tin nói tiếp, “Là thật! Cô ấy tên là Hạ Hải Dụ, tổng giám đốc chúng ta đã yêu nhiều năm! Hơn nữa. . . . . Hơn nữa còn sinh một đứa con gái rồi đấy!”

“Con gái? !”

“Không phải là cô bé mà Thiệu trợ lý thường cho đến công ty chứ? !”

“Hình như vậy !”

Cô gái mắt kiếng khẳng định gật đầu một cái, hạ thấp giọng, nhỏ giọng nói , “Tôi có em gái trước kia làm ở Đường Thịnh. . . . . Là em ấy nói cho tôi biết. . . . . không lâu trước đây con gái tổng giám đốc một mình bay trở về nước tìm ba !”

“Không thể nào? !”

“Cho nên tổng giám đốc chúng ta là bị con gái gọi trở về sao? !”

“Đại khái, có lẽ, có thể đi!”

“Vậy bây giờ tổng giám đốc có ý gì, công khai mang mẹ của con gái tới công ty. . . . . Có phải ý bọn họ muốn kết hôn à? !”

“Hẳn là vậy!”

“A, tại sao có thể như vậy , cô gái kia không phải là đại mỹ nữ xinh đẹp, cũng không phải là thiên kim tập đoàn tài chính, tổng giám đốc tại sao lại thích cô ấy? !”

“Đúng thế! Cô ấy cũng không phải là cô gái quyến rũ !”

Cô gái mắt kiếng đẩy gọng kính ở trên sống mũi một cái, “Theo như lời người Trung Quốc chúng ta thì đây chính là —— duyên phận !”

“Duyên phận? !”

“Là bởi vì nụ cười của cô ấy rất đẹp sao? !”

“Hay là bởi vì ánh mắt của cô ấy giống như biết nói đây? !”

“Hoặc là, là bởi vì cô ấy vừa nhìn thấy là một người lương thiện có đức đây? !”

“Ai, không hiểu nổi, duyên phận là vậy, rất khó nói!”

“ . . . . . ”

“ . . . . . ”

Tầng cao nhất.

Đường Húc Nghiêu cùng Thiệu Hành đang trong phòng làm việc cùng tiếp đãi khách hàng quan trọng.

Mà trong phòng rửa tay, Hạ Hải Dụ đối diện gương thử mạnh.

“Hô. . . . . Thật là đáng sợ. . . . . may mắn không té xỉu!” Võ ngực, cô đối với biểu hiện của chính mình rất hài lòng.

Tốt, Hạ Hải Dụ, mi làm rất khá, về sau phải tiếp tục cố gắng lên! Tin tưởng mình, mi có thể làm được tốt hơn!

Gương mặt trong gương, hiện lên nụ cười tự tin. . . . .

244. Chương 244: Thiếu Niên Điện Hạ

Ngày cưới càng ngày càng gần, Đường Húc Nghiêu cùng Hạ Hải Dụ cũng ngày càng bận, cũng mệt mỏi nhưng bọn họ đều cảm thấy vui vẻ.

Một ngày kia, tâm tình của bọn họ tốt hơn, bởi vì có khách tới nhà!

Đường Húc Đông cùng Triệu Chỉ Dao, cố ý mang theo Tuyết Nhi từ Châu Úc tới tham gia hôn lễ.

“Húc Nghiêu, Hải Dụ, chúc mừng hai người!”

“Cám ơn anh, cám ơn chị dâu!”

Lâu rồi không gặp, nhưng tình cảm không chút nào giảm bớt, duy nhất cảm thấy có phần xa lạ chính là, lần đầu tiên hai chị em họ gặp mặt .

Hạ Thủy Tinh trợn tròn mắt, nhìn kỹ Hạ Tuyết Nhi đối diện, ừ, so với cô bé lớn hơn một chút, cũng cao hơn một chút, dáng dấp cực kỳ xinh đẹp, như tiểu công chúa, tóc xoăn tự nhiên tôn lên tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, tròn mắt long lanh, cái mũi non mềm đáng yêu ngọt ngào, đôi môi ngọt ngào, khẽ mỉm cười, còn có hai lúm đồng tiền ở khóe miệng nở rộ.

Hạ Tuyết Nhi cũng kinh ngạc nhìn nhìn Hạ Thủy Tinh, ừ, nhỏ hơn cô bé một chút, so với cô lùn hơn một chút, bộ dáng phi thường dễ nhìn, như tiểu tinh linh, tóc đen mềm mại, khuôn mặt trắng nõn, tròn mắt đen sáng long lanh, lông mi thật dài chớp chớp vô cùng xinh đẹp, lộ ra ánh sáng thông minh, khóe miệng khẽ nhếch lên, mang theo tự tin lại có một đường cong狡 hoạt, cả người cũng lộ ra dáng vẻ rất bướng bỉnh.

“Xin chào, chị là Tuyết Nhi!”

“Xin chào, em là Thủy Tinh!”

Hai cô bé nhìn nhau cười một tiếng, tay cầm tay đi chơi.

“Tuyết Nhi, mau tới, em cho chị xem đồ chơi của em!”

“. . . . .” Tuyết Nhi trợn to hai mắt, cô bé chưa từng được chơi đùa những thứ này !

Một đôi chị em họ bộ dáng cũng thật đáng yêu, nhìn kỹ một chút, mặt mày còn có mấy phần tương tự, nhưng tính tình lại hoàn toàn bất đồng, Tuyết Nhi điềm đạm dịu dàng khéo léo, mà Thủy Tinh. . . . . Ách, sau một hai ngày sai bảo thành một nửa ác ma.

Hai cô bé ở chung một chỗ lẫn lộn mấy ngày, tình cảm vô cùng tốt, tốt đến mức Hạ Thủy Tinh cảm thấy có thể giết giây Hạ Tuyết Nhi“Cùng bàn đại kế” .

“Tuyết Nhi, chị có muốn đi chơi không? !” trong đôi mắt Hạ Thủy Tinh lộ ra một chút tà ác.

“Hả? ! Đi chơi? ! Đi đâu? !” Không biết vì sao, Hạ Tuyết Nhi đột nhiên cảm thấy có chút lo lắng.

Con người Hạ Thủy Tinh đảo một vòng, ánh sáng lóng lánh giảo hoạt, “Đi phố người Hoa! Hôm nay có biểu diễn múa sư!”

” Biểu diễn múa sư? !” Hạ Tuyết Nhi cau lông mày nhỏ, “Thủy Tinh muốn xem cái đó sao? !”

“Đúng vậy! Em thấy ở trong TV, cảm thấy có chút thú vị , nhưng chưa được xem thực tế! Tuyết Nhi, một lát nữa chúng ta lên ra cửa, có được không? !”

“Ách. . . . Hai chúng ta? !” Hạ Tuyết Nhi có chút kinh ngạc.

“Đương nhiên! Nói với ba mẹ thì không được rồi!” Hạ Thủy Tinh giựt dây, phe phẩy tay nhỏ bé của Hạ Tuyết Nhi , “Tuyết Nhi, đi thôi, đi thôi, một mình em đi không có ý nghĩa, chị theo em đi mà!”

“Nhưng chúng ta đi thế nào được, em biết đường sao? !”

“Thuê xe là được rồi! em có tiền!” Hạ Thủy Tinh đã sớm chuẩn bị tốt rồi, quơ quơ túi sách đầu tây trong tay.

“Vây cũng được!” Hạ Tuyết Nhi nhỏ nhẹ đồng ý.

Hai mươi phút sau, hai cô bé đã len lén chạy ra khỏi cửa.

Phố người Hoa.

Thủy Tinh cùng Tuyết Nhi bị người nhốt trong một phòng đen kịt, hai thân thể nhỏ nhỏ bị trói ở trên ghế.

“Tuyết Nhi, thật xin lỗi , đều là em không tốt!” Thủy Tinh rất áy náy nói , đều là lỗi của cô bé, nhất định giựt dây Tuyết Nhi đi cùng, lần này xong rồi, họ đang xem biểu diễn múa sư, chợt gặp phải náo động, một đám người mặc quần áo màu đen không biết từ đâu vọt ra, hình dạng như diễn trong phim ảnh, trong lúc họ không biết xảy ra chuyện gì, liền bị dọa ngất, sau khi tỉnh lại thì bị trói ở đây.

“Thủy Tinh, không sao, chị không sợ!” Tuyết Nhi đau lòng nhìn Thủy Tinh, trên mặt của cô bé viết đầy tự trách, đây là ngoài ý muốn.

“Tuyết Nhi, chị thật tốt!” Không bị trách cứ, Thủy Tinh ở bên trong lòng thoáng có dễ chịu hơn một chút.

Thủy Tinh nặn ra mỉm cười, an ủi, “Em nghĩ ba mẹ cùng bác trai bác gái sẽ đến cứu chúng ta!”

“Ừ! Hơn nữa chúng ta cũng phải tìm cơ hội trốn thoát!” Thủy Tinh dùng sức gật đầu, tiểu y phục màu hồng đã dơ dáy bẩn thỉu không chịu nổi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà cũng có mấy vết đen, một đôi mắt thật to trong suốt có chút hơi nước, cũng đầy kiên cường.

“Thủy Tinh, lúc náo động em có nhớ rõ là chuyện gì xảy ra không, có một người mặc áo màu xanh nhìn giống như người tốt đem thứ gì đó nhét vào túi sách đầu tây của em, cùng đám người áo đen kia bắt chúng ta rồi.”

Thủy Tinh suy nghĩ một chút, trên mặt nhỏ lộ ra tức giận, “Đều là lỗi người kia! Chúng ta không biết anh ta, anh ta làm liên lụy chúng ta bị bắt!”

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm.

“Mở cửa ra!” Một giọng nam trầm thấp vang lên, Thủy Tinh cùng Tuyết Nhi cũng khẩn trương, mặc dù mới vừa khích lệ cho nhau một phen nói không sợ hãi cái gì , nhưng dưới tình huống này làm sao có thể không sợ hãi.

“Điện hạ!” người trông cửa một mực cung kính, tiếp đó là tiếng mở khóa.

Điện hạ? !

Thủy Tinh cùng Tuyết Nhi nhìn nhau một cái, cái gì Điện hạ, tại sao có thể có loại xưng hô này? !

Rất nhanh, cửa đã mở ra.

Một thiếu niên mười mấy tuổi đi vào, một thân màu đen, trên mặt mang mặt nạ bằng bạc, không nhìn ra diện mạo, nhưng một đôi mắt màu hổ phách lại hết sức khiếp người.

Thủy Tinh cùng Tuyết Nhi cũng đề phòng nhìn thiếu niên trước mắt, anh ta mặc dù không phải là rất cao, nhưng đã lộ ra thân hình thon dài, hơn nữa toàn thân tản ra quý khí không thể giải thích.

Hai mắt màu hổ phách của thiếu niên lóe lóe, ánh mắt lưu chuyển trên người Thủy Tinh cùng Tuyết Nhi, không nghĩ tới hai người bọn họ là những cô bé còn nhỏ tuổi, lại dũng cảm như thế, sau khi tỉnh lại không khóc cũng không có nháo, hơn nữa còn an ủi nhau.

Điều này, rất không tầm thường!

Làm cho anh ta không nhịn được hoài nghi, họ cũng không phải đơn giản vô tội như vậy.

Có lẽ, các cô là đồng bọn nhỏ của người kia!

Mặc dù tuổi còn nhỏ một chút, nhưng Hứa Chính Dụng lại giỏi che giấu mắt người!

Trong con người màu hổ phách lộ ra một tia ý lạnh thâm trầm.

Thủy Tinh cùng Tuyết Nhi đồng thời nuốt nước miếng một cái, có chút run rẩy.

Thiếu niên nhìn Tuyết Nhi một cái, rất nhanh liền dời tầm mắt, ngược lại nhìn chằm chằm Thủy Tinh, thật chặt. . . . .

245. Chương 245: Bị Người Quản Chế

“ . . . . . ” Thủy Tinh bị anh thấy da đầu có chút run lên, chưa từng có người nào nhìn cô bé với bộ dáng như vậy, thật. . . . . Rất không thoải mái!

Theo bản năng, cô bé nghĩ mở to mắt, tránh né tầm mắt thiếu niên, nhưng, như vậy không phải chứng tỏ cô bé chột dạ ư, cô bé cũng không phải là tội phạm, cô vô tội!

Không không không, không thể tránh, nếu không chính là cam chịu tội danh!

Len lén cầm nắm tay nhỏ, Hạ Thủy Tinh cố gắng giữ vững dũng cảm.

Thiếu niên khẽ nhíu mày, rất tốt, rất có cá tính!

Khẽ đến gần mấy bước, anh đến trước mặt Thủy Tinh, cúi đầu nhìn mắt của cô bé, hỏi, “Cái túi sách quả lê là của cô? !”

Trái lê? !

Đây rõ ràng là dâu tây mà!

Ah? !

Anh ta nhìn dâu tây mà lại gọi là lê? !

Người bình thường sẽ không gọi như vậy !

Trong đáy lòng Thủy Tinh nói thầm, anh ta rốt cuộc là người thế nào, mới vừa rồi còn nghe người quản lý gọi anh ta là Điện hạ, thật cổ quái!

Mặc dù trong lòng nghi hoặc, nhưng cô bé vẫn ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của cậu thiếu niên, “Là của tôi!”

Thiếu niên chậm rãi nâng lên khóe môi, lại tiếp tục hỏi, “Cô có mục đích gì?!, nói!”

“Anh đang nói gì, tôi nghe không hiểu.”

“Giả bộ ngực sao? !” Thiếu niên vươn tay, ngón tay thon dài nắm được cái cảm khéo léo của Thủy Tinh, trơn mềm xúc cảm làm anh hơi ngẩn ra, nhưng đáy mắt kinh ngạc chợt lóe rồi biến mất.

“Buông tôi ra!” Thủy Tinh vùng vẫy, nói chuyện cứ nói, làm gì cứ táy máy tay chân, đồ ngang ngược!

“Buông ra!” Tuyết Nhi cũng ở một bên kêu lên.

Thiếu niên dĩ nhiên không nghe họ, vẫn một tay dùng sức nắm chặt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Thủy Tinh, cưỡng bách cô bé nhìn hai mắt của mình, chỉ có như vậy, anh mới có thể phán đoán là cô bé có đang nói dối hay không.

“Cô để đồ quan trọng như vậy trong túi xách của cô, chẳng lẽ các cô không phải một nhóm trộm nhỏ sao? !”

“Dĩ nhiên không phải! Tôi cùng Tuyết Nhi là vô tội!” Thủy Tinh lớn tiếng hăm hừ.

“Tuyết Nhi? !” Thiếu niên nghiêng con mắt liếc mắt nhìn một cô bé khác bị cột trên một cái ghế khác, lại đem tầm mắt quay về trên mặt Thủy Tinh, “Cô tên là gì? !”

“Thủy Tinh.” Buồn buồn đáp trả.

Thủy Tinh. . . . . Thủy Tinh. . . . .

Thiếu niên nghiêng ngẫm nỉ non mấy tiếng.

Khuôn mặt Thủy Tinh nhỏ nhắn lạnh lợi, có chút tức giận, làm gì cứ đọc tên của cô bé như vậy, bọn họ cũng không có quen biết!

Tựa hồ nhìn thấu bất mãn của cô bé, đáy mắt thiếu niên thoáng qua một tia ý lạnh.

Anh buông lỏng tay ra, ngược lại chỗ Tuyết Nhi đi tới.

“ . . . . .” Tuyết Nhi cũng hít hơi, không khỏi có chút run lấy bẫy.

“Wey wey Wey! Anh không được làm khó Tuyết Nhi! Cái túi xách kia bao là của tôi, cùng chị ấy không có quan hệ!” Thủy Tinh gấp gấp kêu, cả người nhỏ nhắn uốn éo, bị trôi trên người sợi dây thừng làm cho cô bé có chút đau.

Thiếu niên lại hình như là không có nghe được lời của cô bé, đi thẳng đến trước mặt Tuyết Nhi, chậm rãi giờ tay lên.

“Dừng tay! Không được động đến chị ấy!” Thủy Tinh hét ầm lên, ánh mắt lệ quang lấp lánh quật cường, Tuyết Nhi không thể có chuyện, tuyệt đối không thể!

Thiếu niên xoay đầu lại, khóe môi thật mỏng chậm rãi nâng lên, “Không động đến cô ấy có thể, nhưng tôi muốn nghe lời thật!”

“Lời nói thật chính là chúng tôi thật sự vô tội, chỉ là xem biểu diễn mà thôi, thật là xui xẻo mới bị người kia lợi dụng, còn bị anh cái tên xấu xa bắt lại!” Thủy Tinh tức giận nói xong.

“Người xấu? !” Thiếu niên cảm thấy cô bé dùng từ rất thú vị.

“ . . . . .” Thủy Tinh âm thầm kêu hồng bét, xong rồi, cô nói như vậy anh ta nhất định rất tức giận, nhưng cô không có nói sai, anh ta chính là người xấu mà!

“Lá gan của cô thật đúng là không nhỏ !” Giọng của thiếu niên có chút mơ hồ, mơ hồ lộ ra ý tứ thường thức.

Nhưng Thủy Tinh nào có nghe được, ánh mắt cô bé xoay động, chợt nghĩ ra một chủ ý, ” Trước hết anh hãy thả Tuyết Nhi, có được không? ! Sau đó tôi với anh một mình đấu, nếu như mà tôi thắng, anh để cho tôi chạy, nếu như mà tôi thua, tôi mặc anh xử trí, như thế nào? !”

“Một mình đấu? !” Thiếu niên thấy buồn cười, “Cô có võ thuật? !”

“Dĩ nhiên!” Thủy Tinh rất kiêu ngạo mà nói, lại sợ anh không chịu tiếp nhận, cô bé cố ý khiêu khích, “Anh không phải là sợ thua chứ? !”

“ . . . . .” Khóe miệng thiếu niên co giật, được rồi, anh ta thừa nhận mình trúng khích tướng của cô bé rồi, nhưng anh rất nguyện ý trúng kế.

Đi tới, cởi sợi dây trên người Thủy Tinh, “Để tôi thả người trước là không thể nào, nhưng nếu như cô thắng, tôi chẳng những thả cả hai người, hơn nữa còn mặc 2 người xử trí tôi!”

Thủy Tinh vừa nghe, thất kinh, không thể nào, đánh cuộc lớn như vậy? !

“Thủy Tinh, không cần!” Tuyết Nhi khấn trương không dứt, mặc dù cô bé biết Thủy Tinh biết một chút võ công, nhưng cô khẳng định không phải là đối thủ của thiếu niên này!

“Tuyết Nhi, chị yên tâm đi, em nhất định đánh bại anh ta!” Thủy Tinh cố ý nói như vậy, muốn cho chính mình một điểm khích lệ, thật ra thì cô bé tự biết mình, đối mặt với thiếu niên này, cô bé cơ hồ không có phần thắng, nhưng hiện tại cũng không còn biện pháp khác!

Thiếu niên nhú mày, “Đến đây đi, trước hết tôi cho cô ra mười chiêu trước!”

“Tốt! Đây chính là anh nói đó!” Thủy Tinh cắn răng, vào thời điểm này, có tiện nghi không chiếm là ngu ngốc!

Cô bé hoạt động một chút gân cốt, chuẩn bị dùng Taekwondo đối phó với anh ta.

Thiếu niên nhìn bộ dáng nghiêm túc nhỏ nhắn của cô, khóe miệng vô ý thức gợn lên, hai tròng mắt màu hổ phách cũng mơ hồ lộ ra nụ cười.

“Xem chiêu!” Thủy Tinh bất ngờ đánh tới, một chiêu, hai chiêu, ba chiêu. . . . . Mười chiêu đã qua, cô bé cũng không có đụng vào được vạt áo thiếu niên .

Khuôn mặt nhỏ nhắn giận đến đỏ bừng.

“Thủy Tinh! Không nên đánh!” Tuyết Nhi rất là lo lắng, nhưng cô bé ngăn trở đã tới không kịp rồi, một cái chớp mắt, Thủy Tinh liền bị thiếu niên bắt được.

“Đau quá!” Thủy Tinh kêu rên ra tiếng.

“Thủy Tinh!” Tuyết Nhi bị dọa sợ, quên mất mình đang bị trói, dùng sức một cái, cả người cả ghế cùng nhau ngã xuống trên đất.

“Tuyết Nhi!”

Trên đất, Tuyết Nhi chập vạt không chịu nổi, đầu gối còn chảy máu.

Bị người quản chế Thủy Tinh “Oa” được một tiếng khóc lên, cô rất vô dụng, cư nhiên đánh không lại người xấu, không bảo vệ được Tuyết Nhi!

Lông mày thiếu niên anh tuấn khẽ nhú lên, chậm rãi buông Thủy Tinh ra.

Thủy Tinh vừa được tự do, vội vàng chạy tới, đỡ Tuyết Nhi dậy, bận tâm hỏi , “Tuyết Nhi chị có sao không? !”

“Không có việc gì!” Tuyết Nhi dững cảm nói.

Thủy Tinh nhìn đầu gối của cô bé một cái, bị trầy da rồi, nếu không kịp thời bôi thuốc, rất có thể sẽ lưu lại vết sẹo! Tuyết Nhi xinh đẹp như vậy, cứ cho là ở trên đùi, tuyệt đối cũng không thể để lại sẹo!

Lau nước mắt một cái, Thủy Tinh xoay người đi về phía thiếu niên, khiêm nhường nói, “Van cầu anh cứu Tuyết Nhi, van cầu anh đó!”

Thiếu niên có chút bất ngờ, trước đó không phải cô bé vẫn rất búống bình sao, vậy mà bây giờ dám vì nghĩa khí cúi đầu, thật đúng là. . . . . Thú vị!

Anh chậm rãi cười lên, “Tốt, tôi có thể cứu cô ấy, nhưng tôi lại có điều kiện. . . . .”

246. Chương 246: Điều Kiện Của Anh Ta

“Được, dù điều kiện là gì, tôi cũng đều đáp ứng!” Thủy Tinh nói rất có trách nhiệm, vì chuyện xảy ra hôm nay là tại cô bé, chỉ cần Tuyết Nhi có thể bình an, thì dù là gì cô bé cũng đều nguyện ý làm!

Sự khuất phục của Thủy Tinh không nằm ngoài dự kiến của cậu thiếu niên, cậu biết chắc chắn cô bé sẽ đáp ứng mình!

Trong con người màu hổ phách hiện ra ánh nhìn hài lòng, môi mỏng chậm rãi mở, đưa ra yêu cầu của mình, “Ta muốn cô đi theo ta, làm nô tỳ của ta!”

Nô tỳ?

Đầu anh ta bị ngập nước rồi sao?

Anh ta cho rằng mình đang diễn phim truyền hình cổ trang sao?

Thủy Tinh bĩu môi, nhưng chợt nhớ ra lúc trước có người gọi anh ta là Điện hạ, hơn nữa còn có rất nhiều vệ sĩ đi theo tháp tùng anh ta, những điều này căn bản không giống với người thường!

Chẳng lẽ. . . . . anh ta chính là người thuộc tầng lớp Quý tộc?

Thôi, mặc kệ anh ta có là quý tộc hay là gì, chỉ cần có thể cứu được Tuyết Nhi là tốt rồi!

“Anh nói lời phải biết giữ lấy lời đấy! Nhất định phải lấy thuốc tốt nhất cho Tuyết Nhi dùng! Không được để lại sẹo!” Thủy Tinh nắm tay thành quả đầm nhỏ tức giận nói.

“Nhất định!” Thiếu niên vẫy tay, một người liền tới gần, “Điện hạ, có gì cần dặn ạ?”

“Phái người tới bằng bó cho cô bé kia!”

“Vâng!”

Thiếu niên cúi đầu nhìn Thủy Tinh, “Đi theo ta!”

“ . . . . .” Thủy Tinh nhú mày, không muốn nhưng không có biện pháp cự tuyệt.

“Thủy Tinh! Không cần đi! Vết thương của chị không sao đâu! Chị có thể chịu được!” Tuyết Nhi rất lo lắng Thủy Tinh sẽ bị bắt nạt, Thủy Tinh so với mình còn nhỏ tuổi hơn mà!

Thủy Tinh nhìn Tuyết Nhi, rất không muốn bỏ bạn một mình, nhưng cô bé không có sự lựa chọn nào khác, cô bé đi tới bên cạnh Tuyết Nhi, nhỏ giọng nói, “Tuyết Nhi, đây chỉ biện pháp đối phó tạm thời, giờ chúng ta cứ làm theo lời anh ta nói, chờ đợi nhất định sẽ có người tới cứu chúng ta!”

“Nhưng . . . . .”

“Không có nhưng gì hết, em đã làm liên lụy tới chị, cũng không thể để chị tiếp tục chịu đau, Tuyết Nhi, giờ em đi cùng anh ta, có cơ hội tớ sẽ tìm gặp chị!”

Nói xong, Thủy Tinh rất dừng cảm nhìn về phía cậu thiếu niên, “Đi thôi!”

Trên tay của cậu thiếu niên chợt lóe lên tia xanh lam, giống như là có tín hiệu truyền đến, anh cúi đầu nhìn thoáng qua Thủy Tinh, không nói gì, chỉ dùng ánh mắt ý bảo cô bé đi cùng mình.

Có người mở cửa, cậu thiếu niên đi ra ngoài trước, Thủy Tinh thì chạy chậm theo sau, cậu bé chỉ mười mấy tuổi, nhưng chân rất dài, sải bước rất lớn, hại cô bé theo không kịp, bình thường tốc độ đi của cô bé không có vấn đề gì, nhưng hiện giờ cô bé đã không còn hơi sức, cho nên chỉ chốc lát sau liền thở hổn hển.

Vậy mà tất cả phản ứng của cô bé cậu thiếu niên đều thờ ơ, thẳng cho đến khi cậu dừng lại.

Một căn phòng rất xa hoa lại mang phong cách rất kỳ quái, Thủy Tinh chưa kịp quan sát nhiều, cậu thiếu niên liền ném cô bé ột người nữ hầu trung niên mặc trường bào làm bằng lụa đen, “Đem cô ấy đi tắm rửa sạch sẽ! Sau đó đưa đến thư phòng của ta!”

“Dạ, thưa Điện hạ!”

Thủy Tinh không kịp nói gì, thân thể nhỏ bé liền bị nữ bộc bế lên.

“Á á á, tự tôi có thể đi mà!”

Dĩ nhiên, kháng nghị của cô bé không có hiệu quả.

Rất nhanh, nữ bộc liền bế cô bé đến phòng tắm.

Không không không, nơi này căn bản không gọi phòng tắm, mà là phải gọi là hồ tắm mới đúng!

Nhưng phong cách rất kỳ quái, không giống Trung Quốc, cũng không giống Mĩ, vì cô bé chưa từng thấy qua!

Mọi thiết bị trong phòng tắm đều được chế tạo từ bạch ngọc, trình độ xa hoa quá độ hiển nhiên!

Nữ bộc giang tay muốn cởi quần áo bẩn cho cô bé, Thủy Tinh lại cự tuyệt, “Để tự tôi làm là được rồi!”

Trừ mẹ cô bé ra, cô bé không quen người khác giúp cô bé tắm rửa.

Vừa nghĩ tới mẹ, lòng của Thủy Tinh liền nặng nề, nhưng cô bé luôn tin tưởng, cực khổ chỉ là tạm thời, ba nhất định sẽ tới cứu cô bé!

Động tác của Thủy Tinh rất nhanh nhẹn, cô bé bắt đầu tắm rửa, cô bé như vậy khiến người nữ bộc kinh ngạc, nhưng không nói thêm gì, cứ để cô bé tự mình làm hết thấy.

Nửa giờ sau, Thủy Tinh tắm xong, thay quần áo mới, áo dài váy dài (trường sam), cô bé không mặc thế bao giờ nên tay chân luống cuống, mất một lúc lâu mới mặc xong.

Mặc khác, nữ bộc lấy khăn lụa mỏng đưa cho cô bé để cô bé che mặt, nhưng cô bé không mang, nếu che mặt cô bé sẽ ngột ngạt mà chết mất!

Nữ bộc đưa Thủy Tinh đến thư phòng, nhưng chỉ đứng ngoài cửa.

Nhẹ nhàng gõ cửa, “Điện hạ, người tới rồi !”

“Để cho cô ấy vào đi!”

Thủy Tinh ngăn người, nói vậy là để một mình mình đi vào sao!

Theo bản năng, nuốt nước miếng một cái, tay nhỏ bé khe khẽ đẩy cửa ra, từ từ đi vào.

Sau khi cô bé đi vào, người nữ bộc lần nữa đóng cửa lại, rồi lẳng lặng rời đi.

Phong cách của thư phòng vẫn kỳ quái như cũ, Thủy Tinh có cảm giác như mình đang xuyên không đến một đất nước ở thế giới khác, cũng may cô bé liếc nhìn thấy trên bàn sách có hai màn hình máy tính, ừm, là nhãn hiệu máy tính cô bé quen thuộc, trong phòng còn có những thiết bị hiện đại. . . . . Thật tốt quá, mình không xuyên không!

Cậu thiếu niên vốn đang cúi đầu nghiêm túc đánh máy tính, nhưng nghe tiếng bước chân đến gần của cô bé, liền nhanh chóng đưa ra lệnh, tắt máy đi, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn.

Vừa nhìn thấy, cậu liền giật mình.

Cô bé tắm rửa sạch sẽ nhìn càng đẹp mắt hơn so với trước kia, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng mềm mại như một đóa hoa sen mới nở, cô bé lại mặc áo dài cùng váy dài, nên càng tăng thêm vài phần uyển chuyển, chỉ là cặp mắt đen to tròn kia nhìn thế nào cũng thấy rất tinh quái.

Thủy Tinh cũng đồng thời ngẩng đầu nhìn cậu thiếu niên, cũng đồng dạng giật mình không ít.

Nhìn anh ta tắm rửa qua, hơn nữa cũng thay quần áo, anh ta cũng mặc trường bào, cả người là một màu đen, chỉ có chiếc mặt nạ che nửa khuôn mặt là không đổi

Mơ hồ, Thủy Tinh bắt đầu tin tưởng, anh ta thật sự có thể điện hạ của một quốc gia nào đó rồi.

“Cái đó. . . . . Anh tên là gì. . . . .” Thủy Tinh sợ hãi mở miệng.

Thiếu niên ngoắc ngoắc khóe môi, “Muốn biết tên của ta, cần phải trả giá rất cao!”

“Thế thì thôi!” Thủy Tinh bĩu môi, không muốn đổi chác gì hết, một cái tên mà thôi, ai mà thèm!

Cô bé híp híp mắt, tầm mắt dừng lại ở một góc trên bàn của anh ta, ba lô dẫu tây của cô bé!

Điện thoại di động của cô bé còn ở bên trong!

Nếu có thể lấy được điện thoại, cô bé có thể gọi người tới cứu rồi!

Aizz, vẫn chưa được, coi như có gọi điện thoại được nhưng cô bé cũng không biết đây là nơi nào, đến lúc đó sợ rằng ba còn chưa kịp đến, cô bé và Tuyết Nhi đã bị giết chết rồi !

Không thể tùy tiện hành động!

Trước thăm dò anh ta rồi hãy nói!

247. Chương 247: Không Quá Xấu Xa

Thủy Tinh hạ quyết tâm, liền yên lặng ngậm miệng lại, nhu thuận đứng qua một bên.

Thiếu niên tựa hồ nhìn thấu tâm tư cô, trước mặt của cô, quăng mấy ba lô dẫu tây vào trong ngăn kéo, cũng khóa lại .

“ . . . . .”Trúng thối ! Người này cố ý !

Thủy Tinh tức giận tới mức trừng mắt, hung hăng cắn chặt răng, được, anh thật độc ác!

Ừng ục. . . . . ùng ục. . . . .

Bụng cô bỗng nhiên phát ra âm thanh đói bụng

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hồng lên.

Thủy Tinh thề, cô thật sự thấy được khóe miệng tên kia cong lên, đây tuyệt đối là cười nhạo cô!

Chưa từng cảm thấy cảm thấy ai đáng ghét như thế! Đáng ghét! Đáng ghét !

“Đưa điểm tâm vào!” Thiếu niên gọi người hầu, lớn tiếng phân phó.

“Vâng, Điện hạ!”

Tròng mắt Thủy Tinh xoay tròn, không hiểu vì sao

Là muốn cho cô ăn sao? ! Nhưng không phải anh ta bắt cô làm người hầu sao?! Người hầu được đối đãi tốt như vậy sao?!

Tuy rằng trong đầu cô rất nhiều nghi vấn, nhưng là trong lòng cô vẫn hơi chờ mong, bởi vì cô thật sự thật rất đói !

Chỉ chốc lát sau, người hầu liền bưng đồ ăn vào, mùi thơm đồ ăn làm cho Thủy Tinh thiếu chút nữa rơi lệ tại chỗ

“Ăn đi!” Thiếu niên nói với cô.

Thủy Tinh nuốt nuốt nước miếng, rất muốn ăn, lại có hơi do dự, không có độc chứ? !

Không không không, hẳn là sẽ không hiện tại sống chế hoàn toàn bị thiếu niên này nắm giữ ở trong tay, nếu anh ta muốn làm gì cô, thì đâu cần phiền toái như vậy? !

Đã rất đói, Thủy Tinh không hề do dự, đưa tay cầm lấy miếng bánh ngọt lớn ăn ngay, nhưng là vừa mới cắn một miếng, liền ngừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm lặn nữa, bộ dạng như sắp khóc

Làm sao vậy? !

Thiếu niên dùng ánh mắt im lặng hỏi.

“Tuyệt Nhi. . . . . Còn chưa ăn. . . . .” Thủy Tinh nhỏ giọng, giọng nói lộ ý năn nỉ.

Thiếu niên nhìn nhìn cô, hai tròng hổ phách hiện ra thần sắc phức tạp, trong lòng bỗng nhiên trào ra một loại tình cảm hâm mộ, tình cảm của cô và Tuyệt thật sự rất tốt, mà cha anh ta lại phải người ám sát anh!

“À . . . . . có thể cho Tuyệt Nhi một chút. . . . . Ách. . . . . Tôi có thể ăn ít một chút, phân nửa còn lại cho Tuyệt Nhi. . . . . Có thể chứ. . . . .” Thủy Tinh buồn bã nói, nước mắt lách ta lách tách rơi xuống.

“Được, tôi sẽ phải người đưa qua!” Thiếu niên đồng ý, nhưng ánh mắt trong lại có vài phần u ám, tựa hồ bởi vì nước mắt cô mà cảm thấy bức mình.

“Cám ơn!” Thủy Tinh kinh ngạc vui mừng, cô không ngờ anh ta thật sự đồng ý, còn dễ dàng thế.

Có lẽ, anh ta tốt hơn so với trong tưởng tượng một chút, cũng không quá xấu xa!

Trong lúc nhất thời, Thủy Tinh rơi vào hoảng hốt, thậm chí quên cả đói.

“Mau ăn!” Thiếu niên lạnh lùng nói, thậm chí còn mang theo uy hiếp, “cô không ăn, Tuyệt Nhi cũng không được ăn!”

“Đừng đừng đừng, tôi ăn là được!” Thủy tinh như là chim ưng lớn bảo vệ gà con, bảo vệ lấy đồ ăn, sau đó lại ngồi dậy lần nữa, ăn từng miếng từng miếng, một là cô thật sự rất đói bụng, hai là sợ anh ta đổi ý.

Rất nhanh, cô liền ăn hết miếng bánh ngọt, sau đó lại uống một hộp lớn nước trái cây.

“Tôi no rồi!” Thủy Tinh ngẩng đầu lên nói.

Thiếu niên liếc cô một cái, thấy khỏe miệng cô dính một chút thức ăn, liền cầm lấy khăn tay, nhẹ nhàng lau giúp cô.

“. . . . .” Thủy Tinh sững người, theo bản năng tránh đi, nhưng tay thiếu niên lại đưa đến, chặt chẽ bắt gáy của cô, làm cho cô không thể cử động.

Không có biện pháp, cô đành phải tùy anh ta.

Thủy Tinh có chút khấn trương, thiếu niên dựa vào gần cô, nhưng hơi thở anh ta lạnh quá, ngón tay của anh nhẹ nhàng chạm vào mặt của cô, có một loại cảm giác kỳ quái, về phần là vì sao, cô không biết

Thiếu niên cũng hơi hơi kinh ngạc, không rõ mình tại sao lại làm ra hành động này, hơi hơi dừng một lát, làn da của cô thật trơn bóng, hơn nữa còn ấm áp, làm cho anh không nhận được muốn được chạm nhiều hơn.

Mang theo tò mò, anh vứt khăn tay qua, càng trực tiếp giầy vò khuôn mặt cô, mãi đến khi khuôn mặt của cô sưng lên.

“. . . . .” Nét mặt Thủy Tinh có chút dữ tợn, nhưng không dám phản kháng, cô sợ mình không nhận được, Tuyệt Nhi sẽ không có đồ ăn.

Rốt cục, thiếu niên chơi đã, buông cô ra, lại tiếp tục làm chuyện của mình.

Anh trở lại bàn làm việc, mở máy vi tính lên lần nữa, cúi đầu làm việc, rốt cuộc không nhìn cô nữa.

Thủy Tinh vụng trộm nhìn vài lần, không biết kế tiếp mình phải làm cái gì, thật sự không hiểu anh ta rốt cuộc muốn làm cái gì, anh ta rốt cuộc đã tra rõ ràng chân tướng sự tình chưa, sao còn chưa thả cô đi, cũng không biết hiện tại Tuyệt Nhi thế nào, cô rất muốn gặp Tuyệt Nhi!

Trong đầu cô suy nghĩ rất nhiều, Thủy Tinh không buông lỏng chút nào, bỗng nhiên, trong phòng lớn phát ra âm thanh của đồng hồ làm cô sợ tới mức thiếu chút nữa trên ghế ngã xuống.

Thiếu niên bỗng nhiên đứng lên, không hề báo động trước đi tới trước mặt cô .

“Bộp” một tiếng, anh đặt một cái hộp thuốc ở trước mặt cô.

“Làm. . . Làm cái gì. . . .” Thủy Tinh sợ tới mức run lên, âm thanh mang theo âm rung rung.

“Giúp tôi một việc!”

Thiếu niên bỗng nhiên đưa tay cởi bỏ y phục của mình, đưa lưng về phía cô, lộ ra toàn bộ phía sau lưng, mà trên người của anh cứ nhiên bị bang gạc quần quanh, hơn nữa tất cả đều đã dính rất nhiều máu !

“Anh bị thương?!” Thủy Tinh kinh hoảng hỏi .

Thiếu niên không trả lời cô, chỉ tự ý tháo băng gạc, sau đó quăng bình thuốc cho cô.

Thủy Tinh nhìn nhìn, đoán hỏi, “Là muốn tôi giúp anh rửa vết thương sao?!”

“Ừ”

Thủy Tinh hiểu vì sao anh ta lại giữ mình bên cạnh, nguyên lai là vì để cô giúp anh ta rửa vết thương !

Lúc này thiếu niên đã gỡ toàn bộ băng gạc xuống, vết thương đầm đìa máu sau lưng anh lộ ra trước mặt Thủy Tinh, cô sợ tới mức thiếu chút nữa hét chói tai, cố nhịn lại, anh bỗng nhiên quay đầu gắt gao nhìn thẳng, cô theo bản năng liền ngậm miệng.

Chuyển ánh mắt, Thủy Tinh bắt đầu nhìn miệng vết thương, tuy rằng lần đầu tiên cô thấy, nhưng biết là do súng bắn bị thương, trong phim cũng diễn như thế, nhưng anh ta bị thương nghiêm trọng hơn trong phim.

Cô hơi sợ, những người bị thương như thế, không nên đợi thời gian lâu mới bôi thuốc, thật không biết nên nói anh ta dừng cảm, hay là nên nói anh ta ngu ngốc!

Cẩn môi, Thủy Tinh cẩn thận nói anh ta biết, “Tôi muốn bắt đầu!”

Anh ta đưa lưng về phía cô gật gật đầu, “Ừ.”

Thủy Tinh mở bình thuốc, tay nhỏ bé run rẩy bôi bột thuốc vào vết thương.

Cô trừng ánh mắt, có chút lo lắng hỏi anh “Anh có đau hay không? !”

Thiếu niên bỗng nhiên cứng đờ. . . . .

248. Chương 248: Quan Tâm Khác Thường

Cô quan tâm anh sao? !

Thực buồn cười!

Chà cô phải người đuổi giết anh, mà cô chẳng qua do anh ta bắt tới, cứ nhiên quan tâm anh? !

Không hiểu ra sao cả!

Thiếu niên lạnh lùng nói, “Đừng nói nhiều! Nhanh chóng bôi thuốc cho tôi!”

“Được!” Thủy tinh nhăn khuôn mặt, quan tâm một chút cũng không được!

Ách ai quan tâm anh ta, cô chẳng qua thấy anh ta đáng thương mà thôi!

Ừ, thật sự đáng thương, tuy rằng quần gia gọi anh ta là điện hạ, nhưng anh ta bị thương cũng không nói với người khác, bắt cô giúp anh ta bôi thuốc, thật sự đủ thảm !

Thấy anh đáng thương như vậy, cô giúp anh cũng được!

Bất quá nói trở về, cô cũng không có sự lựa chọn khác.

Nhưng, cô có thể nhẹ nhàng một chút, tránh không làm đau anh!

Động tác của Thủy Tinh càng nhẹ nhàng hơn lúc trước, thật cẩn thận bôi thuốc lên miệng vết thương, “Được rồi!”

Thiếu niên lại “ừ” một tiếng, cầm lấy băng gạc trên người, Thủy Tinh vốn định giúp, nhưng nhìn động tác thuần thục của anh lại chẳng kêu cô giúp, cô làm sao chủ động được!

Thủy Tinh bĩu môi vụng trộm liếc anh ta một cái, lại thấy anh ta đau đến nổi trán đều đầy mồ hôi !

Nhưng thiếu niên lại không kêu tiếng nào!

“Này, anh không sao chứ? !” Thủy Tinh lo lắng hỏi, vội vàng lấy khăn che mặt của mình giúp anh ta lau mồ hôi.

Thiếu niên không có thói quen bị người khác chạm vào, theo bản năng đẩy cô ra, “Á” một tiếng, Thủy Tinh bị đẩy sang một bên.

Nghe được tiếng cô kêu đau, hai tròng mắt hổ phách của anh có gì đó chột lóe rồi biến mất.

Bị đẩy, Thủy Tinh không tức giận, cô sẽ không chấp nhất người bị thương!

Chỉnh quần áo của mình lại, cô nhét khăn che mặt vào trong tay của anh ta, “Tự anh lau đi!”

Thiếu niên nhìn chiếc khăn che mặt trong tay, không khỏi nhú mày, ở quốc gia này, đây chính là thứ quan trọng nhất trong đời con gái, mà cô cứ nhiên đưa khăn che mặt cho anh ta ? !

“Anh phát ngu gì đấy, không phải là đau đến ngu chứ? !” Thủy Tinh lắc đầu, xoay người đi rót một ly nước đến.

“Cho anh, uống đi, ra nhiều mồ hôi như vậy, uống nước sẽ tốt hơn!” Cô cầm ly, đưa tới trước mặt anh ta .

Thiếu niên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thủy Tinh, tuy rằng cô giống như không tình nguyện, nhưng đầy lo lắng. Loại cảm giác này, rất kỳ quái.

Anh khẽ nhú mày, sau đó mới tiếp nhận cốc nước.

Thủy Tinh thấy anh uống, không khỏi nở nụ cười, “Như vậy mới đúng!”

Cô lại trở lại ghé dựa lần nữa, dùng nắm tay nhỏ gõ vào bắp chân, vừa mới ngã xuống, bất quá có cảm giác mềm nên không có bị thương.

Thiếu niên đi đến trước mặt cô, ngồi chồm hổm xuống, thấp giọng hỏi, “Đau không? !”

“Đau, bất quá so với miệng vết thương của anh đây chỉ là nhỏ!” Thủy Tinh thành thực nói .

Đáy mắt thiếu niên hiện lên một tia phức tạp, không xác định hỏi cô, “Cô vừa mới quan tâm tôi, phải không? !”

“Anh nói phải là phải, anh nói không phải thì không phải!” Thủy Tinh nói lập lững.

“Hả? !” anh nhú mày, “Có ý gì? !”

“Không có ý gì, chỉ cảm thấy anh có vẻ không muốn được người khác quan tâm!” Thủy Tinh bỗng nhiên bỏ lững, tùy anh ta được rồi, dù sao cô và anh cũng chỉ là người xa lạ.

Thấy cô không nói gì, trong lòng anh lại không hiểu sao không thoải mái, cô thu hồi quan tâm, làm cho anh cảm thấy có chút mất mát.

“Tôi thế nào cô cũng không để ý phải không? !” Âm thanh anh có chút nặng nề.

“Đương nhiên không phải !” Cô thực sự để ý vô cùng, vì Tuyết Nhi còn trong tay của anh ta!

Đương nhiên, cô không dám nói ra, bởi vì cô cảm thấy tâm tình anh ta bất bình thường, vẫn không nên chọc đến anh ta!

Trầm mặc một hồi, Thủy Tinh bỗng nhiên cảm thấy có chút mệt nhọc, còn ngáp một cái.

Bộ dạng nhỏ, cho dù ngáp cũng gây thơ đến cực điểm, tay nhỏ bé vuốt vuốt mí mắt, lông mày cũng nhú lại, thực rõ ràng, cô muốn chống đỡ cơn buồn ngủ, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, chống đỡ không được, đầu cô từ từ ngã xuống.

“Không được ngủ trong này !” Thiếu niên bỗng nhiên lên tiếng, Thủy Tinh sợ tới mức run run, bỗng nhiên không còn buồn ngủ nữa.

“Ngủ trên giường! Bằng không dễ cảm lạnh!”

“A? !” Thủy Tinh mở to hai mắt, có làm hay không, sao anh ta bỗng nhiên quan tâm cô như vậy ? !

Thiếu niên bế Thủy Tinh đến phòng ngủ, đặt cô xuống giường lớn còn lấy chăn đắp cho cô.

Thủy Tinh vội vàng bò dậy, sốt ruột hỏi, “Tuyệt Nhi thế nào ?! Cô ấy có phải cũng được đối đãi như vậy? !”

“ . . . . .” Động tác của thiếu niên dừng lại, không biết như thế nào, bỗng nhiên anh không thích cô trừ mình ra còn quan tâm ai khác.

Mặt anh lạnh lùng.

Thủy Tinh tức giận nói, “Anh không phải nói sẽ bảo người chăm sóc Tuyệt Nhi sao!”

Bàn tay nhỏ bé của cô gắt gao ôm lấy cánh tay anh, như là anh không đồng ý, cô liền vĩnh viễn cũng không buông ra!

Thiếu niên tùy ý để cô ôm lấy tay mình, không nói lời nào, không tỏ thái độ gì, nhưng thật ra muốn nhìn một chút, coi cô còn muốn nói gì!

Thủy Tinh hung hăng trừng mắt anh, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập phẫn nộ, bỗng nhiên đôi mắt sáng ngời, “Anh nếu không chăm sóc tốt Tuyệt Nhi như lời nói, tôi sẽ nói ra chuyện anh bị thương!”

“Cô uy hiếp tôi? !” Thiếu niên nhú mày.

“Đúng thì thế nào? !” Thủy Tinh hất mặt lên, không cam lòng yếu thế.

Thiếu niên muốn dỗ khóc dỗ cười với cô, anh nên cảm thấy cô dũng cảm sao? ! Điều ở trong tay anh còn dám ra điều kiện với mình? !

Bất quá, cô như vậy thật sự rất thú vị !

” Được, cô yên tâm, chỉ cần cô ngoan ngoãn, tôi cam đoan Tuyệt Nhi còn tốt hơn công chúa nhiều!”

“Tốt nhất là như vậy!”

Nói xong, cô buông tay anh ra, nằm trong chăn, nhắm mắt lại, liền chuẩn bị ngủ.

Cô buồn ngủ quá, cũng mệt, trước hết ngủ một giấc rồi tính sau, nghỉ ngơi dưỡng sức, như vậy mới có thể tìm cơ hội trốn đi!

Thiếu niên hé mắt, tầm mắt tập trung ở khuôn mặt nhỏ nhắn của Thủy Tinh, đôi mắt hiện lên một chút gì đó, chính anh cũng không biết mình trở nên dịu dàng. . . . .

249. Chương 249: Đến Từ Sa Quốc

“Ba. . . . . Mẹ. . . . .” Đang ngủ Thủy Tinh bỗng vô thức nói mê, khuôn mặt nhỏ nhắn hơn nhả lại, tỏ rõ mình đang rơi vào ác mộng.

Thiếu niên hai tay ôm ngực, đứng ở trước giường, cúi đầu nhìn cô bé nằm trên giường, không khỏi nhú mày.

Cô ấy nhớ nhà sao?

Nhìn lại dáng dấp, cô ấy thật sự chính là một cô bé bình thường, giống như cô ấy đã nói, chỉ là xui xẻo nên mới đụng phải bạo động.

Có lẽ, anh nên thả cô ấy ra.

Nghĩ đến đây, lòng cậu thiếu niên bỗng trầm lắng, không nói được nguyên do.

Không, bây giờ chưa thể thả cô ấy, anh đã sai người đi tìm hiểu, người đó còn chưa báo lại tin tức, nên chưa thể xác định cô ấy có thật sự vô tội hay không?

Chợt, chân trời truyền đến tiếng sấm, ùng ùng ào ào, đánh thức cô bé đang nằm mộng.

“Ừm. . . . .” Thủy Tinh mở mắt, mơ mơ màng màng, mới mở mắt ra nên chưa rõ hoàn cảnh xung quanh, nhưng vừa nhìn thấy cậu thiếu niên, thì cô bé hoàn toàn tỉnh hẳn.

Cô bé nhanh chóng ngồi dậy, vén chăn lên, xuống giường, cứ để chân không mà chạy về phía anh.

Cậu thiếu niên còn tưởng rằng cô bé đang sợ sấm đánh, cậu chợt lo lắng, phải làm thế nào đây, nhưng chưa đợi cậu nghĩ ra, cô bé đã chạy tới rồi, cô bé muốn cậu ôm sao?

“ . . . . .” Toàn thân cậu cứng ngắc.

Thật không nghĩ đến khi cô bé mở miệng lại là, “Tôi muốn đi gặp Tuyết Nhi! Có sấm đánh, nếu chị ấy sợ thì biết làm sao đây!”

“Cô không phải sợ sao?” Thiếu niên cắn răng mở miệng hỏi .

Thủy Tinh ngơ ngẩn, “Tôi sợ Tuyết Nhi sợ!”

“Ta là hỏi cô! ! !” giọng nói của cậu thiếu niên bắt đầu phỉếm ý lạnh.

Thủy Tinh khẽ rụt vai một cái, nhỏ giọng lầm bầm, “Anh so với sấm đánh còn đáng sợ hơn nhiều!”

“ . . . . .” hai tay cậu thiếu niên liền nắm chặt thành quyền.

Cô ấy không sợ sấm đánh sao? Nhưng thật là cô ấy không sợ thật!

“Á. . . . . Tôi muốn đi gặp Tuyết Nhi. . . . . anh dẫn tôi đi có được không. . . . .”

Một tiếng ‘đoàng’ vang dội, lại một tiếng sấm nữa vang lên, lòng Thủy Tinh càng thêm lo lắng.

Lúc này, ngoài cửa có người đến bấm báo, “Điện hạ, cô bé tên Tuyết Nhi đòi gặp em gái của mình!”

Thủy Tinh vừa nghe thấy, cũng hít một ngụm khí lạnh, vội vàng hướng cậu thiếu niên cầu khẩn, “Anh xem anh xem, nhất định Tuyết Nhi đang rất sợ, anh mau cho tôi đi thăm chị ấy một chút đi! Giờ đi luôn đi!”

“Không được!” cậu thiếu niên lạnh lùng nói ra hai chữ.

“Tại sao? ”

“Không tại sao cả! Ta nói không được là không được!”

“Anh. . . . .” Thủy Tinh giận đến đỏ bừng cả mặt, còn nước mắt lưng tròng nữa chứ.

Thiếu niên nhìn bộ dáng này của cô bé, trong lòng cũng có chút cảm giác không thoải mái, nhưng chỉ là cậu không muốn cho cô bé đi gặp bất cứ người ngoài nào, có một ý nghĩ mãnh liệt thôi thúc cậu, phải để cho cô bé luôn ở bên cạnh mình.

Thủy Tinh rất uất ức, “Oà” một tiếng khóc lên, tiếng khóc rất lớn, cổ ỷ giầy vò người nghe.

Cậu thiếu niên rất đau đầu, nhưng lại không biết nên làm gì để dỗ cô bé nín khóc, cho tới bây giờ cậu chưa bao giờ gặp phải chuyện khó giải quyết thế này, rõ ràng cô ấy nhỏ vậy, sao lại phiền toái như vậy chứ?

“Không cho khóc!”

Thủy Tinh không để ý tới cậu, tiếp tục khóc.

Không ỉn khóc, hiện tại cứ khóc để xem ai phải nhường ai?

Cô bé khóc ngày càng to hơn!

Có bản lãnh thì tới giết mình luôn đi!

Chỉ là dù có chết, thành quỷ mình cũng sẽ không bỏ qua cho anh ta!

Không có lí do gì mà cứ nhiên lại bắt mình và Tuyết Nhi, đúng là một chút đạo lý cũng không có, đúng là đồ trướng thối!

Cậu thiếu niên cũng quyết tâm, anh muốn nhìn cô bé xem, rốt cuộc cô bé muốn gì!

Thủy Tinh đã khóc được một lúc lâu, mà nước mắt vẫn như suối phun trào, khuôn mặt nhỏ nhắn sung huyết đỏ bừng, hô hấp cũng không được bình thường, nhìn có chút đáng thương.

“Tôi ghét anh!” cô bé lớn tiếng mắng anh ta.

“ . . . . .” Cậu thiếu niên ngẩn ra, trong lòng hình như có bộ phận nào đó bị đánh vậy.

Cô ấy ghét mình sao, mặc dù nguyên do không đáng để ý.

“Được rồi! Đừng khóc nữa! Ta cho cô đi!”

“Có thật không?” Thủy Tinh lập tức dừng khóc, tốc độ biến đổi sắc mặt tương đối mau.

Cậu thiếu niên có chút hoài nghi căn bản là cô ấy cố ý diễn trò với mình, nhưng nước mắt còn vương trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại nói rõ tất cả, đúng là làm người khác vừa yêu lại vừa hận mà!

Bất đắc dĩ, cậu thiếu niên đưa Thủy Tinh đến nơi nhốt Tuyết Nhi.

Không phải là căn phòng tối đen như mực lúc trước, mà là một gian phòng cũng rất xa hoa, Thủy Tinh len lén liếc cậu thiếu niên một cái, quả nhiên anh ta không nuốt lời!

“Tuyết Nhi!”

“Thủy Tinh!”

Hai cô bé vừa thấy mặt nhau, thì đều nước mắt lưng tròng, rồi họ ôm nhau thật chặt.

“Thủy Tinh, em không sao chứ?”

“Không sao, Tuyết Nhi chị thì sao?”

“Chị cũng vậy, chị không sao hết!”

Hai người cùng nhìn lại đối phương, ừm, đúng là rất khỏe mạnh!

“Thủy Tinh, mới vừa rồi có sấm đánh, chị rất lo lắng em sẽ sợ!”

“Em cũng vậy ! Nhưng em không sợ!”

“Chị cũng vậy, chị không sợ!”

Thủy Tinh và Tuyết Nhi cùng nhau ngồi trên ghế sa lon, hai bàn tay nhỏ nhắn đan chặt vào nhau, bộ dạng cả hai còn rất nhiều điều muốn nói, nhưng ngại vì cậu thiếu niên cũng có ở đây, nên không dám nói.

Vừa vặn, lúc này trên tay của cậu thiếu niên tia sáng xanh lại lóe lên, mắt cậu trầm xuống, bước nhanh ra ngoài.

Người cậu sai đi nghe ngóng tin tức đã trở về!

Thủy Tinh và Tuyết Nhi cùng nhau quay đầu lại nhìn, đều cùng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng anh ta đã đi!

“Thủy Tinh, em có biết anh ta là ai không?”

“Không biết.” Thủy Tinh lắc đầu một cái, “Em chỉ biết có lẽ anh ta thật sự là Điện hạ gì đó!”

Chung sống một đoạn thời gian, căn bản cô bé cũng đã lục lọi được một chút tin tức rồi, có lẽ giống như trong phim truyền hình diễn, anh ta chính là cái người được gọi Điện hạ, vì quyền thế vì lợi ích nên bị người ta đố kỵ giết! Mặc dù cô bé không biết những suy đoán của mình có đúng không, nhưng cô bé cảm thấy, chân tướng nhất định vô cùng phức tạp!

“Thủy Tinh. . . . .” Tuyết Nhi chợt nhỏ giọng, lại nhìn bốn phía, xác định không có ai, mới cẩn thận đến gần bên tai Thủy Tinh, nhỏ giọng nói, “Thủy Tinh, có một bức tranh của mẹ mà chị đã từng nhìn thấy, nó có phong cảnh rất giống nơi này. . . . Trong phòng này lại có rất nhiều đồ dùng mang phong cách Trung Đông . . . . . Chị nghĩ, có thể là anh ta đến từ. . . . . Sa quốc. . . . .”

Sa quốc?

Thủy Tinh tròn tròn hai mắt, “Với trí tuệ của anh ta. . . . . Anh ta có thể là Hoàng tử . . . . . của Sa quốc ?”

Thật ra mình cũng không dịch được Sa quốc thật ra là đất nước nào nên mong các bạn đọc thông cảm nhé!

250. Chương 250: Sáng Sớm Thả Người

“Điện hạ, việc này đã điều tra xong, hai cô bé đó đúng là vô tội!”

Thiếu niên nghe thuộc hạ báo cáo xong, trong lòng chợt nổi lên cảm giác phức tạp. Một mặt anh ta mơ hồ cảm thấy nhẹ nhõm, may mắn là mình không phải ra tay với hai cô bé, mặt khác lại có chút khó xử, việc đã điều tra xong, như vậy cũng nên thả người rồi!

Nhưng trong lòng anh ta lại có cảm giác thật kỳ lạ.

Trong đầu thoáng hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, lúc khóc, lúc cười, lúc tinh ranh, lúc lại rất tùy hứng... Lại khiến cho anh như mất hồn.

Thiếu niên nhíu mày, không hiểu mình rốt cục là bị làm sao nhưng trực giác mách bảo rằng đây chẳng phải chuyện tốt gì.

Lắc đầu 1 cái, anh tự nói với mình không cần phải nhớ những thứ này.

“Điện hạ..” Thuộc hạ của anh định nói gì đó nhưng lại thôi.

“Có chuyện gì?”

“Quan thiếu gian ở phố người Hoa xin gặp!”

“Cho vào!”

Quan Trì Mặc cũng là một thiếu niên, so với hắn còn nhỏ hơn 1 tuổi, cũng đã sở hữu tổ chức hắc ám lớn nhất phố người Hoa.

Bọn hắn cũng được coi là bạn bè đi, quan hệ không quá thân thiết cũng không quá giữ khoảng cách, nhưng không thể không đề phòng cũng không thể không tôn trọng lẫn nhau.

Thiếu niên mơ hồ suy đoán mục đích chuyến đi lần này của Quan Trì Mặc, thoáng suy nghĩ, đã rõ trong lòng.

Lần đầu tiên Quan Trì Mặc giết người là lúc 7 tuổi cũng tại cửa toàn thị chính, vội vàng, hoang mang lại có người có ý hãm hại, anh ta bị bắt, bị nhốt vào sở quản giáo thiếu niên, nghe nói sau đó có một luật sư ngược Úc quốc tịch Trung Quốc giúp anh ta, nói như vậy có nghĩa là lần này anh ta đến đây là để trả ơn.

Lúc Quan Trì Mặc tiến vào, anh cười, là nụ cười rất thật, không thể dấu được sự tàn bạo, u lãnh, mắt anh rất sâu, giống như không thể nhìn được tận sâu bên trong đó cất chứa suy nghĩ gì.

Thiếu niên chậm rãi nói: “Quan, đã lâu không gặp!”

Quan Trì Mặc thấy buồn cười: “Đúng vậy, nhưng tôi 1 chút cũng không nhớ anh! Bởi vì đó không phải là chuyện tốt!”

Thiếu niên buông tay ra: “Ngại quá, lần này là tại cậu trên địa bàn của tôi gây chuyện, phiền phức là do cậu tự chuốc lấy.”

Quan Trì Mặc khoát tay áo:” Thôi, đó cũng là một chút lòng thành, nhưng....anh bắt Tuyết Nhi khiến cho tôi thật đau đầu! Anh không biết thân phận của cô ấy sao?”

Thiếu niên gật đầu một cái: ” Trước thì không nhưng hiện tại đã biết”

“Biết rồi thì tốt, thả người đi!” Quan Trì Mặc rất vui vì mình không cần phải dài dòng nữa rồi nhưng anh ta vẫn cần nhấn mạnh một điều “Tôi không đơn giản chỉ muốn anh thả Tuyết Nhi, Thủy Tinh cũng phải thả, cha cô ấy là ai không cần tôi phải nói chứ?”

Thiếu niên gật đầu một cái ” Yên tâm, sáng sớm mai tôi sẽ để cậu dẫn hai cô bé đó đi.”

Quan Trì Mặc nhíu mày “Sáng sớm ngày mai? Tại sao không phải bây giờ?”

Thiếu niên nhìn trời một chút, bí hiểm nói: “Tin khí tượng nói tối nay sẽ có bão, sẽ không an toàn.”

Quan Trì Mặc nhìn trời bên ngoài, cân nhắc: “Cũng tốt, nhưng tôi phải gặp cô ấy một chút.”

***

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, Tuyết Nhi cùng Thủy Tinh giật nảy mình.

“Tuyết Nhi!” Quan Trì Mặc liếc mắt một cái, thấy cô bé đang ngồi trên ghế salon, con người đen lập tức hiện ra nụ cười âm áp.

“...” Tuyết Nhi trợn trong hai mắt nhìn anh.

“Không nhớ anh sao? Anh là anh Quan!” Quan Trì Mặc từ từ đi tới đứng trước sô pha, cự ly gần hơn khiến anh cảm nhận được tiểu công chúa trước mặt

“Anh Quan?” Tuyết Nhi nhíu mày giống như không có ấn tượng gì.

Quan Trì Mặc tiếp tục tiến từng bước, giọng nói rất dịu dàng: “Thật không nhớ sao? Ngày em còn nhỏ anh cũng đã từng ôm em!”

Tuyết Nhi thoáng đỏ mặt, đúng là không nhớ rõ, thật sự là không nhớ rõ!

Thủy Tinh ngồi ở bên cạnh thái độ cảnh giác, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Tuyết Nhi, sau đó ngược mặt nhìn Quan Trì Mặc ” Tuyết Nhi nói không biết anh, anh đi nhanh một chút!”

Quan Trì Mặc nhíu mày, nhìn sang bên cạnh, “Cô là Thủy Tinh?”

“Đúng!”

Quan Trì Mặc nhìn cô một chút, rồi lại nhìn sang Tuyết Nhi giống như dựa dẫm vào cô liền kiên nhẫn hướng Thủy Tinh đảm bảo ” Cô yên tâm, tôi sẽ không làm hại đến Tuyết Nhi!”

Thủy Tinh bĩu môi “Người xấu lúc nào cũng nói mình tốt!”

“...”Khóe miệng Quan Trì Mặc co giật, quả nhiên là không thể dây dưa được với cô bé này.

Không được, không thể để cho cô ấy tiếp tục ở cùng Tuyết Nhi được, như vậy sẽ dạy hư tiểu công chúa của anh ta mất.

Sẽ để người khác trông nom cô.

***

Ngoài cửa sổ, mưa to gió lớn, sấm sét ầm ầm.

Bên trong căn phòng, vắng vẻ không một tiếng động.

Thủy Tinh ngồi trên ghế salon, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút rối loạn.

Theo như Quan Trì Mặc nói, sáng sớm mai cô và Tuyết Nhi có thể rời đi, cô thật muốn ăn mừng, nhưng vừa nhìn thấy thiếu niên trước mặt, cô lại không thể cười được.

Đáng ra, tối nay cô có thể cùng Tuyết Nhi ngủ, nhưng tên Quan Trì Mặc kia lại tách các cô ra, hơn nữa còn yêu cầu thiếu niên kia “để mắt” tới cô đáng ghét!

Suy nghĩ mãi, Thủy Tinh len lén nhìn thiếu niên một cái, lại liếc một cái, cô tin tưởng Tuyết Nhi, cũng tin tưởng phán đoán của chính mình, anh ta thực sự là hoàng tử Sa Quốc.

Nhưng...Tại sao lại có người làm hoàng tử bị thương?

Bỗng nhiên lại nghĩ tới vết đạn bắn trên lưng anh ta, Thủy Tinh trở nên lo lắng.

Nhưng cô là người giúp anh, cô đi rồi, ai bôi thuốc cho anh?

Có lẽ, cô nên ở lại.

Ách, Hạ Thủy Tinh, cô đang nghĩ lung tung gì vậy?

Cô thích làm người hầu sao?

Chẳng lẽ cô có khuynh hướng chịu ngược đãi sao?

Không không không, dĩ nhiên không phải.

Chỉ nói vậy thôi, anh ta cũng không có khả năng ngược đãi cô được.

Đồng hồ báo thức bỗng nhiên reo lên, đến giờ thay thuốc cho anh ta rồi.

Thiếu niên cầm hòm thuốc lên đi vào phòng tắm.

“...” Thủy Tinh ngăn người, do dự một chút, sau đó tự động đi theo phía sau.

Trong phòng tắm, thiếu niên nhú mày nhìn cô “Cô vào đây làm gì?”

251. Chương 251: Suýt Chết Đuối

“Giúp anh bôi thuốc!” Thủy Tinh nói như có chuyện lạ

“Không cần! Tôi tự làm!” Thiếu niên tự mình cởi áo, bằng gạch trên người dần lộ ra, lần này nhìn bằng gạch không có đáng sợ như trước nữa, chỉ có chút máu đỏ, nhưng vẫn có một chút gì đó thấy ghê ghê.

Khuôn mặt nhỏ nhắn cau lại, cô rất lo lắng cho anh nhưng chỉ biết đứng sờ đứng một bên

Thiếu niên mở hòm thuốc ra, lấy bằng gạch, bình thuốc cùng cây kéo ra ngoài, đi tới trước gương, lại cầm 1 tấm gương nhỏ lợi dụng nguyên lý phản xạ nhìn vết thương sau lưng.

Vết thương đã bắt đầu đóng vảy, mấy ngày nữa chắc chắn sẽ bình phục.

Nói vậy, anh cũng nên cảm ơn cô, nếu không phải trước đó cô đã 2 lần bôi thuốc giúp anh thì chính anh cũng không thể tự xử lý miệng vết thương tốt như vậy, vết thương cũng không lành nhanh như vậy được.

Cô vẫn có thể giúp được anh mà!

Đáng tiếc, ngày mai cô phải rời khỏi đây rồi.

Đôi mắt thiếu niên thoáng tia buồn buồn, chăm chú xử lý vết thương.

Thủy Tinh cắn cắn môi, phát hiện ra mình bị bơ, có chút khó chịu.

“A! Có thật là anh không cần tôi giúp không? Nếu không cần tôi sẽ ra ngoài.”

“Ra ngoài đi!”

“Đi ra thì đi ra! Anh đừng hối hận đấy!” Thủy Tinh hừ 1 tiếng, thầm nguyên rửa:sau này vết thương của anh sẽ bị rách.

Giống như có chút tức giận, cô quay đầu bỏ đi.

“Đứng lại!” Thiếu niên bỗng nhiên gọi cô lại, sắc mặt tái xanh như vừa gặp quỷ, tay của anh không biết vì sao tự nhiên run lên, đúng phải viết thương chưa lành, máu theo đó chảy dọc xuống.

Thủy Tinh đang đắc ý nhưng vừa quay lại nụ cười nơi khóe miệng lập tức cứng lại.

A! Cô thực sự là không muốn vết thương của anh bị rách ra đâu! Cô chỉ thuận miệng nói ra thôi!

Vội vàng chạy đến, Thủy Tinh cầm lấy lọ thuốc tổng tay thiếu niên, sau đó cô làm như muốn cởi lớp băng ra bôi thuốc cho anh, thiếu niên lại bất thấy cơ thể nhỏ bé, đặt bên cạnh, anh ngồi chồm hổm xuống làm cho cô có thể với tới.

“Trước tiên dùng tăm bông cầm máu, sau đó bôi thuốc như lần trước!” Thiếu niên từng bước từng bước chỉ đạo cô.

“Ừ!” Thủy Tinh không dám chần chừ, mắt mở to, sợ mình làm sai, cô cũng không muốn vết thương của anh nặng hơn.

Cũng may, anh cũng chỉ chảy có chút máu, dùng tăm bông xử lý một chút là xong.

“Thật xin lỗi! Tôi không cố ý!” Cô lén nói trong lòng.

Đã có hai lần kinh nghiệm trước đây, lần này, Thủy Tinh nhanh chóng giúp thiếu niên bôi thuốc, hơn nữa vì áy náy nên cô còn chủ động giúp anh băng bó nhưng rốt cục cũng vô tâm vô lực không bao lâu đã mệt mỏi, trên trán đã đầy mồ hôi.

Anh so với cô cao hơn nhiều như vậy, bả vai cũng rộng nữa, tay của cô căn bản không thể đứng một chỗ quấn 1 vòng như vậy được, cho nên mỗi lần cuốn băng gạc, cô đều phải chạy một vòng trước mặt anh, tới tới lui lui, giống như con quay, thiếu chút nữa lăn ra bất tỉnh.

Thật vất vả, mới làm xong tất cả.

“Đi tắm với tôi!” Thiếu niên nhìn bộ dạng chảy mồ hôi của cô không khỏi nhíu mày.

“Hả?!” Thủy Tinh kinh hãi, hai tay nhỏ bé theo bản năng ôm lấy ngực.

Mặc dù vẫn còn là một đứa bé, chuyện nam nữ nhiều nhất ở trên ti vi cũng chỉ hôn nhau một chút trước ống kính, còn phần khác một chữ cô cũng không biết, nhưng bản năng của cô thấy không ổn, hơn nữa, ngoài mẹ ra, cô không có thói quan tâm cùng người khác, huống hồ anh ta vẫn chỉ là người không quen biết.

“Cởi quần áo!” Thiếu niên lạnh giọng ra lệnh, anh vốn chỉ có chút ý tốt, căn bản không có nghĩ đến cái khác, giờ thấy cô phòng bị với mình, một cổ lửa giận vô tình dâng lên, cô sợ cái gì chứ, anh có thể đối với cô như thế nào nữa đây?

“...” Thủy Tinh cũng không nhúc nhích

Thiếu niên nhìn cô như vậy càng muốn khiêu chiến một chút, anh nói cố tình lộ rõ vẻ ý hiếp “Cô nhất định phải nghe lời, nếu không tôi cũng không thể đảm bảo an toàn cho Tuyết Nhi đâu.”

Hừ! Lại uy hiếp cô.

Thủy Tinh thở phì phò, trợn mắt nhìn anh, không cam lòng nhưng vẫn phải tự tay cởi đồ.

Cô kéo kéo trên người Trường Y quần dài, đây là kiểu quần áo chết tiệt gì thế không biết, khó khăn lắm mới mặc được, thế mà cởi ra cũng phiền phức không kém.

Tựa như mất hết kiên nhẫn, cô lôi lung tung hết cả muốn mang hết chỗ quần áo này vứt bỏ.

Thiếu niên nhìn động tác thô lỗ của cô, lắc đầu một cái “Được rồi! Là tôi trêu cô...”

Nhưng anh còn chưa nói hết, cô đã dùng sức xé rách bộ đồ trên người, cơ thể nhỏ bé lộ ra ngoài không khí.

Thiếu niên ngơ ngẩn, con người màu hồng phách thoáng một kia khác thường.

Trong nháy mắt hô hấp trở nên rối loạn, anh nhắm mắt lại, xách cô vào hồ tắm.

“A!” Thủy Tinh kêu lên một tiếng, nước trong bồn tắm sâu như vậy, muốn cô chết đuối sao?!

Thiếu niên cũng sững sờ, anh hoàn toàn quên mất, đây là hồ tắm anh thường dùng, hằng ngày đều đổ đầy nước, cô nhỏ như vậy, ở trong bồn tắm sâu như vậy quả là không thích hợp, bị anh ném vào nước cô chỉ biết dùng sức mà quẫy.

Anh vội vã nhảy vào bồn tắm, đưa tay ôm lấy cô, thật đáng thương “Đừng sợ đừng sợ, không sao!”

Vừa đỡ dành cô, vừa đưa tay đề 1 cái nút trên bồn tắm xuống, rất nhanh, mực nước tụt xuống phạm vi an toàn.

Nhưng nỗi kinh hoàng trên khuôn mặt Thủy Tinh vẫn chưa biết mất, thiếu chút nữa là chết đuối, cảm giác sợ hãi khiến khuôn mặt của cô tái nhợt nhưng đôi mắt đã bị bao trùm bởi tức giận.

“Anh là đồ bại hoại, bại hoại bại hoại!” Cô vung nắm tay nhỏ đâm tới ngực thiếu niên, vừa đánh vừa khóc.

“Thật xin lỗi, là tôi không tốt, đừng khóc nữa!” Thiếu niên biết cô rất sợ, kiên nhẫn đỡ dành cô.

“Không cần anh lo! Tôi muốn khóc!” Thủy Tinh hậm hừ vài cái.

“Được được được, khóc đi khóc đi, mặc sức khóc lên đi!” Anh đầu hàng rồi, cô muốn làm sao thì cứ làm như thế đi.

Thủy Tinh thấy anh như vậy lại cảm thấy khó chịu “Anh để tôi khóc thì tôi sẽ không khóc!”

Thiếu niên đỡ khóc đỡ cười với cô “Vậy rốt cuộc cô muốn thế nào?”

“Tôi....” Thủy tinh giật mình, thực ra cô cũng không biết mình muốn gì, uất ức sao!

Vừa rồi hù chết cô, anh ta cho rằng đỡ dành cô vài câu là được sao? Nghĩ khá lẩm.

Nhìn anh 1 chút, trong đầu cô chợt lóe lên ý nghĩ “Tôi muốn xem bộ dạng không mang mặt nạ của anh”

252. Chương 252: Diện Mạo Thật Sự

Diện mạo thật

Nghe Thủy Tinh nói, thiếu niên ngẩn ra, “Muốn xem diện mạo thật của tôi, là phải trả giá!”

Thủy Tinh bĩu môi, “Sao anh kì lạ như vậy, lần trước hỏi tên anh, anh cũng nói phải trả giá, lần này tôi chỉ muốn nhìn diện mạo thật một chút, anh cũng nói phải trả giá, anh tại sao luôn muốn trả giá, hoàng tử đều như vậy sao? !”

“Cô biết thân phận của tôi!” Thiếu niên có chút kinh ngạc, nhưng chỉ là một điểm nhỏ.

“.....” Thủy Tinh âm thầm kêu hồng bét, không phải bởi vì biết thân phận của anh ta sẽ không để cô đi chứ? !

Nhưng mà nếu đã lỡ rồi, vậy thì thừa nhận cũng tốt!

Cô suy nghĩ một chút, không đáp hỏi ngược lại, “Anh là Sa quốc hoàng tử, có đúng hay không? !”

Thiếu niên nhú mày, không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Thủy Tinh muốn anh chấp nhận, tay nhỏ bé từ từ đưa về phía mặt nạ của anh, thấy anh không có ngăn cản, cô không nhịn được buồn cười, trong đôi mắt nổi lên tia mong đợi.

Màu hổ phách con người của thiếu niên, sâu không thấy đáy, lóe tia u trầm, mơ hồ chớp lung linh, trấn tĩnh, bất đắc dĩ. . . . . Tâm tình rất nhiều phức tạp thay đổi, và cũng như đám sương từ từ tan biến.

Thủy Tinh từ từ gỡ mặt nạ thiếu niên xuống, mặt nạ của anh theo vậy từ từ lộ ra càng ngày càng nhiều, tâm tình của cô cũng càng ngày càng kích động, đến cuối cùng, hưng phấn thiếu chút nữa hét ầm lên!

Nhưng khi diện mạo thiếu niên hiện ra, đập vào ánh mắt của cô thì dừng nói hết lên, ngay cả hô hấp cô cũng quên.

Wow. . . . . Thật là đẹp!

Thủy Tinh trong đầu nhanh chóng tìm từ ngữ để diễn tả vẻ đẹp đó, nhưng lại không tìm ra được từ ngữ nào thích hợp, nhưng cô tinh tưởng, dánh dấp anh thật sự rất tốt!

Khuôn mặt Thiếu niên, Ôn Nhã tuần mỹ, lông mày dày hấp dẫn , sống mũi cao và thẳng thanh tú, môi mỏng giương nhẹ , vẻ mặt giãn ra, kèm theo vài phần tao nhã, con ngươi có phần khí trời, giống như xuyên qua ngàn năm hiu quạnh, thể lương bổng bình uất ức lại một vẻ đẹp kì ảo.

Khóe miệng anh hơi cong lên, cười như không cười, làm mê hoặc lòng người.

Thủy Tinh hoàn toàn bị ngây ngất trước vẻ đẹp đó, thậm chí là mê mẩn, cô rất lâu không thể nói thành lời, giống như bị thôi miên, đôi tay nhỏ bé của cô nâng lấy khuôn mặt thiếu niên, không nói lời gì liền đặt một nụ hôn lên đó.

“ . . . . .” Thiếu niên có chút rung động, cái miệng nhỏ nhắn của cô thật mềm, hơn nữa còn mang theo một mùi thơm, đặt trên mặt anh, làm tim anh lập tức giống như có đồ vật gì đó muốn nổ tung lên.

Theo bản năng, anh nắm chặt cánh tay, lòng bàn tay chột truyền đến một cảm giác trơn mềm.

Anh chột phác giác, cô còn bị anh ôm vào trong ngực, hơn nữa không mặc gì!

Anh có chút hốt hoảng, chột đẩy Thủy Tinh ra, quay đầu không dám liếc nhìn cô nữa.

Đáng chết!

Cô chỉ là một cô bé, anh làm sao có thể. . . . .

Ở hoàng cung, có rất nhiều phụ nữ hầu hạ cho anh , nhưng anh không cảm thấy dục vọng, nhưng cô lại làm cho anh có cảm giác đó sao? !

Trời ạ, cô chỉ mới có một chút như vậy, chẳng lẽ anh là cảm thú sao? !

Nghĩ tới đây, thiếu niên cảm thấy có chút xấu hổ, hận không tình hai bạt tay!

Bị hất đẩy ra Thủy Tinh cũng không cảm thấy tức giận, càng không có xấu hổ, bởi vì cô nguyên bản là không hiểu chuyện nam nữ, hơn nữa hiện tại hoàn toàn bị khuôn mặt của anh mê hoặc, oán giận cũng toàn bộ biết mất.

“Này, anh dánh dấp đẹp như vậy, tại sao muốn che nó? !” Cô ở trong nước, nhẹ đầu nhỏ nhìn anh.

“Chuyện không liên quan đến cô!” Thiếu niên quay đầu qua , âm thanh mang theo một tia khàn khàn.

” Ào” một tiếng, anh trong bồn tắm đứng dậy, rất là nhếch nhác rời phòng tắm.

Thủy Tinh không giải thích được, hướng về phía cửa làm mặt quỷ, trong lòng sinh ra tự đắc, nhìn được mặt anh, hơn nữa cũng không trả giá gì a!

Thủy Tinh tâm tình lập tức trở nên rất tốt, vui vẻ tắm rửa, sau khi thay xong áo ngủ, vui vẻ bò lên giường.

“Người đẹp yên lặng nằm ngủ ở nơi đó, chờ đợi hoàng tử của cô tới hôn cô tỉnh lại.”

Cô lầm bầm, từ trước tới giờ cô đều không thích loại truyện cổ tích này, nhưng bây giờ cô cảm thấy nó rất hay ,cô vừa nói chuyện cổ tích, con mắt to quay nhìn thiếu niên bên cạnh.

A, diện mạo thật sự rất đẹp mắt a!

Trong cổ tích hoàng tử hôn công chúa tỉnh dậy chắc là bộ dáng như vậy!

Thiếu niên nhắm mắt, không cần nhìn cũng biết người khác đang dùng một loại ánh mắt thèm thuồng nhìn mình, anh thậm chí còn nghe được âm thanh nuốt nước miếng.

Anh làm bộ như không có phát hiện bất kỳ gì, tiếp tục giả vờ ngủ.

Một lúc lâu, cô cũng cảm thấy mệt mỏi, mới rồi cuộc cũng từ từ, từ từ thu hồi tầm mắt.

Thiếu niên cho là cô rồi cuộc chịu ngoạn ngoạn đi ngủ, cũng không có nghĩ đến, bên tai chợt vang lên một hồi âm thanh chạm nhau.

Cô lại muốn làm gì? !

Thiếu niên ở trong lòng than thở: tại sao cô luôn không yên như vậy? !

Thủy Tinh, rón rén bò dậy, cô mới vừa suy nghĩ ra, như thế nào cũng cảm thấy không thể lãng phí tài nguyên thiên nhiên thế này, cô nên chụp anh một tấm hình mới được!

Nhưng túi dâu tây cô bị mất rồi, điện thoại di động cũng mất, nhưng cô muốn đi tìm!

Nếu như lấy được điện thoại, cô có thể chụp hình á!

Ha ha ha!

Thiếu niên nghe được tiếng mở cửa và tiếng đóng cửa, từ từ mở mắt, rất nhanh, như anh đoán, cô bước chân hướng tới thư phòng.

Anh không đuổi theo ra ngoài, lần nữa nhắm hai mắt lại.

Hai mươi phút sau, cô trở giường một lần nữa, có chút nhụt chí, nhưng cô cũng không chịu như vậy thôi, cúi đầu, tựa như ham muốn, đặt lên mặt anh một nụ hôn mạnh mẽ !

Thời gian trôi qua thật lâu, anh cảm thấy được cô bên cạnh phát ra tiếng hít thở đều đều, rồi cuộc đã ngủ thiếp đi!

Anh mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn cô ngủ say, dịu dàng giúp cô đắp chăn.

Miệng nhỏ nhắn của Thủy Tinh giật giật, có một chút nước miếng chảy xuống, đáng vẻ hết sức tức cười, nhưng anh lại cảm thấy thật đáng yêu.

Kim lòng không được, anh tiến tới, hướng tới khuôn mặt cô, khe khẽ một nụ hôn, “Bé con, thỏa mãn sự tò mò của em, tên của tôi là —— Lạc Tư!”

253. Chương 253: Chờ Em Lớn Lên

Trong một phòng khác.

Tuyết Nhi buồn ngủ, nhưng cô lại không dám ngủ, ánh mắt buồn ngủ, cô cảm thấy khó hiểu nhìn về phía Quan Trì, “Anh Quan, đã khuya, anh mau trở về ngủ đi!”

” Tuyết Nhi gốc của anh, tối hôm nay anh muốn ngủ cùng với em, mới giống trước đây!” Quan Trì cười, cương chịu vỗ đầu cô.

Tuyết Nhi nhú mày, anh trước đây có nói với cô gì sao, nhưng cô một chút cũng không nhớ rõ !

“Anh Quan. . . . .” Tuyết Nhi có chút khó xử, ngay cả xưng hô thế này cũng là anh bắt cô gọi, trên thực tế, cô đều không biết anh ta là ai!

Quan Trì thấy Tuyết Nhi bộ dạng muốn nói rồi lại thôi, nhin không được có chút tò mò, “Làm sao vậy, Tuyết Nhi, em muốn nói cái gì? !”

“Ách. . . . .” Tuyết Nhi chần chờ, anh đối cô giống như rất cưng chiều, nói chuyện cũng rất ôn nhu, làm đáy lòng cô có chút không đành lòng hỏi ra hoặc nghi ngờ, nhưng như vậy cũng không phải biện pháp a!

Tuyết Nhi cắn môi quyết định nói!

” Anh Quan. . . . . Chúng ta. . . . . Gặp qua khi nào a. . . . . Em. . . . . Không nhớ rõ . . . . .”
Nói xong, Tuyết Nhi yên lặng nhìn Quan Trì.

Nụ cười của anh quả nhiên ngưng lại.

Cô không nhớ rõ !

Một chút cũng không nhớ rõ !

Tuy rằng anh biết khi đó cô còn rất nhỏ, nhưng trong lòng vẫn mong cô có thể nhớ mình, dù cho chỉ là một đoạn nhỏ trong cô .

Năm ấy anh bảy tuổi, đã trải qua một đoạn kí ức Địa ngục , vào một ngày giữa trưa nắng, được chú Đường mang về Đường gia.

Trong hoa viên biệt thự, một bé gái đi ra , cô bé đang đứng bên cạnh bồn hoa, Tulip cùng Cúc Ba Tư nở rất lớn, chung quanh còn có màu sắc rực rỡ của Hồ Điệp bay lượn, cô đuổi theo Hồ Điệp, cười thật ngọt ngào, như một Thiên Sứ.

Đó là thời gian anh thấy vẻ đẹp của cô, anh không biết, cũng không hiểu, vì sao cô có thể cười ngây thơ như vậy, xung quanh cô đều là tiếng cười ,và thế giới của anh và cô điều đối lập nhau.

“Tuyết Nhi!” Chú Đường gọi cô.

Cô bé quay đầu lại, tươi cười, lảo đảo chạy tới, đang nhìn đến cha mình và bỗng sững sờ khi phía sau là một người xa lạ.

“Tuyết Nhi, đến, đây là anh Quan.”

“ . . . . .” Cô bé tựa hồ có điểm sợ người lạ, lại ngọt ngào gọi anh một tiếng, ” Anh Quan!”

Âm thanh ôn nhu của cô,làm lòng anh bỗng dao động.

Mấy ngày kế tiếp, anh vẫn ở Đường gia, hạnh phúc một nhà ba người, cuộc sống hằng ngày trở nên ngọt ngào, bình thường đơn giản vui vẻ hạnh phúc, cũng là những ngày anh chưa từng có qua .

Anh hâm mộ, cũng rất khâm trọng, thậm chí là sợ hãi!

Anh biết mình rất nhanh sẽ rời đi, biết mình rất nhanh sẽ một lần nữa trở lại cuộc sống của chính mình, anh biết thế giới của mình nhất định chỉ là một khoảng không tối tăm vô tận, cho nên anh ngay cả liếc mắt một cái như vậy cũng không dám, bởi vì anh sợ mình sẽ lưu luyến.

Nhưng, tầm mắt của anh vẫn có chút không muốn chính mình bị chi phối.

Cô bé tựa hồ cảm thấy không ổn, cảm thấy phía sau có gì đó quái lạ, giống như có người nhìn chằm chằm vào cô bé.

Cô bé chậm rãi xoay người, thấy được phía xa xa là anh.

“Anh Quan, anh đứng ở đó làm gì, lại đây chơi này!”

Âm thanh cô bé ngọt ngào dễ nghe, khuôn mặt phấn hồng xinh đẹp dưới ánh mặt trời.

Ánh mắt anh, muốn tránh, anh chịu không nổi sự quan tâm như vậy .

Nhưng cô bé cố chấp hướng tới anh chạy tới, bởi vì chạy quá nhanh, nên cô bé đã té, nhưng cô bé không khóc, nhưng anh lại cực kỳ đau lòng.

Mặt anh không tươi cười , trên người vấy cô bé đã dơ , anh cảm thấy lòng mình so với viên đạn bắn vào còn đau hơn !

” Anh Quan, anh có thể thấp xuống một chút được không? ! Anh thật cao, em không đủ cao đến anh!” Cô cố gắng kiễng chân, đến nỗi đập vào, cánh tay duỗi thật dài.

Anh trầm mặc , nghe theo yêu cầu của cô bé, chậm rãi ngồi chồm xồm xuống.

Một đôi tay nhỏ bé nắm chắc ở mặt của anh, hồn nhiên hỏi, ” Anh Quan, anh vì sao không cười? !”

“Bởi vì anh không thích cười.”

“Vì sao? !”

“Bởi vì anh không có chuyện vui.”

“A? !” Cô bé không hiểu, nhưng cô bé biết một sự kiện, ” Anh Quan, bộ dạng anh tốt lắm, không cười thật đáng tiếc, nếu cười một cái, nhất định rất đẹp!”

Anh lặng lẽ nhìn cô bé, tự hỏi lời của cô bé, anh không biết mình cười rõ lên là dạng gì, nhưng anh biết, cô bé cười lên rất đẹp.

Anh đem lời nói của cô bé ghi nhớ trong lòng, anh học cười, cố gắng bắt chước, cho nên về sau, khóe miệng của anh vĩnh viễn là ngấn một chút ý cười, thật giống như biến thành một loại thói quen.

Nhưng là anh biết, anh cười đều là giả .

Chỉ khi đối mặt với cô bé, anh mới thoải mái , nở nụ cười từ đáy lòng.

Quan Trì chớp mắt, đem chuyện cũ một lần nữa quay về, lần nữa xem kỹ khuôn mặt của cô bé.

” Anh Quan, anh có phải đã đói bụng ? !” Tuyết Nhi nghi hoặc hỏi , bộ dáng anh thoát nhìn giống như rất đói bụng , tựa hồ là muốn đem cô cho rằng đồ ăn nuốt một ngụm.

Anh cười ra tiếng, nụ cười thật sự, “Anh không đói bụng.”

Nhưng anh thật sự muốn ăn cô!

Anh nắm tay nhỏ bé của cô lên , đặt lên môi hôn xuống, mềm mại , thơm ngát!

Tuyết Nhi há miệng thở dốc, có chút sợ hãi rút về, rất sợ anh một ngụm cắn xuống.

Tuyết Nhi, em chán ghét anh sao? !” Anh nghiêm túc hỏi.

“Không ghét.”

“Thật vậy chăng? !” Ngữ khí của anh có chút kích động.

“Dạ!” Cô gật gật đầu, cô không nhớ rõ anh , nhưng anh đều không có tức giận, cô làm sao có thể chán ghét anh? !

“Anh sẽ chờ em lớn lên!” Anh nhìn cô.

“Chờ em lớn lên làm cái gì? !” Tuyết Nhi không rõ, nhưng lời của anh khiến cho cô tò mò.

Cười em!

Anh không nói ra nhưng trong lòng thì.

Tuyết Nhi giật mình, “Anh sao không trả lời? !”

Anh vẫn trầm mặc, đưa tay ôm cô vào lòng, làm cho cô nằm trong ngực mình “Buồn ngủ thì ngủ đi!”

Tuyết Nhi trừng mắt nhìn, tuy rằng còn muốn hỏi chút gì, nhưng buồn ngủ đánh úp, rất nhanh liền mơ mơ màng màng đã ngủ.

Anh nhìn cô, mắt lộ ra ôn nhu, lại mang theo mấy phần trách nhiệm.

Tuyết Nhi, thế giới của anh em không có thể tưởng tượng , chỉ có khi em trưởng thành, mới có thể hiểu trắng đen,khi đó anh mới có thể nói cho em.

254. Chương 254: Có Lợi À?

Năm giờ sáng sớm, tàn phá bữa bãi cả một đêm mưa gió rớt cục cũng ngừng lại, hắc ám tán đi, Lê Minh đã đến.

Trong phòng hơi thở lại như cũ vẫn tốt đẹp.

Rèm cửa sổ, vài phần sắc thái mộng ảo, ánh sáng nhu hòa cùng yên tĩnh bên trong, giường lớn hình ảnh cô cùng thiếu niên ôm nhau ngủ, đơn thuần lại tốt đẹp.

Đầu nhỏ của cô hoàn toàn vùi vào trong ngực của anh, khuôn mặt phần nộn nhỏ nhắn một chút ửng đỏ, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, nhiều điểm nước miếng sớm xử lý, khuôn mặt ngây thơ đang ngủ .

Sợi tóc mềm mại, như cây quạt nhỏ trải rộng ra, còn có vài phần nghịch ngợm quăn quanh cánh tay thiếu niên.

Anh chậm rãi mở mắt, hở phách con ngươi hiện lên một tia lo lắng.

Quay đầu, anh nhìn cô nằm bên cạnh mình, tim không khỏi rung động.

Buổi tối, cô đều ngủ say, nhưng anh phát hiện cô mặc dù là ngủ nhưng rất nghịch ngợm, đá chân, nói mớ, như con gấu mà ôm mình.

Cô im lặng ở trong ngực của anh, ngây thơ mà ngủ, tình trạng như vậy, anh chưa từng nghĩ qua, nhưng anh thích .

Rất khó dùng lời nói mà hình dung được sinh mệnh bỗng nhiên xuất hiện một cái mềm mại như vậy, tầm mắt anh thấp xuống, đã gặp khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cô hướng trong ngực mình, hơi thở giống như hương vị sữa ngọt ngào , làm cho anh cảm thấy ngứa ngứa .

Dung nhan từ trước đến giờ luôn lạnh lùng lại hiện chút ý cười.

Không cần xem biểu hiện, anh giờ phút không để ý tới thời gian, nhưng tiếng chuông đồng hồ nhắc nhở anh, phải rời giường !

” Đứng. . . . . Đứng keo kiệt. . . . . Để cho tôi ngủ một chút thôi. . . . .” Cô lại vô ý thức nói mớ, làm cho anh dở khóc dở cười, không biết một đêm, cô đã ở trong mộng đùa giỡn với anh bao nhiêu lần!

Anh theo bản năng đưa tay sờ sờ mặt mình, thật sự tốt như vậy sao? !

Anh không biết, thật sự là không biết.

Hơn nữa, anh cho tới bây giờ cũng chưa từng cảm thấy khuôn mặt này có cái gì tốt, bởi vì, nó gây cho anh, chỉ toàn là tai nạn.

Anh là hoàng tử, cũng là huyết thống thuần khiết hoàng tử, bởi vì mẹ là người phương Đông, anh có dòng máu Đông Tây giao hòa tương mạo, mà, trở thành hoàng tộc lớn nhất khỏi phải chê.

Cho nên anh vẫn đội mặt nạ, lúc đầu không nghĩ vì sao muốn mang nó, cũng không là vì trốn tránh cái gì, dù sao đội riết cũng trở thành thói quen.

Thế nên, chính anh quên chính mình lớn lên trông thế nào .

Cũng không có nghĩ đến cô lại thích như vậy!

Cô có một sức sống kinh người, hơn nữa sẽ không che dấu chính mình đối với vật yêu thích mới, mà ngay cả ngủ sẽ nhớ mãi không quên.

Chẳng hạn như hiện tại ——

Anh vừa muốn buông cô ra, thì lại bị cô theo bản năng ôm lại.

Anh xác định là cô đã ngủ say, cho nên động tác mới như vậy, càng làm cho anh cảm thấy không thể chống lại.

Ngốc ngếch, đáng yêu, làm cho tim anh dao động.

Anh không cử động nữa, ngược lại ôm chặt cô, một tay kia xuyên qua sợi tóc cô mang theo sự ôn nhu hiếm thấy cùng thương tiếc.

Không biết như thế nào, anh bỗng nhiên muốn đùa, nắm sợi tóc của cô lên tụ lại, nhẹ nhàng lược qua gò má của cô, muốn làm cho cô ngứa.

Được vài cái, cô mới có phản ứng, giật giật, mở mắt lim dim nhìn anh, “Anh như thế nào tỉnh sớm như vậy? ! Lúc trước tôi phải 10 giờ mới rời giường !”

Anh cười, “Em quên hôm nay phải về nhà sao? !”

Nghe anh nói xong, Thủy Tinh lập tức buồn ngủ chạy sạch hết, cô đứng lên, cầm lấy gối đầu ở sau người, cẩn thận nhìn về phía anh, hỏi, “Không phải anh đều sắp xếp tốt rồi sao? !”

”Ừa.” Anh gật gật đầu, biểu tình thản nhiên, không nhìn ra nhìn cảm xúc gì. Mà chỉ có chính anh mới biết, đáy lòng có một chút khác thường, kỳ thật là bị chôn dấu thật sâu .

Thủy Tinh mím môi, oai đầu hỏi anh, “Về sau chúng ta còn có thể gặp mặt không? !”

“Em còn muốn gặp lại tôi sao? !” Thiếu niên có chút chờ mong hỏi .

Cô gật gật đầu, “Đương nhiên! Anh cũng không phải người xấu, còn bộ dạng tốt như vậy!”

Ánh mắt của anh chớp chớp, trong lòng một chút phức tạp, “Nếu tôi nói, chúng ta sẽ không bao giờ gặp mặt nữa, em có buồn hay không? !”

“ . . . . .” Cô không trả lời, nhưng biểu tình rồi rầm muốn nói rõ toàn bộ.

“Hạ Thủy Tinh!” Anh trịnh trọng kêu tên cô, cầm lấy tay nhỏ bé của cô, nghiêm túc hỏi, “Chờ em trưởng thành, gả cho tôi được không? !”

“A? !” Lời của anh làm cho cô bất ngờ, tuy rằng không phải không hiểu được ý của anh, nhưng cô kết hôn lập tức sẽ rời khỏi ba mẹ, về sau cô có thể sẽ không cùng ba mẹ sinh hoạt cùng nhau . Nhưng, cô gả cho anh, có nghĩa là thế này hả? !

Dùng tay nhỏ bé cầm tóc, cô tỉnh tỉnh mê mê hỏi, “Nếu tôi gả cho anh, sẽ như thế nào ? ! Có lợi sao? !”

” Làm Vương Phi, thậm chí là Hoàng Hậu.”

Thủy Tinh lắc đầu, “Không có hứng thú.”

Anh sửng sốt, trong lòng thất vọng, nhưng không hết hy vọng, tiếp tục nói, “Gả cho tôi về sau, chúng ta có thể mỗi ngày cùng một chỗ, tôi sẽ cùng em làm những chuyện em thích!”

“Cụ thể một chút? !” Cô có hơi tư tưởng, nhưng còn chưa xác định.

“Mỗi ngày cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ngủ, cùng nhau chơi đùa. . . . . Chúng ta vĩnh viễn cũng không tách ra!”

“Nghe qua thật không sai !” Cô bị lay động một chút.

Bất quá, cô xem trọng một chút còn chưa nói đến!

Con mắt quay tròn, cô ngửa đầu nhìn về phía anh, “Vậy anh có thể mỗi ngày cho tôi nhìn thấy khuôn mặt anh sao ? !”

“ . . . . .” Thiếu niên hậm hực, chẳng lẽ anh muốn bán đứng chính nhan sắc của mình sao? !

Khó khăn, gật gật đầu.

Thủy Tinh cười cười, “Được rồi! Tôi đáp ứng! Sau khi lớn lên gả cho anh!”

Anh chậm rãi nở nụ cười, bất quá ——

“Nếu em về sau gặp được người đàn ông nào so với tôi đẹp hơn, thì làm sao bây giờ? !”

Thủy Tinh thấy mình bị xem thường, “Anh có ý gì đây, tôi không háo sắc!”

“ . . . . .”Không háo sắc sao? ! Cô như vậy lại để ý mặt của anh sao, có ý gì? !

255. Chương 255: Cả Đời ?

“Được anh cứ yên tâm đi, tôi nói sẽ giữ lời, không thay đổi !” Thủy Tinh vỗ ngực, hướng về thiếu niên cam đoan sẽ giữ lời.

Thiếu niên cười, cô nhất định không biết, bộ dạng của cô như thế rất đáng yêu.

Thấy như vậy mặt anh bỗng đỏ ửng lên, anh véo vào má cô, cảm giác thật kì diệu, bởi vì tuổi tác chênh lệch, nên đôi lúc nói chuyện có chút hơi đối lập, nhưng lại rất thú vị.

“Được, không còn nhiều thời gian, nhanh rời giường, chuẩn bị một chút xuất phát!”

“Ừm!” Lúc này, cô thật sự rất ngoan ngoãn, khi nghĩ được về bên cha mẹ, cô thật sự rất vui.!

Thủy Tinh rất vui, nhảy xuống giường, rất nhanh chạy vào phòng tắm.

Không biết khi nào trong phòng tắm đã có sẵn kem đánh răng, bàn chải đánh răng, và một cây lược nhỏ.

Cô lấy quẹt một ít kem lên bàn chải đánh răng, đánh răng, sau đó rửa mặt, dừng một chút cô thấy ngay cả khăn mặt cũng mới, hơn nữa còn là màu hồng cô thích!

Vui vẻ!

Vui vẻ!

Cô cúi đầu nhìn áo ngủ của mình, sau đó lại nhìn áo dài váy dài treo trên cái giá bên cạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên nhú lại.

Quần áo này thật sự rất khó mặc, hơn nữa mặc nó đi lại rất bất tiện!

Cô vẫn thích quần áo của mình!

Nhưng là không biết khi cô không có ở nhà đồ cô có còn không ? !

Đang nghĩ, người hầu đem đến cho cô một bộ đồ mới, kiểu dáng và màu sắc đều là kiểu mà cô thích, ngay cả số đo cũng rất đúng.

“Cám ơn!” cô nở nụ cười rực rỡ với người hầu.

Người hầu nữ hơi lảng tránh, tựa hồ nhìn nụ cười của cô sẽ bị mê hoặc, cô giống như có một cái gì đó làm cho người nhìn sẽ bị hấp dẫn bởi nó, trách sao điện hạ lại cưng chiều cô như vậy!

Nhanh chóng thay quần áo, Thủy Tinh liền chạy ra phòng, mà lúc này, Tuyết Nhi cũng đang chờ xuất phát.

“Tuyết Nhi!”

“Thủy Tinh!”

Hai cô liền chạy lại ôm nhau, sau đó lại nhìn nhau cười.

Vừa ăn bữa sáng, vừa lặng lẽ nói.

“Tuyết Nhi, khi về nhà, chị phải nói giúp em nha, em sợ bị đánh!” Vừa nghĩ tới cha mẹ, cô liền nhẹn không được run lên, có lẽ mẹ lần này thật sự sẽ đánh cô!

Tuyết Nhi nhu thuận gật gật đầu, “Yên tâm đi, chúng ta cũng không có làm gì, cha mẹ sẽ không đánh đâu!”

“Chỉ hy vọng như thế!” Thủy Tinh vẫn là không yên lòng, bất quá, cô sớm đã có chuẩn bị !

Chậm rãi buông bát, cô hướng tới Tuyết Nhi ngoắc ngón tay, “Tuyết Nhi. . . . . Nói cho chị biết nga. . . . em vừa mới hủy đi một cái gối ôm . . . . . Đem bông bên trong chia làm hai. . . . . Một nửa em đã độn ở trong này . . . . .”

Cô đứng lên, chỉ chỉ mông mình

Mắt Tuyết Nhi trừng lớn, ánh mắt vừa kinh ngạc vừa sùng bái.

“Còn một nửa bông. . . . . em để lại cho chị. . . . .”

Nói xong, một trận cười gian.

Như vậy, cho dù bị đánh, cũng sẽ không đau!

” Cô ở cùng Tuyết Nhi nói lung tung cái gì? !” Quan Trì đẩy cửa ra, có chút hoài nghi hỏi .

Thủy Tinh trừng mắt nói, “Không có gì!”

Con người Quan Trì đen chớp, anh ta không tin, tiểu nha đầu này thật sự là tiểu quỷ, vừa mới anh còn chưa vào cửa chợt nghe tiếng cô cười gian!

Thật sự là kinh khủng, cô như vậy sẽ làm hư Tuyết Nhi !

Ánh mắt dao động hướng Tuyết Nhi đang ngoan ngoãn ăn điểm tâm, Quan Trì nháy mắt ôn nhu đứng lên.

“Anh Quan, anh ngồi xuống cùng ăn đi!”

” Được.”

Thủy Tinh nhìn bọn họ, xác định Quan Trì sẽ không khi dễ Tuyết Nhi, cô quyết định tạm thời tránh một chút.

Cô muốn lấy túi xách dâu tây của cô!

Chạy lạch bạch đến thư phòng, nhưng cô lại không dám gõ cửa, nhưng cô thật không ngờ, cô vừa mới đến, thì cửa đã mở ra từ bên trong, làm hại cô lập tức dừng không được, cả người ngã quỵ qua.

“A. . . . .”

Cô bị ngã nhưng kì lạ không cảm thấy đau, cô lấy lại bình tĩnh, phát hiện mình ôm lấy người nào đó.

Chậm rãi ngửa đầu lên, cô nhìn thiếu niên lại lần nữa đội mặt nạ.

“A, anh tại sao lại. . . . .” Lời còn chưa dứt, cô liền tự động cầm miệng, mang cũng tốt, như vậy người khác nhìn không thấy bộ dáng thật sự của anh !

Không biết vì sao, cô bỗng nhiên thấy lòng dạ mình hẹp hòi, không muốn anh đem khuôn mặt đẹp của mình bị người khác xem thấy !

Hắc hắc, chỉ có cô mới được nhìn được mặt của anh!

Anh cúi đầu, nhìn cô hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn biểu tình thay đổi, khẽ nhíu mày, “Cô hoảng hốt làm cái gì? !”

“Tôi tới lấy túi a! Túi dâu tây a!” Cô vươn tay, hướng tới anh đòi.

Vốn tưởng rằng muốn phí một phen công phu, cũng không nghĩ đến anh không nói hai lời liền đáp ứng, mở ra ngăn kéo, vật quý nguyên chủ.

Sao lấy đến túi nàng rất vui vẻ, cũng không nhìn bên trong đó có thiếu thứ gì hay không, mà là đầu nhỏ nhất oai, hỏi anh một ít chuyện lung tung .

“Đúng rồi, vì sao anh kêu dâu tây là strawberry? !”

“Cô không biết là như vậy thực khó đọc sao? !”

“Nhưng strawberry dâu có đáng yêu như dâu tây!”

“Về sau kêu dâu tây tốt lắm!”

“Dâu tây!”

“Dâu tây!”

Một chút thời gian cuối cùng, cô quang quác nói không ngừng, mà anh thực kiên nhẫn nghe cô nói, thực ngây thơ, rõ ràng đều là chuyện tình bình thường không thể bình thường hơn, nhưng lại có điều khác, trở nên thực khoa trương, thực mộng ảo.

Anh không khỏi hoài nghi, suy nghĩ cô vì sao có thể như vậy, thế giới này ở trong mắt cô vì sao có thể nhiều màu sắc như vậy .

Mà anh lại thích nghe cô nói chuyện, khéo léo biểu tình, âm thanh ngọt ngào, động tác khoa trương . . . . .
. Trong lòng anh rung động, chỉ cần một cái tươi cười của cô, anh nguyện ý đổi toàn bộ thế giới.

Hạ Thủy Tinh, em phải biết rằng, giá à tôi muốn, là giá cao cả đời! ! !

Tuyên bố cứng rắn như đá, gió không thể lay chuyển, mãi mãi kéo dài. . . .

256. Chương 256: Cô Bị Bỏ Rơi

Một tuần sau.

“Ba, mẹ!” Một cái bóng nhỏ bỗng chốc đập “Rầm” cánh cửa, đi vào.

Khi Thủy Tinh xông tới, lại nhìn thấy đúng là lúc ba đang ép mẹ xuống, mắt lập tức mở thật to, thật to, vội vàng dùng bàn tay nhỏ bé che mặt mình lại nhưng ở ngón tay giữa lại hở một khe thật lớn đủ để lộ ra đôi mắt tròn to.

Theo bản năng thì cô cũng biết chút đạo lý “Phi lễ chớ nhìn”, nhưng vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ba thật kì quái, lớn như vậy rồi có giường còn không chịu ngủ lại thích ngủ cùng với mẹ.

Hơn nữa trước kia là ba người cùng ngủ, bây giờ bên cạnh có thêm một phòng mới lại bắt cô ngủ một mình, thật sự là rất kì quái.

“Xoạt!” Không cần che nữa, cô cười một cái rộng tới mang tai, cặp mông núng nính leo lên giường.

“Ba, buổi sáng tốt lành!” Thủy Tinh nhào tới bên cạnh Đường Húc Nghiêu, khuôn mặt nhỏ nhắn tiến tới muốn được hôn chào buổi sáng.

Mặc dù chuyện tốt bị cắt ngang nhưng Đường Húc Nghiêu vừa nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của con gái thì đã không thể nổi nóng được, anh cúi đầu, hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô “Thủy Tinh, buổi sáng tốt lành!”

Thủy Tinh cười thỏa mãn, sau đó quay sang mẹ muốn được hôn chào buổi sáng “Mẹ, buổi sáng tốt lành!”

“....” Hạ Hải Dụ hí hí mắt, cô đối với người có điệu bộ lấy lòng có chút khinh thường.

“Mẹ, mẹ, mẹ...” Thủy Tinh nhất quyết không buông tha, cười hì hì rồi đưa bàn tay nhỏ bé sờ sờ mặt mẹ.

Hạ Hải Dụ chợt hé miệng, cắn một cái lên ngón tay không kịp rút về của Thủy Tinh, trên bàn tay nhỏ bé lưu lại dấu răng nhàn nhạt.

“Oa, thật là đau thật là đau!” Thủy Tinh khoa trương kêu lên, sau đó quay sang Đường Húc Nghiêu cầu cứu “Ba, mẹ cắn con!”

“Ừ, cắn cũng hay, ba cũng muốn cắn!” Đường Húc Nghiêu cố ý nói như vậy, tay nâng bàn tay khác của cô lên, “hung hăng” cắn.

Thủy Tinh chu mỏ ra, họ vẫn còn giận cô chuyện hôm trước sao, nhưng mỗi ngày cô đều tới nhận lỗi mà, ba mẹ rốt cuộc đến lúc nào mới tha lỗi cho cô đây?

“Ba, mẹ, con thực sự biết sai rồi!” Thủy Tinh mở to mắt trông rất thành khẩn.

Hạ Hải Dụ cố ý làm mặt lạnh, không để ý đến cô, trở người xuống giường.

Thủy Tinh lập tức úp khuôn mặt nhỏ nhắn, ở trên giường lăn lộn “Ba, ba với mẹ phải như thế nào mới không giận nữa?”

“Cái này...” Đường Húc Nghiêu có chút khó xử, vốn anh đã định tha thứ cho cô, nhưng cô lại còn nói sau này lớn lên muốn gả cho tên Điện hạ kia, như vậy làm sao có thể, tuổi còn nhỏ mà đã hồ đồ quyết định tương lai của mình rồi, đúng là làm anh tức chết mà!

“Thủy Tinh.....chỉ cần sau này con ngoan ngoãn nghe lời ba mẹ...ba mẹ sẽ không giận con nữa!”

“Nhưng những việc hai người bắt con làm khó quá! Nhất là điều kiện của mẹ! Cái gì mà mỗi ngày phải làm hết bài tập mới được chơi trò chơi, cái gì mà không cho xem tivi quá hai giờ, cái gì mà muốn ngủ sớm thì phải dậy sớm, rồi là phải ngủ trưa.....Ba, đến cả ngày nghỉ cũng vậy, mẹ thật quá tàn nhẫn!”

Trong phòng bếp, Hạ Hải Dụ len lén cười, nghe con gái lớn tiếng la hét như vậy trong lòng giống như vừa ăn mật ngọt.

Thật ra thì Hạ Hải Dụ không có tức giận với con gái, nhưng cô nhóc kia thực sự có thể gây họa, phải nhân dịp này dạy dỗ cô một chút mới được, nếu không lần sau lại tiếp tục làm loạn mất!

Cho nên, Hạ Hải Dụ quyết sẽ không để ý tới cô mấy ngày.

Đun nóng xong, Hạ Hải Dụ bưng đĩa vào phòng ngủ.

Trên giường lớn, Thủy Tinh vẫn còn đang còn lăn lộn, vẻ mặt khổ não.

“Thủy Tinh, uống thuốc thôi!”

“Á.....” Thủy Tinh nghiêng đầu ra chỗ khác, mắt nhìn cái chén đen xì xì trên tay Hạ Hải Dụ, run lấy bấy.

Sau khi cô trở về liền bị bắt vào bệnh viện, bác sĩ kiểm tra một lượt từ đầu đến chân từ trong ra ngoài, kết quả là không có vấn đề gì cả, nhưng lại kiên quyết kê cho cô mấy liều thuốc, nói cho oai một chút thì là thuốc tẩm bổ, khiến cô thật khổ!

“Ba...con không uống cái đó đâu, khó uống lắm!” Thủy Tinh uất ức quay sang Đường Húc Nghiêu dụi dụi.

“Không uống cũng phải uống, thuốc đắng già tật!” Đường Húc Nghiêu xoa đầu con gái an ủi.

“Mẹ.....chút nữa uống có được không.....lạnh một chút sẽ tốt hơn.” Thủy Tinh ngửa đầu nhìn mẹ một chút, thận trọng thương lượng.

Hạ Hải Dụ bưng chén đưa đến trước mặt cô “Còn dài dòng một lần nữa thử xem!”

“.....”

Thủy Tinh không tình nguyện bò lên, bưng chén thuốc, vẻ mặt có chút uất ức “Mẹ, dạ dày con không thoải mái, nếu uống vào nhất định sẽ ói đấy!”

Nước mắt lưng tròng.

“Dùng khổ nhục kế cũng vô dụng! Uống nhanh đi!” Sáu ngày trước đây Thủy Tinh cũng chỉ dùng chiêu này, Hạ Hải Dụ không muốn miễn dịch cũng khó.

“...” Thủy Tinh thấy mưu kế thất bại, khê thở dài.

Cầm chén thuốc, đầu tiên là dùng mũi ngửi ngửi, vẻ mặt hơi khó chịu.

Một tay bịt lấy chóp mũi, nhắm mắt lại, ngửa đầu đem thuốc uống hết.

Hạ Hải Dụ thầm thở phào nhẹ nhõm, nói thật cô cũng không nỡ để con gái ngày nào cũng phải uống thuốc, nhưng đây là cách duy nhất.

“Uống xong rồi!” Thủy Tinh tránh như rắn, nhanh chóng trả chén thuốc cho Hạ Hải Dụ, sau đó cầm ly uống một hớp nước trắng để hòa tan vị đắng trong miệng, nhưng vẫn chưa đủ.

“Mẹ, con muốn ăn kẹo!” Bàn tay trắng trẻo non mềm vươn tới.

Hạ Hải Dụ lắc đầu ” Không được, hôm qua con ăn quá nhiều, sẽ bị sâu răng mất!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn càng nhăn nhó hơn.

“Ba, con muốn ăn kẹo!” Trắng non mềm tay nhỏ bé lại duỗi thân duỗi.

Đường Húc Nghiêu cũng lắc đầu “Không được! Chẳng phải mẹ con đã nói rồi sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn giãn đến phình to ra, ba mẹ thật nhỏ mọn.

Ghét, cô bị bỏ rơi rồi!

Chạy ra khỏi phòng ngủ lớn, chạy về phòng của mình, hờn dỗi.

Thật lâu thật lâu..... điện thoại di động Hello Kitty của cô chọt rung lên

Người nào thế, sáng sớm như vậy đã gọi điện cho cô.

”Alo, ai thế.....?”

257. Chương 257: Song Song Đối Đối

“. . . . .” Bên kia điện thoại nửa ngày đều không có âm thanh trả lời, Thủy Tinh không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Ai a? !

Tại sao không nói chứ? !

Sai số sao? !

Không giống nha!

“Này . . . . . Xin hỏi rốt cuộc là ai a. . . . .” Thủy Tinh lại hỏi một lần nữa.

“Khụ. . . . . Khụ khụ. . . . .” Điện thoại kia truyền đến hai tiếng rõ ràng giả âm thanh khụ, âm thanh già nua đã có lực.

” Ông? !” Thủy Tinh phút chốc trước mắt sáng ngời.

” Ừ!” Đường lão gia không lẩm tỉnh nguyện thừa nhận nói.

Ha ha, cư nhiên thật là ông !

Cô biết ông sớm muộn gì cũng sẽ gọi điện thoại cho của cô!

Quả nhiên đã đoán đúng!

” Ông, ông bên kia có thể nhìn sao, chúng ta mặt đối mặt tán gẫu được không? !”

“Không cần! Nói như vậy được rồi !” Hé ra nét mặt già nua đỏ ửng. Cùng cô nhìn trong lời nói, chắc là phải bị cô xem ra! Chết đều không cần!

Thủy Tinh nhún vai, không cần sẽ không làm, làm sao ác như vậy a? !

Ông cố chấp !

Bất quá, ông chủ động gọi điện thoại đến liền biểu hiện ông đã đỡ ngốc !

Tâm tình chuyển tốt, Thủy Tinh cười uốn cong lông mi, cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào nói, " Ông, con nghĩ người đầu, người có đúng hay không cũng muốn con nha? !"

"Ai nhớ con? ! Chẳng qua là nghe nói con sắp tới sẽ gặp phải chuyện tình, suy nghĩ nói cho con biết một tiếng, về sau cho con cẩn thận một chút, đừng có làm mất mặt người Đường gia!"

" Ôi, vậy thì có quan hệ gì với con, con lại không mang họ Đường!"

"Con. . . . ." Đường lão gia tức giận đỏ mặt đến tía tai, này xú nha đầu, đáng đánh đòn!

Thủy Tinh cười đắc ý, tiếp tục nói, " Ông, ông chỉ cần quan tâm Tuyết Nhi thì tốt rồi, không cần phải lo chuyện của con !"

"Hừ! ông xem cũng là! Tuyết Nhi không biết có bao nhiêu nhu thuận, nói đến ôn ôn nhu nhu ,không giống như là con!" Đường lão gia tức giận thổi râu trềng mắt.

Thủy Tinh ở bên cạnh che miệng cười trộm.

Tuyết Nhi đều nói cho cô rồi đó, bởi vì các cô bị gặp phải chuyện tình, nên ông lo lắng đến trễ vẫn chưa ngủ, đúng vậy chẳng qua lo lắng cho cô , còn không thừa nhận!

Đường lão gia liên tục thở dài, ông cả đời không quá rối rắm, nhưng là vừa nghĩ tới hai tiểu nha đầu yếu đuối thời điểm bị người ta bắt , người đáng tin cậy đều không có! Trước kia đối hai cháu trai đều chưa từng có loại cảm giác này!

"Tốt lắm, xú nha đầu, ông muốn cúp!"

" Ôi, không cần nhanh như vậy chứ! Ông, con còn có rất nhiều lời muốn nói với ông. . . . ."

"Nhiều chuyện! Có chuyện gì nói mau!"

" Ông, là như vậy. . . . . con muốn ở gần với ba mẹ vì ba ngày sau ba mẹ sẽ cử hành hôn lễ. . . . . con nghĩ cần một phần đại lễ cho bọn họ. . . . . Nhưng là gì, thì cần ông hỗ trợ. . . . ."

Rời giường chân con trai, bắt đầu điện cháo thoại.

Trong phòng khách, Hạ Hải Dụ cùng Đường Húc Nghiêu chuyên tâm làm việc.

Vừa mới chuyển đến phòng mới ở vài ngày, rất nhiều nơi còn chưa sửa sang lại tốt, nhưng là hôn lễ lập tức sẽ cử hành, cấp bách bố trí nhà mới!

Tuy rằng trọn bộ phòng ở đều được kĩ sư một tay chuẩn bị thiết kế tốt , nhưng chi tiết hôn lễ cần phải tự làm .

Hạ Hải Dụ cầm lấy một chữ "Hỉ" muốn hướng trên cửa sổ dán, kiếng chân, lại không đến.

"Anh đến đây đi!" Đường Húc Nghiêu đi đến bên cạnh cô, xưng phong nhận việc.

Cô lắc đầu, "Không cần không cần, cái kia là anh vừa dán , cái này đến phiên em !"

Đường Húc Nghiêu gật đầu khen ngợi, "Em nói đúng, một người dán một cái, mới là song song đối đối!"

"Buồn nôn!" Hạ Hải Dụ giả bộ xem thường, chính mình nhưng cũng nhịn không được đỏ mặt.

Hôn lễ ngày càng cận kề, tâm tình của cô cũng càng ngày càng kích động hờ một tí liền thẹn thùng.

Đường Húc Nghiêu cúi người, đem thân thể Hạ Hải Dụ bế đứng lên, "Đến, mau dán!"

" Được!"

Hồng "Hỉ" dán đi lên, tràn trề hương vị vui mừng .

Lúc này, chuông cửa dồn dập vang lên.

"Nhất định là chị dâu, nhanh đi mở cửa!"

Quả nhiên, cửa vừa mở ra, đúng là Đường Húc Đông cùng Triệu Chỉ Dao, còn có Tuyết Nhi.

Ba người trong tay đều rất nhiều thứ, mà ngay cả Tuyết Nhi trong tay đều xách vài cái gói to.

“Húc Nghiêu, Hải Dụ, nhanh chút nhanh chút, đem nó lấy vào!”

“Anh, chị dâu, mọi người mua cái gì vậy, sao nhiều như vậy a? !” Đường Húc Nghiêu cùng Hạ Hải Dụ đều có bản tia mòng.

“Đều là đồ hôn lễ cần dùng gì đó, yên tâm đi, mỗi một dạng đều cần dùng, bọn anh là người từng trải!” Đường Húc Đông cùng Triệu Chỉ Dao vỗ bộ ngực cam đoan.

“À!”

Chỉ chốc lát sau, Thiệu Hành cùng Vân Tiểu Tiểu cũng đến, hai người lại đi hai tay trống trơn.

Đã kết hôn và chưa kết hôn , chính là không giống nhau!

Tuyết Nhi rất nhanh chạy đi tìm phòng Thủy Tinh chơi, mà người lớn còn lại là quýnh lên tươi sống, có trí nhớ , có thể lực , còn có làm hậu cần .

“Đến đến, mọi người nghỉ một lát đi, ngồi xuống uống một chút này đi!” Hạ Hải Dụ bưng món ăn, tiếp đón , “Trời nóng nực, em làm mấy thứ nước trái cây, thanh nhiệt rất tốt!”

Đường Húc Đông đưa tay giúp Triệu Chỉ Dao cầm một ly nước táo, sau đó mình cầm một ly nước dưa hấu.

Thiệu Hành lại cầm hai ly nước đào, một ly đưa cho Vân Tiểu Tiểu, một ly ình.

Nhưng Vân Tiểu Tiểu cũng không nể mặt, cự tuyệt nước đào của anh, chính mình đưa tay cầm một ly nước chanh.

Thiệu Hành nghi hoặc , “Em không phải thích ngọt sao, nước đào ngọt, nước chanh chua a!”

” Đúng vậy a, nhưng gần đây khẩu vị em thay đổi, hiện tại thích ăn chua!” Vân Tiểu Tiểu không cho là đúng , cúi đầu uống một ngụm nước chanh, ” Ừm, ngon!”

Cầm ống hút, ừng ực, vài cái liền uống xong ly nước, nhất thời mặt mày hớn hở, “Lại đến một ly!”

“ . . . . . ” Thiệu Hành không nói gì.

“ . . . . . ” Hạ Hải Dụ cùng Đường Húc Nghiêu không nói gì.

“ . . . . . ” Triệu Chỉ Dao cùng Đường Húc Đông cũng không nói gì.

“Nếu đây là nước ô mai liền rất tốt !” Vân Tiểu Tiểu ánh mắt lấp lánh tỏa sáng.

Hạ Hải Dụ kéo tay Vân Tiểu Tiểu, thấp giọng hỏi, ” cậu có phải không thoải mái ? !”

“Không có a!”

Thiệu Hành cười cười, ôm chầm vẻ mặt ngẩn ngơ của Vân Tiểu Tiểu, bàn tay to ôn nhu ở trên bụng của cô , “Tiểu Tiểu, chúng ta lập tức từ phù dâu trắng cấp thành chú rể và cô dâu!”

258. Chương 258: Anh Anh Em Em

“...” Nháy mắt đã thấy Vân Tiểu Tiểu đỏ mặt, trong mắt lộ rõ tia hạnh phúc, ngọt ngào.

Cô có em bé sao?

Thật tốt quá!

Nhất định phải sinh một đứa bé đáng yêu như Thủy Tinh

Thiệu Hành cúi xuống, không nhin được mà tiến lại gần hôn lên trán cô ” Anh giúp em đi mua nước ô mai.”
“Được được được, anh đi nhanh đi!” Vừa nhắc đến nước ô mai, nước miếng Vân Tiểu Tiểu muốn chảy ra ngoài

Thiệu Hành định đứng dậy ra ngoài.

“Đợi đã nào.....Trong nhà có sẵn ô mai!” Hạ Hải Dụ gọi Thiệu Hành lại chỉ vào chỗ tủ lạnh “Trong tủ lạnh có một chút, tuy không nhiều nhưng đủ pha ra ba bốn chén.”

“Hoàn hảo!” Thiệu Hành xắn tay áo đi vào nhà bếp

Đã nghỉ ngơi một lúc, vốn là bây giờ đều đứng lên làm việc nhưng đột nhiên có tin vui nên chẳng rời đi nổi. Ánh mặt trời rực rỡ chiếu qua ô cửa sổ, mọi người ngồi trong phòng khách vui vẻ hưởng thụ khoảng thời gian ấm áp hạnh phúc.

Vân Tiểu Tiểu kéo gối ôm bên cạnh lên, bóp bóp, mắt vẫn nhìn về phía nhà bếp.

“Tiểu Tiểu, lại nhìn nữa rồi, nhìn nhiều quá rồi đấy! Thiệu Hành mới vào bếp chưa đầy năm phút, mới tách nhau có chút xíu vậy thôi đã không chịu nổi rồi sao?” Hạ Hải Dụ nhân cơ hội giễu cợt một chút.

“Ai không chịu nổi chứ, tớ chỉ nhìn xem nước ô mai anh ấy pha xong chưa thôi.” Vân Tiểu Tiểu lại nuốt nước miếng một cái, hai tai chột nóng lên.

Quay đầu, lại quay đầu liếc một cái.

Đường Húc Đông lén huých tay Triệu Chỉ Dao, bốn mắt nhìn nhau, cười

Mà Đường Húc Nghiêu nằm ở bên hông Hạ Hải Dụ, cô cũng cúi đầu đối diện với ánh mắt thâm tình của anh, cảm giác hạnh phúc khi yêu chính là...khi mình quay đầu lại nhìn người đã thấy người chăm chú nhìn mình.

Chỉ lát sau, chén nước ô mai đã được bê lên, Vân Tiểu Tiểu nịnh nọt “Thật là giỏi nha! Em biết anh làm được mà!”

“Gọi anh là ông xã”

“Được, ông xã, anh thật là giỏi!” Vì nước ô mai mà cô không để ý đến xấu hổ, thẹn thùng

Thiệu Hành như mở cờ trong bụng, ôm chặt lấy bà vai Tiểu Tiểu, nhẹ nhàng nói “Bà xã, uống từ từ!”

“Biết rồi! Ông xã, anh thật lãng nhăng quá đi!”

“Anh quan tâm em mà, bà xã!”

“Ông xã, cảm ơn anh!”

“Bà xã, không cần khách sáo!”

“.....”

“.....”

Bên này cứ anh anh em em, bên kia tuy không có động tĩnh gì nhưng cũng sắp không chịu nổi rồi.

Trước mặt mọi người như vậy mà cứ dây dưa như vậy thật là thói đời bạc bẽo mà!

Đường Húc Đông và Triệu Chỉ Dao đã sớm ra ngoài, mà Đường Húc Nghiêu và Hạ Hải Dụ rốt cục cũng không chịu nổi mà chuẩn bị, 2 người tay trong tay đi tới vườn hoa trên ban công.

“Trời ạ! Đó là Thiệu Hành anh biết sao?! Thật không thể tưởng tượng nổi!” Đường Húc Nghiêu liên tục lắc đầu, quá kinh khủng đi!

Hạ Hải Dụ chọc chọc tay vào trán anh “Thế nào? Không tưởng tượng nổi sao? Lúc đó anh cũng làm như thế thôi, cũng khấn thề như vậy đấy!”

“Làm gì có, anh rất bình thường!” Đường Húc Nghiêu buột miệng phủ nhận.

Hạ Hải Dụ cười, anh lại không thừa nhận rồi, nhưng có điều, không thừa nhận không có nghĩa là không tồn tại.

Ngây ngô nhìn người đàn ông anh tuần bên cạnh, chợt nhớ tới mấy năm trước, cũng lúc cô có thai, mùi vị trong lòng thật phức tạp, chua có ngọt cũng có.

Đường Húc Nghiêu nhìn cô đang ngơ ngẩn nhìn mình, chốc mỉm cười, chốc chốc lại cau mày, lâu lâu lại mê man, lâu lâu lại thoải mái, anh tự nhiên có cảm giác rằng mình đã hiểu ra cái gì, cầm tay cô đặt lên miệng.

Vĩnh viễn không phải là khoảng cách, đó là một quyết định, quyết định sẽ cùng nhau sống tới già.

*****

Hoàng hôn buông xuống, Hạ Hải Dụ vẫy taxi đi tới địa điểm đã hẹn. Đó là một nhà hàng mới mở, phong cách trang trí cùng danh tiếng cũng khá tốt..

Lúc cô đi vào, người đàn ông ngồi trong góc phát tay với cô, Bạch Hạo Nhiên ăn mặc giản dị, nhưng lại không giấu được điểm ngày càng có khí chất cùng tài năng của anh.

“Hạo Nhiên, em không tới muộn chứ?” Hạ Hải Dụ lo lắng nhìn đồng hồ đeo tay một cái.

“Không có, sớm hơn năm phút mà!”

“Nhưng vẫn không sớm bằng anh, để anh phải chờ em rồi!”

Anh cười cười, mím môi không nói.

Đối với anh mà nói, chờ đợi đã thành thói quen rồi!

Gọi món, sau đó đồ ăn rất nhanh được dọn lên.

“Ném thử một chút đi, nghe nói đồ ăn chỗ này mùi vị không tệ!”

“Ừ!” Hạ Hải Dụ cúi đầu ném thử một chút. Đặc sản của Mễ Lan là thịt bê, dùng các loại hương liệu cùng bạch cừu để nấu, cắt thành từng lát rồi dùng cá mực, đánh lên trở thành mùi vị rất tuyệt .

“Rất ngon!” Cô cười khen.

“Nếu thích thì ăn nhiều một chút, em thật giống như lần trước anh gặp, đã gầy đi rồi! Thế nào, chuẩn bị hôn lễ một lần phải không?” Anh thương tiếc gấp cho cô một miếng bỏ vào bát.

“Rất tốt nha!”

“Thủy Tinh lại gây sự rồi hả?”

“Nha.....không cần nhắc tới Tiểu Nha Đầu đó!” Hạ Hải Dụ kể cho Bạch Hạo Nhiên nghe chuyện trước đây Thủy Tinh bị bắt đi một lần, bây giờ trong lòng cô vẫn còn chút sợ hãi.

Nghe cô kể..... Bạch Hạo Nhiên cũng đã không nhận được mà sợ hết hồn hết vía, cuối cùng nghe cô bé đã trở về an toàn , mới yên lòng.

Dùng cơm xong, Bạch Hạo Nhiên móc từ trong túi ra cái hộp nhỏ, đẩy tới trước mặt Hạ Hải Dụ “Hải Dụ, đây là quà anh tặng em kết hôn!”

“Làm gì mà khách khí như vậy!”

Anh kiên trì nói “Mở ra xem đi!”

Hạ Hải Dụ mở to mắt nhìn “Cái gì vậy? bí mật thế sao?”

Cô cầm cái hộp nhỏ lên, tò mò mở nắp hộp, bên trong là một mô hình người máy nhỏ.

Hạ Hải Dụ vui mừng không thôi “Hạo Nhiên, anh lại thành công rồi có phải không? Lần này đạt được giải thưởng gì vậy?”

“Ba ngày sau em sẽ biết!” Bạch Hạo Nhiên có vẻ bí mật nói.

Ba ngày sau?

Ba ngày sau là hôn lễ của cô mà!
Nụ cười nơi khóe miệng cô khê cứng đờ.

259. Chương 259: Độc Nhất Vô Nhị

Bạch Hạo Nhiên khê chớp mắt, lạnh nhạt nói “Ba ngày sau là lễ trao giải, anh không thể tới dự hôn lễ được.”

“.....” Hạ Hải Dụ gật đầu một cái, cô hiểu.

“Hải Dụ, em không trách anh chứ?” Anh cẩn thận nói.

“Không, dĩ nhiên là không rồi!”

“Vậy thì tốt!”

Anh đứng dậy tính tiền rồi rời đi.

Trên thế giới này, điều mạo hiểm nhất chính là, yêu một người. Bởi vì sẽ không ai biết, tâm trí mình chỉ dành ột người, nhưng rồi đổi lại được cái gì, giống như đánh bạc vậy, biết rõ là có thể thua nhưng vẫn không nhận được mà dẫn thân vào.

“Hải Dụ, chúc em hạnh phúc!”

Anh yêu em nhưng điều này không liên quan tới em, cho dù đêm đến vô cùng nhớ nhung nhưng nhớ nhung đó cũng chỉ có mình anh, sẽ không để tới trời sáng.

Anh yêu em, điều này không liên quan tới em, nó chỉ thuộc về anh mà thôi, chỉ cần em được hạnh phúc, anh đau khổ cũng không sao.

Từ bỏ, nước mắt rơi trước khi quay đầu đi, đơn giản chỉ là lưu lại một chút bóng dáng, từ bỏ, đem ngày hôm qua chôn tận đáy lòng, lưu lại những kỉ niệm tốt đẹp nhất, từ bỏ khiến cả hai sống thoải mái hơn.

Đời này duyên phận không thành, chỉ có thể gọi lời hẹn gặp lại, thật sự rất cảm ơn vì thời gian qua có em ở bên.

Không cần em phải nhớ anh cả đời, chỉ mong em đừng quên trong thế giới của em, anh đã từng bước vào.

Không cần thỉnh thoảng gặp nhau đều coi như quen biết, cũng không phải là đã từng quen biết, cũng sẽ khiến cho người ta nhớ thương.

Ít nhất, kiếp này chúng ta cũng có thể quay đầu nhìn lại quãng thời gian đã qua.

Trái Đất lớn như vậy có thể gặp được em thật không dễ dàng, cảm ơn trời cao đã tạo duyên phận lần này cho chúng ta gặp nhau.

Đừng quên trong thế giới của em, anh đã từng bước vào.

*****

Ban đêm, Hạ Hải Dụ trần trọc trở mình, cả đêm không ngủ được.

Đêm khuya, không biết có bao nhiêu người không ngủ được giống cô.

Có lẽ trong lòng mỗi người đều có những kỷ niệm, không thể nói cùng ai, chỉ có thể bày tỏ với chính mình trong đêm khuya..

Thật ra thì có nhiều chuyện cũ không cần kể cho người khác, cứ coi đó là kỷ niệm, thương cảm nhưng cũng thật mỉa mai.

Lặng lẽ đứng dậy, ra khỏi phòng ngủ, đi tới phòng bếp, mở tủ lạnh ra, tâm trạng có chút rối bời.

Từ từ mở tủ lạnh ra, cô lấy ra cái hộp nhỏ mà cô rất quý.

Trước đây không lâu, lúc dọn nhà, cô đã cố ý mang đi, mở cái hộp nhỏ ra, bên trong là cái nhẫn chocolate mà Hạo Nhiên tặng.

Bởi vì vẫn luôn đặt trong tủ lạnh, nên chiếc nhẫn không có tan ra dù chỉ một ít, vẫn là hình dáng hoàn mỹ như trước đây, vẫn là màu sắc thuần túy, hoa văn trơn bóng, tất cả đều là chính tay anh làm.

Có người nói, phụ nữ cả đời có 3 lần yêu: lần thứ nhất u mê, lần thứ hai tiếc nuối, cuối cùng là trọn đời.

Cô biết tình cảm của mình cũng như vậy, Thần Dật là mối tình u mê, Hạo Nhiên là sự tiếc nuối, mà Đường Húc Nghiêu chính là cả cuộc đời của cô.

Nước mắt lặng lẽ rơi.

Mấy ngày nay thật bận rộn, khiến cho cô không có thời gian ngồi xuống tưởng nhớ lại một thời đã qua, để đi tới đoạn đường này, không biết cô đã phụ lòng bao nhiêu người.

Nhưng, không yêu một người rồi cũng sẽ tàn nhẫn buông tay ra.

Có một số việc nhất định phải trở thành chuyện cũ, có một số người nhất định sẽ trở thành cố nhân, con đường này nhất định phải một mình mình tự bước đi.

Trong cuộc đời con người có lẽ sẽ có rất nhiều loại kinh nghiệm yêu, nhưng không thể để tình yêu đã qua trở thành một loại tổn thương đối với mình.

Xoay người muốn trở về phòng, chợt thấy cách đó không xa có một bóng người.

“A!” Hạ Hải Dụ giật mình.

Đường Húc Nghiêu vội vàng bật đèn, đến gần, ôm lấy bả vai cô, sau đó giống như dỗ dành một đứa bé xoa đầu cô “Đừng sợ đừng sợ, là anh”

“Anh.....Làm em sợ muốn chết!” Hạ Hải Dụ vỗ vỗ ngực, hướng anh làm nũng.

“Thật xin lỗi, anh không cố ý!” Đường Húc Nghiêu ôm lấy cô, nhỏ giọng xin lỗi.

Hạ Hải Dụ tựa đầu vào lồng ngực anh thì thầm ” Sao anh vẫn còn thức?”

“Nhớ em!” Đường Húc Nghiêu có chút uất ức nói.

Anh trai cùng chị dâu không biết nghe ai nói lung tung, nói giường cưới phải chờ đến đêm tân hôn mới có thể ngủ, hai ngày nay anh và cô phải chia phòng ra để ở, chỗ của anh là phòng khách.

Đêm dài đằng đẵng, vô thức ngủ.

Hạ Hải Dụ nhìn bộ dạng cô đơn của anh, không nhịn được có chút hả hê “Còn ba ngày nữa thôi mà!”

Đường Húc Nghiêu nhú nhú mày, nếu chỉ có ba ngày thì anh không phải sợ, mấu chốt là ba đêm! Bàn ngày “Vèo” 1 cái là trôi qua, nhưng buổi tối quả thật là gian nan!

“Bà xã..” Anh không có ý tốt tới gần cô, đôi tay đầy vẻ mờ ám quấn chặt eo cô.

“Chuyện gì thế, ông xã?” Hạ Hải Dụ sao có thể không hiểu ý tứ của anh chứ, nhưng cô cố ý ra vẻ không hiểu, cười đến vô tội.

“À, là thế này.....phòng khách không có ấm như phòng ngủ.....anh sợ em cảm lạnh.....muốn hỏi em có cần anh giúp ấm giường không.....Em xem, người anh rất nóng đấy!”

Nói xong anh cầm lấy tay cô đặt lên lồng ngực nóng ran của mình.

Hạ Hải Dụ trừng mắt một cái, dùng sức rút tay lại “Ông xã, bây giờ cũng đã vào mùa hè rồi, em không cần ấm giường, ấm quá sẽ bị rôm sảy mất!”

“Nhưng bà xã à, anh nóng đêm sắp bị thiêu mất rồi!”

“Vậy anh chui vào trong tủ lạnh cũng tốt lắm!”

Anh khiêu mi cười cười nói “Trong tủ lạnh sợ không có chỗ của anh! Có nhiều đồ như vậy rồi nào là sữa tươi này, tái cây này, đồ hộp này, còn có cái gì mà chocolate nữa.....”

Hả?

Câu nói này của anh sao nghe giống như có hàm ý khác vậy.

Hạ Hải Dụ hí hí mắt ” Vừa rồi anh nhìn thấy, có phải không?”

“Hả? Thấy cái gì? Em làm cái gì? Chẳng lẽ có cái gì đó anh không nên thấy sao?” Anh giả ngu.

“Lòng dạ hẹp hòi!”

Đường Húc Nghiêu hừ lạnh một tiếng, nếu lòng dạ anh hẹp hòi như cô nói thì đã sớm thừa dịp cô không chú ý mà đem cái nhẫn chocolate đó vứt đi! Không, là ăn mới đúng! Đến lúc đó cô có muốn hỏi tội thì cũng chỉ có thể hỏi tội trong miệng anh!

Chỉ là anh sẽ không làm như vậy, bởi vì anh biết: dù chỉ nhớ 1 chút thì cũng không có cách nào lau đi, giống như một số người không thể tìm cách thay thế!

May mắn chính là, anh và cô đều là độc nhất vô nhị của nhau .

260. Chương 260: Điểm Tàn Nhẫn

Hạ Hải Dụ tròn tròn mắt, nhìn anh chăm chăm, thật sự . . . . . dối sao!

Cô cắn cắn môi, nhỏ giọng nói, “Được rồi được rồi, em thừa nhận lúc này em vừa nhìn chiếc nhẫn chocolate mà Hạo Nhiên tặng, nhưng việc này đâu có ý gì!”

“Anh có nói là có ý gì đâu?” Đường Húc Nghiêu cười rất狡 hoạt.

“Tuy anh không nói gì, nhưng nét mặt của anh đã thể hiện ra hết đấy thôi!” Cô vùng nắm tay nhỏ lên, đập mạnh lên vai của anh.

Đường Húc Nghiêu thuận thế kéo cô vào trong ngực mình, cúi đầu, hôn lên môi cô. Không một điểm báo trước, chỉ là ý nghĩ trong nháy mắt của anh, bỗng nhiên anh rất muốn hôn cô, hơn nữa còn muốn nói một chuyện với cô.

“Sau này không cho em vùng trộm xem thứ này nữa!” Lớn tiếng quát cô, sau đó dừng một chút, rồi lại bổ sung một câu, “Muốn xem thì cũng phải là hai chúng ta cùng xem!”

Cái gì?

Hạ Hải Dụ mở to hai mắt nhìn, quả thật cô không thể tin những gì mà mình nghe được.

Anh rõ ràng biết cái đó thể hiện tâm ý của Hạo Nhiên, thế mà còn muốn cùng cô nhìn ngắm nó?

Làm thế này . . . . . Là anh nuông chiều cô sao?

Nhìn cô ngây ngốc, Đường Húc Nghiêu không nhịn được lại cúi xuống hôn cô, vừa hôn, vừa nỉ non, “Đúng vậy, anh luôn muốn cưng chiều em, mãi cho đến khi làm em hư mới thôi! Nhưng quan trọng nhất là, anh luôn tin tưởng em!”

Hạ Hải Dụ cảm động đến rối tinh rối mù, há miệng, thở dốc, nhưng không biết nói gì cho phải.

Bỗng, một ý nghĩ xuất hiện trong đầu, cô nhón chân lên, hôn lên môi anh, “Cảm ơn anh đã hiểu! Cảm ơn!”

Hạ Hải Dụ vốn chỉ muốn hôn anh một chút, nhưng lập tức lại bị Đường Húc Nghiêu quán lấy, “Cảm ơn anh mà chỉ làm vậy thôi sao? Không đủ không đủ!”

Ngay sau đó, bàn tay to lớn của anh cũng bắt đầu làm việc xấu, sờ lên ngực cô.

“Đừng!” Mặt cô đỏ lên, vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Đường Húc Nghiêu cho rằng cô đang xấu hổ, nên sẽ không dễ dàng buông tha, khóe miệng chứa đựng nụ cười tà ác, nói sâu xa, “Em đừng nghe những quy củ kỳ kỳ quái quái mà anh cả và chị dâu đã nói, cứ làm theo thể thì thân thể sẽ bị ghen đày, nghiêm trọng sẽ gây ra bệnh đó!”

“Đã nói đừng mà!” cô hung hăng trừng mắt nhìn anh, lấy tay đẩy anh ra.

Đường Húc Nghiêu không nghĩ tới cô lại hành động như vậy, lại còn dùng sức đẩy anh, bị động nên anh hơi lảo đảo dưới chân, sau khi ổn định được thân thể, lần nữa anh khóa trụ cô vào trong ngực mình.

Mùi thơm cơ thể của cô làm cho anh rục rịch, “Bà xã . . . .”

“Trời ạ, đã bảo đừng chính là đừng!”

Ánh mắt của Hạ Hải Dụ né tránh, luồng nhiệt trong cơ thể làm cô nhốn nháo, cái nhìn của anh như mang theo ngọn lửa nóng bỏng, làm cô thật sự không thoải mái.

“Anh đã nhìn lâu rồi!” Đường Húc Nghiêu cắn răng nghiêng lợi, lôi kéo tay của cô đến nơi nào đó của cơ thể mình, “Em xem đi, anh đã như vậy rồi mà em còn nói đừng sao?”

“. . . . .” lòng bàn tay nóng lên cùng luồng nhiệt cơ thể, khiến Hạ Hải Dụ vừa xấu hổ vừa hốt hoảng.

Đường Húc Nghiêu nhú mày, vừa nghiêng ngẫm vừa chăm chú nhìn vào cô, anh nhìn ra được, cô cũng không phải thờ ơ.

Ánh mắt của anh quá mức nóng bỏng, Hạ Hải Dụ bị nhìn như thể thì nhịp tim liền mất đi kiểm soát, khuôn mặt nóng bừng như sắp nổ tung, cũng không dám nữa nhìn thẳng vào mắt anh, phải vội vàng cúi đầu.

Bàn tay to lớn của anh lần nữa gỡ trò xấu, muốn tiếp tục đi xuống.

“Này. . . . . Thật không thể mà, xin anh đấy!” cô dè dặt tay của anh, trong giọng nói có nhiều mấy phần năn nỉ.

“Cho anh một lý do!”

Lý do?

Điều này làm sao cô có thể mở miệng nói ra được?

“Em. . . . . em. . . . . em mệt rồi, muốn đi ngủ.” Nhắm mắt, nói lý do mà chính cô cũng cảm thấy dối trá.

Quả nhiên, anh không tin!

Bàn tay tiếp tục làm loạn, lúc này, thậm chí đã chui vào trong áo ngủ của cô.

Cắn răng một cái, Hạ Hải Dụ cũng không để ý tới cái gì là xấu hổ cái gì là thẹn thùng nữa, nhắm mắt lại, lớn tiếng nói cho anh biết, “Em đang ở trong kỳ sinh lý!”

Kỳ sinh lý?

Bàn tay đang ở trên eo cô chợt ngừng lại, khóe miệng của Đường Húc Nghiêu hơi run rẩy, “Em vừa nói cái gì?”

Hạ Hải Dụ “Hừ” một tiếng, cô đã nói rất lớn, nên rõ ràng là anh nghe được!

“Lặp lại lần nữa!” Anh ra lệnh .

“Chính là. . . . . Cái đó. . . . . dì cả . . . . . Tới thăm. . . . .” cô vẫn gắt gao nhắm chặt hai mắt, mặt đỏ không khác gì với trái cà chua chín.

“Anh không tin!”

“Hả? ” cô liền mở choàng mắt.

“Anh muốn kiểm tra!” Anh đưa tay làm bộ muốn tìm kiếm hướng dưới người cô.

“Anh điên rồi!” Hạ Hải Dụ cảm giác đầu mình sắp bốc khói, mặc dù giữa hai người chuyện gì cũng đã làm, nhưng loại chuyện riêng tư của phụ nữ thế này, nếu để cho anh nhìn thấy, cô thật sự sẽ té xỉu tại chỗ!

Cô vội vã bắt tay anh lại, giải thích, “Thật mà thật mà! Em sao phải lừa anh làm gì! Sáng sớm hôm nay vừa tới!”

Đường Húc Nghiêu nhú lông mày, giãy giụa, lại vùng vẫy, cuối cùng lại vẫn từ từ rút tay mình về.

Đáng chết, sao có thể đáng chết vậy chứ?

Hạ Hải Dụ khấn trương nhìn anh, cầu mong là anh buông tha cho cô, ngàn vạn lần đừng đổi ý nha!

“Em đúng là một người phụ nữ tàn nhẫn!” sắc mặt của Đường Húc Nghiêu xanh mét, không chút khách khí nào chỉ trích.

Hạ Hải Dụ bĩu môi, cái gì cơ, vì cái này mà nói cô là người phụ nữ tàn nhẫn sao, đây là hiện tượng sinh lý bình thường nha, là do anh không quản được dục vọng của mình mới đúng!

Cô cúi đầu, mắt cũng không dám nhìn loạn, nhất thời, không gian trong phòng lâm vào trạng thái yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở nặng nề của anh vang ở bên tai cô.

“Anh nhớ là em ít nhất cũng phải mất bốn năm ngày!”

“Sao?” Sao lại nói sang điều này?

“Phải hay không?” cơn tức giận của anh nay còn lớn hơn rồi.

“Phải.”

Một hồi tiếng nghiến răng nghiến lợi của anh vang lên.

Đáng chết!

Kỳ sinh lý đáng chết!

Đáng chết bốn năm ngày!

“Hạ Hải Dụ, anh mặc kệ, ba ngày sau là đêm tân hôn, anh nhất định phải làm! Đến lúc đó em đừng làm cho anh nhìn thấy một cái giường đầy máu!”

“ . . . . . ”

Cuối cùng cô cũng hiểu được, tại sao anh lại tức giận như vậy, thì ra không phải là tối nay không thể nhẫn nhịn, mà là nghĩ tới ba ngày sau đó.

Á, đêm tân hôn mà bắt anh phải kiềm chế thì quả thật là không được tốt cho lắm!

Nhưng, đây cũng không phải là mong muốn của cô!

Thời gian này do phải bận rộn để chuẩn bị tổ chức hôn lễ, không biết kinh nguyệt làm sao lại vậy, có chút rối loạn, vậy là đã đến trước mấy ngày!

Hôm nay là ngày thứ nhất, ba ngày sau đó. . . . . Đoán chừng. . . . . Còn chưa thích hợp làm. . . . .

Được rồi, cô thừa nhận, mình có điểm tàn nhẫn!

261. Chương 261: Ngôi Nhà Hạnh Phúc

“ . . . . . ” cô kéo kéo cánh tay của anh, muốn an ủi anh.

“Không cần làm trò! Anh là người nói lời giữ lời! Đến lúc đó anh tuyệt đối sẽ không mềm lòng đâu đấy!” Đường Húc Nghiêu tức giận quả quyết.

Trời ơi, anh đã đợi lâu như vậy, cuối cùng mới có thể cười được cô, ôm cô trong vòng tay, vốn nghĩ rằng sau hôn lễ long trọng, hai người có một đêm tân hôn hoàn mỹ lần nữa, thế mà đến thời khắc mấu chốt cô lại gây ra loại chuyện này với mình!

Đáng giận!

Không, thật đáng hận!

Hạ Hải Dụ trừng mắt nhìn, ánh mắt rất vô tội, nhưng khóe miệng vẫn cong lên.

Cô cười, không phải là nụ cười mỉm ôn hòa mà anh vẫn thường thấy, mà là một nụ cười thật tươi, nụ cười ngày càng lớn, một chút lại một chút, ngày càng tăng thêm độ cong của khóe môi, cuối cùng cuối cùng, cô không thể nhịn được nữa, cười thành tiếng rất đáng đánh đòn.

Trời ạ, thật sự là quá buồn cười, cô cười đến mức nước mắt cũng chảy ra rồi!

Thời gian gần đây Đường Húc Nghiêu luôn luôn không gì không làm được, rõ ràng anh đang ở trong trạng thái tức giận, nhưng lại thấy cô như vậy thật quá đáng yêu!

Thấy cô cười ha hả, Đường Húc Nghiêu càng dỗi, đưa tay vòng qua eo cô, ôm lấy cô, bước nhanh trở về phòng.

“Á, anh làm gì thế?” Không ngờ tới bất chợt anh lại có động tác như vậy, Hạ Hải Dụ hét lớn lạnh lạnh, nhưng trực giác của cô cho cô biết anh sẽ không làm gì thương tổn cô.

Quả nhiên ——

Một tay anh thả cô lên trên giường vô cùng thô lỗ, nhưng một tay khác lại không mất đi dịu dàng giúp cô kéo cao chăn.

Cô rất tức thời thu lại nụ cười, nhưng lại dẫn đến cái nhìn chằm chằm hung ác của anh.

Á. . . . . Làm gì mà phải hung dữ như vậy. . . . . thật sự rất buồn cười thôi mà!

Đường Húc Nghiêu trợn trừng mắt nhìn, lại giúp cô dịch góc chăn, hình như vẫn còn rất tức giận liền đứng dậy muốn đi.

“Anh đi đâu vậy?” cô có chút luyến tiếc khi anh muốn đi.

“Đi giải tỏa!” anh tức giận nói.

Mặt của Hạ Hải Dụ hơi hồng lên, người này, rõ là. . . . .

Bịt kín chăn, lại một trận cười trộm.

Một lúc sau, cô nhắm mắt lại, quyết định đi ngủ, nhưng bụng bỗng truyền tới một hồi âm ỷ đau đớn, hơn nữa loại đau đớn này lại có xu thế ngày càng tăng lên.

“Ừm. . . . .” rầu rĩ rên rỉ một tiếng, cô lật người nằm nghiêng, thân thể liền cuộn lại, một tay che bụng, buổi tối đầu tiên của kỳ sinh lý, cô đau như vậy, mặc dù đau tới nhanh mà đi cũng nhanh, nhưng trải qua quá trình này vẫn vô cùng gian nan.

Chỉ chốc lát, cô đã đau đến đổ mồ hôi, cả tóc cũng ướt nhẹp.

Đứng dậy, muốn đến phòng tắm rửa mặt, nhưng mới vừa tới cửa phòng tắm cô lại chợt nhớ ra, anh mới vừa nói anh muốn đi. . . . . Đi cái đó. . . . . nên có phải giờ anh đang ở bên trong chứ?

Nhưng không đúng, đèn trong phòng tắm sao lại không bật lên vậy?

Nghi hoặc, Hạ Hải Dụ nhẹ nhàng gõ cửa phòng tắm một cái, cóc cóc. . . . . lại cóc cóc. . . . . Không có ai trả lời!

Cô liền đánh bạo vặn mở khóa cửa, quả nhiên, không một bóng người!

Vậy anh đi đâu rồi?

Hạ Hải Dụ nhú lông mày, xoay người ra khỏi phòng tắm, đi về hướng khác.

Trong phòng bếp, toàn bộ đèn lớn được bật lên.

Hạ Hải Dụ nhẹ nhàng bước từng bước chân, ghé người trên khung cửa, yên lặng xem tình hình bên trong.

Đường Húc Nghiêu mặc đồ ngủ, tay áo được xắn lên, trước người buộc tạp dề, đang đứng trước kệ bếp, đưa lưng về phía cô.

Chiếc nồi đang đun trên bếp bỗng phát ra tiếng “Xì xì”, anh vội vã mở vung ra, khói trắng bay lên, anh nhấn nút khởi động máy hút khói dầu mỡ, động cơ chuyển động phát ra tiếng vang ‘vù vù’, khói trắng rất nhanh liền bị hút đi.

Cùng lúc đó, mũi của cô ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, mùi của nước đường đỏ!

Lòng cô, chợt run lên bần bật.

Giống như mùi vị của nước đường đỏ kia từ từ, từ từ lan tràn khắp trái tim cô.

“Không được khóc! Nếu không em nhất định phải chết!” Đường Húc Nghiêu không quay đầu lại, đã phát ra lời cảnh báo tàn khốc với cô.

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ vội vàng dụi mắt, đem nước mắt cảm động thu về.

“Còn nữa, mau đi lên phòng, mặc thêm áo và đi dép vào!” Anh lại bá đạo ra lệnh.

Hả?

Hạ Hải Dụ há miệng, làm thế nào mà cái gì anh cũng biết vậy?

“Đường Húc Nghiêu, anh là thần tiên sao?”

Nghe thấy lời nói trẻ con của cô, Đường Húc Nghiêu nhin không được bật cười, nhéo mặt cô, nháy mắt mấy cái với cô, “Hạ Hải Dụ, anh không phải là thần tiên, anh là chồng em!”

Một người chồng luôn hiểu được vợ mình cần gì, khi vợ ở trong thời kì thống khổ nhất của mỗi tháng, người chồng ấy sẽ nấu một chén nước đường đỏ nóng nóng cho vợ mình, luôn mang lại sự ấm áp sự che chở cho vợ!

Rất cảm động!

Hạ Hải Dụ thiếu chút nữa lại khóc.

“Anh đếm tới ba, em cứ ngậy ngốc đứng ở chỗ này, anh liền thi hành gia pháp đối với em!” anh nhìn chăm chăm hai chân trần của cô, giọng điệu hung ác.

“1. . . . . 2. . . . . 3. . . . .”

Bóng dáng của Hạ Hải Dụ ở cạnh cửa bỗng chốc biến mất.

Nhưng cô không phải trở về phòng mặc thêm áo đi dép vào, mà là nhào vào trong ngực của Đường Húc Nghiêu, giống như gấu koala ôm chặt lấy anh.

Bốp!

Cái muông trong tay anh rớt xuống đất.

Mặt khác, thời điểm cô xông tới, lực đạo quá lớn khiến anh phải lui về sau, lưng liền đụng vào bồn rửa, ngay tiếp theo thiếu chút nữa làm đổ nồi nước đường đỏ.

“Em à. . . . . em muốn chết sao. . . . .” Đường Húc Nghiêu nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Chết thì chết đi!” Hạ Hải Dụ nhiệt liệt hôn lên môi của anh, có anh yêu cô như vậy, có chết cô cũng không tiếc!

Tình yêu của anh, là mặc gió mặc mưa cùng cô đi làm, là vụng trộm không một lời để tiền vào trong ví của cô, là lúc uống thuốc khi cô ngã bệnh anh ở bên nhìn chăm chăm cho tới khi cô nuốt xuống, là lúc ăn cơm

không cần cô nói anh cũng biết cô thích ăn gì, là buổi tối khi cô ngủ anh lặng lẽ giúp cô đắp kín chăn, không có những lời ngon tiếng ngọt cùng lời thề ước, tình yêu của anh không cần nói ra, nhưng cũng đã mang đến Ngôi Nhà Hạnh Phúc cho cô.

Nhịp tim trở nên vừa trầm vừa nặng, hô hấp đã sớm rối loạn đến cực điểm.

Nước đường đỏ vẫn bốc hơi nóng như cũ, giữa làn khói mờ mịt, là tình yêu ngọt ngào.

Anh từ bị động chuyển sang chủ động, kéo thân thể mềm mại của cô qua, ôm cô ngồi lên trên bồn rửa sạch sẽ, hôn đôi môi phần hồng của cô.

“Ừm. . . . .” Anh dùng nụ hôn của mình để nói rõ cho cô biết, anh tuy là một người đàn ông có thói quen bá đạo (chuyên chế) những gì nắm trong tay mình, nhưng cũng luôn biết dịu dàng, cũng giống phương thức anh yêu cô!

262. Chương 262: Cử Hành Hôn Lễ (1)

Ba ngày sau, là ngày chính thức cử hành hôn lễ.

“Ba, mẹ, dậy thôi!” Trời còn chưa sáng, Thủy Tinh liền từ trong chăn ngồi dậy, vừa ra khỏi phòng liền bắt đầu lớn tiếng kêu la.

Rất cực cũng đã đến ngày ba mẹ cử hành hôn lễ, cô bé cao hứng đến mức cả đêm không ngủ được, nhưng mắt cô bé cũng không có quầng thâm, ha ha, thật là khí chất trời sinh!

Cốc cốc cốc . . . . . cốc cốc cốc. . . . .

“Ba, nhanh lên dậy thôi!” Gõ cửa phòng khách bên trái một cái.

“Mẹ, mẹ cũng mau dậy đi!” Lại gõ cửa phòng khách bên phải một cái.

Hai bên đều không có phản ứng.

Phiền nào!

“Ba, không được ngủ nữa, nếu không sẽ làm chậm trễ hôn lễ, nhanh dậy thôi!”

“Được rồi, đã biết!” Trong phòng, giọng nói của Đường Húc Nghiêu có chút sụp đổ.

Trời ạ, lúc này mới ba giờ rưỡi thôi, thợ trang điểm bảy giờ mới đến mà!

Nhanh chóng mở cửa, để cho tiểu nha đầu đang hưng phấn quá mức vào phòng.

“Thủy Tinh, sao con dậy sớm thế, con không ngủ nữa sao?” Đường Húc Nghiêu nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng của con gái, cưng chiều.

“Không ngủ!” Thủy Tinh ngẩng khuôn mặt xinh xắn lên, lộ ra biểu tình tinh thần vô cùng tốt.

Đường Húc Nghiêu hôn lên tóc cô bé một cái, “Con gái ngoan, có phải hôm nay con rất vui không?”

“Dĩ nhiên rồi! Ba cũng rất vui phải không?”

“Đúng vậy.” Anh cười thừa nhận.

“Hi hi, con biết mà, ngay cả ánh mắt của ba cũng đang cười nè!” Bàn tay nhỏ nhắn sờ lên khóe mắt của ba.

“Con cũng thế mà.” Bàn tay vuốt ve khuôn mặt đáng yêu mềm mịn.

“Con muốn xem có phải mẹ cũng vui như vậy hay không!” Tiểu gia hỏa làm bộ muốn đập cửa phòng sát vách.

Đường Húc Nghiêu một tay ôm lấy con gái, “Thủy Tinh, không nên quấy rầy mẹ, để ẹ nghỉ ngơi thêm một lát nữa thôi, được không hả?”

“Con mới không tin là mẹ ngủ được!”

Quả nhiên, lúc này từ phòng bên cạnh liền truyền đến tiếng động, chỉ chốc lát sau, Hạ Hải Dụ cũng đẩy cửa ra ngoài.

“Mẹ!” Thủy Tinh chui ra từ trong lòng Đường Húc Nghiêu, nhào tới hướng Hạ Hải Dụ.

“Con gái ngoan!” Hạ Hải Dụ cúi đầu hôn lên má con gái, sau đó quay đầu nhìn Đường Húc Nghiêu, hai người cùng nhìn nhau cùng cười.

Thủy Tinh vỗ tay, “Ba, mẹ, còn con nữa, cả ba chúng ta đều bởi vì phải cử hành hôn lễ mà cao hứng không ngủ yên được!”

Đồng hồ tích tắc trôi đi, thời khắc kích động lòng người ngày càng gần, ngày càng gần. . . . .

Bảy giờ, Thiệu Hành cùng Vân Tiểu Tiểu đưa đám thợ trang điểm tới đúng lúc, mà Đường Húc Đông cùng Triệu chỉ Dao trực tiếp đến giáo đường giám sát những công tác quan trọng chuẩn bị cho hôn lễ .

“Hải Dụ, nhanh lên, cậu tới đây ngồi, sắp bắt đầu hóa trang rồi !” Vân Tiểu Tiểu ấn Hạ Hải Dụ ngồi xuống chiếc ghế đặt trước gương.

Thiệu Hành cũng không nhàn rỗi, kéo Đường Húc Nghiêu đến một căn phòng khác, “Cậu tới đây để đổi lễ phục!”

Ai cũng vội vàng làm việc của mình

Thủy Tinh nhìn nhìn, choáng váng, không có ai nhớ tới cô bé!

Chỉ là không sao, chính cô bé tự đến!

Lễ phục của cô bé đã sớm chuẩn bị tốt rồi, hắc hắc, chính là cái mà cô bé nhìn trúng ở trên tạp chí nhìn, sau lại được nhà thiết kế chỉnh sửa một phen, nó đã trở nên đẹp hơn và hấp dẫn hơn nhiều, cô bé vô cùng thích nó!

“Ôi, tiểu tổ tông của tôi ơi, con muốn đi đâu nào?” Mới vừa rảnh rỗi, Vân Tiểu Tiểu liền bắt lấy Thủy Tinh, “Đến đây, tiểu bảo bối, để cho các dì trang điểm giúp con!”

“Vâng!” Thủy Tinh ngoan ngoãn gật đầu. Có người giúp dĩ nhiên sẽ tốt hơn rồi!

“Làm phiền các cô, nhất định phải trang điểm cho con bé thật xinh xắn mới được!” Vân Tiểu Tiểu nhờ cậy bên cạnh hai người thợ trang điểm.

“Yên tâm đi, Vân tiểu thư, bạn nhỏ Thủy Tinh có khí chất trời sinh, lại trang điểm vào, nhất định sẽ xinh đẹp hơn nhiều so với công chúa!” Hai người thợ trang điểm trầm miệng một lời nói.

Vân Tiểu Tiểu gật đầu một cái, xoay người lại đi xem tình trạng của Hạ Hải Dụ.

Trước gương, Hạ Hải Dụ sống lưng thẳng tắp, thần kinh căng thẳng, bốn năm người thợ trang điểm vây xung quanh cô mỗi người một việc, khiến cô đau cả đầu, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn phối hợp, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, sợ mình sợ ý một chút liền phá đi kiệt tác tỉ mỉ của họ.

Thời gian hóa trang kéo dài lâu thật lâu, Hạ Hải Dụ có cảm giác cả người mình cũng cứng ngắc theo, nhưng trên môi vẫn luôn nở nụ cười.

Người con gái trong gương, mái tóc dài đen nhánh được vấn lên, trên đầu mang vương miện nhỏ chói mắt, áo cưới trắng thuần khiết, được đính kim cương, đẹp khiến người ta hít thở không thông.

Vân Tiểu Tiểu kinh hô, “Trời ạ, Hải Dụ, cậu thật xinh đẹp! Một lát nữa Đường Húc Nghiêu bị hôn mê mất thì phải làm sao đây? Cậu thật sự quá đẹp mà!”

“Cậu đừng khoa trương quá!” hai gò má của Hạ Hải Dụ liền ửng đỏ.

“Tớ mới không khoa trương ! Cậu là cô dâu xinh đẹp nhất mà tớ thấy!” Vân Tiểu Tiểu vừa nói vừa cười, còn tỏ ra mình thật may mắn, “Thật may hôm nay tớ chỉ là phù dâu, nếu hôm nay mà chúng ta cùng cử hành hôn lễ với nhau, cậu nổi bật thế này, tớ sẽ bị lu mờ đi mất!”

Hạ Hải Dụ cười cười, “Chỉ sợ hôn lễ của cậu cũng không còn xa đâu!”

“Sinh xong đứa nhỏ rồi hãy nói!” giọng điệu Vân Tiểu Tiểu có chút bất đắc dĩ, “Tớ vốn thấp, mà làm cô dâu thì phải đi giày cao gót, mà giờ tớ đang mang thai, nên Thiệu Hành không cho phép tớ đi thế đâu, cũng không thể để tớ đi giày thể thao bước vào lễ đường được!”

Cốc cốc . . . . . cốc cốc . . . . .

Cửa phòng bị gõ hai cái, sau đó bị người từ bên ngoài khe khẽ đẩy ra, Đường Húc Nghiêu đã đổi xong lễ phục, mỉm cười bước thẳng đi vào, tầm mắt nhìn thấy Hạ Hải Dụ, trong nháy mắt liền trở lên nhu hòa hơn.

Trông cô giống như một đóa hoa trắng, thanh nhã, thuần khiết, trong sáng không nhiễm tạp chất.

“Em thật đẹp!”

“Anh cũng rất đẹp trai!”

Bốn mắt nhìn nhau, trong không khí như có tia lửa lóe sáng.

“Này này này, đủ rồi nha, đã đến lúc rồi, đến giáo đường thôi!” Vân Tiểu Tiểu rất sát phong cảnh nói lời nhắc nhở.

Lúc này Thiệu Hành cũng đẩy cửa bước vào, “Xe đã chuẩn bị xong, có thể lên đường rồi!”

Mắt Thủy Tinh bỗng nhiên chuyển động, trong đôi mắt lộ ra ánh sáng giảo hoạt.

“Ba, mẹ, chờ một chút!”

“Sao vậy? Thủy Tinh có chuyện gì sao con?” Đường Húc Nghiêu cùng Hạ Hải Dụ không rời nhau.

“Hắc hắc. . . . . ba mẹ đi theo con thì sẽ biết . . . . .” Thủy Tinh thần thần bí bí, một tay lôi kéo ba, một tay lôi kéo mẹ, hướng lầu dưới đi xuống.

263. Chương 263: Cử Hành Hôn Lễ (2)

Rốt cuộc chuyện gì thần bí như vậy? !

Đường Húc Nghiêu cùng Hạ Hải Dụ liếc nhau một cái, đồng thời lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

Thiệu Hành cùng Vân Tiểu Tiểu cũng nhìn nhau lắc đầu.

Chú rể, cô dâu, phù rể, phù dâu cũng không biết, người khác thì càng không thể nào biết!

Ánh mắt của mọi người cũng rơi trên người Thủy Tinh, miệng nhỏ nhắn của cô cũng không nói, chính là không nói!

Một đám người chậm rãi đi về phía thang lầu, muốn tìm tới cùng.

Hạ Hải Dụ mặc bộ váy cưới lụa trắng, lặng lẽ đếm từng nhịp tim của mình, cố gắng làm ình bình tĩnh lại, nhưng là mỗi một nhịp tim, càng làm cho cô cảm nhận được lồng ngực chấn động mãnh liệt.

Biết con gái không ai bằng mẹ, cô run như cây sậy, cúi đầu, len lén hỏi con gái, “Thủy Tinh, hôm nay con tại sao lại quấy rối , rốt cuộc là chuyện gì, mau nói ẹ nghe!”

“Mẹ yên tâm đi, là chuyện tốt!” Thủy Tinh ngẩng đầu lên, nghiêm túc làm ra đảm bảo, nhưng cuối cùng một chữ cũng không chịu tiết lộ.

Hạ Hải Dụ bất đắc dĩ lắc đầu một cái, nhìn bộ dáng như vậy, nhóc con này thế nào cũng không chịu nói!

Ánh mắt cầu cứu liếc về phía bên cạnh.

Đường Húc Nghiêu trong lòng cũng lo lắng, cầm tay nhỏ bé, nhỏ giọng đoán hỏi con gái, “Thủy tinh, rốt cuộc là chuyện gì, trước nói cho ba ba, có được hay không? !”

“Không được! Trước nói sẽ không có ngạc nhiên!”

Ngạc nhiên? !

Đường Húc Nghiêu cùng Hạ Hải Dụ đồng thời lạnh cả sống lưng, tiểu nha đầu này ngạc nhiên từ trước đến nay rất kinh người!

“Ba, mẹ , con rất yêu hai người !” Thủy Tinh cười rất ngọt ngào.

Đường Húc Nghiêu cùng Hạ Hải Dụ cảm thấy trong lòng rung động, bọn họ cũng yêu Thủy Tinh a!

Bởi vì yêu, cho nên phải tin tưởng!

Tình yêu như thế, thân tình cũng nên là như thế!

Trong lòng, rộng mở trong sáng.

Được rồi, vậy bọn họ cũng không hoài nghi gì nữa, mặc dù Thủy Tinh thường ngày rất phá phách, nhưng bọn họ tin tưởng cô sẽ có chừng mực!

Sẽ chờ rốt cuộc ngạc nhiên của cô là gì!

Một nhà ba người, từ từ, từ từ đi xuống thang lầu.

Sáng nay máy bay đã vận chuyển đủ loại hoa, đem cả tòa phòng ốc trang trí trở nên vừa lãng mạn vừa xinh đẹp, hành lang, thang lầu, đại sảnh tất cả toàn là hoa tươi, đắt giá mà tinh xảo của Lace trong đó, không khí tràn ngập hương thơm thoải mái và vui vẻ.

Ngoài cửa lớn, một hàng dài xe nổi tiếng, đã sớm chờ ở đó.

Mọi người nhìn một chút, không có gì đặc biệt, hết thảy đều là theo kế hoạch!

“Thủy Tinh, con vui mừng gì đấy? !”

Thủy Tinh cười, buông tay ba mẹ ra, chạy đến một khối trên đất trống, con người vòng một vòng thật to, sau đó tay nhỏ bé cầm lên cái còi đeo trên cổ đặt trong miệng, vỗ lên má dùng sức thổi một cái. . . . .

Chỉ thấy tiếng cô còi vừa dứt, vốn là ngừng ở cửa chính kia một đoàn xe giống nhau chợt khởi động, chạy ra.

“. . . . .” Thiệu Hành dùng sức xoa trán, ông trời, tiểu nha đầu này chơi cái gì, không có xe bọn họ chẳng lẽ muốn dựa vào cặp chân đi bộ tới giáo đường sao? !

“. . . . .” Vân Tiểu Tiểu len lén nuốt nước miếng một cái, dè dặt nhìn về mặt Đường Húc Nghiêu cùng Hạ Hải Dụ .

Trời ạ, về mặt cùng biến sắc !

“Thủy Tinh. . . . .” Đường Húc Nghiêu cùng Hạ Hải Dụ đồng thời nhìn về phía con gái, bởi vì khóe miệng giật giật, cho nên thanh âm cũng có lúc có lúc không .

Thủy Tinh trừng mắt nhìn, lông mi dài nhấp nháy, rất đẹp, phần trên khuôn mặt nhỏ nhắn nở rộ ra một nụ cười thật to, cả người cũng để lộ ra dáng vẻ rất bướng bỉnh , cô không lên tiếng, chẳng qua là cầm cái còi lên, lại dùng lực thổi. . . . .

Lộc cộc. . . . . Lộc cộc. . . . .

Tiếng vó ngựa đồng thời từ xa đến gần.

“Xe ngựa? !” Mọi người ngạc nhiên hô lên, Hạ Hải Dụ cùng Đường Húc Nghiêu cũng cảm thấy không thể tin được.

Đúng, xe ngựa, chính là loại xe ngựa chỉ có thể xuất hiện trong truyện cổ tích!

Đếm rồi cuộc không hết có bao nhiêu chiếc xe ngựa, màu sắc của chúng đều là màu trắng, màu trắng tuấn mã, màu trắng dây cương, màu trắng buồng xe, màu trắng xinh đẹp, màu trắng mộng ảo!

Cầm đầu bên kia một chiếc xe ngựa, từ sáu con ngựa trắng giá, cửa xe mở ra, nhưng bên trong không ai, chẳng qua là màu trắng Lace nệm thượng bầy một phong thư màu đỏ thật to.

Trên nhung tơ, in chữ vàng “Hỉ” cực kì chói mắt.

Đường Húc Nghiêu cùng Hạ Hải Dụ trong lòng tựa như đã hiểu, dắt tay nhau đi tới, tay cầm phong thư lên.

“Tân hôn vui vẻ, răng long đầu bạc!”

Tám chữ thật to, hình thức viết lấy lối viết thảo, trên phong thư không phải là ký tên, mà là con dấu —— Đường.(Lối viết thảo: kiểu chữ Hán, có đặc điểm là nét bút liên tục, viết nhanh)

Không cần nhiều lời, có thể sử dụng con dấu này, chỉ có một người!

Hạ Hải Dụ hốc mắt chợt nóng lên, là Đường lão gia!

Đường Húc Nghiêu cũng cảm động, thật không nghĩ tới ông sẽ làm như vậy!

Thủy Tinh xoay chuyển con người, hắc hắc, cái này chính là cô và ông cùng nhau tặng cho ba mẹ làm lễ vật kết hôn!

“Mẹ, ông bảo con hỏi mẹ có thích lễ vật này không?!”

“Thích!” Hạ Hải Dụ nghẹn ngào gật đầu, “Cám ơn thủy tinh! Cám ơn. . . . ông nội!”

Ở trước mặt vợ, hận mình quá nhỏ bé.

Đường Húc Nghiêu giơ tay lên lau khóe mắt Hạ Hải Dụ, chỉ có hai người họ mới có thể nghe âm thanh nói, “Đừng khóc, cô dâu không thể rơi nước mắt! Nếu không là điềm xấu!”

“ . . . . ” Hạ Hải Dụ đã nói không ra lời, dùng sức ngăn đi đôi mắt chua xót.

Quá ngoài ý muốn, quá khiếp sợ, không dám tin, nhưng cũng quá giá trị!

Như vậy được chúc phúc, thật hạnh phúc!

Đường Húc Nghiêu đưa tay về hướng cô, cô đem tay mình từ từ giao cho anh, được dìu đỡ, được yêu thương, chậm rãi ngồi lên xe ngựa.

Thủy Tinh mỉm cười, nhảy lên chiếc xe ngựa thứ hai.

Phía sau, Thiệu Hành dẫn Vân Tiểu Tiểu ngồi lên chiếc xe ngựa thứ ba.

Tân khách còn lại, theo thứ tự lui về phía sau.

Đội mọi người sắp xếp xong, Thủy Tinh lần nữa cầm lên cái còi đeo trên cổ, dùng sức thổi lên. . . . .

“Lộc cộc” ” Lộc cộc ” Tiếng xe ngựa vang lên lần nữa, đoàn xe lộng lẫy hướng tới giáo đường mà đi.

Bầu trời xanh thẳm, chim bồ câu cất cánh, màu sắc rực rỡ khi cầu lay động theo chiều gió bay rất xa, tựa như một bức họa rất đẹp. . . . .

264. Chương 264: Cử Hành Hôn Lễ (3)

Xe ngựa “Lộc cộc” đi về phía trước, nếu không phải bên tai vang véo vọng tiếng vó ngựa, còn có phía dưới hơi lắc lư, Hạ Hải Dụ sẽ cho rằng mình đang nằm mơ! Không, ngay cả nằm mơ cô cũng không thấy đẹp như vậy!

Nửa mui buồng xe đã chặn lại nửa ánh mặt trời, màu vàng óng ánh, ánh sáng ở trước mắt của cô biến thành rất nhiều màu sắc, trời xanh mây trắng đều tựa như đang mỉm cười.

Đoàn xe lộng lẫy thẳng tắp dọc theo đường phố đi về phía trước, người đi trên đường đều dừng chân.

Thực tế so với cổ tích còn đẹp hơn!

Hạ Hải Dụ hơi ghé mắt, nhìn hai bên đường người cùng vật, từng điểm từng điểm đi xa, trước mắt lần nữa bắt đầu mơ hồ.

Mặc dù đều là không biết mỗi người, nhưng cô và anh cảm thấy trong đôi mắt đó đều là những lời chúc phúc, cô cực kỳ cảm động trước những chúc phúc đó!

Hôm nay, cô đã nhận được rất nhiều, lời chúc phúc tốt đẹp!

Cả đời khó quên!

Cô hoảng hốt, giống như nghe được nơi thiên đường vang ra âm thanh —— Hải Dụ, chúc con hạnh phúc!

Ba mẹ . . . . . Con rất hạnh phúc. . . . . Thật rất hạnh phúc. . . . .

Ba mẹ. . . . . Cũng mong con được hạnh phúc. . . . .

“Ba . . . . . Mẹ. . . . .” Cô không tìm được, ghen ngào nỉ non.

Đường Húc Nghiêu ôm bả vai của cô, đem cô hướng trong ngực mình mà ôm, âm thanh trầm thấp rồi lại dịu dàng, “Ba mẹ thấy được, bọn họ ở trên trời nhìn, con cá nhỏ bọn họ trưởng thành, lập gia đình . . . . . Bọn họ không muốn nhìn thấy em khóc. . . . . Muốn nhìn em cười. . . . . Nhìn em trở thành một cô dâu xinh đẹp. . . . . Bắt đầu cuộc sống mới. . . . . Bọn họ sẽ cảm thấy tự hào vì em!”

Hạ Hải Dụ tựa đầu vào trong lồng ngực rộng rãi mà ấm áp của anh, nghe âm thanh anh khàn khàn, trong lòng chợt một mảnh bình tĩnh.

Đúng vậy a, cũng đã qua, sắp mở ra một cuộc sống mới. . . . .

Trong chiếc xe ngựa thứ hai, Thủy Tinh ngồi ngay ngắn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nụ cười.

Lần đầu tiên ngồi xe ngựa, cảm giác thật là tốt!

Không chỉ là ba mẹ thích phần lễ vật này, mà cô cũng rất thích phần lễ vật này!

Ba là chú rể đẹp trai nhất, mẹ là cô dâu đẹp nhất, mà cô là hoa đồng khả ái nhất!

Hắc hắc!

Hai tay đang cầm cầu hoa nhỏ, cô ngây ngất cười, nhưng không biết bộ dáng môi hồng răng trắng, mặt mày cong cong của mình, đã sớm trở thành một phong cảnh xinh đẹp.

Chỗ rất xa, một đám người ăn mặc tây trang màu đen, ở trong bóng tối tất cả đều trầm mặc.

Sống mũi bọn họ đều đeo mắt kính, trông kính trải qua đặc biệt gia công xử lý, trở nên như ống nhòm, có thể thấy rõ cảnh ở ngoài cách mấy cây số, nhưng mỗi người đều rù mí mắt, không dám mạo phạm cô bé nơi xa chút nào.

Bởi vì cô chỉ có thể bị một người nhìn, người kia chính là ngài—— Điện hạ!

Lạc Tư lặng lẽ nhìn phương xa, anh mang mặt nạ màu bạc, vẻ mặt không thể nhận ra, nhưng khóe môi hơi cong lên, mặc dù chỉ là hơi cười yếu ớt, cũng đã mang một cái gì đó mê hoặc.

Màu hổ phách con người, chiếu vào hình dáng nho nhỏ, trở nên dịu dàng.

Đoàn xe chuyển qua góc đường, khi chiếc xe ngựa thứ hai kia biến mất sau tầm mắt, ngay sau đó nụ cười của anh biến mất, khôi phục vẻ cứng rắn của vương giả.

“Chuẩn bị xe!” Lạnh lùng phân phó thuộc hạ.

“Vâng, điện hạ!”

Phúc chốc, không biết từ nơi nào đột nhiên một chiếc xe màu đen lái ra.

“Điện hạ, xin mời!” Hộ vệ cung kính mở cửa xe cho anh.

Lạc Tư mặt không thay đổi ngồi vào trong xe, hơi thở vẫn như cũ rất lạnh.

Một màn dịu dàng kia, thật giống như chỉ vì một người mà tồn tại.

” Chuyện ta phân phó làm xong chưa? !”

“Làm xong, xin điện hạ yên tâm!”

“Ừ.”

Bên kia, đoàn xe quẹo qua, càng ngày càng đến gần giáo đường.

Đường Húc Nghiêu nhìn bốn phía một chút, có vẻ đang suy nghĩ.

Đoàn xe một đường lái tới, không có gặp phải bất kỳ chiếc xe quân chế cùng chặn lại, đối với lần này anh cũng không nghĩ, chắc hẳn là ông đã sớm thông qua quan hệ để đưa tin cho bên truyền thông, nhưng giáo đường lân cận thế nào cũng yên tĩnh như vậy, thậm chí một người cũng không có? !

Tôn giáo tự do, nếu là bình thường dân chúng nghĩ đến giáo đường, đây là cho dù là ai cũng không thể có bản lãnh ngăn cản được? !

Trừ phi là có năng lực khống chế người tôn giáo!

Hợp nhất các giáo? !

Sa quốc? !

Chẳng lẽ. . . . . Thủy Tinh biết vị điện hạ đó? !

Hạ Hải Dụ nhận ra được ánh mắt thất thần của anh, ngược mắt hỏi, “Thế nào, anh nghĩ gì thế, nghiêm túc như vậy? !”

“Đang suy nghĩ Thủy Tinh.” Đường Húc Nghiêu quay đầu lại nhìn một chút chiếc xe ngựa thứ hai, mắt lộ ra vẻ cứng chịu, “Thủy Tinh trưởng thành, chúng ta liền già rồi!”

Hạ Hải Dụ cười dịu dàng, cầm bàn tay anh, “Chúng ta sẽ cùng nhau sống đến già!”

Lúc này, xe ngựa đã tới trước cửa giáo đường.

Nhà thờ lớn St.Mart San Francisco, có một tượng Thập Tự Giá rất to, từ cửa chính nhìn không giống giáo đường, càng giống như là viện bảo tàng, trắng lè, đài organ khổng lồ Pipe Organsye chỉ có duy nhất ở nhà thờ lớn St.Mart San Francisco, bốn bề được làm theo phong cách đường pa-ra-bôn hiện đại, màu xám trắng, giống như các dây số, cũng giống như cái mũ của Giáo Hoàng, trong giáo đường rất cao, dùng thủy tinh màu sắc rực rỡ tạo hình chữ, ánh mặt trời chiếu xuống đủ màu sắc, xanh vàng rực rỡ, chuông gió làm từ kính loại, đung đưa như tiếng trời.

Đường Húc Nghiêu đi trước xuống xe, sau đó xoay người, đưa tay đưa về phía Hạ Hải Dụ.

Cô chậm rãi đem tay mình giao cho anh, trên tay nhiệt độ xuyên thấu qua bao tay màu trắng Lace truyền lại vào lòng bàn tay của anh.

Cùng lúc đó, Thủy Tinh từ chiếc xe ngựa thứ hai của mình nhảy xuống, cô tung tăng thân thể rơi vào tầm mắt Đường Húc Nghiêu và Hạ Hải Dụ , hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Cửa giáo đường, Đường Húc Đông cùng Triệu Chỉ Dao đã sớm lòng như lửa đốt.

“Húc Nghiêu, Hải Dụ, các em thế nào giờ mới đến a! Đây cũng qua thời gian dự định!” Hai vợ chồng đi tới, cẩn thận quan sát Đường Húc Nghiêu cùng Hạ Hải Dụ và còn có Thủy Tinh, thấy bọn họ cũng bình yên vô sự mới yên lòng, bất quá, bọn họ tại sao là ngồi xe ngựa tới a? !

Được rồi được rồi, về sau hỏi nữa, lễ thành hôn bắt đầu đến đây!

265. Chương 265: Cử Hành Hôn Lễ (4)

“Hải Dụ em mau cùng chị tới đây!” Triệu Chỉ Dao lôi Hạ Hải Dụ hướng bên trong giáo đường vào phòng nghỉ ngơi, “Chị đã nói với em thời gian và đường đi ra sân lát nữa rồi mà!”

“Còn có Thủy Tinh cũng đã tới! Hoa đồng cũng là một hạng mục cần chú ý!” Hướng cô bé ngoắc.

Đường Húc Nghiêu lưu luyến không muốn đem vợ yêu cùng con gái đưa cho Triệu Chỉ Dao, “Chị dâu, làm phiền chị!”

“Tốt lắm, em cũng đừng có dài dòng, thời gian không còn kịp!” Đường Húc Đông chen lời nói.

“ . . . . .” Đường Húc Nghiêu không thể làm gì khác hơn là trở mắt nhìn bảo bối bị mang đi. Trong nội tâm nhất thời dâng lên một trận mất mát, mặc dù bọn họ chẳng qua là rời đi xuống phía sau chuẩn bị, nhưng anh lại như thể không bỏ được, thật cũng muốn đi theo vào.

Lúc này, Thiệu Hành cùng Vân Tiểu Tiểu cũng đến gần, thân là phù rể Thiệu Hành vỗ vỗ bả vai bạn tốt, “Nghiêu, đừng xem, cậu vào bên trong giáo đường chờ đi!”

“Đúng đúng, Thiệu Hành em dẫn nó đi đi, đừng để cho nó ở đây vướng tay vướng chân!” Đường Húc Đông luôn tao nhã lễ độ không nhịn được muốn điên, thẳng em luôn nhìn xa trông rộng, hôm nay thể nào trở nên ngốc như vậy !

“ . . . . .” Đường Húc Nghiêu còn muốn nói cái gì đó, lại bị Thiệu Hành lôi đi.

Trong giáo đường, mọi việc đã sẵn sàng, mỗi một cái góc đều thơm mùi Mãn Côi, tượng trưng màu trắng thuần khiết, tượng trưng sự niềm nở màu đỏ, còn có tượng trưng cao quý màu tím. . . . . Thậm chí còn có đặc sản cầu vòng Mãn Côi của Hà Lan, trong không khí cũng phảng phất lên hương vị ngọt ngào.(Mãn Côi: Hoa Hồng)

Khác, đủ mọi màu sắc dịu dàng bằng bình, từng cái màu hồng, ở trong ánh sáng xuyên thấu, tạo ra không khí vừa lãng mạn vừa đáng yêu .

Chỗ ngồi, tân khách tụ tập, vô số nhân vật nổi tiếng, trên mặt mọi người mang theo nụ cười, hoặc hâm mộ, hoặc chúc phúc, hoặc mang theo một chút ghen tỵ, nhưng bất kể là loại nào, đều là đang mong đợi chứng kiến hôn lễ.

Bất luận bối cảnh Đường gia, chỉ là một khoa học kỹ thuật ở San Francisco nổi tiếng, Đường Húc Nghiêu thân là người trong giới kinh doanh nổi tiếng, nhưng cô dâu cũng không có tiếng tăm gì, trừ trên thiệp mời tên ở ngoài, mọi người đối với cô không biết gì cả, nhưng nghe nói chú rể và cô dâu đã yêu nhau nhiều năm, thậm chí đã có một cô con gái năm tuổi, cô bé lọ lem có thể nào không làm cho người chú ý? !

Phù rể là Thiệu Hành, bên trong Silicon Valley giá trị con người trợ lý tổng giám đốc, có “Vạn năng giúp đặc biệt” danh tiếng, đã từng có nhiều công ty mời về với giá rất cao, tất cả đều bị anh cự tuyệt, cười trừ!

Hơn nữa hôn lễ còn có Đường Húc Đông, luật sư tiếng tăm quốc tế, còn có vợ của anh là Triệu Chỉ Dao, nghe nói một bức họa của cô ở Fuji so ra trên trăm vạn đô la thiên giới!

Đây hết thấy, quá thần kỳ!

Mà truyền thông tất cả đều bị ngăn ở bên ngoài, càng làm cho hôn lễ long trọng che phủ bởi một tầng thần bí!

May mắn được mời tới quan lễ, không một tân khách không ngẩng đầu mà đợi, khẩn cấp muốn nhìn dáng vẻ cô dâu một chút, phô trương như vậy, cô tuyệt không phải đơn giản mà được gả vào nhà giàu có như vậy!

Dĩ nhiên, đại gia càng muốn xem khuôn mặt tiểu công chúa Đường Gia!

Thời gian từng giây từng phút đáy lòng mọi người cũng càng ngày càng nặng.

Cùng lúc đó, đứng ở phía trước là chú rể Đường Húc Nghiêu lòng như lửa đốt.

Trên khuôn mặt đẹp trai của anh xuất hiện vẻ vô cùng lo lắng, lòng bàn tay thậm chí rịn ra mồ hôi nóng, lại một lần nhìn khắp nơi, thời gian tại sao lại chậm như thế, trong giáo đường chuông không phải đã hư chứ? !

Nhìn bên cạnh phù rể một chút, thấp giọng hỏi, “Không phải là xảy ra điều gì không may chứ? !”

Thiệu Hành nếu không phải bận tâm hình tượng thật muốn trợn mắt trừng anh, “Cậu giao trái tim đặt ở trong bụng đi! Sẽ không có bất kỳ điều gì không may ! Lập tức, lập tức, lập tức tới liền OK !”

Đường Húc Nghiêu vẫn không yên lòng, “Không phải là dặn dò mấy câu thôi sao, sau lại lâu như vậy a, trang điểm cũng xong rồi a!”

“Có lẽ là ở chỗ trang điểm!” Thiệu Hành nhớ tới lúc chị mình lấy chồng nên đoán thế.

Không sai, tạm thời lúc này bên trong phòng nghỉ ngơi, đang tiến hành công việc trọng đại là trang điểm lại .

Thợ trang điểm đang giúp Hạ Hải Dụ trang điểm, kiểm tra cuối cùng, Triệu Chỉ Dao lại ở một bên giám sát, “Tóc cô dâu giống như hơi nghiêng, thoáng điều chỉnh một cái!”

“Cái vương miện cũng hơi xê dịch, ừ, hướng bên phải một chút, tốt tốt, một chút xiu là tốt rồi!”

“Vòng tai nữa kiểm tra một lần, ngàn vạn lần vững chắc, không thể để trên đường rớt xuống!”

“Còn có còn có, chỉnh làn váy một cái, nhất định phải hoàn toàn chắn đệm nằm dưới đất mở rộng, nếu không đi bộ cùng thời điểm rất dễ dàng trật chân té!”

Vân Tiểu Tiểu cũng không nhàn rồi, hướng về phía khác một mặt gương chiếu, cảm giác trên người mình trang phục và đạo cụ hết thấy OK , liền vội vàng giúp Thủy Tinh kiểm tra, “Tới tới tới, Thủy Tinh, đi sẽ giúp con đánh một chút má hồng lên!”

“Tốt tốt, như vậy tốt, nhìn hơn béo nga!”

“Nữa đánh một chút phấn có được hay không? !”

“Ừ ừ, Thủy Tinh thật xinh đẹp!”

“Thủy Tinh bảo bối hôm nay muốn trở thành nhân vật chính thứ hai đây, nhất định sẽ mê chết một đám nhỏ!”

Thủy Tinh chu mỏ một cái, “Con mới không cần, con đã có người yêu!”

Người chung quanh đều nở nụ cười, còn tưởng rằng cô chỉ nói lời trẻ con, nhưng không biết việc cô từng thề.

Cộc cộc. . . . . cộc cộc . . . . .

Ngoài cửa chợt có người gõ cửa.

Thủy Tinh phản ứng nhanh nhất, “Con đi mở cửa!”

Rầm rầm chạy đến cửa, tay nhỏ bé kéo cửa ra, “Vào” mở cửa.

“ . . . . . ”

Ồ, thế nào không ai? !

Cư nhiên không ai! ! !

Nhưng là cửa lại rất nhiều bó hoa, trong nhụy hoa hé ra một mặt nạ màu bạc .

Thủy Tinh ngọt ngào nở nụ cười, mặt mày cong cong, bộ mặt vui mừng. Cô khom lưng đem mặt nạ cầm lên, hướng về phía nó dùng sức hôn một cái.

Lúc này, tiếng chuông giáo đường vang lên, trầm mạnh, xa xôi, giai điệu vĩnh hằng.

Trong giáo đường đức cha chậm rãi đi tới, mặt mỉm cười, “Hôn lễ đã đến lúc, cô dâu nên ra sân!”

Đáy mắt Hạ Hải Dụ vui vẻ, cuối cùng thời khắc này cũng đã tới, khẩn trương đến cực hạn, tâm tình liền chuyển đổi vì bình tĩnh, cô biết, mình chờ đợi thời khắc rất lâu rồi cực cũng đã đến. . . . .

266. Chương 266: Cử Hành Hôn Lễ (5)

Giai điệu hôn lễ dịu dàng vang lên, bài hát vừa quen thuộc lại vừa xa lạ làm say lòng người vang lên, quen thuộc là bởi vì cô từng nghe thấy trong hôn lễ của người khác, mà xa lạ là bởi vì đây chính là hôn lễ của cô.

Hạ Hải Dụ hít một hơi thật sâu, từng nhịp, từng bước quan trọng nhất trong đời của cô.

Ra khỏi cửa phòng nghỉ ngơi tạm thời, cô ngẩng đầu nhìn về lối đi thật dài, thắm màu đỏ kéo dài đến nơi hạnh phúc.

Ánh mắt của cô có chút mê mang, hồng chói mắt, trước mắt đều hồng, hồng mỹ lệ, hồng sáng chói . . . . .
Sẽ mang cô tới bên cạnh anh.

Cô cực kỳ khẩn trương, vô cùng khẩn trương, khẩn trương đến mức hô hấp cũng phải thật cẩn thận, cô hận mình vô dụng, rõ ràng đã chuẩn bị từ lâu, nhưng đến thời khắc mấu chốt, cô vẫn như cũ lại không có cách nào giảm bớt khẩn trương của mình chút nào.

“Chị. . . .” Hạ Hải Tinh ở bên khẽ gọi kéo suy nghĩ đang du loạn của cô lại.

Hạ Hải Dụ quay đầu, nhìn em trai thân yêu đứng ở một bên, đang đuổi tay về phía cô.

Hải Tinh đã trưởng thành, khỏe mạnh rồi, thậm chí so với cô đã cao hơn!

Thật tốt!

Cô nở nụ cười, đưa tay đến chỗ em trai, cho cậu dắt mình tiến bước vào lễ đường.

Cũng trong lúc đó, Đường Húc Nghiêu nhìn thắm đỏ một phía trước tha thiết, ánh mắt của anh cũng không chớp, sợ mình bỏ lỡ điều tốt đẹp nhất trong nháy mắt kia, chỉ cần vừa nghĩ tới cô sắp đi vào tầm mắt của mình, ở cùng anh nửa đời sau, anh thiếu chút nữa quên cả hô hấp.

“Thả lỏng. . . . . Thả lỏng. . . . .” Thiệu Hành nhỏ giọng nhắc nhở anh, một bên mỉm cười.

Đường Húc Nghiêu nhàn nhạt ” Ừ ” một tiếng, cũng muốn mình giữ vững trấn định, nhưng mà làm sao để trấn định đây, từ lúc chào đời tới nay đây là khoảng thời gian khẩn trương nhất rồi !

Ngàn trông vạn mong, cuối cùng trông mong đến hôn lễ, nhưng anh thật sự sợ số mạng lại lần nữa cùng anh đùa giỡn, anh nghĩ, mình không thể chấp nhận nỗi nữa bất kỳ đả kích nào khác, cho dù là một chút xú!

Nụ cười đáy mắt của Thiệu Hành càng sâu hơn, đáy lòng âm thầm đắc ý, thật may hôm nay anh là phù rể, có thể rút ra vài kinh nghiệm tốt cho bản thân, như vậy tương lai không lâu khi anh kết hôn sẽ không luống cuống chân tay như vậy !

Trong khi hai người đều có tâm sự riêng, cửa giáo đường chợt có động tĩnh.

Đường Húc Nghiêu trầm ngâm nhìn sang, dưới ánh mặt trời, cô dâu mặc váy trắng xuất hiện, cánh hoa hồng mềm mại từ giữa không trung bay xuống, đẹp không sao tả xiết, cũng không bằng nụ cười trên mặt cô dâu.

Mặc dù khoảng cách rất xa, mặc dù ngăn cách mặt cô một lớp vải sa, nhưng anh vẫn có thể liếc nhìn nụ cười của cô, đó là sức mạnh có khả năng xuyên thấu người!

Các bạn nhỏ dùng non nót ngọt ngào hát âm thanh tự nhiên, như mê hoặc linh hồn mọi người.

Các tân khách ríu rít đứng dậy, nhìn về cô dâu xinh đẹp, trên mặt cô nhẹ nhàng nụ cười thánh khiết chói lọi, làm cho người ta nhìn ngây dại.

Hạ Hải Dụ cũng xa xa nhìn Đường Húc Nghiêu đầu kia thắm đỏ, lòng của cô lần nữa vì khuôn mặt anh tuấn của anh mà khấn nguyện, ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ, vẻ mặt dịu dàng thành kính, nhìn anh, cô sẽ cảm thấy hạnh phúc cường liệt được không thờ nổi.

Mắt phượng hẹp dài lóe ra ánh sáng yêu thương, anh đứng ở nơi đó, nhìn cô.

Cô cũng sâu kín nhìn anh.

Ngắn ngủn mấy giây, cô sắp có cảm giác hít thở không thông.

Đây không phải là lần đầu tiên bọn họ nhìn thẳng vào mắt nhau, nhưng từ trước tới nay đây là lần đầu tiên có ý nghĩa nhất.

Cô có cảm giác, có thể nhìn thấy bóng mình rõ ràng trong con ngươi tinh mịch của anh, nhịp tim tăng nhanh, máu trong người cũng sôi trào, xông thẳng đại não.

Đó là một cảm giác . . . . Thiêu đốt cùng điên cuồng!

Cô từng bước từng bước đi về phía trước, bước chân chậm chạp mà kiên định, mỗi một bước đi, trước mắt đều thoáng qua vài chuyện trước kia, chuyện cũ như khói, tương lai như mộng.

Mọi người đều mê mẩn, cô dâu quá đẹp, bộ váy cưới thuần trắng làm màu da sáng cô trắng như tuyết, thiết kế eo thon váy cưới lộ ra sống lưng phía sau, làn váy như quạt quanh co khúc khuỷu trên mặt đất, làm tăng thêm mấy phần phong tình cổ điển, đường cong toàn thân ưu nhã, đầu sa lụa trắng dài tới eo ếch, gương mặt càng thêm mỹ lệ, mái tóc dài toàn bộ cuộn lên đỉnh đầu, dùng trâm châu cổ định, chỉ còn vài sợi tóc tinh tế ở cổ và tai, cộng thêm đường cong mềm mại.

Mà tiểu hoa đồng đi sau cô dâu cũng không kém phần, cũng xinh đẹp đến kinh người, khuôn mặt nhỏ nhắn phần điêu ngọc trác, cũng mặc bộ lễ phục nhỏ màu trắng, vóc người nhỏ nhắn bị váy lụa trắng quấn lấy, giống như nàng tiên nhỏ bé từ trên trời giáng xuống, trên đầu mang một vương miện châu báu, kim cương hình giọt nước sáng chói vô cùng, nét mặt tươi cười như hoa.

Vốn tò mò các khách mời từ từ đã hiểu, tại sao người cao như trời Đường Húc Nghiêu lại lấy một cô gái có bối cảnh bình thường làm vợ, cũng dễ cho cô sớm sinh con, giờ khắc này, toàn bộ đều hiểu, cũng bắt đầu không thể không hâm mộ anh, có vợ hiền con ngoan như vậy, chồng còn đòi hỏi gì? ! Mỗi ngày đều tươi cười tỉnh lại, nhất định cả đời không tiếc!

Cuối cùng, Hạ Hải Dụ đi tới trước mặt Đường Húc Nghiêu, anh mặc tây trang, cắt may vừa người làm thể trạng hoàn mỹ tinh tráng hiện ra, kiểu tóc trải qua xử lý càng thêm thâm thúy, môi mỏng khê mím, là đang cười, lại mang theo một loại lực hút trí mạng.

Thấy cô đến gần, lông mày tuấn lãng giương nhẹ, hướng cô đưa tay ra.

Gò má Hạ Hải Dụ hiện lên hai đóa phấn hồng, có chút khó hô hấp, tay của cô từ lòng bàn tay Hải Tinh chuyển đến trong tay của anh.

Mười ngón tay nắm chặt.

Em khát vọng, anh dùng một bàn tay có nhiệt độ ổn định, một tấm lòng vĩnh hằng, dắt em đi qua xuân rực rỡ, đông hoang vu.

Em nguyện ý, ở bên trong mỉm cười của anh, trong ánh mắt, giống như tình yêu không ngừng, ước mơ ngày mai vô hạn.

Em muốn ban ngày cùng anh cảm thụ ánh mặt trời ấm, ban đêm cùng anh thưởng thức màn đêm, mỗi ngày cùng nhau hưởng thụ ánh nắng sáng sớm, gió nhẹ, mưa, hoàng hôn.

Tình yêu, chính là tay trong tay như vậy, cùng nhau chia sẻ buồn vui cả cuộc đời!

Hai người cùng xoay người về phía cha xứ hiền lành, trong đôi mắt không nhìn thấy những người khác nữa, bên tai cũng không nghe được bất kỳ âm thanh nào khác, chỉ có thể cảm thấy đối phương.

267. Chương 267: Cử Hành Hôn Lễ (4)

“Hải Dụ em mau cùng chị tới đây!” Triệu Chỉ Dao lôi Hạ Hải Dụ hướng bên trong giáo đường vào phòng nghỉ ngơi, “Chị đã nói với em thời gian và đường đi ra sân lát nữa rồi mà!”

“Còn có Thủy Tinh cũng đã tới! Hoa đồng cũng là một hạng mục cần chú ý!” Hướng cô bé ngoắc.

Đường Húc Nghiêu lưu luyến không muốn đem vợ yêu cùng con gái đưa cho Triệu Chỉ Dao, “Chị dâu, làm phiền chị!”

“Tốt lắm, em cũng đừng có dài dòng, thời gian không còn kịp!” Đường Húc Đông chen lời nói.

“.....” Đường Húc Nghiêu không thể làm gì khác hơn là trở mắt nhìn bảo bối bị mang đi. Trong nội tâm nhất thời dâng lên một trận mất mát, mặc dù bọn họ chẳng qua là rời đi xuống phía sau chuẩn bị, nhưng anh lại như thế không bỏ được, thật cũng muốn đi theo vào.

Lúc này, Thiệu Hành cùng Vân Tiểu Tiểu cũng đến gần, thân là phù rể Thiệu Hành vỗ vỗ bả vai bạn tốt, “Nghiêu, đừng xem, cậu vào bên trong giáo đường chờ đi!”

“Đúng đúng, Thiệu Hành em dẫn nó đi đi, đừng để cho nó ở đây vướng tay vướng chân!” Đường Húc Đông luôn tao nhã lễ độ không nhịn được muốn điên, thẳng em luôn nhìn xa trông rộng, hôm nay thế nào trở nên ngốc như vậy !

“.....” Đường Húc Nghiêu còn muốn nói cái gì đó, lại bị Thiệu Hành lôi đi.

Trong giáo đường, mọi việc đã sẵn sàng, mỗi một cái góc đều thơm mùi Mãn Côi, tượng trưng màu trắng thuần khiết, tượng trưng sự niềm nở màu đỏ, còn có tượng trưng cao quý màu tím. .... Thậm chí còn có đặc sản cầu vòng Mãn Côi của Hà Lan, trong không khí cũng phảng phất lên hương vị ngọt ngào.(Mãn Côi: Hoa Hồng)

Khác, đủ mọi màu sắc dịu dàng bằng bình, từng cái màu hồng, ở trong ánh sáng xuyên thấu, tạo ra không khí vừa lãng mạn vừa đáng yêu .

Chỗ ngồi, tân khách tụ tập, vô số nhân vật nổi tiếng, trên mặt mọi người mang theo nụ cười, hoặc hâm mộ, hoặc chúc phúc, hoặc mang theo một chút ghen tỵ, nhưng bất kể là loại nào, đều là đang mong đợi chứng kiến hôn lễ.

Bất luận bối cảnh Đường gia, chỉ là một khoa học kỹ thuật ở San Francisco nổi tiếng, Đường Húc Nghiêu thân là người trong giới kinh doanh nổi tiếng, nhưng cô dâu cũng không có tiếng tăm gì, trừ trên thiệp mời tên ở ngoài, mọi người đối với cô không biết gì cả, nhưng nghe nói chú rể và cô dâu đã yêu nhau nhiều năm, thậm chí đã có một cô con gái năm tuổi, cô bé lọ lem có thể nào không làm cho người chú ý? !

Phù rể là Thiệu Hành, bên trong Silicon Valley giá trị con người trợ lý tổng giám đốc, có “Vạn năng giúp đặc biệt” danh tiếng, đã từng có nhiều công ty mời về với giá rất cao, tất cả đều bị anh cự tuyệt, cười trừ!

Hơn nữa hôn lễ còn có Đường Húc Đông, luật sư tiếng tăm quốc tế, còn có vợ của anh là Triệu Chỉ Dao, nghe nói một bức họa của cô ở Fuji so ra trên trăm vạn đô la thiên giới!

Đây hết thấy, quá thần kỳ!

Mà truyền thông tất cả đều bị ngăn ở bên ngoài, càng làm cho hôn lễ long trọng che phủ bởi một tầng thần bí!

May mắn được mời tới quan lễ, không một tân khách không ngẩng đầu mà đợi, khẩn cấp muốn nhìn dáng vẻ cô dâu một chút, phô trương như vậy, cô tuyệt không phải đơn giản mà được gả vào nhà giàu có như vậy!

Dĩ nhiên, đại gia càng muốn xem khuôn mặt tiểu công chúa Đường Gia!

Thời gian từng giây từng phút đẩy lòng mọi người cũng càng ngày càng nặng.

Cùng lúc đó, đứng ở phía trước là chú rể Đường Húc Nghiêu lòng như lửa đốt.

Trên khuôn mặt đẹp trai của anh xuất hiện vẻ vô cùng lo lắng, lòng bàn tay thậm chí rịn ra mồ hôi nóng, lại một lần nhìn khắp nơi, thời gian tại sao lại chậm như thế, trong giáo đường chuông không phải đã hư chứ? !

Nhìn bên cạnh phù rể một chút, thấp giọng hỏi, “Không phải là xảy ra điều gì không may chứ? !”

Thiệu Hành nếu không phải bận tâm hình tượng thật muốn trợn mắt trừng anh, “Cậu giao trái tim đặt ở trong bụng đi! Sẽ không có bất kỳ điều gì không may ! Lập tức, lập tức, lập tức tới liền OK !”

Đường Húc Nghiêu vẫn không yên lòng, “Không phải là dặn dò mấy câu thôi sao, sau lại lâu như vậy a, trang điểm cũng xong rồi a!”

“Có lẽ là ở chỗ trang điểm!” Thiệu Hành nhớ tới lúc chị mình lấy chồng nên đoán thế.

Không sai, tạm thời lúc này bên trong phòng nghỉ ngơi, đang tiến hành công việc trọng đại là trang điểm lại .

Thợ trang điểm đang giúp Hạ Hải Dụ trang điểm, kiểm tra cuối cùng, Triệu Chỉ Dao lại ở một bên giám sát, “Tóc cô dâu giống như hơi nghiêng, thoáng điều chỉnh một cái!”

“Cái vương miện cũng hơi xê dịch, ừ, hướng bên phải một chút, tốt tốt, một chút xiu là tốt rồi!”

“Vòng tai nữa kiểm tra một lần, ngàn vạn lần vững chắc, không thể để trên đường rớt xuống!”

“Còn có còn có, chỉnh làn váy một cái, nhất định phải hoàn toàn chắn đệm nằm dưới đất mở rộng, nếu không đi bộ cùng thời điểm rất dễ dàng trật chân té!”

Vân Tiểu Tiểu cũng không nhàn rỗi, hướng về phía khác một mặt gương chiếu, cảm giác trên người mình trang phục và đạo cụ hết thấy OK , liền vội vàng giúp Thủy Tinh kiểm tra, “Tới tới tới, Thủy Tinh, dì sẽ giúp con đánh một chút má hồng lên!”

“Tốt tốt, như vậy tốt, nhìn hơn béo nga!”

“Nữa đánh một chút phấn có được hay không? !”

“Ừ ừ, Thủy Tinh thật xinh đẹp!”

“Thủy Tinh bảo bối hôm nay muốn trở thành nhân vật chính thứ hai đây, nhất định sẽ mê chết một đám nhỏ!”

Thủy Tinh chu mỏ một cái, “Con mới không cần, con đã có người yêu!”

Người chung quanh đều nở nụ cười, còn tưởng rằng cô chỉ nói lời trẻ con, nhưng không biết việc cô từng thề.

Cộc cộc. . . . . cộc cộc . . . . .

Ngoài cửa chợt có người gõ cửa.

Thủy Tinh phản ứng nhanh nhất, “Con đi mở cửa!”

Rầm rầm chạy đến cửa, tay nhỏ bé kéo cửa ra, “Vào” mở cửa.

“ . . . . . ”

Ồ, thế nào không ai? !

Cư nhiên không ai! ! !

Nhưng là cửa lại rất nhiều bó hoa, trong nhụy hoa hé ra một mặt nạ màu bạc .

Thủy Tinh ngọt ngào nở nụ cười, mặt mày cong cong, bộ mặt vui mừng. Cô khom lưng đem mặt nạ cầm lên, hướng về phía nó dùng sức hôn một cái.

Lúc này, tiếng chuông giáo đường vang lên, trầm mạnh, xa xôi, giai điệu vĩnh hằng.

Trong giáo đường đức cha chậm rãi đi tới, mặt mỉm cười, “Hôn lễ đã đến lúc, cô dâu nên ra sân!”

Đáy mắt Hạ Hải Dụ vui vẻ, cuối cùng thời khắc này cũng đã tới , khẩn trương đến cực hạn, tâm tình liên chuyển đổi vì bình tĩnh,cô biết, mình chờ đợi thời khắc rất lâu rồi cực cũng đã đến. . . . .

268. Chương 268: Cử Hành Hôn Lễ (5)

Giai điệu hôn lễ dịu dàng vang lên, bài hát vừa quen thuộc lại vừa xa lạ làm say lòng người vang lên, quen thuộc là bởi vì cô từng nghe thấy trong hôn lễ của người khác, mà xa lạ là bởi vì đây chính là hôn lễ của cô.

Hạ Hải Dụ hít một hơi thật sâu, từng nhịp, từng bước quan trọng nhất trong đời của cô.

Ra khỏi cửa phòng nghỉ ngơi tạm thời, cô ngẩng đầu nhìn về lối đi thật dài, thăm màu đỏ kéo dài đến nơi hạnh phúc.

Ánh mắt của cô có chút mê mang, hồng chói mắt, trước mắt đều hồng, hồng mỹ lệ, hồng sáng chói . . . . .
Sẽ mang cô tới bên cạnh anh.

Cô cực kỳ khẩn trương, vô cùng khẩn trương, khẩn trương đến mức hô hấp cũng phải thật cẩn thận, cô hận mình vô dụng, rõ ràng đã chuẩn bị từ lâu, nhưng đến thời khắc mấu chốt, cô vẫn như cũ lại không có cách nào giảm bớt khẩn trương của mình chút nào.

“Chị. . . .” Hạ Hải Tinh ở bên khẽ gọi kéo suy nghĩ đang du loạn của cô lại.

Hạ Hải Dụ quay đầu, nhìn em trai thân yêu đứng ở một bên, đang duỗi tay về phía cô.

Hải Tinh đã trưởng thành, khỏe mạnh rồi, thậm chí so với cô đã cao hơn!

Thật tốt!

Cô nở nụ cười, đưa tay đến chỗ em trai, cho cậu dắt mình tiến bước vào lễ đường.

Cũng trong lúc đó, Đường Húc Nghiêu nhìn thăm đỏ một phía trước tha thiết, ánh mắt của anh cũng không chớp, sợ mình bỏ lỡ điều tốt đẹp nhất trong nháy mắt kia, chỉ cần vừa nghĩ tới cô sắp đi vào tầm mắt của mình, ở cùng anh nửa đời sau, anh thiếu chút nữa quên cả hô hấp.

“Thả lỏng. . . . . Thả lỏng. . . . .” Thiệu Hành nhỏ giọng nhắc nhở anh, một bên mỉm cười.

Đường Húc Nghiêu nhàn nhạt ” Ừ ” một tiếng, cũng muốn mình giữ vững trấn định, nhưng mà làm sao để trấn định đây, từ lúc chào đời tới nay đây là khoảng thời gian khẩn trương nhất rồi !

Ngàn trông vạn mong, cuối cùng trông mong đến hôn lễ, nhưng anh thật sự sợ số mạng lại lần nữa cùng anh đùa giỡn, anh nghĩ, mình không thể chấp nhận nỗi nữa bất kỳ đả kích nào khác, cho dù là một chút xui!

Nụ cười đáy mắt của Thiệu Hành càng sâu hơn, đáy lòng âm thầm đắc ý, thật may hôm nay anh là phù rể, có thể rút ra vài kinh nghiệm tốt cho bản thân, như vậy tương lai không lâu khi anh kết hôn sẽ không luống cuống chân tay như vậy !

Trong khi hai người đều có tâm sự riêng, cửa giáo đường chợt có động tĩnh.

Đường Húc Nghiêu trầm ngâm nhìn sang, dưới ánh mặt trời, cô dâu mặc váy trắng xuất hiện, cánh hoa hồng mềm mại từ giữa không trung bay xuống, đẹp không sao tả xiết, cũng không bằng nụ cười trên mặt cô dâu.

Mặc dù khoảng cách rất xa, mặc dù gần cách mặt cô một lớp vải sa, nhưng anh vẫn có thể liếc nhìn nụ cười của cô, đó là sức mạnh có khả năng xuyên thấu người!

Các bạn nhỏ dùng non nót ngọt ngào hát âm thanh tự nhiên, như mê hoặc linh hồn mọi người.

Các tân khách rồi rít đứng dậy, nhìn về cô dâu xinh đẹp, trên mặt cô nhẹ nhàng nụ cười thánh khiết chói lọi, làm cho người ta nhìn ngây dại.

Hạ Hải Dụ cũng xa xa nhìn Đường Húc Nghiêu đầu kia thắm đỏ, lòng của cô lần nữa vì khuôn mặt anh tuấn của anh mà khấn nguyện, ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ, vẻ mặt dịu dàng thành kính, nhìn anh, cô sẽ cảm thấy hạnh phúc cường liệt được không thờ nổi.

Mắt phượng hẹp dài lóe ra ánh sáng yêu thương, anh đứng ở nơi đó, nhìn cô.

Cô cũng sâu kín nhìn anh.

Ngắn ngủn mấy giây, cô sắp có cảm giác hít thở không thông.

Đây không phải là lần đầu tiên bọn họ nhìn thẳng vào mắt nhau, nhưng từ trước tới nay đây là lần đầu tiên có ý nghĩa nhất.

Cô có cảm giác, có thể nhìn thấy bóng mình rõ ràng trong con ngươi tĩnh mịch của anh, nhịp tim tăng nhanh, máu trong người cũng sôi trào, xông thẳng đại não.

Đó là một cảm giác . . . . Thiêu đốt cùng điên cuồng!

Cô từng bước từng bước đi về phía trước, bước chân chậm chạp mà kiên định, mỗi một bước đi, trước mắt đều thoáng qua vài chuyện trước kia, chuyện cũ như khói, tương lai như mộng.

Mọi người đều mê mẩn, cô dâu quá đẹp, bộ váy cưới thuần trắng làm màu da sáng cô trắng như tuyết, thiết kế eo thon váy cưới lộ ra sống lưng phía sau, làn váy như quạt quanh eo khúc khuỷu trên mặt đất, làm tăng thêm mấy phần phong tình cổ điển, đường cong toàn thân ưu nhã, đầu sa lụa trắng dài tới eo ếch, gương mặt càng thêm mỹ lệ, mái tóc dài toàn bộ cuộn lên đỉnh đầu, dùng trâm châu cổ định, chỉ còn vài sợi tóc tinh tế ở cổ và tai, cộng thêm đường cong mềm mại.

Mà tiểu hoa đồng đi sau cô dâu cũng không kém phần, cũng xinh đẹp đến kinh người, khuôn mặt nhỏ nhắn phần điêu ngọc trác, cũng mặc bộ lễ phục nhỏ màu trắng, vóc người nhỏ nhắn bị váy lụa trắng quấn lấy, giống như nàng tiên nhỏ bé từ trên trời giáng xuống, trên đầu mang một vương miện châu báu, kim cương hình giọt nước sáng chói vô cùng, nét mặt tươi cười như hoa.

Vốn tò mò các khách mời từ từ đã hiểu, tại sao người cao như trời Đường Húc Nghiêu lại lấy một cô gái có bối cảnh bình thường làm vợ, cũng để cho cô sớm sinh con, giờ khắc này, toàn bộ đều hiểu, cũng bắt đầu không thể không hâm mộ anh, có vợ hiền con ngoan như vậy, chồng còn đòi hỏi gì? ! Mỗi ngày đều tươi cười tỉnh lại, nhất định cả đời không tiếc!

Cuối cùng, Hạ Hải Dụ đi tới trước mặt Đường Húc Nghiêu, anh mặc tây trang, cắt may vừa người làm thể trạng hoàn mỹ tinh tráng hiện ra, kiểu tóc chải qua xử lý càng thêm thâm thúy, môi mỏng khê mím, là đang cười, lại mang theo một loại lực hút trí mạng.

Thấy cô đến gần, lông mày tuấn lãng giương nhẹ, hướng cô đưa tay ra.

Gò má Hạ Hải Dụ hiện lên hai đóa phấn hồng, có chút khó hô hấp, tay của cô từ lòng bàn tay Hải Tinh chuyển đến trong tay của anh.

Mười ngón tay nắm chặt.

Em khát vọng, anh dùng một bàn tay có nhiệt độ ổn định, một tấm lòng vĩnh hằng, dắt em đi qua xuân rực rỡ, đông hoang vu.

Em nguyện ý, ở bên trong mỉm cười của anh, trong ánh mắt, giống như tình yêu không ngừng, ước mơ ngày mai vô hạn.

Em muốn ban ngày cùng anh cảm thụ ánh mặt trời ấm, ban đêm cùng anh thưởng thức màn đêm, mỗi ngày cùng nhau hưởng thụ ánh nắng sáng sớm, gió nhẹ, mưa, hoàng hôn.

Tình yêu, chính là tay trong tay như vậy, cùng nhau chia sẻ buồn vui cả cuộc đời!

Hai người cùng xoay người về phía cha xứ hiền lành, trong đôi mắt không nhìn thấy những người khác nữa, bên tai cũng không nghe được bất kỳ âm thanh nào khác, chỉ có thể cảm thấy đối phương.

269. Chương 269: Cử Hành Hôn Lễ (6)

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, nhịp tim Hạ Hải Dụ như chậm lại, không chỉ bởi vì nghi thức sẽ bắt đầu, càng thêm bởi vì người đàn ông đứng bên cạnh sắp trở thành chồng của cô, đang dùng ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú vào cô.

Giáo đường xinh đẹp, áo cưới trắng noãn, người đàn ông mình yêu, nhiều lời chúc phúc. . . . . Đây là tất cả, hôn lễ tốt hơn mong đợi trong cảm nhận của cô, vui không thể tưởng tượng nổi!

Rõ ràng không uống rượu, nhưng cô lại giống như đã say mê rồi !

Nghĩ đi nghĩ lại, cô cảm thấy không được cười, cũng len lén nắm chặt tay của anh.

Đường Húc Nghiêu cũng cảm động lây, không tự chủ được đem tay cô cầm chặt hơn.

Cha xứ chủ trì hôn lễ ước chừng hơn 70 tuổi, trên khuôn mặt già tràn đầy hiền lành, nụ cười hòa ái làm cho anh cảm thấy bình dị gần gũi, tự sửa người vào vị trí, cha xứ hắng giọng một cái, dùng giọng nói thông thả ung dung bắt đầu chính thức tiến hành nghi thức.

“Hạ . . . . . Diện. . . . .”

Đường Húc Nghiêu ngẩng đầu nhìn hướng cha xứ, “Cha xứ, xin ngài đọc lời thề thời nhanh một chút, được không? !”

“. . . . .” Cha xứ khuôn mặt đỏ bừng, ông là cha xứ nổi tiếng nhất Las Vegas, một năm phải chủ trì ngàn vạn buổi hôn lễ , chưa bao giờ bị người đòi hỏi cả!

Dưới đài, cả nhà thờ cười ầm.

Hạ Hải Dụ cũng đỏ mặt lên, trợn mắt nhìn người kia, thật mất mặt !

“Khụ. . . . . Khụ khụ. . . . .” Cha xứ làm bộ ho khan hai tiếng, nghiêm mặt nói, “Tôi muốn hỏi hai con cùng một vấn đề, đây là một vấn đề rất dài, sau khi nghe xong xin trả lời. . . . .”

“Cha xứ, vấn đề kia mọi người chúng ta đều rất quen thuộc, có thể nhảy qua, trực tiếp hỏi có nguyện ý hay không là được rồi!”

“. . . . .” Cha xứ im lặng hỏi ông trời, đây là chú rể không theo trình tự thường để tiến hành thật đáng giận, Thượng Đế làm chứng, đây là lần đầu tiên suốt mấy chục năm qua ông gặp được chú rể đẹp trai nhất! Nhưng, cũng là một người gấp gáp nhất !

Cha xứ khẽ thở dài một hơi, ý vị sâu xa nói, “Con trai, hôn lễ rất linh thiêng, lời thề càng thiêng, đây là trình tự hai người yêu nhau phải hứa hẹn, không thể nhảy qua!”

“Được rồi, xin cha tiếp tục!” Đường Húc Nghiêu khiêm tốn thụ giáo.

Hạ Hải Dụ cũng chuyển mắt về, bình tĩnh nhìn chăm chú phía trước, khóe miệng duy trì mỉm cười.

Cha xứ nghiêm túc hỏi, “Đường Húc Nghiêu, con có nguyện ý cưới Hạ Hải Dụ làm vợ, sống với vợ theo Thánh kinh dạy, cùng cô ấy kết làm một thể, yêu vợ, an ủi vợ, tôn trọng vợ, bảo vệ vợ, như con yêu chính bản thân mình. Dù cô ấy bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo khó, thủy chung trung thành với cô ấy, cho đến khi rời khỏi thế giới này? !”

“Con nguyện ý!” Câu trả lời của anh kiên định có lực.

Thoáng chốc, Hạ Hải Dụ bị ba chữ này làm rung động, đáy lòng dâng lên ầm ập cảm giác như nước thủy triều.

Cha xứ hài lòng chuyển sang Hạ Hải Dụ, “Hạ Hải Dụ, con có nguyện ý gả cho Đường Húc Nghiêu làm vợ, cùng chồng một chỗ theo Thánh kinh dạy, cùng anh ấy kết làm một thể, thương chồng, an ủi chồng, tôn

trọng chồng, bảo vệ chồng, như con yêu chính bản thân mình. Dù bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo khó, thủy chung trung thành với anh ấy, cho đến khi rời khỏi thế giới này? !”

“Con nguyện ý!” Câu trả lời của cô thành kính và tươi đẹp.

Nụ cười trên mặt cha xứ càng sâu hơn, hiền lành yên tĩnh nói, “Ta trước mặt Chúa Jesus thành kính tuyên bố, hai người các con đã là vợ chồng hợp pháp. Hiện tại, chú rể có thể hôn cô dâu rồi !”

Trong giáo đường tiếng vỗ tay sấm dậy.

Người ở dưới nhà thờ đều muốn dùng máy chụp hình đắt tiền nhất để chụp cái hôn thể kỷ này, đáng tiếc, chú rể đã sớm quy định —— không cho chụp hình!

Cho nên mỗi người đều chỉ có thể sử dụng hai mắt của mình hết công suất, không dám chớp mắt, tất cả mọi người kích động đứng lên.

Hạ Hải Dụ một tay nắm hoa cô dâu, một tay bị Đường Húc Nghiêu giữ, hô hấp của cô vừa vội vừa nhanh, trái tim càng không ngừng đập “thình thịch”.

Tiếp đó, bả vai của cô bị anh quay lại, hướng mặt về phía anh.

Khẽ ngược mắt, anh từ từ giơ tay nhấc sa đầu của cô lên.

Khoảng cách 2 người gần lại, rất gần rất gần, gần đến mức có thể nhìn thấy bóng dáng mình trong con người của đối phương, cũng cảm nhận được hô hấp rối loạn của nhau.

Gương mặt của cô hồng lên, bản năng ngượng ngùng cô muốn ánh mắt dời đi, nhưng cô không có làm vậy, ngược lại, còn hơi nâng cằm lên, cũng trong lúc đó, anh nhẹ nhàng tự tay nâng cằm của cô lên cao, nghiêng người hôn lên môi cô.

Cánh môi kề nhau, cả hai người đều hôn đến nóng bỏng.

Cô vốn nghĩ đây chỉ là một cái hôn nhẹ nhàng, nhưng không ngờ anh chợt lấy lưỡi cạy hàm răng của cô, cái hôn dịu dàng nhanh chóng biến thành nụ hôn nóng bỏng tiêu chuẩn.

Cánh tay anh ôm eo nhỏ của cô tăng thêm sức lực, làm thân thể cô dính sát vào anh.

A, ông trời, đầu của cô thật choáng váng! Hơn nữa chân cũng càng ngày càng mềm nhũn!

Thân là phù rể, phù dâu Thiệu Hành cùng Vân Tiểu Tiểu ở một bên cũng kìm lòng không được cũng hút mạnh một hơi, mà hoa đồng Thủy Tinh ngậy thơ còn lại là trọn tròn con mắt nhỏ, ngay cả miệng nhỏ cũng mở lớn không kém hình chữ O.

Dưới nhà thờ càng thêm sôi trào, khách mời nhìn thấy màn nhiệt tình trước mắt này, thập phần hưng phấn kêu lên ——

“Trời ạ, quả nhiên là tình yêu cuồng nhiệt, trải qua nhiều khó khăn!”

“Thật là lãng mạn! Chú rể anh tuấn đẹp trai, cô dâu dịu dàng xinh đẹp, đúng là một đôi trời sinh!”

“Nhìn xem hình như hôn đã lâu rồi!”

Đường Húc Đông cùng Triệu Chỉ Dao làm người chứng hôn, cũng bị tình hình này làm cho không biết làm sao, không có gì để nói, chỉ có thể gương môi mỉm cười.

Nụ hôn này không biết kết thúc thế nào, cuối cùng Hạ Hải Dụ phải tìm cơ hội thở dốc, phát hiện người đàn ông là chồng của cô vẫn không có ý buông cô ra, anh chống trên trán cô, hơi thở nóng rực xốc xếch phả vào mặt cô, làm cho nhiệt độ trên mặt cô tăng cao hơn.

“Anh ăn hết cả son hồng trên miệng của em rồi!” Hạ Hải Dụ nhỏ giọng oán trách, giả bộ tức giận, lại dịu dàng giơ tay lên giúp anh lau đi vết đỏ bên môi.

Đường Húc Nghiêu mặc cho cô hầu hạ, hai mắt khóa cô thật chặt, thế giới như lại chỉ còn lại bọn họ.

Cha xứ lại một lần kết hợp thành công mối nhân duyên, trong lòng cũng cực kỳ cao hứng, nhưng ông nhìn đồng hồ đeo tay một cái, cảm thấy thật sự không thể chậm trễ thêm, hơn nữa vì phòng ngừa bọn họ làm

ra hành động quên mình, ông chỉ chỉ có thể bất đắc dĩ lên tiếng nhắc nhở, “Khụ khụ. . . . Cô dâu có thể ném hoa rồi, để cho cô gái khác cũng nhận được cơ hội hạnh phúc đi!”

270. Chương 270: Cử Hành Hôn Lễ (7)

Nghe vậy, Hạ Hải Dụ lấy lại thần trí, hướng về phía cha xứ khẽ vuốt cằm mỉm cười, hai gò má đồng thời ửng hồng, 2 tai cũng nóng lên.

Liếc Đường Húc Nghiêu bên cạnh một cái, vui vẻ trong lòng anh hoàn toàn hiện ra ở trên mặt, ai ai ai, anh cứ nhiên không thấy ngại, sao lại không cảm thấy mất mặt được, da mặt thật dày!

Khuôn mặt cha xứ mỉm cười chờ đợi, khách quý dưới nhà thờ cũng đầy chờ đợi, nhất là những cô gái độc thân càng khẩn cấp chờ đợi, hai mắt tròn tròn, nhìn chăm chăm vào bó hoa trong tay cô dâu, mỗi người đều vận sức chờ phát động.

Hạ Hải Dụ nở nụ cười, mà Đường Húc Nghiêu cũng rất ăn ý buông tay cô ra, cô đi về phía trước mấy bước, còn Thủy Tinh thì khéo léo giúp cô nâng váy.

Những em bé hát lễ vẫn hát không ngừng, thiên sứ ngâm xướng vô cùng tốt đẹp.

Tất cả khách mời đều nhìn chung quanh, ríu rít suy đoán người người may mắn sẽ là ai.

Hạ Hải Dụ từ từ đứng lại một chỗ, nhắm mắt lại, cánh tay vung lên, hoa cô dâu xinh đẹp một đường vòng cung bay ra ngoài, đưa tới một hồi thét chói tai điên cuồng, các cô gái đều thét chói tai.

Đứng ở vị trí phụ dâu Vân Tiểu Tiểu thấy hoa bó bay ra, theo bản năng xông về phía trước, lại bị Thiệu Hành tay mất lạnh lẹ kéo trở lại.

“A. . . . Hoa của tôi. . . .” Vân Tiểu Tiểu trơ mắt nhìn hoa cô dâu rơi xuống chỗ khách quý, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nhú lại.

Dậm chân một cái, cô nghiêng đầu sang chỗ khác hướng Thiệu Hành oán trách, “Anh làm gì mà lại kéo em, chán ghét, không bắt được hoa!”

Thiệu Hành khoác vai cô an ủi, “Ngoan, đừng tức giận, em giành hoa đó làm cái gì, dù sao chúng ta rất nhanh sẽ kết hôn!”

Khuôn mặt Vân Tiểu Tiểu đỏ lên, “Ai muốn kết hôn với anh, nghĩ khá lắm!”

“Hà? ! Không muốn cùng anh kết hôn còn liều mạng chém giết hoa? ! Em quên trong bụng còn có baby sao? ! Thiệt là, lỗ măng liều lĩnh, anh sắp bị em hù dọa ra bệnh tim rồi !” Thiệu Hành nói như trách cứ, nhưng giọng nói lại mang theo mười phần cưng chiều, dù dỗ làm Vân Tiểu Tiểu mặt đỏ tim đập.

Thiệu Hành thừa dịp truy kích, “Tiểu Tiểu, anh nghĩ chúng ta tháng sau kết hôn rất tốt!”

“Không cần! Em phải chờ sinh baby xong đã! Nếu không không được mang giày cao gót!”

“Em không mang giày cao gót cũng rất đẹp!” Nụ cười trên mặt anh, giờ phút này trở nên dị thường dịu dàng.

“Đẹp mới lạ!” Vân Tiểu Tiểu nũng nịu.

“Thật sự, trong mắt anh, em mang gì cũng rất đẹp!” Nụ cười trong đôi mắt Thiệu Hành sâu hơn, trực tiếp mở miệng ca ngợi.

“. . . .” Vân Tiểu Tiểu có chút vui sướng ngất ngây, có thể là không khí trong giáo đường hôm nay quá tốt!

Thiệu Hành bắt đầu ở bên tai cô phác thảo kế hoạch sinh hoạt trong tương lai tốt đẹp “Cứ quyết định như vậy, tháng sau kết hôn, tất nhiên, anh còn phải đến nhà em cầu hôn, mặc dù bác trai bác gái đã sớm coi anh như con trai, nhưng lễ nghĩa bắt buộc này vẫn cần thiết, bọn họ nhất định sẽ cao hứng!”

“Chưa chắc!” Vân Tiểu Tiểu chợt hừ một tiếng “Anh không nhớ chuyện lễ Giáng Sinh năm ngoái sao? ! Anh họ em ngần ngại xa xôi từ sườn núi đến San Francisco thăm em, kết quả bị anh coi thành tình địch hành hung một trận, em nghĩ người nhà em đã thấy mặt khác của anh rồi, không phải nhất định sẽ tha thứ cho anh!”

“ . . . . .” mặt của Thiệu Hành đen lại, rất tốt, lần đó làm anh ghen gần chết, người con trai bị anh đánh cho thành đầu heo, là anh họ của cô!

“Bà xã, anh tin em sẽ giúp anh cầu tình, có đúng không? !” Giọng điệu của anh có chút nịnh hót, không, là tương đối nịnh hót, bởi vì lúc ấy thật ra anh đã đem anh họ của cô đánh cho cực kỳ thảm hại.

“Còn phải xem biểu hiện của anh đã!” trên mặt Vân Tiểu Tiểu lộ ra nụ cười nghịch ngợm, thần bí khó lường.

Chỗ này, Thiệu Hành cùng Vân Tiểu Tiểu lời ngon tiếng ngọt, kiêng liếc mắt đưa tình, mà dưới nhà thờ, cô gái nhận được hoa cô dâu gương mặt lập tức đỏ lên.

Triệu Chỉ Tịch nhìn bó hoa rơi trong lòng mình, biểu tình hung dữ.

Người con trai bên cạnh cô ôm chầm lấy vai của cô, cười ha ha, “Triệu Chỉ Tịch, em không thể đổi ý, chúng ta đã đánh cược, nếu như em nhận được hoa cô dâu, sẽ phải gả cho anh!”

“Câm miệng lại!” Triệu Chỉ Tịch xấu hổ và giận dữ, thưởng cho anh một cái gõ đầu.

Cô căn bản không muốn giành hoa cô dâu, huống chi là Hạ Hải Dụ ném qua đây!

Mặc dù cô đã sớm đối với Đường Húc Nghiêu không có cảm giác rồi, nhưng vẫn cảm thấy khó chịu, vô cùng khó chịu!

Dưới cơn nóng giận, cô đưa tay nhéo lỗ tai của người đàn ông bên cạnh, “Cười cái gì mà cười, không cho cười!”

“A, mưu sát chồng !”

“Cút! Ai coi anh là chồng!”

Khách mời nháo thành một đoàn, mà lúc này, Đường Húc Nghiêu đã kéo tay Hạ Hải Dụ, sai bước bước ra khỏi giáo đường.

Các ký giả bị hạn chế ở bên ngoài cuối cùng cũng bắt được cơ hội, đèn flash nháy không ngừng, người xem lễ hai bên không ngừng hét chói tai, vỗ tay, thậm chí mãnh liệt huyết gió, còn có pháo hoặc giấy lụa màu mạnh mẽ phụt, đợi đến khi Đường Húc Nghiêu cùng Hạ Hải Dụ vọt vào xe cô dâu thì toàn thân cũng đầy giấy lụa màu, quả thật so với ông già Noel còn nhiều màu hơn.

Nhìn thấy Đường Húc Nghiêu giấy màu khắp người tức cười, Hạ Hải Dụ không nhịn được bật cười.

Đường Húc Nghiêu cũng rất ảo não, gãi gãi đầu đầy giấy màu, trợn mắt nhìn cô gái hân hoan vừa cười được làm bà xã, cô gái không có lương tâm, anh là vì che chở cô, mới thể thảm như vậy? !

Ánh mắt của anh lấp lánh có hồn, Hạ Hải Dụ chợt có chút sợ hãi.

Nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần thu lại, “Sao, thế nào. . . . . Sao anh nhìn em như vậy . . . . .”

A, trời ạ, cô ấy làm anh không nhưng ức chế được nhịp tim !

“Hừ hừ. . . . .” Thanh âm nguy hiểm vang lên bên trong buồng xe.

Trong giáo đường lần nữa vang lên tiếng chuông, nụ hôn của anh cũng trong nháy mắt rơi vào lên đôi môi anh đào đỏ thắm của cô.

“Hạ Hải Dụ, người em là của anh, về sau em phải ngoan ngoãn để anh giày xéo đi!” anh nói, bá đạo đè cô dưới thân thể mình.

Mà cô, không kháng nghị, hoặc giả nói là không muốn kháng nghị.

Lần này, ôm hôn của bọn họ là lấy thân phận vợ chồng ngọt ngào, ấm áp, hơi thở hạnh phúc, từng chút từng chút, từ từ thấm vào lòng đối phương.

Cha xứ đi ra hoàn hảo, cầm Thánh kinh trong tay, đi xuống tế đàn, chợt nghĩ đến một câu rất có triết lý: đàn ông chinh phục thế giới, phụ nữ chinh phục đàn ông.

271. Chương 271: Cử Hành Hôn Lễ (8)

Nụ hôn này không biết kéo dài bao lâu, đợi đến khi lửa tình bốc lên bên trong hai người thì sẽ đã tới cửa khách sạn.

Đúng, chính là cửa khách sạn, trong một bộ phim thần tượng.....Cô dâu chú rể sau khi ra khỏi giáo đường liền trực tiếp lên máy bay đi hưởng tuần trăng mật, điều đó rất khó thực hiện, nhất là hôm nay khách khứa rất nhiều, ngay cả quản lý cao cấp Silicon Valley cũng đã đến, đương nhiên họ không thể nào đi được.

Hạ Hải Dụ bị hôn đến choáng váng đầu óc, cả người xụi lơ trước ngực Đường húc Nghiêu, hơi thở mỏng manh, thơm nhẹ như hoa lan.

“Bà xã....chúng ta nên xuống xe thôi.....!” Đường Húc Nghiêu vỗ vỗ má cô, kéo thần trí của cô quay về.

“Ừm.....Có thể xuống được hay không.....tay chân em mềm nhũn cả rồi!” Hạ Hải Dụ mơ mơ màng màng nói suy nghĩ của mình.

Đường Húc Nghiêu cười thành tiếng ”Bà xã, đáng vẻ bốc đồng của em cũng thật đáng yêu.

Tùy hứng?!

Đúng, đây là do cô bốc đồng mà nói ra!

Một đoàn ký giả ở bên ngoài đợi đã lâu, còn vô số khách trong khách sạn chờ họ, làm sao có thể không xuống xe đây?

Đương nhiên là không thể!

Tuyệt đối không thể!

Trong phút chốc, Hạ Hải Dụ tỉnh táo lại, đẩy anh ra, vội vàng hướng cửa sổ xe soi gương, một giây sau đó hét chói tai —————

“Đường Húc Nghiêu! Anh là đồ sắc lang! Không phải em đã cảnh cáo anh, không được hôn cổ rồi sao?”

Aaaaaaaaaaaaaaa, một chút nữa cô làm sao có thể gặp người khác?

“Một.....hai.....ba bốn.....Trời ơi! Em không muốn xuống xe! Mình anh xuống đi!” Hạ Hải Dụ lấy tay che mặt.

Đường Húc Nghiêu thấy đáng vẻ then thùng của cô, thiếu chút nữa máu lang sôi lại nổi lên, trong hai mắt lửa nóng không ngừng tăng lên.

Chỉ là, anh rất tức thời.

Kéo hai bàn tay cô xuống, an ủi: ” Xấu hổ cái gì, chúng ta đã là vợ chồng, giữa vợ chồng với nhau, hôn cổ là chuyện bình thường, như vậy mới chứng tỏ chúng ta rất đầm thắm.

“Nói bậy!” Người mất thể diện dù sao cũng không phải anh, anh đương nhiên không sao!

“Bà xã, yên tâm đi, anh thấy thế cũng rất đẹp!”

“.....” Không biết xấu hổ, đồ không biết xấu hổ!

Hung hăng liếc xéo anh một cái Hạ Hải Dụ vội lấy túi trang điểm, lấy hộp phấn lót , nhìn vào cổ nói ra “Đáng ghét! Không che được!”

Đường Húc Nghiêu vẫn cảm thấy không sao cả, có gì đặc biệt đâu, đây chỉ là chứng cứ vợ chồng họ ân ái thôi mà!

Chỉ là nhìn thấy bộ dạng gấp gáp của cô như vậy, anh cảm giác mình nhất định phải xin lỗi “Bà xã, không phải anh cố ý, anh xin lỗi!”

“Nếu cứ xin lỗi là xong thì cần cảnh sát làm gì?”

“Thật sự là anh sai rồi!”

“Quá muộn rồi!”

“.....” Đường Húc Nghiêu không còn sức phản kháng, nhưng nhìn thấy dấu hôn hồng hồng trên cổ cô, anh tự nhiên cảm thấy tự hào.

“Tới đây!” anh nhìn thẳng vào cô.

Hạ Hải Dụ trừng mắt, có chút đề phòng nhìn anh “Làm gì?”

“Tới đây là được!”

Cô có chút do dự nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đến gần anh.

“Đưa tay ôm cổ anh!”

“Hả?” Hạ Hải Dụ không hiểu.

“Ng oan, nghe lời!”

Lúc này, xe cũng đã hoàn toàn dừng lại, tài xế phía trên hạ tấm ngăn cách xuống, kính chắn giúp bọn họ mở cửa xe, một nhóm lý giả chờ ở khách sạn nhanh chóng bao vây.

Đèn flash điên cuồng lóe lên, Âm thanh chụp hình không ngừng vang lên, phòng viên hỏi loạn hết cả lên.

“Đường tiên sinh, Đường phu nhân, có thể phát biểu cảm nghĩ về lần kết hôn này như thế nào không?”

“Xin hỏi người người muốn nghỉ tuần trăng mật ở đâu?”

“Hai vị đã có một bé gái rồi, sau khi cưới có tính sinh thêm em bé nữa không?”

”Có phải hay không tối nay hai người bắt đầu kế hoạch tạo em bé không?”

“.....”Hạ Hải Dụ tim đập dồn dập, mặt đỏ gay, vấn đề này mà cũng nói ra được sao?

Không cần Đường Húc Nghiêu dặn dò, cô tự động ôm cổ anh, vùi mặt vào lồng ngực anh, cô...không dám nhìn mặt người ta nữa.

Lồng ngực Đường Húc Nghiêu chợt có chút rung động, anh cười nói: “Các vị, thật ngại quá, da mặt bà xã tôi rất mỏng, vấn đề này sẽ khiến cô ấy ngại ngùng chết mất!”

“Vấn đề này Đường tiên sinh có thể trả lời sau sao?” Các Ký giả vẫn quần chặt lấy.

“Dĩ nhiên là có thể” Đường Húc Nghiêu mỉm cười đối mặt với ống kính “Mười một tháng sau, mời mọi người tới uống Mãn Nguyệt Tửu” (là rượu đầy tháng)

Mười một tháng sau uống rượu đầy tháng? Mang thai cũng đã mười tháng rồi, một tháng ở cữ, vậy chẳng phải tối nay sẽ phải thả nòng nọc ra sao? (là giao giác mầm sống đó *đỏ mặt*)

Oa oa oa, kế hoạch gieo mầm cấp bách a!

Đường Húc Nghiêu vừa hướng phóng viên trả lời vừa ôm Hạ Hải Dụ trong ngực, sải bước vào khách sạn, mà Hạ Hải Dụ vẫn còn xấu hổ buồn bực đan xen, nghe những lời nói kia, thật là không còn mặt mũi nào nữa rồi!

Tầng thượng khách sạn năm sao cao cấp, có bố trí phòng nghỉ cho cô dâu chú rể.

Bị ông xã mặt dày ôm tới cùng, Hạ Hải Dụ vội vàng thay lễ phục trong phòng nghỉ, Đường Húc Nghiêu trực tiếp ra ngoài chào khách.

Một lúc sau, Thủy Tinh gõ cửa phòng, cười hì hì với mẹ.

“Ah?!” Thủy Tinh chợt kinh hô lên.

“Thế nào? Con gái ngoan?” Hạ Hải Dụ vuốt vuốt má con gái.

Thủy Tinh đưa ngón tay lên chỉ mấy dấu vết trên cổ Hạ Hải Dụ “Mẹ, cổ mẹ bị làm sao vậy, từng điểm từng điểm hồng hồng! Mẹ bị muỗi đốt sao? Có cần con đi lấy nước hoa không?”

Hạ Hải Dụ mặt đỏ tía tai, còn có so cô hơn cô dâu, hơn mẹ sao? !

“Khụ...Khụ khụ.....Con gái ngoan, mẹ không sao, mẹ đã bôi nước hoa rồi!”

“Vậy sao?” Thủy Tinh ngậm miệng đưa mũi hít hà “Quái lạ, không có mùi nước hoa nhưng lại có mùi của ba là sao?”

”.....Hạ Hải Dụ mồ hôi chảy ròng ròng.

Thật may là lúc này điện thoại Hello Kitty của Thủy Tinh vang lên.

“Uy.....ông nội.....”

“Đúng rồi đúng rồi, kết hôn rồi!”

“Dĩ nhiên là rất vui, ông nội không đến thì thật là tiếc!”

“Nhưng sau này cháu sẽ ghi hình lại cho ông xem!”

“A? Người không muốn thấy à?”

“Vậy quên đi...”

“Ái ui, ông nội, ông thật khó trị, rốt cục ông có muốn thấy hay không?”

272. Chương 272: Cử Hành Hôn Lễ (9)

Tiệc rượu được tổ chức tại hội trường lớn nhất khách sạn, một dàn nhạc ở góc phòng tấu lên bản nhạc tuyệt vời, tiệc cưới làm kiểu tiệc búp - phê. Cả hội trường được bố trí vừa ả áp vừa lãng mạn.

Hạ Hải Dụ ở trong phòng nghỉ cởi bỏ đồ đồ cưới, thay vào đó là bộ lễ phục màu hồng bằng lụa, quần lụa mỏng rất hợp với cô, cả thân hình toát lên một vẻ nhu nhã lại khiến cô xinh đẹp thêm mấy phần.

Cô lại phải xử lý dấu hôn trên cổ một lần nữa, khoác một cái áo choàng thì mọi dấu vết sẽ bị che hết, nếu không lại gần thì sẽ không nhìn thấy gì.

Đường Húc Nghiêu chậm rãi đến gần, ánh mắt lưu luyến trên cổ cô trong chốc lát, sau đó lộ ra ánh mắt tán thưởng “Xử lý cũng không tệ!”

“Anh hại em mất mặt trước mặt Thủy Tinh!” Hạ Hải Dụ vừa nghĩ tới chuyện bị con gái hỏi linh tinh, da đầu chợt cảm thấy tê dại đi.

Con gái mặc dù quá mức thông minh đi nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa bé, đối với chuyện nam nữ thì con bé không hiểu, nếu bây giờ nói cho con bé hiểu có phải quá sớm không?

Nhưng nếu như không nói rõ thì tiểu nha đầu kia chắc chắn sẽ tự đi tìm đáp án, đến lúc đó không biết sẽ gây ra loại chuyện cười gì nữa.

Aiz aiz aiz, nghĩ một chút đã thấy đau đầu!

Đường Húc Nghiêu thấy Hạ Hải Dụ có chút mất hồn, không khỏi có một chút bất mãn “Bà xã, bây giờ em chỉ có thể nghĩ tới anh thôi!”

Quá bá đạo!

Nhưng cô thích!

Hạ Hải Dụ tạm thời không có lo lắng cho con gái, cầm lấy tay anh, mặc cho anh dắt mình ra giữa sàn nhảy.

Dàn nhạc lúc này đã thổi giai điệu của đàn vi - ô - lông, anh ôm lấy cô bắt đầu khiêu vũ

Giờ phút này, thật là vô cùng hạnh phúc.

Khách khứa thấy cô dâu chú rể khiêu vũ lập tức vỗ tay hoan hô, sau đó cũng lần lượt nhập cuộc, cả hội trường tràn đầy tiếng nói cười, vài đôi yêu nhau theo tiếng đàn du dương nhẹ nhàng lắc lư.

Những quan chức lớn đều chìm đắm trong không khí lãng mạn, đám trẻ con cũng rất cao hứng.

Nhưng Thủy Tinh không cùng các bạn nhỏ của mình chơi đùa mà ngồi yên trên một cái ghế, trên khuôn mặt nhỏ nhắn “in” đầy vết rối rắm.

Thật là kỳ lạ, lúc mẹ nói với cô có vẻ ấp úng, ánh mắt cũng có vẻ trốn tránh, rốt cuộc là thế nào, chẳng lẽ.....Sau khi mẹ cùng ba kết hôn sẽ không yêu thương cô nữa, sự thật cũng không nói cho cô biết cơ mà.

Còn nữa ba cứ ôm khư khư lấy mẹ để khiêu vũ, từ đầu tới cuối không có liếc nhìn cô một cái, sau này có lẽ ba chỉ yêu mẹ thôi, còn cô là người dư thừa mà!

Trong đầu chợt lóe lên 6 chữ ——cha không thương mẹ không thương!

Xong đời!

Loại cảm giác ngày không tốt chút nào!

Thật là mất mát mà!

Tâm tình không tốt thì khẩu vị cũng không tốt, mãi đến khi ăn cơm Thủy Tinh vẫn cứ buồn buồn.

Trong đĩa nhỏ đầy thức ăn, nhưng cô dường như không đụng đến một miếng, chiếc nĩa nhỏ trên tay giống như vật trang trí vậy.

Đường Húc Nghiêu nhìn con gái một chút, nhận ra tâm trạng của cô không có bình thường, đang định hỏi han, thì một cậu bé xem chừng nhỏ hơn Thủy Tinh nhưng lại ngang ngược chạy tới

Cậu bé đẩy cánh tay Thủy Tinh “Này, cậu không ăn bánh ngọt vậy để tôi ăn đi!”

“...”Thủy Tinh không lên tiếng, đĩa nhỏ bị cậu nhóc đó cướp đi.

Cậu khác thấy Thủy Tinh dễ bắt nạt nên được voi đòi tiên “Đồ uống đó cũng cho tôi đi!”

Hôm nay là lễ cưới nên đồ ăn của trẻ con cũng theo số lượng chuẩn bị, đồ ăn của cậu ta lại vừa mới rơi mất, cho nên mới giành đồ ăn.

“....” Đồ uống của Thủy Tinh cũng bị đoạt mất.

“Kiều Trì! Không được vô lễ như vậy!” Ba của cậu nhóc đi tới, ngại ngùng nhìn Đường Húc Nghiêu “Thật ngại quá, đã thất lễ rồi!”

Đường Húc Nghiêu đánh giá ba của cậu nhóc, là một tổng giám đốc của một công ty nào đó, là đối tác quan trọng của Đường thị.

“Không có gì! Chuyện của bọn trẻ không liên quan gì đến chúng ta!” Đường Húc Nghiêu lịch sự nói.

Thủy Tinh vì có tác động này của anh mà lo lắng dần tan biến hết, hơn nữa khuôn mặt lại sáng rõ lên.

Ngẩng đầu lên hướng cậu nhóc ngang ngược cười ngọt ngào “Tớ còn rất nhiều bánh quy, chocolate, một mình ăn không hết, cậu giúp tớ ăn có được không?”

Cậu nhóc được gọi là Kiều Trì làm bộ dạng khinh thường “Bánh quy, chocolate?! Tôi không ăn những thứ đó! Chỉ là.....nhìn thấy cậu cầu xin như vậy nên đi xem một chút cũng được!”

“Cảm ơn!” Thủy Tinh khéo léo đến mức khiến cho người ta phải tắc lưỡi hít hà.

Hạ Hải Dụ âm thầm nuốt nước miếng một cái, cô có dự cảm không tốt....

Quả nhiên là như vậy ——

Mười phút sau, một tiếng kêu thê thảm phát ra từ khúc quanh trên cầu thang khiến mọi người giật mình.

Chỉ thấy một bé trai bị đánh sưng mặt mũi, bộ lễ phục cũng bị làm cho lộn xộn, giày da cũng bị đứt chỉ, nhếch nhác chạy lại phía ba mình khóc lóc kể lể.

“Ba, cô ta đánh con!” Lại há miệng ra khiến hai cái răng cửa rớt ra ngoài.

Ánh mắt mọi người theo hướng tay của Kiều Trì nhìn lại, chỉ thấy Thủy Tinh chậm rãi đi tới, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn nở một nụ cười thật tươi.

Hạ Hải Dụ hít một hơi, cô biết mà!

“Khụ.....Thủy Tinh, là con làm phải không?” Đường Húc Nghiêu biết rõ nhưng vẫn hỏi.

“Vâng!” Cô cũng không giấu giếm

“Làm sao con có thể làm như vậy! Đánh nhau thô lỗ như vậy!Đến xin lỗi Kiều Trì cùng bác trai đi!”Đường Húc Nghiêu làm bộ mặt nghiêm khắc.

Thủy Tinh trừng mắt nhìn, nụ cười vẫn ngọt ngào như cũ “Ba, chẳng phải ba nói, chuyện của trẻ con người lớn không quan hệ sao?”

“.....”

“Cho nên chuyện giữa con với Kiều Trì, ba cùng bác không cần hỏi tới!”

Thủy Tinh ngắt ngón tay kêu răng rắc, từ từ tiến đến gần Kiều Trì “Kiều Trì, cậu nói xem, chuyện giữa chúng ta có cần bác can dự vào không? Tớ có cần xin lỗi cậu không?”

“Ừ!” một tiếng mà âm thanh kéo dài ra.

Kiều Trì “oa” khóc, cô gái này thật đáng sợ! Bề ngoài là một thiên thần mà bên trong lại là ác quỷ. Cứ đâm của cô thật lợi hại! Cậu ta bị cô gạt lên khúc quanh cầu thang, sau đó dừng lại đánh rầm rầm, đến cả cơ hội kêu cứu cũng không có! Nếu không phải một phục vụ vừa đi qua thì hẳn là cậu ta còn phải nằm bẹp một hồi lâu rồi mới thoát nổi!

“Ba, chúng ta về nhà đi, con sợ cô ấy!” Kiều Trì nước mắt nước mũi đầm đìa núp trong lòng ngực ba.

Vỗ kịch kết thúc, Thủy Tinh bò lên đùi Đường Húc Nghiêu, cười khanh khách “Cảm ơn ba, con yêu ba!”

Rồi lại bò vào lòng mẹ“Mẹ, con cũng yêu mẹ!”

Hắc hắc, cô biết mà cô mãi mãi là bảo bối yêu quý của ba mẹ, mãi mãi không bị lạnh nhạt!

273. Chương 273: Cử Hành Hôn Lễ (10)

Hạ Hải Dụ nhìn con gái đang tươi cười giảo hoạt, lại ngược mắt nhìn chồng mình, khóe miệng anh cũng cong lên ẩn chứa nụ cười bí hiểm, biểu tình của hai cha con giống nhau như đúc, azzzz azzzz azzzz, gen di truyền của con người thật đáng sợ!

Mặc dù cô cũng rất có cảm giác thành tựu đó..., thế nhưng . . . . . cậu bé chỉ đoạt bánh ngọt và đồ uống mà thôi, con gái nhà mình liền đánh người ta thành như vậy, có phải có chút quá đáng hay không?

Hơn nữa cha của cậu bé còn có ý muốn làm ăn với Khoa học kỹ thuật Húc Dương, làm như vậy sẽ gây ảnh hưởng không tốt đi?

“Anh à. . . . .” Hạ Hải Dụ không nhịn được hơi lo lắng.

Mới vừa nói câu đầu tiên, còn chưa kịp nói gì tiếp theo, thì cậu bé với khuôn mặt sưng đỏ đã quay đi và trở lại.

George lẻ mề đi tới, một tay cầm một cốc nước đầy còn tay kia thì bưng đĩa có một miếng bánh ngọt tinh xảo đáng yêu, đến trước mặt bọn họ thì đưa ra, “Chị Thủy Tinh, cái này đền cho chị.”

“Miếng bánh có vị gì thế?” Thủy Tinh nhìn nhìn miếng bánh ngọt, nuốt nước miếng một cái, cô bé thật sự hơi đói rồi!

“Vị quất, chị có thích không?” George khấn trương hỏi lại.

Thủy Tinh bĩu môi, “Chưa ăn làm sao mà biết được nha?”

“Vậy chị mau nếm thử đi!” cậu bé ân cần đưa đĩa qua.

Thủy Tinh “Ừ” một tiếng, cầm lấy cái đĩa xúc một chút, đem một góc của miếng bánh ngọt để vào trong miệng.

“Chị Thủy Tinh, thế nào, ăn có ngon không?”

“Ngon gì chứ? Ngọt quá!”

“Vậy nhanh uống nước đi!” cậu bé lại vội vàng đưa một cốc nước qua.

“Bánh gì đâu? ! Mùi vị thật kỳ quái! Có phải cậu hạ độc hay không? ”

Mặt cậu bé tối lại, làm sao có thể làm thế, bánh ngọt và nước cậu ta mua rõ ràng đều là loại tốt nhất mà!

Một bên, Hạ Hải Dụ hí húp mắt, biết rõ con gái mình đang lựa xương trong trứng gà (bắt bẻ người ta quá mức), vụng trộm liếc mắt ra hiệu cho con gái: không cần quá đáng như vậy!

“Mang đi đi mang đi đi! Ta không thích!” Thủy Tinh xua tay, nghiêng đầu bước đi.

“Được được được, em mang đi, chị Thủy Tinh tỷ tỷ, chị không phải nóng nảy như vậy!” Tiểu Nam Hải một bộ lấy lòng đáng vẽ.

“Ta nào có nóng nảy?”

“. . . . .” Lần này, chân mày Đường Húc Nghiêu cũng hơi nhíu lại.

Thế mà, cậu bé không hề tức giận, đưa tay lấy mấy viên kẹo từ trong túi áo ra, thái độ vẫn ôn tồn như trước, “Chị Thủy Tinh, vậy chị ăn thử cái kẹo này nhé, cái kẹo này ăn ngon lắm, ngọt mà không ngấy, nhất định chị sẽ thích!”

“Hừ!”

“Chị Thủy Tinh, chị nếm thử xem, thật sự ăn rất ngon!”

Cậu bé kiên nhẫn dụ dỗ, người bị dụ dỗ thì nước bọt đã tràn đầy khoang miệng liền gật đầu một cái, cậu bé liền lột vỏ một viên kẹo ra, bỏ vào trong miệng cô bé, hương vị thơm ngon sáng khoái khiến mặt mày cô nàng lập tức hớn hở.

“Chị Thủy Tinh, chị thích không, nếu chị thích thì sau này mỗi ngày em đều mang đến cho chị ăn!”

“Hừ!” Thủy Tinh giải quyết xong một viên kẹo, nhìn nhìn George, “Nói đi, rốt cuộc cậu có chuyện gì?”

“À. . . . . chỉ là muốn hỏi chị, chị học võ ở đâu vậy, có thể dạy cho em hay không?”

“Cậu muốn học võ? Không phải vì để trả thù ta chứ? ”

“Dĩ nhiên là không phải rồi!” George liên tiếp phủ nhận, cậu ta làm sao dám, cậu ta chỉ có cảm giác mình thật quá vô dụng vì bị bại dưới tay của một cô bé, cho nên cậu ta muốn học võ, về phần trả thù ai đó thì ngay cả nghĩ cậu ta cũng không dám nghĩ! Chị ấy dũng mãnh như vậy, ai đánh thắng được chị ấy chứ!

Thủy Tinh chậm rãi cầm khăn giấy lên lau miệng, ngoắc ngoắc ngón tay với khuôn mặt thành kính của George, “Muốn học võ sao, trước phải học được bị đánh, cậu chịu được không?”

“Được!” cậu bé cắn răng, nói ra từ được mà giống là phải bước qua nước sôi lửa bỏng. Rất nhiều năm sau, cậu ta mới biết, cái cảm giác đau ê ẩm đó được gọi là —— mối tình đầu.

Hai đứa trẻ rất nhanh chuyển từ địch thành bạn, chạy đến một bên để chơi, vẫn là một người khi dễ, một người bị khi dễ, nhưng đều rất dương dương tự đắc.

Đường Húc Nghiêu kéo tay Hạ Hải Dụ, nhỏ giọng hấp dẫn, “Bà xã, em có muốn chuồn khỏi chỗ này không?”

“Chuồn khỏi đây?” Hạ Hải Dụ liếc mắt nhìn bốn phía, quả nhiên, mọi người hoặc là đang vui vẻ chề chén, hoặc là đang thoải mái chuyện trò, không còn ai chú ý đến bọn họ ở bên này.

Cô nuốt nước miếng một cái, vẫn còn điều thấp thỏm, “Hôm nay, chúng ta là chủ nhân, chúng ta lại nén lút chạy mất thì có vẻ không được tốt thì phải?”

“Không có gì là không tốt, chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm!” Anh vòng tay nắm chắc eo của cô, “Đi thôi!”

Cũng không sợ bị người ta phát hiện, anh lôi kéo cô xoay người rời đi.

Hạ Hải Dụ không nhịn được muốn cười, chính cô cũng không thể tin được sẽ như vậy dính vào anh, nếu một lát nữa họ không nhìn thấy cô đâu và chú rể, thì chắc chắn hai người sẽ bị bọn họ hung hăng khinh bỉ một phen!

Dù thế thì. . . . . Loại hành động chuồn đi này rất kích thích, có cảm giác như đang cùng người mình yêu chạy trốn vậy!

Cô vừa đi vừa cười, hai gò má hồng lên bởi vì phấn khích mà lại giống như ngà say, “Chúng ta đi chuồn tới đâu đây?”

Đường Húc Nghiêu không trả lời, chỉ tay lên lầu trên, sau đó kéo cô vào trong thang máy, ngón tay ấn phím số tầng cao nhất.

“Đình” một tiếng, thang máy đã lên đến tầng cao nhất của khách sạn.

Cửa thang máy màu bạc mở ra hai bên, cô theo hấn đi ra ngoài.

“Bà xã, hôm nay anh bao cả khách sạn này rồi, em biết chưa?”

“Cho nên?”

“Cho nên. . . . . Tầng này có phòng trắng mật, tất cả đều là của chúng ta!”

Đường Húc Nghiêu từ trong túi áo vest lấy thẻ mở cửa phòng, quơ quơ trước mắt cô, hiển nhiên sau đó mở ra bên trong căn phòng đó.

Cửa phòng mở ra, đèn cảm ứng tự động sáng lên, Hạ Hải Dụ trợn mắt há miệng.

Trong phòng trắng mật ‘toàn là hoa hồng’, vô cùng xa hoa, cô không biết phải dùng từ ngữ nào mới có thể hình dung những gì mà cô thấy được, ngay cả giường cũng có hình trái tim, hơn nữa màn còn có ren màu hồng, tinh dầu phiêu đảng bay khắp không gian, làm cho người ta hoàn toàn chìm đắm say mê.

Trong phòng tắm cửa được mở quá nửa, trong bồn tắm to như vậy đã đầy nước nóng, khói lượn lơ mơ.

“Thì ra là anh sớm có chuẩn bị rồi!” cô chọc chọc vào ngực anh.

“Không sai! Là anh đã dự mưu gây án!” Anh cười, bất ngờ ôm lấy eo cô, cúi đầu hôn lên môi cô, “Bà xã à, em vẫn nhớ lời anh nói chứ, tối nay. . . . . Nhất định phải làm!”

“Nhớ.” Hai bàn tay mềm mại của cô vòng ôm cổ anh, nở nụ cười thật sâu, không chỉ là anh, cô cũng muốn.

Sau hôn lễ hoàn mỹ, cần một đêm tân hôn hoàn mỹ hơn, không phải sao?

274. Chương 274: Đêm Tân Hôn

Đối với hành động phối hợp của cô, Đường Húc Nghiêu quả thực là thụ sủng nhược kinh, buộc chặt hai cánh tay, ôm cô bước nhanh về phía phòng tắm.

Hạ Hải Dụ không nhịn được mỉm cười, bởi vì cô cảm nhận được hô hấp của anh đã rối loạn, bước chân cũng rối loạn, mình có ảnh hưởng lớn lao như vậy đối với anh cô cảm thấy thật kiêu ngạo!

Cô vùi trong ngực anh, khoe miệng cong lên, chỉ lơ đãng mà lại liền lộ ra vẻ mặt đáng yêu.

Không được, không nhịn được!

Trong đầu Đường Húc Nghiêu “Oành” một tiếng, còn chưa đi tới phòng tắm, liền để xuống, lợi dụng ưu thế thân thể liền đem cô dựa vào tường, bàn tay bắt đầu đốt lửa xung quanh trên thân thể nõn nà của cô.

“Không, không được. . . . . tắm trước đã!” Cô cố gắng giằng co, một lần lại một lần, bởi vì vô cùng khẩn trương mà mồ hôi chảy ra rất nhiều, rất không thoải mái!

“Chúng ta có thể vừa tắm vừa làm!” Anh đẩy cô hướng vào trong phòng tắm, nhưng không dừng lại công kích với cô, cúi đầu cắn lên vai cô, bàn tay càng thêm tác quái, trêu chọc làn váy cô, “Xoẹt” một tiếng xé rách tất chân của cô.

“Á!” Hạ Hải Dụ sợ hết hồn, không cần khoa trương như vậy chứ, quá dọa người rồi!

Trái tim cô đập loạn nhịp, đẩy anh cách mình một chút ra, nghiêm túc nói rõ, “Em muốn tắm trước!”

Anh thở dài, lại bị bộ dáng xinh đẹp lại cố chấp của cô hấp dẫn, từ từ buông cô ra, nhưng không hoàn toàn buông, hai tay để trên vách tường, bỗng nhiên lại hưng khởi trêu chọc cô, “Tại sao chúng ta không được tắm luôn thể?”

Hơi thở của Hạ Hải Dụ trở nên dồn dập, mím chặt môi, không nói lời nào.

“Em không muốn nói chuyện, vậy là muốn anh tiếp tục!”

“Á, không cần!” cô vội vã né tránh, sau đó lấp bắp nói lý do rất khát thường, “Trong tiểu thuyết đều viết là. . . . . Điều viết là như vậy không phải sao? Nữ chính sau khi tắm rửa hương thơm ngào ngạt rồi mới được!”

Nghe được đáp án này, Đường Húc Nghiêu dở khóc dở cười, cô đã làm mẹ rồi, thế mà tính nết vẫn rất trẻ con! Nhưng thế này thật sự lại rất đáng yêu!

“Được rồi, chúng ta cùng nhau tắm đi!” Anh quả quyết đưa ra quyết định.

“Hà?”

“Hà cái gì? Nữ chính muốn thơm ngào ngạt, nam chính dĩ nhiên cũng muốn thơm ngào ngạt rồi!” Nói xong, anh bắt đầu đưa tay thay cô cởi quần áo.

Anh kéo khóa trên lễ phục của cô từng chút từng chút một ra, làn da trắng như tuyết phía sau lưng từng tấp lộ ra, mắt anh cũng dần dần sâu hơn, “Bà xã, em thật đẹp!”

Cô xoay người, đưa tay cởi cà vạt của anh ra, sau đó giúp anh cởi áo sơ mi xuống, đáp lễ lại như tán dương, “Ông xã, anh cũng rất đẹp trai!”

Anh cười nhẹ một tiếng, bàn tay hướng đến lưng mảnh khảnh của cô, cô lại nhẹ nhàng đẩy anh ra, muốn ngăn chặn lễ phục rơi xuống, liếc anh một cái, nũng nịu, “Em muốn rửa mặt trước, khuôn mặt chịu trang điểm cả ngày, rồi giữa buổi còn được trang điểm lại, son môi hầu như bị anh xóa đi hết, nhưng em vẫn muốn rửa một cái, thật sạch sẽ sẽ tốt hơn, anh cảm thấy thế nào? !”

“Được được được, tất cả nghe theo em, chỉ là. . . . . Tất cả đều để anh làm giúp em, giúp em tháo trang sức, sau đó sẽ giúp em chà lưng khi tắm.” Anh lại gần bên tai cô, cố ý nhỏ giọng, hấp dẫn dụ người, “Bà xã, tối nay em là nữ hoàng của anh, còn anh chỉ đây tớ của em thôi!”

Anh quỳ một chân xuống đất, nên vì cô mà bỏ giày cao gót đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nóng bừng ửng đỏ, hai tay đè lại vai anh, “Tự em làm là được rồi!”

Anh phục vụ quá nhiệt tình, cô sắp không chịu nổi!

Đường Húc Nghiêu nhú mày, vẫn không thay đổi nói, “Không để anh phục vụ, liền lập tức làm!”

“Anh. . . . . Anh. . . . . anh có thể kín đáo một chút hay không, đừng cứ mãi. . . . . Làm làm làm!” hai má Hạ Hải Dụ phình ra.

“Không thể!” Anh đưa tay cởi giày cao gót cho cô, “Kín đáo cũng không phải là chuyện tối nay chúng ta nên làm!”

Mặt Hạ Hải Dụ nóng đến mức sắp nổ tung, cố ý quay mặt không nhìn anh.

Thật đáng giận, liền trêu đùa cô!

Cô quyết định không nói chuyện cùng anh, nếu không cô xác định mình vì mắc cỡ mà ghen chết mất!

Thấy cô tức giận cắn môi mình, Đường Húc Nghiêu không nhìn được nghiêng người qua, nụ hôn này chất chồng lên nụ hôn kia ở trên gương mặt phấn hồng đáng yêu của cô, “Không được cắn môi mình, nó là của anh đấy!”

“Anh. . . . .” cô há miệng, lại không tìm được lời phản bác.

“Anh thế nào?”

“Hừ!” Mở to hai mắt, giả bộ tức giận, khóe miệng lại cong cong.

“Ngu ngốc!” Anh chọt gõ vào lên đầu cô.

“Anh. . . . . Sao anh lại nói em như vậy?”

“Ngốc đến không thuốc nào cứu được!” cô thật là một chút tự giác cũng không có, cô càng như vậy, anh lại càng muốn khi dễ cô á! Muốn nhìn nhưng nhìn không được!

“Anh, anh. . . . .” cô cũng muốn đáp trả mấy câu, lại không tìm được từ gì, suy nghĩ hồi lâu cũng chỉ có một câu, “Anh thật đáng giận!”

“Hả? Anh đáng giận sao? !” Anh cười giống như ác ma.

Khi anh biểu hiện ra biểu tình “Uy quyền” hiện ra thì cô biết rằng mình nên ngoan ngoãn chớ có lên tiếng, đáng tiếc không còn kịp rồi, trái tim cô đang đập thành thịch, cô đã “Chọc giận” anh hoàn toàn rồi.

“Em đã nói anh đáng giận, vậy anh liền có thể làm điều đáng giận cho em xem!”

“Ồ ồ” tiếng tiếng nước chảy ra ngoài, hai người cùng nhau rơi xuống bồn tắm massage ấm áp.

Anh ôm lấy thân thể đang ướt đẫm của cô, thỏa mãn tựa như than thở, “Thật tốt! Rất cuộc em đã hoàn toàn thuộc về anh!”

Hôn lễ này từ chuẩn bị đến cử hành, đã hao tốn quá nhiều thời gian cùng tinh lực, nhưng có thể ở trước mặt mọi người tuyên bố cô là của anh, thì tất cả đều đáng giá!

“Anh cũng hoàn toàn thuộc về em rồi!” cô đáp lại anh, cũng cái ôm ấm áp.

“Bà xã, hôm nay anh đã nói với em chưa, anh yêu em?” Anh trầm thấp hỏi.

“Có. Nhưng mà em không ngại khi anh nói lại lần nữa!”

“Rất tốt! Đường phu nhân, anh yêu em!” Ánh mắt của anh thâm trầm mang tình yêu thẳng tắp xuyên thấu con người của cô, cho đến xuyên sâu trong linh hồn.

Lông mi của anh thật dài, không khác lắm với cô, đàn ông mà lại có lông mi dài, hơn nữa một đôi mắt đen thâm thúy của anh, thật sự là đẹp mắt đến từng centi, anh dùng đôi mắt bao hàm tình cảm của mình nhìn cô, rồi nói lời chân thành với cô, làm lòng cô nổi lên sự thay đổi khác thường, trái tim như bị thứ gì đó đánh chặt vào, làm lan tràn ra thứ ẩm ướt không tên.

“Đường tiên sinh, em cũng yêu anh!”

Rất nhanh, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ‘Rào rào ầm ầm’, nữa sau đó, là làm cho người ta mặt hồng, tim đập nhanh, thở gấp cùng gầm nhẹ. . . . .

275. Chương 275: Đêm Tân Hôn (2)

Trong phòng tắm một cuộc triển miên kinh thiên động địa đi qua, tay chân Hạ Hải Dụ mềm nhũn, lưng đau mỗi, mắt thì buồn ngủ, Đường Húc Nghiêu thì đưa tay nhẹ nhàng sờ lên gò má phá hồng của cô, trong đôi mắt vẫn còn nồng đậm đắc ý chưa hết.

“Nhìn cái gì vậy, không cho phép nhìn!” Cô tức giận trừng anh, bộ dạng bây giờ của cô khẳng định nhếch nhác chật vật đến chết mất, anh còn nhìn nhìn như vậy, làm cô không thoải mái!

Đường Húc Nghiêu khẽ cười, nhưng vẫn ngẩng nhìn cô, an tĩnh không nói một lời.

“Sao thế? Trên mặt em có cái gì sao?” Hạ Hải Dụ bị ánh nhìn của anh làm cho da đầu run lên, không nhịn được đưa tay sờ sờ mặt của mình.

Xoay người, soi soi vào gương.

Á, trời ạ, hồng hết rồi!

Tóc loạn xạ, gương mặt hồng hồng, mắt mê mang, đôi môi sưng đỏ. . . . . Một bộ dạng bị hung hăng khi dễ qua. . . . . Một bộ rất cần chỉnh sửa.

Chỉnh sửa?

Cô chợt nhớ tới một chuyện.

“Ông xã, mấy hôm trước anh có tham gia một chương trình trên TV, người nữ chủ trì của chương trình ấy hôm nay cũng tới tham gia hôn lễ đó!” giọng điệu của Hạ Hải Dụ có chút chua.

“Vậy sao?” chân mày Đường Húc Nghiêu nhẹ nhàng nhíu lên, cố gắng hồi tưởng, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

“Dáng dấp của cô ấy rất đẹp á!” cô ý vị sâu xa nói lời nghiêm túc nhấn mạnh.

“Vậy sao? Anh không chú ý?” Đường Húc Nghiêu nghĩ một chút, phát hiện mình đối với cô chủ trì xinh đẹp xa lạ kia căn bản không chút ấn tượng, chỉ biết cô ta là giám đốc đài truyền hình mà thôi, cô ta rất đẹp sao, hình như rất nhiều người đã nói như vậy. . . . . Nhưng. . . . .

“Anh nghe nói cô ta đã đi chỉnh hình không ít!” Không phải anh bất quá, mà là ngày thứ hai sau buổi phỏng vấn anh, hình của anh và nữ chủ trì liền lên trang nhất, anh muốn không biết cũng khó.

“Thật không?” Hạ Hải Dụ rất tò mò.

“Không biết, buổi phỏng vấn hôm trước toàn là cô ấy hỏi anh, cũng không phải là anh hỏi cô ấy.” Đường Húc Nghiêu nhún vai một cái, bộ dáng chuyện đó là đương nhiên.

“Không phải anh để ý sao?” cô hỏi.

“Để ý cái gì?” Anh không hiểu cau mày.

“Để ý cô ấy thật sự có chỉnh dung không, chỉnh dung những chỗ nào nha?”

“Anh vì cái gì mà muốn để ý chứ? Cô ấy cũng không phải là cái gì của anh!” Làm ơn, bà xã đại nhân chẳng lẽ lại muốn cùng anh lôi chuyện cũ ra để tranh cãi chứ, anh để ý hình chụp trên báo đi, nhưng khi đó rõ ràng anh ngồi cách rất xa cô ta đó nha!

“Vậy nếu là người thế nào của anh thì sao?” cô lại hỏi.

“Có ý tứ gì?” Giọng điệu của anh là lạ, nhìn nhìn cô, dè dặt cẩn trọng hỏi, “Không phải là em muốn nói với anh là em muốn đi chỉnh hình đi?”

“Nếu em nói đúng vậy thì sao?”

Bụp!

Khăn lông trên tay của Đường Húc Nghiêu rơi xuống dưới đất.

“Ai ôi, cẩn thận một chút, dơ quá!” cô duỗi tay nhặt khăn lông, nhưng sàn quá trơn, suýt nữa cô cũng ngã xuống.

“Bà xã, em không cần làm anh sợ!” Đường Húc Nghiêu ôm eo cô.

“Em không sao á..., anh không cần chuyện bé xé ra to!” Hạ Hải Dụ đem khăn lông bỏ vào bồn rửa tay, định giặt sạch nó.

“Anh không có chuyện bé xé ra to đâu, anh là đang nghiêm túc!” chân mày anh nhíu chặt vào nhau.

Hạ Hải Dụ liếc mắt xem thường, “Nhặt cái khăn lông thôi mà sao phải nghiêm túc chứ?”

“Chuyện anh đang nói là vấn đề chỉnh hình ý!” Giọng điệu của anh vô cùng nghiêm túc.

Chỉnh hình?

Hạ Hải Dụ mở trừng hai mắt, “Mới vừa không phải anh nói anh không phải để ý sao?”

“Anh không để ý người khác, nhưng em là bà xã của anh, làm sao anh có thể không để ý?”

Trời đất ơi, anh không muốn em trở nên xinh đẹp hấp dẫn hơn sao?

“Em đã đủ đẹp rồi, khiến anh thế nào cũng đều không đủ!” nói lời thật lòng trần trụi!

“ . . . . .” Mặt cô hồng, đỉnh đầu bốc khói.

Hạ Hải Dụ xoay người, gỡ khăn lông lớn xuống, lấy nó lau khô tóc mình, khoe miệng len lén cong lên.

Sau lưng, Đường Húc Nghiêu vẫn không nói gì, sau một hồi trầm mặc thật lâu, mới lại thận trọng mở miệng, “Bà xã à, thật ra thì anh cũng không bài xích chuyện chỉnh hình này, dù sao nghề này đã rất phát triển, nhưng nếu em muốn chỉnh hình thì anh thấy đây là điều không cần, anh đã yêu bộ dạng hiện tại của em rồi!”

Cô cười, lại cố ý làm khó anh, “Nhưng em lại cảm thấy chỉnh sửa một chút cũng tốt!”

Chân mày nhíu càng chặt hơn, hiển nhiên là không đồng ý chuyện cô chỉnh hình, nhưng . . . . .

“Bà xã à, nếu như em cảm thấy chỉnh hình có thể khiến em thoải mái hơn, khoái hoạt hơn, tâm tình tốt hơn, thì cứ làm đi, hơn nữa anh sẽ đi theo em, nghe nói khi chích thuốc tê sẽ rất đau.”

“ . . . . .” Hạ Hải Dụ há hốc miệng, anh cũng cưng chiều cô quá chứ? !

Vô cùng cảm động!

Vốn định đùa giỡn nhưng giờ này tất cả tâm tình ấy đều biến mất, mũi chọt cay cay, “Ông xã à, anh sẽ làm hư em đấy!”

“Đây mục tiêu cuối cùng của anh!” Anh nhận lấy khăn lông trong tay cô, giúp cô lau khô tóc ướt.

Sau đó, anh lại đi lấy máy sấy.

“Ông xã!” Hạ Hải Dụ kéo anh.

“Sao thế?” Anh quay đầu lại nhìn cô, thấy mắt cô hồng hồng, trái tim bỗng chốc bị xiết chặt.

Cô dụi dụi mắt, sau đó hướng anh làm mặt quỷ, “Anh yên tâm đi, em sẽ không đi chinh hình đâu, bởi vì em sợ đau lắm!”

Nói xong, nhào về phía anh ôm anh.

Anh thuận thế hôn lên đỉnh đầu cô, “Bà xã à, hiện giờ anh cũng rất sợ đau.”

“Hả? Anh đau ở chỗ nào?” cô cảm thấy không giải thích được, mở trừng hai mắt.

Anh bắt được một tay cô, hướng mình nào đó phía dưới của mình nhấn tới, âm thanh trầm thấp khàn khàn, “Em có thể giúp anh giải trừ một chút không? !”

“ . . . . .” thân nhiệt của Hạ Hải Dụ trong nháy mắt tăng cao, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng như cà chua chín, “Mới vừa không phải đã làm sao?”

“Một lần sao đủ? !”

“Vậy muốn mấy lần mới đủ?”

“Không biết, làm mới biết!”

“Ồ. . . . .” Hạ Hải Dụ ảo não rên rỉ, gương mặt nóng bỏng chôn trong ngực anh, căn bản không dám ngẩng lên, không biết có phải cô quá nhạy cảm hay không, hình như cô nghe thấy anh đang cười trộm.

“Sao nào?” Đường Húc Nghiêu biết rõ còn hỏi, độ cong của khuôn miệng rất rõ ràng.

“Anh. . . . . Không nói cho anh á!”

“Không sao, làm là được!” Anh bất ngờ bế cô lên, một cước đá văng cửa phòng tắm ra, chạy nhanh đến giường lớn.

Đêm tân hôn, mới vừa bắt đầu khai mạc mà thôi. . . . .

276. Chương 276: Thế Nhưng Gặp Lại

Washington tám giờ bốn mươi lăm.

Buổi lễ khoa học quốc gia ban thưởng ở Mĩ được bắt đầu.

Một thật bóng dáng cao gầy yên lặng đi trong đám người cuối cùng, tóc vàng mắt xanh, da trắng, người lộ ra vẻ rất nổi bật của phương Tây, nhưng đó cũng không phải điều quan trọng làm người khác chú ý anh, quan trọng là ..., trên người anh có một khí chất bình thần .

Anh không tham gia cùng bạn, một thân một mình, mặc trên người một bộ Tây phục, càng tôn lên vẻ chững chạc .

Không có chút rườm rà, khuôn mặt vô cùng yên tĩnh, trên khuôn mặt không có chút vẻ nào là kiêu căng, anh đi tham gia buổi lễ ban thưởng với vẻ mặt như vậy thật không hợp.

Giải thưởng Yumi của Mĩ được sáng lập năm 1959, là giải thưởng cấp bậc cao nhất trong nước Mĩ, năm 1962 là lần trao giải đầu tiên, giải thưởng được trao cho những ngành như vật lý, hóa học, sinh vật, số học, luật sư, nghiên cứu khoa học hoặc lĩnh vực khoa học xã hội đạt được sự đóng góp và tiêu chuẩn cao , huy hiệu Yumi được chính tay tổng thống Mĩ ban thưởng, ban thưởng mỗi năm một lần, giải thưởng chỉ được trao cho 20 người đạt số điểm cao nhất , được xưng” Giải thưởng Nobel ” .

Những người tham dự buổi lễ trên mặt đều mang một nụ cười , chỉ có Bạch Hạo Nhiên là ngoại lệ vẻ mặt nhàn nhạt.

Anh không phải là không vui, cũng không phải là không kích động, chẳng qua là hôm nay tâm tư của anh không ở nơi này.

Nhìn đồng hồ trên tay một chút, anh biết lúc này ở San Francisco hôn lễ đã sớm kết thúc, nhưng tại sao trong lòng anh vẫn nhớ người đó không có vẻ phai nhạt? !

Buổi lễ ban thưởng còn một chút nữa sẽ bắt đầu, nhưng các tạp chí lớn đã sớm chen chúc tới, vì để tránh cho việc xảy ra giống như năm trước giới truyền thông đại chiến, năm nay phương diện Nhà Trắng cố ý chọn lựa các biện pháp, phương thức rút thăm quyết định một nhà truyền thông phỏng vấn một người được nhận thưởng.

Mà giới truyền thông rút trúng anh đến từ San Francisco.

Lại là San Francisco!

Thật là trùng hợp!

Plato nói: Nếu bạn yêu, tình yêu, chẳng hạn như bị bỏ rơi, triệt để, không mơ hồ, hại người hại mình.

Bạch Hạo Nhiên chậm rãi cười, như thế, anh không muốn buông tay cũng khó.

Buổi lễ ban thưởng được cử hành, anh từ trong tay Tổng Thống nhận lấy huy hiệu, sau đó lên đài phát biểu cảm nghĩ khi nhận được giải thưởng, anh cảm ơn trường học cũ, cảm ơn giáo sư của mình, cảm ơn bạn học của , cảm ơn rất nhiều rất nhiều người.

Xuống đài, đi qua phồn hoa, càng thêm tịch mịch.

Chợt anh có chút nhớ nhà, muốn trở về nước xem mẹ anh, nói chính xác hơn là mẹ nuôi anh.

Không sai anh chính là được nhận về nuôi , mẹ nuôi đối với anh rất tốt , mặc dù là nhận anh về nuôi nhưng mẹ nuôi luôn xem anh như chính con ruột của mình , nhưng, tại sao cha mẹ ruột anh lại không muốn anh? !

Một năm kia, anh thi đậu thị trường T , nghi vấn đáy lòng này sâu hơn, tại sao, tại sao? !

Ngày anh ở trên đường không có chỗ để đi, sau đó gặp được Hải Dụ cùng Hải Tinh cũng không nhà để về .

Hai chị em họ so với số mạng của anh tựa hồ thắm hơn rất nhiều, nhưng anh rất hâm mộ họ, vì ít nhất bọn họ đã từng được ba mẹ yêu thương rất nhiều, còn anh thì chưa bao giờ nhận được cũng không có cơ hội nhận được cái thứ hạnh phúc đó.

Suy nghĩ càng nhiều. . . . . Cho đến khi sau lưng chợt truyền đến một âm thanh dịu dàng.

” xin hỏi anh có phải là. . . . . Bạch Hạo Nhiên tiên sinh không? !”

Bạch Hạo nhiên nghe tiếng chậm rãi quay đầu lại, lịch sự trả lời người con gái.

Rõ ràng là cô tìm anh nói chuyện, anh xoay người lại thời điểm hơi thấp đầu, dừng trên người cô đem tầm mắt nhìn cô mấy cái.

Khi nhìn cô đứng trước mọi người sẽ gọi cô là một mỹ nữ, nhìn cô vô cùng dịu dàng, đôi mắt màu đen bóng, mũi mặc dù không tính là rất đỉnh, nhưng lại khéo léo tinh xảo, còn có đôi môi nhỏ nhắn xinh đẹp của cô giờ phút này đôi môi cô đang mím chặt lại , giống như có ai đang làm cô khó chịu.

“Tôi là Bạch Hạo Nhiên, xin hỏi cô là. . . . . ? !”

Anh đáp lại làm cho cô con gái phản ứng rất lớn, cô chợt ngẩng đầu lên, tóc dài mềm mại, uyển chuyển tung bay như tuyết trên mặt cô , làm cô tăng thêm vẻ đẹp ngây thơ, làm cho người ta có cảm giác như một loại gió xuân .

Nhưng nhìn vào ánh mắt của anh, cô lại trở nên không được tự nhiên.

“Ách. . . . . Chào anh. . . . . Tôi là Ký giả San Francisco ký giả. . . . . À. . . . . À. . . . . Là người phỏng vấn anh. . . . .” Cô gái lắp bắp nói.

Bạch Hạo Nhiên đại khái biết ,cô là ký giả phụ trách phỏng vấn anh, nhưng không nghĩ là. . . . . Cô còn trẻ như vậy, hơn nữa biểu hiện rất ngây ngô. . . . . Cô thật sự là ký giả sao? !

Trong ấn tượng của anh, ký giả không phải là cái bộ dáng này , ít nhất không phải là cái bộ dáng này của cô .

“Tiểu thư, xin hỏi họ gì? !”

“Ách. . . . . Ngại quá. . . . . Tôi tự giới thiệu. . . . .” Cô gái ngưng ngừng một hồi, gương mặt đỏ ửng, không được tự nhiên quay nói, “Tôi tên là Du Huyền, Du là trò chơi, Huyền là cỏ huyền.”(Cỏ Huyền :*Hemerocallis flava*)

Vừa nói, cô lúng túng đưa chứng minh mình là ký giả.

Bạch Hạo Nhiên nhàn nhạt nhìn lướt qua, xác nhận thân phận của cô, lại càng thêm cảm thấy không thể tưởng tượng.

“Chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống nói, được không? !” Anh đề nghị , giống như anh là ký giả, mà cô là đối tượng bị phỏng vấn.

“Tốt!” Du Huyền nở nụ cười.

Bên trong khu phỏng vấn có một cửa hàng cà phê đặc biệt, bọn họ tìm một góc nhỏ ngồi xuống, ngoài cửa sổ rơi vào tia sáng huyền ảo quang đèn lấp lánh, bên trong sát cửa sổ âm nhạc tung bay mênh mông.

“Cô uống gì? !” Phục vụ đưa thực đơn cho bọn họ, anh mở miệng hỏi cô.

“Cho tôi ly nước chanh, cảm ơn.” Cô liếc mắt nhìn, quay đầu nói lễ phép với phục vụ.

“Băng Latte.” Anh nói.(Băng Latte: Coffee Cappuccino)

Phục vụ mỉm cười gật đầu, thu hồi thực đơn, lưu lại một câu“Xin chờ một chút” sau đó yên lặng xoay người rời đi.

“Anh thay đổi rất nhiều!” Cô chột nói.

“ . . . . .” Anh ngạc nhiên , “Cô biết tôi? !”

Cô cười nhạt không nói.

Đúng vậy, cô biết anh, năm năm, sáu năm trước cô gặp qua anh một lần. Không nghĩ tới, hôm nay lại được gặp anh.

Nhưng, anh cũng không nhớ cô, thậm chí một chút ấn tượng cũng không có!

277. Chương 277: Đã Từng Gặp

Khi đó anh cũng rất xuất sắc, nhưng anh năm đó có lẽ chỉ có thể dùng một từ đáng đáp rất tốt, anh bây giờ mới gọi đẹp trai có sức hấp dẫn.

Anh thay đổi rất nhiều, không chỉ là bề ngoài, mà anh làm cho người ta có cảm giác, nhất là ánh mắt của anh, mặc dù đơn thuần vẫn như cũ, nhưng lại mang theo vẻ trầm ổn nhiều hơn, cảm giác trên người anh giống như trải qua lắng đọng, làm cho người ta một loại cảm giác chất phác.

Không cẩn thận cô cũng không nhận ra anh, cho nên mới vừa nhìn cô cũng không xác định chính là anh, nhưng là, khi cô thấy anh thì nhịp tim liền cảm thấy rung động.

Cũng giống như năm đó.

“Du tiểu thư. . . . . Chúng ta trước kia. . . . . Gặp qua chưa? !” Bạch Hạo Nhiên cố gắng nhớ lại, nhưng một chút cũng không nhớ, cho nên trực tiếp mở miệng hỏi.

Du Huyền mỉm cười nhàn nhạt, “Sáu năm trước, ở San Francisco, cửa một rạp chiếu phim.”

Sáu năm trước? !

San Francisco? !

Cửa rạp chiếu phim? !

Bạch Hạo Nhiên nhanh chóng suy nghĩ, bất kể là sáu năm trước hay năm năm trước, hoặc là hiện tại, anh mỗi lần đi San Francisco cũng chỉ vì một người, mà rạp chiếu phim. . . . . Anh cũng sẽ không cùng người khác đến rạp chiếu phim. . . . . Nghĩ tới, cô nói có lẽ lần kia, anh và Hải Dụ coi như là lần đầu tiên “Ước hẹn” , còn một chút nữa là bọn anh mua vé. . . . . Nhưng bọn họ không có xem phim. . . . .

“Không nhớ ra? !” Du Huyền nhìn vẻ mặt của anh đoán ra mấy phần, mặc dù vô ý, nhưng trong lòng lại vẫn có chút thất vọng.

“Tôi không nhớ rõ.” Bạch Hạo Nhiên hơi áy náy nói.

Cô trừng mắt nhìn, trên mặt làm ra vẻ mặt cười khê, muốn che giấu cảm xúc đáy lòng mình, sau đó làm bộ như dáng vẻ nhẹ nhõm , cười nói, “Tôi với anh chuyển qua nói về công việc đi, đây danh thiếp của tôi, phía trên có số điện thoại của tôi, có gì anh cứ điện cho tôi. . . . . Cứ như vậy đi.”

Đối với, cứ như vậy, thật ra thì rất đơn giản, nhưng không biết tại sao cô lại đem chuyện nhỏ nói rõ ràng như thế, cho tới bây giờ cô vẫn không thay đổi số điện thoại, biết rất rõ anh không thể nào gọi điện thoại cho cô, nhưng vẫn cất giữ một hi vọng sẽ có một ngày nào đó có thể cùng anh trò chuyện.

Sáu năm trôi qua, cô một lần hi vọng cũng không có, nhưng hôm nay anh chợt xuất hiện ở trước mặt cô, mà anh chính là đối tượng phỏng vấn của cô, cô không thể cho là mình nằm mơ.

Thật thật thật không thể nghĩ tới!

“ . . . . .” Bạch Hạo Nhiên ngớ ngẩn đến gần? ! Danh thiếp? ! Số điện thoại? !

“Xem ra nhất định là có rất nhiều cô gái bắt chuyện với anh, tôi chắc là một phần trăm hoặc là một phần ngàn trong đó? !” Cô tựa như nói giỡn nói.

“ . . . . .” Mặt của anh có chút nóng lên.

“Anh có khỏe không? !” Cô đột nhiên hỏi.

“Rất tốt.” Anh nhàn nhạt trả lời, dừng một chút, “Còn cô? !”

Được rồi, anh thừa nhận, hỏi như vậy rất kỳ quái, anh rõ ràng cũng không nhớ cô, nhưng vẫn là một bộ giọng quen biết cũ, nhưng trừ câu đó ra anh không biết còn có thể nói với cô cái gì.

“Tôi cũng rất tốt.” Cô cười trả lời.

Lúc này phục vụ đi tới, đưa cho cô ly nước chanh và anh băng Latte, cô nhẹ nhàng cảm ơn một tiếng, cầm ống hút lên liền hút một chút.

Còn anh thì cầm muỗng trong tách xoay tròn hai cái, sau đó đem tách chia thành hai đoạn cà phê dung hợp ở chung một chỗ.

Động tác của anh rất tao nhã, ngón tay thon dài rất sạch sẽ, cô liếc một cái qua tay phải của anh, không có nhẫn!

Cô ngược mắt hỏi anh, “Anh kết hôn rồi à? !”

“Vẫn chưa.”

Đáp án này cô như cô đoán, bởi vì anh không có đeo nhẫn cưới.

“Đính hôn? !”

“Không có.”

Đáp án này cô thật bất ngờ, bởi vì năm đó cô nhìn thấy anh và bạn gái cùng đi xem phim, coi như không có cơ hội nói chuyện với nhau, cô cũng biết anh rất yêu cô bé kia. Bởi vì cô đến gần anh, anh không ngừng quay đầu lại nhìn bạn gái.

Có lẽ chính là như vậy, cô mới có thể đem anh nhớ sâu như vậy, nếu như cô lúc ấy đi đến gần anh một chút, cô nhìn thấy anh đối với bạn gái toàn tâm toàn ý, thậm chí ngay cả nhìn cũng rất ôn nhu, cô hết sức động lòng.

Cô thích anh, anh có thể nhận thấy.

Cô thật không phải là muốn thăm dò, chẳng qua là tò mò, “Anh tại sao còn không cùng cô ấy kết hôn? !”

Bạch Hạo Nhiên chậm rãi mím môi, mỉm cười với cô một nụ cười khó khăn.

” Làm sao vậy? !” Cô hỏi.

Anh dừng một chút, sâu trong con người tựa hồ như đang đè nén cái gì đó, nhẹ hóp một hóp cà phê, nhàn nhạt nói, “Cô ấy kết hôn cùng người khác.”

Cô tròn tròn cặp mắt, “Lúc nào thì? !”

“Hôm nay.”

“ . . . . .”

Cái thế giới này thật điên cuồng, ít nhất cô cảm thấy như vậy.

Không biết tại sao, cô cảm giác ly nước chanh giống của mình như có chút biến vị, dạ dày một trận co rút.

“Thật xin lỗi.” Cô áy náy nói.

“Không liên quan, tôi cảm thấy nói ra được cảm giác tốt vô cùng.”

Trông mắt cô, không biết thế nào, ánh mắt có chút ướt, đối với anh mà nói, cô có lẽ chẳng qua là không ngờ, nhưng là đối với cô mà nói anh cũng là một tình yêu.

Mở túi ra, cô lấy ra giấy bút cùng máy ghi âm, “Hiện tại có thể bắt đầu phỏng vấn? !”

“Có thể.”

Vốn kế hoạch là một giờ phỏng vấn, cuối cùng kết thúc ba giờ rưỡi sau, mặc dù thời gian dài, nhưng là quá trình lại vô cùng thuận lợi.

Bạch Hạo Nhiên phát hiện lúc ban đầu mình thừa nhận là mình sai lầm, Du Huyền biểu hiện vô cùng thành thực chuyên nghiệp cùng với rất xuất sắc, nói rất hay, rất thông thái, một đoạn phỏng vấn, anh không còn hoài nghi cô giả thân phận ký giả, thậm chí bởi vì trời sinh đây chính là công việc của cô, cô sẽ không là người gây sự, mà là rất thành thật nói chuyện phiếm hỏi vấn đề, ngay cả anh không thích cùng giới truyền thông giao tiếp, nhưng sẽ cùng cô nói chuyện.

Phỏng vấn kết thúc, cô từ trong túi xách lấy ra danh thiếp, đẩy tới trước mặt anh, “Có thời gian rảnh có thể điện cho tôi.”

Nói xong, cô đứng lên, chạy trốn chết tựa như chạy trốn.

Bạch Hạo Nhiên kinh ngạc nhìn danh thiếp trên bàn . . . .

278. Chương 278: Tình Yêu Luân Hồi

Ở phương diện tình cảm, mặc dù anh không có kinh nghiệm gì, nhưng cũng không có nghĩa là anh trì độ, ý tứ Du Huyền anh dĩ nhiên hiểu, nhưng là. . . . . Anh sợ hẳn vẫn sẽ giống như là năm đó như vậy, anh

sẽ không gọi điện thoại cho cô.

Có lẽ, bọn họ chỉ có thể làm bằng hữu? !

Không, cái ý nghĩ này ở trong đầu chỉ dừng lại một giây, liền bị anh hủy bỏ.

Vẫn là câu nói kia, Plato nói: Nếu bạn yêu, tình yêu, chẳng hạn như bị bỏ rơi, triệt để, không mơ hồ, hại người hại mình.

Anh biết Du Huyền là một cô gái tốt, cô đáng được tốt hơn, và được toàn tâm toàn ý đối đãi.

Trầm mặc chốc lát, anh nhắm mắt đem danh thiếp ở lòng bàn tay, đứng dậy đi.

Vừa lúc đó, cửa lại truyền tới một trận ồn ào, trong thời gian hơn ba giờ vẫn vậy lượn ghé vào lỗ tai anh giọng nói nhu ngọt lần nữa vang lên, khác nhau là lần này cô tựa hồ có chút cấp bách.

Bạch Hạo Nhiên nghe tiếng, thấy Du Huyền quay lại, trên mặt tràn ngập vô cùng lo lắng, đang nhìn đến anh, chợt thở phào nhẹ nhõm.

Cô chạy tới, thở hồng hộc nói, “Anh còn chưa đi thật là tốt. . . . . Tôi nhớ chưa. . . . . Chụp hình!”

Bạch Hạo Nhiên ngẩn ra, chợt nhớ tới phông vắn trước, đúng là bọn họ nói chuyện hơn ba giờ rồi, cô một tấm hình cũng không có chụp.

Du Huyền móc ra trong túi xách máy chụp hình, có chút khó khăn nhìn anh, “Hiện tại chụp có thể không? !”

“Có thể.” Anh gật đầu một cái.

“Cám ơn anh!” Cô cười, sau đó cầm lên máy chụp hình hướng về phía hân “Rắc rắc” “Rắc rắc” chụp mấy tấm, sau khi xong rất thận trọng đem máy chụp hình cất vào.

Đại công cáo thành, Du Huyền thật lâu thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ hướng về phía anh làm cái mặt quỷ, “Rốt cục làm xong nếu không tôi trở về sẽ bị tổng biên tập mắng chết!” (Đại công cáo thành : Việc đã làm xong.)

Bạch Hạo Nhiên hơi mỉm cười, không nghĩ cô có tính trẻ con như vậy.

Du Huyền mở to hai mắt nhìn anh, suốt một phút quá khứ, chợt thấy mình thất lễ, mặt lúc này đỏ lên, sau đó lắp bắp nói, “Ách. . . . . Không có gì chuyện. . . . . Tôi đi trước. . . . .”

“Anh có rãnh phải nhớ gọi điện thoại cho tôi nga!” Cô lại dặn dò anh một lần.

Bạch Hạo Nhiên hơi nắm chặt quả đấm, danh thiếp trong lòng bàn tay chợt tựa như một việc rất khó giải quyết, trong đầu của anh dâng lên một tia áy náy.

Anh trầm mặc, cô chần chờ rồi bước đi, giống như tựa không yên lòng, cô cắn cắn môi, lại mở túi ra, móc ra sổ cùng bút luôn mang theo bên mình, xé một miếng giấy nhỏ lả tả viết.

“Đây là . . . . . Đây là số điện thoại một người khác, anh cũng có thể điện cái số này cho tôi. . . . . Còn có số điện thoại bàn, cũng để lại cho anh. . . . . Nếu như điện thoại di động của hai chúng tôi đều không gọi được, anh có thể gọi di động cho tôi. . . . . Nếu như di động cũng không ai nghe, anh hãy gọi cho hàng xóm của tôi. . . . . Còn có còn có, tôi đi phông vắn ở ngoài, tòa soạn báo sẽ phái xe theo, tôi cũng để số tài xế lại cho anh. . . . . Như vậy. . . . . Trên căn bản anh lúc nào cũng sẽ tìm được tôi. . . . . A, thiếu chút nữa quên mất, lầu dưới nhà tôi có một tiệm thức ăn nhanh, tôi thường ăn cơm ở đó điện thoại cũng để lại cho anh. . . . . Còn có cửa hàng bách hóa. . . . . Còn có cửa hàng vật nuôi. . . . . Ừ tôi còn có nuôi một con Chihuahua thỉnh thoảng tôi sẽ dẫn nó đi bác sĩ. . . . .”

Càng nghĩ càng nhiều, càng viết càng nhiều, cô đem tất cả có liên quan số điện thoại tất cả đều để lại cho anh, hai mặt giấy tất cả đều tràn ngập con số, hơn nữa ở bên cạnh vẫn còn có chú thích.

Bạch Hạo Nhiên vẻ mặt có chút cứng ngắc, thậm chí đầu óc cũng có chút chết lặng, anh sống 25 năm đây là lần đầu tiên cảm giác đầu óc mình không có ích , bởi vì anh không tìm ra bất kỳ câu nói ngất lời cô.

Gần một phần tư giờ quá lâu, Du Huyền rốt cục viết xong tất cả số điện thoại, sau đó đem tờ giấy nhét vào trong tay của anh, “Được rồi, tất cả phương thức liên lạc với tôi đều ở phía trên, anh giữ cẩn thận nga!”

Cô cất sổ cùng bút vào, mặt đỏ hồng hướng anh phất phất tay, “Tạm biệt!”

“ . . . . .”

Bạch Hạo Nhiên trợn tròn mắt, trong lòng bàn tay trái tằm danh thiếp kia đã sớm có nhiều nếp nhăn nhưng trong lòng bàn tay phải tờ giấy kia anh làm thế nào cũng không nhăn tâm vò.

Cô nói lâu như vậy, viết lâu như vậy, lời nói cử chỉ toát ra chờ đợi tha thiết , anh giống như không có cách nào tàn nhẫn như vậy nữa.

Đột nhiên, Bạch Hạo Nhiên phát hiện suy nghĩ mình có chút loạn, anh hít thở sâu, đem ý tưởng hỗn loạn bỏ qua, đem tờ giấy trong tay phải nhẹ nhàng gấp bỏ vào túi.

Mà danh thiếp trong tay trái anh lần nữa mở ra nhìn mặt phía trên hoa văn lung tung, giống như chỉ tay.

Khóe mắt của ai chạm được lông mày của ai, nụ cười của ai ngăn được dòng lệ của ai, trái tim của ai chuyển được luân hồi của ai? !

Trong phòng trắng mát “Hoàng Gia Mân Côi” , Hạ Hải Dụ từ trong giấc mộng êm dịu tỉnh lại, trong phòng còn lưu lại hơi thở triền miên đi qua ,cô trừng mắt nhìn, còn có một chút ý thức, giống như ngủ trong thuyền trôi dạt.

“Ông xã. . . . . Hiện tại mấy giờ. . . . .” Cô mệt mỏi không còn một chút khí lực, ngay cả bò dậy nhìn đồng hồ cũng cảm thấy khó khăn.

“Trời sáng mau quá.” Đường Húc Nghiêu giọng khàn khàn vang bên tai cô.

“Cái gì? !” Hạ Hải Dụ phút chốc ngồi dậy, “Thủy Tinh tối hôm qua ngủ chỗ nào rồi? !”

Ông trời a, lúc này bọn họ giống như cha mẹ cũng không có trách nhiệm, đem tân hôn mặc dù là rất cần thể giới hai người, nhưng cũng không thể đem con gái vứt bỏ nha!

“Bà xã, không cần lo lắng, anh đã sớm gọi điện thoại di động cho chị dâu giúp chiếu cố Thủy Tinh, con gái sẽ ngủ cùng Tuyết Nhi.”

“Àh!” Hạ Hải Dụ gật đầu một cái yên tâm nhưng cô cảm thấy hơn quýnh, như vậy không phải nói rõ ràng cho người ta biết bọn họ đang làm cái gì gì đó sao!

Cô cúi đầu thoáng nhìn, trên giường lớn xóc xếch không chịu nổi, cái mền nhăn ngổn ngang, gối thì bị vứt xuống đất, hết thấy đều đang nhắc nhở cô đêm qua điên cuồng.

Trời ạ, thật là quá đáng!

Cắn môi đỏ mọng sưng, gương mặt của cô đỏ bừng, còn có toàn thân cũng nóng lên.

Hai tay che mặt, chợt bị chiếc nhẫn ngón áp út hấp dẫn chú ý, “Đúng rồi ông xã em hỏi anh, trước kia không phải anh tặng em một chiếc nhẫn kim cương hình trái tim sao, tại sao kết hôn lại hình tròn ? !”

“Bởi vì hình tròn đại diện có đầu không có đuôi, đại diện luân hồi, giống như tình yêu.”

279. Chương 279: Hữu Duyên Thiên Lý

Ngượng ngùng cùng ngọt ngào kích động trong lòng, có vẻ hết sức mâu thuẫn, Hạ Hải Dụ kim lòng không được ôm anh, “Ông xã, cảm ơn anh yêu em!”

“Thật vinh hạnh!” Tròng mắt đen chiếu lấp lánh, thâm tình cùng vui vẻ.

Cô ngẩng đầu lên, tình cảm nồng nàn nói với anh “Ông xã, em yêu anh!”

Đường Húc Nghiêu cười, cúi đầu lên trán cô, “Anh cũng yêu em, bà xã !”

Bọn họ cùng bật cười, nói chuyện như vậy thật có điểm buồn nôn, nhưng rất hạnh phúc! Hạnh phúc rừng mình!

Nhìn đồng hồ, vẫn còn rất sớm, nhưng “Vận động” cả đêm làm bọn họ có tinh thần thanh tỉnh, không ngủ được nữa.

Hạ Hải Dụ đẩy Đường Húc Nghiêu một cái, “Đã dậy được chưa? !”

“Cùng tắm? !” Anh hướng cô nháy mắt xấu xa.

“Đừng nghĩ!” Cô liếc mắt, anh không chỉ nghĩ tắm đơn thuần !

“Anh trước đi!” Đưa chân đá đá anh.

A, thiệt là, cô bị anh hành hạ thảm, ngay cả chân cũng đau nhức!

“Thật sự mệt mỏi như vậy sao? !” Anh cúi đầu tiếng cười truyền đến.

“Ừ.”

“Vậy anh giúp em xoa bóp nhé? !”

Trong thanh âm của anh đầy hưng phấn, làm cô lập tức dâng lên cảnh giác, “Không cần, em không mệt.”

“Sao lại không mệt? !” Anh liều lĩnh mạo hiểm vén chăn lên, kéo bắp chân của cô, đầu tiên là cầm chân trái của cô, “Anh xoa bóp giúp em, lòng bàn chân là nơi hội tụ trăm huyết, bấm huyết ở đây sẽ khôi phục mệt nhọc hiệu quả .”

Nghe anh nói bừa!

Cô bây giờ quần áo xốc xếch, lại bị anh kéo hai chân ra. . . . .

“Trước hết để em mặc quần áo vào trước được không? !”

“Không cần phiền phức như vậy, anh thích bộ dáng như vậy, có thể vừa làm, vừa nhìn.”

Nhìn? ! Nhìn cái gì? !

Ánh mắt anh nhìn chằm chằm nơi nào đó hết mức nóng bỏng của thân thể cô, cô muốn làm bộ không biết cũng không thể.

Hạ Hải Dụ nhấn huyết thái dương, thật sự phiền não!

Cô giả bộ tức giận, chu miệng lên, không nói lời nào.

Đường Húc Nghiêu giơ tay đầu hàng, “Được, được rồi, đừng nóng giận, anh không đùa em nữa!”

Mặc dù anh nghĩ muốn đẩy ngã cô, sau đó đem cô từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài lần nữa hung hăng yêu một lần, nhưng, lực bất tòng tâm. Cô đã mệt chết đi, anh cũng thế. Bởi vì tối hôm qua thật sự là một phút cũng không lãng phí, thể lực tiêu hao!

“Bà xã, em nằm một lát nữa đi, anh đi tắm trước.”

“Vâng.”

Anh rời đi, cô lần nữa trở về gối đầu, nằm ở gối mềm trên giường lớn tùy ý lăn hai vòng, sau đó si ngốc nở nụ cười.

Kết hôn ngày thứ nhất, ngày thứ hai, ngày thứ ba. . . . . Sau này mỗi ngày. . . . . Bọn họ sẽ nhau hạnh phúc như vậy, mỗi ngày cùng mở mắt ra đón ngày mới, thật tốt!

Lại lăn lộn vài vòng, đột nhiên cánh tay cảm thấy động vào một cái gì đó thô sấp, điều khiển từ xa!

Hạ Hải Dụ không chút nghĩ ngợi, cầm điều khiển lên, mở ti vi.

“Bộ khoa học quốc gia Mỹ, trao giải thưởng Washington thường niên”

Giành giải thưởng lần này trong cả nước tổng cộng có 10 người, trong đó làm người khác chú ý nhất là người tốt nghiệp Massachusetts Institute of Technology ngài Bạch Hạo Nhiên, ngài ấy là người trẻ tuổi nhất trong tất cả những người giành giải thưởng và cũng là người Châu Á đầu tiên giành giải thưởng .”

” Ký giả Thời báo San Francisco đưa tin, mời xem chi tiết bên dưới”

Bỗng chốc trên ti vi chuyển đổi, biến thành hình ảnh khu phỏng vấn.

Hạ Hải Dụ trợn to hai mắt, quan sát cẩn thận.

Nữ ký giả xinh đẹp, thanh âm lại dịu dàng cũng là tóc đen da vàng, cùng Hạo Nhiên chuyện trò vui vẻ.

Ah, nữ ký giả đó nhìn có chút quen mắt, hình như đã gặp qua ở đâu rồi? !

Tóc dài, váy trắng. . . . . Thật sự có cảm giác quen thuộc!

Nhưng mà . . . . . Cô đã gặp qua cô ấy ở đâu đây? !

“Kỳ quái, sao lại nghĩ không ? !” Hạ Hải Dụ nghĩ đến khổ sở, nhẹ giọng nỉ non.

Lúc này, Đường Húc Nghiêu từ trong phòng tắm trở lại, thấy cô có chút khác thường, lại nhìn chằm chằm TV, anh ngẩng đầu nhìn lên, vừa đúng lúc ống kính lại quay về Bạch Hạo Nhiên, nhất thời ghen tức dâng lên.

“Bà xã!”

Hạ Hải Dụ nghe được, lại không để ý đến anh, tiếp tục bắt mình nghĩ ra, “Nhìn quen quen. . . . . Nhất định đã gặp rồi . . . . .”

“Bà xã!” Anh lại hô một tiếng, cũng đi tới trước mặt cô, cố ý ngăn trở màn hình TV.

“A, anh làm gì thế, em đang xem TV, đừng quấy rối!”

“Không cho nhìn ti vi!”

“Thần kinh!” Cô nũng nịu một tiếng.

“Không cho nhìn người đàn ông khác!”

“ . . . . . ”

Hạ Hải Dụ thở dài, “Anh nói những gì đó .., em đang suy nghĩ chuyện gì!”

“Không cho nghĩ đến người đàn ông khác!” Anh tiếp tục bá đạo.

Cô trợn mắt một cái, “Em đang suy nghĩ đến phụ nữ mà!”

“Cái gì? !”

Cô ngẩng đầu, tính nói rõ ràng với anh, nhưng không ngờ có thể thấy hình ảnh đẹp mắt như vậy.

Đều nói mỹ nhân tắm đẹp mắt, nhưng mỹ nam cũng không kém chút nào, thậm chí còn hơn chứ không kém !

Ông xã thân yêu của cô vừa tắm rửa xong, áo choàng tắm màu đen rộng lưng thùng khoác lên người, dây buộc không chặt, vạt áo khê rộng mở, lộ ra lồng ngực gầy gò nhưng bèn chắc. Tóc ẩm ướt , còn dính nước, làm tăng thêm mấy phần hấp dẫn.

Cô bị choáng, há hốc mồm.

Đường Húc Nghiêu nhú mày, bị bà xã mình trợn mắt há mồm nhìn, có tính là một loại may mắn đặc biệt không? !

Anh gơ tay ở trước mắt cô quơ quơ, sau đó trêu chọc sờ vào khóe miệng cô “Nước miếng chảy ra!”

“Cái gì? !” Hạ Hải Dụ cả kinh, vội vàng gơ tay lên lau khóe miệng.

Khô mà!

Rống, bị anh lừa!

“Hừ” một tiếng, sau đó mắt ngọc xoay động, vẻ mặt tặc tặc nín lấy áo choàng tắm của anh, đối với anh đùa giỡn, “Ông xã, sắc đẹp của anh thay cơm, em thật là muốn cắn một cái!”

Nói xong, cô ngoài ý muốn cắn lên cổ của anh, “Ta là Vampire. . . . . Ta muốn người vĩnh viễn là của ta. . . . .”

Đường Húc Nghiêu cười cười, “Bà xã, em xem nhiều phim ảnh rồi! Vốn dĩ anh vĩnh viễn là của em!”

Phim ảnh? !

Phim ảnh! ! !

Trong óc Hạ Hải Dụ linh quang hiện ra, “Em nhớ ra rồi!”

“Cái gì? !” Anh phát hiện không theo kịp suy nghĩ của cô.

” Nữ ký giả đó!” ngón tay Hạ Hải Dụ chỉ TV, cười không khép miệng. Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, đúng không? !

280. Chương 280: Cả Năm Trăng Mật

Thấy Hạ Hải Dụ cười không ngừng, lòng của Đường Húc Nghiêu càng khó chịu, có làm hay không, sau đêm tân hôn, ngày thứ hai vừa rạng sáng, bà xã thân ái cứ nhiên cầm điều khiển TV nhìn người đàn ông khác, sau đó còn cười đến chết đi sống lại, thật sự làm anh. . . . . Không thể nhịn được nữa!

“Bà xã!”

“Hả? !” Hạ Hải Dụ trừng mắt nhìn, cuối cùng phục hồi tinh thần lại, nhìn anh, “Chuyện gì? !”

“Em còn hỏi anh chuyện gì? ! Em đang cười cái gì? ! Hả? !” Anh giả bộ tức giận, đưa tay nhéo nhéo gò má hồng nhuận của cô.

Hạ Hải Dụ nhìn anh tức giận, càng thêm buồn cười, người này, rất thích ăn dấm! Mà còn ăn lung tung!

Đúng là cô đang cười, hơn nữa còn cười to điên cuồng, bởi vì cô thật cao hứng, cô có dự cảm, Hạo Nhiên cùng nữ ký giả đó nhất định sẽ có phát triển!

Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, nhất định chuẩn!

Bỗng nhiên lại suy nghĩ mấy năm trước ở cửa rạp chiếu phim, bộ dạng ngượng ngùng của Hạo Nhiên khi bị cô ấy đến gần, thật rất thú vị rồi !

Không biết anh ngày hôm qua lúc gặp phải nữ ký giả đó ,là cái dạng gì đây? !

Lại bị bắt chuyện sao? !

“Ha ha ha. . . . .” Cô cười đến khoa trương, sau đó nệm giường cũng bởi vì cô cười mà lay động.

Đường Húc Nghiêu nhú nhú mày, “Bà xã, em ổn chứ? !”

Rốt cuộc cô đang cười cái gì, Bạch Hạo Nhiên giành được giải thưởng, cô cao hứng thành ra như vậy? !

Rõ là. . . . . Buồn cười!

“Không được cười nữa, ngoan!” Anh như an ủi sủng vật, vỗ vỗ đầu cô.

“A, anh làm gì thế, ấu trĩ!” Cô hết sức khống chế mình, lại vẫn không thể át cười.

“Người ấu trĩ là em đi!” Đường Húc Nghiêu rút cuộc không nhin được đưa tay gõ đầu cô một cái. Đường nhiên, nhẹ nhàng.

“Ông xã, anh thật đáng yêu, em thật sự rất thích anh, thật yêu anh!” Cô đột nhiên ôm cổ anh, vẻ mặt tươi cười đối với anh vừa ôm vừa hôn.

“ . . . . .” trên trán Đường Húc Nghiêu xuất hiện 3 vạch đen, sau đó giơ tay lên sờ sờ trán cô, không có phát sốt!

“Ông xã, em không có phát sốt, em rất bình thường, em cho anh biết một chuyện, sau khi nghe xong anh sẽ thật cao hứng đấy!” Cô ngồi thẳng người, nghiêm túc nói.

“Cùng Bạch Hạo Nhiên liên quan? !” Anh có bộ dạng xin miễn thứ cho kẻ bất tài. Được rồi, anh thừa nhận là mình cố tình gây sự, nhưng là mới vừa có thân phận ông xã, tỏ ra uy phong cũng là việc nên làm!

Cô không đếm xỉa đến sắc mặt của anh, tiếp tục quẩn anh, “Ông xã, Hạo Nhiên xuất hiện nữa kia rồi!”

“Cái gì? !” Đường Húc Nghiêu kích động, ngược lại hỏi tới, “Xảy ra chuyện gì? ! Nói mau!”

“Hừ, không phải anh không có cảm giác hứng thú sao? !”

“Bà xã!”

Hạ Hải Dụ cười híp mắt, chọc chọc lồng ngực của anh, nũng nịu, “Đồ ngốc!”

Thu lại lời nói vui đùa, Hạ Hải Dụ đầu đuôi đem chuyện nói ra, Đường Húc Nghiêu nghe được một lát gật đầu, một lát lại lắc đầu, mặc dù anh cảm thấy loại trùng hợp này hơi quá, nhưng chuyện duyên phận ai nói phải chính xác đây? !

Tất cả, đều là duyên phận!

“Ông xã, giác quan thứ 6 của em rất mạnh !”

“Vậy sao? !” Anh cười như không cười, vẻ mặt nói rõ anh căn bản không tin. So với anh bất luận kẻ nào cũng biết ở phương diện tình cảm cô có nhiều chậm chạp!

Cô nhìn chăm chăm anh, khóe miệng lại không tự chủ được lần nữa dâng lên, cô thích xem bộ dạng anh ghen, điều này làm cho cô có cảm giác hạnh phúc !

Mà hạnh phúc không phải chuyên thuộc về hai người bọn họ, mỗi người đều có cơ hội hạnh phúc cùng quyền lợi hạnh phúc, thật tốt!

“Ông xã . . . . .” Cô nỉ non khẽ gọi anh.

“Ừ. . . . .” Anh dịu dàng nhìn cô, bên khóe miệng cũng dâng lên nụ cười, chờ đợi cô thổ lộ tâm tình với mình.

Nhưng ai biết ——

Cô chợt kinh hô lên, “Hơn sáu giờ! Trời ạ trời ạ, chúng ta không phải còn lên máy bay đi hưởng tuần trăng mật sao? ! A a a a a. . . . . Không kịp rồi!”

Chạy như bay xuống giường, Hạ Hải Dụ hốt hoảng chạy vào phòng tắm, bảy giờ rưỡi máy bay cất cánh, nên ngàn vạn lần không thể đến trễ!

Trong một gian phòng khác , Thủy Tinh cũng đã sớm tỉnh dậy, cô đang ôm điện thoại di động Hel-lo Kit—ty yêu thích gọi điện đường dài quốc tế.

“Đúng rồi đúng rồi, chờ chút nữa ba mẹ sẽ phải ra sân bay rồi, con cũng cùng đi ! Tổ nội, ông hâm mộ chứ? !”

Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng Đường lão gia tử khinh thường hừ lạnh, Thủy Tinh sau khi nghe xong không nhin được cười trộm, té ở trên ghế sa lon lăn lộn, “Tổ nội, ông có thích quà tặng không, con có thể mua cho ngài!”

“Không cần! Ta có tiền, cái gì cũng không thiếu!”

“Như vậy . . . . . Con vốn nghĩ dùng tiền tiêu vặt của mình mua cho ông quyển sách, dạy cách câu cá, bảo đảm dùng tốt, như vậy về sau ông đi câu cá sẽ không sợ không có con nào cắn câu đây!”

“Con, cái tên tiểu quý. . . . .”

“Sao ạ? !”

“Không cho phép con gây sự biết không? ! Để cho ba mẹ con có một tuần trăng mật thật đẹp!” Lời như vậy, nói không chừng ông rất nhanh có thể ôm tăng tôn rồi ! Lần này nhất định phải để tiểu bảo bảo mang họ Đường!

“Ôi, tổ nội, ông không cần để ý đâu, chăm sóc tốt chính mình đi, con nghe ông Quân nói hàm răng ông đã rụng sạch, vậy nhưng ông vẫn phải ngoan ngoãn ăn cơm !”

“Xen vào việc của người khác!”

“Được rồi được rồi, con mặc kệ, con cúp điện thoại đây, đến lúc rồi, con đi tìm ba mẹ!”

“Tiểu quý, nhớ lời ông nói..., không được náo loạn, con nếu làm ảnh hưởng đến kế hoạch ôm tăng tôn của ta. . . . . Uy. . . . . Uy. . . . . Wey wey Wey. . . . . Tiểu Nha Đầu, dám can đảm cúp điện thoại của ta!”

Thủy Tinh tắt điện thoại, cười híp mắt làm mặt quỷ, đối phó tổ nội như thế, chính là phải như vậy, xuống tay trước thì chiếm được lợi thế!

Cô bé đáng yêu thở dài, đi vào phòng tắm lớn nhanh chóng tắm một cái, sau đó mặc váy màu hồng, vui mừng chạy đi tìm ba mẹ.

Đối với việc hưởng tuần trăng mật này, Thủy Tinh so với Đường Húc Nghiêu cùng Hạ Hải Dụ càng vui vẻ hơn, bởi vì như này có nghĩa cô bé có thể không cần làm bài tập !

“Ba mẹ, con hy vọng 2 người một năm 12 tháng đều đi hưởng tuần trăng mật !”

“Nghĩ khá lắm!” Hạ Hải Dụ ném cho con gái một cái liếc mắt, “Sau khi trở lại phải đem tất cả bài tập ẹ kiểm tra!”

“Ba. . . . .” Nghiêng đầu hướng ba cầu cứu.

Đường Húc Nghiêu vuốt vuốt đầu con gái, giữ lại vài sợi tóc đáng yêu rối loạn “Mẹ con nói đúng!”

“. . . . .” Rất uất ức!

“Chỉ là. . . . .” Đường Húc Nghiêu chợt chuyển giọng nói, một tay ôm bà xã thân yêu, một tay ôm con gái đáng yêu, cười nói, “Chúng ta có thể đi nghỉ tuần trăng mật cả năm, đầu tiên là tháng 1 đến Phần Lan xem Cực Quang, tháng 2 đi ngựa phoi nắng, tháng 3 đến nước Đức xem hồ thiên nga, tháng 4 đi Nhật Bản nhìn Hoa anh đào, tháng 5 đến Thổ Nhĩ Kỳ đi dạo trong nhà thờ đạo Islam, tháng 6 đến Ai Cập xem Kim Tự Tháp, tháng 7 đến Newyork mua đồ, tháng 8 đến Đan Mạch nghe đồng thoại, tháng 9 đến Paris thăm Tháp Eiffel, tháng 10 đến Nga đi dạo trên quảng trường Đỏ, tháng 11 đến New Zealand lặn xuống đáy biển, tháng 12 đến Anh quốc qua Natividade. . . . . Từng năm từng tháng, sống vai nhìn phong cảnh thế gian.”

281. Chương 281: Thiên Đường Yêu

“Ba, ba nói nhiều như vậy, mà con còn chưa biết lần này ba ẹ với con đi đâu hưởng tuần trăng mật đây? !” Thủy Tinh ngẩng đầu lên, mắt tỏa sáng lấp lánh.

Đường Húc Nghiêu cười cười, nói ba chữ, “Biển tình yêu!”

“Biển Tình yêu? !” Thủy Tinh trừng mắt nhìn, khen, “Tên rất hay!”

Đường Húc Nghiêu cùng Hạ Hải Dụ đối diện nhìn nhau cười.

Thật ra thì đến đâu cũng không quan trọng, tên là gì cũng không quan trọng, quan trọng là, bọn họ có thể hạnh phúc ở chung một chỗ!

Máy bay đúng 7h30' khởi hành, chở người một nhà ngọt ngào trên trời xanh mây trắng đi xa.

Tuần trăng mật có thể dùng hai chữ “Hoàn mỹ” để hình dung, biển Tình yêu chỉ có hai loại màu sắc: màu xanh của biển cùng bầu trời, màu trắng cùng mây.

Mùa này lúc nóng nhất ở biển Tình yêu, nhưng cũng là thời điểm đẹp nhất, người tắm ít, ánh nắng tươi sáng, bọn họ đến bờ biển Tình yêu hưởng thụ gió biển cùng tắm nắng.

Dưới ánh mặt trời, nước biển Tình yêu biến hiện ra một màu sắc óng ánh trong suốt, trong suốt chói lọi, đến chiều, nước biển sẽ biến thành màu đỏ tía, giống như ly rượu nho, ở giữa hè là bầu trời bao la, làm lòng người cảm giác vui vẻ thoải mái.

Bọn họ mặc đồ bơi rong chơi trong hải dương, mặc cho nước biển óng ánh trong suốt vỗ vào mắt cá chân, gió biển thổi cây ô liu bên bờ, trên bờ biển hưởng thụ Thiên đường yên tĩnh, tuyệt không thể tả.

Tuần đầu tiên, bọn họ chọn đảo Từ Quy Từ cách Athen 3h đồng hồ.

Tiểu đảo dài nhỏ, cấm tất cả xe hơi cùng xe gắn máy đi vào, yên tĩnh như Thiên đường, cho nên người ta đang làm sạch sẽ trong hẻm nhỏ, chỉ có con lừa chở du khách nhàn nhã lúc ẩn lúc hiện.

Tường trắng, cửa sổ xanh, nóc nhà phần hồng, nổi bật trong tiểu đảo thật đáng yêu.

Trong tiểu viện thảnh thơi lộ ra từng chùm hoa hồng, sắc tím, chanh trên cây kết đầy thành hàng quả, ửng xù, ép tới mức đầu cành cũng cong.

Một cơn lại một cơn gió biển thổi qua, sau lưng là một chợ truyền thống đầy nhộn nhịp, bán đủ các loại đồ trang sức thủ công chế luyện, thủy tinh đồ sứ cùng một vài bộ đồ trang sức giả.

Hạ Hải Dụ cố chấp mặc quần dài màu đỏ, một cái khăn lụa màu đen thật chặt buộc ở thắt lưng, trói thành nơ con bướm, buộc vòng quanh đường cong mỹ lệ, tràn đầy phong tình của một cô gái quyến rũ, mà trên đầu mang mũ màu đỏ dí dỏm đáng yêu, rồi cả người dí dỏm linh động, trên trán trắng nõn còn mấy giọt mồ hôi, da trơn bóng nhuộm phấn phấn trong suốt.

Mà bên người cô, Thủy Tinh ăn mặc giống cô như đúc, chỉ là nhỏ hơn rất nhiều số, trên khuôn mặt nhỏ nhắn treo nụ cười thật to, da mặt trắng phớt hồng mềm ửng đỏ, mềm mại ngọt ngào.

“Mẹ, cái này đẹp, mẹ cảm thấy thế nào? !” Thủy Tinh đem một bình thủy tinh tinh xảo giờ cao.

“Ừ, mẹ cũng cảm thấy cái này đẹp.”

“Vậy chúng ta mua cái này không? !”

“Được.”

“Ba, ba cảm thấy thế nào? !”

Đường Húc Nghiêu dĩ nhiên một chút ý kiến cũng không có, anh đứng ở bên cạnh vợ và con gái, mắt lộ ra dịu dàng, bỏ tiền ra trả, chỉ có 10 Euro mà thôi, coi như bắt anh cầm toàn bộ tài sản để đổi, anh cũng nguyện ý!

Trên bình pha lê có hình đảo HY—DRA, có bầu trời bao la tinh khiết, người tinh khiết, nói không hết hạnh phúc.

Sau đó bọn họ đến mục đích thứ hai, đảo Poros.

Đó là cảnh tượng xinh đẹp tuyệt trần trên đảo Sơn Thành, phía trên Sơn Thành điểm xuyến vài quả chanh dây cùng cây ô liu xanh tươi, trong khung cảnh xanh um che giấu một màu mái hiên trắng rõ ràng sáng ngời.

Kiến trúc trên đảo lấy màu trắng làm chủ, kiểu dáng cổ sơ, tường trắng trong không khí thỉnh thoảng lộ ra vài bụi hoa, trong sóng biển Vân Đào, một vài phiến đá trải sát cạnh nhau, càng lúc càng xa, kéo dài tới lịch sử.

Trên đường, bọn họ thấy một đôi vợ chồng già, bọn họ tóc trắng xoá, dắt dìu nhau, nếp nhăn trên mặt bọn họ cùng chỉ số ân ái có quan hệ trực tiếp.

Vợ chồng già ra ngoài dắt chó đi dạo, là một con chó Husky có ánh mắt màu xanh dương vô cùng đẹp trai, vô cùng xinh đẹp, đến cả Thủy Tinh đối với nó “Vừa thấy đã yêu” .

“Ông bà, có thể cho cháu dắt nó một lúc không? !” Thủy Tinh tò mò hỏi .

“Đương nhiên có thể.”

Husky rất hiểu tính người, nghe dặn dò của chủ nhân , ngoan ngoãn đến bên cạnh Thủy Tinh, đối với cô rất hữu nghị.

Thủy Tinh rất nhanh cùng Husky chơi thành một cặp, sau khi quen thuộc , con chó không hề nhu thuận nữa, bởi vì nó là Husky nha, tất cả mọi người đều biết Husky hiểu động cơ nào, chỉ cần chạy, là cả người như bị đánh thuốc kích thích, cho nên không quá lâu, vốn là Thủy Tinh dắt chó đi dạo, lại trở thành cô bé bị chó kéo.

Bị con chó lôi kéo liều mạng chạy suốt, Thủy Tinh mệt mỗi thở hồng hộc, cô bé một tay đỡ tường, từng ngụm từng ngụm thở.

“Chó ngoan, chúng ta đi chậm một chút, được không? !” Cô bé dùng giọng nói đáng yêu của mình hướng về phía Husky nói chuyện, tay nhỏ bé sờ lên đầu của nó, dự, “Chờ một chút nữa ta dẫn người đi ăn cái gì !”

Husky mở mắt to màu xanh dương, suy tư có muốn bị bắt mua hay không.

Chợt, một mùi thơm nồng xông vào mũi, một người một chó đồng thời ngơ ngẩn, sau đó lại đồng thời chạy như điên, hướng về phía hương vị kia kia chạy đi.

“Oa. . . . . Thơm quá. . . . . Ba, con còn muốn một con cá nướng!” Thủy Tinh giống như con mèo tham ăn nói.

“Được.” Đường Húc Nghiêu thấy nước miếng của con gái sắp chảy xuống, không nhịn được nghĩ cười.

Hạ Hải Dụ nhẹ nhàng uống rượu nho, nghe nói quán ăn này tự mình phục vụ mình , vị thật tốt.

“Uống ít một chút, tửu lượng của em không tốt.” Đường Húc Nghiêu đưa tay “Cướp” đi cái ly trong tay cô.

“Em còn chưa uống đủ !” Hạ Hải Dụ giương mắt nhìn rượu nho thuộc về cô bị anh uống một hớp.

“Anh cho em Uống...uồ...ng!” Anh tự kéo bả vai của cô qua, dùng phương thức miệng đối miệng đem một ngụm rượu đút vào trong miệng cô.

Hạ Hải Dụ bỗng chốc tròn cặp mắt, mặt đỏ tới mang tai, làm gì á..., bên cạnh còn có người ở đây!

Đường Húc Nghiêu im lặng cười, lấy ánh mắt ý bảo nhìn hướng đó, thì ra là đôi vợ chồng già kia cũng đang thân mật ôm ấp nhau hưởng thụ ngọt ngào tình lứa, căn bản không rảnh xem bọn họ, không hổ là biển Tình yêu, những người ở nơi này đều yêu đến trời long đất lở.

Còn lại Thủy Tinh cầm một cây xương liều mạng trêu chọc chú chó, đương nhiên cũng không thấy bọn họ ôm hôn.

Hạ Hải Dụ cũng không tiếng động mà cười cong lông mày, tiến tới, nhanh chóng hôn môi anh, sau đó đôi tay che mặt, ôi, cô hình như cũng bị dạy hư rồi!

Nhưng, vậy thì như thế nào? !

Nơi này, là thiên đường yêu!

282. Chương 282: Kiểm Tra Số Còn Lại

Bọn họ ở hòn đảo Poros xinh đẹp chơi ước chừng mười ngày, lúc rời đi con rất lưu luyến.

Nơi này dường như dùng vô số tường trắng ngói đỏ xây lên, kéo dài theo dãy núi như một bức tranh tĩnh mịch. Từ tu viện gác chuông kéo đến đây như một bức họa cuộn tròn có vẻ phá lệ bắt mắt, là một thứ tượng trưng cho tinh thần.

Vòng xoay có một con đường rộng, bọn họ mỗi ngày đều theo đó mà tản bộ hoặc cưỡi ngựa, hoặc chỉ đơn giản là ngồi trên thuyền ngắm cảnh... Khiến người say mê chính là bên cạnh bến tàu có vài quán cà phê, mái che to che lấp ánh nắng mặt trời được xếp theo những chiếc bàn, bọn họ vẫn ngồi đó bình phẩm từng tách cà phê thơm ngào ngạt, lắng nghe từng giai điệu du dương, nắng chiều tà dường như khiến con người say trong đó, một loại say mê chậm rãi.

Hạ Hải Dụ khó quên vị rượu nho thơm lừng kia, Thuỷ Tinh thì luyến tiếc chỉ có con Husky đáng yêu trong khi Đường Húc Nghiêu lại thấy vô cùng thoải mái khi bên cạnh vừa có người vợ anh yêu thương và đứa con gái bé bỏng.

Nhìn thấy vợ yêu cùng con gái đều gương khuôn mặt nhỏ nhắn nhảnh nhảnh về luyến tiếc, Đường Húc Nghiêu không thể không giơ hai tay đầu hàng: “Được rồi! Anh đáp ứng hai người, sau này trở về nhà có thể chất một vạn bình rượu nho, cũng có thể nuôi một trăm con Husky”

” Ông xã, không cần nhiều như vậy. Một trăm bình... Không... mười bình là đủ rồi!”

” Ba, con cũng chỉ cần một con chó thôi”

Hai mẹ con khoát trên người quần áo giống nhau như đúc, diễn cảm lại càng như đúc giống nhau. Lòng tham nho nhỏ, thỏa mãn nho nhỏ, Đường Húc Nghiêu nhất thời mềm lòng.

Một nhà ba người lưu luyến rời khỏi đảo Poros , trạm dừng thứ ba trong chuyến du lịch tuần trăng mật này chính là... đảo Mick Nors .

Đây là một trong những hòn đảo tư nhân xa hoa nổi tiếng nhất thế giới. Những ngôi nhà nho nhỏ màu trắng hoặc hồng, hoặc xanh, hoặc lam, giáo đường trắng. Dọc theo đường biên của một ngọn đồi nhỏ có năm cối xay gió to lớn, đây là biểu tượng của cả hòn đảo.

Ban ngày nên thoải mái bơi lội bên bờ biển, ánh nắng cực kỳ tốt.

Hoàng hôn, những quán bar phía tây bờ biển dần dần náo nhiệt, bởi vì nơi này là vị trí tốt nhất để ngắm hoàng hôn trên biển, bọn họ cũng lần đầu tiên được nhìn thấy ánh mắt trời thật đẹp lặn dần phía bên kia đường chân trời.

Ánh sáng chói mắt đến rực rỡ cùng dần dần chuyển sang quả cầu lửa đỏ chót, theo đường chân trời chìm dần chỉ trong nháy mắt. Bọn họ cùng nhau hét ầm lên, Thuỷ Tinh lại càng quá kích động mà vỗ tay đến hồng hồng.

“Ba mẹ, mặt trời lặn ở đây đẹp quá, thật thần kỳ! Chúng ta sau này lại đến đây được không?” Ánh mắt Thuỷ Tinh mở thật to, tràn ngập khát vọng.

Đường Húc Nghiêu mang con gái vẫn đang ngồi trên cổ mình ôm vào lòng, sủng nịch hỏi: “Thuỷ Tinh, con thích nơi này thì ba mua luôn hòn đảo này được không?”

“A!?” Không chỉ Thuỷ Tinh mà ngay cả Hạ Hải Dụ cũng kinh ngạc.

” Ông xã, anh đang ở đây nói bậy bạ gì đó?”

“Người mua có thể bỏ tiền vào, chế tạo lại hải đảo thành địa điểm du lịch hào hoa. Bà xã, em thấy thế nào?”

“Anh điên rồi!” Hạ Hải Dụ đem Thuỷ Tinh từ trong lòng Đường Húc Nghiêu ôm lấy, tránh cho con gái bị anh lây bệnh.

Đường Húc Nghiêu dở khóc dở cười, vợ của anh tại sao lại đáng yêu như thế chứ? Tại sao lại không tin anh có rất nhiều tiền và anh rất muốn vì hai người họ tiêu hết tiền vậy?

Cách đó không xa có một ngân hàng tư nhân, Đường Húc Nghiêu kéo Hạ Hải Dụ đến yêu cầu trợ lý chuẩn bị cho cô xem sổ tiền bên trong sổ tiết kiệm của mình. Ở đây tuy chỉ bằng sổ “tiền tiêu vật” của anh nhưng ít ra cũng có thể khiến cô tin anh có khả năng làm điều đó.

Về mặt Thuỷ Tinh cũng cực kỳ không tin nổi, cô mặc dù biết ba ba có rất nhiều tiền nhưng cô đối với khái niệm tiền tài cũng có giới hạn. Khi nhìn đến sổ tiền kia, bé dường như muốn nấc cục.

Nhìn thấy cả vợ lẫn con có bộ dáng cực kỳ khấn trương, Đường Húc Nghiêu càng muốn nở nụ cười. Anh từ trong bóp da rút ra tờ chi phiếu, Hạ Hải Dụ lại bỗng nhiên giữ chặt tay anh.

” Ông xã, anh không phải nghiêm túc chứ?”

” Mua đảo sao?” Anh nhú mày: “Ừ! Nghiêm túc!”

“Nhưng mà... cả Đường Thị đều đã được đưa ra làm từ thiện... vẫn là nên bớt tiêu xài đi. Chúng ta kết hôn đã dùng rất nhiều tiền rồi, lại vừa mới mua nhà, còn cả chuyến đi tuần trăng mật này nữa... Sau này chúng ta lại càng cần nhiều tiền hơn, Thuỷ Tinh còn phải đi học, học phí ở Mỹ rất đắt”

“Mẹ, kỳ thật con thấy không đi học tốt hơn nhiều!” Thuỷ Tinh tận dụng thời cơ thử thuyết phục mẹ xem sao.

Đường Húc Nghiêu tức cười, hai mẹ con đang diễn hài kịch sao?

“Cầm lấy đưa vào máy đi” Anh đưa thẻ cho cô.

Thấy anh kiên trì, Hạ Hải Dụ đành phải phối hợp, từ từ đưa vào máy.

Anh ôm bả vai của cô, môi mông để sát vào bên tai nhỏ giọng nói: “686852068520”

Cô nghe lời bấm từng số một, rồi lại nghe thấy anh giải thích: “Mật mã này anh mới sửa, phiên dịch sang tiếng Trung là... vợ yêu vợ yêu anh yêu em, vợ yêu anh yêu em”

“...” Lời của anh như một viên đá lồi khiến cô thiếu chút nữa đã bất tỉnh.

Cô dừng động tác đưa vào máy, nghiêng đầu sang chỗ khác hờn dỗi: “Anh đừng làm rộn!”

“Không đùa, anh thề!”

Trời ạ, ai tới cứu cô với, da mặt ông xã của cô dày đến không đo được rồi!

Cổ ý trừng mắt nhìn anh, sau đó tiếp tục bấm mật mã, cuối cùng ấn xuống chữ xác nhận, lại thấy thật sự thông qua.

“Kiểm tra sổ còn lại!” Anh tiếp tục chỉ thị.

Cô nhún nhún vai, nhẹ nhàng ấn một cái, vài giây sau trên màn ảnh liền thấy một chuỗi con số thật dài.

Như bị sét đánh!

” Đây chỉ là phần phụ anh giữ lại thôi” Anh tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa.

Hạ Hải Dụ cảm thấy được hai mắt của mình hoa lên, cái đó rốt cuộc là bao nhiêu đây? Trời ạ! Cô muốn dùng ngón tay để đếm cũng không được.

“Muốn anh giúp em đếm không?” Đường Húc Nghiêu quyết định giúp cô một phen “Đây là sáu trăm năm mươi chín...”

“Câm miệng!” Hạ Hải Dụ trách mắng hấn, sau đó khấn trương nhìn xem chung quanh, nhỏ giọng nói: “Cẩn thận tai vách mạch rừng”

Đường Húc Nghiêu cười ra tiếng, thật là đáng yêu, cô chẳng lẽ không biết muốn lấy được số tiền này ra phải cần đến vân tay và vân mắt của anh sao?

Hạ Hải Dụ xoa tay, rút thẻ tiền ra đưa lại cho anh, gương mặt cực kỳ âm trầm.

” Ba! Mẹ làm sao vậy?”

“Mẹ con là do quá cao hứng thôi!”

Nghe được lời của anh, Hạ Hải Dụ bỗng nhiên vươn tay ra, không chút khách khí thưởng cho anh một quyền.

283. Chương 283: Yêu Đến Vĩnh Cửu

Tuy rằng bị đánh một quyền nhưng Đường Húc Nghiêu vẫn là rất muốn cười, thậm chí cười đến so với trước càng khoa trương hơn. Ngay tiếp theo, Hạ Hải Dụ bị anh ôm vào trong lòng cũng rung động theo từng nhịp cười của anh, Thuỷ Tinh lại càng ngạc nhiên.

Hạ Hải Dụ chán nản rên rỉ một tiếng, ông xã cô thần kinh không bình thường!

“Bà xã à! Em thật đáng yêu!” Anh không hề báo động trước hôn cô.

“Anh...” Hạ Hải Dụ liên tục né tránh, hai gò má lại không tự nhiên đỏ ửng.

Đường Húc Nghiêu không chịu buông cô ra, ngược lại càng ôm chặt hơn, mỉm cười nói: “Bà xã yêu, anh có tiền, có rất nhiều rất nhiều tiền, cho nên mua một cái đảo cũng không phải là việc gì khó, chỉ cần em cùng Thuỷ Tinh thích là được, hiểu không?”

” Biết, nhưng mà...” Hạ Hải Dụ nghiêm túc nói “Ông xã, em cảm thấy chúng ta cần nói rõ về vấn đề này. Em thừa nhận mình rất hoảng hốt khi nhìn thấy số tiền đó, hơn nữa em nghĩ ngoài số đó ra anh còn rất nhiều rất nhiều con số hoảng hốt khác, nhưng mà anh cũng không thể tiêu xài tiền như trước kia nữa”

“Anh không có...”

” Còn nói không có? Anh còn muốn mua cả hòn đảo, vậy mà không có sao?”

“...” Vẻ mặt của anh có chút ủy khuất.

“Võ động Càn Khôn ngạo người đời cửu trọng thiên Thôn Phệ Tinh Không thần ẩn vương tọa che trời đem đêm Phạm Nhân Tu Tiên Truyện sát thần Đại Chu hoàng tộc cầu ma tu chân thể giới quan gia toàn bộ chức cao thủ áo gấm đi đêm siêu cấp cường giả bình tiên phủ duyên phận tạo thần sở Hán tranh đỉnh bất hủ đan thần cực mạnh quên thiếu thiên tài thầy tướng Thánh Vương vô tận võ trang nữ nhân tương lai biến thành xa xỉ bốc đồng, thất thường Đại tiểu thư, đúng không? !” (Chỗ này nữa nà Gia Ninh tỷ nà)

“Cái này... có lẽ” Anh cảm thấy cô nói cũng có lý.

“Chính là như thế!” Cô tức giận nói.

“Nhưng anh muốn cưng chiều hai người thì phải làm sao?” Anh vẫn là có vấn đề.

” Mỗi ngày cho bọn em một nụ hôn yêu thương là được rồi!” Yêu cầu của cô thật sự rất đơn giản.

“Cam tâm tình nguyện!” Môi của anh lại dừng ở trên môi cô, lúc này đây không còn là lướt qua.

Hạ Hải Dụ tròn tròn hai tròng mắt “Ừm... Anh muốn gì?”

“Muốn em!”

“Bây giờ?” Hạ Hải Dụ thiếu chút nữa là hộc máu, thời gian lẫn địa điểm đều không thích hợp để... Nhưng ánh mắt của anh lại nóng rực như vậy, không giống như là lừa cô nha!

Cô trừng anh.

Đường Húc Nghiêu nhin không được cười lên: “Được rồi, anh sẽ nhân từ một chút, tạm thời bỏ qua cho em, buổi tối tiến hành, nhưng là em phải bồi thường gấp đôi cho anh đó!”

“...” Nói cho cùng thì anh có bao nhiêu nhân từ đây?

Bộ dáng hờn dỗi của cô lại khiến Đường Húc Nghiêu càng hưng phấn, tiếp tục ôm cô hôn.

Hạ Hải Dụ sợ tới mức cả người cứng ngắc, ngơ ngác bị anh hôn một lúc lâu. Đến khi cảm thấy cô hít thở không thông thì anh mới buông ra.

Cô phản ứng chậm chạp đẩy anh, quay đầu, há hốc mồm thở gấp.

Trời ạ! Bọn họ thể nhưng lại đứng ngoài đường đông người hôn nhau, hơn nữa ánh mắt Thuỷ Tinh cũng đang trừng đến tròn vo.

A! Thật mất mặt!

Anh dắt tay cô, một chút đều không để ý chính mình đã trở thành tiêu điểm: “Bà xã thân yêu, chúng ta đi ăn cái gì đi”

“Được, đi nhanh lên đi nhanh lên!”

“Sao vậy?”

” Đi nhanh lên đi!” Bất chấp tất cả, cô lôi kéo anh giống như chạy nạn.

Đường Húc Nghiêu cười cười, một tay nắm tay vợ, một tay ôm lấy con gái, rất thoải mái.

Ngồi trong nhà hàng, Hạ Hải Dụ đem cằm tỳ trên bàn, thật lâu thì độ ẩm trên gương mặt mới chậm rãi giảm.

Mà một bên, người nào đó làm hại cô thiếu chút nữa chảy máu não vẫn là vẻ mặt cười xấu xa, nhàn nhả tự tại quấy cốc cà phê đồng thời cũng dứt bánh ngọt vào miệng con gái.

Thuỷ Tinh ăn đến thoải mái, cười đến híp cả mắt. Ăn xong một miếng vẫn còn khao khát muốn nữa “Ba ba, con có thể ăn thêm một phần nữa không?”

” Đương nhiên có thể”

“Có mắc lắm không?”

“Không đâu. Con muốn ăn bao nhiêu thì ba sẽ cho con ăn bấy nhiêu, cho dù con muốn, ba cũng có thể mua cả...”

Dưới bàn, cô một cước đá tới, lại nói bây!

“Sao lại đá anh?” Anh ngạc nhiên hỏi cô.

“Tại sao không thể? em muốn đá liền đá, không được sao?” Cô dữ dằn nói. Hừ! Nhìn đi, anh một chút tự giác cũng đều không có, lời của cô nói lúc này đều vô ích, nháy mắt anh lại muốn mua cái nhà hàng này cho con gái.

Đường Húc Nghiêu lại nhin không được cười ra tiếng, kỳ thật anh chỉ là muốn mua hết thức ăn ngon trong nhà hàng này cho con gái, như vậy không phải là quá đáng chứ?

Anh cười to khiến khách nhân khác đều quay sang nhìn chăm chú, mặt Hạ Hải Dụ lại nhất thời đỏ cả lên, vội vàng quay đầu giải thích với mọi người, sau đó lại trộm đá cho anh một phát.

” Đừng cười! Như vậy vui lắm sao?”

“Bà xã à! Em thật đáng yêu!”

” Cầm miệng!” Cô hờn dỗi.

“Em mắc cỡ?”

“Có mới là lạ!”

“Nhưng em đỏ mặt nha, cả lỗ tai cũng đỏ kìa!”

“Đừng nói nữa!” Hạ Hải Dụ che mặt cùng lỗ tai, hận không thể đào hố mà chui xuống dưới.

Thực may mắn, bọn họ ở trong này chính là khách nhân, không ai biết họ, nếu không cô thật không có mặt mũi nhìn người khác.

Thực đáng giận, làm sao anh lại có thể đáng giận như vậy nha? Động một chút lại khiến cô mặt đỏ tai hồng.

Nghĩ vậy, cô lại giận dỗi đá anh một cái nữa.

Anh trừng mắt nhìn cô.

” Cầm miệng! Nếu anh còn như vậy thì hôm nay ngủ trên sàn” Cô ra đòn sát thủ.

Quả nhiên, nháy mắt vẻ cợt nhả của anh liền biến mất.

Hạ Hải Dụ nhú mồm, dương dương tự đắc.

Mà Đường Húc Nghiêu âm thầm cắn răng, quân tử báo thù trên giường không muộn!

Buổi tối, anh ôm cô nằm ở trên giường, dùng hết các loại tư thế làm cho người xấu hổ liên tiếp “báo thù” cô.

” Ông xã... em sai rồi... tha cho em đi...”

” Ông xã... em sai lắm rồi... thật sự sai rồi...”

“A... Xin anh mà...”

“Rút ra mau...”

“Ồ...”

Cô khóc, hô hoán, cầu xin, làm nũng, chơi xấu, trò gì mất mặt cũng đều xuất ra nhưng vẫn là vô dụng, lần lượt bị anh ngay cả da lẫn xương đều ăn sạch.

Khóe miệng anh giương lên một nụ cười tà khí như ác ma: “Bà xã à! Nói em yêu anh đi!”

“Em yêu anh!” Cô nghe lời.

“Anh cũng yêu em, vĩnh viễn”

Trong phòng ngủ sực sôi ngất trời, trong phòng khách lại mang theo ý thơ. Màn hình TV lại chiếu một bộ phim, bậc thầy điện ảnh người Hy Lạp Phổ Lạc Tư đóng “Một ngày vĩnh cửu”, cảnh cuối, một người đàn ông nói với vợ mình “Ngày mai dài bao nhiêu”, người vợ đáp: “So với vĩnh viễn dài hơn một ngày”

Thời gian cứ như vậy đình trệ, mà ngày mai là một ngày vĩnh viễn.

284. Chương 284: Đại Kết Cục (p.1)

Trăng mặt kết thúc, một nhà ba người ngọt ngọt ngào ngào về nhà.

“Rót cuộc cũng về đến nhà, vạn tuế!” Thủy tinh hoan hô chạy vào nhà trước.

Đường Húc Nghiêu chợt dừng bước chân, giữ chặt Hạ Hải Dụ đang muốn bước vào, “Bà xã à, bắt đầu từ hôm nay trở đi, hôn nhân của chúng ta chính thức bước vào quỹ đạo, anh có một yêu cầu. . . . .”

“Yêu cầu gì?” cô cười hỏi.

Anh cúi đầu, để trán mình chạm vào trán cô, dịu dàng nỉ non, “Từ nay về sau, anh phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, em phụ trách xinh đẹp như hoa!”

Cô tươi cười sáng lạn hết sức rực rỡ cùng chói mắt, ôm cổ anh, ôm anh thật chặt.

Hôn nhân không phải phần mộ của tình yêu, ở trong hôn nhân, tình yêu của bọn họ càng thêm vững chắc kiên cố.

Bọn họ yêu nhau, bọn họ kết hôn, bọn họ ở chung một chỗ, nhưng tính cách của bọn họ vẫn không thay đổi!

Anh vẫn bá đạo, cô đối với tính cách bá đạo của anh vẫn không thể làm gì như trước!

Hai năm sau.

Đường Húc Nghiêu đi công tác ở nước Pháp, trong một tháng trời.

Chia lìa cùng nhớ mong quả thật đến nỗi làm anh sắp phát điên, cho nên mỗi ngày hai người đều sẽ gọi điện thoại, còn dùng video, dùng hết tất cả các phương thức để có thể biểu đạt sự nhớ thương, ví như, tặng quà.

Thế nhưng, quà anh tặng tặng rất khoa trương!

Anh tặng một xe rượu vang đỏ cho cô!

Đúng, không sai, toàn bộ một xe!

Hơn nữa tất cả đều là rượu xuất xứ từ các điền trang có phẩm chất và danh giá nổi tiếng — năm đại danh rượu đỏ của nước Pháp là: Rafael, Ô – xtet (Cái này mình không chắc đã dịch đúng), Lạp Đồ (cái này mình không dịch được), Margaux, Mouton!

“Anh điên à?” Hạ Hải Dụ lập tức gọi điện thoại, hướng về màn hình điện thoại di động 3G chất vấn anh.

“Nhận được rồi à, thích không?” Đường Húc Nghiêu cười nói, hoàn toàn không phải là hỏi gì đáp nấy.

“Anh điên rồi, làm chi mà bỗng nhiên mua nhiều vang đỏ như vậy, trong nhà đã có rất nhiều rồi, uống còn không hết được ý”, Hạ Hải Dụ có chút sục sạo nói.

“Còn chưa đủ một vạn chai sao, cộng thêm lần này hẳn là đủ rồi!”

“Đường Húc Nghiêu!” cô tức giận, quát cả tên lẫn họ của anh lên.

Anh thật sự muốn trong nhà cất giữ một vạn chai rượu vang đỏ sao, như vậy có phải là cũng muốn nuôi một vạn Husky?

Trời ạ, không chỉ có anh bị điên đâu, cô cũng sắp điên rồi!

“Bà xã à, em sao thế, tức giận lớn như vậy, anh nào có chọc em tức giận?”

“Đương nhiên chính là anh!”

“Anh? Sao lại là anh?” Xuyên qua video, vẻ mặt anh vô tội.

“Anh tiêu xài bậy bạ!”

“Bà xã à, anh không có, tất cả số rượu này đều là bạn bè tặng cho anh, đều là miễn phí!”

“Em mới không tin!”

Đường Húc Nghiêu khe khẽ thở dài, cầu xin tha thứ, “Bà xã à, em phải biết bây giờ anh đang ở nước Pháp, người Pháp yêu rượu vang đỏ như vậy, trong lúc nhất thời anh không tìm hãm được, cho nên. . . .”

Hạ Hải Dụ ở nơi này cũng thở dài theo, “Ông xã à, vì sao anh lại không tìm hãm được đây?”

“Bởi vì anh đã nói: anh phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, em phụ trách xinh đẹp như hoa. Anh nghe nói rượu vang đỏ có công hiệu làm đẹp, nếu như không uống hết được, em có thể lấy ra dưỡng da.”

“Thua anh rồi!” Hạ Hải Dụ vô lực phản bác.

“Bà xã à, ngoan, nghe anh một lần được không, hả?”

“Lần trước anh cũng nói như vậy!” cô không nhịn được nói thầm.

Đường Húc Nghiêu cười cười, biết cô đã thỏa hiệp.

“Ông xã, công việc bên đó của anh thế nào rồi, khi nào thì trở lại? ” Hạ Hải Dụ bắt đầu chuyển đề tài, quan tâm hỏi.

Nụ cười trên khóe miệng của Đường Húc Nghiêu cứng đờ, rất tiếc nuối nói, “Có thể anh không thể về đúng hạn được, đại khái phải ở thêm vài ba ngày nữa.”

“Như vậy sao. . . . .” cô không oán giận, chỉ dặn dò anh, “Anh à, anh không cần phải gấp gáp về, công việc phải giải quyết từ từ, dục tốc bất đạt nha, còn nữa, anh phải chú ý sức khỏe nhé, không nên quá liều mạng!”

“Anh rõ rồi.” trong lòng của Đường Húc Nghiêu tràn ngập ảm áp, xem đi, bà xã của anh là tốt nhất, mỗi lần bực tức với anh đều không quên quan tâm anh.

“Anh thật sự biết?” Hạ Hải Dụ nhú nhú mày, nhìn anh trên màn hình giống như đã gây đi một chút, “Ông xã, sắc mặt của anh xem ra không được tốt lắm.”

“Làm sao có thể vậy? Hôm qua anh ngủ đủ tám giờ mà!” Đường Húc Nghiêu quả quyết nói, lại cố ý giấu giếm sự thực mình phải liên tục thức suốt mấy đêm.

Hạ Hải Dụ không có tin lời anh nói, mà cẩn thận nhìn hình ảnh trước màn ảnh hơn, cô thật sự không nhìn lầm, bộ dạng anh có điểm tiêu tụy, hơn nữa không chỉ là gây đi chỉ một chút xíu!

“Anh à, rốt cuộc anh có ăn uống đầy đủ không? ”

“Đương nhiên là đủ!” Anh không chút do dự trả lời, nhưng lại có chút cảm giác “Giấu đầu lòi đuôi”.

Chân mày Hạ Hải Dụ nhíu chặt hơn, thật ra lúc trước cô cũng muốn nghỉ phép để cùng anh sang pháp, như vậy tối thiểu cô có thể chăm sóc tốt một ngày ba bữa cho anh, bây giờ suy nghĩ lại thấy thật hối hận vì không làm thế!

“Ông xã, bây giờ anh được bao nhiêu cân?”

“Vẫn là 70, 71, không biết, rất lâu rồi không cân, đột nhiên sao em lại hỏi cái này?”

Hạ Hải Dụ “Hừ” một tiếng, nói ra suy nghĩ của mình, “Chờ anh đi công tác xong về nhà, cân nặng của anh mà nhỏ hơn mức anh vừa nói, em liền giúp anh đẹp mặt!”

“Làm gì?” Đường Húc Nghiêu cảm thấy tình huống có chút gì đó không ổn.

Cô nhếch khóe miệng cười với anh, cười nhưng vẻ mặt lại u ám, “Thiếu một kg, liền phạt anh ngủ trong phòng khách một tháng, thiếu hai kg phạt hai tháng, 3 kg liền phạt ba tháng. . . . . chính là điều này thôi đã giúp anh đẹp mặt rồi!”

Đường Húc Nghiêu hút một ngụm khí, anh thì đơn thuần còn bà xã từ khi nào lại trở nên gian trá như vậy?

“Em à, vừa rồi hình như anh nhớ nhầm, lần trước anh cân anh được khoảng 65 kg!”

“Mặc kệ! Khi anh trở về nhà ít nhất phải được 70 kg! Nếu không cũng đừng nghĩ chạm vào em!”

“Như vậy sao được chứ?” Anh kháng nghị vì sự kỳ quái đó.

“Em nói được là được! Anh phải biết rằng, em thích vóc người rắn chắc của ông xã, vai rộng, ngực ảm, phải mang lại cảm giác an toàn cho em, nếu như anh gây thành một khúc cây, thì liền tự cầu phúc ỉn đi!” cô nói xong, lại cố ý “Hừ” mấy cái.

“Bà xã à, em quá độc ác, ai đã dạy em thành thế này?”

“Đương nhiên chính là anh chứ còn ai! Gần mực thì đen gần đèn thì sáng, anh chưa từng nghe qua sao?”

“Bà xã à . . . . .”

“Được rồi, không cần dài dòng nữa, em muốn cúp điện thoại!” Hạ Hải Dụ trợn mắt nhìn.

“Không được đâu? Chúng ta mới nói chuyện mới được mười phút thôi mà, không phải mỗi ngày đều phải từ nửa giờ trở lên hay sao?”

Cô ném cái liếc mắt xem thường cho anh, “Có thời gian nói chuyện tào lao với em, không bằng anh nhanh đi ăn cơm rồi đi ngủ đi, như vậy thì cân nặng mới tăng!”

Anh cười, “Anh thích hàn huyên với em, đây cũng là phương thức nghỉ ngơi tốt nhất.”

Hạ Hải Dụ thiếu chút nữa giậm chân, “Ông xã à, em đang nghiêm túc đó!”

Đường Húc Nghiêu trừng mắt nhìn, “Bà xã à, anh cũng đang nghiêm túc, mỗi ngày được hàn huyên với em giống như được tắm suối nước nóng một dạng, rất thoải mái, dù có nhiều mệt mỏi hơn nữa cũng sẽ bị tiêu trừ đi hết!”

Cô vô cùng tức giận, cô là đang lo lắng cho anh đó nha, vẫn mà anh cho rằng là cô đang cợt nhả với mình sao?

“Đường Húc Nghiêu, anh nghe đây, hiện tại, lập tức, lập tức đi ăn rồi ngủ cho em, còn nữa, bắt đầu từ ngày mai, không cần chủ động gọi điện thoại cho em, có việc gì thì em sẽ tự tìm anh, rõ chưa? ”

“Hả?”

“Hả cái gì, còn dám dài dòng một câu nữa thôi, anh cứ chờ xem!”

“. . . . .”

“Được rồi, cứ như vậy đi, anh phải chú ý chăm sóc bản thân nhiều nhé, bái bai!”

Nói xong, không đợi anh kháng nghị, cô liền nhanh chóng cúp điện thoại.

Đúng như cô đoán, ba giây sau chuông điện thoại di động lại vang lên.

Cô nhìn thấy hình ảnh nhanh chóng nhấp nháy, không nói hai lời liền nhấn tắt, sau đó gửi một tin nhắn qua: ngoan ngoãn đi ăn cơm rồi đi ngủ, không khôi phục 70 kg, cũng không cần trở lại nữa!

Sau khi có tiếng chuông xác nhận “Gửi đi thành công”, khóe miệng của cô càng ngày càng cong, lộ ra nụ cười chiến thắng.

Nhìn đồng hồ, nha, đã năm giờ rồi, cô nên ra ngoài thôi!

Mặc dù hôm nay là Chủ nhật, cô không cần lên lớp, nhưng có một đồng nghiệp sinh nhật, mọi người muốn liên hoan cùng nhau.

Nhanh chóng thay quần áo, cầm túi xách lên liền đi ra cửa.

Hạ Hải Dụ chỉ ăn mặc đơn giản, nhưng bây giờ mỗi ngày cô đều rất thoải mái, cả người giống như đắm chìm trong không khí tuần trăng mật tân hôn, nét mặt tỏa sáng từ trong ra ngoài, thể nên bất tri bất giác ngày càng xinh đẹp hơn, ngày càng tư vị của một người phụ nữ hơn.

Hai năm đi qua, số người theo đuổi cô không ít hơn trước khi kết hôn, ngược lại còn nhiều hơn, đi tới nơi đâu cũng làm người khác chú ý, trừ phi là mắt người đàn ông đó mắt bị mù mới không nhìn thấy cô, cho nên mỗi khi đi bộ đi làm, liền có nhiều người muốn cho cô đi nhờ, luôn muốn tới gần bắt chuyện với cô, mặc dù cô đã làm mặt lạnh quét mặt đảo qua, cô đã kiêu ngạo như vậy rồi mà ông xã vẫn chưa yên lòng, cho nên đặc biệt mua một cái ô tô cho cô, để ngăn cách tất cả những người không liên quan.

Nhấn chìa khóa điện tử của xe, chỉ nghe hai tiếng “Chíp chíp” vang lên, khóa xe liền mở ra, cô mở cửa xe, ngồi vào, khởi động, lái ô-tô rời đi.

Mới lên xe được 5’, điện thoại di động liền vang lên.

Trong tai nghe truyền đến giọng nói quen thuộc, là Tiểu Tiểu, chỗ của bạn ấy có chút huyền não, chắc là đã đến nơi tổ chức liên hoan.

“Hải Dụ, nguy rồi ..., vốn người đến dự buổi tiệc sinh nhân hôm nay đều là nữ, nhưng có vài người lại mang bạn trai hoặc ông xã đến, có người còn mang bạn nam tới, mới vừa có hai người đàn ông đến lúi lúi kéo kéo muốn làm quen với tớ, thăm rồi thăm rồi, nếu như Thiệu Hành biết được tớ liền chết chắc, cậu mau tới đây cứu tớ đi!”

Hạ Hải Dụ cười “Hì hì” ra tiếng, quả nhiên là vật hợp theo loài, ham muốn chiếm giữ của Thiệu Hành so với Đường Húc Nghiêu cũng không hề kém, thật khoa trương mà!

“Được rồi được rồi, tớ đang trên đường rồi, lập tức sẽ đến!”

“Ừ, vậy tớ ở cửa ra vào chờ cậu nha!” Vân Tiểu Tiểu bị thăm nói, “Hiện giờ tớ sẽ chuồn êm ra ngoài, cũng không dám vào ghế ngồi nữa!”

Hạ Hải Dụ cố ý cười trêu chọc nói, “Ồi, Tiểu Tiểu, cậu không cần khoa trương đến vậy à, Thiệu Hành lại không có ở đây, tớ cũng sẽ không bán đứng cậu, cậu không nói, tớ không nói, anh ta làm sao mà biết được có đàn ông muốn bắt chuyện với cậu?”

“Tuy là vậy, nhưng cẩn thận thì vẫn tốt hơn tốt! anh ấy ghen dọa người lắm!” Vân Tiểu Tiểu oán trách, nhưng trong giọng nói mang theo kiêu ngạo cùng ngọt ngào mà cô không hay biết.

“Ha ha, hôm nay tớ rất may mắn, Đường Húc Nghiêu đi công tác còn chưa trở về!” Hạ Hải Dụ dương dương tự đắc.

Vân Tiểu Tiểu vừa hâm mộ lại vừa ghen tỵ “Hừ” một tiếng, “Cậu cứ tự đắc đi, cẩn thận anh ta trở về tính sổ với cậu đó!”

“Tớ mới không xui xẻo như vậy! Ha ha ha!” Hạ Hải Dụ cố ý cười rất lớn tiếng.

285. Chương 285: Đại Kết Cục (p.2)

“Được rồi, cậu cố ý chọc giận tớ phải không? Không nói với cậu nữa, tớ cúp trước, cậu chuyên tâm lái xe đi!”

“Ừ, tớ biết rồi.”

Khoảng mười phút sau, Hạ Hải Dụ thuận lợi tới nơi.

Lái xe vào trong bãi đỗ, nhìn quanh một vòng, không ổn, không còn chỗ đậu xe nữa!

Đúng lúc này, một hồi tiếng còi vang lên, cô ngẩng đầu lên nhìn, bên cạnh một chiếc Bentley nhìn hơi quen mắt.

Cửa xe của đối phương chậm rãi mở xuống, lộ ra gương mặt vô cùng đẹp trai của chủ xe.

Cô nhận ra được anh ta, anh ta họ Dịch, là chủ của nhà hàng này, anh ta đã mở hơn mười nhà hàng, kinh doanh rất lớn rất thuận lợi nữa, hơn nữa đáng người cũng không tệ, lại có tài năng, hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn của một người đàn ông kim cương, không biết có bao nhiêu cô gái ái mộ anh ta, nhưng không biết vì sao, anh ta lại có ý với cô, điều này thật sự là quỷ dị!

Tâm tình Hạ Hải Dụ có chút thấp thỏm không yên, trước đây cô đã từng nói với anh ta rất nhiều lần rồi, cô đã kết hôn rồi, hơn nữa vĩnh viễn chỉ yêu một mình ông xã thôi, tuyệt đối tuyệt đối không thể tiếp nhận một người đàn ông nào khác, nhưng anh ta vẫn không chết tâm.

Thật là hỏng bét hết cả, hôm nay sạo lại gặp anh ta ở đây!

Anh ta mở nhiều nhà hàng đến vậy, sao lại cố tình xuất hiện ở nhà hàng này nha?

“Hạ tiểu thư.” Người đàn ông mang họ Dịch đã xuống xe, đi về phía cô.

“À. . . . . Dịch tiên sinh. . . . .” Hạ Hải Dụ hơi không được tự nhiên, thật ra thì hiện giờ cô vô cùng thích người khác gọi cô là Đường phu nhân.

“Xe của em quẹo sang bên trái đi, nơi đó có chỗ đậu xe tư nhân của tôi.” Người đàn ông chỉ chỉ phương hướng.

“Tôi làm vậy sao được?”

“Không cần khách khí như thế với anh!”

“. . . . .” khóe miệng Hạ Hải Dụ giật giật, lời này sao cô thấy không được tự nhiên nha?

Cô nhìn đồng hồ, lại nhìn bãi đỗ xe bên này đã đầy, thật không còn lựa chọn nào khác, được rồi, liền qua đó vậy!

“Dịch tiên sinh, cảm ơn anh!” Cô lễ phép nói.

“Không phải khách khí.”

Sau khi Hạ Hải Dụ dừng xe xong, cầm túi xách xuống xe, người đàn ông kia cũng đi tới gần cô, “Hạ tiểu thư, em cùng bạn đến dùng cơm sao?”

“Dạ! Đúng vậy, có một đồng nghiệp sinh nhật.”

“Vậy anh có thể miễn phí cho bọn em.”

“Không không không, ngàn vạn đừng làm thế, nếu không chúng tôi ăn cũng không được.”

“Vậy thì bớt 80%?”

“Vâng. . . . . Cảm ơn anh. . . . .”

Cầu trời khẩn Phật sớm đến cổng nhà hàng một chút, nhìn thấy Tiểu Tiểu là có thể nói bye bye với hân!

Nhưng, Tiểu Tiểu đâu rồi?

Không phải đã nói là ra cửa đợi cô đến sao?

“Hạ tiểu thư, có vấn đề gì không? !”

“Không có, không có. . . . . Tôi nghĩ có lẽ bạn của tôi đã vào trước rồi, tôi trực tiếp vào trong là được.”

“Vậy để anh đưa em vào!”

“Không cần, anh là ông chủ chắc chắn sẽ rất bận.”

“Không sao, anh tới đây coi như thị sát nghiệp vụ.”

“Vậy. . . . . Được rồi. . . . .” Hạ Hải Dụ gắng gượng.

Vào thang máy, đến cửa phòng, Hạ Hải Dụ lại một lần lễ phép nói lời cảm ơn, “Dịch tiên sinh, cảm ơn anh!”

“Đã nói không cần khách khí, vào đi thôi, anh sẽ dặn dò nhân viên phục vụ phòng của em thật tốt!”

“Cảm ơn!” Hạ Hải Dụ gạt đầu một cái, đưa tay đi mở cửa, nhưng không ngờ động tác của anh ta còn nhanh hơn so với cô.

Cửa mở ra, đám người trong phòng đồng loạt nhìn về phía cô.

“Bà xã!” Thanh âm quen thuộc vang lên.

Hạ Hải Dụ suýt nữa té xỉu, thật may là một đôi cánh tay rắn chắc ôm lấy eo cô đúng lúc, hơi thở quen thuộc liền vây xung quanh cô.

Cô trợn to mắt, nhìn vào đôi mắt phương đào hoa tươi cười.

“Ông xã!” cô thét chói tai ra tiếng, ôm lấy cổ anh, hai người liền dính sát vào nhau.

Đường Húc Nghiêu nhếch khóe miệng lên, anh thích nghi thức hoan nghênh này của cô.

“Anh à, sao anh đã trở về rồi, sao không nói gì cho em biết, sao không nói em nên đến sân bay đón anh mới đúng nha, anh trở về từ lúc nào vậy, còn nữa tại sao anh lại ở chỗ này. . . . .”

Liên tiếp ném ra vấn đề, khiến Đường Húc Nghiêu không đáp xuể, anh dứt khoát lấy môi mình ngăn cô.

“Ừm. . . . .” Quả nhiên, đây là biện pháp tốt nhất để cô không hỏi nữa.

Ba phút sau, Hạ Hải Dụ đã sớm diên đảo thần hồn, cô mê mang nhìn xung quanh, tất cả mọi người đều đang trợn mắt há mồm nhìn bọn họ!

Trời ơi, trời ạ, bọn họ mới vừa rồi đến cùng đã làm gì nha?

Cô vội vàng lui về phía sau hai bước, thoát khỏi ngực của Đường Húc Nghiêu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng đến sắp nổ tung, đầu cúi thật thấp, ánh mắt hoàn toàn không dám nhìn sang người bên cạnh.

Trời ạ, cô sao có thể cùng anh ôm hôn ở trước mặt đồng sự!

A a a a a, về sau cô cũng không dám đi làm!

“Chúng ta về nhà thôi?” Đường Húc Nghiêu nói lên đề nghị.

“Được!”

Trong phòng một hồi xôn xao, “Đúng là không coi nhau là bạn bè mà!”

Nhưng bọn họ không quan tâm.

Trên đường trở về, do Đường Húc Nghiêu lái xe, Hạ Hải Dụ ngồi ở vị trí ghế phụ bên cạnh.

“Ông xã, bây giờ anh có thể trả lời câu hỏi của em được rồi chứ, anh về từ lúc nào vậy? ”

“Mới vừa.”

Cô há miệng, bày tỏ kinh ngạc, “Cho nên lúc chúng ta trò chuyện anh đã xuống máy bay rồi đúng không?”

“Đúng.”

“Anh đã giải quyết xong công việc rồi à? ”

“Ừ.”

“Nhưng sao anh lại đến đó?”

“Điều này không quan trọng!” giọng nói của anh vô cùng lạnh nhạt.

Hạ Hải Dụ nhú nhú mày, hậu tri hậu giác phát hiện có điều không thích hợp, anh nói chuyện thật sự quá lạnh nhạt, đều chỉ trả lời một hai chữ, hoàn toàn không đáp ứng được sự quan tâm của cô!

“Tên đàn ông kia là ai? !” Giọng điệu của anh chua chua.

Cô trừng mắt nhìn, đã hiểu, anh ghen!

Con người dao động, cô quyết định làm nũng lấy lòng anh, “ ôi, ông xã, anh ta là ai cũng không quan trọng, dù gì thì em cũng chỉ yêu anh thôi!”

“Nói miệng không bằng chứng!”

Cô cười, tiến tới, hôn một cái ở một bên má anh, “Như vậy có đủ không?”

“Em thử nói xem?”

“Được rồi, vậy thì thế này đi.” cô lại hôn lên môi anh.

Sắc mặt của anh càng khó coi hơn!

Hạ Hải Dụ thu hồi cười giỡn, nghiêm túc hỏi, “Anh à, không phải là anh thật tức giận chứ?”

“Người đó là ông chủ của nhà hàng ..., chúng ta đã gặp qua mấy lần rồi, không phải rất quen sao!”

“Mặc kệ anh ta muốn gì, nhưng em chỉ yêu một mình anh!”

“Ông xã, anh đừng thế này nữa, anh xem anh mới vừa đi công tác trở về, lại giận em luôn, em thật khổ sở nhà!”

“Hơn nữa em cũng đau lòng nữa!”

“Anh ngồi máy bay lâu như vậy nhất định đang mệt chết đi?”

“Chờ một lát về nhà em giúp anh chà lưng có được không?”

“Ông xã à. . . . .”

Cô dịu dàng cầu khẩn, bởi vì anh đang lái xe, cho nên không dám đụng vào tay anh, nhưng mắt nháy nháy, miệng cũng cong lên, muốn đáng yêu bao nhiêu liền có bấy nhiêu!

“Két!” một tiếng, Đường Húc Nghiêu quả quyết dừng xe, sau đó ôm chầm lấy cô, hung hăng hôn cô.

“Ừm. . . . . ông xã, không phải anh tức giận sao?”

“Căn bản anh chưa hề tức giận!” Anh bất mãn nói.

Cô cười, hài lòng cười, cô biết rõ anh, mặc dù anh có tính ghe tuông, nhưng nhất định sẽ tin tưởng cô, mới sẽ không bởi vì loại sự tình này mà gây gỗ với cô!

Cho nên, cô báo đáp anh bằng cách hạ thấp xuống, à chính là. . . . . Đáp lại nụ hôn của anh.

“Bà xã, không được đốt lửa!” Đường Húc Nghiêu ẩn nhẫn, liều mạng khắc chế khát vọng của mình, nếu không anh không xác định mình có thể thuận lợi lái xe về nhà hay không?

Cứ như vậy, bọn họ dọc trên đường về đi một chút dừng một chút, rốt cuộc, khi anh cẩn rắng nghiêng lợi , lái xe với tốc độ hai trăm, trong vòng mười phút về đến nhà.

Anh đẩy ra cửa xe bên mình ra, sau đó rất hiếm thấy anh không có phong độ thân sĩ, nghiêng đầu nói với cô, “Xuống xe, nhanh lên một chút!”

Gương mặt của Hạ Hải Dụ nhanh chóng nóng bừng, giọng nói khàn khàn cùng lửa nóng trong ánh mắt của anh nói cho cô biết, một chút nữa sẽ xảy ra chuyện tình tuyệt đối tuyệt đối sẽ rất cao hơn!

Anh nắm tay cô, thậm chí là dùng sức kéo, hai người nhanh chóng đi tới phòng ngủ, hô hấp của cả hai đều dồn dập, hết sức căng thẳng như người đang bị buộc mũi tên lên mình.

Rốt cuộc, đã đến phòng ngủ, anh thô lỗ dùng chân đá văng cửa, sau đó đem cô hung hăng đè ở trên cửa.

Nhớ nhung thành bệnh, bệnh nguy kịch, Đường Húc Nghiêu không thể khống chế nổi khát vọng không ngừng của mình, không còn kịp nữa trở lại trên giường, liền xé quần áo của cô, sau đó không khách khí chút nào ăn luôn cô!

Động tác của anh nhanh chóng mà mãnh liệt, chờ mong cùng sung sướng tăng lên theo lũy thời, cô thét lên đạt tới cực điểm, anh cũng giống vậy.

Sau khi một hiệp kết thúc, Hạ Hải Dụ mệt lả tựa như ngã xuống, Đường Húc Nghiêu cũng không tốt hơn bao nhiêu, anh thở gấp gấp trong chốc lát, mới ôm cô về phía giường lớn.

Trên người của hai người cũng còn mặc quần áo, vào lúc này chúng mới có thời gian yên lặng.

“Mệt không?” Anh hỏi.

“Có.” cô gật đầu.

“Nhưng mà anh còn muốn một lần nữa!”

Cô đỏ khốc đỏ cười, thuận theo ôm sát anh.

286. Chương 286: Đại Kết Cục (p.3 - P.cuối)

Hơn hai giờ sau, bọn họ mệt mỏi nằm bên nhau, ngoài cửa sổ trời chiều đã sớm không còn, thay vào đó là ánh trăng sáng tỏ .

Đầu của cô tựa trên bả vai anh, tóc đen như mực quấn vòng quanh anh, giống như dải tơ lụa đẹp nhất rủ xuống.

Anh vòng quanh eo cô, cầm đặt trên đỉnh đầu cô, lẳng lặng không nói lời nào.

Chợt một hồi chuông điện thoại reo lên, là của anh, nhưng điện thoại di động hình như là bị chôn trong đồng quần áo, tiếng chuông làm người ở đó có chút khó chịu, ở giữa căn phòng đang tĩnh lặng càng trở nên rõ ràng hơn .

Anh nghe tiếng chuông mà đoán được, là công ty gọi tới, nhưng anh tuyệt không muốn nhận.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn anh, “Anh có điện thoại kìa!”

“Không để ý tới nó!” Anh trầm giọng nói.

“Có thể có chuyện quan trọng hay không?”

“Chuyện gì cũng không quan trọng bằng em!” Anh cúi đầu nhẹ nhàng ngửi tóc cô.

Anh thích nhất mùi này!

Chỉ có cô mới có!

“Bà xã à, anh rất nhớ em!” Anh bắt đầu kể khổ.

“Thật không?”

“Dĩ nhiên! Chẳng lẽ em còn không cảm nhận được?”

Tai cô nóng lên, nũng nịu, “Đại Sắc lang!”

“Đối với em thôi!”

Cô nhẹ nhàng đập anh một quyền.

“Bà xã à, mấy ngày này em có nhớ anh không? ”

“Không có, thì sao nào?” cô cố ý khiêu khích.

“Thì thế này!” Anh vỗ vỗ má của cô.

Cô khoa trương kêu rên, “Anh đánh em? Anh thế nhưng lại đánh em? ”

Che mặt, cô làm bộ như rất uất ức, hai vai run rẩy, “Đau quá! Ô ô. . . . .”

Anh ngưng ngẩn, suy nghĩ trong ba giây đồng hồ, sau đó cười thật to ra tiếng, “Em à, em diễn so với nữ chính trong phim truyền hình còn tốt hơn nhiều, có thể đạt được giải Oscar rồi đó!”

“Anh cười em!” cô chợt ngẩng đầu lên, trên mặt không có nước mắt, mà đều là nụ cười.

Anh lôi kéo cô trở lại ngực mình lần nữa, lần nữa dán sát gò má trơn mềm giống như tóc của cô vậy, “Bà xã, em thôi việc ở học viện, sau đó đến công ty làm thư ký cho anh, có được không?”

“Tại sao?”

“Bởi vì thời thời khắc khắc anh đều có thể nhìn thấy em, nếu không anh sẽ tương tự thành bệnh mất.”

“Anh quá khoa trương!” cô cười nói.

“Không khoa trương chút nào, em xem lần này mới tách ra một tháng, anh đã nhanh mắt chứng u buồn rồi!”

“Bớt nói nhảm! mới vừa anh còn nhiệt tình như vậy, em không thấy ra anh u buồn chỗ nào? ”

Anh thở dài, “Được rồi, anh thừa nhận, anh còn có nguyên nhân khác.”

“Nguyên nhân gì?”

“Bởi vì những tên như tên họ Dịch kia, hiện tại xung quanh em có quá nhiều đàn ông có ý xấu với em, anh ghen!”

“Cái gì chứ, tại sao lại trở lại nói về chuyện này?”

“Bà xã à, thời gian gần đây em trở nên xinh đẹp hơn sao, còn ngày càng nữ tính hơn sao? Giống như cả người đều tỏa ánh sáng lấp lánh vậy!”

Cô thiếu chút nữa cười phun ra nước bọt, “Cái gì mà cả người đều tỏa ánh sáng lấp lánh chứ? Em đâu phải là đom đóm!”

“Dù sao cũng chính là rất có mị lực là được rồi!”

“Vậy anh còn không phải như vậy sao? Lần trước ở tiệc rượu, không phải có mấy cô gái liếc mắt đưa tình với anh còn gì?”

“Anh lại không để ý tới bọn họ!”

“Me Too!”

“Bà xã à, trước kia em cũng từng là thư ký của anh và đã làm rất tốt, giờ nghiệp vụ cũ đã có, không phải sao?” Anh tiếp tục thuyết phục.

“Có gì tốt chứ, không phải chỉ toàn bị anh chèn ép sao!”

“Trước khác nay khác, trước kia anh chỉ là cấp trên của em, tổng giám đốc cấp trên, nhưng bây giờ là ông xã của em, ông xã tổng giám đốc!”

“Mặc kệ là cái gì, cũng đều giống nhau ——Out!”

“Thật sự không nghĩ sao? ” Anh còn là chưa từ bỏ ý định.

“Đúng!”

“Tại sao? ! Chẳng lẽ em không muốn thời thời khắc khắc đều ở một chỗ với anh sao?”

“Cũng muốn, nhưng mà em lại càng sợ công ty sụp đổ!” cô nháy mắt nghịch với anh.

Anh thở dài, được rồi, cô nói rất có đạo lý, bởi vì anh thật sự không xác định được nếu như cô luôn ở bên cạnh anh, mỗi ngày làm việc thoát ần thoát hiện bên anh, anh còn có thể chuyên tâm làm việc được không nữa.

Không được, nhất định không được!

Anh nhất định sẽ không e dè ở trong công ty nắm tay cô, ôm eo cô, sau đó tâm huyết dâng trào, công khai kéo cô, cùng nhau trốn công việc, hoặc là kéo cô vào phòng nghỉ ngơi, rồi “Nghỉ ngơi” không biết bao nhiêu lần!

Đang lúc này, “Rầm” một tiếng, cửa phòng ngủ lớn bị mở tung, sau đó một bóng dáng bé nhỏ vọt vào.

Thủy Tinh ôm một cậu bé trong tay “Thịch thịch thịch” chạy vào, “Ba, mẹ!”

“ . . . . .” Đường Húc Nghiêu và Hạ Hải Dụ cùng sững sờ, vội vàng kéo cao chăn che kín thân thể không mặc quần áo của hai người.

“Thủy Tinh, con và em trai không phải đến thăm ông nội rồi à, sao bỗng nhiên lại trở về vậy?” Hạ Hải Dụ trong nháy mắt cảm giác huyết áp của mình cao lên, tiểu nha đầu này càng ngày càng ngông cuồng, trước kia liền một mình to gan lớn mật bay về nước, giờ còn khoa trương hơn nhiều, còn dám bế em trai cùng nhau bay về nước!

Đường Húc Nghiêu cũng cảm thấy hơi nhức đầu, đè trán, cố gắng giữ bình tĩnh, “Thủy tinh, con như vậy sẽ làm em trai hư đấy!”

“Mới sẽ không! Ở trên máy bay em không biết có bao nhiêu vui vẻ! Luôn luôn cười với con nha!”

Đường Húc Nghiêu và Hạ Hải Dụ đồng thời đem tầm mắt chuyển trên người cậu bé, không thể nào, chẳng lẽ con trai còn lợi hại hơn con gái?

Cậu bé vốn đang ngủ say, nhưng tựa như cảm thấy được ba mẹ đang nhìn mình, chợt tỉnh giấc, không khóc cũng không náo, chỉ mở đôi mắt đen láy, mỉm cười đối với bọn họ.

“Bé bé. . . . . mẹ mẹ. . . . .” Anh đang học nói, nên phát âm còn chưa rõ ràng, như vậy lại càng đáng yêu hơn!

Thủy Tinh cười cười, sau đó bế em bò lên giường lớn, ngồi bên cạnh cha mẹ, hình ảnh một nhà bốn người ôm nhau, vô cùng tốt đẹp.

Hồi lâu, cậu bé đã ngủ say, Hạ Hải Dụ cũng vừa nhắm mắt chìm vào giấc ngủ, Đường Húc Nghiêu nhắm mắt dưỡng thần, Thủy Tinh thì vẫn mở mắt thật to.

“Ba.”

“Sao?”

“Ba rất vui vẻ phải không? ”

“Đúng.”

“Có phải bởi vì được ôm mẹ ngủ cùng, nên ba mới rất vui vẻ?”

“ . . . . . ”

“Tổ nội nói với con, thế này gọi là nấu gạo chín thành cơm, quả thực là nói nhầm mà..., gạo đương nhiên là phải nấu chín mới có thể ăn nha, nếu không sẽ không tiêu hóa được!”

“Hạ Thủy Tinh!”

“Có.”

“Ngủ!”

“Dạ.”

Cô bé nằm xuống, nhắm mắt lại, một giây sau lại mở ra, “Ba, xem bộ dạng này của ba, xem ra nấu gạo chín thành cơm là một chuyện tốt, có đúng không ạ?”

“ . . . . . ”

“Không trả lời chính là chấp nhận ạ?”

“Hạ Thủy Tinh!”

“Có.”

“Ngủ!”

“Dạ.”

Cô bé lại nhắm mắt lại, một giây sau lại mở ra, giơ bàn tay nhỏ bé lên, thề, “Ba, con chỉ hỏi một vấn đề cuối cùng thôi!”

“Nói!”

“Bao giờ thì con có thể nấu?”

“ . . . . . ”

Đường Húc Nghiêu bị nội thương, thậm chí thiếu chút nữa hộc máu, nãy giờ anh quả thật không để ý đến con gái, nhưng vấn đề này thật quá nghiêm trọng rồi, nhất định phải nói rõ ràng cho con gái biết!

Anh hít sâu, suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định chọn lựa được phương thức giáo dục, “Thủy Tinh, con từng nói qua, cái đứa Điện hạ đó có võ công rất lợi hại phải không?”

Thủy Tinh gật đầu một cái, “Dạ, rất lợi hại, con đánh không lại anh ấy!”

“Từ học kỳ sau bắt đầu, mỗi tuần ba lần ba sẽ dẫn con đến võ quán luyện tập, được không?” Giọng điệu của anh vô cùng thành khẩn.

Thủy Tinh không nghi ngờ gì, vui sướng đáp ứng, “Tốt quá ạ! Nhưng . . . . . điều này cùng nấu cơm có quan hệ gì sao?”

“Đến khi con trưởng thành con liền hiểu được!” Đường Húc Nghiêu ý vị sâu xa nói.

Bao nhiêu năm sau, hoàng tử trở về, hướng công chúa cầu hôn, lại xuất hiện một màn sau đây.

Thủy tinh ngượng ngùng nói, “Rất xin lỗi anh, không phải em cố ý, nhưng anh vừa đụng vào em, em giống như có phản xạ nên liền đánh anh!”

“ . . . . . ” Hoàng tử im lặng.

“ . . . . . ” Thủy Tinh cũng im lặng.

Nhưng chuyện xưa của bọn họ lại có ngàn vạn ngôn ngữ.

Yêu một hồi, bộ dạng như một đóa hoa, tận tình xán lạn, rực rỡ giống như ngọn lửa.

Nghiêm túc đối mặt với đối phương, lại ngượng ngùng như mùa xuân, nhiệt liệt như trời mùa hạ, quyến luyến như lá mùa thu, nhìn lại như mùa đông trôi qua.

Nhu tình của anh, mật ý của cô, quay vòng, vẫn nguyên như cũ khi gặp lại.

Đây mới thật sự là một hồi tiêu khiển nghiêm túc, dùng thời gian của cuộc đời này, tạo nên một tình yêu say đắm khuynh thành.

The end!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-cap-tren-out>